ACADEMIA DE ȘTIINȚE A URSS
INSTITUTUL DE ISTORIE GENERALĂ
ARHIVA CENTRALĂ DE PARTID A INSTITUTULUI DE MARXISM-LENINISM SUB CC PCUS

LUCRĂRI

ÎN PATRU VOLUME

8

EDITURA „NAUKA”
MOSCOVA 1982

LUCRĂRI

VOLUMUL PATRU

EDITURA „NAUKA”
MOSCOVA 1982

Volumul al patrulea al scrierilor lui Gracchus a lui Babeuf acoperă ultima perioadă din viața lui Babeuf, până la execuția sa. Volumul conține ultimele numere din Tribuna poporului și Iluminatorul poporului. Volumul acoperă istoria mișcării „pentru egalitate”. Publică integral toate apelurile Directorului Secret scrise de Babeuf către agenții districtelor babouviste, scrise de însuși Babeuf, și sunt tipărite materiale despre procesul Vendôme, inclusiv discursul de apărare al lui Babeuf și ultimele sale scrisori în ajunul execuției sale. .

Ultimul al patrulea volum al scrierilor lui Babeuf prezintă un interes deosebit pentru a-l cunoaște pe Gracchus Babeuf ca comunist și inspirator al mișcării „egale”.

Echipa editorială:
V. M. DALIN (editor responsabil),
eu A.Z. MANFRED], O. K. SENEKINA, A. SOBUL,
G. S. CHERTKOVA
Traducere de V. K. POKROVSKY, E. V. RUBININ
„ 1602000000-013 „ „tt
B [redacted] Ediția cu abonament
042(02)-82

BABEF ÎNAINTE DE EXECUTARE (Muzeul LNM al Comitetului Central al PCUS)

BABEF ÎN 1795-1797

FAPTE ȘI IDEI

Volumul al patrulea al Lucrărilor lui Babeuf acoperă perioada de numai 18 luni - de la frimerul anului al patrulea (decembrie 1795) până la al 8-lea Prairial din al cincilea an (27 mai 1797) - ziua execuției sale. Acestea sunt cele mai eroice luni din viața lui. Prima parte a volumului este formată din lucrări legate de celebra mișcare „în numele egalității”, al cărei suflet și inspirator a fost Babeuf, a doua - documente legate de procesul Vendôme și, mai ales, amplul discurs de apărare al lui Babeuf, „Défense générale”, pentru prima dată în întregime publicată în limba rusă.

Babeuf a fost, desigur, un reprezentant tipic al comunismului utopic francez, care a considerat transformarea comunistă a Franței destul de posibilă în același timp, la sfârșitul secolului al XVIII-lea și, mai mult, în cel mai scurt timp posibil. Dar, după cum a subliniat pe bună dreptate V. P. Volgin în excelentul articol „Moștenirea ideologică a babouvismului”, publicat încă din 1922, în al cincilea an al Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, în toate activitățile lui Babeuf au existat o serie de trăsături care au distins clar. el de la asemenea reprezentanți clasici comunismul secolului al XVIII-lea, care au influențat puternic dezvoltarea sa ideologică, ca Mably și Morelli1. Nu

e de mirare că istoricul norvegian K. Tenneson a definit acest loc special al lui Babeuf în istoria socialismului drept începutul tranziției de la socialismul pur utopic la socialismul „practic” 2.
Încă din primii ani ai revoluției, am observat în volumele precedente un fel de dorință instinctivă, încă nerealizată pe deplin, a lui Babeuf de a lega idealul său comunist de „societate a egalității perfecte”, pe care încă nu îndrăznea să-l proclame deschis. , cu lupta politică de zi cu zi . Dintre cei care, la fel ca el, au profesat concepții comuniste în anii Revoluției Franceze, dar s-au limitat doar la a-și prezenta proiectele, care s-au păstrat doar în carton de arhivă și nu au avut nicio influență asupra cursului revoluției,

1 Vezi V.P. Volgin. Moștenirea ideologică a babouvismului. — Eseuri despre istoria ideilor socialiste. M., 1975, p. 235-240.

2 Klge Tjnnesson. Babouviștii de la utopic la socialism practic. - „Trecut și prezent”, 1962, nr. 22.

sau, în cazuri extreme, mulțumit de activitatea publicistică, Babeuf se remarca printr-un talent autentic de organizator care căuta și știa să găsească o legătură cu masele. Am văzut că deja în primăvara anului 1790 se afla în fruntea mișcării împotriva impozitelor indirecte din Picardia. Adevărat, dorința lui Babeuf de a conferi mișcării un caracter mai larg, democratic la acea vreme, nu a fost încununată de succes, cei mai apropiați asociați ai săi erau oameni din alte grupuri sociale, dar această activitate a lui a fost deja remarcată de însuși „Prietenul Poporului” Marat. și a stârnit ura arzătoare a reprezentanților fiscali și ai „contribuabililor generali”.
În 1791-1792. Babeuf s-a arătat ca un organizator al mișcării agrare în aceeași Picardie, iar în septembrie 1792 la Abbeville, la o adunare a alegătorilor la Convenție, un întreg grup de delegați și-au înaintat candidatura, tocmai ca apărător al „legii agrare”. ”, deși Babeuf nu a decis încă deschis și a apărat public această idee. În august 1793, la Paris, Babeuf acționează ca unul dintre liderii mișcării, ceea ce a dus mai târziu la „atacul din septembrie” și la introducerea unui maxim general. Dar această activitate a lui și legăturile pe care le-a stabilit pentru prima dată cu sans-culottes parizieni au fost întrerupte de închisoarea lui de 8 luni, cauzată de intrigile dușmanilor săi din Picardia, care i-au asigurat condamnarea lui Babeuf pentru 20 de ani de muncă silnică. pe o acuzaţie complet neîntemeiată şi neînsemnată.
Revenit la Paris după 9 Termidor, Babeuf, în ciuda unor erori temporare în aprecierea noii situații politice, își găsește foarte repede locul pe flancul stâng extrem al forțelor concurente și devine unul dintre inspiratorii Clubului Electoral; cu propaganda sa, a stârnit curând ura multor personalități marcante ale reacției termidoriene și a fost supus unor noi represiuni. Inițiatorul și propagandistul ideii unei „răscoale pașnice”, Babeuf, în zilele lui Germinal și Prairial din 1795, s-a trezit în afara Parisului, în închisoarea Arras, lipsit de posibilitatea de a participa la aceste ultime spectacole ale Suburbiile pariziene, deși a jucat un rol complet evident și semnificativ în pregătirea ideologică a acestor discursuri.
În anii revoluției, părerile comuniste ale lui Babeuf au devenit din ce în ce mai clare și mai mature. Cu toate acestea, în 1791 și chiar mai târziu, a considerat că este încă prematur să vorbească cu viziera deschisă. Dar la Arras, în 1795, după toate înfrângerile suferite de revoluție, în fața apatiei crescânde a maselor populare, ajunge la concluzia că doar ridicând deschis și înalt steagul comunist al unei

„societăți a egalității perfecte” , o „societate a bunăstării generale”, se poate trezi din nou energia maselor și poate aduce o nouă ascensiune a revoluției. Dar pentru a realiza transformarea pe care și-a dorit-o Babeuf, pentru a crea o „Vendée plebea”, era nevoie de o organizație.
6
ție. În 1793, într-o înregistrare făcută de Babeuf în celula închisorii din Primăria Parisului, era un rând: „Club des égaux et communautistes” („Club des égaux et communautistes”) 3. Astfel, chiar și atunci Babeuf se străduia să-și unească poporul cu gânduri asemănătoare. În 1793, acest lucru se putea face în mod deschis; în 1795, pentru a răspândi aceste idei, a fost necesară crearea unei organizații ilegale, secrete. Babeuf pune primele pietre în închisoarea Arras. Aici îl întâlnește pe unul dintre viitorii lideri ai „egalilor” - căpitanul de husar Charles Germain. Germain, acceptând cu entuziasm ideile prezentate de Babeuf, distribuie în închisori prima versiune a platformei sale comuniste, viitorul său „Manifest al plebeilor” 4, câștigă primii susținători. „Guillard vă salută”, a spus Germain într-una dintre scrisorile sale către Babuff, „Îi fac cunoștință cu secretele agrare”.
La douăzeci și patru de fructidor III al anului (10 septembrie 1795), Babeuf, împreună cu Germain, ajunge în închisoarea Plessis din Paris. A stat aici puțin peste o lună (până la 26 Vendemière - 18 octombrie). Dar luna aceasta a jucat un rol important în viața lui. În Plassey, la ordinul domnitorilor termidorieni, s-a adunat un întreg grup de figuri care au jucat cel mai activ rol în perioada dictaturii iacobine, oameni încă tineri, dar cu o mare experiență politică și foarte fermi, în cea mai mare parte. parte Robespierre, convingeri: și F. Buonarroti, care a devenit cel mai apropiat prieten și asociat politic al lui Babeuf, care timp de 40 de ani după execuția sa a condus mișcarea revoluționară europeană, și O. Darte, care a fost mai târziu executat la Vendome împreună cu Babeuf și alții Printre prizonierii din Plessis s-au numărat primarul Lyonului în anii dictaturii iacobine, Bertrand, după o încăierare în lagărul Grenel), și primarul orașului Liege - Fion, cele mai marcante personalități ale Comunei din Paris și lideri ai poliția revoluționară din capitală Claude Fiquet (unul dintre liderii acțiunii Prairial), Bodson, Bouin; agent al Comitetului de Siguranță Publică, tânărul și talentatul Marc-Antoine Julien etc. Ideile comuniste ale lui Babeuf i-au influențat fără îndoială pe prizonierii lui Plessey, care la rândul lor au influențat dezvoltarea ideilor politice ale lui Babeuf.
Prima acțiune politică a prizonierilor din Plessis a fost apelul lor la Convenția Thermidoriană în timpul revoltei contrarevoluționare din 13-14 Vendemière. Sub aceste documente, scrise în întregime de mâna lui Babeuf (vezi volumul 3 al Lucrărilor), se află semnăturile a patru din cei șapte viitori membri ai „Directorului secret al mântuirii publice” – Babeuf, Buonarroti, Darte, Debon și mulți alții, care au devenit cele mai active figuri din „Conspirația egalilor” . La trei săptămâni de la eliberare
• Vezi G. Wabeuf. Opere, vol. 2. M., 1976, p. 483.
4 Vezi G. Wabeuf. Lucrări, vol. 3. M., 1977.
7
ciot din închisoare, Babeuf a reluat publicarea Tribunei poporului, iar trei săptămâni mai târziu, în numărul 35 al Tribunului, apărut la Frimer IV (30 noiembrie 1795), a publicat „Manifestul plebeilor” - programul mișcării emergente, a cărei coloană vertebrală a fost creată la Plassey.

Revoluția Franceză a trăit în aceste luni de toamnă-iarnă din 1795-1796. unul dintre punctele de cotitură. În cuvintele lui Marx, a început „orgia burgheză” a Directorului. Inflația, o politică conștientă de depreciere a assignatelor, introducerea unei noi unități monetare de „mandate teritoriale” care au fost imediat depreciate, cumpărarea febrilă a proprietății naționale rămase nevândute au dus la o îmbogățire extrem de rapidă a „noii burghezii” și în acelaşi timp la o creştere fără precedent a costului ridicat şi la sărăcirea totală a maselor. Părea că paharul răbdării oamenilor s-a terminat și un nou val de indignare era pe cale să izbucnească. După înăbușirea rebeliunii celei de-a 13-a Vendémière, urmând „politica sa swing” inerentă, Directoratul a fost nevoit la început să facă unele concesii stângii - se recreează societăți populare, presa democratică este oarecum consolidată (deși deja în Frimer). - noiembrie, persecutarea Tribunei Poporului și a ministrului justiției din Directoratul Merlin din Douai, care în 1793 a asistat la apelul sentinței lui Babeuf în cazul „falsului”, reia acest proces).

În noiembrie 1795, a început să funcționeze o societate populară, care amintește de Clubul Iacobin, întrunindu-se mai întâi în trapeză, iar apoi în subsolul mănăstirii Sf.. Genevieve, unde, după cum și-a amintit mai târziu Buonarroti, „lumina slabă a lumânărilor, zumzetul tern al vocilor și pozițiile incomode ale celor prezenți care stăteau sau stăteau pe podea, le reaminteau de măreția și pericolul acestei întreprinderi, precum și nevoia de curaj și prudență”5. Datorită apropierii acestui loc de Panteon, noua societate a fost numită după el. Dar în „Panteon” foarte curând au fost descoperite două direcții. Unul dintre ei a căutat să susțină Directoratul, ceea ce a făcut ca Babeuf să fie aspru criticat în Tribuna Poporului. „Societatea Pantheon”, a scris el în numărul 38 al ziarului său, „gândește-te la gloria ta, gândește-te la tot binele pe care îl poți aduce. Feriți-vă de trădătorii din mijlocul vostru, urmăriți-i. Acestui curent i s-a opus cel babouvist, reprezentat in primul rand de Buonarroti si Darte. „Societatea Panteonului! a scris Babeuf. - Fiecare pas al tau este luat in considerare; observatorii vă monitorizează toate acțiunile. Dar ia inima, incepi sa actionezi corect. Dar când această tendință a câștigat majoritatea, Directoratul a decis să închidă societatea. 9 vantosa din anul IV, comandantul „intern

5 F. Buonarroti. O conspirație pentru egalitate. a 2-a ed. M., 1963, p. 154.

6 „I.e. Tribun du Peuple”, nr. 38.

7 „Copie des pièces saisies dans le local qu'occupoit Baboeuf”, Paris, An. V (1797), V. 2, p. 66.

armata dimineții”, numit pe atunci încă generalul Buona-parthi, în fruntea detașamentului a efectuat personal închiderea Panteonului și a băgat cheile clădirii în buzunar 8.

Închiderea Panteonului, o nouă întorsătură în politica Directorului spre dreapta, a făcut imposibilă continuarea oricărui fel de activitate juridică. În ziarul său Eclaireur du Peuple, creat în sprijinul Tribunei Poporului, Babeuf scria: „... vom avea cluburi, precum vom avea ziare... Nu am pierdut nimic prin închiderea Panteonului. Ce am putea face în cadrul unei societăți în care există toată libertatea, în care toate posibilitățile noastre au fost blocate. Comploturile tale, tiranii... se vor întoarce împotriva ta. Democrați... veți dezmembra Panteonul în 4.800 de părți.” 9. Babeuf a cerut de mult timp „conspirație”, crearea unei organizații ilegale.

În anul al zecelea al lui Germinal IV (31 martie 1796), din inițiativa lui Babeuf, a fost creat „Directorul secret al mântuirii publice”. Acesta a inclus Babeuf, Antonelle, Sylvain Ma-rechal și Felix Lepeletier; foarte curând a fost completat de Buonarroti, Darte și Debon. Organizația pariziană a „egalilor” a fost împărțită în 12 districte, fiecare dintre ele condusă de un agent secret. Directorul numea ca agenti figuri cunoscute ale Comunei din Paris - Claude Fiquet, Menessie, Bodson, Bouin, si altii.In scopuri de conspiratie, agentii nu trebuiau sa-i cunoasca pe membrii "Directorului Secret". Toată comunicarea dintre ea și agenți se făcea printr-un „agent de comunicare” special – acesta a fost numit Jean-Baptiste Didier, lăcătuș, fost jurat al tribunalului revoluționar din Paris, la un moment dat foarte apropiat de Robespierre. Mai târziu, a fost creat și un comitet militar, format din primul general plebeian Jean Rossignol (de profesie muncitor-bijutier, participant la toate cele mai importante revolte revoluționare de la Paris, la un moment dat comandant al trupelor din Vendée), Charles Germain, Massard (membru al ministerului militar sub Pașa și Bouchotte), deja menționată Fiona și căpitanul Georges Grisel, care au jucat un rol fatal în înfrângerea mișcării „egalilor”.
F. Buonarroti, primul istoric al mișcării babouviste, și-a intitulat remarcabila carte O conspirație pentru egalitate. Totuși, el și-a scris cartea în 1828, mai bine de 30 de ani mai târziu, când în spatele lui avea deja o vastă experiență în conducerea organizațiilor pur conspiraționale, întrerupte din cauza

8 Mai târziu, deja pe insula Sfânta Elena, Napoleon și-a amintit acest episod în legătură cu Buonarroti, pe care îl cunoștea foarte bine din Corsica. „După Vendemière, el a aparținut clanului babouviste. L-am sunat. S-a purtat cu mândrie. Bine, am spus, ești comunist și o să-i tai capul comandantului la Paris. Asta nu-mi convine, te voi aduce la curtea marțială și vei fi împușcat” (Général Bertrand, Cahiers de Sainte-Hélène. 1818-1819. Paris, 1959, p. 225).

9 L'Eclaireur du Peuple, nr. 2, p. 18.

condiţii date din partea maselor. V. P. Volgin a remarcat pe bună dreptate (și părerea sa este împărtășită de cel mai recent istoric francez al mișcării Claude Mazorik) că „Buonarroti, un participant activ în organizațiile conspiraționale de la începutul secolului al XIX-lea, a exagerat oarecum tendințele „conspirative” ale mișcării babouviste. ” în prezentarea sa. „de necesitate trebuia să fie ilegal, dar era legat de masele, iar scopul organizației era să pregătească o acțiune populară largă de același tip pe care o cunoștea Paria; în primii ani ai revoluţiei. „Ocup destul de deschis poziții de luptă...”, a scris Babeuf * într-unul dintre ultimele numere ale Tribunei Poporului. „De acum încolo, putem și vrem să câștigăm nu printr-o lovitură neașteptată, ci într-un mod mai demn de oameni. Vorbesc despre acțiune deschisă cu armele în mână. Tocmai o astfel de răscoală împotriva sărăciei terifiante și pentru o „societate bunăstării” o pregăteau „egalii”, în timp ce încercau să atragă armata în mișcarea populară.
Sufletul întregii mișcări, al tuturor activităților „Directorului Secret” a fost Babeuf, deși i s-a dat cel mai eficient ajutor, în primul rând de către Buonarroti, Darte, Charles Germain. „Talentul său autentic de publicist”, a scris Maurice Dommange, cel mai bun specialist din istoria babouvismului, „este capacitatea sa uimitoare de muncă, energia sa supranaturală (Fénergie sauvage), angajamentul său

pasionat față de ideile de egalitate, dorința lui arzătoare. a înfrunta asupritorilor, claritatea și fermitatea convingerilor sale, spiritul revoluționarului, chinurile fizice și morale pe care le-a îndurat, toate acestea, fără îndoială, i-au pregătit un loc în fruntea mișcării.

* * *

„Directorul secret” a durat doar 40 de zile. La acea vreme, şi chiar în lunile precedente (deja de la mijlocul lui Frimer, Babeuf, ascunzându-se de persecuţii, se afla într-o poziţie ilegală), activitatea lui Babeuf era de un caracter excepţional de tensionat, aproape febril. În șase luni de la eliberare, a publicat zece numere din Tribuna poporului, iar primele numere au fost foarte voluminoase (în al 34-lea erau 53 de pagini, în a 35-a - 56, în a 40-a - 57 de pagini). Cu 12 vantoze, pe lângă Tribune, a publicat încă șapte numere ale mai popularului ziar L'Eclaireur du Peuple (Iluminatorul).

10 V. P. Volgin. Mișcarea „egalilor” și ideile lor sociale. - În carte: F. Buonarroti. Conspirație pentru egalitate, p. 62; vezi si: S. Maiai* rie. Babeuf et la conspiration pour l'Egalite. Paris, 1962, p. 180 („Conspirația egalilor pare să fie mult mai mult o încercare de mișcare populară organizată de un grup de oameni forțați să acționeze ilegal decât de o comunitate conspirativă precum Carbonari”),

11 Le Tribun du Peuple, nr.42, p. 294-295.

13 M. Dommanget. Babeuf et la Conjuration des Egaux. a 2-a ed. Paris, 1969, p. 26.

oameni"). În „Directorul secret” propriu-zis, Babeuf a condus toată corespondența cu agenții raioanelor - a trimis peste 15 mesaje generale tuturor agenților , fără a număra zeci de scrisori către agenți individuali. Aproape în fiecare zi aveau loc întâlniri ale directorului în acele apartamente în care se ascundea Babeuf. Cu precizia lui tipic teudistă, Babeuf a păstrat întreaga arhivă a mișcării într-o ordine exemplară. Sechestrată de poliție în timpul arestării și publicată de guvern ca principală probă în ajunul procesului Vendôme, această arhivă se ridica la două volume, iar o bună jumătate din aceste documente au fost scrise chiar de Babeuf.

Și totuși, în ciuda supraîncărcării incredibile, Babeuf, ca întotdeauna, a citit și s-a gândit mult. A recitit și a rezumat discursurile lui Saint-Just, în special pe cele în care au fost fundamentate cunoscutele decrete Vaptose. El a făcut extrase din răspunsul lui Rousseau către academicianul Bord din Lyon și, în același timp, și-a subliniat cuvintele: „Am văzut răul și am încercat să-i identific cauzele. Alții care sunt mai îndrăzneți sau mai perspicace (sensés) vor putea găsi mijloacele pentru a o vindeca.” Babeuf s-a inclus, fără îndoială, pe el însuși și pe „egalii” săi printre acești „mai îndrăzneți”. Este uimitor că în aceste zile cele mai grele pentru el, Babeuf a găsit timp să citească cu atenție și să facă extrase din Discursul lui Machiavelli despre primul deceniu al lui Titus Livius. Aceste note ale sale, legate de citirea lui Machiavelli, sunt o dovadă în plus că Babeuf a fost un gânditor revoluționar.

În iarna și primăvara anilor 1795-1796. Babeuf nu este interesat doar de ideile sociale generale - gândurile și ideile sale despre societatea viitoare, îmbogățite prin cunoașterea lui Morelli, au primit o prezentare complet clară și precisă în scrisorile către Germain și în „Manifestul plebeilor”. Babeuf le-a apărat doar și, în special, într-o polemică cu Uptonell, a dovedit fezabilitatea creării unei societăți comuniste. Gândurile sale sunt concentrate mai ales asupra unei alte întrebări, pe care o formulează astfel: „În situația în care este

posibilă răsturnarea guvernului existent, care va fi cel care îl va înlocui pentru a se instaura un sistem social” 13. Așa cum a subliniat în repetate rânduri V. P. Volgin, însăși formularea chestiunii unei perioade de tranziție, a măsurilor tranzitorii pentru instituirea unui nou „sistem social”, este un pas major înainte făcut de babouviști în dezvoltarea gândirii comuniste. „Comparând construcțiile și proiectele teoretice ale babuviștilor cu teoriile comuniștilor pre-revoluționari, nu se poate decât să remarcă ce mare pas înainte a făcut gândirea comunistă sub influența impresiilor luptei revoluționare din 1789-1795.” 14

19 Vezi Copie des pièces saisies.. .e, v. 2, p. 238 („Dans l'hypothèse où Fon parviendrait à renverser l'autorité oui existe, quelle serait celle qu'on lui subsisterait pour parvenir à établir le système social”).

14 V. P. Volgin. Mișcarea egală și ideile lor sociale, p. 60; si. Vezi și: El. Moștenirea ideologică a babouvismului.

unsprezece

Potrivit stării surselor, este greu de determinat contribuția pe care Babeuf o aduce personal la moștenirea ideologică a babouvismului. Este absolut incontestabil că Buonarroti a jucat și el un rol major în dezvoltarea ideilor babouviste. Cu toate acestea, avem documente în care Babeuf a formulat câteva idei importante despre măsurile tranzitorii „în ziua următoare” după victoria răscoalei.

Astfel, într-unul din schițele planului de acțiune în timpul și după victoria revoltei, Babeuf prevedea ca în piață să fie aduse provizii de hrană pentru a hrăni rebelii; locuitorii pivnițelor și mansardelor nu se vor mai întoarce acolo; se vor lua imediat demersuri pentru a le reloca, a le pune la dispoziție mobilier și îmbrăcăminte; recolta, precum şi proviziile din magazii, vor fi la dispoziţia Republicii şi vor fi distribuite gratuit în rândul oamenilor, iar guvernul va plăti despăgubiri adecvate fermierilor pentru ele. Acest amplu program de măsuri tranzitorii s-a încheiat cu o clauză specială: „Proprietatea emigranților, contrarevoluționarilor, dușmanilor poporului va fi transferată soldaților, rudelor acestora, poporului” 15.

Problema proprietății naționale i se acordă un loc important într-un alt document Babeuf care evidențiază măsurile după victorie:

„... Predă imediat apărătorilor patriei un miliard de proprietăți naționale.

Înființarea unei administrații pentru distribuirea acestor proprietăți;

Trecerea către popor a proprietății naționale rămase;

Creați o administrație specială pentru aceasta;

Aranjați locuințe pentru săraci în casele contrarevoluționarilor; confisca articole de lux, bijuterii și argint...

Anulează toate retragerile de pe lista emigranților... Toți ticăloșii care s-au întors pe teritoriul țării vor fi obligați să o părăsească în termen de opt zile de la promulgarea acestei legi.

Restaurați sala iacobinilor; pune Fró-ron în treaba asta... Tallien și toți cei care au contribuit la distrugerea lui...

Anunțați că comandanții forțelor armate vor fi trași la răspundere pentru sângele vărsat” 16.

Dar cui va fi încredințat să ducă la îndeplinire toate aceste evenimente îndrăznețe? În mâinile cui va trece puterea? Această întrebare a ocupat, probabil, locul principal în gândurile lui Babeuf, ai săi de părere asemănătoare și a iacobinilor - foști deputați ai Convenției (Amar, Robert Lendet, Ricor, Shudier, Laignelo etc.), care au negociat. acţiuni comune cu „Directorul Secret”.

În primii ani ai revoluției, Babeuf a fost un susținător al democrației populare nelimitate și directe, foarte critic față de

15 Vezi Copie des pièces saisies..., v. 1, p. 139. Babeuf a recunoscut că este autorul acestui document în timpul interogatoriului.

16 Ibid., p. 67.

a aparținut, în urma lui Rousseau, unei forme reprezentative de guvernământ, negat dictatura. Acest program politic, așa cum am văzut în volumele anterioare, l-a expus în Gazeta Confederației și în The Picardy Correspondent (1790), în scrisori către Coupet (1791), la întâlnirea alegătorilor de la Abbeville (1791), în Freedom Press Gazette și în prima serie din Tribuna poporului în primele luni ale reacției termidoriene. Pornind de la aceste convingeri, încă din 1794 a condamnat guvernul revoluționar din Robespierre. Dar tocmai aceste opinii le-a supus acum unei revizuiri radicale.

Lozinca politică generală a răscoalei urma să fie restaurarea Constituției democratice din 1793. Cu toate acestea, Babeuf era clar conștient de impracticabilitatea implementării imediate a acestei constituții „din cauza imposibilității convocării imediate a ședințelor primare; întrucât se află sub influența monarhiștilor, convocarea lor se amână cu trei luni.

Cum se formează acest nou guvern, „guvernamentul general” al Republicii? Jacobipanii au propus transferul puterii în mâinile Convenției, formată din acei 60 de deputați care au fost privați de dreptul de realegere de către termidorieni. Dar chiar și printre acești deputați au fost prea mulți participanți la lovitura de la 9 Thermidor și oameni care și-au pierdut încrederea oamenilor. Prin urmare, Directorul Secret a respins această propunere. Dar în mijlocul ei au apărut dezacorduri puternice pe această temă. Darte și Debon (biografia lui este insuficient studiată18; Buonarroti a vorbit despre el cu mare laudă) au insistat asupra creării unei dictaturi temporare unice.

Această propunere a fost pe care Babeuf a respins-o categoric. Deși a scris frazele din capitolul 9 din Meditațiile lui Machiavelli: „Pentru a întemeia o Republică sau pentru a o reforma după un nou plan, trebuie să fii singur (il faut être seul)”, „masele fără conducător (une multitude sans chef) nu sunt nimic pe care să nu-l poată face” 19 , el s-a exprimat totuși cel mai hotărât împotriva dictaturii unice și, făcând aceasta, a dat dovadă de o excepțională perspicacitate politică. El prevede clar toate pericolele. „Dictatura în orice împrejurare este o cale deschisă pentru toți oamenii ambițioși, ar înspăimânta oamenii...”20 a notat Babeuf într-una dintre însemnările sale (o publicăm în Anexă).

Oponent hotărât al dictaturii unice, Babeuf însă, în această perioadă, își reconsideră în cele din urmă atitudinea față de dictatura iacobină, față de Robespierre și guvernul revoluționar din al doilea an. În legătură cu publicarea unui pamflet de către Vilain d'Aubigny (fost asistent al ministrului de război, Bouchotte), el

17 Ibid., p. 139.

18 Vezi A. R. Ioannisyan. Robert Francois Debon. - „Istorie nouă și contemporană”, 1970, nr.4.

19 Copies des pièces saisies..., v. 1, p. 70-71. Gânduri similare se găsesc în manuscrisul lui Babeuf, Lumina filozofică.

20 Copies des pièces saisies..., v. 1, p. 131.

scria indignat în numărul 40 al Tribunei Poporului: „Cenusa lui Robespierre! ramasite pretioase! ridică-te şi încurcă nenorociţii

calomniatori. Totuși, animalele de companie, disprețuiește-i, odihnește-te în pace, praf prețios! Întregul popor francez, căruia i-ai dorit fericire și pentru care doar geniul tău a făcut mai mult decât oricine altcineva, se va ridica să te răzbune. Robespierre, după spusele lui Babeuf, în revoluție a aparținut „primatului în crearea... unui plan de egalitate autentică, la care, așa cum dovedesc sute de pasaje din lucrările sale, el doar a aspirat”21. „Maximilian Robespierre... un om care va fi apreciat în mod corespunzător timp de secole, iar această judecată viitoare are dreptul să anticipeze vocea mea liberă...”22 Dar Babeuf îl evaluează atât de bine nu numai pe Robespierre și politica sa socială – el acceptă acum și aprobă ideea unui guvern revoluționar. El dezvoltă aceste gânduri cel mai clar în februarie 1796 într-o scrisoare (publicată în acest volum) către Joseph Bodson, un fost hebertist care a devenit unul dintre „agenții secreti” babouviști. „Acum recunosc sincer”, scrie el, „că îmi reproșez faptul că am înnegrit cândva guvernul revoluționar, și Robespierre, Saint-Just și alții. Cred că acești oameni în ei înșiși valorau mai mult decât toți ceilalți revoluționari la un loc și că domnia lor dictatorială a fost diabolic de bine concepută... (italicele noastre. - V.D.). Îl justific pe Robespierre... eu... văd în el purtătorul unor idei cu adevărat salvatoare. Observăm, însă, că câteva săptămâni mai târziu Babeuf scria Directorului că egalii „au vrut să urmeze alte căi, și nu pe cele pe care le-a urmat Robespierre. Nu au vrut deloc sânge”.
Pe baza acestor considerente fundamentale, „Directorul Secret” a ajuns la un acord cu iacobinii. După victoria răscoalei, trebuia să fie convocată o Convenție (dintre acei deputați care au fost excluși din componența ei de către termidorieni), dar cu adăugarea de deputați din fiecare departament, iar acești candidați urmau să fie nominalizați de „Secretul”. Director” (în arhiva Babeuf sechestrată de poliție s-au păstrat liste cu pretenții deputați), care va rămâne centrul de frunte. „Directorul insurecțional”, se sublinia în documentul Babeuf deja citat de noi mai sus, „va rămâne (restera en permanence) până când se va consolida această nouă revoluție și se va asigura bunăstarea poporului. Deocamdată, va exista un guvern (un gouvernement général) al Republicii. ..» 25
Această recunoaștere a necesității unei dictaturi revoluționare temporare și a programului de măsuri tranzitorii este un important
„Le Tribun du Peuple”, nr.40, p. 251-252, 259-260.
I Le Tribun du Peuple, nr. 35 (vezi G. Babeuf, Opere, vol. 3, p. 494).
m „Copie des pièces saisies...”, v. 2, p. 52-54.
» Ibid., p. 235-236.
• Ibid-, v. 1, p. 139.

parte a moştenirii ideologice a babouvismului. De la Babeuf, prin Buonarroti, au trecut la un alt revoluționar francez proeminent al secolului al XIX-lea, Louis-Auguste Blanqui. Punctul despre necesitatea unei dictaturi revoluționare a fost menționat și în 1850 în acordul comun dintre blanchiști și „Uniunea Comuniștilor” condusă de Marx.
Pe bună dreptate, cel mai bun cunoscător al nostru al istoriei gândirii socialiste V. P. Volgin, evaluând moștenirea ideologică a babouvismului, a scris: „Nu este necesar să ignorăm rolul jucat de Babeuf și de babouviști în dezvoltarea gândirii socialiste. Contrar opiniei unor cercetători, trebuie recunoscut că fără un studiu atent și atent al Babeuf și Babouvism. .. este imposibil de înțeles corect evoluția ideologiei comuniste de la comuniștii secolului al XVIII-lea. lui Marx. Babouvim este o verigă intermediară necesară între vechiul

comunism din epoca prerevoluționară și noul comunism al secolului al XIX-lea.

* * *

Nu este sarcina noastră să luăm în considerare forțele mișcării „pentru egalitate”, baza sa socială28. Babeuf, nu numai în acea stare de exaltare și mare entuziasm în care a rămas toate cele 40 de zile cât a existat „Directorul Secret”, dar și mai târziu, până la sfârșitul anului 1796, într-una dintre scrisorile sale de la închisoarea Vendôme a afirmat că victoria răscoalei era „iminentă”. Buonarroti, într-o carte scrisă 30 de ani mai târziu, a fost și el optimist cu privire la șansele mișcării, crezând că are 17.000 de susținători organizați la Paris. În realitate, șansele unei răscoale nu erau mari, iar puterea mișcării era incomparabil mai mică decât și-au imaginat Ba-beuf și Buonarroti. Dar „conspirația Babeuf” a fost departe de a fi un mit, așa cum au descris unii dintre cei mai recenti savanți. Tribuna Poporului avea peste 650 de abonați, o cifră destul de semnificativă pentru Franța la acea vreme (în 1790, Corespondentul Picard avea puțin peste 30 de abonați), iar printre aceștia se numărau personalități politice marcante, precum fostul ministru de război, Colonelul Bouchotte și un număr de membri cunoscuți ai Convenției și Consiliului celor 500 - Amar, Fouche, David, Locointre, Massier, Grégoire, ministrul de finanțe Fepu și toți cei cinci membri ai Directorului. Drouet a devenit un participant activ la mișcare (publicăm două scrisori către el de Babeuf în volum), cea mai populară persoană din Franța, care l-a reținut pe Ludovic al XVI-lea în 1791 în timpul zborului său, membru al Convenției și comisarul său în armată. , capturat de austrieci si schimbat pe

m Vezi J. Marx şi F. Engels. Lucrări, vol. 7, p. 551-552.
27 V. P. Volgin. Moștenirea ideologică a babouvismului, p. 248.
98 Vezi A. Soboul. Personnel sectionnaire et personnel babouviste. — În: Babeuf et les problemes du babouvisme. Paris, 1963

fiica fostului rege. Paul Barras, cel mai influent membru al Directorului, o persoană extrem de flexibilă din punct de vedere politic, a intrat în contact direct cu babouvistamp, invitând la el pe unul dintre liderii mișcării, Charles Germain, pe care l-am menționat în repetate rânduri, pentru negocieri.

Propaganda babouvistă foarte intensă (într-o lună au fost publicate și lipite pe străzile capitalei 13 pamflete și afișe) i-a înspăimântat și pe cei de la putere. Consiliul celor cinci sute 22 de Germinali (12 aprilie 1796), la propunerea deputatului Mail (printr-o ciudată ironie a sorții, același Mail căruia Babeuf i-a trimis proiectele sale privind abolirea definitivă a feudalismului în 179229) a adoptat o lege stabilirea pedepsei cu moartea pentru agitație în favoarea restaurării Constituției 1793

Babeuf era absolut convins că mișcarea era bine păzită. Când unul dintre asociații lui i-a spus că, potrivit unor relatări, „guvernul știe tot ce fac patrioții”, că printre „egali” sunt trădători care informează autoritățile despre toate, Babeuf a răspuns cu încredere la 6 Floreal, două săptămâni. înainte de arestarea sa: „Nu sunt trădători printre voi. Guvernul nu știe nimic; nu are decât suspiciuni născute din îndrăzneala scriitorilor populari; încearcă să ajungă la ei, dar toate eforturile sale sunt zadarnice. Calmează-te!”30.

Babeuf s-a înșelat profund; a existat trădare și, mai mult, chiar în centrul mișcării - în comitetul ei militar. Trădător a fost Georges Grisel, croitor de profesie, în anii revoluției secretarul celebrului „Club Massiac” (o organizație a colonialiștilor francezi), care a

intrat în armată și a devenit căpitan. Implicat în mișcare, Darte, care a câștigat încrederea generală, s-a familiarizat cu liderii mișcării și a aflat adresele lor ilegale, Grisel i-a trădat pe toată lumea. Pe 15 Floreal, a vizitat un membru al Directorului, Lazare Carnot, și i-a lăsat un denunț care a devenit fatal pentru Babeuf și asociații săi. Acest document a fost păstrat în Arhivele Naționale în cazul Babeuf, în care Grisel, printre altele, relata: „Drouet se întâlnește cu Babeuf în fiecare zi... Trebuie să țină un discurs în Consiliu (500. - V.D.) că Babeuf s-a pregătit pentru el.” Dându-i lui Carnot adresa lui Babeuf, Grisel a descris întâlnirea sa cu el la întâlnire. „Darte ne-a spus: tocsinul libertății este pe cale să sune. Comitetul a considerat oportun să admită conducătorii insurecției în mijlocul ei și să stea împreună cu ei. Iată, a spus el, vrednicii noștri conducători, singurii care ar trebui recunoscuți de patrioții onești și care vor conduce în curând o mare răscoală. Nu le cunoșteai înainte - află cum le numesc: sunt Babeuf, Germain și Didier.

* СМ. la. Бабеф. Сочинения, т. 2, str. 480.
м „Copia actelor sechestrate...”, v. 1, p. 308.
,l A. Ñ., W3 565, art. 40. „Declarație făcută astăzi 15 floréal de Гап 4 către Președintele Comitetului Executiv”.

Este puțin probabil ca Darte să poată numi aceste nume, dar pentru Carnot și pentru ministrul Poliției, Cauchon, acest lucru nu a contat prea mult. Grisel le-a spus numele principalilor participanți la conspirație și locurile întâlnirilor lor; le-a dat cel mai important lucru — adresa lui Babeuf, care reușise să se ascundă de persecuție timp de aproape jumătate de an. Pe Floreal 19, la patru zile după denunțul lui Grisel, Cauchon, în fruntea unui întreg detașament de poliție, a pătruns în apartamentul lui Drouet, unde chiar avea loc o întâlnire în acea zi, dar acesta a întârziat. Pe de altă parte, la 21 Floreal din anul 4 (Și mai 1796), comisarul de poliție Dossonville - însuși Carnot, de profesie inginer militar, i-a făcut un plan preliminar al străzii și al casei - a reușit să-i aresteze pe Babeuf și Buonarroti. la adresa indicată de Grisel, pe strada Grande Truanderie și capturați întreaga arhivă a mișcării. A doua zi, alți „conspiratori” conduși de Drouet32 au fost capturați la apartamentul tâmplarului babouvist Dufour.
Carnot, în numele Directorului, a înaintat un raport Consiliului celor 500 în care a afirmat că a fost descoperită o „conspirație teribilă”, amenințând cu „răsturnarea constituției franceze, distrugerea membrilor Corpului Legislativ, toți membrii guvernului, Cartierul general al armatei interne, toate autoritățile stabilite la Paris și supun capitala la jefuirea generală și la cea mai îngrozitoare bătaie” 33. Directorul și toată presa dedicată acesteia au lansat o campanie frenetică împotriva participanților la „conspirația Florealā” - „ nu va exista nici pace, nici securitate în Franța atâta timp cât va rămâne chiar și unul dintre acești așa-ziși patrioți; sunt șerpi care trebuie sugrumați sau, mai exact, animale sălbatice care trebuie distruse.” Chiar înainte de arestarea lui Babeuf, într-una dintre proclamațiile Directorului, „conspiratorii” erau acuzați că doreau să pună în aplicare codul agrar din 93, să împartă toate tipurile de proprietate, chiar și cele mai modeste ferme, chiar și cele mai mici magazine. O mulțime de parizieni adunați în apropierea casei în care au avut loc arestările pe 22 de flori li s-a spus că arestează hoți care jefuiseră un autocar poștal sosit de la Lyon.

Babeuf, împreună cu Buonarroti, au fost închiși în Turnul Templului. Aceasta a fost a șasea și ultima sa arestare – nu a mai trebuit să fie niciodată liber. Oricât de neașteptată a fost arestarea pentru el, Babeuf nu și-a pierdut capul. Deja în a doua zi a plecat din închisoare cu o scrisoare către Coton:

32AN , F7 4278/10. „Rapport fait par Dossonville, inspector general adjoint près le ministère de la Police, du 21 floréal an 4”.

33 V. Advielle. Histoire de Gracchus Babeuf... Paris, 1884, v. 1, p. 316.

„Paris, 23 Floreal din anul 4

Ministru cetățean!

Vă rog să mă suni la tine mâine, 24, dimineața. Trebuie să vă fac o declarație, care, cred, va fi extrem de utilă guvernului, o va salva atât pe aceasta, cât și pe Patria noastră.

salut si fratie

G. Babeuf»34.

Nu știm dacă a avut loc această întâlnire între Babeuf și ministrul Poliției. Dar în aceeași zi, Floreal 23 (13 mai 1796), a adresat o scrisoare Direcției (este reprodusă în volumul nostru). Această scrisoare a lui Babeuf a fost citată în repetate rânduri ca dovadă a „orbirii” sale și a „încrederii în sine”. Pretinzând că „egalii” nu au mai puțină putere decât guvernul, Babeuf a sugerat ca Directoratul să nu dea cazului o mare publicitate și să nu inițieze persecuția. Babeuf a fost acuzat ulterior de o exagerare monstruoasă a puterilor sale. El însuși a explicat ulterior această scrisoare spunând că vrea să sperie Directoratul și să-i salveze de la arestare pe cei din asociații săi care au rămas în libertate. Bineînțeles, Babeuf se afla atunci într-o stare de emoție extremă și numai asta poate explica, de exemplu, un ton atât de neobișnuit pentru el, un soț și un tată tandru, într-o scrisoare către soția sa din același Turnul Templului: „Tu stat, dragul meu prieten, în al tău. timpul în care mă puteam gândi la asta mi-ar fi dat multă durere, dar acum în mine, patriot cinstit, dragostea pentru Patria Mamă îneacă toate celelalte atașamente. Fiind mereu sincer, vă mărturisesc că noi iacobinii și nebunii nu suntem deloc înclinați spre tandrețe, suntem diabolic de fermi. De aceea, atunci când îmi scrii că ești aproape de moarte, nu pot decât să-ți răspund: mori dacă vrei (meurs, si c'est ton plaisir)” 35. Dar oricât de emoționat ar fi Babeuf, într-una. era ferm convins atât atunci cât şi mai târziu că răscoala are şanse mari de reuşită. Mișcarea a fost distrusă de trădarea lui Grisel și de lașitatea acelor lideri care nu au fost afectați de arestări și care ar fi putut și ar fi trebuit să continue ceea ce au început.

Lașitatea și apostazia unora dintre liderii mișcării l-au afectat extrem de dureros pe Babeuf. La 26 Messidor al IV-lea (15 iulie 1796), i-a scris prietenului său Felix Lupeletier, fratele celebrului membru al Convenției, Michel Lupellier (care a fost ucis în ianuarie 1793): moartea mea... M-au portretizat ca pe un jalnic. și visător nebun... Au reușit doar

„A.N., F7 4278/28.

w CPA I ML, f. 223, pe. 1, dosar 435. Scrisoarea este nedatată, dar presupunem că a fost scrisă în închisoare la scurt timp după 21 Floreal.

că s-au dezonorat și au derutat revoluționarii și poporul, care se transformă inevitabil într-o fugă dezordonată la vederea apostaziei conducătorilor lor. Arătând o asemenea slăbiciune, ei au reușit și faptul că au dat curaj dușmanilor lor. Câteva luni mai târziu, Babeuf a revenit la analiza și la critica ascuțită a comportamentului acestor lideri de la egal la egal supraviețuitori.
Directorul se temea de procesul „floralistilor” din Paris, temându-se de revoltele populare. Ea a profitat de faptul că, conform constituției din 1795, cazurile membrilor Corpului Legislativ, în cazul arestării acestora, erau supuse examinării unei Curți Supreme speciale. Întrucât printre cei arestați s-a numărat și un membru al Consiliului celor 500 de Drouet, s-a decis transferarea cazului tuturor celor arestați la Curtea Supremă și mutarea ședințelor acesteia în micul oraș Vendome (dep. Loire și Cher). Chiar și atunci când, la 30 Thermidor (18 august 1796), Drouet, cu ajutorul lui Barras, a reușit să scape (arestarea acestui cel mai popular om din Franța a provocat o mare opoziție chiar și în Corpul Legislativ) și, astfel, pretextul pentru trimiterea cauza la Curtea Supremă a dispărut, Directorul a insistat asupra acestuia, iar toate persoanele arestate în flo-reale și judecate, la 9-10 fructidor al anului IV (27 august 1796) au fost transportate în cuști de fier la Vendome. , transformat aproape într-un lagăr militar. Chiar la Paris a fost provocată clar o reprezentație a unui grup de babouviști, care au încercat să organizeze fraternizarea cu soldații din lagărul Grenelle. 134 de persoane au fost reținute și 32 au fost împușcate de un tribunal militar, inclusiv fostul primar al Lyonului, Bertrand, și trei foști membri ai Convenției - Huguet, Cusset și Javogue, un iacobin proeminent.
Deja în închisoarea Vendôme, când trecuse agitația febrilă provocată de 40 de zile de activitate a „Directorului Secret”, pregătirea revoltei și eșecul grav, Babeuf a adresat o scrisoare interesantă lui Pierre-Nicolas Hésine, un iacobin convins care începuse să publice un ziar în Vendome în apărarea babouviștilor - „Ziarele Curții Supreme, sau ecoul oamenilor liberi, cinstiți și receptivi” („Journal de la Haute-Cour de justice ou l’écho des hommes libres, vrais et sensibles"). În această scrisoare, publicată în volumul nostru, Babeuf a revăzut întrebările pe care le-a pus în scrisoarea sa către Laupeletier. El a repetat evaluarea raportului de forțe din Floral, pe care o dăduse în urmă cu jumătate de an într-o scrisoare către Directorat, și a criticat extrem de aspru comportamentul liderilor „conspirației” care au rămas în libertate, în primul rând Antopell. Acest document mărturisește nu numai curajul politic al lui Babeuf, pe care l-am văzut deja de multe ori în diferite etape ale biografiei sale, ci și calitățile sale remarcabile de lider politic, care se manifestă cu siguranță în condițiile dificile de eșec și retragere.
„Înainte de fatidicele zile florale”, scria Babeuf la cea de-a 26-a măsură liberă a celui de-al cincilea an (16 decembrie 1796), „forțele cuplului democratic
2*

tricourile erau uriașe (formidabile). Succesul acestor zile ar fi fost inevitabil (immancuabil) dacă nu ar fi fost trădarea veșnic blestemata care a dus la eșec. Dar pierderile noastre nu ar fi fost ireparabile dacă n-ar fi fost compoziţia proastă a sediului falangelor plebee. Este necesar să vorbim despre asta? Am făcut parte din acest sediu, dar absența noastră a arătat că doar noi l-am inspirat. Asistenții noștri

au luat zborul de îndată ce am fost plecați și, firește, toate coloanele s-au împrăștiat după ei.
Am văzut deja cum, imediat după înfrângerea de la Germinal și Prairial, Babeuf a reușit să contureze rapid o nouă linie politică. La fel, într-o scrisoare către Ezin, el schițează cu îndrăzneală un plan a ceea ce ar trebui să facă cei care au rămas liberi după arestările Floreal: „Lașitate nefericită! Au fost încă destui din acești oameni care au condus împreună cu noi pentru a ne uni pe toți oamenii și a-i conduce așa cum am fi făcut noi. Absența noastră nu a avut aproape niciun efect. Opinia publică era în general excelentă atunci. A rămas doar să declar: „Oameni! Nu-ți fie frică; caderea catorva soldati nu inseamna nimic. Închide rândurile și ține-te tare; Mai ai lideri. Nu te lăsa descurajat de strigătele tiranilor și ale sclavilor lor... Taci-i asigurându-i că prietenii tăi au vrut ceea ce cauți și că vei fi în continuare alături de noi pentru a-l duce la bun sfârșit .
Iată ce au avut de spus pe 22 sau 25 de Floreali în numărul „Iluminatorul Poporului” sau „Tribuna Poporului” în numele adepților lui Gracchus Babeuf, iar dacă s-ar fi făcut acest lucru, nimic mai mult nu s-ar fi făcut. au fost solicitate; plebeii noștri și-ar fi păstrat energia; nu ar exista confuzie; totul ar fi restabilit rapid, iar triumful nostru ar fi doar puțin întârziat.
Cu toate acestea, cei care au rămas în libertate au procedat cu totul altfel. Ei nu doar că s-au răvășit, ci s-au aplecat până la punctul în care au renunțat la frații lor de arme și „au ieșit împotriva lor împreună cu ucigașii poporului, exclamând: „Da, aceste planuri, aceste proiecte au fost groaznice, sunt dezgustătoare. Unele dintre ele, se află pe afirmația că întreprinderea noastră a fost nebunie și nebunie.
Babeuf a fost revoltat mai ales de comportamentul lui P. Antonell. Acest fost marchiz, judecător al tribunalului revoluționar parizian în timpul Terorii, publicist democrat foarte popular în anii reacției termidoriene, a fost primul care a prezentat o evaluare a întreprinderii Floreal ca o manifestare de „nebunie și extravaganță”. Însă același „pustnic” (sub un astfel de pseudonim Antonell a publicat mai multe pamflete și articole despre „conspirație”) a fost, potrivit lui Babeuf către Ezin, până în 21 Floreal, unul dintre principalii lideri ai acestei „societăți a nebunii și a nebunilor” , membru al din primele până în ultimele zile ale existenței sale.
20
Desigur, Babeuf s-a înșelat și și-a arătat utopismul, susținând că victoria este inevitabilă. Dar această scrisoare către Ezin, plină de demnitate, curaj și fermitate, este un alt document care indică faptul că Franța plebea avea atunci în persoana lui Babeuf un lider politic talentat, care nu putea să-și piardă capul nici în cele mai grele momente de înfrângere.
Scrisoarea către Ezin a fost scrisă pe 16 decembrie 1796. Babeuf a trebuit să treacă printr-o altă dintre cele mai dureroase perioade – procesul Vendôme.
* * *
La al treisprezecelea și al cincisprezecelea fructidor (30 august și 1 septembrie 1796), acuzații au fost aduși în două grupuri la Vendome și plasați în clădirea mănăstirii benedictine, o parte din care a fost transformată în închisoare, iar cealaltă a fost destinată o sedinta de judecata.
Imediat ce ajunge la Vendôme, Babeuf se apucă să organizeze apărarea cu toată energia. Extrem de rapid, a stabilit contact cu o persoană care pe tot parcursul procesului le-a oferit inculpaţilor un sprijin

nepreţuit - cu deja amintit de noi P.-N. Ezin. În anii revoluției, Ezin s-a arătat drept una dintre figurile proeminente ale dictaturii iacobine din dep. Loir și Cher și centrele sale, Blois și Vendôme. Arestat după 9 Thermidor, Ezin a fost eliberat numai după înăbușirea rebeliunii din 13 Vendemière și a fost trimis de Director în calitate de comisar al său la Vendome. Aproape imediat, a intrat în conflict cu administrația municipală moderată și șase luni mai târziu, pe 18 Prairial, a fost demis din funcție. Unul dintre motivele pentru aceasta a fost acuzația împotriva lui Ezin de a fi aproape de „conspiratorii Floreali”. Ezin nu a simpatizat cu opiniile comuniste ale lui Babeuf, dar, ca iacobin convins, a fost revoltat de arestările Floreal, în special de detenția lui Drouet. Deja pe Thermidor 28, a publicat prospectul ziarului său „Ecoul oamenilor liberi”, în care și-a exprimat intenția fermă „în numele mântuirii Patriei și din ură față de monarhie” de a lua asupra sa apărarea inculpaţilor[36]. Primele două numere ale ziarului său au apărut la 20 și 23 fructidors (6 și 9 septembrie 1796).

Cu Ezin în primul rând Babeuf a stabilit contact - în apartamentul lui s-a stabilit soția lui Babeuf, care, împreună cu doi fii și alte câteva soții ale inculpaților, a ajuns pe jos de la Paris la Vendome, însoțind prizonierii. Deja în al doilea număr al ziarului a apărut „Déclinatoire” - protestul tuturor acuzaților, care, după evadarea lui Drouet, au respins valabilitatea vremurilor.

36 Vezi R. Bouts. Le patriote Pierre-Nicolas Hesine. Ses luttes ardentes en Loir-et-Cher (1785-1817). IL Le premier séjour vendômois. – Bulletin de la société archéologique, scientifique et littéraire du Vendômois, 1970, p. 67.

Borul cauzei lor de către Curtea Supremă, al cărei verdict nu era supus recursului. În absența unui membru al Consiliului celor 500 de Drouet, cazul a fost supus judecății în instanțele ordinare și era în mod evident ilegal sesizarea Curții Supreme.

Déclinatoire este primul act colectiv al prizonierilor Wapdom, iar Babeuf a jucat un rol activ în compoziția sa. După cum reiese din scrisorile lui Babeuf către soția sa, publicate în acest volum, el a căutat să se asigure că acest protest a fost publicat la Paris și a devenit cunoscut pe scară largă. În aceasta a fost asistat de un alt participant la procesul Vendôme, un fost membru al Convenției, Rikor, pe care l-am menționat deja, care a condus toate negocierile cu Directorul Secret în numele iacobinilor. Babeuf era chiar gata să-și ceară soției să meargă la Paris în acest scop: „Dacă nu aș fi atât de mulțumit de prezența ta aici, ți-aș ruga să mergi la Paris pentru a grăbi tipărirea și, de asemenea, pentru a ajuta la distribuirea broșurii. . Sunt sigur că datorită numeroaselor tale cunoștințe care ar fi putut dobândi acest pamflet și experienței tale în distribuirea unor astfel de publicații (soția lui Babeuf a acceptat un abonament la „Tribuna Poporului” și s-a angajat în distribuirea acesteia. - V.D.) ajutați-ne să obținem fonduri nu numai pentru a acoperi cheltuielile preliminare necesare, ci și mai departe.

Când avocatul lui Rikor, Jaume, a ridicat o obiecție pentru a face acest protest larg mediatizat, Babeuf a contestat vehement. Mai mult, i-a scris din închisoare soției sale pe 5 Vendémière (26 septembrie): „Este necesar ca cineva, fără să piardă un minut, să meargă la Paris și să nu părăsească tipografia până nu se tipărește totul”. Babeuf a indicat în scrisoarea sa numele și adresele tipografilor care ar trebui contactați.

Tipărirea documentului la Paris a fost amânată, iar apoi a existat un argument că, dacă protestul ar apărea după hotărârea judecătorească, acesta „nu va fi distribuit în număr suficient și nu ar plăti costurile”. Dar Babeuf a respins cu indignare asemenea „considerații meschine”. I-a scris soției sale pe 11 Vendémière (2 octombrie): „... scopul principal al lucrării noastre nu a fost vânzarea unui pamflet; suntem gata să-l distribuim gratuit, dacă este necesar... știm mai bine * decât oricine altcineva ce ne este util și cum ar trebui să acționăm; toate considerațiile despre oportunitatea politică imaginară, la care s-ar putea face referire, ne provoacă doar un regret disprețuitor. Curtea Supremă la 19 Vendémière (10 octombrie) a respins acest protest. Acuzatul a pregătit un nou protest, iar unul dintre autorii acestuia (și posibil principalul) a fost Babeuf. Pe acest document, păstrat în TsPA IMYA, data „27 Vendemière” (18 octombrie) a fost aplicată de mâna lui Babeuf, dar al doilea protest a avut aceeași soartă.

17 TsPA IM L, f. 223, pe. 1, dosar 473 („Seconde requête d'appel en Cassation, pour cause de l'incompétence du jugement rendu par la Haute-Cour de

22

Wabef și-a continuat cu încăpățânare încercările de a influența opinia publică largă și, în acest scop, a căutat să stabilească cea mai strânsă legătură cu Ezin și ziarul său.

Din păcate, din toată corespondența dintre Babeuf și Ezin, au supraviețuit doar două scrisori care s-au păstrat în TsP A IML: una dintre ele de la domnul Ezin către Babeuf datată 21 Brumaire din anul 5 (Și noiembrie 1796) 38, și celălalt – deja citat de noi scrisoarea lui Babeuf. Scrisoarea lui Ezin era un răspuns la o scrisoare către el din închisoarea Vendôme, care, fără îndoială, provenea de la Babeuf și conținea propuneri pentru publicarea ulterioară a ziarului, acceptate în totalitate de Ezin: „Am întocmit un nou plan pentru ziar... - a raportat editorul revistei Echo of the Free ... People. „Am acceptat aproape complet propunerile lui M'muar, care mi-au fost trimise cu această ocazie. Conform acestui plan, va fi lansat al 7-lea număr.

Evident, în conformitate cu sfaturile care i-au fost date, Ezin a decis să împartă ziarul în două părți. Prima, a spus el, va conține „o istorie critică... a tuturor faptelor legate de conspirație” - istoria arestării, incidentul cu Drouet, motivele transferului procesului la Vendome, „trădarea”. a guvernului și a agenților săi, machiavelianismul ministrului poliției”, etc. A doua parte a ziarului va acoperi direct cursul procesului. Ezin a cerut să-i trimită comentarii cu privire la acest plan 39.

În numărul 7 al „Monitorului Curții Supreme...” se relata: „În ciuda tiraniei consiliului municipal Vendome, am stabilit o corespondență activă... și avem acum la Vendome un colaborator asidu (un colaborator zélé), un adevărat prieten al libertății”.

Adevărat, Ezin a fost îndepărtat curând la 10 leghe de Vendôme (în primăvara anului 1797, „în vantose, a fost chiar arestat și judecat), dar ziarul a continuat să apară, iar legătura lui cu închisoarea era destul de puternică. În decembrie același an, cu Ezin, Babeuf și-a împărtășit toate gândurile destul de confidențiale despre comportamentul babouviștilor care au rămas în libertate și despre Antonholly. Prin urmare, nu poate exista nicio îndoială că Babeuf a menținut cea mai strânsă legătură cu ziarul.

R. Bui, biograful lui Ezin și istoricul ziarului său40, a revizuit recent rapoartele secrete ale lui Bourdon, informatorul Vendôme.

justice le 19 Vendémiaire qui rejette le Déclinatoire proposé par les citoyens devant le Tribunal assemblé à Vendôme pour juger le contumace contre le Mandataire du Peuple, Drouet").
„ CPA IML, f. 223, pe. 2, D. 324.
n Ibid. Numărul al 7-lea al ziarului a apărut la 1, 5 martie (21 noiembrie 1796) și s-a deschis cu prezentarea unui nou plan de apariție, în numărul 8 a început tipărirea Précis historique du procès du 21 floréal.
40 Istoricul presei franceze Aten (Na-tin) a scris despre ziarul lui Ezin în 1868. Totuși, mai târziu, în ciuda tuturor căutărilor, nu s-a putut găsi un singur set de ziar. Abia aproape 100 de ani mai târziu, în 1965, în legătură cu un inventar internațional al operelor lui Babeuf, colecția de ziare a fost descoperită în biblioteca Universității Cornell (SUA) și republicată la Paris în 1966. Au fost publicate în total 73 de numere ale ziarului. .
23
ministrul poliției (Cauchon), care a relatat despre succesul pe care ziarul l-a avut în rândul soldaților staționați la Vendôme. A 14-a măsură gratuită (4 decembrie) Bourdon s-a plâns: „Acest ziar, distribuit între militarii și cetățenii comunei care nu sunt de acord cu acțiunile administrației municipale, are cea mai periculoasă influență, provoacă dispreț administratorilor locali, milă pentru soarta prizonieri, discuții periculoase între soldați și ofițerii lor, tot felul de planuri între prizonieri. Pe 1 Nivoz, Bourdon a raportat cu alarmă că 100 de exemplare din Gazeta. . ." Ezin și numai cu ajutorul comandantului unității au reușit să-i confiște, soldații s-au încăpățânat să se opună acestui lucru. Bourdon a insistat asupra unei schimbări în componența garnizoanei și asupra arestării lui Ezin41.
Ultimul lucru pe care am dori să-l subestimăm este curajul și devotamentul față de revoluție de care a dat dovadă Ezin în publicarea ziarului. Dar nu trebuie să uităm că prizonierii Vendôme stăteau în spatele lui și, mai ales, Babeuf. În favoarea acestei presupuneri este și un extras făcut de însuși Babeuf din ziarul reacționar parizian „Journal général” al celei de-a 8-a pluvioze a anului 5 (27 ianuarie 1797); „Ziarul editat în Vendôme de Ezin... este de fapt editat chiar de Babeuf” 42.
Acest extras din ziarele pariziene nu este singurul din arhiva Babeuf. Printr-un miracol, un pachet întreg de ziare pariziene pentru ultimele zile ale lunii ianuarie și începutul lunii februarie, inclusiv Journal général, Gazette française, Gazette nationale, Ami des lois, " Journal des hommes libres", "Créole patriote", "Ami du Peuple”, „Le Rédacteur officiel”, „Courrier Républicain”, „Le Père Duchêsne”. Babeuf le-a citit cu mare atenție și a făcut o serie de extrase. În cea mai mare parte, ei sunt dedicați evaluării în presă a conspirației „florale”. Dar Babeuf, care urmărise cu atâta atenție și intens viața politică a Franței de-a lungul anilor revoluției, nu a scăpat de atenția detaliilor conspirației monarhiste a abatelui Brotier descoperite exact în același timp la Paris. Informațiile despre această conspirație și despre conivența acesteia din partea cercurilor conducătoare și a majorității Corpului Legislativ ar fi trebuit să-l convingă și mai mult pe Babeuf de pericolul monarhic tot mai mare, pe care l-a prezis în paginile Tribunei Poporului. Tocmai această amenințare cu restaurarea, care i se părea inevitabilă, îl îngrijora din ce în ce mai mult pe Babeuf în ultimele luni de viață.

Indignarea lui Babeuf și a prizonierilor din Vendôme a fost provocată de ediția ziarului „Le Rédacteur officiel” din 22 pluvios (10 februarie 1797),

41 R. Confruntări. Le patriote Pierre-Nicolas Hesine. Ses vingt-cinq dernières années (1796-1821). — Bulletin de la société archeologique... du Vendômois, 1971, p. 50-51.

42 CPA IML. f. 223.pe. 1, l. 473.

43 Ibid.

unde au fost tipărite două note de la Ministerul Poliţiei despre Vendôme. Aceștia au afirmat că diferențele cresc între acuzați și că aceștia sunt împărțiți în patru grupuri: Babeuf aparține unuia dintre ei - „el confesses to everything” (il avouera tout); Germain aparține celuilalt - și el „va spune totul (il dira tout), iar dacă moare, atunci foștii membri ai Convenției vor împărți schela cu el”; a treia grupă include foștii membri ai Convenției — „le e frică de tot”; ultimul grup îi include pe cei împotriva cărora există cele mai puține probe. Există neîncredere și ură tot mai mari între aceste grupuri 44. Vendomeenii au răspuns acestor note printr-un protest colectiv, la care, desigur, a participat și Babeuf. „Printre noi”, au scris ei, „fără dezacorduri, fără grupuri, fără dispute, fără temeri; ne ghidăm după... un singur principiu — să trăim și să murim liberi, să ne arătăm vrednici de cauza sfântă, pentru care fiecare dintre noi este gata să suferim. Întrucât împotriva lui Babeuf i s-a adus o acuzație deosebit de veninoasă, acesta nu numai că a semnat declarația generală, ci și-a întocmit și propriul protest special, care este publicat în volumul nostru.

Oricât de disprețuitoare ar fi fost aceste remarci din Rédacteur officiel, o circumstanță a fost totuși subliniată în ele, nu fără motiv: în comparație cu ceilalți acuzați, Babeuf se afla într-adevăr într-o poziție deosebit de dificilă. M. Dommange45 a atras atenția asupra acestui lucru cu mult timp în urmă.

Un total de 65 de persoane au fost aduse în judecată în Vendôme; 18 dintre ei au reușit să scape, printre care Drouet, F. Lepeletier, Robert Lend, Rossignol, Paren, agenții secreți Menesier, Claude Fiquet, Bouin, Bodson și alții.Pe doc erau 47 de persoane. Dar, potrivit lui Buonarroti, 23 dintre ei nu au avut nicio legătură cu mișcarea. Între timp, aceștia au fost acuzați de apartenența la o „conspirație” care viza o revoltă armată, răsturnarea Directorului și restaurarea Constituției din 1793, care, conform legii Mayle din 27 Germinal, era pedepsită cu moartea.

Încă din prima zi a arestării sale, Babeuf a recunoscut existența unei organizații ilegale, o „conspirație”. A făcut acest lucru în scrisoarea sa către Directorul din 23 Floreal. „... Voi dovedi”, a scris el, „cu toată măreția sufletului, cu toată energia cunoscută de tine, sfințenia (la sainteté) acestei conspirații, la care nu mi-am negat niciodată participarea.” Babeuf era gata de moarte de multă vreme, dar se aștepta ca la proces, chiar dacă s-a încheiat cu un verdict fatal, acuzatul și el.

44 Ibid.; vezi şi Journal de la Haute Cour de justice ou l'écho des hommes libres, vrais et sensibles (réimpression), Paris, 1966, nr.28, 26 pluviôse, an V, p. 1-3. '

45 Vezi M. Dommanget. Le système de defense des babouvistes au procès de Vendôme.—În: M. Dommanget. Sur Babeuf et la Conjuration des Egaux. Paris, 1970, p. 347-354.

primul dintre ei își va ridica steagul sus și va explica întregii Franțe scopul creării unei „societăți a egalității perfecte” în numele căreia au contestat Directorul.
Cu toate acestea, majoritatea acuzaților nu împărtășeau părerile lui Babeuf. Aceia dintre ei, și ei reprezentau aproape jumătate, care nu au luat parte la organizația secretă, au negat în mod firesc această acuzație. Dar majoritatea participanților la „conspirație” au aderat la aceeași tactică. Nevrând să pună în pericol condamnarea la moarte a poporului său de părere similară, Babeuf a fost nevoit să-și schimbe conduita. Dar asta l-a pus într-o poziție foarte dificilă. Reprezentanții procuraturii i-ar putea reproșa cu ușurință contradicții: i-ar putea contracara negarea existenței unei conspirații prin propriile declarații la Direcție și la ministrul poliției Cauchon imediat după arestarea sa. Împotriva lui s-au aflat zeci de documente confiscate în timpul arestării sale, instrucțiuni scrise de el agenților secreți, documente despre răscoală etc. Declarațiile sale că nu exista un „Director secret”, ci doar o „societate filantropică”, nu agenți secreti, dar numai distribuitori și corespondenți ai Tribunei Poporului, a fost ușor să se opună documentelor irefutabile ridicate în timpul arestării.
De aceea, compilarea unui discurs extins de apărare a reprezentat probabil o dificultate nu mică pentru Babeuf. Ea era în conflict cu propriile sale convingeri și intenții profunde. Ea arăta cel mai clar toată dificultatea situației în care se afla Babeuf ca urmare a tacticii adoptate de majoritatea babouviștilor la proces.
Începutul procesului a fost întârziat mult timp. Adevărat, la 14 Vendémière (5 octombrie 1796) instanța și-a început activitățile și a respins protestul acuzatului („Déclinatoire”). Dar restructurarea sălii, unde urmau să se desfășoare ședințele de judecată, a fost amânată.
Această întârziere, după cum a reieșit din procesele-verbale ale municipalității Vendôme, a fost legată și de nemulțumirea muncitorilor din construcții, cu grevele lor cauzate de cererea de plată a salariilor în speță, și nu în bani de hârtie. Prima astfel de „răzală” din ateliere a avut loc în ajunul sosirii babouvistelor la Vendôme în fructidore. Arhitectul Lemy a declarat într-o ședință municipală că a existat o „mișcare grevă” în unele dintre ateliere. Municipalitatea a decis să organizeze „un apel nominal nominal al muncitorilor și să îi cheme la ordine”. Generalul Duvernay, care a fost prezent la ședința municipalității, a spus că muncitorii „i-au promis că va relua munca” - * 47.
* „Nu se poate nega că acest discurs nu corespundea nici fermității, nici sincerității, nici curajului lui Babeuf, nici impecabilului său comunism revoluționar” (M. Dommanget. Op. cit., p. 347).
47 Registre des deliberations de la commune de Vendôme, nr. 398 (extrase din procesul-verbal al municipalității Vendôme transmise nouă de istoricul Vendôme Didier Lemaire, căruia îi exprimăm sincerele mulțumiri).

Totuși, chiar și la ședința de la 8 Brumaire s-a raportat că „aproape toți muncitorii au părăsit atelierele” din cauza neplatei banilor; Pe 24 de Brumaire, arhitectul Lemy a vorbit din nou în municipalitate cu mesajul că „dușmanii ordinii publice răspândesc zvonuri calomnioase despre trimiterea a 20.000 de livre în numerar către Vendome”, dar că municipalitatea nu dorește să distribuie această sumă între muncitori. Potrivit lui Lemy, „mulți muncitori și soldați au venit la el cerând

salarii”. Municipalitatea a lansat un apel „împotriva răufăcătorilor care pregătesc o rebeliune”, a negat aceste zvonuri și a promis că va plăti imediat de îndată ce sosirea speciei48.
Un alt motiv al întârzierii a fost că, prin lege, inculpații aveau dreptul de a contesta jurații. La prezența judiciară urmau să participe 16 jurați, 4 asistenți și 4 adjuncți. Candidaturile lor au fost depuse pe departamente. Componența juriului a fost de mare importanță: 4 voturi (un sfert din juriu) au fost suficiente pentru a contracara planurile sinistre ale lui Cauchon și ale Curții Supreme. Inculpații au încercat în toate modurile să influențeze componența juriului. Nu degeaba lucrările lui Babeuf conțin mai multe liste de jurați și informații despre dispozițiile lor politice49. Cu toate acestea, Babeuf și Darte înșiși nu s-au folosit de dreptul de contestare, aparent considerând instanța ca fiind în general incompetentă să se ocupe de cazul lor. Însă ceilalți inculpați s-au folosit de acest drept, ceea ce a întârziat, la rândul său, începerea procesului. Apropo, profitând de această pufătură, babouviștii au încercat chiar să organizeze o evadare. Planul său era cuprins într-o scrisoare criptată de la Babeuf către soția sa, păstrată în CPA NML50.
Procesul a început doar pe 2 vantoze din anul 5 (20 februarie 1797), la aproape jumătate de an de la sosirea acuzatului la Vendome. A durat mai bine de trei luni și a mers cu mare tensiune. Acesta a fost cu adevărat procesul „ultimului Gracchi” al revoluției.
♦ ♦ »
Reprezentanții procuraturii la primele întâlniri au cerut cu o duritate excepțională cea mai severă pedeapsă. „În numele societății”, a declarat unul dintre ei, Vieillart, cerem răzbunare pe acești fanatici - sectanți, nebuni și nebuni care, în numele binelui public, au vrut să devasteze totul, să răstoarne totul, să comită masacru, jaf general. Participanții la conspirație sunt oameni capabili de orice extremă: „Sângele criminal le fierbe în vene. Au făcut din jaful, crima, împărțirea proprietății, legea agrară un principiu... Vor sânge, armele lor sunt pumnale. pre-
41 Registrul deliberărilor municipalității Vendôme, N 403 (ședința din 29 Brumaire).
4· ЦПА НМЛ, ф. 223, pe. 1, d. 473 și 491.
80 Там же, д. patru sute nouăzeci și șapte.

pașii au devenit un obicei pentru ei... A existat o conspirație în care nebunia extremă a concurat cu cruzimea... Este o conspirație criminală pe care legile tuturor națiunilor o pedepsesc cu moartea.”51 Un alt acuzator, Bailly, a argumentat: „Aceasta este o crimă al cărei scop a fost de a zgudui societatea franceză chiar la temelia ei; inundă republica cu șuvoiuri de sânge și lacrimi, îngropa-o sub o grămadă de cadavre” 52.
Contrar susținărilor Rédacteur officiel, pârâții au fost neobișnuit de amiabil53. Deși aproape jumătate dintre ei nu erau implicați în mișcarea „pentru egalitate”, toți erau republicani întăriți și testați. Admirația generală a fost provocată de doi tineri soldați, Meunier și Barbier, care au fost chemați în judecată ca martori pentru urmărire penală, dar au renunțat la mărturia lor la ancheta prealabilă, dată la presiunea procurorilor care au venit chiar la ei în celulă. Meunier s-a apropiat de masa curții cântând imnul martirilor din Prairie, scris de Goujon în închisoare și cântat de prizonierii Vendôme la sfârșitul aproape a fiecărei sesiuni. O instanță înfuriată i-a declarat „martori sperjur” și au fost ulterior condamnați la 20 de ani de muncă silnică.

Dar comportamentul curajos al tinerilor soldați a făcut o impresie puternică. Dimpotrivă, mărturia lui Grisel, principalul martor al acuzării, a stârnit sinceră indignare și dezgust.
Pe parcursul procesului, Philippe Buonarroti s-a remarcat printre inculpați, a căror conduită demnă, discursuri ponderale și convingătoare i-au conferit o mare autoritate morală. Charles Germain a atras, de asemenea, atenția generală. Remarcile sale remarcabil de extravagante și disprețuitoare asupra mărturiei lui Grisel au evocat aplauze universale. Și totuși, nu degeaba procesul a intrat în istorie drept „cazul Babeuf” 55 * *. Așa cum Babeuf a fost, conform definiției juste a lui Dommanje, „sufletul mișcării”, tot așa în procesul însuși el a fost figura principală și a fost asupra lui că principalele lovituri ale lui înfuriat.
51 A se vedea Journal de la Haute Cour..., nr.31, p. 3-4; nr. 32, p. 2.
52 Vezi V. Advielle. Histoire de Gracchus Babeuf, v. 2, p. 329.
53 Singura excepție a fost Piye, scribul care copia documentele Directorului Secret. Piye s-a dovedit a fi pe jumătate nebun (sau a prefăcut nebunie); a susținut că fiecare persoană are „demonul său” și că demonul l-a înconjurat ca o rândunică pe străzile Parisului până când, în mod destul de neașteptat, l-a lăsat pe apartamentul lui Babeuf, pe Rue Grande Truanderie.
54 Cunoscutul scriitor francez Charles Nodier, care a fost prezent la proces, sau cel puțin a studiat cu atenție materialele despre acesta, a scris cu admirație pentru „splendidele improvizații” ale lui Germain. El îl considera pe Germain unul dintre cei mai buni oratori pe care i-a auzit vreodată (vezi Ch. Nodier. Souvenirs de la Révolution et oe l'Empire. Paris, 1857, vol. 2, p. 291).
55 Vezi E. V. Tarle. Cazul Babeuf. - „Lumea lui Dumnezeu”, 1898, nr. 4; Vezi si
în: „Eseuri şi caracteristici din istoria socială europeană mișcarea piciorului”. Sankt Petersburg, 1903; Din moștenirea literară a academicianului E. V. Tarle. M., 1981.

comportamentul și discursurile președintelui tribunalului Gandon și ale procurorilor.
Confruntările lui Babeuf cu Gandon au început aproape imediat după deschiderea procesului. Deja în a șasea vantoză, Gandon a avertizat că în cazul în care acuzații vor întrerupe procedura, împotriva lor vor fi luate măsurile corespunzătoare. „Vom întrerupe Curtea Supremă”, a spus Babeuf de la sol, „de fiecare dată când minte, calomniază sau recurge la acte criminale”. Președintele, ca răspuns, a declarat că, dacă Babeuf s-ar comporta în acest fel, instanța va emite o hotărâre specială asupra lui. „Ei bine, mă scoate în afara legii”, a răspuns Babeuf.
O săptămână mai târziu, pe 12 vantoza, a avut loc un nou incident provocat de protestul lui Babeuf împotriva faptului că pe lista de martori figurau „doar escroci și sclavi, sclavi și escroci”. Babeuf, întrerupt de Gandon, a exclamat: „Vrei să-mi întrerupi spectacolele; ai amenințat că mă bagi într-o celulă și apoi mă judeci. Fă asta și îți vei ușura situația.”57
Gandon și-a îndeplinit amenințarea. La întâlnirea celor 27 de vantoze, întrerupând discursul lui Babeuf, acesta i-a spus: „Până acum ai condus toate dezbaterile; Vă declar că de azi o voi face... Eu sunt stăpânul aici, și voi face cum cred de cuviință. Potrivit ziarului lui Ezin, Gandon, lovind furios cu pumnul în masă, l-a amenințat pe Babeuf: „Nu

mai vrem din discursurile tale.”58 Ședința de judecată a fost suspendată. Curtea s-a retras pentru deliberare și a hotărât astfel: „Curtea Supremă, considerând că discursul început de Babeuf are scopul de a dovedi că Constituția din 1793 poate înlocui Constituția din anul III, și conține recursuri provocatoare, hotărăște că trebuie să o oprească. , că acesta trebuie să răspundă doar la întrebările care i se vor adresa, iar președintele are dreptul să-l priveze de fiecare dată când consideră că este necesar.” 59. Babeuf a obiectat pe bună dreptate la această decizie: „Trimite-mă în temnița mea. ; prezența mea aici este inutilă, pentru că mă privezi de orice ocazie de a mă apăra; discursul meu nu a cuprins apeluri rebele.” 60 Acest incident a fost tratat cu dificultate.

Dar ciocnirea a izbucnit din nou două săptămâni mai târziu, la sesiunea celui de-al 16-lea Germinal, în timpul interogatoriului lui Piye. Când Gandon, după toate încercările de a-i suprima gura lui Babeuf, a declarat calm că aproape niciunul dintre inculpați s-ar putea plânge că îl privea de posibilitatea de a se apăra, Babeuf a declarat imediat: „Eu... Mi-ați cerut răspunsuri monosilabice, m-ai confundat cu întrebările lor, ai încercat să mă împingi în afară

58 „Journal de la Haute Cour...”, nr. 32, p. 3.

57 „Journal de la Haute Cour...”, nr. 36, p. 2. și „Journal de la Haute Cour...”, nr.44, p. 1-2. 61 Ibid., p. 4.

60 Ibid.

fundătură de încredere”. Înfuriat, Gandon a amenințat din nou: „O să-ți spun să taci, altfel vei fi scos din sala de ședințe”. - „Nu ți s-a dat un asemenea drept”, a obiectat Babeuf. „Bine, o voi face. Jandarmi, luați-l pe Babeuf" 6 \ - a urmat ordinul președintelui instanței. Doar datorită intervenției principalului apărător al acuzatului, Pierre-Francois Real (fost asistent al lui Chaumette în Comuna Paris și viitor ministru și favorit al lui Napoleon), Babeuf a fost returnat în instanță.

Lipsit de posibilitatea de a vorbi liber în instanță, Babeuf s-a concentrat pe pregătirea discursului final de apărare al CBoeei. De subliniat că Babeuf și-a pregătit în scris toate discursurile sale la tribunal, și mai ales acest discurs. Victor Advielle, care a folosit originalul acestui manuscris, relatează că era vorba de aproximativ 200 de foi. Pregătirea acestui discurs, pe care Babeuf l-a putut face într-o celulă de închisoare doar noaptea, după încheierea ședințelor de judecată, i-a afectat sănătatea. În plus, Babeuf trimitea familiei zilnic majoritatea alimentelor sale slabe din închisoare, inclusiv pâine, carne și vin. Avea picioarele umflate, părea extrem de epuizat, iar acest lucru a îngrijorat foarte mult familia. Într-una dintre scrisorile sale (nedatate) către fiul său, Babeuf l-a liniștit: „Umflarea picioarelor mele s-a domolit puțin. M-am odihnit bine aseară. Faptul că mama credea că arăt foarte slăbit poate să fi fost rezultatul oboselii mele prelungite.

Manuscrisul acestui discurs de apărare nu a fost păstrat, V. Advielle a fost ultima persoană care l-a văzut. L-a publicat în al doilea volum al studiului său despre Babeuf63. Acest text este reprodus în acest volum. Babeuf și-a început discursul, care a fost format din patru părți, pe 14 Floreal, dar deja pe 16 a fost din nou întrerupt de Gandon. Instanța s-a retras în ședință și a decis: „Curtea Supremă, considerând că Babeuf a calomniat alternativ ședințele primare, foști și viitori deputați, îi ordonă să-și întrerupă discursul, să revizuiască textul pentru a-l termina mâine; aceasta va fi ultima zi în care i se va

da."64 Curtea Supremă nu a tratat niciunul dintre acuzați atât de dur: în Babeuf și-a văzut principalul adversar65.
Pe 18 Floreal, ședințele au fost amânate pentru o zi, Babeuf și-a încheiat discursul.
ee „Journal de la Haute Cour...", nr. 53, p. 3.
« CPA NML, f. 223, pe. 1, d. 520.
w V. Advielle. Histoire de Gracchus Babeuf, v. 2, p. 1--322.
M „Journal de la Haute Cour...", N 64, p. 1.
5 În mod semnificativ, după discursul lui Antonelle, Viehiart a declarat: „După acest discurs, trebuie să uităm pentru o clipă rolul nostru de procurori naționali și să ne unim dorințelor cetățeanului Antonelle pentru a ne uita reciproc toate certurile" (V. Advielle. Histoire de Gracchus Babeuf, v. 1, p. 324).
treizeci
Unele dintre părțile sale erau inegale. În prima parte, unde Babeuf și-a fundamentat convingerile comuniste și s-a referit la predecesorii săi, a vorbit cu cea mai profundă convingere. A fost o amară ironie că l-a menționat pe Rousseau, care „fără ezitare" ar putea fi numit „președintele societății democraților Floreal": „Ar fi putut câștiga premiul Academiei din Dijon dacă autorul atent al Raportului despre Floreal. Conspirația stătuse acolo? O, în zilele noastre... autorul ar fi demascat, i s-ar prezenta un mandat de arestare... și ar fi aici, în bancă" m.
Cele două părți ulterioare ale discursului, în care Babeuf a infirmat acuzația de apartenență la o conspirație, nu și-au păstrat, desigur, semnificația istorică. Dar finalul discursului a făcut cea mai profundă impresie. Potrivit lui Buonarroti, Babeuf a spus-o cu lacrimi în ochi. „A fost ascultat", conform unui raport publicat de ziarul Ezin, „în tăcere reverentă; bărbații și femeile, indiferent de credințele lor, nu puteau reține lacrimile tandreței; jurații au fost profund mișcați de ea, toți inculpații au fost mișcați și doar acuzatorii și membrii instanței au rămas impasibili."67 Babeuf a vorbit entuziasmat și pătrunzător despre devotamentul său față de cauza revoluției și despre disponibilitatea sa de a-și da viața pentru binele oamenilor.
Ultimele cuvinte ale lui Babeuf au fost adresate copiilor: „O, copiii mei! Numai de pe această bancă îmi poţi auzi glasul, căci contrar legii am fost lipsit de bucuria de a te vedea68; Nu pot să-ți exprim decât un regret foarte amar: dorind cu pasiune să-ți las moștenirea libertatea - sursa tuturor binecuvântărilor, văd că te las în robie și toate necazurile posibile te așteaptă. Nu-ți pot promite nimic! Nici nu aș vrea să vă las moștenire virtuțile mele civice, ura mea profundă față de tiranie, devotamentul meu pasional față de cauza Egalității și Libertății, dragostea mea arzătoare pentru Popor. Ar fi un cadou prea dăunător. Ce ai face cu el sub opresiunea regală care inevitabil se va stabili? Vă las sclavi, iar acesta este singurul gând care mă va chinui în ultimele clipe. În acest caz, ar fi trebuit să-ți dau sfaturi despre cum să-ți ții lanțurile cu mai multă răbdare, dar simt că nu sunt capabil de asta.
I. G. Ehrenburg, în eseul său excelent „Moartea lui Babeuf", a subliniat destul de corect că în aceste ultime zile ale lui Babeuf
m V. Advielle. Istoria lui Gracchus Babeuf, v. 2, p. 48.
87 „Journal de la Haute Cour...", nr.65, p. 3.
Pe 13 Brumaire din anul 5, ministrul poliției Cauchon a trimis o scrisoare municipalității din Vendôme: „Soția lui Babeuf... mi-a solicitat să-i permit fiului ei, în vârstă de 10 ani, să fie în închisoare. astfel încât să primească de la tatăl său educaţia de care

are nevoie . Spune-i că această cerere nu poate fi acceptată.” (AN, F7, 4278)

nu se gândea atât de mult la sine: demult „înțelesese deja ce final îi pregătește soarta... Altceva îl sperie: moartea revoluției” m.
Devotamentul extraordinar pentru familie, dragostea uimitoare și grija pentru copii au fost semnul distinctiv și trăsătura caracteristică a lui Babeuf ca persoană. Am observat-o înainte de revoluție, mai ales la momentul îmbolnăvirii și morții primei sale fiice. S-a arătat și în timpul închisorii din Vendôme. În ciuda amenințării cu ghilotina care atârnă direct peste Babeuf, chiar și în aceste ultime luni de viață, el îl tratează pe favoritul său, fiul cel mare Robert-Emile, cu grijă și anxietate deosebită. Talentul său de educator a fost deosebit de evident în tratarea lui72.
Când Emile a sugerat că în loc să meargă la școală, tatăl său însuși să-l învețe din închisoare, Babeuf a fost de acord. I-a trimis lecții fiului său, pe care Emil a trebuit să le copieze. Adevărat, Babeuf a avertizat imediat că „rescrisul nu este rău, creează obiceiul de a scrie corect. Dar doar rescrierea nu este suficientă... Numai regulile și principiile oferă cunoștințe solide... Deci, din moment ce vrei să fiu singurul tău tutore... va trebui să învățăm împreună noțiunile de bază ale gramaticii. Tu singur, după toate probabilitățile, nu le vei înțelege. Vă voi ajuta stabilind aceste reguli, astfel încât să vă fie clare. Arhivele TsP A IML au păstrat lecții individuale pe care Babeuf le-a trimis din închisoare fiului său.
Când Babeuf a aflat că Emil nu era prea zelos în ceea ce privește studiile, i-a trimis o scrisoare plină de amărăciune: „... trăiești, crezi, respiri într-o atmosferă de frivolitate și lenevie! .. Ești deja mare. băiat; Nu te-ai gândit la faptul că de zece ani încoace trăiești în detrimentul societății? Totuși, el și-a încheiat scrisoarea cu cuvinte înduioșătoare: „Îmi iau rămas bun de la tine fără niciun sentiment rău. Nu ne-am certat. Când am început această scrisoare, am fost oarecum enervat. Dar, după ce m-am gândit cu atenție, am hotărât... că vei lua serios corectarea ta și am încetat complet să mai fiu supărată.
Această scrisoare a fost scrisă în septembrie. Dar până în primăvară, pe măsură ce atitudinea puternic ostilă a curții față de Babeuf era din ce în ce mai dezvăluită, iar amenințarea regalistă creștea în țară, anxietatea pentru soarta familiei și cu atât mai mult pentru soarta revoluției a luat stăpânire. din Babeuf tot mai mult. Acest lucru s-a reflectat în discursul său de apărare.
69 I. G. Ehrenburg. Moartea lui Babeuf. — Anuarul francez. 1960”, p. 227.
70 Vezi G. Babeuf. Lucrări, vol. 1. M., 1975.
71 Vezi G. Babeuf. Lucrări, vol. 2.
72 CM. M. Dommanget. Marii socialiști și educație. P.. 1970. Ch. IV. Babeuf, p. 69—98; P.Legrand. Babeuf, tutorele fiului său cel mare. Abbéville. 1976.

Dezbaterea părților s-a încheiat la 1 Prairial. Real a susținut un discurs strălucit: „La început am fost doar un apărător al acestor oameni. .. — a terminat-o. „Dar acum am devenit tatăl lor, fratele lor, prietenul lor și, mai mult decât atât, viața lor a devenit viața mea, sângele lor curge în vene.” Adresându-se juraților, Real i-a îndemnat: „Există dreptate și umanitate în inimile voastre, arată-le și vorbiți!” Potrivit „Monitorului Curții Supreme...”, „Babeuf și fiul său l-au

îmbrățișat pe Real - lacrimi de tandrețe și recunoștință au apărut în ochii celor trei. Această scenă emoționantă a intensificat entuziasmul pe care partea finală a discursului lui Real o trezise deja în toate inimile sensibile. Și-a amintit Real de această scenă când a devenit persoana cea mai de încredere a lui Napoleon, care i-a încredințat cele mai secrete și uneori cele mai rușinoase misiuni recentului fundaș Vendôme Babeuf?

Pe cel de-al treilea Prairial, trei serii de întrebări au fost puse în fața juraților: „Dacă a existat o conspirație în Germinal și Floral din anul 4 pentru a provoca tulburări în Republică prin înarmarea unor cetățeni împotriva altora"; „dacă a existat o conspirație pentru înarmarea cetățenilor împotriva autorităților legitime"; „a existat o conspirație pentru dizolvarea Corpului Legislativ"?

Întrucât se știa cu siguranță despre trei jurați că erau oponenți ai urmăririi penale (printre ei se număra și Bioza, membru al Adunării Constituante, căsătorit cu sora celui mai proeminent Jacobin Couton, care a fost executat împreună cu Robespierre) și al patrulea a ezitat și, prin urmare, sentința a rămas în balanță. , Vieillard a reușit să ridice două întrebări suplimentare: „A existat vreo incitare verbală la restabilirea Constituției din 1793 după adoptarea legii din 27 Germinal? Și au existat circumstanțe atenuante? (Conform legii, prezenţa unor asemenea împrejurări a facilitat pedeapsa sau a dus direct la achitare. - - V.D.) A existat o asemenea incitare sub formă de tipărituri distribuite sau lipite?

Juratii au raspuns negativ la primele trei intrebari. Punctul principal al acuzației s-a prăbușit - și existau speranțe pentru o achitare. Dar atunci procurorii, care erau în pericol de eșec total, au exercitat presiune maximă asupra evaluatorilor ezitant. Întrebările lor adăugate inteligent au ajutat. La a patra întrebare au fost găsiți vinovați șapte inculpați (dintre cei prezenți - Babeuf, Darte, Buonarroti, Germain), dar cu circumstanțe atenuante. La al cincilea punct, evaluatorii au găsit vinovați doar doi, Babeuf și Darte, și, mai mult, fără nicio circumstanță atenuantă. Această hotărâre a fost comunicată instanței în ziua de 7 Prairial în zori. Ultima sesiune a început. Aducem

73 „Journal de la Haute Cour..N 72, p. 3.

un raport despre el, apărut în numărul 73, ultimul, al „Monitorului Curții Supreme...". Mai mult ca oricând, acest raport a fost „Un ecou al unui popor liber, cinstit și receptiv".

„Președintele Curții, în lipsa învinuitului, dispune eliberarea celor achitați. Restul de șapte, câte unul, sunt aduși în sala de ședințe într-un sfert de oră. Babeuf apare primul, urmat de Darte și Buonarroti. Real, la cererea lui Babeuf, se apropie de el. „Nu-mi ascunde nimic", spune el, „sunt pregătit pentru orice, iar expresia de pe fețele juraților îmi arată că sunt condamnat la moarte; Vă conjur - nu este nevoie de nicio precauție dezgustătoare, spuneți-mi adevărul. „Ești condamnat la moarte", a răspuns Real. „Cum", a spus Babeuf, „s-ar putea spune că a existat o conspirație!" - „Nu, aceasta este la a cincea serie de întrebări, sunteți condamnat pe baza legii din 27 Germinal IV an". „Dar el nu mai există. Pot să iau cuvântul?" - "Cu siguranță". „Nu, nu voi spune, jurații nu au vrut să fie corecți. Nu mă pot aștepta la mai multă dreptate de la judecători. Cu mult timp în urmă au decis să mă condamne la moarte. Nu voi mai vorbi. Moarte pentru

articole și un an de închisoare pentru regaliștii condamnați pentru conspirație! .. Nu, nu vreau să vorbesc.”
Instanța se retrage pentru deliberare. Se întoarce, iar președintele anunță verdictul. Condamnare la moarte pentru Babeuf și Darte; exil la ceilalţi şapte. Și-a străpuns pieptul și sângele a țâșnit din rană. Babeuf, fără să spună nimic, îi urmează exemplul... Cade. Un sentiment de admirație pentru sinucideri și de groază față de călăii lor îi îmbrățișează pe toți cei prezenți. Unii cetățeni de diferite sexe și vârste părăsesc sala îngroziți, șocați de spectacolul uciderii patrioților; unii rămân în respect reverent pentru cei condamnaţi.”75
În a cincea Prairial (24 mai 1797), când verdictul curții era deja clar pentru Babeuf, el a scris ultimele sale două scrisori lui Felix Lapelletier și familiei sale; le reproducem în volumul 76. Cu toată sinceritatea și veridicitatea inerente lui, Babeuf îi scrie lui Lepeletier despre starea sa: „... apropierea momentului fatidic îmi îngăduie mintea, și poate inima, și nu lasă să se manifeste sentimentele că aș fi arătat o acum cateva zile. Nu știu, dar nu m-am gândit * 78
74 Buonarroti, Germain, Cazin, Morois, Blondeau și Mónstis și Buin, care au lipsit de la proces, au fost condamnați la exil.
78 „Journal de la Haute Cour...”, nr.73, p. 3-4.
78 Tipărim o scrisoare către F. Lapeltier după originalul găsit de Jean Paloux în Biblioteca istorică din Paris și publicat de acesta în Annales historiques de la Révolution française, 1956, nr.144. Ultima scrisoare a lui Babeuf către familia sa a fost publicată la Paris. imediat după executarea sa. Îl publicăm conform acestei ediții originale. Scrisoarea a fost reprodusă în cartea lui Buonarroti.
Îmi va fi atât de greu să mă despart de viață. Ceea ce nij zic, dar natura își ia întotdeauna taxă. Filosofia ne dă niște arme pentru a-i face față, dar tot trebuie să-i aducem un omagiu. Cu toate acestea, depășind toate aceste sentimente umane complet de înțeles, mărturisindu-le sincer, Babeuf și-a exprimat totuși încrederea că are suficientă putere pentru a-și îndeplini în mod adecvat ultima oră. „... Mă gândesc să găsesc alinare în felul în care m-am purtat în timpul procesului. În ciuda anxietății care mă învinge, simt că până în ultima clipă nu voi face nimic care să nu fie demn de amintirea unui om cinstit.
Într-o scrisoare către familie, Babeuf revine din nou la gânduri amare despre soarta revoluției: „Să mor pentru patria-mamă, să părăsesc familia, copiii, soția dragă - toate acestea ar putea fi îndurate dacă nu aș vedea că a fost mergand la moartea libertatii si la cea mai cumplita persecutie a republicanilor sinceri . DESPRE! Dragii mei copii, ce va fi cu voi?.. Să nu credeți că îmi pare rău că m-am sacrificat în numele celei mai frumoase cauze; chiar dacă toate eforturile mele au fost inutile pentru implementarea lui, mi-am făcut datoria...”.
Deoarece Babeuf și Darte au rămas în viață după tentativa de sinucidere, au fost executați în Prairial a 8-a din anul 5 (27 mai 1797).
Deja în a 7-a Prairial din al 5-lea an, municipalitatea din Vendôme a adoptat un decret privind „Precauții în legătură cu executarea hotărârii Curții Supreme cu privire la Babeuf și Darte” și și-a declarat ședințele neîntrerupte. Cartea de protocol conține următoarea mențiune: „Astăzi, a opta Prairial, în al cincilea an al Republicii Franceze și indivizibile, la o ședință a administrației municipale a Cantonului Vendôme, formată din cetățenii din Buchetron, președintele,

Josse, Butre și Lemoine, administratori, Mero, comisarul Directorului, și secretarul Morara, unul dintre membri a raportat că la șase și jumătate dimineața a fost executată pe cap de pod sentința Curții Supreme împotriva lui Babeuf și Darte. El crede că continuarea unei ședințe continue a administrației a devenit redundantă.
După ascultarea comisarului, Direcția Administrație anunță încetarea ședinței” 77.
De remarcat că la 16 Frimer din al 6-lea an, în urma loviturii de stat din 18 Fructidore, toți membrii administrației reacționare a municipiului Vendôme au fost înlăturați prin decretul Directorului din cauza „lipsei de energie politică”, iar pe pluvioza 1, noua administrație, după ce a înlăturat secretara și doi angajați ca nedemni de încredere, numită noul secretar este nimeni altul decât Ezina.
Justiția a predominat pentru scurt timp.
77 Hegistre des délibérations... pour ΓAη V, N 370, 371.

Vendome nu i-a uitat pe martirii libertății. În 1945, la scurt timp după ambasadorul eliberării Franței de sub naziști, în prezența lui Jacques Duclos, în acel loc din spatele mănăstirii a fost instalată o placă memorială cu inscripția, care a servit drept închisoare, unde se afla o uşă prin care, se presupune, Babeuf şi Darte au fost duşi la executare:
"Francezi!
7, Anul 5 – 27 mai 1797
Gracchus Babeuf și Augustin Darte - Martiri ai libertății - au ieșit de aici, Ca să urce pe eșafod și să-și dea viața pentru idealul lor"
Marea Revoluție Socialistă din Octombrie a îndeplinit dorința prețuită a lui Babeuf - de a strânge documentele rămase după el și de a prezenta „tuturor... prietenilor care ne păstrează principiile în inimile lor... ceea ce contemporanii depravați numesc visele mele”. La sesiunea jubiliară a Comitetului Executiv Central al Sovietelor din 1927, cu ocazia celei de-a zecea aniversări a revoluției, s-a raportat că Institutul K. Marx-F. Engels a adunat cea mai bogată și mai valoroasă arhivă personală a lui Babeuf. în lume. Iar acum, mai bine de o jumătate de secol mai târziu, după un studiu amănunțit al acestei arhive, pe baza ei se finalizează ediția științifică a scrierilor lui Babeuf. Poporul sovietic, care a fost primul care a realizat marele vis al unei societăți de „egalitate perfectă”, pentru care Babeuf și-a sacrificat viața, aduce un omagiu acestui remarcabil gânditor comunist revoluționar, original, apărător înfocat al maselor, un om care eroic. și-a trăit viața și la fel de eroic și-a încheiat-o...
V. M. Dalin
♦ ♦ ♦
La pregătirea celui de-al patrulea volum al Operelor lui Babeuf, redacția a avut de înfruntat o serie de dificultăți, în primul rând din cauza dimensiunii bine stabilite a volumului. De aceea, din documentele ridicate de poliție în timpul arestării lui Babeuf și Buonarroti la 21 Floreal din anul 4, publicate pentru proces („Copie des pièces saisies dans le local qu'occupoit Baboeuf”), este inclus volumul. numai că niciodată mai târziu scrisorile de mână retipărite ale lui Babeuf către agenții „Directorul Secret” și cele mai importante scrisori și documente principiale, a căror autor a fost apoi recunoscut de Babeuf. Și unele documente de natură secundară s-au dovedit a fi imposibil de inclus în volum. Nu în

și unele documente legate de procesul Vendôme, care au fost în primul rând de natură pur juridică (așa-numitul „déclinatoire” - proteste ale acuzaților privind incompetența Curții Supreme etc.).
Din discursurile lui Babeuf la proces în sine, acesta a inclus discursul său extins de apărare și unele dintre discursurile și declarațiile sale. Textul acestuia din urmă este citat din ziarul lui Ezin, întrucât avea legătură cu însuși Babeuf, care putea transmite redactorului textele discursurilor sale, pe care de obicei le pregătea în scris.
Volumul include și scrisori de la Babeuf către familia sa din închisoare, care sunt stocate în CPA IML.
Rezolvarea problemei includerii în volum a documentelor mișcării „în numele egalității”, atașată cărții lui Buonarroti, s-a dovedit dificilă. Colegiul editorial a aderat la principiul publicării (cu cea mai rară excepție) în volume din lucrările lui Babeuf bazate pe manuscrise supraviețuitoare sau ediții tipărite timpurii. Cu toate acestea, niciunul dintre documentele anexate cărții lui Buonarroti nu a fost găsit în hârtiile lui Babeuf. Nu există nicio îndoială că a participat la compilarea și editarea lor, dar singurul său autor nu poate fi stabilit cu exactitate. Pe de altă parte, cel mai competent biograf al lui Buonarroti, Armando Saitta, pe baza studierii manuscriselor lui Buonarroti păstrate în Biblioteca Națională din Paris, susține că textul unui document atât de important precum Decretul economic, atașat cărții „Conspirație pentru egalitate”, este scrisă în întregime de mână.Buonarroti. Acest lucru dă motive să presupunem că autorul unui număr de alte anexe ale cărții este mai degrabă Buonarroti decât Babeuf. Așadar, publicăm în anexă doar „Legea privind crearea Directorului secret”, autor al căruia Babeuf, în propriile sale cuvinte, nu a fost, dar la editarea căreia nu a putut să nu ia parte. Anexa include și extrase din ziare realizate de Babeuf în închisoarea Vendôme, stocate în CPA IML și publicate pentru prima dată.
Volumul cuprinde integral toate numerele ziarelor Tribuna poporului și Iluminatorul poporului apărute de Babeuf în aceste luni, inclusiv numărul neterminat 44 din Tribuna..., al cărui manuscris a fost confiscat în timpul arestării.
La publicare s-au respectat următoarele reguli: toate subliniarile făcute de Babeuf sunt date prin detenție, iar toate notele redactorilor sunt scrise cu caractere cursive. Titlurile și datele date de compilatori sunt date între paranteze drepte. Documentele publicate pentru prima dată sunt marcate cu asteriscuri în cuprins.
Datorită faptului că, referindu-se la propriile lucrări, Babeuf în unele cazuri le citează inexact, există, de regulă, unele neconcordanțe minore în text cu documentele publicate anterior.
Volumul al patrulea completează publicarea Operelor lui Babeuf. Redactorii consideră că este de datoria lor să onoreze memoria tuturor celor
37
care nu mai sunt printre cei vii și care au contribuit la implementarea acestei publicații - A. Z. Manfred, membru al redacției, V. M. Khvostov și E. M. Jukov, directori ai Institutului de Istorie Mondială al Academiei de Științe a URSS, E. V. Rubinin, traducător toate cele patru volume, V. K. Pokrovsky, traducător al unei părți din materialele volumului al patrulea, N. I. Nepomnyashchaya, cercetător principal la Institutul de Marxism-Leninism, care a descifrat o serie de manuscrise ale lui Babeuf care erau cel mai greu de citit, E. A. Telisheva, care a

întocmit un index de nume pentru primele trei volume, Maurice Dommange, care a ajutat cu sfaturile sale valoroase.
Colegiul de redacție își exprimă sincera mulțumire lui E. V. Kiseleva, care a depus multă muncă la pregătirea celui de-al patrulea volum al acestei publicații.

ÎN LUPTA ÎMPOTRIVA DIRECTORULUI

TRIBUNA POPORULUI1,

sau Apărătorul drepturilor omului, Gracchus Babeuf
nr. 36
Scopul societății este fericirea tuturor (Declarația drepturilor omului (1793), art. 1)

Ce am realizat?

Aceasta este întotdeauna cea mai importantă întrebare. Un scriitor revoluționar în fiecare discurs trebuie să pună întotdeauna această întrebare și să dea un răspuns la ea.
Căci o compoziție revoluționară nu este altceva decât un plan de acțiune, un plan tactic, calea invariabilă a tuturor celor din partid care fac revoluția.
Când întregul popor, urmând Tribuna, în care are încredere, devine revoluționar, datoria acestui Tribun este să arate neobosit oamenilor ce a realizat, ce s-a făcut, ce rămâne de făcut, unde și cum să meargă și de ce. .
De acum încolo vom urma acest principiu de acțiune. Deci, în primul rând:

Ce am făcut deja?

În cele două numere anterioare, am schițat un tablou sfâșietor al suferinței oamenilor și am identificat cauzele acestora.
De asemenea, am dezvăluit motivele demoralizării poporului, hotărând să rupem vălul sinistrului 9 Thermidor, și am pus bazele reabilitării eroilor democrației, loviți de o mână criminală.
Am îndrăznit să pătrundem și în sanctuarul îndoielnic, respectul pentru care uzurpatorii suveranității populare au încercat în zadar să-l obțină de la noi; ei nu au primit-o nici măcar de la minoritatea neînsemnată, depravată, care a dat doar o aprobare prefăcută.
Am zdrobit, de altfel, obstacolele josnice pe calea adevărului, pe calea evlaviei, pe care tirania a încercat zadarnic să le condamne la uitarea veșnică; vorbim despre reverența pe care a câștigat-o contractul social democratic în vecii vecilor, care, în unanimitate și de bunăvoință, a jurat să protejeze 24 de milioane de bunătăți.

' Vezi Tribul Poporului, nr. 34, p. 44 și urm. io'jw. G. Babeuf. Lucrări. M.. 7977, τ' 3. p. 468--470].

oameni loiali și devotați justiției2*; și-au vărsat sângele pentru el și nu au încetat să-l cinstească în adâncul sufletului lor în toată perioada inchiziției termidoriene, persecuției și terorii.
Am dat dovada clară a falsității iluziei că oamenii perfidă, răuvoitori i-au inspirat pe oameni, dorind să-i asigurăm că pot obține cea mai mare fericire doar sub un sistem monarhic sau sub un sistem de patriciat și aristocrație.
De asemenea, am demonstrat că fericirea perfectă, adică universală, poate fi găsită doar prin realizarea unui sistem de guvernare populară cu adevărat perfect.
Am propus idei, izbitoare atât prin îndrăzneala cât și prin noutatea lor, despre esența fericirii universale - scopul societății.

Am discutat îndelung și cu îndrăzneală nesfârșită despre măsurile mărețe și excepționale, cele mai bune modalități de a atinge acest scop.
CARE SUNT REZULTATELE ACESTE PRIMII PASI INDRAZNET ACUM? Să le luăm în considerare.
De la bun început, ura universală cade asupra noastră. Există o clică care face ca blasfemia împotriva noastră să fie prima datorie. Toate părțile se năpustesc în unanimitate asupra principiilor noastre, dar, din moment ce sunt neputincioși să-și respingă dovezile, cele mai puțin nedrepte dintre ele se limitează în atacurile lor la afirmația că nu a sosit încă momentul să le promoveze. Dușmanii poporului, de cele mai variate nuanțe, ne defăimează împreună în toate felurile posibile, dar nu sunt în stare să ne infirme inocența. Chiar și cei apropiați strigă că am stricat totul cu neglijența noastră.
Dar apoi vine momentul, și răspundem acestor nenumărate strigăte, și atunci pentru prima dată începe să le pară fraților noștri că nu suntem atât de nesăbuiți; cei mai tari dintre ei se potolesc și încep să se gândească că poate modul nostru de a lupta nu este cel mai rău. Și în curând apar susținători și distribuitori ai învățăturilor noastre.
Cuvintele noastre fermecatoare: egalitate adevărată, fericire pentru toți, fericire universală - devin la modă și devin ordinea zilei tuturor plebeilor. Nu numai ale noastre, ci și alte ziare, alte scrieri acceptă aceste cuvinte, și împreună cu ele și alte principii care decurg din ele. Glasul nostru încetează să mai fie glasul celui care strigă în pustie. Rămân doar țipetele monarhismului și patricianismului, a căror orbire nu o putem tempera, dar puțin le pasă de noi. Si pe langa,
... Nebun de speranță este cel care încearcă să mulțumească tuturor.
2* Protocoale ale Convenţiei din 9 august 1793, Anul II de Egalitate: „Gossuin2, în numele comisiei însărcinate cu întocmirea proceselor-verbale ale şedinţelor primare, anunţă Convenţiei că 44.000 de comune au aprobat Actul Constituţional; doar o comună Sep-Tonans din departamentul Côte-du-Port a dorit să-l aibă rege pe fiul lui Louis Capet.

Moralitatea noastră și-a dat roadele: expresiile sacre pentru noi sunt acum pe buzele tuturor și zboară din condeiul multora. Acest lucru este suficient pentru noi. Nu dorim altceva decât îmbunătățirea și răspândirea pe scară largă a acestor stări de spirit. La urma urmei, nu putem ascunde faptul că sunt încă prea private. Dar să tremure despotismul și să se inspire liga răzbunătoare a egalității, văzând cum deja s-a aprins scânteia, prevestind o nouă flacără în marele creuzet al independenței și justiției populare, îmbrățișând 86 de departamente frumoase! Să știe tiranii că este și mai ușor să restaurăm moralitatea unui popor decât să o distrugi, căci este ușor să convingi oamenii că fericirea universală stă numai în moralitatea sănătoasă, în timp ce imoralitatea aduce inevitabil nenorociri cu ea. Să tremure asupritorii – zicem noi –... iar apărătorii drepturilor poporului să se unească și să-și adune puterile... știind că noul apel la libertate, auzit în Centru de pe buzele celor mai virtuoși oameni, a au fost deja auzite în nord și în sud și că au promis să răspundă; că şi temerarii au promis şi
3* „Ami des lois” 3 din Frimer 7: „Este groaznic să ne dăm seama că unii suferă de foame și frig, în timp ce alții nu știu unde să pună surplusul, care, strict vorbind, aparține societății”.

„Fie ca omenirea să nu se împace niciodată cu distribuirea nedreaptă a lucrurilor esențiale.”
„Ami des lois” din Frimer 9: „Cineva îndrăznește să spună cu îndrăzneală că este timpul să punem capăt revoluției. Ce este acolo! Ei îndrăznesc să declare deschis că s-a terminat! Foarte bun! Cât despre mine, declar... dacă revoluția ar fi funingine... bietul om ar putea trăi.
„Ami des lois” din Frimer 12: „Datoria guvernului și a legiuitorilor. ..garantează francezilor prima și cea mai sacră dintre toate felurile de proprietate – viața lor, existența lor.”
„Ami du peuple” 4 din Frimer 12: „Prin folosirea cuvântului „proprietate”, ambele consilii nu înseamnă proprietatea oamenilor... Proprietatea trebuie respectată! Dar adversarii noștri, respectă ei prima proprietate pe care ne-a dăruit natura? Ne respectă ei viața? Nu".
Apelul patrioților din 89 către popor: „Au defăimat și au persecutat oameni curajoși care aveau să realizeze domnia egalității și a abundenței. - Vorbind la nesfârșit despre dreptul la proprietate, ne-au lipsit de dreptul de a exista. - Oamenii sunt indiferenți, când ar trebui să clocotească ca niciodată... Toți cei care urăsc egalitatea și fericirea pentru toți nu sunt alții decât regaliști. Toți cei care de șase ani încoace proclamă și apără... fericirea universală sunt patrioți... Să cerem neobosit și cu ardoare la egalitate.
Dragii mei frați și concetățeni, continuați. Nu vreau altceva decât să-ți repet cuvintele. Lăsați complicii și complicii asupririi să mă ridice în râs ca pe un plagiator: voi fi bucuros atâta timp cât îmi veți oferi gânduri atât de conforme cu principiile mele de bunăstare publică. Voi vehicula cât mai larg tot ceea ce spui în acest fel, pentru ca, dacă se poate, toată lumea să-l audă, toată lumea să-l citească, toată lumea să-l aprecieze și să beneficieze de el.
41
gata în ceasul în care sună tocsinul eliberării noastre, să ne unim nobilele eforturi împotriva celor mai criminale încurcături pe care neamul omenesc încă nu le pedepsește!
Tu, care trebuie să fii insuflat cu teamă egală cu crimele pe care le-ai comis! Și tu, în care este necesar să reînvie energia care nu ar trebui să se epuizeze niciodată în tine! Fie ca următoarea chemare să aibă acest dublu efect asupra sufletului fiecăruia dintre voi:
„Egalitate, virtute, libertate. Trăiască republica democratică a viitorului!”
Iată ce îmi scrie un ofițer superior al uneia dintre armatele noastre sudice:
„Loviți mai tare, nu vă fie frică de nimic. Republica contează pe tine. Munciți neobosit, pregătind fericirea oamenilor.
La asta mă cheamă acest brav soldat care, după părerea mea, este vrednic să conducă plebeii.
Nu vor crede că am prea multă încredere în instinctul meu, în capacitatea mea de a înțelege oamenii, din moment ce aceste câteva cuvinte au fost suficiente pentru a trezi în mine speranțe imense?
Dar relațiile mele cu regiunile nordice întăresc și aceste speranțe în mine. De acolo vine întotdeauna ceea ce, poate, valorează mai mult decât impulsul exuberant, dar prea adesea imprudent, necugetat și trecător al Sudului. La urma urmei, Nordul este cel care a dat întotdeauna naștere unor talente care gândesc înainte de a acționa, care sunt capabili să ia în considerare planul în ansamblu și, în special, care determină scopul final al revoluției și realizează cu

rigurozitate punerea în aplicare a ceea ce a fost odată. fost decis.
Iată ce am primit de la Pas de Calais 5:
„San-culotele noastre așteaptă cu cea mai arzătoare nerăbdare și speră că pe 10 august și 31 mai poporul, avangarda armatei plebeilor, se va ridica la unison împotriva tiraniei sugrumatorilor și ucigașilor poporului, pentru să acţioneze concertat şi să îndeplinească, tot în raionul lor, cele mai sfinte îndatoriri republicane. Nu veți crede cu cât de nerăbdători numără ei zilele, orele și minutele care îi despart de acest moment răscumpărător. Ei erau profund impregnați de ideile și principiile doctrinei plebei. Toți cunosc pe de rost celebrul adevăr afirmat în raportul de la 22 Floreal din anul 2: „Nu trebuie uitat niciodată că un cetățean al republicii nu poate face un singur pas fără să-și calce propriul pământ, pe propria proprietate. "
Acesta este un model de opinie publică în departamente. Am putea cita sute de exemple pentru a confirma sentimente similare în multe localități din minunata noastră țară. Aceste stări în sine conțin o forță din care cresc și se extind chiar în fața ochilor noștri. Cred că este suficient
42
descrie corect poziţia în care ne-am aflat.
Ceea ce rămâne de stabilit este CE TREBUIE FĂCUT?
Nu există nimic de îndoit aici: în măsura în care este posibil, să reînvie, să întărească aceste manifestări de voință fermă, o hotărâre clar exprimată de a renaște în sensul propriu al cuvântului, la o renaștere autentică, adevărată - la singura schimbare în ordinea lucrurilor care merită un asemenea nume; în sfârșit, la o astfel de trezire, care reînvie cu adevărat, care aduce pe cei mai mulți oameni de la durere la fericirea universală.
"Iată-i, acești oameni - fanii anarhiei, gata să continue revoluția fără sfârșit! .."
Cine nu știe că așa ne va spune Directorul Executiv și că, fără îndoială, se așteaptă să ne copleșească cu această jumătate de frază (vezi Instrucțiunea sa adresată Comisarilor Naționali).
Dar aceasta este doar părerea unui patriot al Realului, cu care, la drept vorbind, nu ne este deloc frică să ne măsurăm forțele, în ciuda vitejii eroului, cu bunăvoință atribuită lui, nu știu din ce motiv, şi Journal des hommes libres 6, şi chiar Ami des lois" 4*. Dar patriotul Real ia masa cu Cormaten si mi-ar parea tare rau daca din acesta din urma a tras idei pentru „Instructiunile catre Comisarii Nationali” si pentru alte acte oficiale pe care i le incredinte Directorul. Iar remarca lui caustică despre anarhiști și oameni care sunt gata să continue revoluția fără sfârșit nu ne atenuează deloc suspiciunea că își trage opiniile chiar din această sursă. Și aici se cuvine să citām afirmația potrivită a lui Themistocles8, care ne permite să facem o comparație bună: „Uite”, le-a spus Temistocle prietenilor, „acolo la acel copil care se joacă și pare să nu se gândească la nimic; între timp, el este arbitrul soartei Greciei: el o guvernează pe mama sa, mama sa mă guvernează pe mine, eu pe atenieni, iar atenienii pe greci.
În același fel, am putea spune: „Uită-te la acest Cormaten, acest conducător de tâlhari și Chouans, care este ca prizonierul nostru, sclavul nostru? Și totuși el este arbitrul destinului Republicii Franceze; el guvernează Rhal, Real guvernează Directoratul, iar Directorul ne guvernează pe noi.”
Așadar, toți francezii au dreptate că vor să pună capăt procesului lui Cormatin, pentru a pune capăt stăpânirii lui asupra noastră. Și au și

mai multă dreptate când sunt surprinși și se alarmează la început cu privire la ancheta secretă efectuată
4* Vezi nr. 1 din 10 Frimer și nr. 2 din 11.
·♦ Cei 14 frimeri din anul IV al Republicii, domnii Cormatin, Mee și Real7, au luat masa împreună la Copiergerie. Mă abțin de la orice discuție ulterioară pe acest subiect și mă mulțumesc pur și simplu să afirm acest fapt de dragul istoriei. San fapt este martor de un martor ocular - unul dintre prizonieri.

acest caz, și apoi despre suspendarea lui neașteptată. Circula zvonuri ciudate despre motivele acestei suspendări. Este atribuită prezenței unui act cu care a fost furnizat lui Cormatin și care ar fi afirmat că persoanele care negociau o pace onorabilă în Vendée au realizat-o cu prețul unei promisiuni de a restabili puterea regală a Capeților. Îmi exprim această părere doar pe baza zvonurilor. Nu am nicio dovadă la fel de evidentă ca cina de la Conciergerie pentru a-i dovedi adevărul. Cu toate acestea, să revenim la fondul problemei.
Ne amintim că întrebarea se pune după cum urmează: „Ce este încă de făcut?”
„Nimic”, ne spune Directorul, sau Real, sau Cormaten; căci ce lamentări amare despre anarhiști și oameni care sunt gata să continue revoluția fără sfârșit înseamnă, dacă nu că totul a fost deja făcut, că revoluția s-a terminat.
Acesta este un slogan folosit de anarhiști sub Lafayette9, sub Ludovic al XVI-lea și pe vremea Girondinilor, repetat din nou cu o obstinație revoltătoare. Este clar când este folosit în toate curțile regale; dar noii noștri conducători, din motive politice, ar fi trebuit să aibă grijă să nu folosească astfel de cuvinte. Nu le-ar strica să-și amintească că au devenit ceea ce sunt acum doar pentru că în ochii regilor care i-au precedat ei înșiși erau aceiași anarhiști și de atunci nu a trecut mult timp. Iar domnul Real nu trebuie să uite că a devenit o figură proeminentă doar pentru că a fost anarhist la vremea lui și că i se poate aminti de vremea și împrejurările în care s-a lăudat cu anarhismul său. Dar să trecem la oameni care sunt gata să continue revoluția fără sfârșit.
A continua revoluția — am vorbit deja despre sensul acestor cuvinte de mai multe ori — înseamnă a conspira împotriva unei ordini de lucruri nepotrivite; înseamnă a te strădui să distrugi o astfel de comandă și să o înlocuiești cu una nouă, mai bună. Și din moment ce ceea ce este fără valoare nu a fost încă distrus și ceea ce ar fi de valoare nu a fost încă stabilit, nu voi admite niciodată că este timpul să pun capăt revoluției. Cel puțin nu voi recunoaște niciodată că este timpul să punem capăt revoluției în interesul poporului.
Înțeleg că oamenii care văd doar propriul beneficiu în orice spun că este suficient să se angajeze în revoluții atunci când, datorită revoluției, au ajuns deja pe cea mai bună poziție, una în care fiecare dintre ei personal nu are ce să-și dorească. Și atunci, fără îndoială, revoluția s-a terminat, dar numai pentru ei. Pentru marele sultan, revoluția din Turcia este completă. Pentru Bourboni, revoluția era deja complet finalizată sub Ludovic al XIV-lea, Ludovic al XV-lea și Ludovic al XVI-lea.
®* Când acest număr era deja tipărit, a apărut un poster care confirmă totul despre Cormaten și valorează mai mult decât zvonurile.

Sunt de acord că și acum este completat pentru toți miriagramarii 10, atât membri ai Directorului cât și ai Corpului Legislativ, fie bătrâni

sau tineri; este finalizat pentru milionul „de aur”. Dar nu mă voi sătura să repet că revoluția nu este în niciun caz completă pentru popor.
Și totuși, se spunea, revoluția a fost făcută numai de dragul lui; el însuși a jurat că o va duce la bun sfârșit sau va muri. Este departe de a se termina, pentru că încă nu s-a făcut nimic pentru a asigura fericirea poporului și, dimpotrivă, totul s-a făcut pentru a-l epuiza, acest popor, pentru a-l umple veșnic de sudoare și sânge cu vasele de aur ale o mână de oameni bogați urâți. Prin urmare, trebuie să o continuăm, această revoluție, să continuăm până când devine o revoluție pentru oameni. Așadar, cei care se plâng de oamenii care vor să continue revoluția fără năpăd ar trebui să fie considerați pe bună dreptate dușmani ai poporului.
Este ciudat pentru cei puternici ai acestei lumi să audă cuvântul revoluție, pentru că ei cred că revoluția noastră s-a încheiat. Dar ar trebui să spună mai degrabă contrarevoluție! Deci, să repetăm încă o dată: revoluția este fericirea universală; acesta este ceva ce nu avem încă. Și prin urmare, putem spune că revoluția s-a terminat? Contrarevoluția este ghinionul majorității oamenilor; si asta avem. Și, prin urmare, nu triumfează contrarevoluția în țara noastră astăzi?
Cu toate acestea, nimeni nu a îndrăznit încă să admită fără rușine și să declare cu voce tare că rezultatul celor șase ani de eforturi ale noastre a fost să fie o contrarevoluție! Cu mai multă cuviință, ei spun că scopul acestor eforturi a fost doar o revoluție și nimeni nu vorbește despre revoluția celor bogați și a unui milion de cetățeni respectabili. Dar dacă suntem obligați să fim de acord, în primul rând, cu faptul că doar o revoluție în favoarea maselor este o adevărată revoluție și că aceasta este singura de care avem nevoie și, în al doilea rând, cu faptul că până acum am realizat doar o revoluție în favoarea unui pumn mic de oameni și că, în dreptate, ar trebui numită o contrarevoluție... de aici rezultă că revoluția trebuie făcută din nou, așa cum recunosc înșiși contrarevoluționarii.
Și totuși, pentru că ne dorim foarte mult să o refacem, ni se numește anarhiști, tulburători, dezorganizatori. Și asta se datorează acelorași contradicții care obligă contrarevoluția lor să fie numită revoluție. Acești domni numesc organizația însăși dezorganizare. Eu numesc dezorganizare orice ordine care revarsă cu generozitate toate binecuvântările asupra unei minorități nesemnificative și face ca marea majoritate să se ofilească și să moară; şi dezorganizatori îi numesc pe cei care contribuie la instaurarea şi păstrarea unei asemenea ordini. Prin organizare mă refer la ordinea opusă, în care se asigură bunăstarea maselor; și organizatori, cei care încearcă să creeze și să pună bazele care să asigure rezultate atât de fericite. Dar așa este dicționarul
45
palate, conace și castele, că aproape întotdeauna le dă acelorași expresii un sens opus celui dat în colibe. În Versailles și Tuileries în anii 1990-92 expresiile anarhist, tulburător, dezorganizator au fost folosite pe scară largă; iar cei care le-au folosit au fost singurii adevărați perturbatori; iar cei cărora li s-au aplicat erau * dimpotrivă, oameni care doreau să stabilească ordinea în locul dezorganizării create de fanaticii regalismului. Până astăzi, nimic nu s-a schimbat. Toate aceleași vetre dau naștere și folosesc vechile cuvinte - „anarhie”, „dezorganizare”, iar cei care dezorganizează tot ceea ce țipă cel mai înfuriat; și noilor organizatori, sau cel puțin

celor care manifestă o dorință filantropică de a deveni astfel, le adresează aceste cuvinte cu amărăciune furioasă.
Însă este suficient să arătăm cât valorează aceste porecle și insulte, pentru ca astăzi să nu ne facă mai mult rău decât în 1990-92. Și acum, ca și în acele vremuri, oameni de bun simț, prieteni energici și înfocați ai justiției, vor deveni mândri de numele dezorganizatorilor. În ochii lor, un astfel de titlu va însemna întotdeauna un organizator, iar ordinea spre care se străduiesc va însemna întotdeauna o organizație. Toate acestea arată clar CE ESTE DE FĂCUT.
Cu toate acestea, trebuie să vorbim despre obstacolele din calea noastră.
În primul rând, se știe că cei care sunt interesați de menținerea puterii existente, au, așa cum era pe vremea lui Ludovic al XVI-lea, sprijinul unei anumite armate de apărători, care aruncă blesteme pe capul anarhiștilor și al tulburatorilor. Privirea clară și lungă de vedere a unui patriot în orice grup mic cu regret va distinge cel puțin unul dintre acești escroci și în fiecare cafenea sau alte locuri publice - mulți. Ei creează, fără îndoială, obstacole în calea triumfului rapid al binelui comun, pentru că găsesc mereu un anumit număr de oameni simpli pe care reușesc să-i înșele. Dar nu cred că pot rămâne periculoase mult timp. Experiența ne-a învățat, fără întârziere, să-i recunoaștem pe fiecare dintre cei care joacă un rol atât de disprețuitor, indiferent de ce partid ar putea servi. Mulți dintre cei care se angajează în astfel de lucruri au fost deja expuși și au cunoscut disprețul pe care îl merită.
Există un alt obstacol, poate mai grav, care poate nu este lipsit de legătură cu primul. Cert este că la Paris, în această vatră principală, unde lumina orbitoare a libertății a strălucit atâta vreme, acum nu se mai remarcă acea hotărâre care să prefigureze depășirea tuturor greutăților muncii începute. Oamenii, cel puțin o mare parte dintre ei, continuă să trăiască, în ciuda faptului că urâtul Thermidor și zilele josnice care au urmat I-a Prairial11 au distrus atât de mulți dintre ei. Dar supraviețuitorii nu mai par la fel. De unde această descurajare, această depresie evidentă printre chipuri care au fost cândva atât de mândre, atât de curajoase? De ce simt că încă văd urme de călușă pe gura lor

â tía tíx încheieturi urme de cătușe care le-au încătușat? De ce aceste stepe, aceste lanțuri și aceste lanțuri revoltătoare nu le-au servit ca o nouă întărire, nu i-au determinat să apere drepturile oamenilor cu o nouă ardoare și nu i-au făcut pe dușmanii să tremure? Ce fel de timiditate rușinoasă este aceasta, aceea a atâtor luptători curajoși pentru cauza poporului, aproape că nu mai rămâne niciunul? Mai există o națiune care, după ce a gustat, ca a noastră, o înghițitură de libertate, nu și-ar dezvălui lumii până în ultima clipă și în ceasul primejdiilor formidabile ultimii săi eroi neînfricat? Roma și-a avut Cassius și Brutus 12, care au reușit să păstreze caracterul și demnitatea oamenilor liberi în condițiile unei tiranii stabilite. Și uită-te la Polonia. Este aproape de momentul în care aproape că nu mai există nicio speranță pentru păstrarea independenței naționale și, cu toate acestea, cu ce curaj arzător sunt impregnate cuvintele nobilului Rzhevuski adresate Seimului: „Suntem pe marginea prăpastiei! Suntem pe cale să murim! Mai rămâne un singur pas, și va trebui să renunțăm până și la cuvântul „libertate”! Oare chiar nu există un singur cetățean care să apere cauza comună și să răzbune patria? A murit dragostea pentru binele public în inimile noastre? mari și celebrii eroi -

Lubomirsky, Gorka, Olemitsky, Zamoysky, care au apărat patria fără să-și crute viața, nu ne-au arătat un exemplu pe care să-l urmăm? Situația acestor oameni seamănă foarte mult cu Pașa de astăzi, dar cel puțin nu le era rușine, ca și nouă, să pronunțe numele glorioase ale celor căzuți, mari martiri pentru cauza revoluției.Au fost cinstiți, au fost pomeniți doar cu un sentiment de venerație religioasă. , Zamoyski au fost polonezi Lustalo, Peletier, Marat, Robespierre, Saint-Just, Couthon, Romm, Goujon, Subrani 13. Libertatea a fost îngropată cu ei. Dar memoria lor a fost cel puțin omagiată respectului public. Noi nu permite doar să insulte constant memoria celor mai zeloși apărători ai dreptății, virtuții și egalității, dar aproape laș să se alăture corului criminal de detractori ai acestor eroi nemuritori...
Și nu este încă un lucru nemaiauzit, un alt mare obstacol în calea binelui desăvârșit, dorința aproape mistuitoare a patrioților de a câștiga locuri pentru ei înșiși dintr-un guvern pe care ar trebui să-l urască. Se poate obiecta că ar fi mai bine ca funcțiile publice să fie ocupate de patrioți, și nu de oameni cu opinii opuse. Dar când un guvern este atât de lipsit de valoare, atât de anti-popor, încât este necesar să conspirați împotriva lui, este ușor pentru cineva care s-a angajat să servească acest guvern să decidă în acest sens? cel a cărui sarcină neîndoielnică și zilnică este să-l întărească într-o anumită măsură; care este atras imperceptibil de opera sa și cui îi este greu să se lupte împotriva a ceea ce este atât de puternic legat? Și nu va trebui să plătești pentru că te-ai înșelat cu o parte din propriile convingeri republicane? Nu ar trebui

contribui la păstrarea unei anumite ordini de lucruri, la păstrarea consecințelor care decurg din principii josnice, principii care dezgustă orice suflet cinstit? De exemplu, nu pot să explic și nu pot înțelege ceea ce, după părerea mea, este ciudat și rușinos: cum s-au putut mândri cei mai mulți dintre acești oameni, foștii reprezentanți ai poporului, care erau atât de mândri de aderarea lor imaginară la principiile democratice, să fie atât de mândri de titlul de Montagnarzi și chiar a contribuit la un anumit grad de rezistență magnifică la primele atacuri la Constituția poporului din 93, cum pot acești oameni, pe care nu-l înțeleg, să ocupe acum funcții publice, primite de ei din mâinile celor care (în virtutea propriilor principii, pentru care au avut cândva curajul să sufere) este criminală în cel mai înalt grad, pentru simplul fapt că și-au arogat dreptul de a distribui posturi. Cred, și nu pot să tac, că numeroasele victime ale Germinalului al 14-lea și Prairialului au pătat gloria pe care au dobândit-o în acest moment critic și memorabil și prevăd că istoria va declara că nu au existat tranzacții mai rușinoase decât ale lor. Într-adevăr, oamenii atât de grozavi la început încât au fost chiar gata să-și sacrifice viața de dragul stabilirii unui cod bazat pe tot felul de virtuți, apoi se dovedesc a fi atât de nesemnificativi încât acceptă să devină un instrument ascultător, executori în serviciu. a unui alt cod bazat pe tot felul de vicii și întemeiat pe ruinele primului, pentru care s-au luptat cu curaj... Nimeni nu va argumenta că o asemenea inconsecvență este manifestarea extremă a uimitoarei josnicie7*. Niciodată oameni care au jucat vreun rol
7* A reușit vreunul dintre ei să urmeze exemplul nemuritorului și virtuosului Goujon? Discursul său de apărare, sau mai bine zis discursul lui de scutire, abia publicat, un discurs pe care criminalii nu au vrut să-l audă - dar nu le-a fost în puterea să-l împiedice să-i răzbune memoria astăzi, și să-i trădeze la osânda veșnică - acest

discurs exculpator . , în același timp instructiv și sublim, este cea mai zdrobitoare critică a tuturor comportamentelor ulterioare ale aripii stângi a Convenției. Singurul pasaj pe care îl voi cita arată toată virtutea tânărului erou și martir pentru cauza democrației, care a expus în acest discurs reflecții înalte și nobile... Acest pasaj exprimă și cea mai corectă și mai distructivă dintre toate judecățile despre această constituție patriciană, despre pregătirea secretă a cărei victime ale prairialului, se pare, ÎHce aveau informații care le făceau să o anticipeze. [cât de mult ceea ce a spus Goujon despre ea depășește toate adevărurile de nerefuzat pe care indignarea noastră împotriva acestui pact ucigaș le-a vărsat din noi! În ce măsură editorul lucrării în cauză, fără să știe, lovește acest copil al tiraniei cu lovituri și mai grele decât mine! Așadar, de ce conducătorii noștri atotputernici pretind că ne văd ca fiind singurii dușmani ai carții notorii care afirmă dominația lor arogantă și dependența noastră rușinoasă? De ce să nu vedem și crime împotriva patriciatului în acțiunile unui bărbat care a îndrăznit să imprime ceea ce a îndrăznit să scrie Goujon înainte de moartea sa? Și de ce un despotism atât de atotputernic

48

arena publică, chiar dacă nu au aderat la principii morale atât de stricte pe care le mărturiseau foștii deputați ai Muntelui, niciodată, repet, nici măcar o persoană care a lăsat amprenta în analele istoriei nu s-a comportat în acest fel. Dacă conspirația Catilinei ar fi reușit, mă îndoiesc dacă Cicero,15 care nu poseda decât gradul de onestitate care se cuvine unui avocat, mă îndoiesc că Cicero ar vrea să devină primul său ministru. Dacă Pompei16 ar fi supraviețuit după victoria lui Cezar, mă îndoiesc că, dezarmat și chiar prins, ar fi dat dovadă de slăbiciune de caracter și ar fi acceptat de la Cezar funcția de asistent.

Tot curajul, toată energia, tot caracterul și toată demnitatea multor patrioți sunt epuizate de un flux de blesteme împotriva ticălosului Aubrey, a dezgustătorului Rover, a monstruosului Boissy d'Angles. Am fost acuzat că nu am doborât acest trio de răufăcători exclusiv, ca ceilalți. Mărturisesc că nu am nici curajul, nici dorința să o fac. Întotdeauna urăsc să înving un inamic deja învins... Pentru mine nu există nimic mai frumos decât să îi atac pe Rovers, Boissy și Aubrey când sunt puternici și periculoși. Dar un asemenea curaj astăzi nu m-ar glorifica. Acesta este ceea ce mă deosebește de mulțimea de oameni care sunt întotdeauna gata să arate nemilos față de dușmanii care nu mai inspiră frică. Nu aceasta este esența curajului unui om liber. El este inspirat doar de lupta împotriva unui rău formidabil și puternic.

Dar, în același timp, tot consider că este util să arunci tunete și fulgere împotriva uneia dintre aceste teribile trinități, căreia Franța epuizată îi atribuie în principal toate necazurile ei.

neputând nici măcar să împiedice morții să învie pentru a aprecia meritele codului, care a fost cu atâta generozitate bogată cu laude nemeritate? Totuși, am vrut să cităm un pasaj semnificativ [dintr-o scrisoare] al gloriosului Goujon. Cuvintele sale vor fi cioplite într-o zi pe o coloană de marmură care va fi ridicată în memoria acestui glorios apărător al dreptății și egalității:

„Fie ca Patria să fie fericită după moartea mea, să nu-și plece capul sub jugul tiraniei, a cărei victimă nevinovată voi deveni! Dar mă tem că această zi a nedreptății va fi urmată de multe altele asemenea! Mi-e teamă că sângele vărsat inocent nu va provoca o răzbunare prea lungă! O, Patria Mamă! Ești sortit să sângerezi și să plângi! Acest gând mă

deranjează cel mai mult. Fie ca cerul să-mi facă temerile fără temei! Fie ca poporul francez să păstreze Constituția egalității aprobată de ei în adunările primare. Am jurat să o protejez și să mor pentru ea, sunt fericit că mor fără să-mi încalc jurământul. Aș muri și mai fericit dacă aș fi sigur că după mine nu va fi distrusă și înlocuită cu o altă constituție, în care egalitatea să fie respinsă, drepturile omului încălcate și majoritatea oamenilor să fie complet înrobit datorită ei castei bogate. , singura stăpână a guvernului și a statului. Sunt mai fericit decât cei care rămân; mai fericiți decât cei care îndoaie o UMILATĂ sub acest jug rușinos. Voi muri fără a-mi încălca datoria..
Ultima scrisoare a lui Goujon către familia sa, scrisă cu trei zile înainte de moartea sa.

Cel din această treime, căruia, după părerea mea, indignarea publică pe care o merită ar trebui să fie îngrămădită mai ales este Boissy d'Angla; căci răul pe care ni l-a făcut este încă viu, rănile făcute de el încă sângerează și nu știm, nu putem ghici când se vor vindeca. Robert Lendet 18, vorbind despre Boissy, a declarat răspicat: „A adus foametea în Franța”. Și adaug din mine: „El a dat Franței Codul Negru”. Da, acest om nu numai că ne-a condamnat la foame, dar ne-a și pus în lanțuri. Hrănind în adâncul sufletului său negru un plan de foamete, în același timp, cu nu mai puțină răutate, a pus la cale o tentativă blasfemioasă asupra Constituției poporului din 93, a pus bazele codului crud și umilitor din 95, acel pact rușinos. , care, după cum am spus deja, nu ne-a fost prezentat spre aprobare, ci ne-a fost IMPUS și care conține articole separate mult mai rușinoase decât articolele codului impus de cruzi coloniști negrilor de pe insulele noastre19. Cum și când va ispăși Boissy pentru crima pe care a comis-o, dând viață acestui cod de oprimare, care a fost apreciat, botezându-l cu numele autorului? Locuitorii din Faubourg Antoine nu-l mai numesc altfel decât Constitution d'Angles.
Mai există, pe lângă aceasta, încă o împrejurare care trebuie să împiedice foarte mult succesul rapid al republicanilor și să afecteze nu puțin demnitatea lor. Aceasta este o ușurință uimitoare cu care se apropie de anumite persoane când ar trebui să păstreze întotdeauna o anumită distanță față de ei. Duval și Prietenul Legilor, înfrățind cu Louvet, Real, Front23, prodizându-i chiar și lingușiri - asta, mi se pare, nu prea se cuvine pentru oamenii pe care legiunea de plebei îi consideră conducători și cu acțiunile cărora își măsoară. actiuni. Nimic nu mi se pare mai deplasat decât a arde tămâie la picioarele lui Freron și a arăta sentimente prietenești față de acest fost conducător al terorii, fost pilot-bătaie, apărător nerușinat al viciilor și al tuturor celor mai rele pasiuni ale castei patriciene. **
* * Sunt foarte bucuros să văd cum același nume este repetat și confirmat pe pagina a 4-a a numărului 9 al „L’Orateur plébéien” m, citind acolo în general despre această constituție d’Angle lucruri mult mai clare decât cele pe care le-am tocmai am scris sau au scris înainte. Ei bine, e de sperat că acest urmaș de delir sălbatic nu este sortit să trăiască mult. Renunțăm de bună voie la promisiunea noastră de a nu mai acorda nicio importanță L’Orateur plébéien: până la urmă, scrie Antonelle în el21. De ce nu scrie mereu în ea? Atunci toate numerele lui ar fi asemănătoare cu al 9-lea, unde aproape că nu există un singur cuvânt pe care Tribuna să nu i-ar plăcea. Totuși, îi vom răspunde, iar răspunsul nostru poate ocupa întregul număr următor al

ziarului meu. Nu mă voi limita, în primul rând, pentru că interlocutorul meu este plăcut cu mine și, în al doilea rând, pentru că subiectul în sine este interesant de discuție și discuția se poate dovedi a fi utilă oamenilor; în al treilea rând, pentru că întotdeauna este mult mai ușor să-ți prezinți propriile argumente decât să răspunzi altora: Jean-Jacques avea nevoie de un volum întreg pentru a răspunde mesajului de opt pagini al lui Christophe de Beaumont p.

50

El este departe de a ispăși nenumăratele atrocități comise la comanda sa în toată Franța de tineri cruzi, π acum ultimele sale acțiuni în sud sunt încă suspecte și îndoielnice. Cine nu a fost uimit de remarca pe care a lăsat-o la Marsilia: „Să nu crezi că am venit aici să-i protejez pe teroriști”? Într-adevăr, nu m-aș mira deloc dacă toate minunile care se povestesc aici despre comportamentul său patriotic s-ar dovedi a fi în esență asemănătoare cu cele pe care le-a săvârșit în zilele primului său proconsulat în anul II. Mops Bayle24, dovedind în mod convingător în urmă cu zece luni că acest om, un răufăcător desăvârșit, a scris că sabia justiției naționale din Marsilia și Toulon, la chemarea lui, a doborât contra-revoluționarii și dușmanii poporului; adevărul este că mii de muncitori și sans-culottes au fost împușcați din ordinul lui barbare. Mi-e foarte teamă că acțiunile lui prezente ar putea să nu fie asemănătoare cu cele făcute în acele zile; misterul și întunericul care îi înconjoară nu fac decât să întărească și mai mult astfel de temeri. Și dacă ceva din acțiunea proconsulului devine cunoscut, atunci asta nu face decât să întărească suspiciunile noastre teribile. Au acordat atenția cuvenită unei scrisori a lui Fre-ron, unde el dovedește din nou cât de devotat este oamenilor pur decente; cât de sensibil este la necazurile lor; mintea lui refuză să creadă că pot fi acuzați de comiterea vreunei infracțiuni? Mă refer la scrisoarea lui Freron referitoare la cei doi fii ai ducelui de Orleans2б. „Acești doi tineri cetățeni”, spune fostul orator al milionului de nobili, „aceste două victime ale unui arbitrar brutal care a provocat o indignare vie împotriva asupritorilor lor, au fost acuzați că au ucis prizonierii din Fort Jean cu propriile mâini în timpul bătăilor. al 17-a Prairial”. Însă lui Frérope cu greu îi vine să creadă validitatea unei asemenea acuzații aruncate împotriva a doi tineri care îi provoacă simpatia, crescuți de o mamă, căreia îi aruncă cele mai mari laude și despre ale căror nenorociri incomparabile se plânge. Freron rămâne mereu Freron, și totuși acestui om, care peste veacuri va fi amintit cu dezgust, francezul Tacitus2® îi va găsi în ziarele de astăzi, care arată mai ales patriotice, lingușiri joase, pe care le vor considera poate scuzele lași ale unui miel implorând un lup să-l crute pe al lui. Cât de nedemn de oamenii care se numesc liberi! Mai degrabă aș muri cu cinste decât prin viclenie pentru a câștiga puterea, acoperindu-mă de rușine. Există mai multă demnitate în aristocrați decât în noi. Înclin să-i aduc un omagiu lui Galhtti27, care a fost cel puțin consecvent. Pe 12 Brumaire, a fost surprins să vadă cum Freron, după ce a incit cu furie pe tinerii francezi să se întoarcă împotriva briganților și ucigașilor regimului Decemvir, toată furia pe care a încercat să o răspândească peste tot - cum același Freron era acum forțat să o facă. pedepseşte excesele acelei mişcări, care

4·

51

a chemat el însuşi. Fără îndoială! Uciderea a doi patrioți de către domnii din Orleans este tocmai extremele mișcării, iar Freron este principalul vinovat! Dar nu se poate admite că Galetti este destul de

înțelept în a afirma că nu Frérope ar trebui să meargă după ucigași, deoarece aceștia au îndeplinit doar cu strictețe ordinele sale feroce. Mi se pare că am dat acum un răspuns destul de clar la întrebarea pusă: "Ce am realizat?" Am arătat ce am realizat. Am subliniat ce rămâne de realizat. Am subliniat blocurile de poticnire, dificultățile. După cum am promis, voi reveni constant la această imagine, care este de o importanță capitală pentru oameni. Mă voi întoarce adesea asupra ei, subliniind toate schimbările ulterioare pe care timpul le va aduce, pentru ca prietenii democrației să vadă întotdeauna unde este cel mai important lucru pe care trebuie să-l facă în acest moment; să-i învețe să determine în mod constant atât pericolele care îi pândesc, cât și speranțele pe care le pot avea; în cele din urmă, pentru a le permite să-și îndrepte nespus acțiunile spre cel mai mare succes al acestei cauze exaltate. Și aici închei această parte pentru a trece la următoarea, care din nou va fi direct legată de întrebarea cardinală: "Ce am realizat?" Și am reușit ca, contrar libertății constituționale a presei, și acum, ca și în vremurile revoluționare, să fie arestați scriitori care îndrăznesc să fie patrioți și de aceea vor să spună poporului adevărul.
Pe 14 martie, în jurul prânzului, un străin a venit la mine și m-a întrebat
forțele cetățeanului Roche14 * * * * * * * * * * * * * * 28 (cetățeanul Rosh este cel căruia i-am
instruit anterior să efectueze un abonament). Răspunsul la necunoscut este că
Cetăţeanul Roche nu este aici. „O să-l aștept”, spune el.
„În acest caz, stai jos”, îi sugerez. Necunoscut
așteaptă, apoi, sătul de așteptare, iese și într-un minut
se întoarce... Eu, nebănuind nimic, îi ofer din nou
aşezaţi-vă...
„Dar... ești cetățeanul Rosh?” mă întreabă el. —
— Te înșeli, eu nu sunt Roth. Vizitatorul persistă insistând
pe faptul că sunt Rosh. „Ei bine, să zicem că sunt Rosh”, spun în cele din urmă, „ce vrei de la el?” „Dă-i această scrisoare”. Am citit: era un ordin ca Ropt să se prezinte în fața magistratului secției Champs-Elysées. „Dar eu nu sunt Roth”, repet din nou. —
— Nu contează, am ordin să te reţin şi pe tine. —
— Unde este acest ordin? - "Aici era". Citesc. A fost un mandat de arestare pentru Roth.
„Nu ai alta? Nu mă voi mișca, pentru că nu sunt Rosh.”
În acest caz, răspunde sbirul, va fi obligat să recurgă la forța armată. Iese afară și coboară. Pentru o clipă îl urmăresc. Când am coborât, am vrut să plec din casă.
52
Dar alguazilul stă la uşă şi, văzând că sunt pe cale să ies, mă apucă de guler. Lucrurile iau o întorsătură proastă.
Îmi imaginez posibilele consecințe ale unui astfel de atac asupra libertății mele, într-o secundă cântăresc mental tot ceea ce poate duce. Mi-am dat imediat seama de ce sunt capabili cei care puteau prescrie o asemenea măsură. Gravitatea pericolului mi-a dublat puterea. Decid imediat să păstrez cu sfințenie regula rezistenței la opresiune. Și intru în luptă corp la corp cu Algvazil.
Bătălia durează o jumătate de oră bună. În sfârșit preiau. Și, scăpând din ghearele agentului, mă întorc la fugă.
Oamenii, auzind zgomotul ceartă, s-au înghesuit la ușa mea. Era oameni grozavi! De îndată ce a ghicit intenția mea de a mă ascunde, el, cu o

mișcare complet firească, s-a întins pe două părți, deschizându-mi o cale largă. ..

Totuși, slujbașul tiraniei începe imediat după mine, strigând: „Oprește hoțul!” În acel moment, chiar arătam ca un hoț: fără pălărie, fără cravată, rochia era ruptă de la spate de la tiv până la guler - vă puteți imagina aspectul meu glorios...

De la colțul străzii Revolution până la strada Honoré, vizavi de Biserica Adormirea Maicii Domnului, mulțimea m-a oprit de trei ori. Dar de îndată ce mi-am dat numele, oamenii m-au lăsat să plec.

Încărcătoarele glorioase ale Pieței Centrale, care lucrau în depozitul de alimente de lângă Biserica Adormirea Maicii Domnului, au fost ultimii care m-au reținut; dar s-au dovedit a fi și cei care s-au purtat față de mine în modul cel mai demn. Am recunoscut, am recunoscut în ei chiar oamenii puternici ai acelor oameni care au jucat un rol atât de glorios în primele acte ale revoluției. De îndată ce au aflat cine sunt, mi-au acoperit retragerea, doborând mai întâi cătușele, apoi noroi și murdărie pe urmăritorul meu. În cele din urmă, sub protecția mulțimii, am fost escortat de patriotul Vonzhur, care, din fericire, se afla acolo, într-un loc sigur.

Să păstrăm pentru istorie această trăsătură frumoasă inerentă oamenilor. Comportamentul încărcătoarelor în astfel de circumstanțe, după părerea mea, nu merită să fie uitat. Iată ce le-am spus în scrisoarea mea de mulțumire: „Atunci (la începutul revoluției) ați plecat înconjurat de respect, devotamentul vostru pentru Patrie și-a luat locul cuvenit printre tradițiile istorice ale libertății emergente; atunci virtutea a triumfat, iar viciul nu avea voie să reverse dispreț asupra faptelor fine ale claselor utile societății și cu adevărat singurelor care merită respect în ea. A sosit timpul să aduci din nou un omagiu faptelor tale virtuoase.”

Guvernul sa fie binecuvantat! Ură pentru așa-zișii patrioți care susțin că acționează în interesul justiției și al poporului. Sub patronajul său, Poncelin și Rigae-Serisi 29 cutreieră liniștiți pe străzile Parisului. Regalismul lor violent nu merită condamnarea lui; își rezervă toată mânia, temnițele și poate schela pentru

53

cei care își iau în cap să spună oamenilor despre nenorocirile lor groaznice, despre fosta lor libertate, despre drepturile lor și despre mijloacele de a-și câștiga din nou fericirea.

Și așa, în timp ce cei asupriți aplaudă apărătorii noștri curajoși de asupritorii care mor de foame, dezbracă și jefuiesc poporul, acești asupritori înșiși, care sunt mereu în alertă, încearcă din nou să ne priveze de posibilitatea de a-i demasca și de a incita la ură. pentru crimele lor monstruoase.

Am crezut sincer că cuvintele constituției din 1995: „Nimeni nu poate fi privat de dreptul de a-și exprima, scrie, tipări și răspândi gândurile sale”; la fel ca și altele: „Cei care creează arbitrariul sunt criminali” – așa că, am crezut că aceste articole-garanții sunt destul de suficiente ca să nu-mi fie frică de nimic în stepele casei mele. Acum am dovezi contrare și, de asemenea, că guvernul însuși, înființat pe baza constituției din 95, nu o mai respectă.

Dar, poate, mai aveam nevoie de această lecție pentru a ști în ce măsură se poate baza pe aceste garanții constituționale ale noului cod; în ce măsură libertatea individului este încă respectată în republica bogaţilor.

Trebuie să tragem cele mai serioase concluzii din această nouă experiență. El ne arată de ce sunt capabili oamenii în timpul nostru.

Deci acum oamenii nu mai aplaudă orbește când prietenii lor sunt persecutați? Deci s-a maturizat? Deci se gândește atât la acțiunile sale, cât și la acțiunile lui? De aici înclin să trag concluzia că oamenii sunt în pragul mântuirii lor.
În plus, mi se pare că din aventura mea ar trebui să se tragă o altă lecție utilă pentru binele public: îi invit pe toți patrioții să acționeze în împrejurări similare în același mod ca și mine. Este clar pentru toată lumea că am rezistat opresiunii și totuși sunt în siguranță. De ce nu ar trebui să facă la fel când terorismul încearcă să-i reprima din nou? După ziua dezastruoasă de 9 Thermidor, noi, ca niște miei proști, ne-am lăsat legați de mâini și de picioare și făcuți inofensivi, motiv pentru care am fost atât de ușor înrobiți. Să nu mai fim atât de proști. În niciun caz în lume nu ne vom lăsa arestați din nou. Să facem apel la oameni dacă vor să ne facă violență; să-i strigăm că suntem prietenii lui, fraţii lui, că numai pentru aceasta suntem asupriţi. Două-trei serenade, ca a mea, interpretate în cinstea Sbirilor, îi vor învăța mai multă discreție. Să fim puternici - acum este momentul! Poate că în curând vom vedea sfârșitul necazurilor noastre. Trebuie să supraviețuim pentru a grăbi acest sfârșit, pentru a-l ajuta. Severitatea crizei a atins limita extremă; nu poate continua mai departe.
G. Babeuf, Tribuna poporului din Paris, al 20-lea Frimer IV al Republicii [11 decembrie 1795]
54
Notă. „Ziarul nostru provoacă atâta îngrijorare autorităților, atenția lor este atât de ocupată de el, încât toate mijloacele de a-l înăbuși, de a preveni răspândirea marilor adevăruri pe care le poartă, le sunt bune. Au puțină dorință să-și arunce autorul în închisoare, încalcă și acel drept de proprietate față de el, pe care se presupune că îl respectă atât de profund. Să știe toată lumea că mai mult de jumătate din exemplarele celui de-al 35-lea număr al ziarului trimise abonaților mei parizieni au fost furate în urma unor intrigi slabe, pe care nu am destule cuvinte să le numesc. Nu știu cum s-a întâmplat că au putut să-mi mituiască mesagerii, iar o parte din numerele ziarului meu, în loc să ajungă la abonați, s-a pierdut printre corespondența Consiliului celor 500. Pentru a corecta cele întâmplate, am sesizat abonatii mei cat am putut de bine ca le-as trimite si alte copii ale aceluiasi numar 35, daca toti cei care nu au primit numarul ma anunta acest lucru. Și acum mă întorc din nou către ei cu acest apel. În ceea ce privește problema de față, numărul 36, precum și toate problemele ulterioare, am luat măsuri din cauza cărora, sperăm, toate complexitățile inchizitoriale vor eșua. Suntem pregătiți pentru toate sacrificiile și vom putea depăși toate obstacolele pentru ca cuvântul nostru adevărat să ajungă la oricine vrea să-l audă, oricine aspiră la el.
NOTĂ IMPORTANTĂ
Cred că este util să clarificăm aici o eroare în care par să fi căzut multe persoane, interpretând greșit avizul nostru dat la sfârșitul prospectului și în numărul 35. Am avertizat că volumul numerelor pe care le-am produs nu va fi în niciun caz același: în funcție de abundența de material din fiecare dintre ele ar fi mai multe sau mai puține pagini; dar în același timp m-am angajat să ofer abonaților cinci numere pe lună a câte 32 de pagini. Acest lucru înseamnă destul de clar că într-o lună trebuie să dau de cinci ori 32 de pagini, adică. 160 de pagini sau, cu alte cuvinte, 480 de pagini în trei luni. Cu toate acestea, mulți dintre abonații mei par să creadă că, oricât de voluminoase sunt problemele mele, ar trebui să scot în continuare cinci

numere pe lună și se plâng că am trimis doar două într-o lună. Să noteze că aceste două numere conțin 108 în loc de 64 de pagini, care ar fi trebuit să fie două numere de 32 de pagini; dacă vor lua în calcul numărul 37, care este acum în tipar, se vor convinge că aproape că îmi voi îndeplini obligațiile pentru prima lună. Sper ca după această explicație să înceteze plângerile despre presupusa mea inexactitate și întârziere în materiale. Mai mult, promit de acum înainte, pe cât posibil, să alcătuiesc numere mai puțin voluminoase pentru a le emite mai des și a nu supraîncărca cititorul de informații.
55
într-o singură problemă, condamnându-l apoi la o lungă așteptare pentru hrana politică de care are nevoie.
Prețul unui abonament pentru trei luni, inclusiv livrarea, este de 125 livre. Abonamentul este acceptat de cetățeanul ROCHE la 29 rue Faubourg-Honore, la colțul Champs Elysées.
Tipografie Tribuna poporului
TRIBUNA POPORULUI30,
sau Apărătorul drepturilor omului, Gracchus Babeuf
nr. 37
Scopul societății este fericirea tuturor (Declarația drepturilor omului (1793), art. 1)
Răspunsul Tribunei Poporului către P. A. Antonell la numărul 9 "L'Orateur Plebeien"
Suntem noi, Antonelle și cu mine, doar gladiatori, chemați să luptăm cu înverșunare pentru propriile noastre pasiuni și interese personale pentru amuzamentul unui public înfometat de spectatori și plin de ciudă?
Oricine crede așa va face o greșeală gravă. Îmi opun lui Antonell, dar nu suntem deloc adversari. Încep o polemică cu el, pentru că a vrut să vorbească despre neînțelegerile mele cu diverși jurnaliști, dar asta nu înseamnă deloc că intru în ceartă cu el. Nu există nici un fir de personal în ceea ce se va discuta, adversarul meu nu mi-a dat niciun motiv pentru asta, iar o astfel de luptă ar fi un abuz nejustificat de timp al oamenilor pentru care scriem amândoi – atât el, cât și eu. . Aproape toți slujim în primul rând marile interese ale Poporului.
Aceasta este poziția mea constantă și de pornire. Și, deși în exterior vom vorbi doar despre răspunsul interlocutorului, mă voi ține de el. Faptul este că interlocutorul meu îmi oferă doar o nouă posibilitate pentru o discuție amplă și sinceră a părerilor mele. Cert este că văd în el nu atât un subvertor al acestor vederi, cât un tovarăș de arme în lupta pentru un scop cel mai frumos; un aliat abil și curajos în apărarea celei mai importante cauze pe care am luat-o vreodată, pentru care voi lupta până când îmi voi face judecătorii să creadă în dreptatea mea; iar judecătorii mei sunt, de asemenea, clienții mei, căci cu discursurile mele de răzbunare și de justiție vorbesc în tribunalul tuturor celor săraci, tribunalul întregii Franțe și al întregii lumi înrobite.
56
De aceea, amândoi, fostul primar al Arlesului și cu mine, trebuie să ne prezentăm în fața opiniei publice nu ca oponenți din tabere diferite, ci ca camarazi de arme. Voi face tot posibilul să nu schimb nimic în această poziție. Ar trebui să ajute marea mea cauză în multe feluri. Sunt profund recunoscător soartei pentru că mi-a trimis un astfel de sprijin.
Când un om este atât de curajos încât îndrăznește să abordeze chestiuni de cel mai înalt grad de sensibilitate... îndrăznește sub nasul

autorităților și în culmea puterii lor, grămăduiește insulte insultătoare chiar asupra acelor vremuri, a acelor oameni și a acelei circumstanțe. că aceste autorități, în cursul formării lor, se străduiesc mai ales să forțeze respectul, pentru că ei cred pe bună dreptate că însăși existența lor se bazează tocmai pe aceste vremuri, pe acești oameni și pe aceste împrejurări și, prin urmare, îi înconjoară cu un fel de cult mistic... .când o astfel de persoană, luptând aproape singură, încearcă să transfere cultul cerut de autorități în alte vremuri, alte persoane și alte împrejurări, cufundate în nesemnificație de eforturile unei puteri nelimitate care ghidează însăși opinia publică... când această persoană face și mai mult și, de îndată ce oamenii lui care au aceleași gânduri cad în neputință sau își imaginează neputincioși, se îndepărtează de ei, constatând, în ciuda lor, că a venit timpul să acționeze cu toată forța, când consideră un astfel de comportament destul de neglijent. decât prudent. .. când un astfel de temerar își împinge curajul la limită, proclamând cu îndrăzneală principiile unui sistem, pentru unii - cel mai periculos, iar pentru alții - cel mai atractiv, dar care urmărește nimic mai puțin decât să răstoarne întreaga ordine existentă, în sus. la acele instituții care, părea că ar fi comune tuturor regimurilor... când, zic eu, o astfel de persoană apare la orizontul social, el, fără îndoială, cade în cea mai critică dintre toate pozițiile imaginabile. Interesele cui nu afectează? Ce pasiuni nu se ridică împotriva lui? Nu este greu de imaginat din câte părți indignarea trebuie să cadă asupra lui. Aproape toate partidele se ridică împotriva lui, fiecare în felul său. Partidul de guvernământ este furios indignat, dar ascunde tot ce simte, de teamă să nu acorde prea multă importanță unei singure persoane; ea preferă să-l persecute în secret, prin mijloace obscure și dubioase, atâta timp cât această persecuție nu devine deschisă și evidentă. Partidul susținătorilor ordinii și instituțiilor existente tremură și el de mânie împotriva celui care nu lasă o singură persoană în pace pentru tot ce are și pentru poziția sa în societate. Partidul rutinist, care crede că tot ceea ce există acum a existat întotdeauna și trebuie să existe pentru totdeauna, numește himeric și nesăbuit ceea ce depășește opiniile lor obișnuite. Partidul, obligat de împrejurări să fie de acord cu ideile și dorințele celui despre care vorbesc, îl condamnă și el, pentru că nu procedează așa cum și-ar dori. Deci, fiind supus
57
sărind din toate părțile în același timp, eroul nostru abia se poate ridica în picioare.
Ce ar trebui să-și dorească, după o bună judecată, într-un astfel de caz? Pentru ca un om cu putere, putere și reputație să-l sprijine în a rezista atâtor lovituri îndreptate asupra lui. Dacă ar fi suficient să-i dorești cuiva un anumit set de calități intelectuale și morale și această dorință s-ar împlini, luptătorul nostru și-ar dori fără îndoială ca această persoană să aibă o decență atât de impecabilă, încât oamenii din toate direcțiile să fie nevoiți să-l respecte; încât sinceritatea lui nu putea fi pusă la îndoială; astfel încât dreptatea judecății sale și elocvența lui îi vor permite nu numai să înțeleagă chestiuni importante pentru fericirea tuturor oamenilor, ci și să ofere soluția lor clară și incontestabilă. Minunat! Soarta însăși m-a servit în cel mai bun mod posibil, pentru că, fără niciun efort din partea mea, am primit toate astea chiar în mâinile mele.
Oameni la putere! Poate că nu mă veți considera un asemenea rebel, văzând că nu sunt singurul care pune la îndoială legitimitatea puterii

în mâinile voastre... Oameni dedicați rutinei! Veți vedea că a crede în posibilitatea eliminării enormelor abuzuri care au existat din timpuri imemoriale nu înseamnă să vă răsfățați în vise goale... Oameni de părerea mea! Republicani sinceri! Veți vedea că a proclama adevăruri mari chiar în acest moment nu este doar o crimă, ci și o amăgire, deoarece o persoană în care nu vă puteți refuza încrederea nu i-a fost teamă să-i aducă un omagiu deschis după mine... Oamenii , deținând proprietate! Se pare că nu veți putea conta mult timp pe impunitatea pentru mașinațiunile hoților voștri: vedeți că începe studiul întrebării dacă vă dețineți legal proprietatea... Nu mai suntem atât de singuri în a discuta această problemă importantă: scena este deschisă și văd în mod constant cum tot mai mulți bărbați curajoși se grăbesc la ea.
Antonelle, mi-ai mai făcut un serviciu: susținătorii zeloși ai tuturor partidelor ar putea în sfârșit să mă distrugă cu atacurile lor. Dar ai venit și prin argumentele rațiunii i-ai redus la tăcere; sunt atât de irefutabile, argumentele tale, încât îi vor condamna la tăcere chiar și pe aceia dintre ei care sunt sigur că vor fi la fel de pedanți de tine ca și ei de mine.
Am analizat discursul dumneavoastră din punct de vedere moral și din punct de vedere al semnificației sale politice. Acum trebuie să analizez în detaliu valoarea sa intrinsecă.
Conținutul lucrării mele de până acum poate fi redus la șase puncte. Ai reușit să le identifici foarte corect. În ceea ce privește majoritatea dintre ele, sunteți complet de acord cu mine; de aceea, în ceea ce îi priveşte, mă scapi de necesitatea oricărei dispute.
Totuși, să enumerăm încă o dată toate aceste șase puncte;
1) condamnarea lui 9 Thermidor;
2) Constituția din 93;-
3) constituția din 95;
4) judecata asupra dreptului de proprietate;
5) întrebarea dacă a venit momentul să vorbim despre toate acestea;
6) disputele mele cu publiciștii.
Primele tale patru pagini mă scutesc de problemele de a discuta primele trei puncte. Al 9-lea din Thermidor a găsit în persoana lui Antonell un istoric mult mai sever, Constituția din 93 un apărător mult mai curajos, iar Constituția din 95 un judecător mai ferm decât Tribuna poporului.
Deci, să trecem la al patrulea punct.
Sunteți de acord cu mine în ceea ce privește substanța opiniilor mele cu privire la notoriul drept la proprietate. Sunteți de acord cu afirmația mea despre ilegalitatea unui astfel de drept. Spui că aceasta este una dintre cele mai deplorabile creații ale erorii umane. Și recunoști că tocmai de aici provin toate viciile noastre, pasiunile noastre, crimele noastre, diferitele noastre suferințe...
Iată o mărturisire! L-ai auzit, un milion de nenorociți bogați? o bandă de jefuitori ticăloși de 24 de milioane de oameni utili care lucrează în sudoarea frunții pentru a-ți susține lenevia și cruzimea? Vino, acceptă provocarea noastră de a intra într-o ceartă cu noi; infirma cu argumentele tale pe ale noastre, prin care demonstrăm că tot ceea ce deții în plus față de ceea ce este necesar pentru nevoile tale personale vine la tine în mod nedrept; și că tot ce ne lipsește este inclus în acest surplus al tău, pe care ai reușit să-l smulgi din partea noastră de drept prin aceleași mijloace nedrepte! Grăbește-te!.. Dar taci? Cum! Proprietari!! ești atacat în cel mai nemilos mod; sunt din ce in ce mai multi luptatori impotriva ta, altii ii inlocuiesc pe

unul, iar tu taci! Haide, arena este în fața vampirului. Dacă nimeni nu vorbește în numele tău, va însemna că este imposibil să-ți aperi cauza. Apoi vom lua premiul câștigătorului.
Și voi, nenumărată masă de cetățeni jefuiți, ați auzit și voi această prețioasă mărturisire? Cauza ticăloasă a tuturor suferințelor și necazurilor tale este dreptul la proprietate. Acest drept nu ține de numărul drepturilor naturale, originea lui este murdară și ilegală: nu este altceva decât o creație deplorabilă a vorbirii noastre și a iluziilor noastre; este născut dintr-un viciu dezgustător - lăcomia, și ea însăși dă naștere tuturor celorlalte vicii, tuturor patimilor, tuturor crimelor, tuturor durerilor vieții, tuturor varietăților de dezastre și chinuri. Și vin la tine să predice că tot ceea ce este cel mai demn de respectat este cuprins în dreptul de proprietate! Mai presus de toate, este necesar să se respecte proprietatea! Că trebuie să piară sub umbra acestei venerații, dacă proprietarilor, titularilor acestui drept mortal, li se ordonă să facă asta!!!
59
Dar ce văd în continuare? „Ești convins, Anto nu l l, că starea de comunitate este singura dreaptă, singura virtuoasă și singura care corespunde adevăratelor planuri ale naturii... că în afara ei nu pot exista societăți pașnice, cu adevărat fericite. .”
Dar, totuși... cu ce ne deosebim? Dumneavoastră, ca și mine, recunoașteți că proprietatea este dezgustătoare în esență și criminală în consecințe. Sunteți convins, ca și mine, că STATUL COMUNITĂȚII este singurul drept și singurul virtuos... un stat în afara căruia nu pot exista nici societăți pașnice, nici cu adevărat fericite. Deci, ce ne împărtășește opiniile?
Cred că asta este:
„Tu și cu mine ne-am născut amândoi târziu, de când am venit pe lume cu misiunea de a înlătura concepțiile greșite ale oamenilor cu privire la dreptul la proprietate. Această instituție fatală este prea adânc înrădăcinată și a pătruns absolut totul; printre popoarele mari și străvechi este deja ineradicabilă...
Posibilitatea de a reveni la această ordine simplă și pașnică a lucrurilor (starea comunității) nu este, PROBABIL, altceva decât un vis...
Tot ceea ce s-ar putea spera să obțină este doar un anumit grad tolerabil de inegalitate de condiții...”.
Nu sunt de acord cu opinia că ar fi mai bine să ne naștem mai devreme pentru a ne îndeplini mai ușor misiunea și a deschide ochii oamenilor asupra așa-zisului drept de proprietate. Cine mă va descuraja de faptul că timpul nostru este cel mai favorabil pentru o astfel de misiune? Că pentru o astfel de sarcină este infinit mai favorabilă decât zilele de acum o mie de ani? În primul rând, gândul de a lupta împotriva răului apare înainte ca răul însuși să înceapă să se manifeste? Ei bine, oamenii, miop ca de obicei, după ce au permis instituirea dreptului de proprietate privată, nu și-au imaginat toate necazurile pe care le-ar aduce cu el. Nivelul de educație, lipsa de experiență nu le-a dat aproape nicio oportunitate de a prezice ceva. Și chiar dacă cineva le-ar fi strigat: „Sunteți pierduți dacă uitați că roadele pământului sunt ale tuturor și pământul însuși – nimănui” 31 – mă îndoiesc că l-ar fi auzit, iar dacă ar fi auzit, în orice caz nu ar vrea să creadă. Deoarece consecințele dezastruoase nu s-au făcut simțite o perioadă foarte lungă de timp, nici după câteva sute de ani nu i-a trecut nimănui prin minte să propună vreo reformă. Mai târziu, când răul a devenit suficient de tangibil, s-a scurs deja imperceptibil peste tot,

a început să fie considerat ceva cu totul firesc și nimeni nu și-a amintit de unde vine; toate circumstanțele obișnuite ale vieții au dat naștere la ideea că aceasta era o ordine inviolabilă și inevitabilă a lucrurilor: ignoranța, superstiția și puterea combinate pentru a împiedica înțelegerea adevăratei cauze a răului și a paraliza forțele capabile să-l lupte.
Dar acum că cangrena s-a răspândit atât de mult încât
60
Au mai rămas deja locuri sănătoase când oamenii au fost la început condamnați să primească doar două uncii de pâine pe zi și apoi să plătească 60 de franci pentru ea. pe lira; când majoritatea covârșitoare a oamenilor sunt nevoiți să-și vândă ultimele cârpe pentru a-și lua o bucată de pâine, sau să se descurce deloc fără pâine, dacă totul este deja epuizat; când acest popor este luminat și în stare să audă, iar situația îi împinge să înțeleagă cu lăcomie prețiosul adevăr: roadele pământului sunt ale tuturor, iar pământul însuși nu este al nimănui; iar când Antonelle apare chiar acolo și îi spune: „Starea de comunitate este singura dreptă, singura virtuoasă; în afara acestui stat nu pot exista nici societăți pașnice, nici cu adevărat fericite”, atunci nu văd de ce acest Popor, care, desigur, își dorește tot ce este mai bun, care tocmai din acest motiv vrea tot ce este drept și virtuos, nu ar putea. declară solemn dorința de a trăi numai într-o societate pașnică și cu adevărat fericită.
În nici un caz nu se poate spune că într-o epocă în care excesele abuzului dreptului de proprietate au atins cel mai înalt grad, această instituție fatală este prea adânc înrădăcinată; dimpotrivă, mi se pare că a pierdut majoritatea rădăcinilor care îl țin și că aceste rădăcini subțiate nu-i mai servesc drept suport de încredere, făcând pomul sensibil chiar și la cele mai mici șocuri. Creați un număr mare de oameni săraci, abandonați-i lăcomiei nesățioase a unui pumn de invadatori, iar rădăcinile fatalei instituții a proprietății nu vor mai fi indestructibile. În curând toți cei dezavantajați de forța împrejurărilor vor fi siliți să reflecte și să recunoască marele adevăr că „rodurile pământului sunt ale tuturor, iar pământul însuși — nimănui”; că pierim numai în măsura în care uităm acest adevăr; că este extrem de prostesc din partea majorității cetățenilor să permită unei minorități să se mențină în sclavie și opresiune; că este pur și simplu ridicol să nu arunci un asemenea jug și să nu alegi o stare de comunitate, „singurul drept, singurul virtuos, singurul corespunzător planurilor adevărate ale naturii; un stat în afara căruia nu pot exista nici societăți pașnice, nici cu adevărat fericite.
Revoluția Franceză ne-a oferit o mulțime de dovezi că abuzurile, oricât de vechi, nu sunt în niciun caz ineradicabile; dimpotrivă, tocmai extremele lor, dezgustul generat de durata existenței lor, trezesc cel mai eficient dorința de a le distruge. Revoluția ne-a dat destule dovezi că poporul Franței, fiind un popor mare și străvechi, este totuși pe deplin capabil să întreprindă cele mai serioase schimbări în instituțiile sale, să accepte cele mai mari sacrificii pentru a le îmbunătăți. Nu a schimbat totul după 1989 în afară de instituția proprietății? De dragul ce este permisă această excepție, dacă este corect să admitem asta
61
KãK times oIo-ìo tì este cea mai ilegală, cea mai regretabilă dintre toate creațiile imaginației noastre? Îl va păstra mai mult timp vechimea acestui abuz decât vechimea tuturor celorlalte fărădelegi care au fost încă șterse? Importanța și semnificația lui vor fi motive

suficiente pentru un respect neclintit pentru el? Următoarea remarcă, care, aparent, nu i-a atras deloc atenția lui Antonell în timpul lecturii nervoase, îl va lăsa indiferent dacă i se va repeta din nou: „... la unele perioade aceste reguli sociale criminale duc la final ca rezultat al concentrării aproape a tuturor bogățiilor în mâinile câtorva oameni. Pacea care există în mod natural atunci când toată lumea este fericită este inevitabil tulburată în aceste perioade; și din moment ce majoritatea oamenilor nu mai poate exista, fiind lipsiți literalmente de orice și întâmpinând doar nemilosirea și cruzimea din partea celor care au pus mâna pe toate, atunci toate acestea duc la o eră a marilor revoluții, la perioade memorabile prezise în Carte. a timpurilor, când devine inevitabil o răsturnare generală a sistemului proprietății, când revolta săracilor împotriva celor bogați devine o necesitate pe care nimic nu o poate învinge”
Dacă este cazul, dacă o astfel de inversare este cu adevărat inevitabilă, nu văd deloc de ce posibilitatea revenirii la o stare de comunitate nu poate fi decât un vis. Adevărat, Antonelle, nu seamănă puțin cu toți acei oameni hotărâți care nu ezită niciodată înainte de a da judecăți definitive; este adevarat, zic eu, ca nu-ti permiti sa vorbesti definitiv si afirmativ despre aceasta parere despre vis. Îl moderezi cu PROBABIL. Găsesc acest lucru probabil cu atât mai valoros și mai bine gândit pentru că, după părerea mea, pentru a transforma un vis în realitate, este suficient doar să CONVINGI oamenii, la fel cum, evident, tu însuți ești CONVINS că „starea comunității este singurul drept, singurul virtuos și numai unul corespunde adevăratului proiect al naturii. .. este un stat în afara căruia nu pot exista nici societăți pașnice, nici cu adevărat fericite.”
Luați în considerare cu atenție dacă posibilitatea în sine nu depinde numai de această credință.
Îndemnându-te la o asemenea reflecție, sunt sigur că te oblig să faci ceva care îți place. Crezi că realizarea planurilor sociale despre care vorbim este „dorința neschimbată a inimilor curate, aspirația cea mai firească a minților cinstite... că realizarea lor ar fi fericirea” etc. Dar de ce mă enervezi așa, apoi cedând în fața ta
Tribuna Poporului, nr. 35, p. 84 [s.i. G. Babeuf. Opere, vol. 3, p. 503-504].

preocupările lor? Care este acest „grad permis de inegalitate a statelor” de care sunteți gata să fiți mulțumit? Gândiți-vă dacă va fi mai dificil să o creați și să o mențineți decât să stabiliți cea mai strictă egalitate? Să vină o zi mare pentru oameni, să facă în ziua aceea poporul o înțelegere cu ticăloșii și să ceară doar jumătate de dreptate pentru ei înșiși – aproape sigur se va dovedi că nu vor primi nimic; casta frauduloasă de 1 milion va fi vicleană, câștigând timp și va încerca să încheie problema fără nimic. Dacă, pe de altă parte, poporul cere dreptate deplină, va trebui să-și exprime voința suverană cu autoritate, să-și arate deplinătatea puterii; și când vorbește pe un asemenea ton și în asemenea termeni, nimic nu va putea rezista, totul i se va ceda în mod necesar și va realiza tot ce își dorește, tot ce ar trebui să aibă. Dar legile populare cu jumătate de inimă, încercările de a ajuta cauza cu jumătate de măsură, toate aceste atenuări și reliefuri, care par să-ți limiteze dorințele, sunt lipsite de putere. Legea lui Licinius la Roma, legea maximului din Franța au fost de scurtă durată și nu a fost greu să le ocoliți. Legile lui Lycurgus trăiau mai mult, pentru că exprimau un interes mai urgent, cotidian și permanent, și fiecare cetățean se simțea obligat să le respecte.

Dacă tu însuți nu te-ai fi hotărât deja întrebarea dacă nu a venit momentul să vorbești public despre aceste probleme de cea mai mare importanță, dacă, repet, nu ai fi dat deja un răspuns la o întrebare atât de serioasă, vorbind despre aceste probleme importante. probleme cu o asemenea libertate, cu asemenea în virtutea elocvenței, convingerii și atât de concludent, aș încerca acum să adaug câteva considerații utile la tot ceea ce, în opinia mea, am spus deja și, prin urmare, să justific acceptarea propunerii. Aș relua discuția despre așa-zisul secret al patrioților, despre politica lor și despre politica guvernului. Aș face și mai clară superioritatea tacticii acestuia din urmă. Aș repet din nou că cel mai bun secret al patrioților este să nu aibă niciun secret și să se asigure că nu este nevoie de ele; că orice secrete, orice ocolire, manifestări ale machiavelismului nu pot decât să le distrugă, iar orice ascundere a faptelor în legătură cu oameni și evenimente nu poate decât să omoare Patria. Aș repet că adevărata tactică a apărătorilor libertății, egalității, tuturor drepturilor oamenilor este dorința de a-și înmulți rândurile și de a informa pe toată lumea despre situația existentă și ce mai trebuie făcut: să le spună tuturor despre relele actuale. și mijloacele de eradicare a acestora și de a implica fiecare persoană în sprijinirea acestor fonduri. Aș încerca să vă fac să înțelegeți că nu există nimic mai odios, îndrăznesc chiar să spun prost, mai evident absurd, decât să te retragi în sine, limitându-te la un mic grup de patrioți activi, să te despart de popor, să renunți la el. mintea și puterea lor, să-și imagineze capabil să-i facă bine fără participarea lui, fără această minte și putere a lui, înarmandu-se cu una
63
cântați prudență, acea precauție ridicolă îndemnată de guvernul însuși și predicată de emisarii săi, reprezentând cea mai puternică parte a unui mic pumn de patrioți activi imaginari, dând tonul pentru întreaga mână, conducând-o cu propria ocazie și arătându-se pretutindeni drept cei mai furioși țipete. Și aș sfârși prin a arăta cum acest partid al precauților, atât de îndreptat, devine un simplu instrument pe care despotismul îl folosește pentru a-și întări forța... Aș descrie cum masa poporului, poporul soldat, dacă pot să spun așa, fiind despărțită de toți cei pe care ea îi privește drept ofițerii și conducătorii ei, învestită cu mai mult sau mai puțin drept de comandă, văzând că acești lideri s-au îndepărtat de ea, aproape că au trădat cauza comună, aproape că au intrat într-o înțelegere amiabilă și o alianță strânsă. cu guvernul tiranilor, luând poziții de la el; Aș descrie, repet, cum, din toate aceste împrejurări, acea parte a poporului, care se numește poporul de rând, ca această parte, și de fapt are nevoie de conducere și fără ea, incapabilă de a se deplasa nicăieri, realizând ea însăși incapacitatea sa, văzându-se fără conducători, s-a asigurat pe ea însăși, se va împrăștia inevitabil, se va pierde inima, va deveni indiferentă libertății, se va supune oricărei întorsături a destinului, se va uita pentru o clipă în oboseala ei și apoi se va trezi din foame și, hotărând că numai despotismul îi poate da o bucată de pâine, ea însăși se va repezi în îmbrățișarea lui.

Aș încerca să sugerez că orice întârziere este atât nebunească, cât și fatală atunci când necazurile și pericolele și-au atins limitele extreme și puterea lor devastatoare este pe deplin capabilă să absoarbă totul; că a contempla cu calm un foc aprins și a rezista acțiunii unei pompe capabile să potolească o furtună de flăcări, înainte ca elementul crud să transforme totul în cenuşă, înseamnă să devii un asistent al focului.

Aș explica încă o dată că adevărul este întotdeauna util oamenilor, iar minciuna este întotdeauna distructivă pentru ei; din această propoziție, aș conduce din nou cititorul la concluzia la ce pericol s-ar expune poporul Franței dacă li s-ar permite să cadă în cea mai grosolană greșeală și să considere ca obiect demn de îndumnezeire și închinare acea structură monstruoasă care se ascunde sub numele legii noastre fundamentale: și acesta este același timp în care, din aceleași motive fatale, ei aruncă blesteme infernale și trădează disprețului general acel corp de înțelepciune politică, care destul de recent a fost acceptat cu entuziasm și solemn, cu maiestuos și înduioșător. unanimitate, aprobată de întreaga masă a poporului; și ziua în care s-a întâmplat nu a fost nicidecum o zi de amăgire, căci în acea zi poporul a putut înțelege că acest mare tratat național era, în frumoasa expresie a lui Antonelli, dictat de o înțelegere profundă a drepturilor poporului, devotament complet pentru interesele sale și gloria ei, o dorință sinceră de a vedea , Cum
el își împlinește în sfârșit adevăratul destin înalt, devenind ceea ce merită să fie, adică mare și puternic.
Dar, repet, nu am nevoie să redesenez pozele pe care le-am schițat deja; Nu simt nici cea mai mică nevoie de asta, de vreme ce, de fapt, îndoiala este în cele din urmă rezolvată, întrucât nu numai Antonville, ci mulți alții spun, scriu, tipărim și proclamăm la fel pe care am proclamat, tipărit, scris și exprimat. Am lăudat vreodată Constituția din '93 în termeni mai puternici decât cei pe care tocmai i-am citat? Aș putea să vorbesc despre asta cu mai multă evlavie decât patriotul care a repetat recent în ediția sa cuvintele pe moarte ale lui Goujon: „Să păstreze poporul francez CONSTITUȚIA EGALităţii, aprobată de ei în ședințele primare. Am jurat să o protejez și să mor pentru ea, sunt fericit că mor fără să-mi încalc jurământul...”. -
Aș putea apela la un blestem mai formidabil asupra carta din 95 decât acela în care nu se temeau să-l numească Codex d'Angles, a cărui introducere în al 5-lea an Messidor III, împreună cu propunerea de înlocuire a legii Oamenii cu ea, precum și citirea blasfemei care o precedă și un pamflet extrem de nedrept, au pângărit tribuna reprezentanței naționale32 și nici un singur deputat cuminte nu a găsit curajul să protesteze amenințător împotriva unui astfel de act de insolență nemaiauzită. , nu s-a auzit o singură voce în apărarea CARTEI POPORULUI, „pe care conspiratorii Vendémière nu au putut să o accepte, să nu o aprobe Cabinetul de la Madrid, pe care Parlamentul britanic nu a putut să-l laude și care cu siguranță nu ar putea fi rodul unui acord cu un partid străin?
Îmi justificați încă o dată îndrăzneala, Antonelle, când îndrăzniți să imprimați că lipsa de libertate, extremele violenței, cel mai înalt grad de tiranie erau atât de puternice la momentul introducerii constituției d'Angle, încât ar fi imposibil, cel puţin inutil, să se opună aprobării ei. : iar acei curajoşi reprezentanţi ai poporului care ar fi vrut să facă acest lucru nu ar fi realizat altceva decât lanţuri. Nici dumneavoastră, se pare, nu considerați nepolitic să-l condamnați pe 9 Thermidor, deoarece în primele două pagini ale numărului 9 al Oratorului Plebeian, cu culori strălucitoare, ne desenați o imagine adevărată a modului în care aproape toate talentele noastre oratorice au avut. slujește în cel mai scandalos mod de un an întreg, doar calomnie și pasiuni răzbunătoare... și pe această pânză brodați modele strălucitoare ale următoarelor detalii: „Arena calomniei vicioase, incitare la mânie răzbunătoare, excitare cotidiană a inexorabilului. ură. Public

nye cere pogromuri și crime. Incitare - în termeni lipsiți de ambiguitate și pe cel mai dur ton - la exterminarea a milioane de cetățeni. Un apel zilnic de a trage pumnale împotriva lor; izbucnirea constantă de blesteme și insulte. O nebunie crudă care transformă totul într-o formă de comportament la modă. Demoralizarea rezultată din aceasta; înăbușirea sentimentului de compasiune naturală; cruzimea răzbunării, setea nepotolită de sânge, constanța represaliilor; recrutarea autorilor de masacre, a instigatorilor de asasinate și a călăilor - este ceea ce este ridicat la categoria virtuților. Și, culmea, prietenilor libertății le este interzis să vorbească și să scrie, sunt călușați, sunt puși în lanțuri. Rezultatul este o asuprire de neimaginat, care a predeterminat tăcerea generală în momentul în care Senatul a scuipat oficial Constituția poporului și când a cerut oficial desființarea imediată a acesteia. Este de la sine înțeles că atunci când Antonell rostește discursuri atât de aprinse despre deplorabilul și tristul an al Termidorului, el nu poate condamna în același timp plânsele triste ale Tribunului poporului provocate de acest an.
Și cu siguranță nu plângerile mele cu privire la greutățile neschimbate care ne ucid, l-ar fi putut determina pe cetățeanul Antonell să spună că am ales momentul nepotrivit. Principiile sale de cea mai strictă egalitate, filantropie, receptivitate, care pătrund în toate afirmațiile sale, mărturisesc prea limpede că nu poate rămâne indiferent la durerile poporului, chiar dacă el însuși, în virtutea poziției sale, nu împărtășește aceste suferințe. Totuși, mi-aș dori să-l văd în poduri, devastat de 16 luni de jaf. Aș vrea să-l văd în aceste locuințe ale nefericitelor victime ale lăcomiei așa-zisului „oameni cumsecade”; Mi-aș dori ca, întorcându-se după o astfel de inspecție extrem de interesantă, să vină să ne spună cu toată puterea expresivității, adevărului și simțirii de care este capabil, de câți bărbați, femei, copii, bătrâni a văzut, slăbit, căzând din epuizare în colțurile lor mizerabile, de unde ultima situație mizerabilă a dispărut!.. câte făpturi a văzut, suferind, lipsite de toate; nici pâine, nici lemne de foc, nici pantofi, nici haine, nici măcar un pat nenorocit care să odihnească trupul istovit și istovit! (Cel mai nenorocit pătuț s-a vândut pentru a cumpăra o bucată de pâine cu 60 de franci lira) ... câți copii a văzut zvârcolindu-se de foame la sânii ofilit ai mamelor! .. câte femei care au strigat toate lacrimile, simțind cum mureau ei înșiși, iar în pântecele lor piere fătul, a cărui naștere au visat! .. câți morți a întâlnit pe drumul cimitirului, care sunt duși în mormânt doar de foame! .. câte schelete a observat pe străzile de schelete încă vii, luând de la câini resturi și gunoaiele ticăloase ale bucătăriei. a bogaților, care au intrat în stradă prin canalizare!!! .. O nu Antonelle

strigătele noastre indignate despre astfel de imagini nu ar putea fi pe bună dreptate apreciate în momentul de față ca mai irelevante decât ceea ce vorbim despre Thermidor, despre constituțiile din 93 și 95, despre proprietate și inegalitate.
Și pentru că sunt convins că în întregul tău articol despre al 35-lea număr al meu scrii aproape același lucru ca mine, în același timp cu mine și cu aceleași intenții ca mine, am motive să fiu oarecum surprins de reproșurile indirecte pe care le arunci. la mine unde vorbești de dreptul inalienabil de a pregăti o reformă sau îmbunătățire a

constituției pe care ai criticat-o. Spuneți că acest lucru se poate face doar exprimând opinii corecte și rezonabile la momentul potrivit. Nu cred că vrei să spui că în discuția problemelor pe care le-am tratat în cele două chestiuni care meritau onoarea de a te mulțumi, ai putut observa vreo incorectitudine: nu puteai să-mi iei discursul oratoric aprins și pasionat ca așa, după părerea mea atât de firesc pentru un tribun plebean; doar un astfel de ton este acceptabil pentru orice persoană al cărei suflet este plin de o dorință cu adevărat pasională de a apăra drepturile oamenilor; în sfârșit, acesta este același ton care a răsunat în discursurile publice ale lui Gaius Gracchus, conform mărturiei istoricilor care susțineau că nu vorbe, ci fulgere și tunete i-au zburat din gură.

Sunt oarecum îngrijorat de cuvântul „rezonabil”, nedorind să văd în el un sens nefavorabil pentru mine. Cert este că nu numai că nu îmi ataci raționamentul, dar la două pagini mai sus recunoști cât de puțin diferă principiile tale de ale mele și, cu o pagină mai departe, mă cinstiți cu laude pentru faptul că, vorbind în apărarea unei cauze atât de bune, Sunt capabil, este bine să-l apăr și că îl apăr admirabil din toate punctele de vedere. În aceste cuvinte – sunt destul de sigur – nu există nici măcar un strop de ironie. Personajul tău este complet străin de astfel de trucuri jalnice.

Cuvintele: rostite la momentul potrivit, dă-mi cea mai mică obiecție. Am arătat în repetate rânduri că tot ceea ce ofer eu și dumneavoastră oferiți în același timp cu mine și nu cred deloc că amândoi ne înșelam. V-am promis că vă mai răspund la un punct - OPINIE DESPRE PERSOANE. Nu împărtășiți atitudinea mea negativă față de o serie de persoane, pe care am exprimat-o în numărul 35 al meu. Desigur, nu ești obligat să te implici în certurile mele de fiecare dată și fără niciun motiv să-ți creezi inamici. Dar în fața propriei mele conștiințe, trebuie să recunosc că nu din iritare am exprimat ceea ce voi numiți lipsă de respect. Nu ai reușit să-mi înțelegi motivele, dar cred că mi-am forțat cititorii să o facă. Nu încerc să privez pe nimeni de respect. Am fost atacat, eu

5*

67

provocat public; au încercat să submineze încrederea în mine: i-am răspuns, m-am apărat public și era firesc să încerc să demonstrez că este nedrept să mă lipsească de încredere. Dacă vorbeam despre cineva cu un sentiment de dispreț caustic, era doar un răspuns la același dispreț caustic și, în plus, am măsurat foarte mult gradul disprețului meu. Nu i-am pus pe redactorii ziarului 17892* la acelasi nivel cu redactorii ziarului Oameni liberi. Mai mult decât atât, cred că am arătat diferența dintre primul dintre aceste ziare și Luvra „Sentinelă”, precum și diferența dintre Luviana „Sentinelă” și „Oratorul plebeian”, precum și diferența dintre acesta din urmă și Duval cu Prietenul Poporului. Insist că nu am exprimat niciun dispreț față de ultimele două.

Acum îmi rămâne doar să spun despre cuvântul urât SPÂNURAT. Antonelle mă acuză că i-am atribuit acest cuvânt pentru a face să pară că s-a opus codului, ceea ce nu a făcut deloc. Sunt profund enervat că i-am provocat probleme printr-o asemenea greșeală; a fost doar o greșeală, deloc un truc. Nu vreau deloc să ascund faptul că în forfota lucrării editoriale pur și simplu nu m-am gândit sau nu am acordat atenție faptului că citatul pe care voiam să-l citez din pasajul care m-a frapat în opera lui Antonell nu aparțin direct acestei lucrări, dar este ea însăși un citat pe care l-a citat . Ar fi trebuit să spun, și o

spun acum, ca să-mi corectez greșeala!3*! (pentru că este convingerea mea constantă că orice neînțelegere ar trebui clarificată): „Toată lumea apreciază această creație minunată 11 ca și noi; iar când afli la ce argument ticălos recurg organele lor de presă pentru a-l legitima, argument infirmat cu atâta curaj și indignare de autorul „Observații privind dreptul la cetățenie”33 de la pagina 4, simți o puternică tentație de a întoarce acest argument ticălos împotriva autorilor săi criminali: „Ne supunem acestui pact IMPOSIBIL pentru noi doar pentru a-l încălca CÂT DE URND PUTEM, SAU A FI SPÂNURĂRI DACĂ SUNTEM PRIMI ÎN ASTA”.
G. Babeuf, Tribuna poporului din Paris, al 30-lea Frimer IV al Republicii [21 decembrie 1795]
ADAPTARE IMPORTANT LA ARTICOLUL ANTERIOR
Se pare că lupta care a urmat, ajungând la punctul pe care tocmai l-am remarcat, este plină de anumite consecințe. Cele care au trecut deja mi se par atât de semnificative încât ar trebui notate și apreciate.
2* Există o greșeală clară în originalul -189,
e* Tributul poporului, nr. 35, nota la p. 80. [C,v. G. Babeuf. Lucrări, vol. 3, p. 499}.

Terminasem deja articolul postat mai sus când am aflat că în ceea ce privește munca la care servește drept răspuns, cei cinci Directori ai Republicii au luat următoarea decizie: să acopere activitățile guvernului, nu mai merită o asemenea încredere; 2. Proprietarul Orateur Plébéien, care a permis ca această lucrare să fie publicată în ziarul său și, prin aceasta, și-a arătat aprobarea și simpatia pentru principiile enunțate în acesta, va înceta de acum să mai primească trei mii de abonamente de la Prectoria.
Acest lucru m-a îndemnat la câteva reflecții și m-a forțat să ajung la trei concluzii.
Era o știre pentru mine că oratorul plebeian fusese astfel mituit și la jumătate din prețul a ceea ce încercau să-mi ofere, pentru a-mi extrage servicii similare.
În cele din urmă, am putut să-mi explic un fapt deja cunoscut de mine, dar stârnind anumite îndoieli: Antonelle trebuia să editeze un buletin plătit de Directorul de guvernământ. Știind că regula invariabilă și, după cum arată experiența, fără excepție, spune: buletinul guvernamental nu poate fi altceva decât o publicație care s-a vândut puterii care plătește pentru el; dar, fiind totuși ferm convins că Antonell nu are nici nevoia, nici capacitatea de a vinde, am dedus din aceasta prima consecință și anume că putea să-și ia asupra lui editarea listei de directori pentru a preveni căderea în proastă. mâinile... picto-ul cu siguranță nu ar îndrăzni să jignească onestitatea lui binecunoscută impunându-i condițiile și îngăduind independența convingerilor sale politice... ar putea fi sedus de oportunitatea de a face măcar ceva bine într-un asemenea post, presupunând că ar putea să-și păstreze libertatea deplină de acțiune în privința ei - și cred că le-a fost rușine să ia imediat toate garanțiile unei astfel de libertăți... dar, în același timp, nemizând complet doar pe aparențe, probabil că și-a dorit articolul său din numărul 9 „Oratorul plebeu” din numărul 35 al „Tribunei” să fie făcut o piatră de încercare pentru regizori.
Din faptul că redactorul Oratorului plebeului a consimțit atât de ușor la publicarea articolului în pliantul meu, am tras a doua concluzie: simțea niște chinuri de conștiință, lăsându-se mituit, rămânând „plebeu” doar de nume. , luând până și vechea epigrafă din ziar pentru

a o schimba într-una absolut neînsemnată, împrumutată de la un Cicero foarte patrician; dorind să împace trei mii de abonamente cu posibilitatea mereu atractivă de a fi liber să scrie orice i-ar plăcea, a încercat să decoleze din nou, dându-i „Oratorului" său un strop de naționalism și văzând dacă Directorul ar mai fi dispus să plătească. pentru numerele cu titlul: „Ești mort, dacă uit
69
copiii că roadele pământului sunt ale tuturor, iar pământul însuși nu este al nimănui.
A treia concluzie a mea este că greutățile vorbitorului director l-ar putea ajuta să redevină plebeian; după ce a încetat să primească sprijin din partea guvernului, după ce a experimentat inutilitatea și nesiguranța favorurilor sale și greutatea prețului care trebuie plătit pentru ele, ar putea să se întoarcă la sans-culottes și să se regăsească din nou în rândurile noastre.
Tot ce mi-a devenit cunoscut ulterior m-a convins de validitatea primelor mele două concluzii, dar nu a celei de-a treia. Antonelle chiar a pus Directorul la încercare; Vorbitorul a vrut să facă la fel, cu singura diferență că, spre deosebire de primul, rezultatul testului nu l-a consolat.
Antonell tocmai a raportat (The Free People's Newspaper de 22 Fremers) că i s-a oferit cu insistență, dar nu și-a dat încă acordul și nu a început să editeze Buletinul și nu sa mutat în redacția acestuia; prin urmare, Directoratul nu a avut nici cel mai mic motiv să ia o decizie de a-l lipsi de postul de redactor al acestui Buletin, precum și de dreptul de a-l administra și de a elibera localul rezervat redacției. În același timp, Antonell susține că Directoratul, a cărui nemulțumire pare să se bazeze pe gândurile exprimate în numărul 9 al Plebeului, interferează astfel în domeniul ideilor și, prin urmare, depășește puterile sale.
Editorul pseudo-Plebeianului a preferat un comportament complet diferit. Le-a exprimat directorilor regretul său sincer că a fost implicat în eroare; această pocăință a lui părea atât de profundă și sinceră, încât ordinul de anulare a abonamentelor a fost anulat; și, pentru a-și usca complet lacrimile, în loc de trei, i s-au dat patru mii de abonamente.
O concluzie justă: până la urmă, acest așa-zis orator plebeian va trebui acum să-și sporească eforturile în slujba Directorului cu cel puțin un sfert.
Tocmai a apărut o altă operă mică a lui Antonelli, strâns legată din mai multe puncte de vedere de marile adevăruri politice expuse de el în eseul la care primul nostru articol a fost răspunsul. Această nouă adăugare este o prezentare analitică a apărării lui Goujon.
Omagiind această analiză, satisfacem totuși dorința insistentă a unei anumite persoane - un patriot indubitabil și adevărat, care ne-a cerut să evidențiem un loc în acest pasaj care l-a supărat într-un fel. I s-a părut că el este cel care se menționa acolo unde era cuprinsă tirada înflăcărată, îndreptată împotriva „libeliștilor nechibzuiți, scriitorilor de fanfaron, care, fiind ca Ahile doar în îndrăzneală și mânie, sunt mereu gata să
70
pentru a semăna discordie și a ruina Republica doar pentru că Patroclus lor a pierit sau pentru că vanitatea lor a fost rănită. Acest cetățean ne îndrumă să notăm autorului analizei că dacă acesta din urmă înseamnă aici el, atunci în alt loc a vorbit despre el ceva cu totul opus epitetelor nesăbuit, obrăzător și semănător de discordie; de asemenea,

opusul extremelor deplorabile, energie febrilă sau energie falsă. El mai remarcă că el l-a apărat întotdeauna nu pe Patroclu, ci doar principiile, iar dacă și-a atacat ucigașii și i-a învins pe Hector34, a fost doar pentru că a văzut în ei dușmanii acestor principii . I se reproșează poate fraze prea simple și obișnuite, lipsa de eleganță în modul de a polemiza, dar nu le-ar refuza, chiar dacă ar putea, întrucât le consideră singura modalitate adevărată de a da oamenilor o idee despre tactica, să-i trezească dorința de a o studia, să-i inspire dragostea pentru exerciții frecvente în ea. Și el ar fi folosit, și poate nu fără succes, ocoluri inteligente, manipulări subtile prin care, aproape fără riscul de a răni pe cineva sau de a se compromite, desemnează, fără a numi, a caracteriza, fără prea multă precizare, figurile Thermidorianului și Clicile girondine.și crimele lor. Dar un astfel de stil este bun pentru clasa educată: pentru cei care nu sunt educați, un astfel de limbaj este de neînțeles. Totuși, persoana în cauză ne îndrumă să declarăm autorului analizei că, indiferent de motivele care l-au împins la atacuri tăioase, chiar dacă deloc vehemente, care ar putea explica toată ardoarea expresiilor, și nici măcar considerații pur abstracte. , - totuși, omul nostru nu adăpostește răutate față de autor, pe care l-a respectat mereu prea mult pentru ca vreun fleac să se certe cu el.
PS Ziarul meu, format din 30 de coli, sau 480 de pagini pe trimestru, este publicat NEREGULAR de câteva ori pe lună. Volumul camerelor nu este același; in functie de importanta materialelor, fiecare dintre ele va avea mai multe sau mai putine pagini. Toți cititorii rezonabili înțeleg că o lucrare atât de serioasă și matură nu poate fi măsurată și efectuată în grabă, așa cum își fac munca de rutină vânătorii de știri și comercianții de toate discuțiile goale.
Abonamentul este acceptat la Paris, de la cetăţeanul Lenglet, 35 la 29 rue Faubourg-Honore, la colţul Champs Elysées.
Într-o scrisoare publicată în numărul 92 al Moniteur, am promis că voi da explicații detaliate în acest număr al 37-lea despre fabricațiile calomnioase răspândite oficial despre mine. Le amân până la numărul 38.
[Urmează o listă de greșeli de tipărire pentru numerele 34, 35, 36.]
Tipografie Tribuna poporului
71
TRIBUNA POPORULUI sau Apărătorul drepturilor omului, Gracchus Babeuf nr. 38
Scopul societății este fericirea universală (Declarația Drepturilor Omului (1793), art. 1)
Ultimele lovituri au adus libertății presei. În acest sens, Tribuna Poporului este atacată din diverse părți. Scrisoarea lui către ministrul Merlin.
Primul proces. Reînnoirea luptei antice a grecilor, fostul pretext pentru recitări eterne; și în sfârșit, o veche acuzație făcută de Chouans, care a fost infirmată, pe care Merlin o cunoaște foarte bine, din moment ce el însuși a ajutat să o respingă.
Tribuna demonstrează că Directoratul nu a fost implicat în decizia fabricată numai de Merlin cu scopul redeschiderii dosarului. O rară necinste a ministrului, care afectează toate împrejurările acestei povești. Motive pentru ura lui personală față de Tribune.
O schiță rapidă a marilor talente ale lui Merlin în ceea ce privește interpretarea, comentariul și interpretarea. Isprăvile lui din Nord sunt la apogeul reacției. Dexteritatea cu care el, alungând membrii sectei sinistre din casele lor, îi face să poarte un semn care îi pune sub cuțitul „oamenilor cumsecade”, semn echivalent cu un brand pe

frunte cu un fier înroșit. ; terorist.. Comportamentul excelent al aceluiași bărbat în raport cu iacobinii obraznici închiși în Fort Skarn, cărora a reușit să le dea o lecție bună ordonând să fie transferați într-o adevărată temniță la Douai. Cum a implementat legea amnistiei. Posibilitatea ca marele Merlin să găsească o modalitate de a trece în revistă cazurile tuturor celor amnistiați.
Scrisoare către Tribune de la faubourg Antoine. Mare iluminare în mintea oamenilor. Comportamentul său excelent în instanța penală în timpul primului proces al Prietenului Poporului din Lebois. Cum propunerea insidioasă de a jura credință codului din 1795 a fost îndeplinită la Clubul Pantheon. Starea de spirit a suburbiilor în legătură cu răspândirea zvonurilor despre presupusele tulburări ale regaliștilor. starea de spirit de grup. Discursuri auzite în toate cercurile populare. Opinii unanime despre reacția termidoriană. Durerea sinceră și nu mai ascunsă a oamenilor pentru cei mai buni prieteni ai lor care au fost sacrificați.
Reversul medaliei. Al doilea proces împotriva Tribunei poporului. Un nou Tribune care vrea să-i ia locul. Acest tribun este un tribun patrician, acesta este Rufus din Gironda.
Al treilea proces. Troupe, redactorul Moniteur, atacă Tribuna, în primul rând pe titlul ziarului său, dar în același timp pe numele său, iar apoi asupra doctrinei sale despre adevăratul Ra-

yenstvo. O nouă discuție pe acest subiect important. Asociat cu acest fapt neobișnuit. Editorul revistei Moniteur recunoaște nevinovăția lui Robespierre.
Al patrulea proces. Merlin, care el însuși publică și ziare anarhiste și nu are nicio lege definită împotriva presei, găsește o cale de a depăși imediat atât Prietenul, cât și Tribuna poporului; o face pe baza legii din 15 vendémière împotriva scriitorilor responsabili de revolta regalistă din 13.
Al cincilea și ultimul proces. Tribuna a fost pusă lângă Riche Serisi. Curtea Departamentului Senei îl achită pe Cernzi și îl acuză pe Tribună. Un ordin al Directorului care anulează o astfel de dublă decizie și dispune o nouă judecată a întregii cauze. Planuri de Apărare Tribune. Reflecții asupra importanței acestui proces. O invitație pentru patrioți să-și ia partea cuvenită în ea.
Mângâiere adresată democraților. Știri din două capete opuse ale Republicii. Sentimente clare în favoarea democrației, a egalității adevărate, a fericirii universale.
Un cuvânt către soldați și oameni. Petiția Panteonului în favoarea apărătorilor Patriei. Jurământ la 10 august 1993.
O revizuire de aprobare a acțiunilor recente ale Directorului.
Când ni se va oferi ocazia să nu mai vorbim despre noi înșine? Și când ne vor permite și să nu vorbim mai mult despre alții? Se spune constant, și pe bună dreptate, că periodicele devin deosebit de odioase atunci când fac greșeala de a vorbi despre oameni și nu despre lucruri și când autorul își transformă frunza într-un câmp de luptă al tuturor împotriva tuturor. Nimeni, cred, nu a înțeles aceste adevăruri mai bine decât mine și nu a încercat mai încăpățânat decât mine să evite inconvenientele pe care le generează.
Apar împrejurări, însă, când scriitorul trebuie în primul rând să respingă unele dintre loviturile care i-au fost aduse. Asemenea împrejurări apar atunci când inevitabil ar fi scos din acțiune, dacă în fața întregului popor s-ar lăsa lovit și nu ar arăta că este capabil să-i învingă pe cei care l-au atacat.

.. Aceasta este poziţia mea. Dușmanii mei - sunt și dușmani ai Patriei - au calculat că, din moment ce eu, acționând ca apărător al poporului, am reușit să câștig o anumită încredere în acest post, singura modalitate de a submina această încredere este să mă calomnieze, pentru că și cel mai bun discursurile rostite de o persoană care a reușit să înconjoare cu dispreț, nu vor mai face nicio impresie.
La început şi-au spus: Nu putem lovi principiile originare ale acestui om; oricât de îndrăznețe ar fi propunerile lui, ele sunt întotdeauna susținute de argumente atât de incontestabile încât este imposibil să le respingem, prin urmare, suntem neputincioși în acest sens. Am atacat-o cu greu
73
insulte – râdea de noi. L-am acuzat alternativ de nebunie, apoi de regalism, apoi de imprudență - ne-a respins cu succes acuzațiile, patrioții nu l-au părăsit, iar oamenii au rămas de partea lui. Am încercat să-l mituim - era incoruptibil. Ce rămâne de făcut pentru a-i distruge influența? Să-l defăimăm! Chiar dacă acest remediu nu a adus succes până acum - poate acum se va justifica? Acum oamenii nu mai sunt la fel ca pe vremea lui Marat. Apoi, cu cât încercau să-l umilească pe Marat, cu atât oamenii s-au atașat mai mult de acest predicator obrăzător. Poate că lucrurile vor merge altfel cu Tribune? Sa incercam!
.
Știți, concetățenii mei! în ce culori josnice, dezgustătoare, reputația mea a fost pictată printr-un asemenea raționament. Da! Am fost lipsit de posibilitatea de a vorbi cu tine despre o mare cauză publică, fără să te conving mai întâi că acuzațiile vicioase și crude care au căzut asupra mea sunt nemeritate și încă poți avea încredere în mine ca predicator al egalității și libertății.
Înainte de a trece mai departe, sunt silit de harul lor să vă dovedesc că propovăduirea doctrinei plebei, care iese din gura mea, nu se transformă într-o profanare.
Tribuna a înțeles că era într-adevăr necesar mai întâi să te oblige să recunoști în el un frate adevărat și cinstit și apoi să te ceară să asculți cu atenție și cu interes expunerea învățăturii înalte pe care o predică, instrucțiunile pe care le dă în tactica democratică. și sfaturile sale salutare vizate împotriva mașinațiunilor dușmanilor societății.
Toate acestea arată că, într-o anumită privință, cauza unei persoane nu este întotdeauna indiferentă față de societate în ansamblu. Munca unei singure persoane nu este în niciun caz întotdeauna puternic delimitată de cele mai importante chestiuni. Lucrurile sunt făcute de oameni; De aceea spun că a avea de-a face cu oamenii înseamnă a avea de-a face cu lucruri. Fără îndoială, poporul nu este indiferent dacă are apărători înflăcărați sau nu; oricât de indiferent îi este dacă le păstrează sau le pierde. Astfel de protectori nu sunt pur și simplu oameni, cel puțin nu sunt ființe umane obișnuite. Astfel de personalități fac parte din cauza oamenilor, în plus, partea cea mai esențială. În consecință, disputele care se desfășoară în jurul întrebării dacă să lipsească oamenii de acești oameni, să-i lase sau nu în seama lui, nu sunt deloc nedemne de atenția oamenilor. Oh! Câte exemple foarte recente arată în mod clar tot ceea ce oamenii au pierdut prin pierderea unor oameni; la ce schimbări extraordinare au dus astfel de pierderi. Am văzut apoi tot atâtea exemple noi de tot răul pe care unii oameni care ocupă anumite posturi sunt capabili să îl provoace, iar a studia astfel de oameni în pozițiile lor înseamnă a studia evenimentele. Să avem grijă puțin de

oameni și să nu credem că uităm de ei și de afacerile lor. Să ne ocupăm acum de actualul ministru al Justiției și Tribuna Poporului.
74
Doamna Babeuf către Merlin, ministrul Justiției36.
Paris, 30 Frimer IV al Republicii.
Vă atribui doar dumneavoastră, cetăţean ministru, atât ideea, cât şi redactarea decretului Directivei din data de 20 a acestei luni, care mă priveşte.
Și ție în special îți atribui șmecheria ridicolă și extrem de neatrăgătoare, în urma căreia această decizie a căzut în paginile ziarelor obligătoare: fără aceasta nu s-ar fi părut nimănui demnă de o publicitate atât de largă. Era imposibil să nu te minunezi de zelul de a face publicitate unui act lipsit de orice legătură cu interesele politice generale; un act privind numai personalitatea lui Babeuf și, prin urmare, prin natura sa incapabil să atragă atenția întregii Franțe, care, totuși, îl cunoștea pe deplin.
Evident, doar dependența sau calculul de petrecere te-a obligat la un astfel de act, pe cât de absurd, pe atât de rău intenționat. A săvârși o crimă morală este, în opinia mea, singurul scop care a stat în fața ta.   .
Desigur, îmi vei permite să explorez moralitatea și noblețea motivelor tale în acest debut al carierei tale de procuror general. Nu cred că va fi greu de demonstrat, așa cum au subliniat deja mulți publiciști, că toată această ceartă reînviată artificial este doar o calomnie nefericită începută de un fost procuror.
Bineînțeles, vă amintiți, domnule ministru, cum în urmă cu un an, când scrierile mele au iritat și autoritățile atotputernice, au aderat la o linie de comportament față de mine, din care cea de față este doar o copie jalnică. Nimeni nu a vrut să poată spune că libertatea presei este atacată în persoana mea; totuși, fiecare scuză a fost folosită pentru a încerca să mă distrugă. Prima calomnie urâtă la adresa mea a fost răspândită și prin ziare în legătură cu vechiul proces, despre care se menționează în decizia din 20. Nebunia urii nedreapte și oarbe a ajuns într-un asemenea punct încât, la cererea lui Freron și pe cheltuiala lui, pe toate zidurile Parisului a fost lipită o sentință aprigă care mă condamna. La acest atac vicios și insidios, am răspuns într-o formă care, aparent, exclude orice obiecție. Știți răspunsul meu, domnule ministru. La scurt timp după aceea, am fost arestat și închis timp de 8 sau 9 luni ca predicator al terorismului. Dar de ce, în acest timp, nici o singură persoană
!* Nu a existat un singur ziar la care ministrul Merlin să nu trimită copii ale acestui decret. „Moniteur” și „Ami des Lois” s-au dovedit a fi cei mai ascultători și devotați slujitori ai săi. Nu știu, poate au mai fost câteva foi mai puțin cunoscute care le-au urmat exemplul. Dar trebuie să-i fac dreptate majorității publiciștilor: în niciun caz mulți dintre ei nu au acceptat cu sclavie aceste bătălii ministeriale. Chiar și printre acele ziare care în niciun caz nu pot fi numite populare, au fost cele care au înțeles perfect nesemnificația și ridicolul lui.
75
în lume nu m-a deranjat în legătură cu acel exercițiu? Și de ce mi-a fost înapoiată libertatea după a 13-a Vendémière? Și deloc printr-o amnistie, nici în virtutea unui zakop în favoarea tuturor prizonierilor arestați în cazuri legate de evenimentele revoluției38... Am părăsit ușile temniței deloc într-o mulțime de alți prizonieri: asta s-a întâmplat prin în virtutea unei hotărâri speciale a Comitetului de

Securitate Publică, care a fost precedată de un studiu atent al cazului și de un raport asupra tuturor acuzațiilor adunate cu minuțiozitate împotriva mea de către aristocrație și regalism.
Știți următoarele, domnule ministru Merlin. Dacă de atunci m-am arătat mai puțin insolubil, mai puțin statornic în obligațiile mele față de popor, mai puțin devotat datoriei mele, hotărârii mele de nezdruncinat de a scrie exclusiv pentru binele patriei și de a-mi păstra independența deplină, atunci, după toate probabilitățile, nu s-ar fi venit în cap să mă atace din nou.
Totuși, și insist asupra acestui lucru, șmecheria de față împotriva mea este opera propriilor mâini, deși, aparent, ați dori să atribuiți această onoare Directorului. Acum voi dovedi că ea nu este implicată în asta. Onestitatea și imparțialitatea mea nu mi-au permis niciodată să trag pe cineva responsabil pentru faptele rele și greșelile de care el este cu adevărat nevinovat.
În primul rând, Directoratul, copleșit și supraîncărcat peste măsură, împovărat, zic eu, cu multele mari fapte ale Marii Republici, afectat de orice boală posibilă, nu este în măsură să-și ia un moment liber pentru a se condescende față de orice cetățean de rând. . Și chiar dacă presupunem că vrăjmășia personală depășește o persoană pretutindeni, atunci vă reamintesc că niciodată nu aș putea provoca vrăjmășie personală în niciunul dintre membrii Directorului. Am atacat o instituție pe care am considerat-o întotdeauna și acum o consider proastă. Dar nu mi-am pierdut niciodată încrederea în oameni și chiar am crezut că acești oameni înșiși sunt capabili să ajute la eliminarea unei instituții proaste, care nu era deloc potrivită pentru Franța, care devenise liberă și democratică. De asemenea, nu i-am considerat incapabili să urmeze înaltul exemplu al lui Agis și Cleomenes...2* sau incapabili să găsească în ei înșiși suficientă virtute pentru a-și distruge propria instituție3*. I-am îndemnat chiar să nu cedeze influenţei lui Real, întrucât el însuşi, după cum credeam, se afla sub influenţa lui Cormaten4*. În toate acestea nu văd decât temeiul favorizării Directorului față de mine, dacă doar are simțul dreptății.
Mă întorc acum la motivele particulare care mă fac să-ți atribui, Merlin, această întoarcere la vechea acuzație,
2* Tribuna Poporului, nr.35, p. 83. [Vezi. G. Babeuf. Lucrări, vol. 3, p. 502.]
'♦ Ibid., p. 82. [Vezi Acolo.]
4* Ibid., nr. 36, p. 114. [Szh. volumul prezent, p. 45].

prin care ai sperat, cel puțin, să-mi pătezi reputația impecabilă și, prin urmare, să mă privești de încrederea oamenilor.
De ce să mă puneți în fața necesității de a le dovedi încă o dată oamenilor ceea ce le este deja bine cunoscut, și anume că sunteți unul dintre cei care știu întotdeauna să vorbească și să acționeze în conformitate cu cerințele vremii și în conformitate cu stările de spirit predominante? Dar acum ți-ai arătat capacitatea de a merge mai departe decât oricine altcineva în acest sens. În anul IV al Republicii, distrugi ceea ce ai creat cu propriile mâini în anul II. Ce vor crede și vor spune oamenii despre dumneavoastră când vor afla că hotărârea judecătorească anulată în anul 2, a cărei refacere o căutați acum, a fost anulată atunci tocmai ca urmare a eforturilor dumneavoastră și a revendicărilor dumneavoastră.
DESPRE! Motivele pentru aceasta nu sunt greu de explicat. Lupând pentru Babeuf în al doilea an, ai încercat să faci pe plac partidului de

guvernământ. Arătând dușmănie față de Babeuf în anul IV, încerci din nou să faci pe plac partidului de guvernământ.
Din tot ce s-a spus, este ușor de dedus că nimeni nu cunoaște problema în cauză mai bine decât tine. Încercați să contestați cel puțin un cuvânt în analiza acestui caz, pe care îl voi conduce aici. O fac pentru a doua oară. Cu un an în urmă, răspunzând unor atacuri similare, pe aceleași temeiuri, pe fondul unor împrejurări exact asemănătoare cu cele prezente, mi-am redus la tăcere pe toți calomniatorii mei de atunci cu exact aceeași analiză (vezi Tribuna Poporului, nr. 29, pp. 184 și 185). [abia G. Babeuf, Opere, vol. 3, p. 333-335]). SH
Șase ani de muncă asiduă pentru binele revoluției, atât ca cetățean de rând, cât și ca funcționar, m-au costat ura arzătoare și profundă a contrarevoluționarilor din departamentul meu (departamentul Somme). Prima lovitură îndrăzneață dată republicanului liber și înflăcărat de oameni infectați cu spiritul Shuan datează cel mai târziu la 23 august 93, vol. ziua crudei sentințe pronunțate asupra mea.
Această hotărâre s-a bazat pe o acuzație pretinsă de presupus fals, în concordanță cu acuzațiile de luare de mită, abuz de putere, delapidare și hărțuire care au devenit atât de comune după 9 Thermidor împotriva funcționarilor publici teroriști. Ai înțeles bine motivele unei astfel de acuzații, Merlin, din moment ce te-ai ridicat cu ardoare în apărarea mea. Atunci un astfel de comportament a adus faima. Am trăit sub domnia lui Robespierre. La acea vreme era considerată o chestiune de onoare să apărăm pentru patriotul persecutat.
s* Aceste lucrări, desigur, nu sunt la fel de strălucitoare și neobișnuite ca isprăvile lui Hercule. Dar, în esență, ele ar putea să nu valorizeze mai puțin. Vezi listarea lor la paginile 184 și următoarele ale „Tribunei” la nr. 29. [Si. G. Babeuf. Opere, vol. 3, p. 333-555].
77
Prin urmare, doar datorită eforturilor dumneavoastră, Decretul Convenției Naționale din 24 Floreal, II, și decizia Curții de Casație din 21 Prairial, care anulează și anulează rechizitoriul, ancheta judecătorească și decizia instanței de judecată. al departamentului Somme 40, a apărut.
Tu însuți ai editat decretul. Prin urmare, ea poartă pecetea mentalității tale din acele zile, așa cum decretul Directorului din 20 a acestei luni poartă pecetea mentalității tale prezente. Pe vremea aceea erai liber de prejudecăți și pasiuni; ultimul act pe care l-am menționat arată că acum ești în puterea amândurora.
În decret, ați exprimat-o astfel: judecarea unei PRETINSE INFRACȚII SĂVĂȘITE în exercițiul datoriei. În hotărârea Directorului citim: un proces PENTRU FALS SĂVĂȘIT în îndeplinirea atribuțiilor de serviciu. Această a doua variantă arată că imparțialitatea primului judecător, care poate servi drept exemplu de obiectivitate deplină, a fost înlocuită de o amărăciune oarbă și monstruoasă, care judecă în prealabil pe baza propriei sale parțialități.
În rezoluția Directorului scrie: anulat din cauza încălcării formularului. Decretul şi decizia de casare conţin nu numai aceasta, ci şi: în legătură cu încălcarea justiţiei.
În decizia Directorului ați scris: Curtea de Casație a înaintat materialele cauzei TRIBUNALĂ PENALĂ a Departamentului En. Exact asta este un fals! Dar acest fals a fost comis de tine, ca și precedentele două. Adevărul este acesta, iar vina dumneavoastră cu atât mai mult pentru că o știți foarte bine: „Curtea de Casație a înaintat dosarul

PROCURORULUI DE LA JUDEȚIA PENALĂ a Departamentului Ain. Nu este deloc la fel.
Dar ceea ce ați încercat cu deosebită atenție să ascundeți este continuarea ultimei fraze, pe care acum o refac exact: ca acesta din urmă (adică procurorul) să întocmească un nou rechizitoriu, DACĂ ESTE TEMEIN PENTRU EI.
Dar dumneavoastră, domnule ministru, ați fost avocat, înțelegeți inviolabilitatea regulii: doar procurorul departamentului Aisne poate decide singur, conform legii, dacă există temei pentru întocmirea unui nou rechizitoriu. Iar procurorul departamentului Aisne nu a găsit o astfel de bază. Acesta este exact ceea ce a afirmat decizia lui Messidor 30 în decizia dumneavoastră; și tocmai aceasta a determinat comisia administrației în materie civilă, polițienească și judiciară, a cărei examinare a fost în cele din urmă trimisă cazul în Thermidor, să decidă că sunt COMPLET JUSTIFICAT.
78
Știi toate astea foarte bine, Merlin. Dar ar fi o mare greșeală să credeți că plănuiți serios să redeschideți acest proces împotriva mea personal. Pentru tine, a fost - o voi spune din nou - o crimă morală. Este exact ceea ce ai intenționat să faci.
La urma urmei, justiția zilelor noastre, condusă de dumneavoastră în calitate de ministru, a decis să organizeze un al doilea proces al Comitetului din Nantes, deoarece decizia primei instanțe nu a fost pe gustul „oamenilor cumsecade". Așa cum patrioții veșnic triumfători vor putea din nou să-i judece pe regaliștii contrarevoluționari ai 13-a Vendémière, pe care tu sau prietenii tăi i-ați achitat sau le-ați permis să fie achitați.
Recunoscând că simpla dorință de a mulțumi partidului de guvernământ ar fi destul de suficientă pentru a te determina să cazi în munca propriilor mâini, creată în urmă cu doi ani tot din dorința de a mulțumi, dar a altui partid de guvernământ; recunoscând pe deplin acest lucru, găsesc încă un motiv mărunt pentru acțiunea ta. Ai fost nemulțumit de faptul că după 9 Thermidor eu, devotandu-mă carierei de jurnalist, nu mi-am sacrificat datoria de dragul recunoștinței față de tine. Datorită faptului că în acele zile ai reușit să-mi arăți dreptate față de mine, să te crut mai mult decât pe alții și să trec în tăcere ceea ce în comportamentul tău politic mi s-a părut demn de condamnat? M-am răzvrătit în repetate rânduri împotriva proiectului de lege pentru calomnie, pe care ați încercat de atâtea ori să îl promovați. Nu asta te-a făcut să mă lovești cu acea lovitură criminală cu un pumnal, care a fost decretul tău din 20?
Știi câți oameni se tem de toate acestea? Toată lumea vă recunoaște talentele în domeniul legislației; toată lumea știe cât de generos știi să produci legi în orice moment, cât de ușor le interpretezi pe cele care există deja și cum știi să le răsuci și să îndoiești sensul la discreția ta. Acest tip de dexteritate te face periculos ca șef al justiției. De altfel, isprăvile tale din departamentele Nord și Pas-de-Calais din apogeul reacției sunt și ele amintite. Există ceva mai instructiv decât decretul tău emis la Lille în 26 Prairial din al treilea an? Începând cu st. 1 și 2 interzicând persoanelor dezarmate să poarte uniforme naționale, precum și să se prezinte pe străzi și în locuri publice cu bastoane, bastoane și obiecte similare capabile să servească drept arme; ordonând acestor „personalități ticăloase" să apară în municipiile lor de două ori pe deceniu... ordonați în art. 3, „ca în caz de plecare să li se elibereze documente valabile doar pentru o anumită oră și loc, iar pașaportul să indice că proprietarii lor au

fost dezarmați în virtutea legii Germinalului 21". Ce înseamnă această ultimă comandă? O, acesta este doar o indicație modestă pentru pumnalele „oamenilor cumsecade"! Dumnezeule mare! Care este, domnule ministru Merlin, diferența dintre dumneavoastră și Chambonamp, Cadrois și
79
Marietta41? Ai făcut la fel de mult pentru crime ca și ei și nu este vina ta dacă locuitorii departamentului Nore nu au vrut să fie la fel de însetați de sânge ca locuitorii din Sud.
Ce se poate adăuga despre unele dintre celelalte exploatări ale tale în timpul acestei misiuni a ta?
Ce să spun despre mișcarea a 12 teroriști expulzați din Paris? Ce se poate spune despre transferul lor la comanda dumneavoastră de la Fort Skarn într-un fel de ghețar, în temnița subterană a fostului parlament al Flandrei de la Douai? Unde, prin harul tău, nu erau condamnați numai pâinii, apei, paielor putrede și întunericului cel mai groaznic, la o viață îngrozitoare timp de multe luni în această temniță, a cărei podea este acoperită cu apă stătătoare și putredă pentru un picior întreg. ... dar au rămas și zile întregi fără mâncare și în loc de cuvinte de mângâiere, au fost nevoiți să asculte doar insulte și amenințări cu moartea, care le-au fost distribuite cu generozitate de către soldații cohortei lui Iisus din comuna Douai. !!!
Și ce să spun despre încetineala ta nemiloasă și barbară în aplicarea legii cu privire la așa-zisa amnistie? A trecut mai bine de o lună și jumătate până când ați ordonat judecătorilor de pace să ocolească închisorile pentru ca mulțimile de nefericiți uitați acolo să poată profita de această lege! .. iar lingușitorii de reviste au prezentat această măsură întârziată ca pe un act de bunătate paternă, cel putin ca act patriotic! Dar prin această faptă patriotică a voastră, ați prelungit suferința nenumăraților patrioți, părinți de familie, care au fost de mult timp inuman și pe nedrept aruncați în închisori de mai bine de o lună. **
* * După cele spuse mai sus, nu mai vorbesc despre art. 4 din această hotărâre: nu este altceva decât o modestă completare la indicațiile ascuțite ale articolului care îl precede imediat. Acest al 4-lea articol spune pur și simplu: „Orice persoană care a suferit dezarmare, care, în momentul unei revolte sau al unei adunări interzise, nu se refugiază în casa sa sau nu rămâne în casa în care se afla în acel moment, VA FI CONSIDERAT UN PARTICIPANT LA REVELIE, PURTÂND INTEGRA RESPONSABILITATEA PENTRU EVENIMENTELE PEUVETE.
7F Cine va calcula câți dintre ei au mai rămas acum? De ce temnițele departamentale sunt încă pline de patrioți sacrificați? De ce, printre altele, în Arras, cetățenii din Nay și Bush încă lâncevesc în închisoarea numită Bode? De ce Eron42 nu este gratuit? Pentru ce infracțiune, fără legătură cu revoluția, este condamnat? Potrivit „oamenilor cumsecade", el a fost principalul agent al regimului creat de prima teroare; el a fost cel care a condus expunerea tuturor contrarevoluţionarilor. Păcat că nu i-a putut aduce pe toți la sabia dreptății populare – atunci n-ar fi 9 Thermidor; toate crimele împotriva națiunii săvârșite după acea zi odioasă, toate nenorocirile rezultate din aceasta, ar fi fost evitate; imoralitatea barbară și mortală ar fi ruptă din muguri; toate averile colosale – produsul jafului constant, al acelei taxe care se impune necontenit fiecărei mâini lucrătoare – ar fi distruse și distruse printr-o împărțire echitabilă între întregul popor; atunci poporul, care îi datorează lui Eron izbăvirea de unii dintre dușmanii lor, i-ar fi dator pe deplin.

LA
Eh, domnule ministru, chiar ați sperat că această lege a amnistiei va fi abrogată împreună cu legea 3 Brumaire? E lesne de înțeles că bunăvoința ta față de patrioți este atât de mare încât dacă ar depinde doar de tine, exact așa s-ar întâmpla. Și în acest caz, ai fi ajuns la toți acești teroriști care au ocolit curtea prietenilor Charette43 și Cormatin, așa cum ai ajuns la mine. Cu toate acestea, vreau să revin încă o dată la talentele tale, care nu pot fi asemănate decât cu talentele magicianului al cărui nume îl porți. Vreau să revin la arta ta neîntrecută a adnotării. Toate aceste abilități ale tale le chemi în ajutor. Dacă națiunea îți permite să îmbătrânești ca ministru, poți, fără să apelezi măcar la abrogarea vreunui decret, să întorci lucrurile pentru a justifica o trecere în revistă a cazurilor tuturor acestor amnistiați, și apoi a tuturor acestor teroriști, asupritori, mituitori.
, delapidatori care și-au imaginat că după a 13-a Vendémière, crimele lor sunt complet uitate, toată lumea va cădea din nou sub statul de drept. Vor vedea cum vor fi reînviate toate acuzațiile aduse împotriva lor, care, de fapt, din punctul de vedere al clasei „oamenilor cumsecade”, nu au meritat niciodată nici justificare, nici iertare.
În ceea ce mă privește, cetățean Merlin, iată concluzia mea. Ceea ce ai făcut e echivalent cu a mă scoate în afara legii. După ideea ta, după sensul acțiunilor tale, am fost condamnat în prealabil. Dacă ar fi să cad în mâinile tale, sunt sigur că, folosind toată puterea ta, ai râde de oricare dintre argumentele mele rezonabile și m-ai lăsa la mila judecătorilor, pe care i-ai alege la discreția ta și această dreptate a ta ar însemna pentru mine la fel ca justiția făcută pentru victimele Prairialului aduse în fața Comisiei Militare. Prin urmare, ar fi o triplă nebunie din partea mea să mă dau în mila răutății tale. Voi fi curățit de zece ori, dacă va fi nevoie, de pata cu care m-ai murdărit, când vei înceta să mai fii ministru și când patrioții adevărați și cinstiți vor lua băncile în instanță. Între timp, resemnați-vă cu faptul că voi rămâne invulnerabil în ochii și mâinile ucigașilor voștri angajați și, ca Marat, condamnat și persecutat, nu mă voi abate de la calea mea. Luând în considerare atacurile tale doar din partea lor morală, nu le consider a fi foarte periculoase. Un atac similar asupra mea al prietenilor tăi anul trecut nu a avut succes; nu a întors inimile patrioților de la mine și nici nu mi-a răpit încrederea lor. Va avea mai mult succes odată ce toată lumea va vedea că se folosesc vechile mijloace?
G. Babeuf
β Gracchus Vabsf, d. IV
81
P.S
Scrisoare către Tribune de la faubourg Antoine
Prima nivoza
„... Ne face plăcere să urmărim comportamentul lui Merlin. Este destul de evident de ce parte este, acest ministru! Dar criminalii care te atacă vor fi uciși primii. Prieten al principiilor! Nici numărul și nici puterea dușmanilor tăi nu înseamnă nimic, numărul și puterea prietenilor tăi este totul. Prietenii tăi sunt toți oameni. Spune-i mereu adevărul... și adevărul va învinge.
Sansculottes din suburbii. Urmează semnăturile.
Și după aceea spun că energia oamenilor nu este reînviată? După aceasta, ei spun că, împins la extrem de suferințele prelungite, poporul și-a pierdut dorința de a-i susține pe cei din prietenii curajoși care se năpustesc în toiul primejdiilor pentru a-și pune capăt

chinurilor? .. Cât despre mine, îi dau cuvenitul. Sunt multumit de starea lui de spirit. Devine din nou ceea ce ar trebui să fie, acest popor! Să nu cerem ca el să se ridice dintr-o lovitură la înălțimea de la care trădarea și orice crimă imaginabilă l-au forțat să coboare. Pentru a atinge acel grad de demnitate, măreție, pe care l-a atins în zilele splendorii Republicii, este o chestiune de timp. Oameni de bun simț! Ce mai poți cere de la el astăzi? Dacă apărătorii ei cad în ghearele germandadei sacre, încărcătoarele din piață sunt în alertă și îi eliberează. Dacă ministrul Nedreptății, ceartă de neobosit, inventează vreo șmecherie pentru a-i deruta pe acești apărători în rețelele falsei Themis, imediat apar semeni din celebra suburbie și promit că nu vor eșua să-și îndeplinească datoria față de adeptul tuturor. și diverși interpreți ai textelor, un maestru de neîntrecut printre cei care au inventat coduri și pandecte, dintre cei care, strângând, explicând, schimbând, subdivând, recompunând, întunecând legile, le cufundă într-un haos care nu poate fi înțeles. Venerabilii Chouans, prieteni ai lui Cormatin, în ajunul triumfului său, în ajunul plecării sale în regatul Vendée, să intenționeze să-l cheme pe colegul meu Lebois44 la tribunalul penal8* și să ceară de la el, care i-a acuzat de vinovați. a masacrelor patrioților, să le prezint drept dovezi ale osemărilor acestor nenorociți... și ce se întâmplă? Sala se umple de teroriști de ambele sexe; este o adunare care întruchipează imaginea unui popor democratic; fiecare manifesta cea mai vie preocupare pentru Prietenul poporului; fiecare blestemă pe adversarii săi care au avut nerușinarea să vină aici cu mâinile pe care sângele nu s-a uscat încă

8F Întâlnire din prima zi a deceniului, primul nivoz.

frații noștri uciși și cer un răspuns de la cel care ținea doar evidența crimelor și criminalilor; în sfârşit, toată lumea se deda la distracţia legitimă, văzând triumful scriitorului patriot, triumful general al tuturor patrioţilor, ruşinea care cade asupra celor vinovaţi, frica care chinuie sufletul – vestigitor al pedepsei inevitabile – şi oroarea generală care îmbrăţişează. întreaga sectă a criminalilor; deoarece acesta a fost rezultatul deciziei de a transfera scrisoarea de incriminare a crimelor de la instanța penală către juriul de acuzare. Să lăsăm, pe de altă parte, ticăloșii lachei ai aristocrației constituționale să se infiltreze în „întâlnirea cetățenilor9” discutând un apel către popor, în care să fie vorba despre necazurile și modalitățile de a-i alina și, ascunzându-se în spatele măștii plebeilor. , încearcă să-i influențezi pe cei adunați pentru a trage la această adresă cel mai rușinos dintre toate jurămintele, și anume, jurământul de a muri apărând Codul unghiurilor; atunci o indignare dreaptă și mândră pune stăpânire pe sufletul tuturor celor adunați, se aude un murmur general, apoi urmează o indignare furioasă, ale cărei manifestări îi acoperă pe ticăloșii inițiatori ai acestei propuneri josnice și rușinoase cu rușine și este respinsă cu groază. Regaliştii, două zile mai târziu, să se apuce să scoată un sondaj pe republicani, iar în acest scop să răspândească vestea că aceştia din urmă vor fi atacaţi într-o cafenea sau oriunde se vor aduna... şi asta iese din asta. Patrioții decid să rămână complet calmi și să aștepte inamicul fără teamă. Suburbia Antoine nu doarme. Seara, trimite un grup armat pentru a afla ce se întâmplă și, dacă este necesar, se întoarce după întăriri. Dar, fără îndoială, datorită măsurilor de precauție luate, niciunul dintre fanfaroni nu îndrăznește să-și scoată nici măcar vârful nasului. În fine, să asculte cum în

piețe, în port, la cozi, în orice grup, în orice adunare de oameni, fără ezitare, repetă tot ce scriem noi și anume: nu se mai poate ascunde nici de alții sau de la noi înșine că pe vremea lui 9 Termidor a avut loc o contrarevoluție; că în această zi fatidică cei mai buni prieteni ai poporului au fost uciși; că până în ziua aceea poporul era fericit și Republica triumfătoare; că dușmanii ei, atât interni cât și externi, au fost înăbușiți cu succes; că fiecare zi a fost un pas înainte pe drumul către întărirea fericirii universale; că de atunci s-a întâmplat contrariul; că toți dușmanii patriei au fost înapoiați și plini de favoruri, iar prietenii ei au fost alungați sau torturați; că 1 milion de francezi sunt oprimați brutal de restul de 24 de milioane; că le-a transformat într-o vorbă despre oraș și râsul lumii întregi; că în fiecare zi cresc umilința și sărăcia lor rușinoasă; că Constituția, fără precedent de frumoasă, demnă de un popor mare, puternic și virtuos, a fost învinsă și a făcut loc unui cod de uzurpare, sclavie

9* Pantheon 45 are 2 nivoz.

10f 4 nivoz.

6*

și distrugerea tuturor drepturilor omului și civile; că neamul nu mai poate îndura o asemenea rușine, o asemenea decadență, un asemenea sistem de opresiune și chinuri josnice, încât este timpul să ne amintim de oamenii viteji care au căzut victime ale zilelor cumplite ale Termidorului, pentru a le slăvi amintirea, pe care am avut-o. nevrednica slăbiciune de a blestema în conformitate cu numeroșii ticăloși care au folosit-o ca mijloc de a ne înrobi... să ne amintim de virtuțile acestor glorioși martiri pentru a ne educa într-un spirit democratic și pentru a le cere iertare sufletelor pentru jigniri. le-a impus... să aruncăm o privire mentală asupra tuturor dovezilor activităților lor pe care ni le-au rămas și care arată clar cât de mare, sinceră și pură a fost dragostea lor pentru oameni. .. apelează la natură, fără îndoială, dând naștere cu moderație la astfel de oameni și o evocă să mai nască mai mulți dintre aceștia. .. jurăm că de acum înainte le vom servi drept un suport mai de nezdruncinat, mai de încredere, .. jurăm că împreună cu ei vom realiza triumful singurului sistem la care, după cum se recunoaște, aspirau, un sistem capabil să distrugă răutatea și decăderea cu toate consecințele care urmează dezastrelor și stabilesc un regat al virtuții, dreptății și prosperității generale.

Aceasta este imaginea adevărată a stării actuale a opiniei publice și garantez că tiranii și prietenii lor nu vor putea să o infirme. Opinia publică conduce lumea. Poporul să-și mențină și să-și întărească convingerile prezente: ei îi vor face să triumfe și El va triumfa cu ei.

____

M-am hotărât să închei acest număr acolo, dar în timp ce era tipărit, au avut loc evenimente care mă afectează prea viu și sunt prea strâns legate de întregul conținut al acestui ziar pentru ca să mă opresc aici fără să le menționez.

Ridicul vechiului dosar pe care Merlin era pe cale să-l reînvie a făcut ca astfel de încercări să fie prea jalnice în ochii opiniei publice pentru a mai putea învăța ceva din el. Prin urmare, văd că se pregătesc alte arme împotriva mea și se dezvoltă noi planuri de atac.

În primul rând, sunt provocat aproape simultan de domnii Trouve46, editorul Moniteur, și de Bonville47, care se numește vechiul Tribune. Și sunt gata să le răspund:

„Domnilor, mă veți găsi pregătit pentru luptă. Nu știu dacă există un acord între voi să mă atace în același timp. Dar se pare că nu știi că sunt oarecum arogant. Și într-adevăr, nu îmi este deloc teamă să vă răspund la amândoi deodată. Profită de timpul scurt pe care intenționez să-l dedic unor astfel de înfruntări, care se desfășoară în jurul meu la nesfârșit. Nu vreau să cedez
84
pentru generația care a asistat la aceste evenimente, un motiv de a mă întreba dacă am degenerat într-un duelist profesionist și dacă rolul meu se reduce acum la a demonstra arta scrimei cu una ca sau alta săbii. Dar voi, domnilor, nu sunteți bătăuși obișnuiți. Luptele în care intru împotriva războinicilor ca tine ar trebui să fie foarte interesante pentru oameni. Acesta este departe de cazul în care atenția lui, fiind captată de un asemenea spectacol, ar fi excitată doar de curiozitate și dorința de a se distra. Dimpotrivă, bătălia noastră este una dintre acelea la care prezența lui ar fi extrem de dezirabilă și sincer cred că ar fi util ca toți francezii sans-culotte să o urmărească, astfel încât să simtă semnificația ei, să fie profund interesați. în rezultatul său și a jurat să-l încoroneze.premiul câștigătorului... Ah! Dacă am fi biruitori, oamenii ar fi mântuiți! Ar fi fericit! Răsplata lui ar fi fost a lui și el însuși ar fi dispus de ea în favoarea sa; Și care ar fi recompensa? Despre asta am scris deja peste tot: fericirea lui ar fi recompensa.
Bine! Deși alți papați, și mai insistenți, mai încăpățânați, ne îndeamnă să ne apărăm de alte flancuri, să arătăm totuși că nu degeaba am proclamat că această bătălie în semnificația ei este asemănată cu bătălia Horaților cu Curiacii. Să începem.
Când Bonville și-a publicat ziarul, The Old Tribune, și a declarat cu amărăciune că i-am furat numele, se pare că avea două scopuri. Pe de o parte, el a căutat să eclipseze adevărata Tribună a poporului, impunând oamenilor părerea eronată că, din moment ce erau două Tribune, cel mai vechi este cel mai bun. Un alt scop a apărut din primul și a echivalat cu insuflarea ideii că noul Tribune a fost disprețuit de două ori, întrucât era și hoț. În general, toată această mașinație meschină, mi se pare, nu provine atât din rivalitatea autorilor, cât din intriga guvernamentală, din proiectul de distrugere a groaznicului ziar Tribuna Poporului, discreditându-l printr-o astfel de patetică și înșelătoare. metode.
Presupunând că o astfel de prostie poate avea vreun efect, iar publicul începe să discute serios problema care dintre cele două tribune este cel mai bun, atunci nu va fi greu de demonstrat că Bonville nu a fost niciodată Tribuna poporului. Cine ar trebui recunoscut pe drept ca atare? Cei despre care am vorbit în detaliu destul de recent (în numărul 34*11*), adică oameni care au rămas mereu predicatori convinși și curajoși și păstrători ai doctrinei plebei. Dar mai sunt și alții printre tribuni, cei care, în cuvinte lăudându-se cu acest titlu, de fapt l-au profanat, purtând doar ca tribuni ai Patri.
O greșeală de tipar nevăzută de Babeuf. Ar fi trebuit tipărit în numărul 85.
85
citare, tribuni ai Girondei, tribuni ai „oamenilor cumsecade”. Acest fel de tribunat nu are nimic de-a face cu activitățile excelente ale nepoților lui Scipio. Dar de ce aceştia din urmă sunt atacaţi de cei dintâi? Pentru că tribunii, care sunt reprezentanți ai gloatei, interferează cu tribunii, care reprezintă publicul pur. Așa că Opimius48 a silit să-i omoare pe Gracchi, încât a rămas doar ticălosul

tribun Rufus Minucius, care s-a vândut cu ticăloșie lui și întregului partid al bogaților Romei. Dar ne-am fi putut gândi că îl vom vedea atât de curând pe Rufus Bonville? Încă nu am fost uciși. Adevărat, actualii Opimii se străduiesc cu pasiune pentru asta. Dar, deși nu și-au atins scopul, să ne grăbim să mai exprimăm câteva judecăți utile oamenilor. În primul rând, să-i spunem că două profeții ale Sfintei Scripturi s-au adeverit pe deplin: despre apariția unor prooroci mincinoși între oameni și despre lupii care se vor îmbrăca în haine de oaie pentru a înșela mai ușor oamenii. Dar ce înseamnă insolența nerezonabilă a lui Rufus? N-ar fi trebuit să prevadă că la vederea lui fiecare democrat va exclama: „Un tribun fals a apărut printre noi!” Nu crede el că cel puțin una dintre faptele sale revoluționare remarcabile a fost uitată? Toate sunt imprimate pentru totdeauna în creațiile veșnic vii ale celebrului Cerc Social, precum „La Bouche de fer”, „Le Patriote français”, „Les Annales de la Confédération universelle des Amis de la vérité”, „La Chronique du mois" și etc. Aceste creații nemuritoare l-au legat ferm pe Rufus Bonville de la sfârșitul anului 89 până în nefericita epocă din 31 mai și l-au obligat să renunțe la îndatoririle de tribun, pe care le-a îndeplinit doar câteva săptămâni în 1789, de către el. propria admitere, în dependență sclavă de Mirabeau și de alți patricieni ai senatului. Cum îndrăznește el astăzi, după șase ani de refuz 12* de la funcția de tribun, să o ceară din nou pentru sine și numai pentru sine? De ce mi-a permis să exercit aceste funcții în mod deschis de la sfârșitul anului II și să aștept până la anul IV pentru a le revendica? Da, însă, puterile tribunului nu au fost niciodată declarate nici ca funcție a unei singure persoane, nici ca funcție inamovibilă și pe viață; acest lucru se aplică cu atât mai mult unui tribunat care se bazează numai pe puterea opiniei publice.
Dar să trecem la critica la adresa învăţăturii mele. Întrucât critica la Vechea Tribună diferă puțin de cea a domnului Trouve, redactorul Moniteur, nu este de mirare că sunt de acord între ei în reproșurile pe care amândoi consideră că trebuie să mi le adreseze. Prin urmare, îmi permit destul de mult să le răspund la ambele împreună. M. Trouvé nu zăbovește mult asupra lucrurilor mărunte care îl preocupă pe Minucius Bonville, dar totuși zăbovește asupra lor. El consideră că prima mea greșeală gravă este păstrarea mea, contrar legii, a numelui neplăcut de Grakch, care, împreună cu

12* În textul lui Babeuf, „de șase luni” este tipărit eronat.

unitatea cu titlul de Tribune sugerează gânduri nedorite și mărturisește pretenții neobișnuite. Trouve, care nu refuză osteneala de a mă citi, ar trebui, totuși, să-și amintească că acum un an am plasat următoarea notă pe prima pagină a fiecărui număr al ziarului meu: „Dacă cuiva nu-i place numele pe care l-am adoptat și titlul ziarului meu, mă refer la numărul meu 23 și îmi propun să infirm ceea ce am spus despre motivele care m-au determinat să le aleg. Pentru a mă convinge să le abandonez, vor fi necesare argumente care nu permit obiecţii.I3 *. #
Dar, din moment ce al 23-lea număr al meu a fost scos de ceva vreme și din moment ce domnul Trouve nu-și mai poate ascunde indignarea, îmi voi aminti câteva dintre apărările mele împotriva acuzațiilor notorii. În primul rând, această dubioasă, ignorantă, insidioasă și, în orice caz, din punctul de vedere al legii republicane, imorale, care interzice alegerea unei persoane cinstite drept patroni, este anulată de legea libertății de cult; la urma urmei, acesta din urmă dă dreptul de a schimba numele care este dat la botez. Aici vi se dă numele de Sfântul Antonie ca să-i imitați virtuțile și virtuțile porcului său. Dar dacă,

cu sau fără libertatea de închinare, știi că atât acest porc, cât și acest om, chiar dacă sunt luminați de sfințenie, erau niște neființe josnice, ți-e rușine să porți numele asociat cu astfel de creaturi disprețuitoare, îți este rușine să simți că tu, parcă, trebuie să le imite constant. Și dacă ați adoptat religia prietenilor egalității, atunci nu ar trebui să ezitați o clipă să alegeți un patron din familia Gracchi, care singur merită toți eroii tradițiilor bisericești și nu cunosc o persoană din întreaga lume care ar avea dreptul să condamne un asemenea act. Iată răspunsul la primul punct al acuzației tale. În ceea ce privește cel de-al doilea, adică înainte de a-și conferi titlul de Tribune, va necesita mult mai puțin raționament. Voi repeta doar câteva dintre cele pe care le-am citat deja ca avertisment în numărul menționat anterior, primul în care am adoptat această denumire. Voi spune că, folosind-o, nu am arătat deloc pretenții absurde la o anumită poziție, ci am vrut doar să declar că am de gând să vorbesc de la tribuna poporului.
În cele ce urmează, va trebui să iau un ton mai serios, deoarece asta face însuși domnul Trouvé. Discursul său din numărul 92 al Moniteur, îndreptat împotriva celui de-al 36-lea număr al Tribunei, este un veritabil rechizitoriu în spiritul lui Serge49. Declarând că numărul infracțional 36 amenință atât legile, cât și patria; că și-ar fi trădat datoria de republican cinstit dacă nu ar fi indicat guvernului vigilent și vigilent strict aceste pagini incendiare, acest pliant în care se cere dezordine, jaf și
13sh Vezi G. Babeuf. Lucrări, vol. 3, p. 291 etc.

anarhie; că însuși autorul ei expune cu îndrăzneală pânza pericolului, el găsește în pasajele pe care le citez din scrisorile din nord și din sud dovezi incontestabile ale celei mai extinse conspirații; el vede moralitatea lui Mandren și Cartouches60 în afirmația că „un cetățean al republicii nu poate face un singur pas fără să-și calce propriul pământ, pe propria sa proprietate” I4*. El consideră că este o blasfemie să afirme că contrarevoluția a avut loc și că revoluția trebuie făcută din nou; el consideră de neiertat blestemele noastre asupra Termidorului; cu atât mai inexcusabilă, el consideră venerarea noastră veneratoare a martirilor morți și a eroilor libertății, până la victimele Prairialului: „Încreți de groază”, scrie el, „în fața acestei liste, care trezește amintiri ale călăilor Franței; le displace să văd cum încearcă să divinizeze tigrii!” Este adevărat că printre acești tigri și călăi se întâlnesc numele lui Goujon, Romm, Soubrany, a căror ucidere legală domnul Trouves a contribuit foarte mult; citiți mărturia lui în ziarele vremii, ei ar fi trebuit să facă cea mai mare impresie; M. Trouvé a văzut totul, a auzit totul; nu i-a scăpat nici un cuvânt, nici o mișcare, nici un pas al acuzatului. Dar, desigur, nu există nici cel mai mic motiv să ne temem că istoria imparțială îi va conferi lui M. Trouves titlul de tigru și călău al Franței.
În așteptarea acestui lucru, să urmăm acuzația lui fulgerătoare îndreptată împotriva noastră. Spune că în două luni se va termina cu Directoratul, cu Republica, dacă intrigile noastre vor fi ignorate. Libertatea presei este Paladiul libertății publice; dar cu toate acestea nu trebuie lăsat să fie folosit pentru a se opune acelei constituții, care a fost aprobată de poporul bogaților, și de patriciat, și de un milion de cetățeni onorabili, indiferent ce spun ei despre ea, adaugă domnul Truve, conspiratori, dintre care sunt doar 24 de milioane.

În cele din urmă, acuzatorul se apropie de principala noastră crimă. Am îndrăznit să cerem și să luptăm pentru egalitate adevărată. Dar nici Marat, nici Robespierre, spune domnul Trouveau, n-au putut-o stabili vreodată. Da, acest lucru este cu siguranță adevărat, din moment ce i-ai ucis când se îndreptau cu încredere spre obiectivul lor și înainte de a avea timp să-l atingă. Dar aici te prind cu o sinceritate fermecătoare. Deci, atunci, în opinia dumneavoastră, Robespierre a luptat pentru egalitatea adevărată? Deci, nu era dornic nici de coroană, nici de dictatură, fiind acuzat? Dar apoi uciderea lui a fost o mare crimă!
Totuși, să nu ne divagăm. Trouve asigură prin cuvântul său de onoare că adevărata egalitate este o himeră.
,4 Vezi acest volum, p. 42.
Dar astăzi acest lucru nu coincide deloc cu opinia generală; opinia generală actuală, dimpotrivă, se rezumă la faptul că egalitatea în fața legii, adică singura pe care ați avut plăcerea să ne lăsați, singura pe care voi înșivă o recunoașteți ca posibilă, dreaptă și sacră, este doar că, ca o himeră, un concept metaforic în care nu există nimic autentic și real.
Cu toate acestea, îți iei libertatea de a afirma că „orice altă egalitate este anarhie, jaf și crimă”. Cu nu mai puțin îndrăzneală proclami că propoziția: „Un republican adevărat nu poate face un singur pas fără să pășească pe propriul pământ, pe propria sa proprietate” este un jaf ridicat la un principiu. Nici măcar nu ezitați să adăugați că, „pe baza acestei situații, un tâlhar care nu vrea să muncească el însuși poate lua unui muncitor activ și priceput instrumentul de muncă cu care își câștigă existența”.
Vei fi oarecum surprins (dacă raționamentul tău jalnic provine dintr-o convingere sinceră) când acum îți vom arăta că adevărata noastră egalitate este singura dreaptă, singura sacră, că tocmai asta este posibil și, dimpotrivă, , ai legitimat pe ai tăi și pe ai mei ca odată și înseamnă anarhie, jaf, crimă; că ei sunt cei care ridică tâlharul la un principiu și numai prin ei „un tâlhar care nu vrea să muncească ia unui muncitor activ și priceput instrumentul de muncă cu care își câștigă existența”.
OAMENII SE NASC EGAI ÎN DREPTURI. Desigur, veți fi de acord cu imuabilitatea acestei poziții inițiale. Dacă adaug aici: și rămân, atunci sper că veți fi de acord cu aceasta; și atunci toată legea socială va fi exprimată în aceste câteva cuvinte: oamenii se nasc și rămân egali în drepturi. Prin urmare, orice legislație ar trebui corelată cu o astfel de prevedere? Înseamnă asta că totul ar trebui să urmărească să ofere oamenilor posibilitatea de a rămâne așa cum s-au născut, cu alte cuvinte, egali în drepturi, întrucât sunt invariabil egali în nevoi? Orice lege care le permite sau nu îi împiedică să-și piardă egalitatea în drepturi, este așadar o lege antisocială? În societate, totul se face conform voinței legii. Așadar, o mie și una de modalități, prevăzute de lege pentru a încălca egalitatea cu majoritatea fraților mei, pentru ca eu singur să îmi pot acapara atâtea drepturi, cu alte cuvinte, atâtea bunuri materiale cât o sută de mii din ai mei. fel au; o mie și una de moduri prin care un milion de oameni insolenți ca mine pot pune mâna pe nouăzeci și nouă sutimi din lucrurile care sunt necesare și ar trebui să aparțină a douăzeci și cinci de milioane sunt încălcări penale ale legii fundamentale,

crimă împotriva umanității. O lege care îmi permite să intrigă și tot felul de șmecherii, astfel încât, fără a face nimic real și cu adevărat

util, să înghit într-un sfert de oră salariile zilnice de două sute în folosul comun al lucrătorilor - ce este asta, dacă nu ridicând jaful la un principiu? Oare nu este tocmai cazul când, așa cum a spus foarte pe bune M. Trouvé, „un tâlhar care nu vrea să muncească ia unui muncitor activ și priceput instrumentul de muncă", cu ajutorul căruia își câștigă existența ? Și când acțiunea pernicioasă a unor astfel de legi crude duce la confiscarea acestor instrumente de muncă atât de necesare de la un număr mare de muncitori, și mai necesari societății; când după aceea aproape toți mor de foame, atunci ce înseamnă toate acestea decât cea mai deplorabilă anarhie, cel mai rău jaf posibil, cel mai josnic mod de a ucide?
După ce v-am dovedit dreptatea și fundamentele sacre ale doctrinei adevăratei egalități, vă vom oferi, ca garanție a practicabilității acesteia, părerea unor astfel de oameni, ale căror cunoștințe nu sunt deloc himerice și care tocmai acum sunt ocupați cu această întrebare și atât de serios încât nu dau niciun motiv să creadă că sunt tratați ca o himeră. Vă vom oferi punctele de vedere foarte simple ale aceluiași Mably, care aparține rândurilor oamenilor de bun simț, trăgând cunoștințele numai din natură și care spune aproape același lucru cum se spune la pagina 105 al numărului 35 al ziarului nostru: „Distrugeți proprietatea privată; stabilirea managementului general; atașează fiecare persoană după talentul său de priceperea pe care o cunoaște; să-l oblige să predea roadele muncii sale în natură unui depozit comun și să creeze o administrație simplă de distribuție, o administrație alimentară, care, ținând evidența tuturor concetățenilor și a tuturor produselor, le va distribui pe acestea din urmă în baza celor mai stricte. egalitatea şi ordinea de a le livra la locul de reşedinţă al fiecărui cetăţean.
Poate că veți avea nevoie de alții în afară de argumentele mele pentru a accepta un astfel de sistem; dar nici pentru mine – și știi asta – ale tale nu sunt suficiente pentru a recunoaște indiscutabilitatea sistemului complet opus pe care îl susții. Prin urmare, ca un mic argument suplimentar, cu toată modestia apelați la spânzurătoare și la schele. Acesta este un argument destul de obișnuit, metoda obișnuită a asupritorilor poporului în raport cu răzbunătorii pentru el. „Nu este nevoie", le spuneți celor de la putere, „să căutați foste fapte slabe (foste fapte slabe! Ah, domnule Trouve... va râde bine cine este ultimul, dar cel mai bun să se curețe de acuzațiile de propriile sale fapte joase!), nu este nevoie să căutați fapte joase din trecut când au fost comise de curând infracțiuni care ar trebui pedepsite. Și, oh-
15# G. Babeuf. Lucrări, vol. 3, p. 522.
90
aparent, chiar acest strigăt - bate-l! - și a servit drept preludiu la noi atacuri care se pregătesc împotriva noastră. Și dacă acuzația pe care am luat-o în considerare a fost într-adevăr o schiță a rechizitoriului împotriva noastră, atunci noi, răspunzând la aceasta, am întocmit și un proiect de achitare. În orice caz, nu am pierdut niciun minut din timpul nostru, pentru că am ieșit în apărarea Egalității, iar cauza lui nu poate fi câștigată decât atunci când este susținută deschis și cu voce plină. Destul de recent, în contestarea proprietarilor (nr. 37, p. 133), ne-am exprimat dorința de a auzi cele mai decisive obiecții la opiniile noastre, deoarece triumful cauzei noastre depinde doar de cât de larg ne putem desfășura forțele înainte de bătălie. începe. Din partea proprietarilor, însă, nu am auzit decât bufonărie din partea unui anume domnul Bonvue, ceasornicar, care a declarat că, deținând o grădină și un ceas, îi era frică să nu le

piardă pe amândouă ca urmare a unui sistem. de egalitate strictă (vezi „Le Bonhomme Richard » din 17 nivoz). Dar atât guvernul, cât și instanța susțin toți proprietarii. Acest lucru va fi și mai revelator. Să vedem cum vor prelua pedeapsa crimelor recente, ca să folosim expresia din denunțul domnului Trouve.

Ar fi o mare prostie din partea ambelor case să piardă timp și energie visând la legi represive împotriva presei. Lasă-i să lase treaba asta în seama lui Merlin. Nu a reușit niciodată să-și pună în aplicare proiectele de calomnie. Acest lucru nu l-a împiedicat deloc să ascundă ultima lacună lăsată scriitorilor de actuala, a treia constituție franceză, prin care ei încă au reușit cumva să-și transmită părerile. Marat, acel om obsedat care îl considera pe Necker un mare jongler, nu a reușit să aprecieze pe deplin talentul celui care, în esență, i-a fost colegul. Citiți, patrioți, citiți rezoluția Directorului Executiv de 3 nivoz 17 *, cu privire la care unul dintre inițiați mi-a jurat pe toți sfinții că este numai opera lui Merlin; veți vedea că în legea din 15 vandemière, care este îndreptată exclusiv împotriva făptuitorilor rebeliunii regaliste din 13, el a fost extrem de inteligent capabil să-l încurce pe Leba, Prietenul Poporului, pentru cuvintele pe care le-a scris mai târziu, 29 frimer, că, în opinia sa, revoluția a făcut-o pentru a-i lipsi pe cei care au pus mâna pe toate pentru ei înșiși de ceea ce au din belșug și a le returna celor

16* Cine ar putea crede că acest om însuși a publicat ziare anarhiste? Acum le frânează. Asta-i viata. Care este timpul - așa sunt obiceiurile. Și totuși este adevărat că, în 1992, domnii Freron, Camille Desmoulins și Merlin din Douai erau teroriști de un fel nevăzut des. La Tribune des patriotes, publicată atunci, a fost publicată în spiritul acestor oameni periculoși. Ea a fost cu adevărat cea mai distructivă dintre toate întreprinderile la care un demon al neliniștii le-ar putea inspira pe cei mai furioși slujitori ai săi.

17f nr. 19 „Rédacteur", sau „Bulletin du Gouvernement".

cărora nu le-au lăsat nimic. În plus, Merlin îl găsește pe același Lebois vinovat de participarea la „incitarea la răzvrătire" prin publicarea unei scrisori în care vorbeam despre eliberarea mea, aproape miraculoasă, din mâinile unui violator care servește pe toți temnicerii lumii. Dacă Ziarul Poporului Liber 18* nu ar fi examinat și evaluat acest ordin împotriva Prietenului Poporului cu multă sârguință, sagacitate și rigoare juridică, noi înșine l-am fi analizat în toate detaliile lui. Dar uită-te la ce a dus? A adus la viață un nou discurs defensiv în favoarea glorioasei cauze a egalității!... Mai mult, ei au dovedit că atât Rousseau, cât și Mably, și atât înaintea lui Lebois, cât și înaintea mea, meritau ghilotina, pentru că ei propovăduiau nefericita doctrină a trebuie să ia de la cel care deține surplus pentru a da celor care nu au nimic. Dar ce va ieși dintr-un astfel de proces? Nu știu asta, dar voi ști, deoarece participarea mea la el este inevitabilă. Pe mine cade principala acuzație de „incitare la acțiuni rebele". Lebois este doar a doua vioară aici. Fără îndoială că eu am fost cel care a provocat mișcarea, căci eu sunt autorul scrisorii care se presupune că a dat naștere ei: Prietenul Poporului a fost implicat doar în instigarea insurecției care a avut loc sau ar putea avea loc. Prin urmare, el este doar un complice; Sunt un creator de afaceri. Fără îndoială, vom înțelege totul mai bine mai târziu.

Această metodă de a ajunge la mine mi s-a părut destul de fiabilă. Cu toate acestea, nu pare să fi fost considerat suficient de către cei care au luat asupra lor să mă distrugă, indiferent de cost. Ordinul

Directorului, citat în întregime în „Monitorul” din 16 nivoz, informează Franța, Europa și, în același timp, pe mine despre următoarele: același juriu de rechizitoriu al instanței penale a departamentului Sena a decis asupra 10 nivoz că nu există temeiuri de acuzație împotriva scriitorului Richet-Serisi și că există temeiuri de acuzație împotriva scriitorului Babeuf. Până în acel moment, Babeuf însuși habar nu avea că el, ca scriitor, s-a prezentat direct în fața juriului de acuzare al instanței penale a departamentului Senei.
Același ordin al celui de-al 16-lea nivoz, în două coloane de vorbărie goală, demonstrând limpede că ea, ca orice altceva, este opera neobositului Merlin, dovedește că ambele hotărâri ale instanței - atât pentru Cerisi, cât și împotriva lui Babeuf - sunt invalide, întrucât aceste decizii au fost acceptate de instanțele ordinare, în timp ce trebuiau să fie acceptate de instanțele de specialitate
1a* Λ0 65 din 12 nivoz. Acest ziar a căpătat de ceva vreme un anumit caracter. A aruncat orice prudență, toate calculele meschine. Evidențiază probleme serioase și importante. Din republican, ceea ce a fost întotdeauna, a devenit democrat.
92
al. Și au fost returnați pentru revizuire. Cred că în partea care mă preocupă rezultatul va rămâne același. Ii doresc domnului Riche-Serisi, langa care am avut onoarea sa fiu plasat, sa aiba succes la a doua proba ca si la prima.
Și, în cele din urmă, mă atacă așa cum mi-aș fi dorit. Urmând sfatul înțeleptului Trove, aceștia au uitat de slăbiciunile trecute pentru a pedepsi crimele din ultimele zile.
Vom vedea dacă acest proces este destinat să tună și dacă nu îi revine el să decidă în cele din urmă problema soartei libertății. Dar, în primul rând, trebuie să arate fără echivoc dacă dreptul sacru la libertatea presei a fost complet distrus în Franța.
Dar cu cât mai memorabil va deveni acest proces, mai demn să atragă atenția Republicii, a întregii Europe, a generațiilor viitoare, dacă acuzatul, recunoscându-și public vinovăția, proclamând că acceptă pe deplin toate punctele acuzației. , se declară totodată că se mândrește cu aceasta, își asumă meritul, apoi deschide o discuție solemnă pentru a demonstra următoarele: și-a îndeplinit datoria de cetățean și membru al unei mari familii numai când, cu înflăcărare. zel și cu deplină neînfricare, a apărat contractele sociale și naturale, în același timp încălcate.
Ei bine, bine - da! Tribunul poporului, atunci când va fi acuzat, va începe să se justifice doar afirmând și dovedind că și-a îndeplinit doar datoria, a făcut doar ceea ce fiecare francez trebuia să facă înainte și este obligat să facă acum, trezind o energie universală capabilă să extragă cod maiestuos al poporului de acolo.unde crima a îndrăznit să-l arunce, și să se cufunde în abisul osândirii veșnice, codul tiranic al patriciei, înlocuind sacrileg această primă lege sacră... că el, de altfel, a făcut doar ceea ce fiecare prieten. a omenirii, a fiecărei ființe simțitoare, a fiecărui membru al societății, credincios cauzei dreptății și iubindu-și frații, răzvrătindu-se împotriva tuturor ucigașilor și jefuitorilor bunurilor comune, care în vremurile noastre nefericite au reușit să-și stabilească neauzitele- de sistem.
Sper ca cauza mea să devină cauza poporului, cauza revoluției, cauza care poate decide dacă oribilul despotism care ne asuprește în prezent va fi stabilit pentru totdeauna sau dacă va fi în sfârșit înfrânat, așa cum ar trebui să fie. Acest caz ar trebui să dea prilej de a ridica cu

nou ardoare marea chestiune a pactului social; ar trebui să înceapă o discuție sinceră asupra problemei: sunt francezii guvernați conform pactului care le-a încununat dorințele, cel pentru care s-au străduit timp de șase ani de efort, muncă și sacrificiu obositor. Acum sau niciodată, este necesar să vorbim cu voce tare și neobosit pentru drepturile omului, atât de nevrednic abuzat și respins, pentru restabilirea onoarei unui neam trădat și umilit. Și pentru toată lumea
93
Este clar că nu este atacată doar Tribuna Poporului, ci chiar faptul că cineva îndrăznește să ceară cu insistență drepturile poporului, pentru gândul la impresia puternică pe care o poate face acest fapt și la neașteptarea lui. consecințe, provoacă uimire în autoritățile actuale. Prin urmare, este firesc ca autoritățile să meargă la extreme, fie și doar pentru a se înstrăina de ei înșiși de ceea ce se tem. Dar aceasta este singura ocazie de a-i arăta puterea de contracarare, capabilă să-i paralizeze crimele, adusă la limită. Ei vor fi ultimii dacă vor fi tolerați cu impunitate, căci despotismul nu va mai trebui să facă nimic pentru a-și stabili ferm sistemul odios.
Prin urmare, invit toți oamenii energici să intervină în acest mare proces. Explicațiile ilustrative ale întrebărilor importante care stau la baza acesteia se pot dovedi a fi cele mai benefice și servesc drept un imbold viu pentru opinia publică pentru a trezi dorința de a reveni cât mai curând la un regim mai în concordanță cu scopurile revoluției.
Francezi! Da, va veni, modul acesta. Despre asta v-a spus și ziarul oamenilor liberi (14 nivoz): „Copiii noștri vor primi o constituție de popor de la părinții lor nefericiți; aceasta este cea mai prețioasă binecuvântare pe care le-am putut lăsa moștenire și care le va ajunge, indiferent de cost.”
Pentru această mângâiere, o, cititorii mei, să se alăture alții, înainte să vă părăsesc pentru astăzi. Îți voi da mai multe vești de la mine. Vreau să vă dau să citiți aceste două scrisori, care mi-au venit din două părți diferite ale Franței, și să las întregul patriciat să tremure de frică și de neliniște.
Iată primul - din armata Rinului și Mosellei:
„Patrioții, care alcătuiesc marea majoritate a armatei noastre, nu vă citesc ziarul, ci îl devorează cu lăcomie. Ei luptă pentru democrație și egalitate, și deloc pentru a trăi sub opresiunea umilitoare a bogaților.”
Și iată-l de la capătul opus al Republicii:
„Armurii, ca și alții, în număr de peste 800 de oameni au intrat în societatea comunei noastre. Se aprind atunci când ascultă citirea ziarului tău acolo. Ei înțeleg perfect moralitatea ei. Și repetă neobosit ca o parolă: fericire universală sau moarte!
Soldati! Muncitorii! Voi toți plebei, jefuiți, dar plini de virtuți, luați suflet!.. Veți obține acea democrație, acea egalitate, acea fericire generală la care visați cu atâta pasiune. Șase ani din munca voastră eroică nu vor fi în zadar. Nici tu, nici noi nu vom deveni jucăria și râsul mocasinii care încă ne asupresc. Tot ceea ce este pur, cinstit și bun lucrează în secret pentru a distruge această opresiune.
Ați auzit deja, generoși apărători ai Patriei Mame, zvonuri despre existența unei petiții a Panteonului51 - o petiție solicitantă, 94
să fie îndeplinită legea care oferă fiecăruia dintre voi câte o bucată de pământ – un tribut legitim adus vitejiei și loialității voastre? Fii atent la ea! Scopul ei nu a fost uitat. Este doar primul pas spre satisfacerea justițelor revendicări ale salvatorilor Republicii, pe care toți oamenii cinstiți trebuie să le respecte. Societatea

Panteonului! Gândește-te la gloria ta, gândește-te la tot binele pe care îl poți aduce. Feriți-vă de trădătorii din mijlocul vostru, urmăriți-i. În curând ne vom ocupa de această chestiune importantă - le vom numi, le vom marca cu un brand pe frunte pentru ca atunci când îi vom întâlni să nu greșim. Dar deocamdată, ai grijă să nu te împingă la acte dezonorante și distructive. Deja, profitând de momentul în care partidul lor era puternic, iar partidul oamenilor credincioși principiilor era slab, ei au obținut în mod fraudulos un jurământ rușinos de credință față de constituția patriciană și, prin urmare, au lipsit de orice semnificație excelenta respingere. pe care ai reusit sa dai la o alta intalnire despre care ne-am spus cumva. Dar jurăminte! Ce vor sa zica? Există un singur jurământ, cel care a fost depus într-un acces de deplină unanimitate în toate cele 44 de mii de puncte ale Republicii la 10 august 93, rezultatele și durata lui sunt veșnice.
G. Babeuf, Tribuna Poporului

Ar fi imposibil şi chiar nedrept să nu notăm cu aprobare actele Directorului executiv din 18 nivoz52. Cât de bine a reușit Directorul să facă în acea zi! Ordonarea ministrului de Interne să raporteze asupra măsurilor pe care le-a luat pentru oprirea masacrului din Sud și pentru aplicarea legii din 3 Brumaire; un ordin de a nu interpreta mai mult decât alte cântece la nicio reprezentație, cu excepția republicanilor „Ça ira” și „La Marseillaise” etc.; un ordin de a nu interpreta de acum înainte cântecul mizantropic Trezirea oamenilor.

Ne gândim de mult la asta și chiar am încercat să facem această distincție: avem un quintemvirat, dar poate că mai avem dreptul să spunem că nu avem cincimvirate. Instituția este rea, oamenii sunt buni. Lucrurile rele pe care le-am văzut în acțiunile lor, le spun asta cu bună conștiință, sunt sigur că ei înșiși au fost loviți prin surprindere. Cu toate acestea, ei nu ar trebui să fie învățați, ca regii, să devină inaccesibili oricărei critici, transferând asupra miniștrilor toate greșelile propriei lor administrații. Nu este nimic mai ușor decât să repeți: „Majestatea Sa a fost înșelată”. Este necesar ca toate mărețile să împiedice neobosit să se întâmple răul; sunt responsabili pentru tot răul pe care nu l-au împiedicat. Cu toate acestea, s-ar putea să nu fim conștienți de ceea ce facem atunci când aplaudăm câteva acțiuni tolerabile ale unui guvern care nu se bazează pe temeiuri legale. Oricine are cea mai mică înțelegere a tacticii generale a popoarelor conducătoare știe că nu există nimic mai distructiv pentru cauza libertății decât regii care îi fac pe oameni să uite.

95

despre puterea regală, sau tirani, forțând să uite de tiranie. Ei i-au lăudat pe Traian și Henric al IV-lea. Dar nu mai mult de un despot a contribuit la întărirea cătușelor de pe trupul națiunii. Ei au întârziat eliberarea rasei umane timp de multe secole. Dacă jugul regilor, împăraților, dictatorilor, protectorilor sau directorilor este ușor și aproape insensibil, atunci popoarele cad în lenevie și apatie. Ei suportă cu răbdare un căpăstru slab. Tiranul isteț, care a reușit să facă aproape imperceptibilă greutatea sceptrului, își întărește în mod miraculos dominația; iar succesorul său, succedându-i pe un tron mai solid, exercită puterea de rege, împărat, dictator, protector sau director în toată puterea sa. Cu toate acestea, să nu uităm binele pe care vor să ni-l facă. Cum să știe? Poate că Directorul va dori să o implementeze în totalitate? Poate că scopul ei este să câștige faima pentru ea însăși ca salvator al Republicii și al libertății? Poate că exemplul lui Agis, singurul dintre regi care poate fi iertat pentru

titlul său, îi excită ambiția? Cât de lăudabilă ar fi o asemenea ambiție. Ei bine, hai să așteptăm și să vedem. Ce diferență are de unde vin bunătatea și mântuirea pentru Patria Mamă? Ea trebuie să le accepte de la oricine poate și vrea să i le ofere. Atunci datoria patrioților, chiar și cei mai scrupuloși în raport cu autoritățile antidemocratice, va fi să meargă cot la cot, într-un singur rând cu toți oamenii care folosesc puterea ca instrument de eliberare. N-aș avea altă dorință decât să contribui la ele prin toate mijloacele, să nu mă amestec în niciun fel în eforturile îndreptate către un scop atât de benefic. Membrii Directorului! Conducători temători de atotputernicia lor! Oameni care au puterea de a face bine sau rău în țara lor! Devino demn pentru ca Tribuna Poporului să te urmărească, să te aplaude, să nu te critice... Ce poți face mai bine? Este necesar să-ți spun un alt punct grozav: stai între două părți, ești grav vinovat de ambele și trebuie să câștigi iertarea de la ambele; dar unul dintre ei este inexorabil, celălalt nu. Căzuți în mâna regaliștilor, ei vor spune fiecăruia dintre voi: „Nemernic! Ai sângele Hood pe tine!" și, fără clemență, te vor trimite la execuție. Patrioții vă vor acuza și pe mulți dintre voi că ați fost instrumentali în 9 Thermidor; dar vor fi înțelepți și drepți în public și vor pune pe cântar faptele tale bune și faptele tale rele! .. Vă vor atribui salvarea Republicii, la care ați contribuit atât de mult pe 13 Vendémière. Romm și Duquesnoy au trebuit să-și ispășească și greșelile din Thermidor!! Dar eforturile lor înalte de dragul triumfului egalității i-au curățat chiar înainte de moartea lor eroică, iar acum doar ea rămâne în amintirea noastră, stârnindu-ne lacrimi de cea mai recunoscătoare recunoștință. Francezul nu este atât de neclintit în severitatea lui, mai puțin îngrozitor și răzbunător decât romanul și nu îi va arunca pe cei de pe stânca Tarpeiană. care a salvat Capitoliul.
96
Anunț abonații că nu mai am bani. Le rog să-mi furnizeze bani dacă vor să continui să-mi imprim hârtia pentru ei. Tuturor celor care nu au achitat integral cele 125 de livre pe care le-am cerut pentru trimestrul (care se vor indeplini cand voi termina 480 de pagini), cer in mod special ca datoria sa fie rambursata. Comparând această sumă cu costul tuturor celorlalte ziare, își vor da seama că nu este suficient. În curând voi determina în sfârșit cât mai am nevoie. Deoarece aceasta nu este o chestiune de interes comercial pentru mine, le voi cere patrioților ajutor financiar doar în măsura în care am nevoie. Ei sunt prea interesați de triumful adevărului pentru a lăsa să piară publicația care îl proclamă în întregime și bѳv utaykp. Prin urmare, nu trebuie să-i fac de rușine și, de fapt, nu contează pentru mine dacă aceste fonduri sunt păstrate de ei sau de mine. Deocamdată și pentru ceva vreme, ceea ce le cer acum îmi este suficient.
Tipografie Tribuna poporului
GRACCH BABEF LA PLEBIO SIMON68
Paris, a 25-a zi a anului IV [15 ianuarie 1798]
Vă scriu, dragii mei semeni, să vă încurajez condeiul, căruia ne-ați arătat deja putere și curaj. Vino să fii ajutorul nostru curajos în luptă. Avem nevoie de ajutor. Trebuie să arătăm inamicului că liga sfântă a egalității și fericirii universale are mai mult de un lider curajos și neînfricat.
Cred că ai aflat de la Darte cine și cum a publicat ziarul „Prietenul poporului". Un anume ticălos pe nume Pitou, fost stareț, confident și prieten al lui Mercier 73rd, a fost cel care a fabricat constant aceste produse de când au căzut din mâinile lui Chall. N-am cunoscut sau auzit

niciodată de un ticălos mai imoral decât acest Pitou și nu am cunoscut niciodată o urâciune mai revoltătoare decât această lucrare a lui în publicarea Prietenului poporului. O vei ști. După 9 Thermidor, Pitou a publicat A Picture of Paris in Vaudeville, un periodic pe care probabil îl știi, limita freneziei oficiale. Nefiind încă terminat această lucrare, s-a angajat simultan să publice Prietenul poporului. Acest ticălos are o pană vie. Când s-a terminat publicarea Tabloului Parisului, a preluat un alt ziar Arn-Stocratic-Trmidorian, pe care l-a scris neîncetat pentru cele două partide opuse. Știm cu siguranță că lucrarea regalistă „Timon din Atena”, publicată în urmă cu aproximativ un an sub numele de Mercier, și făcând ecou „Observatorul” de Delacroix,66 a fost de fapt scrisă de Piet. Iar Pete, pentru a-i deruta pe spioni, a dat în „Prietenul poporului” o analiză critică a „Timon al Atenei”. În același ziar, Pitou și-a făcut scuze pentru evenimentele din septembrie, tocmai în momentul amărăciunii extreme a tineretului freronist, intenționând clar să aducă entuziasmul la limită și să-i împingă pe susținătorii represiunilor de masă la răzbunare sângeroasă. Și la fel

Pitoux, după contrareacția din Vendémière, a apărut în același „Prietenul poporului”, încălzind amintirile evenimentelor din septembrie și, contrar celor scrise mai devreme, condamnând aceste evenimente revoluționare.   !

Cu privire la evenimentele de la Vendémière, Pitou a publicat un scurt eseu intitulat „Crimele Convenției împotriva Poporului și Crimele Poporului împotriva Convenției”, în care se pronunță în favoarea rebelilor Vendémière. Și același Pitou din „Prietenul poporului” din nou nu ezită să critice această lucrare.

Este clar că acest infam Proteus a făcut el însuși un joc de predicare a patriotismului și că ziarul lui Lebois nu a fost decât o conductă de scurgere pentru mizeria blasfemie a acestui ticălos ticălos. De ce, atunci, patrioții au fost într-o oarecare măsură dușI de acești falși catilinari, care nu conțin decât ardoare pur exterioară? O, cât s-au lăsat păcăliți! Dacă, ca un om pe care-l cunosc, toți ar putea cunoaște mai bine acest cameleon venal, ar auzi în permanență cum, începându-și munca pentru ziarul poporului, exclamă: „O, ce nenorocire să fii forțat de dragul lui. o bucată de pâine să scrii ce nu crezi, referindu-te la republicanii ăștia ticăloși! Bine, din moment ce nu te poți lipsi de prânz, hai să mai măsurăm un cot de demagogie.” Și cât valorau, în esență, aceste filipici imaginare! Satira lipsită de gust și vulgară, deloc tonul potrivit pentru exprimarea indignării republicane, nici cel în care se cuvine să se vorbească împotriva Appienilor și a tiranilor. Efectul acestor sarcasme reci, al acestor jocuri de cuvinte plictisitoare, s-a limitat la satisfacția acelei mulțimi bestiale care râde de orice, iluzia de răzbunare pe care o trăia atunci când auzea o epigramă cinică despre un criminal major și o crimă majoră. În plus, trebuie avut în vedere și faptul că toate aceste atacuri pe care Pito le-a prezentat prietenului său Mercier pentru vizionare și a primit instrucțiuni de la el și clica sa cu privire la doza de causticitate permisă. În cele din urmă, secretul constă în faptul că spiritul și tonul „Prietenului Poporului” a fost dictat de Gironde și de grupul celor 73. Acest ziar a fost lăsat să trăiască atâta timp cât era necesar pentru a menține o oarecare aparență de libertate a presei. Când s-a hotărât desființarea lui, au pus în ea ceea ce era necesar pentru a justifica arestarea lui Lebois, iar acest biet tip, care nu era decât o figura de profiență, făcea neîncetat de joc tot acest joc.

Inocența sa a fost de așa natură încât, după ce a părăsit închisoarea după evenimentele de la Vendemière, a căzut din nou în aceleași rețele. Dar de ce îi spunem cetăţeanului Simon toate acestea? Îi vom explica acum. În primul rând, vede că ziarul Lebois nu a fost niciodată ceea ce ar fi trebuit să fie. Singurul lucru bun la ea sunt cele trei * cuvinte care au alcătuit-o

♦ În franceză: „L'Ami du Peuple”,

cap. Ea a fost doar o zdrăngănitoare, pe care grupul ticăloșilor l-a tras de sfoară, distrând deocamdată mulțimea credulă și naivă.

Pitou, obosit să joace un rol în care trebuie să se prefacă atât de mult, tocmai a părăsit în sfârșit redacția Prietenului Poporului. Lebu, se pare, nu a găsit încă pe cineva care să-l înlocuiască, iar ultimele două numere sunt pline cu orice.

Ce anume? Scrisori și deja de o mie de dezvăluiri repetate îndreptate împotriva anumitor personalități. Declar că aceasta este o lucrare încă nepotrivită scopului și titlului său.

Nu se dovedește că mântuirea poporului depinde doar de pedepsirea câtorva ticăloși și că este necesar să vorbim doar despre ei? De asta sunt interesați oamenii? Și este posibil ca persecuția unor patrioți, privarea de posturi a altora și ceea ce au suferit de la Thermidor până la Vendemière - toate acestea să fie în prim plan și să ștergă din memorie asuprirea generală a poporului de către foame, constantă? jaf sistematic si infiintarea de institutii monstruoase si criminale pentru plebei ??

Ei spun că este necesar să trezim milă pentru victime și ură față de cei care ucid; pentru a obține același succes ca și reacționarii termidorieni, trebuie să le copiem exact comportamentul. Dar le voi spune patrioților: „Bieții, chiar vreți să fiți doar niște imitatori mizerabili? Chiar crezi că într-o revoluție poți reuși de două ori în același mod? Dacă chiar crezi, încearcă să fii măcar o maimuță tolerabilă. Până acum sunteți niște maimuțe foarte rele. Discursurile tale lungi sunt lipsite de gust, liniștesc, nu excită. Reproduceți scrisori în ziarele voastre, verbose și pline de detalii inutile. Nu asta făcea Freron. Luați exemplul „Oratorului” său. Veți găsi în el ardoare neîncetată, furie, vioiciune, încredere în fapte și reflecții, raționament gânditor, logică, deși falsă, dar inteligentă, discuții despre toate întrebările legate de interesele castei în a cărui apărare o rostește, predici în lacrimi despre tot ceea ce îi este drag și pierdut, îndemnuri grandilocvente, instrucțiuni către publicul său aurit cum să acționeze și cum să se comporte. Aceasta".

În sfârșit, iată concluzia mea. Îi spun lui Simon plebeul că trebuie să stăpânească tot ce este mai bun în redacția ziarului Le Bois și să nu lase din nou să cadă pe mâini rele. Acest lucru ar preveni o mare nenorocire și ar aduce în schimb o mare fericire. Ar trebui să dea acestui ziar caracterul pe care ar trebui să-l aibă, să vorbească mai mult despre fericirea universală, despre egalitatea adevărată, despre instituții cu adevărat plebei, despre o asemenea democrație pe care nimeni nu a văzut-o vreodată, despre atractivitatea

7

oasele acestui, singurul legal, ordinea lucrurilor, despre metodele de realizare a acestui scop etc.

Scrie articole, multe articole, și ne vom folosi toată priceperea pentru a-l face pe bătrânul Lebois să fie de acord cu publicarea lor: vom încerca, încetul cu încetul, să te asigurăm * în acest post de

redactor-șef „onorific”. Și consider că acesta este un beneficiu important pentru cei 24 de milioane de oameni săraci, cărora al 25-lea milion le provoacă atât de mult rău. Știți că deja am reușit să aducem în redacția Curierului Armatei un bun susținător al cauzei poporului66, care declara în prospectul său că pornește de la următorul adevăr de bază: „Revoluția înseamnă fericirea majorității”. Să încercăm să creștem comunitatea de predicatori ai acelei doctrine, numai așa își poate găsi drumul. Pentru a vă încuraja să susțineți această comunitate, vă voi spune în prima conversație, scrisă sau orală, câți membri are deja.
salutare frate. Salutare in egalitate, G. Babeuf.
SCRISOARE CĂTRE P. BARRAS
25 nivoz al anului IV [15 ianuarie 1796] Cetăţean!
ti-am scris ieri. Vă rog insistent să-mi dați un răspuns astăzi, pe care încă nu l-am primit. Să vorbim clar, în patru cuvinte vă voi prezenta cererea mea.
În momentul în care puterea executivă face pași care par să liniștească cel mai vigilent patriotism și nu lasă până și celor mai zeloși susținători ai triumfului complet al libertății publice altă cale rezonabilă și chibzuită decât să meargă mână în mână cu cea mai înaltă autoritate națională. ... Întreb dacă pot conta pe faptul că nu voi fi persecutat, sau mai degrabă că Directoratul nu va susține și nu va opri certurile și intrigile ministrului Merlin, care, persecutându-mă, nu este atât de îngrijorat de public. treburile , cât de mult despre satisfacerea răutăţii sale personale.
Salutare si fratie   G. Babeuf
TRIBUNA POPORULUI sau Apărătorul drepturilor omului, Gracchus Babeuf nr. 39
Scopul societății este fericirea tuturor (Declarația drepturilor omului (1793), art. 1)
Tabloul critic-analitic al acțiunilor guvernului și remarci asupra cursului revoluției de după a 13-a Vendemière.
Influența evenimentelor din 13 Vendemière asupra opiniei publice.
* * original "encrer". O greșeală evidentă. Este nevoie de o ancoră. (Notă. per.).
100
Evaluarea energiei de astăzi a oamenilor. Este un adevăr trist și teribil: perfidia monstruoasă a patriciatului face pe patricieni, guvernul și majoritatea poporului dușmani ai libertății. Nu există alt mijloc de a salva libertatea decât să câștige de partea ei această majoritate a oamenilor. Mijloacele pentru aceasta.
Scopul cronicii istorice propuse de Tribuna acțiunilor celor trei puteri, guvernantă, aprobatoare și executivă, după a 13-a Vendemière; rezultă că oamenii nu se pot aștepta la bine nici de la instituțiile existente, nici de la funcționarii publici.
Determinarea locului care ar trebui să aparțină celei de-a 13-a Vendémière printre evenimentele importante ale revoluției. Ce trebuia să fie această zi și ce a devenit. Considerarea și studiul modului în care a fost pregătit și realizat. Apel la terorişti. Abrogarea legii cu privire la dezarmare. Evidențiază ciudățenii în comportamentul unor lideri ai partidului în apărare, sugerând coluziunea lor cu partidul atacator. Starea de spirit a oamenilor și a soldaților. Comportamentul josnic al Convenției. Doar un miracol l-ar putea salva. Uimitoarea sănătate mentală a patrioților care au reușit să înțeleagă că pentru a salva Republica era necesar să se salveze principalii dușmani ai

poporului. Sfânta Legiune: buna sa conduită. Comportare greșită față de el.
O privire asupra momentului actual. Dependența și infatuarea sunt două boli vechi ale francezilor, aparent incurabile. Dovada vitalității lor din primele zile ale revoluției și faptul că acum sunt reînnoite cu o vigoare reînnoită. Proprietățile lor deplorabile. Nenorocirile pe care le amenință.
Această infecție epidemică a fost introdusă de Patrioții din 89, care sunt adevărați copii în materie de libertate. Patrioții din 92 și 93, oameni cu o mai mare inteligență și maturitate în chestiuni de revoluție, ar trebui să ceară să le cedeze inițiativa și conducerea lucrării pe care trebuie să o ducem la bun sfârșit. Fermetatea principiilor lor de Egalitate, antipatia lor fermă, inepuizabilă și inextingubilă față de orice instituție care sfințește inegalitatea criminală.
Comparația Patrioților 89 și Patrioților 92 și 93. Despre jurământul de credință față de guvern dat de primul.
Evaluarea ultimelor acțiuni ale Directorului Executiv. Despre împrumuturile forțate. Despre decizia despre cântecele patriotice. Despre rezoluția asupra masacrelor și asupra punerii în aplicare a legii celui de-al 3-lea Brumar.
Despre prețiosul eseu al lui Lecointre de la Versailles despre evenimente de actualitate. Autorul dezvăluie în ea intențiile criminale ale guvernului și arată abisul adânc care se deschide sub picioarele Franței.
Despre noua Trezire a oamenilor dezamăgiți. Sărbătorirea aniversării morții ultimului Capet.
101
Despre societatea Panteonului. Dezvăluirea mai multor intrigători care l-au dezonorat.
O scrisoare interesantă a unuia dintre egali. Secta Egalilor este în creștere. Neofiți ai doctrinei Egalității din departamentul Var. Portret de oameni cumsecade, schițat de Michel Lepelletier.
Să ne întoarcem acum la istorie, sau mai bine zis, să continuăm expunerea ei de unde am plecat. În numărul 34, aproape am ajuns în ajunul celei de-a 13-a Vendémière. Să ne uităm acum la ziua în sine. Să-l evaluăm. Să vedem care sunt cei mai importanți actori ai săi și ce s-a întâmplat cu ei... Să vedem în ce poziție erau atunci și unde sunt acum; ce au făcut atunci și ce fac astăzi. Să vedem ce pericole ne-au amenințat în această zi notorie de 13, ce ne-a favorizat și ce ne-a adus nenorocire... Să vedem ce trebuia să fie această zi și ce a devenit... zile... Să vedem dacă oamenii nu sunt amenințați acum cu aceleași pericole ca atunci și nu ar trebui să se ferească de un nou atac din partea celor care au planificat aceste evenimente... Să vedem dacă oamenii ar trebui să se teamă sau să-și dorească repetarea unor astfel de evenimente. .. Și, în sfârșit, să ne gândim la întrebarea dacă tot ceea ce de pe vremea lui Vandemiere a fost declarat ferm stabilit este cu adevărat stabil; să încercăm să aflăm dacă toate acestea pot sluji binelui poporului, altfel vom deveni și mai ferm hotărâți să ne dedicăm cauzei unei ordini mai bune a lucrurilor.
În ciuda semnelor de redresare observate acum în starea organismului social2*, în ciuda dovezilor care dau speranțe reale pentru o revenire rapidă a sănătății sănătoase, trebuie recunoscut că mai sunt multe de făcut, multe de reînviat. , să sporească şi să întărească voinţa fermă şi hotărârea neîndoielnică de a contribui la o revigorare completă3* .

Da, desigur, unele semne de forță, care apar pe ici pe colo, par să permită cetățenilor cinstiți să aibă speranțe serioase. Dar când te gândești la câte locuri corpul națiunii este încă grav rănit; când îți imaginezi că sunt de o mie de ori mai puține răni cicatrizante decât răni deschise și inflamate... ajungi în mod firesc la concluzia că pericolele depășite nu sunt nimic în comparație cu cele care nu au fost încă depășite.
Și la fel de firesc ajungi la o altă concluzie:
'♦ Adevărat, nu am completat încă explicațiile necesare despre tot ce mă deranjează. Dar, întrucât aceste explicații nu sunt la fel de esențiale ca cele care privesc direct treburile publice, le voi face mai târziu.
2* Vezi nr. nostru 36, p. 113 [comp. volumul prezent, p. 42-4$].
3* Vezi ibid.

trebuie fie să creștem numărul de medicamente, fie să alegem dintre ele pe acelea a căror acțiune ar fi mai acută, mai puternică și să afecteze întregul organism în ansamblu.
Să nu ascundem faptul că remediile curative folosite până în zilele noastre nu corespundeau câtuși de puțin gravității și nici trăsăturilor caracteristice bolii noastre politice, așa cum s-au manifestat tocmai din vremea lui Vandemière.
Mâna pe inimă, să ne întrebăm ce forțe mai avem? Să recunoaștem, acest lucru este mai profitabil decât a avea o idee falsă care ne poate conduce pe calea erorilor. Întreaga noastră Republică este ca tabăra Porstinei, în mijlocul căreia libertatea este apărată doar de Mucius și trei sute de tineri romani, care împreună cu el au jurat să-i nimicească pe tiranii care le-au asuprit țara. Sunt peste trei sute de patrioți în Franța. Dar vreau doar să spun că în proporție acest număr de oponenți hotărâți ai sclaviei este exact ca ceea ce cei trei sute de eroi erau pentru romani în zilele lui Scaevola.
Această slăbiciune a noastră nu a trecut neobservată de dușmanii noștri. Asurziți de prăbușirea zilei revoluționare de la care începem povestea, ei au arătat o teamă care a întărit în noi, poate dincolo de măsură rezonabilă, un sentiment de siguranță. A devenit evident că Chouanii ar trebui să-și suspende activitățile . Acest lucru părea să ne facă să credem că cele mai critice zile ale bolii noastre sociale s-au încheiat. Astăzi, nu se mai poate greși în privința asta. Calmul imaginar nu era decât un atac de letargie; și acel virus malign care ne mănâncă continuu de la Thermidor a făcut ca majoritatea neluminată să confunde această letargie cu restabilirea sănătății. Un medic priceput va fi întotdeauna capabil să determine adevărata valoare a unei astfel de îmbunătățiri imaginare. Observând cu atenție visul fals, prinde în el un tremur de convulsii. Acum este ușor de prevăzut că se vor încheia doar cu o nouă criză, care, aparent, nu este atât de departe.
Ar trebui să fim surprinși de acest lucru, de îndată ce suntem convinși că conspirația Vendémière nu a încetat să existe nici o clipă și că tot ce s-a făcut de atunci a fost doar consecința ei directă și sigură?
Ar trebui să fim surprinși dacă starea de spirit a majorității covârșitoare a poporului nu s-a schimbat cu greu în comparație cu ceea ce era înainte de Vendemière și încă mai favorizează scopurile castelor patriciene și regaliste?
Am arătat în numărul 34 că patriciatul și regalismul, distrugând poporul, în același timp, în deplină unanimitate, caută să-l cucerească de partea lor și să-i inspire ură față de sistemul de guvernământ republican. Am arătat cum adepții acestei duble coaliții au reușit să

exploateze incapacitatea maselor de a raționa pentru a le insufla ideea că tot răul vine de la instituțiile regimului popular și deloc de la corupti care au a preluat controlul afacerilor publice...
yuz
În felul acesta, patricienii și regaliștii au putut să-i atragă în rândurile lor pe cei care le aparțineau cu adevărat și mulți sans-culotte, deși i-au sugrumat și i-au înfometat pe cei din urmă.
Există un gând mai trist decât gândul că suntem încă aproape în aceeași poziție!
Și ce ar însemna dacă, în momentul în care scriu asta, aș fi adunat suficiente informații și fapte pentru a afirma că ambele camere și noul quintemvirat sunt aproape în întregime compuse din patricieni și regaliști? De aici ar rezulta că guvernul, și oamenii cumsecade și oamenii de rând, în unanimitate, nu mai doresc libertate!
Într-un asemenea caz, ea ar fi inevitabil condamnată... Într-adevăr, dacă o mână de descendenți ai lui Scaevola, care au rămas credincioși principiilor lor, ar fi plănuit să-și obțină triumful prin aceleași mijloace la care a apelat patronul lor, ar fi nu numai să fie imposibil, ci și lipsit de sens; la urma urmei, ele ar trebui să fie aplicate conducătorilor, și publicului pur și oamenilor de rând.
Oricât de mult aș respecta un nucleu sănătos care ar putea fi încă păstrat în rândul oamenilor, nu am fost niciodată și acum nu sunt un sânge în așa măsură încât să cred că acest nucleu merită astfel de sacrificii. Și dacă a devenit destul de evident că cea mai mare parte a rasei umane este coruptă și coruptă, aș prefera să-l las în soarta ei decât să-l ardă cu foc sau să-l înece, așa cum a făcut Dumnezeul evreilor, lăsând în viață doar pe virtuosul Lot în Sodoma sau Noe fără păcat în arca lui.
Să nu-și ia imediat în cap să sugereze că vreau să-mi abandonez cauza, să-i descurajez pe patrioți și să le insufle gândul: „Recunoaștem că suntem prea slabi pentru a rezista”.
Oamenii de naștere nobilă ar avea ocazia să râdă! ..
Iată ce să le spui:
„Nobili domni! L-ai încurcat complet pe șeful „globuliței”; dar asta doar pentru că nu am fost prin preajmă să-i deschidem ochii. În ciuda trucurilor tale, a subterfugiilor tale înșelătoare, ea încă nu te crede complet; nu îndrăznește să se bazeze complet pe oameni din cercul tău: ai abuzat prea des de credulitatea ei!.. Ai vorbit cu ea multă vreme; doar tu ai putut să vorbești cu ea. Dar acum ne propunem la rândul nostru să vorbim cu ea, chiar dacă în același timp cu tine.Ne-am adresat deja ei și am avut timp să observăm că i-au plăcut discursurile noastre, că le s-au părut mai naturale decât ale tale, mai sincere, mai capabile să-i inspire încredere.Ea a auzit deja de la noi și nu vom face încetează să-i mai repete asta, că nu-i vei aduce niciodată fericirea. Vom indica în mod constant calea spre fericire, pe care, așa cum o va înțelege cu ușurință
104
este mai adevărat; și sperăm că în curând vom intercepta toate aceste legiuni de oameni de rând de la voi.
O astfel de interceptare este o condiție prealabilă necesară. Abia după ce s-a realizat ne putem aștepta ca o luptă să înceapă din nou între două partide, dar deja diferită de cele pe care tocmai le-am descris, adică, pe de o parte, un partid format dintr-o mână de republicani convinși și energici. , iar pe de altă parte, un guvern de COALIȚIE, publicul și oamenii de rând.

Acum imaginea se va schimba și vom vedea, pe de o parte, majoritatea poporului, alături de patrioți fermi și de neclintit, iar pe de altă parte, oameni onorabili, alături de reprezentanți ai puterii.
Apoi, cel mai semnificativ pas va fi făcut spre punerea în aplicare a acelei considerații importante care au fost exprimate de unii membri ai Convenției la ultimele sale ședințe: întrucât deputații sunt incapabili să salveze poporul, este necesar să se salveze pe ei înșiși. ·
Opinia publică considerase de multă vreme Convenția incapabilă să facă acest lucru. Cu motive și mai mari, a considerat noul Corp Legislativ incapabil să facă acest lucru, de îndată ce componența sa a devenit cunoscută; iar primii lui pași au confirmat în cele din urmă convingerea universală.
Astfel, doar de dragul întăririi argumentației noastre, reconstruim acum lanțul de evenimente care au însoțit și au urmat celei de-a 13-a Vendémière, un cadru în care vom rezuma atât ultimele acțiuni ale Convenției, cât și acțiunile ulterioare ale celor trei. puterile care i-au succedat.
Nu ne va fi greu să arătăm în cursul poveștii noastre că senatul care și-a încheiat existența, precum și cel care i-a urmat, au aderat la același sistem; că activitățile lor – atât înainte, cât și după Vandemière – au fost doar un lanț de crime și conspirații împotriva oamenilor; că autorii acestor crime și conspirații nu vor fi niciodată capabili de altceva decât de noi crime și conspirații; ca, deci, oamenii sa nu se mai bazeze pe ei, ci sa se gandeasca cum sa se salveze.
A face din aceasta o convingere generală este scopul pe care intenționez să-l ating în acest eseu istoric al meu.
Prin urmare, nimeni nu se poate aștepta să folosesc exact aceleași culori ca patriotul Real în Eseul său despre evenimentele din 12 și 13 Vendemière; dar nu intenționez să devin istoriograf guvernamental. Ei spun, însă, că această lucrare-Real este încă lăudată. Oferă într-adevăr o imagine de ansamblu foarte detaliată a tot ceea ce s-a întâmplat pe câmpul de luptă. Dar ar fi trebuit să caut în zadar un singur adevăr care să aibă un caracter moral și să explice esența și cauzele evenimentelor. Povestea pe care urmează să o prezint aici nu va fi
105
bin și rapoartele generalilor, dar el va acoperi mult mai bine cealaltă parte a problemei. ___________
Primele noastre presupuneri4* despre semnele crizei teribile care a izbucnit pe 13 au fost, evident, lipsite de fundament, deoarece dezvoltarea crizei a coincis în mare măsură cu previziunile noastre.
Mulți oameni pun 13 vandemiere la egalitate cu 14 iulie, 10 august și alte zile populare memorabile. Nu am crezut niciodată că o asemenea analogie este corectă; și deși câteva mii de ticăloși eminenți au fost într-adevăr exterminați în acea seară, în opinia mea, el nu a meritat niciodată o evaluare atât de înaltă și onorabilă pentru o secundă.
Am spus deja pe 14: nu te grăbi să proclami vreo zi ca zi de glorie. Numai timpul poate imortaliza atât epocile, cât și oamenii. Dacă oamenii cumsecade l-au alungat pe Marat din Panteon58, atunci patrioții îl condamnaseră de mult pe 9 Thermidor. Există mulți eroi și evenimente eroice, a căror judecată finală - spre gloria sau uitarea lor - încă nu a fost stabilită.
Este amar să vezi cum oamenii nu au primit absolut nimic din ceea ce ar fi trebuit să se aștepte de la evenimentele din 13. Dar să vezi cum a

pierdut aproape imediat puținul pe care a obținut totuși, este și mai amar.   .
Deci, ce au primit oamenii din a 13-a zi de Vendémière? Doar următoarele.
Amânând distrugerea definitivă a rămășițelor Republicii, minuțios subminate de o ligă în care o privire superficială nu va vedea decât o slabă forță inamică, vom arăta că este larg ramificată și are o putere mare.
În plus, poporul s-a eliberat de strălucita avangardă a milionului „de aur”, a realizat o altă terorizare salutară a întregului chuanism, a recâștigat măcar o mică măsură de demnitate și dreptul la o oarecare protecție împotriva umilințelor revoltătoare, împotriva jignirilor insuportabile. din publicul pur.
Iată, de fapt, aproape toate roadele victoriei de pe 13. Aceștia au fost doar primii pași pe drumul către o victorie mai mare. Dar pentru aceasta era necesar ca republicanii să poată menţine aceste prime realizări; astfel încât să le poată folosi pentru a merge înainte.
Aș vrea să fiu în fruntea oamenilor curajoși care au câștigat victoria în această zi a doua zi după a 13-a Vendemière și să le pot spune: "Francezi! Dacă crezi că ieri și-a îndeplinit scopul, atunci te avertizez că ai asigurat victoria guvernului, și nu a ta. Chiar ai făcut totul

4* Ipoteze plasate în numărul 34.

dar numai pentru el, nu pentru sine. Te-ai dovedit a fi doar ai lui ascultători, dar în niciun caz răzbunatori demni de libertate. Atenție, te va da afară foarte curând ca un instrument inutil; Ați arătat-o deja parțial. Da, ce sa zic! De îndată ce tunurile tale victorioase au tăcut, au început deja să facă asta cu o obrăznicie nerușinată și scandaloasă. Calmează-te, cazi în apatie - și vei începe imediat să fii persecutați ca niște autori ticăloși de crime și execuții, ca oameni care varsă criminal și fără milă sânge nevinovat.
În sprijinul acestor cuvinte, să ne amintim analiza noastră asupra ziarelor regaliste, care preziceau dinainte pentru mințile înțelepte trăsăturile caracteristice conspirației, aceleași pe care ziua deznodământului le făcea evidente chiar și celor lent. Îndrăzneala extraordinară a autorilor acestor foi arată clar că s-au bucurat de sprijinul secret al înalților patroni, mai puternici decât principii și domnii nobili, care se află atât de cealaltă parte a Rinului, cât și de cealaltă parte a Loarei, atât aici, cât și peste tot; deși, fără îndoială, ei, conducând acțiunile principalilor inspiratori ai acestor demoniaci, s-au inspirat astfel. Faptul că guvernul le-a permis să se bucure de securitate deplină până la chiar executarea conspirației, dă naștere la cele mai serioase speculații.
Dar acum este timpul pentru explozie. A fost pregătit nu numai de ziare, ci, în același timp, mostre stridente de elocvență patriciană în colecții primare, iar proclamații, adrese, afișe, pamflete, lampi - orale, scrise și tipărite - au contribuit la ea. Toate indicii vagi datau ziua cea mare pe data de 15. Sau pentru că toate pregătirile necesare au fost considerate complet finalizate cu 48 de ore mai devreme și a fost greu să țină în stăpânire energia clocotită a tinerei nobilimi franceze; sau pentru că dezvăluirea datei pentru punerea în aplicare a conspirației a făcut să se teamă că măsurile punitive nu vor fi luate nici înainte de ziua stabilită - doar acțiunile au început pe 13. Esența planului de atac și metodele de apărare merită să le acordați atenție.

Exterminarea senatorilor, cu excepția celor șapte sau opt oameni drepți despre care vorbea Richet-Serisi, era o chestiune de o importanță capitală care trebuia efectuată de cohortele regaliste. Nimic nu a fost neglijat pentru succesul acestui pas important. Nu există nimic mai teribil în perfecțiunea sa decât măsurile concepute de dragul acestui prim succes. Pentru ca nici un membru al Convenției să nu poată scăpa, au folosit o manevră extrem de inteligentă: au răspândit un zvon despre decizia presupusă a secționarilor rebeli de a aresta pe fiecare dintre deputați chiar la el acasă. Acest lucru a asigurat prezența tuturor membrilor Convenției în sala de ședințe; li s-a dat să vadă în acest loc nu ultimul lor refugiu sigur, ci la margine

107

măcar ultima fortăreață, unde îți poți prelungi viața cu câteva minute în plus, ascunde-te pentru câteva clipe în plus de loviturile mortale ale rebelilor. Încrezători în eficacitatea calculului lor teribil, soldații din Capet s-au împărțit în patru grupuri: o coloană ocupa intrarea în Champs Elysees; al doilea a apărut pe podul Tuplri; al treilea a intrat în posesia străzii Nikzhz, precum și a piețelor Bolshaya și Malaya Karusel și a abordărilor către Comitetul de Securitate Publică; în cele din urmă, al patrulea a umplut strada Honore și a pângărit de-a lungul străzii Convent. Nimic nu a împiedicat implementarea planului, dimpotrivă, s-a făcut tot posibilul pentru a favoriza creșterea armatei patriciene și a asigura succesul acesteia; și în același timp s-a depus toate eforturile pentru, în primul rând, a slăbi numărul batalioanelor chemate să apere Senatul și poporul și, în al doilea rând, pentru a le paraliza acțiunile.

Pare aproape miraculos că Adunarea legiuitorilor noștri a reușit totuși să formeze rapid o armată pregătită să lupte cu succes împotriva asasinilor lor. Este cu adevărat tentant să vezi degetul secret al geniului, patronul libertății, în acel noroc fără precedent care a oferit reprezentanților poporului ocrotitori chiar în momentul în care totul era prielnic să nu-i poată găsi.

Starea de spirit a maselor de popor nu era în niciun fel favorabilă guvernării, întrucât poporul îi atribuia numai lui opresiunea, foamea, sărăcia veșnică și toate nenorocirile, al căror sfârșit nu se vede. O parte din popor a trecut de partea regaliștilor, pentru că după răscoala nereușită de la Germinal împotriva lor și împotriva despotismului senatului, nu au văzut altă cale de ieșire decât să se alăture oricăror forțe capabile să-l elibereze de un guvern intolerabil. Oamenii n-au privit mai departe de atât și poate că excesul de suferință i-a forțat să renunțe la toate celelalte considerente, în afară de una - să grăbească căderea celor în care vedeau singurii vinovați ai chinurilor lor. În interior, poporul ura regalismul; dar cei despre care s-a spus că vor să-l restabilească nu și-au arătat direct intențiile, iar poporul s-a lăsat de bună voie să fie înșelat în privința lor, văzându-și eforturile îndrăznețe de a rupe mecanismul regimului urât: până la urmă, el voia orice schimbare, imaginându-și că cel mai rău nu-l poate aduce.

Soldații trupelor regulate nu au fost sinceri în devotamentul față de puterea Senatului, având aceleași pretenții împotriva acestuia ca și poporul, ca și el, atribuind regimului nevoia lor, lipsurile lor, împărtășind poporului dorința sa de o ordine diferită a lucrurilor, mai puțin dificilă, mai puțin nemiloasă și crudă.

Poziția lipsită de ambiguitate a Convenției, chiar în momentul în care ar fi trebuit să caute reconcilierea cu cei cărora le-a cerut ajutor în momentul celui mai mare pericol, a fost atât de revoltătoare, atât de

capabilă să înstrăineze și, în cele din urmă, să-i întoarcă împotriva ei pe toți cei care ar fi trebuit. i-a servit drept bastion, care 108
>
este foarte greu de înțeles cum Convenția nu s-a aflat în cea mai mizerabilă singurătate.
Această ultimă împrejurare se învecinează cu două fapte de importanță nu mică pentru istorie și se numără printre faptele remarcabile care au precedat declanșarea evenimentelor din secolul al XIII-lea.
Republicanii, încă din zilele fatidice ale lui Thermidor, atât de umiliți și asupriți, au trădat și uciși în fața reprezentanților poporului, cu cunoștința și consimțământul acestora; Republicanii, sub numele de patrioți ai anului 1989 – un nume foarte nefericit, îndemnat de guvern, și cu atât mai inacceptabil cu cât pare să-i excludă pe patrioții din 1992, 1993 și 1995, care sunt mult mai sus decât primii; Republicanii, repet, sub numele de patrioți din 89, s-au supus, fără îndoială, unui semnal când cei 11 Vendemiere au venit cu o numeroasă delegație la bariera Convenției și au declarat că se dăruiesc trup și suflet pentru apărarea cei ale căror zile au fost amenințate și care din vechime De atunci, el și-a manifestat cea mai arzătoare dorință de a întrerupe firul propriilor zile.
Nu vreau să jignesc majoritatea reprezentanților Franței afirmând că nu au putut aprecia această dăruire a patrioților. După toate probabilitățile, membrii Senatului au înțeles că, dacă ar fi vorba doar despre ei personal, virtuoșii democrați, pe care i-au forțat să-i bea până la fundul paharului umilinței și dezonoarei, îi vor lăsa cu calm să aștepte pe scaunele lor curule pumnalul sau funia prietenilor lui Tarquinius; dar în apărarea senatorilor, patrioții au apărat Republica, știind foarte bine că acesta din urmă va pieri dacă cei dintâi, unul și toți, ar găsi o moarte tragică sub loviturile săbiilor regaliste.
Oricum ar fi, dar de îndată ce chiar în acea zi a fost distrusă infamia cunoscută sub denumirea de legea dezarmare a Germinalului 21, ca cu acea viteză miraculoasă care deosebește toate faptele săvârșite de patrioți adevărați și cinstiți, imediat din toți cei care scăpau de pumnalele termidoriene sau, în timp ce erau în închisoare, nutreau în sufletul său o hotărâre fermă de a lupta împotriva a tot ceea ce era gata să stea pe calea libertății, o numeroasă falangă a început să prindă contur. Multe victime marcate cu creta, destinate răzbunării patricienilor prin ordine josnice de arestare, pe care reușiseră să le evite fie prin viclenie, fie prin noroc, apoi au ieșit din temnițele, peșterile și adăposturile lor și s-au alăturat rândurilor legiunii sacre - o nume pretios si cu adevarat potrivit scopului detasamentului armat care l-a adoptat. Peste trei mii de ofițeri curajoși, elita armatelor noastre, l-au întărit și mai mult: aici s-a dovedit a fi deosebit de remarcabil că acești trei mii de eroi, înlocuiți la posturile lor de aceiași trei mii de chouani parizieni, au slăbit armata regalistă prin acest lucru. foarte mult, întărind în aceeaşi proporţie o armată care trebuia să salveze Republica.
109
Aici am ajuns la grele încercări prin care trebuia să treacă această armată, nu numai înainte de a începe bătălia, ci chiar înainte de a avea timp să se formeze pe deplin.
Continuat în numărul următor
Privind EVENIMENTELE DE AZI
Poza, pe care am început să o descriu, se referă la treburi și evenimente care sunt deja departe de noi. Cu toate acestea, ele sunt legate de un asemenea grad de succesiune cu tot ceea ce se întâmplă

astăzi, încât ar fi de dorit să povestim evenimentele continuu, zi de zi, până în momentul prezent. Atunci legătura dintre cauze și efecte, condiționalitatea unor fenomene de altele, ar deveni mai clară. Dar simt că este necesar să întrerup cronologia narațiunii mele pentru a trece imediat la o trecere în revistă a treburilor zilei și la o evaluare a poziției noastre actuale.
Pasiunea și dependența sunt două afecțiuni incurabile ale francezilor. Încă de la începutul revoluției, le văd deja dominația, neschimbată și permanentă. Numai obiectul lor s-a schimbat, iar ambele boli erau concentrate acum într-un loc, apoi în alt loc în organismul nostru politic. O astfel de infecție epidemică are o putere extraordinară, înghițind și târând de-a lungul tuturor creaturilor slabe, fără excepție. Și ar coroda totul în jur, dacă nu ar fi balsamul vindecător al rațiunii și reflecției, pe care oamenii luminați și binefăcători au reușit să îl aplice cu succes.
Am văzut pasiunea și pasiunea ridicând un altar zeității Necker cu proiectele sale financiare; eroului Lafayette și faptelor sale din ambele părți ale lumii; marile figuri ale Adunării Constituante și codul lor de 91; generalul asasin Freron și reacția termidoriană. Dar am văzut, de asemenea, cum rațiunea și reflecția au distrus pe rând aceste monumente de ură, condamnându-le și pe idolii care stăteau pe ele spre disprețul etern.
Acum văd cum aceeași pasiune și predilecție înconjoară cu o reverență absurdă și patetică constituția imaginară a lui 95 și acei zei care îi servesc drept suport și podoabă; mumii vii pe care mândria lor amăgitoare le descărcase atât de ridicol, atât de zadarnic și scandalos supraîncărcate cu aurire, fast, simboluri ale despotismului și puterii nelimitate; acești oameni de jos, aleși de gloate din mijlocul lor de dragul intereselor sale, pentru a-i asigura păstrarea egalității și a tuturor drepturilor sale, și care și-au permis să se transforme în sultani asiatici, au adoptat o listă civilă uriașă, toate atributele exterioare ale curții cu sclavii ei, forme de servitute, cu o mie și una de reguli de etichetă. Dar încă sper să văd cum rațiunea și reflecția vor face să se prăbușească această structură impură; dar numai de data aceasta, grație stărilor de spirit pe care le observ în întreaga societate, datorită înțelegerii perfecte dobândite de el, după cum mi se pare, despre o instituție cu adevărat bună, ar trebui
110
Destinat să înlocuiască toate clădirile antisociale, mă aștept să văd ridicarea unei astfel de clădiri, care, respectând proporțiile adecvate în cel mai strict mod și, prin urmare, corespunzătoare intereselor majorității, va fi protejată de toți și va fi inaccesibilă. la orice vicisitudine atât de comune altor creaţii umane.
Dar să începem cu o definiție precisă a acestui principal viciu național, pe care l-am numit pasiune și pasiune. Să analizăm trăsăturile sale caracteristice și să vedem cum se naște; Să vedem ce afectează în acest moment și la ce poate duce.
Înțeleg prin pasiune o înclinație oarbă, care amintește de nebunia generală, care trage o mulțime orbită să se predea sclaviei uneia sau alteia persoane sau fenomene, le înalță fără măsură, le laudă perfectiunile imaginare, le lingușește cu josnicie și le îndumnezeesc; și toate acestea nu pentru că și-au dat osteneala să privească îndeaproape adevărata valoare a acestor fenomene și oameni, ci doar din spirit de imitație și credulitate, doar pentru că primii predicatori în slujba acestor obiecte de cult rușinos au reușit să le facă. popular.și adus la modă.

Prin dependență mă refer la acea încăpățânare care nu permite unei persoane să abandoneze complet devotamentul față de oameni sau lucruri, de vreme ce odată și-a asociat orbește dragostea cu ei. Deșertăciunea face ca o astfel de persoană să persiste în eroarea sa și nu-i permite să asculte argumente care ar putea să-i spună cât de greșit are și să-l determine să se elibereze de greșeala sa. Necugetarea, copilul lenei, și prostia, tovarășul ei, obligă totul să fie acceptat fără raționament; încăpăţânarea născută din mândrie, fratele ignoranţei, se îmbină cu lenea, forţând cu tenacitate să se agaţe de idei false şi distructive, asimilate odată pentru totdeauna.

Și acum auziți cu mâhnire cum o mulțime întreagă de oameni cinstiți începe să repete mecanic: „Trebuie să ne unim în jurul Directorului Executiv; Numai Directorul poate salva oamenii; a făcut deja bine; s-a arătat deja prin cele mai înalte acte de patriotism”.

O mulțime credulă de oameni naivi! Ce vei crede când îți voi spune că fiecare cuvânt aici este o minciună?

Oamenii nu trebuie să se ralieze în jurul nimănui decât pe ei înșiși; nu trebuie să se bazeze pe nimeni pentru mântuirea lui. Dacă doar astfel de oameni îl pot salva, atunci riscă să nu găsească niciodată mântuirea.

Doar patrioții anului 1989 au putut proclama afirmația ciudată și vulgară: „Poporul poate fi salvat doar cu ajutorul Directorului”. Cei care susțin această absurditate au dreptate când formează o castă specială care își atribuie exclusiv titlul de „patrioți din 1989”. Doar un patriot de atunci, un copil în materie de libertate, este capabil să creadă într-o asemenea vulgaritate. Cine erau patrioții

111

•0 an* în 89? Oameni care credeau că libertatea este de neclintit, din moment ce au distrus Bastilia și au spânzurat temnicerul ei principal; oameni care credeau că, alături de această libertate, este necesar să se păstreze un rege puternic și luxos, înconjurat de toate zdrăngăniile măreției sale. Amenda! Și cine sunt ei, acești patrioți din 1989, din 1995? Oameni care cred sau pretind că cred, cam la fel ca în '89; cei care cred că libertatea este și mai nezdruncinată, de vreme ce de la un moment dat nu mai sunt băgați în închisoare, iar în acele părți în care s-a păstrat încă obiceiul de a-și ucide frații, pare totuși foarte târziu hotărât să pună sfârșitul unor astfel de cruzimi... Ei cred că fortăreața acestei libertăți imaginare constă în existența unui atotputernic Quin Temvirat care îi susține astăzi pentru că este în avantajul lor să facă acest lucru și care mâine, dacă interesele lor se schimbă, nu se va schimba. faceți pentru acestea excepții de la regula generală; îi va zdrobi cu ușurința cu care toți domnii și puternicii acestei lumi sacrifică fără ezitare tot ceea ce, după părerea lor, poate interfera cu păstrarea puterii lor.

Patrioții din 92 și 93 sunt oarecum diferiți. Departe de a crede că mântuirea neamului necesită ajutorul unor oameni care în cele din urmă nu sunt decât purtători ușor deghizați ai puterii regale, ei sunt siguri că mântuirea poporului se poate realiza doar prin răsturnarea oricăror tronuri, doar prin înscrierea cuvântului. „egalitatea” pretutindeni, ceea ce au făcut-o într-o zi frumoasă de 10 august, și numai prin stabilirea ordinii corespunzătoare acestui cuvânt, adică. asigurând fiecărei persoane drepturile ce aparțin tuturor oamenilor. Acești patrioți din 92 nu ar tolera existența în continuare a cuvântului sacru egalitate, miros de minciună și batjocură, în același timp că carta statului, obligatorie pentru toți, stabilită prin înșelăciune și forță și numai cu forța și păstrată, cere avere și

învăţând din franceză pentru a fi eligibili pentru a fi consideraţi cetăţeni.
Când patrioții anului 1989 sunt întrebați ce înțeleg prin mântuirea poporului, ceea ce este posibil și fezabil doar cu ajutorul Directorului, atunci rezultă că pe problema libertății vorbesc ca niște adolescenți. Sunt gata să facă o înțelegere cu uzurpatorii și tiranii. Prin salvarea oamenilor prin Director, spun ei, vrem să spunem că Directorul va face bine și va ușura soarta masei cetățenilor. Chiloţi! sunt dispuși să îndure o astfel de instituție și să suporte opresiunea, cu condiția să li se promită că nu va fi prea greu. Ei nu prețuiesc cucerirea noastră glorioasă din 10 august 1992, jurământul nostru înalt și solemn față de Constituția
Nu a fost încă aruncat din stemă și nici șters din formulele plasate la începutul aproape a tuturor documentelor oficiale. Dar asta înseamnă să atașezi de vulpe cea mai jignitoare batjocură a oamenilor?
112
autorităţile la 10 august 93. Ei uită că tocmai de dragul acestei egalități sacre, de dragul independenței și fericirii tuturor, fiii a 24 de milioane de plebei luptă și mor timp de cinci ani. Sunt gata să aprobe un pact, pe care nici măcar nu au fost invitați să-l semneze6*, dar care stabilește că noi, oamenii de rând, i.e. majoritatea cetățenilor, nu vom fi plasați în societate în nimic; ne vom regăsi în ea doar o turmă disprețuitoare, dominată complet de o mână de patricieni și oameni bogați. Sângele îmi fierbe de indignare la vederea acestei înțelegeri rușinoase. Îi face plăcere și consolează că nu poate câștiga puterea legii. Dă-te deoparte, nenorociți și lași! o grămadă neînsemnată de patrioți ai lui '89! Lasă loc patrioților din 92 și 93; nu încercați să-i depășiți, voi, atât de departe de orice posibilitate de a-i egala atât ca energie, cât și ca număr! Ați învățat deja de ce sunt capabili; vei continua să-l vezi, dar vei pieri când vor apărea; tempereaza-ți vocea și părăsește primele rânduri printre cei care stăpânesc carul revoluției: a venit vremea să arăți fiecăruia adevăratul său loc; a devenit clar pentru toată lumea: te lasă în primul rând, pe care ai reușit să-l iei în stăpânire, și vei eșua imediat toată treaba.
6* „Persecuția și nedreptatea (citim în Adresa patrioților din 89 care s-au adunat în Panteon) ne-au împiedicat să votăm Constituția, dar am aprobat-o!”5· —Vezi. „Prietenul poporului”, 20 nivoz.
7* „Când guvernul ne va chema (a se citi în aceeași Adresă), vom fi mereu gata să luptăm cu dușmanii săi”. Sclavi ticăloși! Și oamenii - cine îi va proteja? Cine îl va proteja de încălcarea ultimelor sale drepturi, pentru că experiența tuturor uzurpatorilor anteriori ne învață prea clar că conducătorii vor depune toate eforturile pentru a-i lua și pe ei. Cum! Oamenii care îndrăznesc să se numească patrioți s-au transformat acum cel mai fără ambiguitate în slujitori sclavi ai acelora care, în virtutea poziției lor, sunt în fiecare minut gata să-și apuce drepturile poporului și au deja toate posibilitățile pentru succesul complet al unui astfel de plan. ! gestionat. Guvernele nu au nevoie de nicio protecție, sunt întotdeauna suficient de puternice împotriva oamenilor. Oamenii sunt cei care au nevoie constant de protecție împotriva acțiunilor celor care conduc. Și întreb din nou: cine îi va oferi această protecție? El însuși și alți patrioți din 92 și 93. Și aceștia din urmă au fost victime atât ale persecuției, cât și ale nedreptății, dar nu s-au plâns niciodată că toate acestea i-au împiedicat să voteze pentru constituția patriciană. Dimpotrivă, se felicită pentru faptul că nu au contribuit la asta în nimic, nici în

rău, nici în bine. Ei se felicită pentru faptul că sunt loiali unui singur lucru - cel care a votat Champ de Mars în 93. Cu siguranță nu vor veni acum cu explicații despre codul de aservire din 1995 și vor declara verbal, în scris și în tipărire că, deși au fost persecutați, au fost aruncați în închisoare și puși sub cuțitele ucigașilor, deși au fost lipsiți de drepturile lor civile. , Asta. oportunitatea de a lua în considerare acest cod, de a-l discuta și de a vorbi pentru sau împotriva lui, l-au aprobat totuși. L-ai acceptat! Minunat! Asta arată cât de nedemn ai fost de aceste investigații, cazemate, aceste cuțite ale ucigașilor. Aceasta arată că guvernul tiranilor termidorieni s-a dovedit a fi atât slab, cât și neajutorat; arată că degeaba s-a temut de tine. Prin urmare,

Patrioții din 1992 și 1993 ar trebui să discute și să evalueze ultimele acte ale guvernului, pe care patrioții din 1989 le exaltă și le laudă cu un asemenea patos.

Trei măsuri sunt deosebit de admirate: împrumutul forțat60, decretul privind cântecele patriotice61 și ordinul de oprire a masacrelor62 și de aplicare a legii din 3 Brumaire.

Cel mai înflăcărat prieten al libertății, care s-a dedicat în întregime cauzei triumfului ei în numele intereselor tuturor concetățenilor săi, se va simți descurajat și gata să abandoneze sarcina pe care și-a asumat-o, de îndată ce poporul îl va convinge. de incapacitatea lor de a atinge această libertate prețioasă sau de a o păstra, chiar dacă va ajunge. Trebuie să recunoaștem adevărul trist, gândul regretabil, că încă din primele zile ale revoluției am văzut doar exemple de eroare a judecăților noastre pripite cu privire la măsurile celor care ne-au stăpânit și, de asemenea, că, deși aceste exemple s-au înmulțit constant , nu ne-au învățat nimic. Am trecut prin o mie de situații în care, fără să ne dăm timp să gândim, am primit cu o grabă ridicolă ceea ce am fost forțați să recunoaștem curând ca parte a conspirației anti-popor a tuturor celor care ne-au trădat. Nimic nu ne corectează, nimic nu ne învață prudența. În deșertăciunea nebună ne considerăm fenice politice; Credem că la prima vedere vom putea înțelege fără greșeală cele mai subtile probleme ale legislației. În realitate, suntem afirmația veșnic vie a marelui adevăr al vechii reguli: „Ignoranța este prezumtivă”. Vorbind cu toată sinceritatea, ne-am dovedit a fi cei mai miopi, cei mai nebuni, cei mai nerezonați dintre toate popoarele. Despotismul ne-a condus mereu de nas; stăpânindu-ne, s-a folosit cu atâta dibăcie de smerenia și inocența noastră, încât a putut alege după propria sa voie între trei moduri de a face acest lucru: 1) ne-a înfrânat, astfel încât noi înșine să nu ne dăm seama;

nu este meritul tău că ai împărtășit cu martirii egalității suferințele lor glorioase și primejdiile nobile. Ai aprobat-o, această constituție a milionului „de aur”... Asta înseamnă că ți-ai aplicat semnătura spre dezonoare și rușine, spre durerile a 24 de milioane de sans-culotte, cărora tu însuți aparții. Asta înseamnă că ți-ai semnat propria umilință, actul căderii tale și crunta ta înrobire; sub un contract care declară că nu ești nimic, că ești zero într-o societate care te plasează sub ferula unei clici neînsemnate de proprietari și oameni bogați și te lasă la cheremul capriciilor lor; în temeiul unui contract care le dă dreptul de a dispune de viața ta și de moartea ta, dreptul de a te foame, de a te alunga din case, de a te lipsi de haine; dreptul de a vă transforma pe toți în slujitorii lor servili etc., etc. Să vă fie rușine, nefericiților, în fața Republicii! Ea nu ar crede niciodată că un monument pentru o asemenea josnicie ar putea fi creat de o

Societate care a fost comparată cu fosta Societate a Iacobinilor. Dar, din fericire și spre meritul multor membri demni ai acestei Societăți, știm că hidoasa Adresă pe care am demontat-o aici este doar creația unui pumn de intrigători ticăloși care au luat Societatea prin surprindere. — Vezi Tribuna poporului, nr. 38, p. 175 [fol. volum real, p. 95].
114
2) frânează-ne ca să-l simțim, dar fără a ne oferi posibilitatea măcar să ne mișcăm, să facem cea mai mică mișcare pentru a preveni acest lucru; 3) să ne frâneze, obligându-ne să credem că, dimpotrivă, ni se îndepărtează căpăstrul, drept care strigăm: Bravo! Trăiască eliberatorii noștri! Am putut găsi în analele revoluției mii de dovezi ale acestor adevăruri umilitoare. Mă voi limita la un număr mic de exemple. Pe 3 Brumaire și 22 Nivoz în al treilea an63, conform rapoartelor lui Merlin din Douai, au fost adoptate decrete clar contrarevoluționare; au îndemnat în mod explicit emigranții să se întoarcă și să ia în posesia proprietăților lor; ei, deci, au fost izvorul din care au izvorât toate nenorocirile noastre: masacrul, deprecierea bancnotelor, foametea, ruina totală a aproape întregului popor, pierderea libertății și a tuturor drepturilor. Si ce? Aceste decrete s-au dus la îndeplinire pe ascuns, pe furiș, au fost elaborate fără nicio publicitate de către mâinile iscusite ale celebrului Comitet Legislativ, la fel de liniștit le-au strecurat spre aprobarea Senatului reacționar, răsturnând cu dibăcie totul ca fiind complet neînsemnat și gol. ... Oamenii nu le-au acordat nici cea mai mică atenție !!! Și când în urmă cu un an am încercat să-i arăt că legi pentru întoarcerea emigranților și restabilirea drepturilor lor la proprietate există cu adevărat; când am vorbit despre consecințele naturale ale acestor legi și am prezis fără dificultate toate dezastrele monstruoase la care aveau să ducă; când, în sfârşit, am anunţat public declanşarea inevitabil şi extrem de iminent al unei contrarevoluţii complete, am fost numit un înşelător, un alarmist nebun şi rău intenţionat; acesta este ceea ce eu numesc un exemplu de frânare a oamenilor, astfel încât ei nici măcar să nu observe.
Mai departe, dacă văd o foamete cumplită organizată în mijlocul abundenței; cum se creează un sistem monstruos în virtutea căruia marea majoritate nici măcar nu se poate apropia de nevoile vieții și, în același timp, este inevitabil jefuit și trebuie privat de ultima proprietate mobilă, ultimele aruncări și ultimele zdrențe rupte din mâinile săracilor; dacă văd cum, cu nerușinată insolență, ei distrug toată legislația menită să protejeze independența, suveranitatea, prosperitatea și toate drepturile poporului; dacă văd cum se fac toate acestea, iar oamenii le suportă, fără să îndrăznească nici cel mai mic murmur... atunci iată ceea ce eu numesc un exemplu de frânare a oamenilor pentru ca ei să simtă asta, dar cu încredere că vor accepta totul cu supunerea unui miel care este sacrificat fără teama de cea mai mică rezistență din partea sa. Și, în sfârșit, un exemplu despre modul în care întărim credința stăpânilor noștri în capacitatea lor de a ne înfrâna, făcându-ne în același timp să credem că ei fac ceva exact invers și, prin urmare, strigă: să trăiască eliberatorii noștri! - un astfel de exemplu îl numesc
8*
115
Ne judec comportamentul și judecățile în materie de împrumut forțat. Acum voi explica asta.

Fără să-și facă măcar osteneala să se gândească sau să calculeze care ar putea fi rezultatele finale ale împrumutului obligatoriu, au început imediat să strige din răsputeri: „Această măsură va salva Republica!”

Totuși, mi se pare că este suficient doar să aruncăm o privire mai atentă la toate pentru a vedea două consecințe fatale și inevitabile în legea creditului, pentru a ne asigura că efectul acesteia este epuizat de ele.

Trebuie doar să te uiți la numele legii și să înțelegi imediat aceste consecințe dezastruoase. Se numea: Legea cu privire la împrumuturile obligatorii de la bogați. Eu susțin că o astfel de desemnare este pe cât de vicleană, pe atât de înșelătoare. Altceva ar fi adevărat: Legea cu privire la împrumutul obligatoriu de la săraci; o lege care să garanteze jefuirea suplimentară a rămășițelor proprietății celor sărace; o lege care dă lovitura finală, subminând încrederea în banii Republicii.

Învinge-l pe bogat după bunul plac, dar întrucât ține în mâinile lui toate mijloacele de existență, el va găsi mereu o cale de a-i recupera pe sărac, dacă nu ai reușit cu prudență să-i pui obstacole lăcomiei, ceea ce nu va putea. a trece peste. Și exact asta nu ai făcut pe 17 Freemair când ai decretat legea împrumuturilor forțate. Ce s-a întâmplat? Prețul cărnii, care înainte costa 20-25 de franci lira, a sărit imediat la 100 de franci și mai mult; prețurile tuturor celorlalte produse au crescut în aceeași proporție. Lingușitorii fără scrupule ai guvernului au îndrăznit să imprime în ziare că după această lege s-a produs o reducere notabilă a prețurilor anumitor bunuri. Au mințit scandalos. Ar putea fi acesta cazul când proprietarilor a tot ceea ce constituie nevoile noastre de bază li s-a permis, cu o libertate mortală, neîngrădită, să stabilească în mod arbitrar prețul tuturor? Când li s-a dat libertate nelimitată de jaf și confiscare pernicios? Ce înseamnă taxa pe care le-ați impus pentru acești vampiri? Ei avansează doar banii pe care i-ați cerut de la ei, pentru că știu perfect de unde își pot returna integral. Cu cât tributul pe care îl cereți de la oameni cumsecade este mai semnificativ, cu atât veți aduce mai aproape împlinirea completă a dorințelor lor. Ei visează doar la mijloacele cât mai curând posibil de distrugere a plebeilor. Cere 1 200 de milioane Cere 1 200 de milioane în specie în loc de 600 de milioane, cu alte cuvinte, 120 de miliarde de bani de hârtie în loc de 60 de miliarde - vei dubla bucuria feroce a dușmanilor omenirii. Ei vor judeca după cum urmează: acum avem o modalitate de a realiza distrugerea completă a acestei gloate în jumătate din timp.

Aceasta este prima consecință a legii. Să luăm în considerare a doua. Nu

116

necesitatea unor argumente îndelungate de probă: întrucât decretul stabilește în mod oficial că valoarea reală a assignatului este de o sută de ori mai mică decât valoarea sa nominală în raport cu valoarea banilor metalici, aceasta înseamnă că assignații sunt sortiți deprecierii totale; înseamnă unanimitate cu toți contrarevoluționarii, emigranții, regii străini, cu toți dușmanii poporului; semnifică faptul că furnizarea acestei monede, și anume proprietatea națională, este pentru națiune doar o garanție nesigură și instabilă; înseamnă să-ți încerci norocul, să ai o șansă împotriva nouăzeci și nouă; aceasta echivalează cu o admitere deschisă că dreptul de proprietate al Republicii asupra acestor proprietăți este egal cu zero, la fel cum s-a dovedit a fi egal cu zero dreptul de proprietate presupus dobândit de noi după martie 93 asupra proprietății tuturor condamnaților.

conspiratorii și toți emigranții care au fugit de frica revoluției, care totuși au fost înapoiați cetățenilor excelenți - foștii lor proprietari sau vrednicii lor moștenitori; înseamnă, în sfârșit, punerea în discuție fără ambiguitate atât a duratei, cât și a existenței însăși a Republicii. Și aceasta este acum salutată ca o lege pentru salvarea Republicii! Și fiecare pas al autorilor acestei legi este însoțit de un bravo asurzitor, de o mie de exclamații: Trăiască eliberatorii noștri!8* **

** Laurent Lecointre, fost membru al Convenției, îmi împărtășește părerea. A publicat un pamflet intitulat „Raport”, unde ajunge la concluzii similare cu privire la împrumutul forțat. Acest pamflet conține multe alte considerații subtile asupra celor mai importante probleme ale vieții moderne. Citirea ei ne compensează că pierdem timpul cu un număr mare de scrieri mărunte și eronate, înecându-ne într-un ocean de minciuni și prostie. Lokuaptre exprimă în ea hotărârea caracterului său. El dovedește că, chiar și fără a ocupa tribuna de reprezentare națională, un senator curajos poate continua să servească poporul și să-și apere cauza justă. Mai mult, nu se teme să pună și chiar să dea un răspuns afirmativ la următoarea întrebare importantă: Nu sunt decretele care i-au alungat pe unii dintre membrii acesteia din Convenție și i-au condamnat la inacțiune, acte de cea mai insolentă tiranie, o încălcare și infracțiune? nerespectarea drepturilor oamenilor? Și ar trebui să se considere încă învestiți cu acest titlu deputații, cărora numai poporul îi poate priva de titlul și pe care nu i-a decăzut? El nu ezită să-și exprime regretul profund pentru Constituția Poporului, precum și indignarea sinceră față de pângăritorii ei criminali. El vorbește destul de sincer mai departe despre frumoasele și mai mult decât justificate spectacole populare din germinal și prairial; el blestemă josnicia care i-a urmat ca urmare a succesului lamentabil al asupritorilor poporului. El renunță indirect la prea celebrele sale iluzii termidoriene, care, din păcate, au servit drept pârghii puternice pentru cea mai mare dintre nenorocirile noastre; el arată destul de clar că el însuși suferă cel mai mult din cauza faptului că este înșelat de oameni vicioși și devine instrumentul lor orb; dar arată că a fost întotdeauna curat cu inima, că a crezut sincer că slujește invariabil Patria și, de îndată ce și-a dat seama că

Criticăm decizia asupra cântecelor republicane nu din același motiv ca vestitorii regalismului sau patriciatului. Desigur, dacă vorbim despre faptul că, fără îndoială, trebuie să fi făcut o greșeală, el a făcut toate eforturile pentru a corecta această greșeală involuntară. Am mai putea adăuga, în apărarea sa, că în istoria revoluției a fost singurul care a renunțat cu sinceritate și îndrăzneală la faptele sale trecute și, pentru a-și corecta greșelile, este gata cu curaj să pună capul pe una dintre schelele ridicate. prin crimă: tocmai un astfel de exemplu ar trebui urmat acum de oameni care, după cum am spus în repetate rânduri, nu au altă cale să-și ispășească imensa vinovăție în fața poporului. Dar să revenim la opera lui Laurent Lecointre. Fără nicio ceremonie, el ne expune în fața noastră toată perfidia și cruzimea intențiilor pe care le-a avut guvernul în ajunul Vendemière; iar sistemul stabilit de acel guvern continuă până în zilele noastre, și de către aceiași oameni. El relatează povestea unei cele mai interesante conversații confidențiale cu unul dintre confidentii acestui guvern rușinos. Din această conversație rezultă că ultimii creatori ai legilor noastre au vrut doar să creeze o împărăție numai de oameni cumsecade și bogați; urmau să taie până și milionul de aur cu nouă zecimi, adică. și

să-l reducă la doar 100.000 de oameni bogați; se poate adăuga că, în virtutea sistemului existent, după cum arată experiența, averile bazate pe proprietatea funciară au crescut deja într-o asemenea proporție: vechiul venit de 15.000 de livre a crescut acum la 1.27.000 de livre; dar nimeni nu se va opri la asta: este necesar ca fericitul sistem de devalorizare a assignaților să ducă la devastarea și depopularea marilor orașe, care inspiră întotdeauna atât anxietate, cât și frică în domnitori, deoarece mase mari de oameni facilitează mitingul ei, iar aceasta dă naștere unor revolte formidabile; când totul merge pe cursul indicat, această devastare și depopulare a orașelor va duce inevitabil la faptul că proprietarii de case de oraș, primind chirie, își vor rambursa doar o sutime din cheltuielile pentru întreținerea lor și vor vedea că este mult mai profitabil. să renunțe la fier vechi, pentru că, fără a vorbi de enorma valoare a materialului astfel obținut, simpla cultivare a cartofilor în locul liber va aduce de 6-7 ori mai multe venituri decât închirierea casei care era acolo; iar apoi, își încheie conversația cu Lecointre, interlocutorul său, inițiat în treburi, „va veni sfârșitul marilor orașe, sfârșitul revoltelor și vom începe cu calm să stăpânim satele”. Lcointre recunoaște posibilitatea, chiar și o mișcare vizibilă și firească către o astfel de ordine a lucrurilor. El admite că și acum nouăzeci și nouă de sutimi din francezi, atât în sate, cât și în orașe, sunt complet jefuiți și mor de lipsă generală, în timp ce cruda și nesățioasă sutimea se scaldă în exces; că până la urmă, bogăția și dreptul exclusiv la existență se vor concentra în 50 de mii de familii franceze, care vor condamna fără milă pe toți ceilalți la moarte din sărăcie, disperare, foame, iar dacă acest lucru nu este de ajuns, la acestea vor adăuga crima. dezastre: la urma urmei, de mult se știe că toate aceste orori, luate laolaltă, ne-au adus mai multe vieți omenești decât războiul și armele inamice! Mijloacele oferite de Lecointre sunt refacerea maximului și înființarea unui fel de cameră de foc care să forțeze pe toți asupritorii poporului să-și returneze prada. Aud deja mulțimea de oameni prudenti și patrioți din 1989 strigând: iată două evenimente cu adevărat sângeroase. Obiectez, și cu mine patrioții din 92 și 93, că, dimpotrivă, acestea sunt doar paliative slabe. Lecointre evaluează corect severitatea bolii, dar nu înțelege nimic despre tratament. În astfel de crize acute nu trebuie recurs la semistimulante: sunt necesare emetice, mercur, muscă spaniolă, piatra iadului. Da, da, le vom prescrie!
118
să învingem opinia publică, căzută în letargie completă, să-i trezească energia, atunci aici nu putem decât să ne înclinăm în fața acestei decizii. Dar, dacă începem să o considerăm dintr-un unghi diferit, acest prim impuls spiritual va dispărea rapid. Când toate ecourile guvernamentale repetă mereu că politica guvernului ar trebui să fie de a limita atât regalismul, cât și terorismul unul prin celălalt9*, cu alte cuvinte, să le înfrunte unul împotriva celuilalt, patronându-le alternativ pe fiecare în funcție de interesele momentul; când, sub ochii noștri, acest plan insidios este pus în practică... când, prefăcându-se că acordă un mare patronaj imnurilor venerate de popor și pretinzând că cântările ucigașilor sunt alungate cu toată hotărârea, ei simultan permite un fel de nouă Trezire a poporului... a asupritorilor, îmbrăcați foarte stângaci în hainele „Imnului Frăției”... când, suportând acest cântec, în care frăția echivalează cu dorința de a distruge deodată tot ceea ce nu vrea să se împace cu voința patriciatului, iar această dorință este exprimată cu toată sinceritatea în ultimul vers:

Anarhiști în conspirații Caută adevărul, amenințându-ne cu dezastru; Regaliştii sunt furioşi de îndrăzneală... Să le distrugem îndrăzneala cu o mână neclintită. Lasă ucigașii să cadă - Pentru ca nici regele, nici iacobinii...
când, în sfârșit, șeful Directorului Rebel, vorbind pe Champ de Mars în ziua aniversării morții regelui Constituției din 91,64, inserează în discursul său o expresie colorată, parcă direct din șeful Camai-Auben 10*; „Să nu mai fie iacobini, să nu mai fie regi...” n*; așa că, când le pun pe toate cap la cap, experimentez
·* Vezi „Monitor” din 28 nivoz, articol „Amestec”, semnat de Lenoir de la Roche. Vezi și „Redactor”, „Sentry”, Ziarul Real.
10* Kamai-S. Obnin este un nume cunoscut cândva în literatura de terorism. În anul 93, a văzut lumina și a fost reprezentată de multe ori în teatrul Palais-Varhette, o piesă care îl exaltă pe Marat și scrisă de acest poet, devenit acum Homer al republicii patriciene. Piesa se numea „Prietenul poporului”.
n* Cum ar trebui să fie înțeleasă această exclamație de blestem? Condamnă el toți iacobinii și toți regii din trecut, prezent și viitor? Rebel ar fi trebuit să fie atent. Dacă regii din trecut sunt blestemați, inclusiv Capote al XVI-lea, atunci într-un ceas bun: șeful Directorului își face excepție; dar dacă și iacobinii din trecut sunt blestemați, atunci el poate fi într-un pericol mult mai serios și ar fi interesant de știut dacă poate furniza dovezi care să demonstreze că nu a fost niciodată membru al Clubului Iacobin de la Paris. Dacă formula blestemului se extinde la regalismul prezent și viitor și la iacobinism, atunci Rebel riscă să cadă într-o capcană dublă într-un fel sau altul și să pronunțe o sentință asupra sa. Să se angajeze să nu mai fie niciodată iacobin în viața lui; dar aici sunt cuvintele blestemului la tot ceea ce a fost, acolo va fi conectat cu conceptul
119
este o mare tentație să recunosc că raționamentul pe care acum urmează să îl prezint cititorilor și care în niciun caz nu-mi aparține, este în cel mai înalt grad drept. Ei aparțin unuia dintre patrioții din ’92,65 care, nefiind atât de lingușitori precum cei ai panteoniștilor care au servit ca lachei în vizită la Curtea Executivă,66 la ceremonia de la aniversarea morții ultimului rege. , găsește decretul despre cântece o manifestare foarte inteligentă a machiavelianismului; el crede că surprinde pe deplin esența cărților care oferă lecții de despotism și că poate fi comparată cu secțiunea „Despre arta de a deveni popular”. Iată argumentele:
„Ai făcut absolut bine, Gracchus, când ai publicat în ziarul tău, care este adevăratul și, în plus, singurele anale ale egalității perfecte, că guvernul actual este unul dintre cele mai insidioase guverne. De fapt, pe exemplul lui, regii, sultanii, dogii, întreaga castă ticăloasă a despoților din Univers vor desăvârși arta infernală de a înfrâna și asupri popoarele.
Oameni de bunăvoință! Patrioți cinstiți! Democrați! Tu, care printr-o minune atât de incredibilă ai scăpat de pumnalele nemilosilor mercenari ai despotismului, pe care i-au adus peste tine după o groaznică catastrofă, după zilele fatidice ale lui Thermidor... Prietenii Egalității! Tu, care ai fost atât de grozav cu energia ta sfântă și cu înăbușirea salvatoare a tuturor crimelor care îți devastează nefericita Patrie și acum, tocmai din această cauză, ești cufundat într-o prăpastie nesfârșită de nenorocire și rușine... Tu, care ești nevoit să târăști o existență mizerabilă și nesigură în mijlocul tâlharilor conducători: o, bineînțeles, acea mască cu care își acoperă trăsăturile

fețelor lor fiorose și dezgustătoare, pătate cu sângele celor mai solidi și devotați apărători ai tăi... acei insidioși. discursuri care au înlocuit în gura lor chemările la moarte și la devastare care au năvălit de mult din bârlogurile lor și, ajungând la urechile monștrilor pe care îi plătesc, tu...

putere regală, el nu va putea rosti fără vreun tremur interior. În general, până când vom avea o democrație cu adevărat stabilită, va fi întotdeauna dificil să ținem un discurs cu ocazia aniversării morții ultimului tiran Capet fără a ne compromite, întrucât un astfel de discurs trebuie să conțină în mod necesar cea mai profundă ură față de tiranie, iar vorbitorul, neapărat una dintre primele persoane - deținătorii puterii, va fi în contradicție constantă cu sine, de îndată ce această putere nu capătă caracterul poporului. Îmi amintesc încă cum anul trecut

(și apoi am notat acest lucru în nr. 31 din ziarul meu, la p. 318 [abia; G. Babeuf. Works, vol. 3, p. DOS]) Rover, președintele Convenției, și-a justificat în aceeași zi propriul verdict, și toți cei ca el când a declarat: „Poporul francez a jurat că va fi liber, a declarat un război de moarte oricărui fel de tiranie; atotputernicul lui va mătura pe intrigătorii și nebunii care au încercat să reziste... Justiția Bgo va putea lovi pe toți oamenii investiți cu mare autoritate și mare încredere care ar abuza de ea, indiferent de posturile pe care le-ar ocupa acești oameni.

120

nemaiauzite și nenumărate dezastre au fost numite... acea ipocrizie ticăloasă cu care își duc politica servilă. .. toate acestea nu te vor seduce și nici nu te vor înșela!

Ei cunosc foarte bine oamenii! Ei știu că el asociază totul cu cuvintele dragi Republică, Egalitate, Libertate! că de dragul lor este gata de orice sacrificiu! că îndură și uită orice nenorocire! că sunetul acestor cuvinte frumoase îi înalță, îi înalță sufletul și îi dă acea forță de masculinitate, care timp de doi ani întregi a făcut ca Europa unită să se teamă și să-l respecte! !. Și îndrăznesc, acești hulitori! aceşti pângăritori neruşinaţi dintre cei mai frumoşi, cei mai înalţi de pe pământ; îndrăznesc – ce perversiune teribilă! - să vorbească poporului despre Republică, Egalitate, Libertate!., să trezească în el impulsuri generoase care fac atâtea minuni, orbindu-l cu fals entuziasm, încurcandu-l și ruinându-l! atât de râvnita Ithaca, îndepărtându-l inuman de la ea. și silindu-l să rătăcească prin întinderea nemărginită a mărilor. -î

Taci, nebuni, care tot prostesc repeta in intalnirile lor, si in cafenele, si in teatre, si la orice rascruce, ca guvernul vrea si va da libertate, pace si belsug... Taceti, prosti care nu stiu. sau nu vreau să știi că va aduce cu sine o alianță încheiată de un leu, o capră și o căprioară... cel mai puternic, cel mai puternic are nevoie uneori de prezența celui slab și timid pentru a-l forța mai întâi să se servească singur, iar apoi la un moment convenabil să-l devore.

De ce să cauți dovezi ale adevărului în pilde când le-ai învățat atât de recent dintr-o experiență fatală?

Acești tineri, vinovați că au devenit principalele instrumente ale contrarevoluției și masacrelor; acești tuani în bucle, nu ar fi fost înarmați și atacați împotriva ta de către Oratorul lor, același Fron, al cărui comportament și acțiuni dure se pare că-l admiri atât de mult și care într-o zi îți va dovedi la fel de clar ca odinioară, că el a sprijinit oamenii cumsecade din toată puterea lui și a luptat cu înverșunare împotriva teroriștilor! Guvernul Thermidorian nu s-a

înconjurat de bande ale acestor criminali? Iar baronul de Menou, demn de acești ieniceri, care ar fi pur și simplu ridicoli dacă nu ar fi faimoși pentru cruzimile lor, nu a obținut o protecție deplină de la guvern pentru că a vrut să verseze sângele poporului?

Germinal! Prairial! Este necesar să sfâșii din nou inimile adevăraților prieteni ai omenirii cu o descriere îngrozitoare a imaginilor jale din acea epocă? Dar cine le-a creat, aceste orori? Guvernul și regaliștii pe care i-a chemat. Și împotriva cui au fost îndreptate PO? Împotriva democraților adevărați. Trebuiau distruși. Virtutea, viața impecabilă a acestor oameni este de asemenea

121

a declanșat cu strălucire nenumăratele atrocități ale guvernului, împreună cu regaliștii. Apoi, toate locurile publice, locurile de festivități, palatele, chiar Sala de Convenții, unde până la 9 Termidor se afla cel mai înalt sanctuar al legalității și templul democrației, s-au zguduit de scandările răutăcioase care chemau la răzbunare și la uciderea cetățenilor. Legiuitorii înșiși (dar ce spun! nu au posedat niciodată calitățile necesare legiuitorilor; doar din când în când se încingeau cu eșarfa legiuitorilor pentru a ne putea extermina, fiind îmbrăcați în costume, care neputință și prostie). transformată într-o mantie de imunitate), legiuitorii înșiși au aplaudat aceste cântece de rău augur. Crima nu a cunoscut niciodată limite. Au fost oameni care au avut curajul să propună ca aceste scandări să fie legitimate printr-un decret solemn, cu alte cuvinte, să sancționeze crimele cărora le-au dat semnalul.

Dar oamenii care guvernează astăzi au condus și atunci!

Vor avea ei nerușinarea să proclame și să anunțe din nou că au fost înrobiți de un grup puternic căruia nu erau capabili să reziste? Noi, care am putut să apreciem această explicație la adevărata ei valoare, chiar și atunci când prima dată, datorită ticăloșiei lor nemaiauzite, au oferit-o oamenilor lor de aur; noi, care știm că nu au fost nicidecum înrobiți de un grup puternic, ci i-am fost ei înșiși stâlpii și conducătorii... noi, ai căror ochi nu sunt orbiți și ale căror opinii sunt libere de autorități, respingem explicațiile lor cu dispreț!

Astăzi au alungat piesa Awakening the People! Și în urmă cu doar câteva luni, nu numai că au ascultat-o cu plăcere, ci au asigurat și impunitatea ticăloșilor care, cu acest cântec pe buze, i-au exterminat pe republicani. Nu numai atât, acești răufăcători nu au fost niciodată pedepsiți!! Așa dovedesc ei că republicanii primesc protecție deplină și de încredere? .. Deci ei dovedesc că vor să redea oamenilor libertatea, pacea și belșug? de parcă crimele ar fi tratate cu profundă indignare? de parcă le urăsc manifestările, ci, dimpotrivă, onorează și respectă manifestările de cetățenie și devotament față de patria-mamă? Trădători! Și încă mai caută oameni care au căzut atât de jos, care acceptă să devină apologeții lor... Ca orice Lacroix sau Cormatin, își găsesc și Reales pentru ei înșiși. Mercenari, sclavi mici! și cei mai mulți dintre voi vă numiți patrioți ai lui '89! chiar îndrăznește să-i recunoască ca atare doar pe cei care sărută cu umilință biciul care îi biciuiește și îi aruncă jos. In regula, atunci! Așa să fie. Patrioții de 89! dar abia pe 89! căci sufletele voastre nu v-au ars niciodată cu o flacără vie aprinsă de o dragoste pură de egalitate și libertate deplină. Nu poți trăi fără stăpâni. Ai nevoie de ele. Dacă un prost nu devine stăpânul tău, așa cum sa întâmplat în 1989, o hidră va deveni una. Dar chiar crezi că cei a căror neclintită

12f Hydra este un monstru cu șapte capete.

curajul a distrus acel prost și a pus primele baze ale democrației; chiar crezi că se vor preda să fie devorați de gura distructivă a acestui monstru? Și nu te baza pe ea! ca slujitorii devotați ai lui Moloh, jertfiți-vă idolului nesățios. Dar să ne cheme cu ei, să ne ofere să ne sacrificăm – nu vrem asta, nu vom îndura niciodată asta. Așa că taci, taci, predicatori ai minciunii și ai nechibzuinței. Toate sofismele tale, urletele tale, precum și promisiunile false ale guvernului tău sau intrigile de bază ale unuia dintre lacheii săi, nu pot și nu pot face nimic împotriva principiilor cărora le-am jurat solemn credință - principiile egalității absolute, absolut. posibil şi fezabil, întrucât Donu13** şi Boissy d'Angles o neagă.
Acesta este regimul libertății, păcii și abundenței, pe care toți prietenii sinceri ai țării lor ar trebui să facă tot posibilul să-l instituie. Oamenii vor binecuvânta acest regim și nu vor fi nevoiți să facă acest lucru nici prin viclenie, nici prin politica unor directori, nici prin strigătele prostului și șarlatanului Feryu, nici prin cinele modeste ale lui Louis, magazinul. . Este nevoie doar de virtute, iar oamenii aceia nu au știut niciodată ce este asta. Și, prin urmare, ne este complet indiferent dacă vor sta sub stindardele strălucitoare ale diagramismului mondial.” Semnat S. J. ... Egal.
Așa este modul de judecată a unui anumit egal, un bărbat de 92 de ani. Merită banalități scăzute, truisme, lașitate, evaziuni, prostii, ceartă înfiorătoare și bătălia de sclavi, oameni meschini din 89. Lăsați-i să se ascundă, făcându-i astfel de rușine. Fie ca toti cei care in ziua 1 pluvioza
13* Antonelle vrea Egalitate Absolută (un anume jurnalist a spus atât de mult pe rând), dar Donu67 consideră că este imposibil.
1441 Un cameleon venal, un sudic mofturos și certăreț, plin de lăudăroși, lipsit de curaj, dar prefăcându-se îndrăzneț pentru o plată mare, un om lipsit de principii și neinteligent - așa este acest Furum, care a servit pe rând toate grupurile politice. A fost văzut pe 9 Thermidor, și în zilele lui Germinal și Prairial și pe 13 Vendemière. El a jucat rolul persecutaților în zilele de reacție, neîmpărțind niciodată patrioților povara cătușelor lor. Astăzi este principalul organizator al tot felul de intrigi în clubul Pantheon. El și un anume Roussillon69 sunt principalii vorbitori angajați pe care guvernul i-a adus în acest club pentru a-și întări reputația acolo și a gestiona tot ce se întâmplă acolo. Acestea sunt cele două figuri al căror zel a asigurat triumful notoriului jurământ de credință față de guvern și constituirea unor oameni decent. Pentru onoarea clubului și dezonoarea ambilor intrigători, este util să spunem aici cum și-au atins acești ultimi obiectivele. Eșuând la două ședințe, dar fără a pierde inima, au convocat o ședință extraordinară, la care s-au adunat doar complicii lor, gata să se bată cu ei în mlaștina sclaviei. Cu toate acestea, acești corupători știu în ce măsură fapta lor i-a înfuriat pe toți cei înzestrați cu un suflet viu, căci de atunci le este frică, nu fără motiv, să-și ridice vocea disprețuitoare în public.

au îndeplinit rolul de a vizita lachei la trăsurile curții de reaprovizionare, se înroșesc la o întâlnire cu oameni liberi15*. Astfel de oameni încă există și sunt mai mult decât suficienți pentru a reduce la nimic toată această gașcă de lachei. Pentru o asemenea lucrare de vindecare, convocăm toți egali 92 de ani; și de acum înainte, pentru instruirea fraților noștri, pentru întărirea curajului lor, pentru

iluminarea lor, pentru cea mai largă răspândire a doctrinelor noastre sacre.
Franța, după ce a aflat mai multe despre această trăsătură rușinoasă, să nu o atribuie întregii Societăți a Patrioților Panteonului. Ea aparține doar clicei joase a lui Feryu și Ruspyon. Da, este incontestabil, acest act de josnicie și servilism care a avut loc. Panteopiștii s-au dus la Palatul Luxemburg pentru a se înhăma de carul puterii supreme; au fost înconjurați de trăsurile chkvintmvirilor, sub care au rămas o escortă de onoare până la Câmpul lui Marte. Un astfel de truc adulator a dat un început demn altor evenimente ale acestei așa-zise sărbători republicane. Această sărbătoare nu semăna deloc cu cele care se țineau pe vremea când aveam dreptul să folosim cuvântul Republică. Toți vechii adepți ai monarhiei se puteau bucura de bucuria de a asista la numeroasele forme ale învierii ei. Tot ce am putut citi despre această sărbătoare notorie este o minciună; iată singura poveste adevărată și nemăgulitoare a unui filozof democratic: „Ce m-a frapat cel mai mult în aceste celebrări oficiale magnifice? Covorul auriu de pe balconul Școlii Militare, aparent conceput pentru a atrage atenția generală asupra a cinci persoane, îmbrăcate și ei în aur, strălucind de lux și înconjurate de un suita care umbrește chiar și suita lorzilor de toate neamurile... Toate abordările către Câmpul lui Marte este plin de baionete... Oameni, cărora i s-a interzis intrarea aici și care a fost condus, tăiat cu săbii, doborât, călcat în picioare dacă a încercat să ajungă aici... Tăcere moartă și imobilitate deplină pe tot parcursul vacanței, în loc de salutări unanime imaginare, atât de viu pictate de ziarele guvernamentale... Indignare justă și nedisimulata la vederea emblemelor hidoase care îmbină minciuna insultătoare cu batjocură crudă: cele două cornucopii sunt simbolul prosperității noastre sociale! un pelican care dă sucuri vitale puiilor săi este o imagine a ceea ce face actualul guvern pentru popor!... A fost nevoie să auzim replicile prea corecte ale oamenilor umiliți și insultați: „Această aurire, această splendoare - vor nu ne da pâine. Astăzi ni se spune să sărbătorim execuția regelui; este bine însă că nu au uitat să ne explice că cei cinci oameni pe care îi vedem acolo nu poartă deloc acest titlu; căci în toate celelalte privințe asemănarea este foarte mare și s-ar putea crede că, pentru a sărbători sfârșitul unui monarh, am adus cu noi mai multe altele noi. Pentru a arăta cât de justificat este acest raționament, poate fi util să raportăm că chiar în acest moment în Consiliul celor 500, președintele Trellard70 l-a mustrat pe deputatul Andréson pentru că a adăugat, din neatenție, la jurământul de ură față de monarhie și jurământul de ură față de toată tirania . Treillard a spus clar pentru toată Franța că un astfel de jurământ este inacceptabil și că legea îl interzice. Am fost avertizați. De acum înainte, să nu ne opunem tiraniei de nici un fel: se pare că există asemenea forme ale acesteia pe care legea le permite.
Viteazul Drouet!71 Tu, care urai mai ales regii, unde și când vei mai apărea? Patrioți, nu vă indignați... aici nu vorbim limba oamenilor cumsecade. Există adevăruri care sunt aceleași pentru ei ca și pentru noi; ele nu pot înceta să fie așa în gura oricărei partide. Doar aristocrația poate trage concluzii din ele, iar noi - ai noștri. Acesta este ceea ce ne face diferiți unul de celălalt.
124
Rin, pentru a-i speria pe toți dușmanii fericirii universale, ne angajăm să nu pierdem niciun caz care să indice acordul cu doctrina noastră, întărirea rândurilor adepților ei, creșterea ligii sfinte. În

primul rând, să citäm postscriptia din scrisoarea lui Ravny citată de noi:
„Aceasta, prietene și, de asemenea, un prieten drag și credincios al poporului, este părerea mea despre decizia Directorului. Consider că este un pas semnificativ către înrobirea care se pregătește pentru noi. Nu este momentul să ne facem iluzii despre comportamentul conducătorilor noștri; mai degrabă, astfel de iluzii ar fi acum atât periculoase, cât și mortale. Când acești conducători, prin acțiunile lor, i-au împietrit suficient pe patrioți împotriva regaliștilor, ei îi vor pune imediat pe cei din urmă împotriva celor dintâi. Și Machiavelli, ai cărui fani credincioși sunt, ei înțeleg că tocmai așa stăpânesc ei. Doar Machiavelli cu politica lui, guvernul cu toate trucurile lui insidioase vor cădea în mizerie. Continuă să luminezi oamenii: „Fii sigur: învățătura ta este pe placul lui; iar ardoarea pe care o pune în citirea lucrărilor dumneavoastră este o pacoste pentru miriagrammiști. Nu degeaba îl testează, acești invadatori ai întregii puteri, ai tuturor bogățiilor, acești principali speculatori și ucigași: există într-adevăr câțiva prieteni ai Egalității Absolute! În ceea ce mă privește, poți să mă crezi: până la sfârșitul vieții sunt un admirator înflăcărat al sublimei tale învățături, un apărător devotat al Egalității!
Iată o scrisoare din partea întregii colonii a oamenilor noștri cu gânduri similare din departamentul Var:
„Am primit, Gracchus, numerele ziarelor tale, precum și multe prospecte, și nu am ezitat să le anunțăm, să le publicăm și să le distribuim în tot raionul nostru. I-am transferat chiar în statul genovez și în flancul drept al armatei italiene, astfel încât eroii plebei, constituenții săi, încurajați de vocea lor
,b* Toate acestea devin mai ales adevărate când afli că regizorul Carnot72, ori de câte ori este întrebat de cineva, își pune de obicei aceeași întrebare: „Nu este terorist?” Toate acestea devin mai ales adevărate atunci când regizorul Rebel amenință public cu terorismul pe Champ de Mars! Toate acestea devin adevărate mai ales atunci când, prin ziarele ministeriale, acestea amenință cu dizolvarea clubului Pantheon (vezi Moniteur, 28 nivoz) sub pretextul că există motive pentru a-l bănui de planuri ostile constituției din 95 și guvernului; și asta chiar în momentul în care unii dintre membrii acestui club își declară intenția de a se înhăma la trăsurile Directorului în toate sărbătorile importante! Toate acestea devin mai ales adevărate atunci când, contrar ordinului celui de-al 18-lea Nivoz de a opri crima și de a pune în aplicare legea 3 Brumaire, văd în fiecare zi că listele din Journal des hommes libres sunt încă nesfârșite și citesc tot așa. enumerarea crimelor din Sud și aceleași plângeri amare despre faptul că vlodeii mai dețin funcții publice! Toate acestea devin mai ales adevărate atunci când faptele atât de celebrate ale lui Reverchon la Lyon se dovedesc a fi nimic altceva decât un triumf de moment la ora sosirii și, la scurt timp după aceea, crimele reiau.

Tribune, prins de frică în același timp și de tiranii italieni, și de bandele negre din Sud.
Aici, ca și la Paris, ești considerat piroman și anarhist, dar aceștia sunt oameni cumsecade; de aceea, titlul de anarhist pe care vi l-au conferit astfel de domni este coroana cetăţeniei în egală măsură pentru dumneavoastră şi pentru noi, care v-am împărtăşit încă din anul 89 acest titlu onorific, care a aparţinut multă vreme nemuritorului Marat.

Dar, în timp ce membrii bandelor negre te numesc răufăcător, devii o mângâiere pentru toți prietenii fericirii universale și bunăstării publice, iar datorită eforturilor noastre, numărul adepților tăi crește în fiecare zi. Fii constant ferm și neclintit în ciuda tuturor lui Claudius Appias din zilele noastre. Oamenii apreciază învățătura ta, iar adevărul nu are nevoie de interpreți.
Oh! Ce dorință am simțit, citind în numărul 36 al ziarului dumneavoastră despre aventura voastră 14 liberi, să împărtășim gloria apărătorilor voștri, să fim în locul curajoșilor care mișcă piețele și să vă protejăm noi înșine de ghearele adepților Opium modern.
Zborul tău după o bătaie cu detectivii de poliție amintește oarecum de zborul lui Caius Gracchus de pe Dealul Aventin, dar cu diferența că oamenii de acolo l-au părăsit pe Caius - te-a protejat. De aici concluzionăm că francezii merită libertatea mai mult decât romanii, întrucât primii își susțin Tribuna, în timp ce cei din urmă le trădează pe a lor mâniei patricienilor și răutății consulului.
Într-adevăr, conduita ta în relația cu un detectiv este lăudabilă; O, dacă zeii ar fi vrut ca victimele teribilei conspirații Thermidoriane să se fi comportat ca tine la vremea lor. Fără îndoială că atunci Pactul Social nu ar fi fost încălcat, nu ar fi murit atât de viteji și nu am fi ajuns în poziția în care ne aflăm acum. Patrioți ai întregii republici, lăsați experiența să vă fie o lecție!
Cât despre noi, nimeni nu ne va reproșa că nu ținem sfântul legământ sacru - să ne împotrivim violenței.
Căci în primele zile ale Prairialului, când domnii din districtul Fréjus intenționau să ordone arestarea unora dintre noi, ne-am strâns toate armele (pe care sfânta Inchiziție intenționa să ni le ia pentru a le preda în mâinile infamilor soldați ai lui Iisus) și s-au refugiat într-un loc sigur astfel încât să apere. Ne-am întărit atât de sigur, încât, deși domnul Quiap, mâna dreaptă a lui Cadrois, stăpânul crimelor din Sud, deși umanul domnul Quiap, trecând prin Frejus pe 14 Messidor, a dat ordin să se apuce de vânătoare. noi, deschide focul asupra noastră, mântuiește-ne vii sau morți, nimeni nu a îndrăznit să ne atace, nimeni nu a îndrăznit nici măcar să se apropie de locul unde ne aflam. Din această cauză, am scăpat de lanțuri și existăm până în zilele noastre. Rezistența la violență a fost și va rămâne pentru totdeauna

motto-ul nostru. Trăiască fericirea universală și viitoarea Republică Democrată!!" Semnat K. și R.
Câți oameni vor fi în curând băgați în procesul73 lansat împotriva lui Lebois și împotriva mea! Câți adepți au ordinul care cere să ia de la cei care au surplus pentru a da celor care nu au nimic! Bănuiesc dinainte numele acelui avocat celebru care va fi de acord să acționeze de partea oamenilor cumsecade. Va fi Dumolar74. Pe 20 de Nivoz, de partea emigranților împotriva națiunii, la ședința Consiliului celor 500 în cadrul discuției raportului privind abrogarea legii lui 9 Floreal, Dumolard a spus tot ce se poate spune în favoarea a unui respect inviolabil al drepturilor de proprietate. El a spus aceasta:
„ Am văzut și voi vedea întotdeauna beneficiul, mântuirea, gloria și fericirea poporului numai în domnia absolută a dreptății și în cel mai profund respect pentru drepturile și proprietatea fiecărui cetățean".
Dacă Mably ar fi încă în viață, l-am putea ruga să vorbească în apărarea noastră împotriva oamenilor cumsecade și a avocatului lor Dumolar: poate că ar face o oarecare impresie repetând următoarea tiradă dintr-una dintre scrierile sale: „Deschide orice poveste și vei

vedea. cum au suferit întotdeauna toate națiunile din cauza acestei inegalități a averilor. Cetățenii mândri de averea lor au considerat că este o rușine pentru ei înșiși să privească egali pe oamenii care erau condamnați să muncească pentru a trăi. Aceasta a dus imediat la ascensiunea unor guverne, nedrepte și tiranice, legi, parțiale și opresive – într-un cuvânt, toate acele dezastre sub greutatea cărora popoarele geme! Acesta este tabloul pe care ni-l prezintă istoria tuturor națiunilor. Și afirm că, ajuns la sursa acestei tulburări, o veți găsi doar în proprietatea funciară. Dacă Michel Lepeletier ar mai fi în viață, am putea să-i cerem și să mijlocească pentru noi. Și el avea în rezervă multe argumente puternice împotriva oamenilor cumsecade și nu împărtășea deloc principiile dragi inimii lor. Iată o imagine pe care a schițat-o, înfățișând acești oameni, împreună cu credințele lor, într-o manieră care, în opinia noastră, este la fel de vie pe cât confirmă adevărurile înalte pe care le predicăm: „Noi ne exprimăm părerile despre evenimente”, scria el în 91. , „nu de dragul câtorva cercuri care pretind că sunt privilegiate, nu de dragul unor grupuri mici, nu atât de alese, cât de înguste, alcătuite în întregime din ființe încătușate de prejudecăți străvechi sau urmând vechile obiceiuri; oameni care privesc revoluția cu ostilitate impotentă sau indiferență rece; care în zadar se consideră elita națiunii, dar de fapt sunt spumă la suprafața ei; o particulă nesemnificativă a poporului, abia distinsă pentru noi și care nu există deloc în ochii generațiilor viitoare... Doar în oamenii de care avem nevoie urgentă pentru
127
societate, oameni care trăiesc din munca propriilor mâini... numai în aceste clase utile ale populației vedem poporul Franței; opiniile lui sunt cele pe care le prețuim; printre astfel de oameni revoluția găsește inimi capabile să o iubească și nenumărate mâini capabile să o apere. Dar din moment ce nici Lepeletier, nici Mably nu mai sunt în viață, pe cine vom invita noi, Prietenul Poporului și cu mine, ca apărători oficiali? Să fie adjunctul Taljin. Să ne amintim ce a spus el (Prietenul Sansculottes, nr. 71): „A suprasolicita pe cei bogați, a atenua situația săracilor, a desființa sărăcia folosind surplusurile periculoase ale bogaților – acesta este tot secretul revoluţia.”75
Gracchus Babeuf, Tribuna Poporului Paris, 10 Pluvios IV al Republicii [30 ianuarie 1796] Îi informez pe abonații mei că nu mai am bani. Le rog să-mi furnizeze bani dacă doresc să continui să-mi imprim hârtia pentru ei. Tuturor celor care nu au achitat integral cele 125 de livre pe care le-am solicitat pentru trimestrul (care se vor indeplini cand voi termina 480 de pagini), solicit in mod special ca aceasta suma sa fie rambursata. Comparând-l cu costul tuturor celorlalte ziare, își vor da seama că este insuficient. În curând voi determina în sfârșit cât mai am nevoie. Deoarece aceasta nu este o chestiune de interes comercial pentru mine, le voi cere patrioților ajutor financiar doar în măsura în care am nevoie. Sunt prea interesați de triumful adevărului pentru a lăsa să piară o publicație care îl proclamă complet și fără ascundere. Prin urmare, nu trebuie să-i fac de rușine și, de fapt, nu contează pentru mine dacă aceste fonduri sunt păstrate de ei sau de mine. Momentan, ■ cu ceva timp înainte, voi avea destul n ceea ce le cer acum.
Se acceptă abonamente de la Citizen Lenglet, la nr. 29 Rue Faubourg-Honore, la colțul Champs Elysées, etajul patru.
[Urmează o listă de greșeli de tipărire pentru numărul 38] Tipografia Tribuna poporului

TRIBUNA POPORULUI sau Apărătorul drepturilor omului 76, Gracchus Babeuf nr. 40 B*]
Scopul societății este fericirea tuturor (Declarația drepturilor omului (1793), v. 1.)
Continuarea unei revizuiri critice și analitice a acțiunilor guvernului și observarea cursului revoluției după a 13-a Vendemière.
O capitulare lașă și pernicioasă oferită celui de-al 13-lea secționar rebel de Convenția însăși. — Condiții ale rușinosului
Se spune că în departamente a apărut un număr fals 40, distribuit acolo gratuit și în cantități mari; de parcă el
pusă în scenă în așa fel încât să provoace ură pentru mine și pentru mine
128
acorduri: o propunere de sacrificare a teroriştilor rebelilor..—
Refuzul dispreţuitor şi mândru al rebelilor. Acestui refuz patrioții își datorează mântuirea.
Trădarea generalului, fostul baron de Menou. De ce a rămas nepedepsită? A coincis cu primele încercări ale Senatului Penal de a face o înțelegere cu rebelii.
Barras este general. Freron în faubourg Antoine. Comportamentul Convenției înainte și după victorie. - Tribunale militare pentru judecarea participanților la rebeliune. „Un cod penal întocmit special în favoarea rebelilor.
Desființarea Sfintei Legiuni și dezarmarea patrioților după victorie. Păstrarea persoanelor alese de Chouans în posturile lor. Atitudine față de teroriști din închisori.
Status quo-ul. - Revizuirea tuturor acțiunilor contrarevoluționare ale ministrului de Interne. Directorul o justifică pe deplin. Concluziile care decurg din aceasta. — Alte concluzii, nu mai puțin importante, care decurg din faptul că iertarea a fost acordată predicatorilor turbați ai regalismului. Motive machiavelice care au determinat să-l includă în această iertare acordată pe Le Bois, Prietenul Poporului. Din aceasta devine clară soarta tuturor celorlalți scriitori democrați care au fost incluși anterior în listele de interdicții presărate cu apărătorii tronului dizgrațiți.
Aceasta înseamnă o întreagă revoluție în legile noastre de presă. De acum înainte, se pare, i se va permite în egală măsură să vorbească în favoarea puterii regale și în favoarea fericirii universale: proclamată încă o dată nelimitată2*, este lipsită doar de dreptul la incitarea directă la crimă și incendiere.
Încurajat de această nouă libertate, Tribune vorbește cu mai puțină reținere decât de obicei despre crimele guvernului. - Atacuri ascuțite împotriva nerușinării și obrăzniciei cu care are încredere și încredințează misiuni importante celor mai mari ticăloși, precum Freron, organizatorul șef al masacrelor, bufonul Feryu și altor escroci.
Mici trucuri la care marii noștri apelează pentru a depăși teama pe care le-a insuflat Partidul Democrat. — Acuzații extrem de false. - Încercarea de a înșela
principiile și zelul cu care se răspândește zvonul despre fondurile enorme pe care se presupune că le-am cheltuit pentru răspândirea lui largă, ar trebui să-i ajute pe adevărații săi autori să realizeze ceea ce își doresc, și anume să-i convingă pe toți că sunt complet mituit de un partid puternic de conspiratori. Un astfel de truc este cel mai insidios și mai josnic dintre tot ce ar putea fi inventat. Cu toate acestea, această stratagemă diabolică va eșua în cele din urmă și s-au

luat deja măsuri pentru ca frații noștri din departamente să nu cadă în plasa Tribunelor false.
2* A doua și mai solidă dovadă o găsiți în ultimul articol al acestui număr, care povestește despre arestarea soției mele.
9 Gracchus Babeuf, vol. IV 1^.9
unul dintre cei mai fideli apărători ai poporului, pentru a-i distrage atenția de la apărarea unei cauze drepte.
Dovada fatală a stabilirii vătămătoare a constituției patriciene. Modul în care cei 250 de uzurpatori ai vetoului popular tocmai și-au exercitat acest drept în raport cu proiectul de lege privind dreptul la moștenire al rudelor emigranților este lovitura definitivă adusă binelui public, dar și al celei mai mari clase. a cetatenilor.
Procesul presupușilor participanți la zilele de septembrie: Tribune devine apărătorul lor oficial. El dovedește că aceste zile au fost inevitabile și necesare pentru triumful Revoluției și Libertății; dovedește validitatea acțiunilor care i-au însoțit și susține că a le ataca înseamnă a începe un proces împotriva Revoluției însăși.
O încercare crudă a guvernului asupra libertății Tribunei soției Poporului și asupra vieții copiilor săi.
Înflorirea luxuriantă a unui mic mugur de speranță născut în mijlocul acestei decăderi teribile. Arborele egalității crește în fața ochilor noștri. Din toate colțurile Republicii sunt rapoarte de la egali: din Moselle, Mont Blanc, Pas de Calais, Canalul Mânecii, Var, din armatele de Vest, Alpine, Rin și Moselle și din Paris.
Întrebare: Este fezabil un sistem de egalitate perfectă?
Seclusion Tribune pentru a dezvolta o modalitate practică de a implementa Egalitatea perfectă.
Umbra Saint-Just se adresează soldaților Patriei Mame. Ea le amintește de drepturile lor și de tot ce le-a promis Revoluția.
Pamflet de Vilain d'Aubigny, dezonorându-l pe Robespierre și văruind pe Danton. Intervenția tribunei. Care a fost doctrina lui Danton? Care a fost doctrina lui Robespierre? Dovezi incontestabile ale dorinței lui Robespierre de egalitate perfectă.
♦-
Sfânta Armată77 era formată cu adevărat din teroriști. Convenția Națională s-a simțit obligată să se îndrepte din nou către acel terorism îndreptat împotriva criminalității, fără de care, așa cum spunea Armopville78, guvernul nu vede în jurul său decât nedreptate și foamete, tiranie și sclavie, așa cum au existat de când nimeni nu se mai sperie. Convenția și-a dat seama că mântuirea ei personală depinde acum doar de generozitatea și energia acestor virtuoși teroriști, singurii capabili să provoace o mișcare puternică care să se opună celei mai îndrăznețe conspirații a dușmanilor Republicii, să-și uite nemulțumirile și prejudecățile personale, de îndată ce este vorba de
♦ Vezi Tribuna Poporului, X® 34, p. 50 [cf. G. Babeuf. Opere, vol. 3, p. 474].

despre soarta libertăţii. Dar era nevoie ca Convenția Națională, să hotărască pentru propria sa mântuire, pentru a nu-și păta memoria cu o rușine de neșters, care ar fi adus asupra ei și moartea Republicii odată cu ea; hotărând, repet, să fac pentru mine acest pas destul de umilitor - să fac un apel răsunător către terorişti... să se arunce în braţele lor... să cerşesc pe viaţă de la cei pe care el însuşi i-a trădat pentru a-i chinui, a înlocuit de mult sub cuțitele ucigașilor... este necesar să fie Convenția, în momentul în care li sa adresat cu acest apel urgent, cea mai neînțeleaptă modalitate de a încerca să

atenueze impresia acestui apel continuând să-i jignească pe cei în care nu putea dar îi vezi salvatorii?
Insulta pe care o am în minte este cuprinsă în același apel către „Cetățenii Parisului” care a fost lipit în jurul orașului pe 13 Vendemière și aprobat de Senat cu o zi înainte. „Agitatorii”, se spunea, „împrăștie zvonuri în secțiuni că Convenția înarmează din nou teroriștii. Nu, nu vom ajunge niciodată la ei. Să fim sortiți să murim sub loviturile ucigașilor sau călăilor, dar nici de dragul instaurării împărăției virtuții, nu vom chema crima în ajutor.
Cine, deci, nu vede în aceste cuvinte termenii clari și neîndoielnici ai capitulării lași oferite rebelilor? Cine sunt acești cetățeni ai Parisului, cărora li se adresează apelul? Cu siguranță, aceștia nu sunt nicidecum patrioți, deoarece de mult a devenit de netăgăduit că patrioții și teroriștii sunt una și aceeași. Dar acest document oficial este îndreptat special împotriva teroriștilor! Și se îndreaptă către cei mai înverșunați adversari ai lor! Dar atunci acești adversari, acești cetățeni ai Parisului, nu sunt alții decât regaliști rebeli? Dar atunci guvernul intenționează să negocieze cu ei? „Nu”, se spune, „nu vom da niciodată o mână de ajutor teroriștilor. Să fim predestinați să pierim, dar chiar și de dragul stabilirii împărăției virtuții, nu vom chema crima să ne ajute! .. ” Aceasta înseamnă destul de evident următoarele: „Oameni cumsecade! Susținători ai virtuții, pe care noi și voi o înțelegem în același mod! De ce ar trebui să fim în contradicție? Ce probleme importante ne despart? De ce părerile noastre diferă atât de mult? Nu sunt teroriștii, nu te sperie și nu vrei moartea lor? Dar la fel suntem! Nu ne vom întinde niciodată mâinile către ei, chiar dacă suntem sortiți să pierim. Suntem gata să vi le dăm, dacă numai acest lucru nu este suficient pentru acordul nostru reciproc. Dacă i-am chemat la arme și dacă pregătirile noastre se presupune că amenință să-i aducă față în față cu tine, atunci scopul este doar în dorința noastră de a te speria cu ei în cazul în care cereți altceva decât consimțământul pentru dominarea și împărtășirea noastră. cu noi beneficiile sale. Chiar vei fi atât de nerezonabil și vrei ceva mai mult? Nu merită statul nostru tot?
9*
131
Oy partea ta? Nu poți să faci tot posibilul să-l faci cât mai amabil cu tine? Îți împărtășim dorința de a pune în lanțuri și de a zdrobi gloata și pe cei care o susțin și suntem pregătiți pentru asta și acum. Dar de îndată ce am ajuns la o înțelegere pe această temă, de ce nu se poate stabili pacea între noi și dumneavoastră? Ce altă iluzie împiedică acest lucru să se întâmple? Poate nu vrei regula noastră? Ce dominație mai mult ți-ai putea dori? Credem că am reușit-o depășind pericole prea mari pentru a renunța acum la plăcerea de a-i gusta dulceața. Vrem să guvernăm și nu vom fi de acord ca altcineva în afară de noi să conducă. Dacă crezi altfel, atunci chiar ne vom certa serios. Dar încă mai ai timp să-ți recunoști amăgirea, fie că este dorința ta. Vino să ne cunoști la jumătatea drumului - suntem gata să te ascultăm. Oferiți-ne orice; vom fi de acord, dacă va fi nevoie, să pecetluim frumosul și marele nostru tratat de pace, distrugând pentru voi cât de mult din această bogăție, câți teroriști doriți, pentru că de dragul instaurării împărăției virtuții nu vom invoca niciodată crima. a ajuta. Suntem prietenii tăi mai mult decât crezi. Onorabili cetăţeni ai Parisului, vorbiţi, rostiţi un singur cuvânt şi să punem capăt dorinţei reciproce de a lupta unii cu alţii; vino la noi, ne vom explica cu suflet sincer; soarta și pacea voastră sunt în propriile mâini”.

Acesta este limbajul absolut fără echivoc al Convenției în proclamarea sa ilustră din 13. După cum vedem, aproape că a căzut în genunchi în fața unei caste de oameni cumsecade și s-a arătat în același timp jalnic, laș și perfid, la fel de nedemn de încrederea poporului, ca atunci când s-a umilit într-o asemenea măsură. că a fost primul care s-a grăbit să întâlnească tâlharii din Vendée pentru a negocia cu ei ca cu o putere egală. Dar cel care cade prea jos în primul rând provoacă dispreț tocmai celui în fața căruia se închină. Tâlharii din Paris au ignorat oferta companiei senatoriale, care se umilise atât de mult. Ei au crezut fără îndoială că, dacă membrii Convenției erau umiliți, se simțeau slabi, iar îndrăzneala lor creștea. Această linie de raționament era destul de logică; cu toate acestea, evenimentele au arătat că nu trebuie niciodată să se bazeze necondiționat pe consecințele care par să decurgă inevitabil din anumite cauze. Din fericire pentru oameni, oamenii cumsecade au avut încredere totală în acest raționament atât de natural. Acesta a fost cel care a determinat în cele din urmă comportamentul lor obscen, iar acesta din urmă tocmai ne-a salvat. Toți patrioții ar cădea imediat victimele unei clase de oameni onorabili, dacă ar dori să-și pună semnătura pe acordul monstruos propus de guvernul criminal.

132

Și numai datorită aroganței cavalerești a partidului Chouan, datorită orgoliului îmbătător care îi face să se agațe de sentimentul superiorității lor imaginare, șansele noastre de a fi sacrificați lor s-au oarecum diminuat. Convenția a înțeles inevitabilitatea mărturii mincinoase; a văzut nevoia „să întindă mâna crimei de dragul instaurării împărăției virtuții”; și s-a înconjurat cu adevărat de teroriști, preferând, contrar jurămintelor date cetățenilor decente, să facă asta mai degrabă decât să moară. Adevărat, o astfel de mărturie mincinoasă în raport cu partea venerabilă a societății nu l-a costat prea mult, întrucât era de mult obișnuit să o comită în raport cu poporul.

Cu toate acestea, inviolabilitatea patriciatului părea să rămână inviolabilă ca înainte. Încă nu ni s-a permis să avem de-a face imediat cu el. Fidelă sistemului de indulgență pe care Convenția blândă l-a arătat în Decretul său din a 11-a Vendemière, nu a vrut să-l încalce. Trebuie amintit că acest decret din 11, prezentat în numele comitetelor guvernamentale Donului 79, conținea un ordin către adunările primare, care se preocupau nu numai de alegeri, să pună imediat capăt unor astfel de încălcări ale legii. ; că la o dată ulterioară acele adunări care încă nu terminaseră aceste alegeri au fost date până la 15; că a urmat și interzicerea adunării alegătorilor din departamentul Sena de a convoca ședințe înainte de data de 20; că, în cele din urmă, iertarea a fost proclamată tuturor celor care au comis asemenea încălcări înainte de promulgarea acestei legi. O astfel de lege nu putea produce decât ceea ce s-a întâmplat. Puterea, care s-a arătat atât de epuizată, încât le-a iertat rebelilor tot disprețul și toate jignirile cu care mai înainte o împroșcaseră, nu a putut decât să le dea curaj și să le sporească obrăznicia. Și așa s-a întâmplat. Legea a fost călcată în noroi. Adunările Secționale au continuat să stea și, acționând în modul cel mai îndrăzneț, au propus formarea Comitetelor Insurecționale ca măsură sinceră de pregătire pentru o insurecție. Apare firesc întrebarea, care pare ciudată, dar un răspuns pozitiv la care pare foarte plauzibil: nu a fost această nerespectare evidentă a legii un rezultat direct atât al intențiilor, cât și al dorințelor celor care au adoptat-o? Așa s-ar explica de ce un anume Pocholl, la o întâlnire din

12, s-a revoltat atât de viguros împotriva returnării armelor teroriștilor... de ce un anume Delaunay din Angers a fost prins în aceeași zi într-o minciună de Perrin din Vosgi, când el, în numele comitetelor guvernamentale, a început să asigure că secțiunea Lepelletier, centrul insurecției, a fost înconjurată și că rebelii de acolo au fost înfrânți de republicani, în timp ce Perrin a pretins că coloanele au primit ordin retrage imediat; și Poultier și J.-B. Louvet a mărturisit că generalul, fostul baron de Menou, în loc să îndeplinească ordinul primit de la guvern de a urmări și ataca rebelii, a ezitat în mod arbitrar și a intrat în negocieri cu aceștia; ce făcea
133
Toate negocierile b toye, voi care nu ați avut egal cu tine; și, deși înaintea lui erau răzvrătiți fără îndoială, a jurat cu capul său că nu li se va face nimic; și că, în cele din urmă, comportamentul său din 12 a făcut evidentă și absolut incontestabilă cea mai odioasă trădare din partea lui.
Dar această afacere perfidă — ar fi fost deosebit de surprinzător dacă nu ar fi fost altceva decât consecința acțiunilor Convenției în sine? Și această amnistia, acordată cu o zi înainte Chouanilor pentru toate crimele împotriva legii, pentru toate rebeliunile lor trecute, și acest apel către onorabilii cetățeni ai Parisului, care infirma zvonurile răspândite de agitatori că Convenția urma să „re- înarmați” teroriștii și s-a afirmat că „niciodată el nu va întinde mâinile către ei, să fie sortit să piară”... întrucât Convenția nu este capabilă să cadă atât de jos încât „de dragul stabilirii împărăția virtuții, chemați crima în ajutor”; toate acestea, întreb eu, nu sunt în perfectă armonie cu capitularea baronului de Menou, care a garantat cu capul oamenilor cumsecade care s-au răzvrătit în mod deschis împotriva suveranității poporului cu armele în mână, că „nimic nu se va face ca lor"?
Și după aceea sunt surprinși că trădarea lui de Menu a rămas nepedepsită! ..
Dar și trădarea Convenției a rămas nepedepsită. Era posibil să nu se înțeleagă că, pedepsind pentru unul, ar fi necesar să se pedepsească pentru celălalt? Dar de obicei nu se persecută.
S-ar putea să-mi spună: dar până la urmă, a existat o parte în Convenție care nu a participat la trădare? De exemplu, Louvet, care a vorbit atât de vioi împotriva lui de Menou, fără îndoială, a dovedit clar prin comportamentul său cât de străin era el de toate actele de conivență lașă, de toate conspirațiile care erau apoi complotate împotriva libertății poporului între senat și patricieni. ? Căutarea unui răspuns la această întrebare mă obligă să fac o distincție clară care, în ciuda rolurilor diferite jucate de toți actorii din evenimentele Vendémière, nu va mai permite niciunei partide, niciunui individ, niciun argument să ne păcălească.
Majoritatea Senatului a fost de acord cu reconcilierea cu oameni decente, dacă s-ar putea conveni asupra condițiilor menținerii puterii de stat pentru această majoritate: asta explică și blândețea extremă, caracterul extrem de condescendent al tuturor acțiunilor Convenției care au precedat explozie pe 13; asta explică atât dorința de a ierta trecutul, cât și asigurarea că „pentru a instaura regatul virtuții, crima nu va fi în niciun caz chemată să ajute”, precum și promisiunea „nu întinde niciodată mâinile către teroriști... chiar și sub amenințarea morții”: în toate acestea fără muncă, se ghicește voința și consimțământul celor mai mulți dintre reprezentanții noștri super- demni.

Dar mai era și un alt partid, mult mai slab ca număr, dar care avea motive să se considere mai puternic.
134
din punct de vedere al capacităţilor sale: adevărul este că cei mai mulţi dintre membrii Comitetelor Guvernamentale îi aparţineau. Acest partid a simpatizat cu capitularea în condiții care îi convineau numai lui, și chiar rebelilor, dar nu a vrut absolut să ia socoteală cu majoritatea noastră senatorială. Aceste condiții, după cum spuneam, erau benefice doar pentru o minoritate și pentru o hoardă de rebeli, întrucât le permiteau acestora din urmă să atingă cununa dorințelor lor, și anume, restabilirea puterii regale, precedată de exterminarea tuturor membrilor Convenție, cu excepția a șapte sau opt oameni drepți, cărora li s-a promis viața și, în plus, slujba de paharnic, la curtea noului Nebucadnețar pentru sacrificiul generos al foștilor săi însoțitori nevrednici. Articolele unui astfel de tratat nu puteau fi aprobate în mod liber de mai mult de 700 de persoane pe care le afectau profund și care nu erau în niciun caz proprii lor dușmani. De îndată ce au înțeles clar încotro se îndreaptă chestiunea și au văzut până la ce înălțimi „publicul pur” și-a ridicat pretențiile, depășind tot ceea ce Senatul era gata să accepte, au fost cuprinsi de frică și frica le-a stârnit zelul. Aceasta, printre altele, explică fervoarea nobilă a lui Louvet care stătea de pază alături de mai mulți dintre camarazii săi, de îndată ce au fost convinși de unele semne ale trădării domnului baronului de Maine.
Al doilea motiv care i-a permis lui lui Meep să scape de pedeapsă, îl vom dezvălui acum. Spuneți ce vă place, dar este strâns legat de dovada că noi toți senatorii suntem criminali, deși în moduri diferite, în funcție de care dintre cele două partide aparține fiecare dintre noi. Nu este un secret pentru nimeni că ne-am aplecat cu toții pentru a înțelege cu rebelii, doar în termeni diferiți.
Ce i-am putea spune lui Menu? Ce ne-am putea spune unul altuia? Exemplul nostru comun a permis Bărbaților să-i cruțe pe rebeli. Da, în plus, desigur, instrucțiunile noastre comune. Numai deznodământul cazului a făcut posibil să se constate că printre noi existau trădători de proporții mai mari și mai mici și că generalul Menou era printre primii. Dar la ce ar duce dacă cei care au ieșit învingători l-ar aduce în fața justiției? Doar marele adevăr avea să iasă la iveală că toți eram trădători, iar cei mai mulți dintre noi eram trădători în raport cu oamenii, iar unii, în plus, în raport cu complicii lor în această majoritate. Dar descoperirea unui astfel de adevăr ar fi prea scandaloasă, poate prea periculoasă. Era de ajuns că trecuse pericolul celei mai importante trădări; deci nu ar fi mai prudent să ignorăm zvonurile mărunte despre o astfel de persoană și să încercăm să acoperim cu o mantie de răsfăț reciproc răufăcătorii de importanță mai mare și mai mică?
Exact asta au făcut: pe 13, la 4.50, prudentul și neobositul Merlin ps Douai, neangajându-se în atacuri goale asupra bătrânului general, a părut pur și simplu să ofere unul nou în locul său. Era Barras80 din partidele majoritare care
a procedat destul de bine, din moment ce el și prietenii lui nu mai aveau timp să se gândească la negocieri cu onorabilii oameni m'i. Mulți oameni nu au înțeles cum eroul din Thermidor ar putea deveni eroul celui de-al 13-lea Vendémière, deoarece în evenimentele recente a luptat, psi-aparent, pentru sans-culottes, împotriva oamenilor aurii, în timp ce în primul caz a luat atât de curajos. partea de oameni „îmbrăcați și încălțați”, împotriva sterilității. Această ghicitoare

devine clară dacă ne amintim că Barras era clar conștient că și el se va afla în mulțimea de victime ale unei moșii respectabile care uitase de serviciile pe care le-a avut în trecut. I-a trădat pe cei în care îi ghicea trădători pentru el însuși, deoarece vedea în aceasta singura modalitate de a-și salva capul. Majoritatea oamenilor ar face orice pentru un astfel de scop și iată un motiv perfect rezonabil ca Barras să acționeze pentru binele plebeilor în timpul comandamentului său de la Vendemieres, motive cărora le datorăm că a devenit campionul cauzei noastre.

Motive asemănătoare, și în împrejurări similare, explică zelul generalului gropari, dispreţuitul Freron. Este posibil să ne gândim fără indignare că el a fost trimis în aceeași dimineață a zilei de 13 la Faubourg Aptoine pentru a ridica spiritele sans-culottes și a-i determina să ia armele și să meargă în centrul Parisului să lupte? oameni cumsecade care ridicaseră o rebeliune. Era același Freron care, cu patru luni mai devreme, în prairie, apăruse în aceeași suburbie împotriva acelorași sans-culottes, în fruntea aceluiași oameni cumsecade, în fruntea tinereții sale ticăloase, acel însetat de sânge, impregnat de vicii.și desfrânarea tinereții, ale căror inimi și suflete le-a stricat complet! același tânăr pe care l-a instruit aproape un an întreg; același tânăr pentru care și-a creat școala de atrocități! acelor tineri pe care numai el îndrăznea să-i învețe îngrozitoarele dogme ale crimei, anihilarea celor mai virtuoși oameni, ura față de toate principiile bunătății și moralității pure! Acesta era același Freron care, în virtutea rolului său nefast, a fost primul și principalul vinovat al teribilelor răsturnări care tocmai izbucniseră. Cu ce ochi aveau să-l privească locuitorii suburbiilor? Ei au recunoscut în el principalul ucigaș al Primului Prairial în special și principalul ucigaș al poporului în general. Ar putea ei să treacă sub steagul unui astfel de om fără teamă? Cel care a trădat mereu poporul nu-i va trăda din nou? Cel puțin nu de data asta, viteji sapculottes, căci nu mai este de folos ca acest om ticălos, în care pe bună dreptate nu te încrezi, să te jertfească. Oamenii bogați nu au apreciat serviciile importante ale acestui apostat crud. În exterminarea generală care a fost planificată, nu a fost făcută nicio excepție pentru Freron, iar el a putut fi salvat doar cu tine și prin tine. În acel moment, împrejurările s-au dezvoltat în așa fel încât tu însuți a trebuit să folosești situația fără speranță a răufăcătorilor: au fost forțați, salvându-se, să salveze oamenii, împiedicându-i măcar să intre în

sub puterea despotică a unui singur om. Asta te-a făcut să cazi sub steagul unuia dintre cei mai cruzi oameni. Oh! Ce ticăloşie trebuia înăbuşită în sine pentru a urmări o crimă sub conducerea unui asemenea criminal! Dar, de vreme ce un asemenea sacrificiu s-a făcut pentru mântuirea poporului, orice mijloc părea bun. Și totuși, Convenția noastră ar fi trebuit să ne trimită un lider mai puțin respingător și mai puțin urât: a folosi serviciile unui astfel de monstru este o pată de neșters pentru guvern. Dar, aparent, soarta vrea ca toate acțiunile lui, toate acțiunile în relație cu poporul să fie marcate cu sigiliul rușinii și al nerușinării; și chiar și atunci când nu era deloc cauzată de propriile sale interese.

Rusine si nerusinare – acesta este cercul din care Senatul nu poate scapa in actiunile sale fata de popor. Și toată otrava trădării și ticăloșiei țâșnește într-o fântână continuă, mai ales din bârlogurile Comitetelor Guvernamentale. Este suficient să asculți pe oricare dintre

membrii lor. Iată un anume Gamon, care își propune să facă o declarație publică la ora 16. o propunere pe cât de insidioasă, pe atât de dezonorantă, care fără îndoială i-ar face pe patrioți să-și piardă răbdarea și curajul, iar gradul extrem de slăbiciune și frică să fie arătat rebelilor. Iată-l pe Chenier, care, cerând să refuze să discute o propunere atât de rușinoasă, arată imediat aceeași lașitate, promițând că de Convention, după ce a câștigat, va putea întotdeauna să distingă o greșeală de o crimă. Aici Merlin din Douai la ora 6, cu ochii plini de lacrimi, deplânge prima înfrângere a batalioanelor aurite; Adevărat, el justifică în același timp comportamentul detașamentelor sans-culottes, asigurând că au respectat cu strictețe ordinul de a nu trage în niciun caz primul și au răspuns doar loviturilor. Iată o întreagă hoardă de gurași ai Senatului, prietenoși devotați oamenilor cumsecade, care sunt revoltați de aplauzele nelegiuite ale unor nebuni din tribune care au curajul să se bucure când află de la ieremiadele acestui vrăjitor despre înfrângerea deplorabilă a detașamentelor Shuan. Iată deputați vrednici, amestecându-și lacrimile cu lacrimile sensibilului Merlin și strigând că „acum nu este momentul să te răsfăț de bucurie, ci mai degrabă momentul să plângi pentru sângele vărsat”. Iată Cavaignac81, relatând că soldații, după ce au împins inamicul înapoi cu lovituri de tun până la ușile bisericii Sf. Roh, i-ar fi spart ușile și i-ar fi ucis pe toți nobilii care și-ar fi găsit refugiu în biserică, dacă generalii şi deputaţii nu-i împiedicaseră cu mare greutate. Iată, în sfârşit, Barras, care a declarat şi cât de trist a fost pentru inimile sensibile să condamne la moarte atâţia glorioşi cavaleri ai Franţei; cât despre el, el însuși a făcut tot posibilul pentru a -i salva; că a permis apărătorilor Republicii să îndure nenumărate salve de pușcă fără să răspundă

tu ei; și numai când nu se mai putea face nimic, forța Hâ a fost răspunsă cu forță.

Totuși, o asemenea moliciune, o astfel de clătinare, generate parțial de viclenie și parțial de lașitate, păreau să dispară de îndată ce victoria era o concluzie inevitabil. Propus de J.-B. Proiectul de adresare a lui Louvet către francezi, care informa Republica despre această victorie, a fost triumfător atât ca stil, cât și ca ton; învinșii au îndrăznit să-l considere niște tâlhari; s-a proclamat intentia de a pedepsi toti aderentii lor si de a lua masuri salvatoare pentru a suprima orice incercare de imitare a acestora; în cele din urmă a anunţat oficial trădarea seigneur de Maine. Trebuia însă să fie martor la zelul îngăduitor arătat de prietenul său Thibodeau82 într-un discurs defensiv, a cărui elocvență arzătoare a forțat schimbarea proiectului de recurs prin forța unui argument irezistibil: „nu se poate declara un general trădător până instanța și-a exprimat încă opinia asupra acestei chestiuni.”

O remarcă magnifică, și citată atât de oportun: scutește nenumăratele părți vinovate de anxietate și poate chiar de necazuri. Cu greu ar fi ușor să-l îndreptățești pe Mena declarându-l odată trădător printr-un act solemn al senatului în fața întregii Republici. Și dacă Mena nu este achitat, atunci cine garantează că nu va ridica un strigăt scandalos la nivel național: „Nu sunt singurul trădător. Mulți au devenit trădători înaintea mea, iar eu doar le-am împărtășit aspirațiile și i-am ajutat. Voi dovedi asta cu o mie de fapte, voi cere ca în prezența mea să fie citat și ascultat cutare și cutare, cutare și cutare, pe care îl voi condamna pentru complicitate. DESPRE! câți

ticăloși ar fi distruși, câte măști ar fi smulse! Așadar, n-ar fi mai prudent să înlăturăm pericolul la început și să creăm (15 Vendemière) acele tribunale militare, ai căror membri au fost numiți cu participarea și sub conducerea numeroaselor persoane interesate; de aceea aceste tribunale trebuiau să fie infinit de loiale acestor persoane și, în plus, au decis să pună la dispoziție lor codul penal cel mai convenabil. Și într-adevăr, nu există putere să-i înfrâneze admirația, citind chiar acest decret din 15, care stabilește amintitul cod penal; admirație pentru inima blândă a senatului, care, este adevărat, cerea pedeapsa cu moartea pentru conducătorii rebeliunii, dar apoi a stabilit atâtea excepții încât este imposibil să nu plătești un tribut nemărginitei sale omeniri. Sentințele de expulzare au fost emise numai împotriva rebelilor minori care nu locuiau la Paris și care își făceau osteneala să vină aici doar pentru a umple rândurile regaliștilor. Aceeași pedeapsă s-a întâmplat și pe cei a căror participare a constat doar în tragerea de la ferestre în oameni și soldați. Mai mult, angajații comitetelor Convenției și comisarii administrației executive care au fost implicați în rebeliune au fost supuși aceleiași pedepse; o astfel de îngăduință s-a dovedit a fi cu atât mai necesară cu cât fără ea prea mulți autori ar trebui să fie pedepsiți, deoarece,
138
se spune că aproape toţi oficialii Convenţiei şi comisiilor ministeriale s-au întrecut cu curaj pentru a se distinge în rândurile strălucite ale oamenilor de naştere nobilă. Dar chiar și această pedeapsă de deportare s-a dovedit a fi complet ridicolă, la fel ca și pedeapsa de doi ani de închisoare prevăzută de articolul 9 din lege împotriva persoanelor găsite la Paris la 24 de ore după ce a fost pronunțată sentința de deportare4*. Articolul 10 conținea un decret conform căruia oricine luat ca prizonier era pedepsit cu trei luni de închisoare. Și oricine poate, fără nicio dificultate, să se aranjeze astfel încât să fie adus sub acest articol, cel mai puțin strict articol, și astfel să evite toate celelalte. În cele din urmă, acest articol nu a fost nimic altceva decât o sperietoare, iar majoritatea oamenilor cumsecade au scăpat cu o simplă frică. În plus, activitatea consiliilor militare a durat doar zece zile. Întreaga sarcină a fost să nu fii prins în aceste zece zile, iar în a unsprezecea toată lumea a fost iertată de păcatele sale.
În virtutea unor astfel de măsuri, atât infractorii principali, cât și cei minori au fost cu greu deranjați.
În esență, rezultatul a tot ceea ce s-a întâmplat nu a fost defavorabil pentru ei. Însăși slăbirea persecuției conspiratorilor le oferă avantaje care îi vor inspira să caute altele noi.
Toate comportamentele lor ulterioare mărturisesc în mod irefutat un acord preliminar bazat pe următorul raționament ticălos:
Nu va exista oare prilejul de a aranja dizolvarea și chiar dezarmarea Sfintei Legiuni, formată din teroriști urâți care au avut îndrăzneala să ne depășească? nu există nicio speranță de a-i face să se pocăiască mai târziu?
Și putem conta și pe păstrarea în posturile lor a persoanelor alese de prietenii noștri Chouan; la urma urmei, alegerea lor a căzut în întregime asupra anti-republicanilor încercați și testați, a căror capacitate și a căror ardoare ne promit succesul rapid al contrarevoluției?
În cele din urmă, există o a treia circumstanță care ar trebui luată în considerare. Acei arhiteroriști care umplu Bastilia, care au scăpat de

mânia formidabilă a călăilor noștri, continuă acolo să-și ispășească vinovăția de neiertat față de marea dragoste de libertate. Senatul a avut bunul simț să nu se condescedă la cererile adresate de acești nenorociți, care au cerut, drept favoare, dreptul de a-l apăra de secționari cu condiția generoasă ca apoi să se întoarcă în celulele închisorii.
Ce legiuitor jalnic care ține cont atât de puțin de propriile sale legi! Nu s-a pus niciodată întrebarea despre aplicarea acestei legi la cei care nu au respectat primul ordin de expulzare. Dar curând i s-au adăugat multe altele, mult mai moi, fără a sculpta în același timp dificultatea anulării celui original.
139
zemoterme5*. Senatul nu a vrut să-i asculte, iar Senatul are dreptate. Până la urmă, aici vorbim despre ostatici importanți necesari în cazul negocierilor cu oameni decente; în plus, este pradă dată milei lor pe toată durata negocierilor; iar dacă aceştia din urmă ar fi triumfat, atunci sângele ar fi ajuns imediat la sfârşit. Dar, din moment ce steaua norocoasă a acestei hoarde iacobine a eliberat-o încă o dată de toate aceste pericole, vom folosi cel puțin faptul că nu a fost eliberată. Să ne unim toate forțele împotriva eliberării ei.
Continuat în numărul următor.
STATUS QUO-UL
În fața noastră este o sarcină dublă: să subminam temelia fărădelegii și să punem temelia dreptății adevărate. Să semăneze ură împotriva autorităților conducătoare, dezvăluind neobosit crimele lor necontenite și să inspire o dragoste de foc pentru un sistem de egalitate adevărată, arătându-și laturile atractive din ce în ce mai strălucitor. Ca mijloc de încurajare, vom adăuga la aceasta o imagine în mișcare a unei multitudini de prozeliți înflăcărați, unul după altul, care să se ridice sub stindardele noastre sacre.
Dacă sarcina de a distruge în opinia publică a invadatorilor tuturor drepturilor poporului, a sugrumătorilor și sângerilor lor, a tiranilor și călăilor lor, nu era o condiție preliminară absolut necesară pentru măsurile mari menite să înlocuiască acest regim teribil cu un regim de universalitate. fericire, nu ne-am adânci în atrocități dezgustătoare.asupritorii noștri. Am fi mers pe un drum drept până la templul fericirii universale. Ni s-ar putea spune că acțiunile conducătorilor noștri supremi vorbesc de la sine și nu au nevoie de comentarii; că încercările constante pe care le aduc asupra oamenilor înșiși trezesc în ei o ură vie și un sentiment de dezgust fără ambiguitate. Voi răspunde că, totuși, este necesar să stimulăm mânia oamenilor și să le expunem urâciunile ascunse pe care fără ajutorul nostru nu le-ar observa. În primul rând, izbucnirile naturale de mânie sacră ale unei națiuni jignite sunt oprite de apatie și de o grosolănie deosebită în care un exces de suferință a cufundat-o; în consecință, este necesar să trezim, să aducem la viață acele impulsuri de foc care în primele zile ale revoluției ne-au permis să zdrobim atât de ușor tirania secolului al XV-lea. Apoi, rămășițele fricii, mai degrabă decât rușine, îi fac pe stăpânii noștri să-și învăluie în mod constant toate pătrunderile lor într-o ceață de prefăcătorie, astfel încât majoritatea sufletelor credule, simple și bune nu pot discerne dintr-o privire sensul deplin și toate consecințele planurile lor criminale, prin urmare
8* Petiţii de acest fel au fost trimise Convenţiei de către toţi prizonierii patrioti din închisorile de la Bourbes, Quatre-Nation şi Plessimes; erau surzi la ei.

este important ca cineva care vorbește pentru interesele poporului să expună neobosit adevăratul sens și adevăratele dimensiuni ale crimelor constante ale asupritorilor noștri.
Astfel, să continuăm să relatăm atât istoria dezgustătoare a acestor crime, cât și marele plan de mântuire pe care îl oferim lumii întregi. Bine! la urma urmei, așa se fac toate manifestele!
Acestea conțin, pe de o parte, un rechizitoriu împotriva puterii care este atacată și, pe de altă parte, o declarație a principiilor unei ordini mai bune a lucrurilor, precum și acele măsuri care au fost deja luate și sunt încă de luat pentru a-i asigura triumful.
Mai este posibil să ne înșeli în privința spiritului guvernului, despre care am scris deja în ultimul nostru număr, spiritul pe care el însuși l-a manifestat fără echivoc în ziarele vândute și a cărui esență este să suprime și să patroneze, la rândul său, regalism, apoi patriotism, pentru a conduce în mod arbitrar atât asupra celor două partide, cât și asupra masei inactive dintre ele? Mai este posibil, întreb, să nu recunoaștem acest spirit, după ce augustii noștri suverani, prin cele mai recente acte ale lor, și-au dezvăluit în mod clar adevăratul sens? Decizia asupra cântecelor și înalta onoare de a însoți trăsurile curții până la Champ de Mars, pentru a forma acolo un cortegiu lachei cu locuitorii Palatului Luxemburg, au adus în extaz mândria proștilor din 89 și acea parte a panteoniști care slujesc sub stindardele strălucitoare ale lui Roussillon și Feryu. Prevăzând că toți acești acoliți se vor gândi mult la ei înșiși, din moment ce au obținut o asemenea favoare; dându-și seama că în ebrietatea lor vor decide că sunt patronați la infinit și, prin urmare, pot săvârși fără ezitare un act semi-republican după altul, iar patrioți autentici, oameni glorioși ai anului 92, se vor alătura acestei activități și datorită faptului că vor să ia parte la ea, amestecându-se cu ceilalți și, parcă în mod anonim, vor putea beneficia de ea... luând în considerare toate acestea, conducătorii noștri înțelepți au ajuns la concluzia că este necesar să arătăm că un guvern liber nu are favorite. Și așa s-au potolit atunci febra asta de nebun de 89. Domnul Benezek84 este un slujitor venerat, plin de cunoștințe și politicos, un om destul de laic și rezonabil în raport cu oamenii cumsecade, un magistrat care se află cu totul la înălțimea rangului său și neglijează mulțimea grămadă numită popor; Domnul Benezek, zic eu, a fost multă vreme atacat de o bandă de demagogi, pe care a avut ghinionul de a nu-i găzdui, doar că era prea îndrăgostit de casta patriciană, de nobili, de prietenii regelui și de a primi laude continue. în paginile ziarelor lor. Demagogii credeau că, dacă numai în amintirea serviciilor lor deosebite în Vendémière, nimeni nu ar îndrăzni să le refuze demisia.

el din postul de ministru. Prostia nu vrea să audă de nimic. Ea nu cunoaște adevărul străvechi: nu există nimic în lume mai scurt decât amintirea monarhilor și nimic mai ingrat decât conștiința lor. Aceiași bărbați, ale căror cap cu doar patru luni în urmă aproape că se prăbușise sub loviturile furioase ale regalismului și patriciatului, au luat o decizie care nu a plăcut mântuitorilor lor, dar a umplut de bucurie atât patriciat, cât și regalism. Directorul a declarat într-un document oficial și publicat în toate pliantele pe care le conține: „Puterea executivă a Republicii Franceze este mulțumită de activitatea înțeleaptă a lui M. Bepezek”. Toti oamenii de cinste au fost si ei multumiti! Așa că Directorul tocmai a spus ce au spus... Asta ar trebui să vă aducă la tăcere, cei care spuneți că este imposibil să faceți pe

plac două petreceri în același timp! Cât de mare este greșeala ta! Acum ați asistat la modul în care guvernul și teroriștii și muscadenii sunt întâmpinați în egală măsură. Cei dintâi, până își pierd glasul, îl laudă că le-a dat Marsilieza; alții îl binecuvântează pentru că i-au eliberat atât de drept un certificat de patriotism apărătorului lor zelos. Mulțumit de munca lui! Mulțumit, așadar, de faptul că ministrul a interzis inițial ceea ce mai târziu Directorul a permis, și anume interpretarea în teatre a imnului Marseillais. Mulțumit de scrisoarea lui Benezek din 21 Brumaire adresată administrației departamentului Bouches-du-Rhone, unde a onorat cu „tâlhari", „conspiratori", „anarhiști" și „criminali amnistiați" toate victimele reacției termidoriene, care s-a plâns de masacrele și masacrele din Sud, pe care el, așadar, nu numai că le-a permis. Ei sunt mulţumiţi că la 28 Frimer Benezek a scris administraţiei poştale despre eliberarea din mobilizare a numeroşilor mocasini care se refugiaseră acolo6*. Mulțumit că a numit clubul Panthéon o „adunare de bandiți" condusă de tăiosul Jourdan, care a murit de mult, și de Appttermidorian Duhem, care locuiește de multă vreme în Olanda. Desigur, ei sunt de asemenea mulțumiți că, urmând exemplul virtuosului Roland, și-a atribuit o femeie adjutant, Madame Baroness Belle85, apropiată de mulți conducători din Koblenz și cunoscută drept agentul lor intermediar foarte zelos. Mulțumit de măsurile luate de ministru cu privire la patrioții din Arles, de felul în care a restrâns cât a putut legea numită Amnistia din 4 Brumaire. Mulțumit de scrisoarea sa către Freron, în care spune că ucigașii de la Fort Jean cad, în opinia sa, sub legea amnistiei. Mulțumit de etichete respingătoare și ordine cu totul regale, instituite atât în casa ministrului, cât și în biroul acestuia. Mulțumiți de mustrarea pe care le-au dat administratorii Departamentului Inferior **

·* A se vedea scrisoarea trimisă lui Custilla, inspectorul șef de posturi. „Journal dei hommes libres", 8 nivoz.

143

Frâu-ți încăpățânarea față de dorințele BeneaeKá, pentru a-i obliga să continue să fie mai îngăduitori în problema excluderii de pe listele emigranților. Suntem mulțumiți că mai mulți patrioți, numiți de Directoratul Executiv în funcția de comisari ai acestuia în departamentul Ile și Vilaine, la două luni de la numire, nu și-au putut prelua atribuțiile, întrucât documentele care le atestă atribuțiile au rămas netransmise. De asemenea, sunt mulțumiți că Benezek a rămas surd la cererile repetate ale patrioților din Avignon, care i-au scris în mijlocul nivozului că masacrul continuă încă în departamentul Vaucluse. Mulțumit etc., etc. Dar dintr-un motiv oarecare, Director executiv, această satisfacție nu a sunat în scrisoarea dumneavoastră către Benezek din Nivoz al 18-lea, care precede ordinul pe care i l-ați trimis cu privire la cea mai rapidă și mai strictă executare a legii celui de-al 3-lea Brumaire. . În această scrisoare, nu ați încercat să ascundeți faptul că motivul atât pentru crimele continue, cât și pentru creșterea stărilor de spirit rebele în rândul regaliștilor și patricienilor este neglijența sa criminală, inacțiunea sa distructivă. Dar să nu pătrundem în subteranul secret al omnipotenței. Vă învață deschis că „într-o Republică ca a noastră este un mare rău să încerci să subminezi încrederea în șefii instituțiilor prin dezvăluiri indiscrete... Scriitorii ar trebui să-i critice doar cu cea mai mare discreție"7*.

Deci, sunt destul de depășiți, acestea sunt adevărurile: „Este permisă critica acțiunilor autorităților consacrate". „Glasnost este gardianul poporului."9* — „Un război ireconciliabil între scriitori și

reprezentanții puterii executive este o condiție necesară pentru păstrarea libertății, a tuturor drepturilor poporului și a bunăstării lor” 10 11*. „Constituția garantează tuturor francezilor... libertatea nelimitată a presei... Necesitatea proclamării acestui drept mărturisește existența despotismului sau amintirea proaspătă a acestuia.” Nu, aceste adevăruri nu par depășite. Nu li s-a dat doar o nouă onoare, redându-i libertatea dragului meu frate, colegul meu în predicarea doctrinei plebei a lui Lebois, Prietenul Poporului, și de asemenea acelor cinci mâzgălitori regaliști care, din ordinul lui Merlin, sub numele de Directorul, au fost persecutați cu el și cu mine? Această eliberare, de către Juriul de rechizitoriu al Tribunalului Penal al departamentului Sena, este motivată de absența oricărei alte legi împotriva libertății presei, cu excepția articolului din codul penal care pedepsește incitarea la omor, incendierea și alte infracțiuni.

7* Ziar director intitulat Le Rédacteur, 3 pluvios, articol special despre ministrul Benezek.

8* Constituția din 91.

* * Proverbă despre 89 de ani.

,0* Opinie Lustalo.

11* Constituția și Declarația Drepturilor Omului 93 de ani.

143

niyamas de același fel. Și este clar că suntem foarte mulțumiți, precum și ziarele Shuang. În ceea ce mă privește, iată că sunt eliberat de toate aceste litigii, cu care am avut de-a face atât de mult în numărul 38. Nu voi chema niciodată crimă sau incendiere. Sunt suficient de convins de puritatea inimii mele încât să vă asigur că nu voi scrie niciodată ca Freron: „Așteptați o ocazie favorabilă și străpungeți-i pe toți teroriștii cu o sută de pumnale”. Aceștia sunt oamenii care au meritat cea mai mare încredere a actualului guvern, acestea sunt acțiunile care le-au adus această încredere. Și astfel de acțiuni continuă să aducă aceeași încredere și acum. Nu știu la ce departament a fost trimis acest ignorant și servil Feryu (ale cărui isprăvi le-am descris recent) pentru a primi o binemeritată recompensă împreună cu titlul onorific de proconsul. O, rușine! O, moralitate publică! Dar este posibil să fii surprins de ceva când știi că Barras, unul dintre directori, a fost întotdeauna doar un elev ascultător, supus cu cuviință conducerii înălțatului și viteazului Fron? În misiunea lor comună din timpul terorii86, Barras a semnat cu foarte multă încredere și frivol toate ordinele perfide generate de mintea ticăloasă a sicofantei Fron, precum și scrisorile prin care au înșelat Comitetul pentru Siguranța Publică, făcându-l să creadă că atât la Toulon și la Marsilia au împușcat sute de oameni cumsecade; dar nu erau alții decât nefericiții sans-culottes, așa cum însuși Freron, în urmă cu un an, în apogeul reacției, nu se temea să recunoască, răspunzând unei scrisori a lui Moise Bayle. Aruncă o privire la scrierile lui Moses Bayle. Este atunci surprinzător că Barras, care atât în zilele lui Thermidor, cât și după ei, nu a rămas altceva decât un asistent complet slab de voință al lui Freron; că această persoană, subordonată constant altuia, poate să permită acest lucru

I2* Doamne! Această frază teribilă este tipărită în alb-negru în nr. 59 din L'Orateur du peuple; a servit drept semnal de masacru în toată Republica! Iar monstrul a cărui mână l-a tras a rămas nepedepsit! Și această atrocitate pare a fi uitată acum! Mai mult, actualul guvern îl trimite pe autorul acestei fraze chiar în regiunile pe care le-a acoperit cu sânge! Și nu poate exista nicio îndoială că el își pune din

nou în aplicare fostele sale principii teribile acolo! Și, în ciuda acestui fapt, îndrăznesc să-i laude comportamentul fără a-l fundamenta cu un singur fapt! Și nici patrioților nu le este rușine să se alăture panegiriștilor săi!.. O, nebunie! O orbire a prostiei! In ce tara traim? Printre ce animale trece viața noastră? Iartă-l pe liderul asasinilor! Cântați-i laudele! Uitând că încă nu a trecut un an din ziua în care a publicat Manifestul, fraza principală din care tocmai am citat-o; Manifestul, ale cărui apeluri au fost efectuate în modul cel mai precis, continuă să fie realizat și al cărui titlu sună: „Un apel către tineretul francez să se trezească din somnul letargic și să răzbune moartea bătrânilor, femeilor. și copiii prin EXTERMINAREA ucigașilor și ucigașilor.” Vezi Tribuna Poporului, Anul 3, Vol. 1, Nr. 31, p. 299 [Tastarea pe textul lui Babeuf. Ar fi trebuit să indice - Nr. 30 (vezi volumul 3 de Lucrări, p. 346)].
3* Nr. 39, p. 206-207 [urmează volumul prezent, p. 123].

altul să preia o asemenea putere asupra lui însuși – este de mirare, spun eu, că a fost înrobit de această putere? Că a devenit nu numai un intermediar binevoitor prin care dispreţul Frérope, respins și blestemat de toată Franța, a câștigat onoarea de a îndeplini o misiune importantă pentru Republică; dar că, printre altele, Barras pare să continue să meargă în căpăstrul altcuiva și să se lase călăuzit în toate de principiile înșelăciunii și ale ocolirilor strâmbe, adoptate de la fostul său maestru în arta celei mai profunde ipocrizii și ticăloșii crunte?
Care este propunerea pentru un fel de misiune în departamente pe care Lebois a făcut-o în numele Directorului? Cine nu vede aici același plan de a distruge puținele ziare ale poporului? În opinia mea, această propunere nu este altceva decât o conspirație, un atac criminal asupra ultimelor fundații care susțin clasa plebeilor. Din fericire, Prietenul Poporului a rămas mereu statornic și a înțeles suficient de mult importanța rolului său pentru a nu ceda unei astfel de seducție. Ai vrea să-i încredințezi o misiune? .. Dar există o misiune mai nobilă decât cea pe care o îndeplinește?! Și dacă în ochii tăi nu valorează nimic, atunci cauza oamenilor nu este nimic pentru tine? Dar dacă, dimpotrivă, îl prețuiești suficient de mult; dacă înțelegi perfect semnificația sarcinii pe care Lebois și-a încredințat-o și de aceea vrei să-l devii de la punerea ei în aplicare, atunci protecția adevărului și a intereselor majorității poporului te inspiră teamă? Atunci nu sunteți în niciun caz prieteni ai acestei majorități? Să ne străduim cu orice preț să ne obligăm să părăsim postul; a convinge primele santinelele asupriţilor, cáMoro a numeroşilor şi cáMoro a clasei utile la dezertare înseamnă, să nu ne temem de cuvinte, a promova contrarevoluţia. Urăsc să folosesc acel cuvânt puternic! Dar nu o pot înlocui cu alta, deoarece sunt convins că exprimă cu exactitate adevărul. Și ne-am înșela foarte mult în aprecierea bunului simț al Directorului dacă am admite că este incapabil să cântărească indecența propunerilor sale către colegul nostru. Nu, nu, nicio putere nu ne va obliga să părăsim funcțiile pe care le ocupăm: ele ne corespund mai bine decât oricare alții, iar datoria noastră este să putem pieri fără să le părăsim.
Și în ce moment și-ar părăsi postul Prietenul Poporului? În momentul triumfului suprem al cauzei poporului. Da, în ochii tuturor celor care știu să gândească sănătos, eliberarea lui este cea mai strălucită victorie a principiilor. Autoritățile judiciare care l-au achitat, poate fără să-și dea seama și contrar intențiilor lor, sub nasul

patriciatului și al apostolilor săi, în fața despotismului bogaților, în ciuda argumentelor lor strălucite, a declarațiilor lor decisive și a puternicelor lor complici, au proclamat solemn că predicarea doctrinei fericirii universale nu este nicidecum o crimă. Deci au legitimat războiul nostru al săracilor împotriva bogaților, al plebeilor împotriva

patricieni, cei care nu au nimic, împotriva celor care dețin totul. Prin urmare, ei ne-au dat libertate deplină de a predica deschis cel mai important și mai necesar adevăr pentru toate popoarele... un adevăr pe care puțini filosofi au îndrăznit să-l apropie doar timid, doar ușor să-l atingă? Prin urmare, ne-au permis să arătăm și să anunțăm public că a lua oriunde este exces, pentru a compensa oriunde este lipsă, este o chestiune consecventă cu justiția originară, fundamentală și veșnică? Vom folosi permisiunea lor. Vom lua act de acest lucru și ne vom putea folosi de această prețioasă recunoaștere a legiuitorilor actualei guvernări. Ne vom putea aminti cum, în fața tiraniei patriciene și fără rezistență din partea acesteia, s-a recunoscut că validitatea principiului egalității autentice era incontestabilă.
Dar ne vom întreba de ce ziarele Chouan au ales acest moment special pentru a răspândi această fabulă: că Directoratul a confiscat de la Prietenul Poporului mașinile și manuscrisul lucrării, ceea ce dovedește că guvernul lui Robespierre este mult mai bun decât guvernul lui. Directorul. Pentru ca conglomeratul nostru de cinci să fie acuzat de cel mai sever despotism, i-a lipsit doar o astfel de modalitate de a demonstra exact contrariul a ceea ce și-a propus să demonstreze. Chiar și presupunând că ne-ar fi trecut prin cap să dovedim în fața Directorului că guvernul Robespierre era preferabil guvernului său, răpirea și interzicerea muncii noastre nu ar însemna o eroare a părerii noastre; ar confirma un singur lucru: comportându-se la fel în aceleași împrejurări, toate tiraniile folosesc un singur argument în astfel de cazuri - argumentul forței.
Vai! sub acest guvern patrician nefericit, se obișnuiește să se dovedească aproape totul în acest fel. Nu am văzut doar un exemplu izbitor în acest sens în discuția despre legea privind transferul către națiune a drepturilor emigranților de a moșteni bunurile rudelor lor? În Consiliul Tineretului,14 acești dușmani josnici ai Republicii aveau mai puțini apărători decât Republica însăși. Lucrurile au stat altfel în Consiliul Bătrânilor. Prietenii regelui de la Verona au găsit aici aproape atâția avocați câți membri erau în această cameră de 250 de uzurpatori ai Vetoului Poporului. Și l-au folosit, acest drept de veto periculos, împotriva singurei măsuri care ar putea încă împiedica prăbușirea atât trezoreria publică, cât și majoritatea averilor private. Era destul de evident că justa confiscare a posibilelor moșteniri ale ucigașilor Patriei lor rămânea singurul fond național serios pe care țara îl mai putea avea la dispoziție. Era o securitate solidă pentru asignați și, prin urmare, le-ar fi întărit credibilitatea. Prin urmare, atât statul, cât și persoanele private
14f Babeuf se referă la Consiliul din 500.

posedându-le, ar deține ceva; totodată, fără o astfel de siguranță, cu excluderi nesfârșite de pe listele emigranților, banii Republicii sunt garantați doar pe o hârtie, din care inevitabil rezultă ceea ce vedem: nu mai valorează nimic, nu mai valorează. acceptat deloc în sate, iar mâine la fel se va întâmpla și în orașe. Iată ce a prevăzut camera superioară, care i-a determinat acțiunile. Bătrânii noștri depravați au

arătat că sunt împietriți în crimă. Referindu-se cu blasfemie la necesitatea de a nu se abate nici măcar de la justiție, acești bătrâni luptători, de multă experiență în vicii, au considerat că este doar să sacrifice întregul popor al Franței unei grămadă de ticăloși care de șase ani luptă împotriva lui cu armele în mâinile; au crezut că este nedrept să-i pună pe acești dușmani ai țării lor despăgubiri pentru pierderile cauzate de rebeliunile lor. Și de ce să fii surprins dacă timp de 18 luni au încercat constant să-i răsplătească pentru această rebeliune, sacrificându-i pe cei care au încercat să le reziste? Utilizarea dreptului de veto în acest caz a rezultat în mod firesc din tot ceea ce s-a făcut până acum. Modul în care 250 de uzurpatori au dispus dreptul de veto este, de asemenea, legat de aceasta și este destul de logic: la urma urmei, este clar că, dacă dreptul la sancționare ar fi în mâna poporului, atunci când discutam proiectul de lege vorbim. despre, ei nu ar fi recurs la o aplicare atât de autodistructivă a acestui drept precum a făcut Consiliul Bătrânilor. Privind chestiunea din cealaltă parte, nu vedem din nou decât motive pentru a deplânge soarta patriotismului. Aici instanța penală a departamentului Sena declanșează un proces împotriva presupușilor participanți în zilele septembrie de 92 de ani88. Ce ar trebui să ne prezinte un astfel de angajament în acest moment? După toate probabilitățile, dorința de a modera energia arzătoare a sans-culottelor, deși încetul cu încetul, dar a reînviat vizibil. Dorința evidentă de a-i liniști pe „oamenii cumsecade” arătându-le că, dacă Marsilieza a fost lăsată pe seama iloților, aceasta nu înseamnă deloc renunțarea la intenția de a-i face să-și îndeplinească cu strictețe atribuțiile și de a le da mai multe astfel de lecții în acest sens că își vor aminti multă vreme. Însă, de altfel, ghicim cu ușurință în acest dosar judecătoresc și reînvierea unui proces împotriva revoluției, asemănător cu ceea ce s-a întâmplat după Termidor. Bănuim că, dacă acest eveniment se încheie în favoarea celor care îi grăbesc deznodământul, va deveni din nou dificil de calculat unde vor să se oprească. Cum va fi tratat acest proces? Vor să-și amintească toate circumstanțele? Poate că există intenția de a considera această chestiune din punctul de vedere al rațiunii reci și după normele epocilor calme și obișnuite? Următoarele numeroase considerații vor dori să țină seama și să țină seama de următoarele numeroase considerații: că invazia cu succes a inamicului pe teritoriul Champapee a insuflat groază și confuzie în sufletele patrioților; că toți plebeii din Paris, înghesuindu-se în armată pentru a-l respinge, se temeau pentru siguranța lor

1G* I4T

copiii și soțiile lor în mijlocul turmei ticăloase de contrarevoluționari, atât arestați, cât și în libertate, care, mândri de impunitatea lor și de patronajul evident al Curții din Orleans, nu și-au mai ascuns nici obrăznicia îndrăzneață, nici proiectele lor sumbre de răzbunare pe toți oamenii care tocmai răsturnaseră tronul; că au circulat deja zvonuri, și din sursele cele mai autorizate, că conspiratorii din închisoare fie au fost deja predați, fie ar trebui predate armele; că aceiași plebei parizieni, care alcătuiau falangele victorioase care urmau să elibereze în curând țara Republicii de prezența ticăloasă a slujitorilor regilor străini, nu erau deloc dispuși să părăsească orașul fără a-și curăța mai întâi limitele de toate lor interne. complici, pentru care sabia legii devenise prea plictisitoare pentru a lupta; că la acest preț, așa cum era legal, s-a cumpărat triumful Republicii și însăși existența ei; că, în consecință,

procesul a zece sau doisprezece persoane care se presupune că au participat activ la exterminarea trădătorilor nu este altceva decât un proces împotriva Republicii și a revoluției; că, după cum am arătat mai sus, această crimă este comună acelor legiuni care s-au format ca urmare a glorioasei zile de 10 august; că, prin urmare, nu există niciun motiv pentru a nu le include pe toate în cauza pendinte; că a fost, de asemenea, o crimă a tuturor secțiilor Parisului, fiecare dintre acestea a trimis comisari pentru a-i identifica printre prizonieri pe cei pe care îi considerau nevinovați și pentru a arăta oamenilor, care administrează în mod independent justiția, infractorii care, în opinia lor, și-a meritat răzbunarea; că, întrucât totul a însemnat participarea și aprobarea lor la acest eveniment important, toate secțiile pariziene sunt la fel de complice și nu există nici cel mai mic motiv să nu le implice în proces; că din punctul de vedere al justiției republicane, această cooperare a comisarilor secțiilor din Paris cu mulți oameni care, orice ar spune avocații conspiratorilor, era un adevărat tribunal, această cooperare a lor, zic eu, a legitimat toate hotărârile. care au precedat efectiv execuțiile; că numai studenții monarhiei și ai patriciei, din cauza rea-credinței lor, pot declara că era necesar să se respecte mai multe formalități și să dea dovadă de o mai mare reținere în luarea acestor decizii și invers, principiile poporului, singurele principii adevărate, sunt recunoscuți drept dreptate populară, nu grăbiți să vorbească, uneori întârziați, dar mari și puternici, ca poporul însuși, iute și implacabili când în cele din urmă se trezește; mai mult, viteza cu care se realizează nu prejudiciază dreptatea, întrucât instinctul firesc al poporului este întotdeauna de încredere și inconfundabil, iar oamenii prin semnele potrivite își recunosc dușmanii lor cruzi, incorigibili, veșnici și ereditari; că dacă se decide cu adevărat să se demareze un proces împotriva punerii bazelor Republicii, succes
148
la care zilele de septembrie au ajutat mult, este groaznic să persecuți doar câtiva nefericiți, care au fost pur și simplu participanți insesizabili la evenimente desfășurate și aprobate de mii de oameni, considerate atunci necesare pentru mântuirea tuturor, conduse și prescrise urgent de persoane învestite. în acel moment cu putere deplină; că ar fi monstruos să presupunem că zece sau doisprezece bărbați, care acum sunt acuzați, au putut singuri să îndeplinească acel sacrificiu, care acum este privit ca o mare crimă, și apoi considerat util, necesar pentru potolirea mâniei populare, pentru întărirea fundației. al Republicii și pentru eternul triumf al Egalității și Libertății; și că, în consecință, nu ar fi mai puțin monstruos să ne limităm la acești zece sau doisprezece interpreți și să nu implicăm alături de ei acele figuri mari care au condus totul, care sunt încă în viață și în viața politică rămân încă în prim-plan...

Patrioți! Probabil ca astfel de considerente ar trebui sa stea la baza unui discurs defensiv in favoarea conducatorilor zilelor de septembrie, pe care acum vor sa-i prezinte poporului drept calai si care au fost doar preoti ai unui sacrificiu drept, cerut atunci de cauza publicului. mântuire! Uniți și apărați-i de aceste poziții! Formați o barieră triplă în jurul lor! Săracii oameni, să înconjoare mulțimile înfometate tribunalul desemnat să judece acești oameni! Urmăriți îndeaproape acest proces important. Participați la toate ședințele, umpleți sălile de judecată și nu lăsați bogații să profite de nimic! Reduceți la tăcere urletul lor aprig ostil, discursurile lor blasfemiante anti-popor, argumentele lor insidioase și răutăcioase! Lasă apelurile pentru

dreptate și justiție națională să sune în locul lor! Declarați cu îndrăzneală că exterminările condamnate astăzi au fost legale și necesare urgent pentru binele comun. Afirmați, de asemenea, fără ezitare și fără rușine, că vedeți în participanții acelor evenimente politice actorii unei tragedii necesare și inevitabile! Și a fost făcută necesară și inevitabilă de crimele constante ale clicei bogaților! Și evenimentele din 9 Thermidor au dovedit încă o dată acest lucru: după acea zi, toată clica rea a pus pe deplin foamea, ruina, jaful și distrugerea oamenilor la ordinea zilei! Asta înseamnă că exterminatorii liderilor acestei secte teribile au făcut un serviciu important majorității concetățenilor lor! Și dacă este ceva de regretat, este doar că un nou 2 septembrie, mai puternic și mai cuprinzător, nu i-a distrus complet pe toți ucigașii, pe toți tâlharii și ucigașii care de atunci au lăsat să înflorească cruzimea lor și nu s-au temut să facă. îndrăznește să omori o întreagă generație!.. Și voi, scriitori liber profesioniști! raman in continuare oameni curajosi! Democrații nu au tăiat încă cu coasa crimei! unește și sprijină aceste judecăți ale poporului, care,
149
indiferent ce spun ticăloșii despre asta, ei singuri exprimă adevăr și dreptate, singuri sunt în concordanță cu logica Egalității, Libertății, legii universale și intereselor universale! În opoziție cu această amărăciune împotriva așa-zișilor ucigași din septembrie, stârnește împreună cu noi în sufletele tuturor republicanilor indignarea față de acea îngăduință care asigură pace și impunitate deplină adevăraților ucigași, monștrii din Sud, organizatorii Thermidorianului. măcel! Gândește-te bine, dacă suntem înfrânți în această nouă revoltă, este chiar greu de spus unde se va opri retragerea revoluției. Și o nouă creștere a reacției este fără îndoială. Și oponenții noștri, dușmanii noștri interni, și-au oprit intrigile contrarevoluționare? Zilele de septembrie sunt atât de aproape de evenimentele din 10 august. Dacă patriciatul, dacă regaliștii ies învingători într-un caz, ce îi va împiedica să treacă la ofensivă în al doilea? Moartea care s-a abătut pe adepții regilor, clerului și nobilimii din închisori, în ochii lor, nu este mai criminală decât moartea cavalerilor pumnalului și a acoliților de la Tuileries pe 10 august. Pentru a răzbuna pe unii, va trebui să-i răzbuni și pe alții. Și după aceasta, foarte curând vor începe să vorbească despre procesul împotriva celor care au apărut înarmați în fața castelului tiranului în acea zi memorabilă. Apoi va avea loc un proces împotriva voastră, a tuturor celor care i-au dat condamnarea la moarte pe 21 ianuarie. Apoi - împotriva bandiților pe 5 și 6 octombrie și iulie 1489. Și apoi - și împotriva tuturor rebelilor prinși în faptul că au luptat cu oameni cumsecade și cu conducătorii lumii întregi la granițele noastre.

Și să nu ne lăsăm păcăliți! Acest proces atotcuprinzător, acest război împotriva oamenilor, această vânătoare mortală pentru toți cei care au luat vreo parte la revoluție, această triplă crimă - doar ne amenință? tocmai se pregătesc să o facă? Nu, s-a dus de mult, iar în momentul de față nu se poate spune că este moderată. Se poate gândi altfel când exterminarea celor mai virtuoși patrioți din Sud nu a încetat și continuă zilnic? Este posibil să gândim altfel când armatele noastre, la fel ca întregul popor, pierd de foame și lipsuri? Se poate gândi altfel când un împrumut forțat, aparent conceput pentru a sufoca lipitorile suge de sânge ale oamenilor, este distribuit în așa fel încât să epuizeze și să se usuce ultimele mijloace de trai ale unei clase deposedate? Se poate gândi altfel, când legea lui 3 Brumaire,

acel slab paliativ împotriva ulcerului de reacție, este zilnic erodata în miez aproape fără nicio opoziție? cand aceasta lege nu se aplica aproape deloc? când este supus unei schimbări constante? când, sub amenințarea iminentă a desfiintării complete, va pune în curând toate posturile administrative la dispoziția dușmanilor poporului, figurile cele mai active în contrarevoluție? când în sfârşit paralizează toate ordinele zilnice referitoare la această lege
IbO
și amorțiți numărul mic de republicani încă în funcție publică după Vendémière? Se poate considera că persecuția, asuprirea poporului, când pe zi ce trece existența lui devine din ce în ce mai grea, datorită patronajului din ce în ce mai mare al lăcomiei nesățioase, precum și a sistemului de depreciere a banilor de hârtie, se înmoaie? Este posibil să considerăm că persecuția și asuprirea poporului sunt atenuate atunci când locuitorii din Paris au fost recent duși la ultima extremă, le-au dat o lovitură mortală, hotărând să le ia acele trei sferturi de kilogram de pâine? o zi jumatate de kilogram de carne la cinci zile, care la un moment dat s-a demnit sa ne dea fiecaruia dintre noi sub forma unei caritati jignitoare, ca sa nu murim de foame! Acum sunt de acord să ofere această rație slabă doar celor mai săraci. Vai! sub regimul nostru, toți, în afară de o mână de speculatori și escroci, care sunt patronați de guvern, au devenit cei care nu au. Dar atunci când se întocmește o nouă listă pentru dăruirea de caritate, numărul săracilor va fi, desigur, foarte mic.
Ce ne așteaptă ca urmare a ultimelor invenții ale amărăciunii genocide? Natură! felicitări pentru tine, dacă ei au fost cei care ne-au adus în punctul în care nu putem decât să coborâm neîncetat. O, Libertate! Ce vremuri!.. Nu mă pot gândi la asta fără cea mai amară durere. Și care ar fi durerea unui prieten al Patriei, care a văzut Libertatea în zorii acelei zile fatidice în momentul triumfului ei, dacă ar adormi atunci și s-ar trezi astăzi? Drouet! Te-am sunat deja! Povestea ta este exact așa[90]. Orice ai experimenta, acum te găsești în mijlocul nostru? Câte comparații ai putea face între ceea ce eram când ne-ai părăsit și ceea ce am devenit acum. Revenind la noi, trebuie să fi simțit că ai căzut din cer. Unde sunt ei, cei mai iluștri, cei mai virtuoși, cei mai înflăcărați conducători ai revoluției? ce s-a întâmplat cu legile democratice binefăcătoare care au fost trecute prin ele? unde sunt acele forme de viață, acele obiceiuri populare care s-au dezvoltat sub ele? cine va observa acum urmele acelei egalități înduioșătoare, acelei fericiri universale, care strălucea cu atât de pură strălucire în ochii oamenilor admiratori? ce s-a întâmplat cu morala republicană? unde sunt numeroasele seminte ale celor mai pure virtuti? unde a dispărut energia universală, care promitea un viitor incomparabil republicii în curs de dezvoltare? acest cod plebeian, aceste Drepturi Omului autentice, unde, în ce mormânt sunt îngropați? și care este acest nou edificiu al feudalismului ridicat în locul lor? ce fel de supraviețuitori ai lor o susțin? Ce este asta? obiceiurile cavalereşti? reînvierea prejudecăților antice? o etapă umflată de lux și distincție socială? disprețul și indiferența, revărsate pe capul maselor de cetățeni? cel mai revoltător despotism, egoismul nerușinat al celor care guvernează! al lor
151
dragoste tandră numai pentru clasa bogată! patronajul lor pernicios al acestei clase, ajutând-o să jefuiască clasele utile! legi nerușinate depravate, care au devenit un instrument urat al celui mai violent jaf... Dar care este poziția oamenilor în mijlocul tuturor acestor

ruine? zeilor! El moare de foame! piere din pricina tot felul de greutăți! Și această situație se mai numește și Republica? Monștri! Tu, care ai mutilat atât de mult, ai făcut țara noastră frumoasă atât de de nerecunoscut, încetează măcar să blasfemi... nu-i mai da un nume pe care nu-l mai merită, după ce tu, răspândindu-ți peste tot influența corupătoare, ai descompus și pervertit totul în ea. ! .. Republica! există acolo unde văd o durere fără egal? unde văd triumful tot felul de crime? unde văd vechea tiranie, doar sub alt nume? Ce am făcut pentru a ajuta la răsturnarea unui tiran? O, nimic, de când în locul lui au venit altele noi, cu atât mai răutăcioase și nemiloase! .. O, virtute! O, dreptate! O libertate! O fericire universală! Poate că voi, vreau să exclam, sunteți de fapt doar o frază goală? ..
Acestea, după părerea mea, trebuie să fie gândurile triste ale celui care s-a întors pe acest tărâm nefericit după un exil care a durat întreaga perioadă a sumbrei contrarevoluții...
Dar, în concluzie, să ne mângâim în modul în care obișnuiam să o facem. Sub o grămadă de moloz teribil, ruine infernale, vom încerca să vedem cum încolțește și se dezvoltă maiestuos copacul Egalității! Da, vom observa creșterea lui vizibilă în ciuda barbarilor patricieni, a rutineștilor proști și a tuturor dușmanilor rasei umane. În fiecare zi va deveni mai puternic în fața ochilor lor, pentru a-i pedepsi pentru lungile lor încercări criminale de a-și sugruma lăstarii timpurii.
Frați oameni, dragi egali, grăbiți-vă aici! Vezi cum crește și câștigă putere în fața ochilor tăi. Rădăcinile sale sunt întărite în toate părțile Republicii. Lasă propaganda noastră să se răspândească și să devină mai puternică. Vom arăta acum că ne-am întărit deja pe pământul Mosellei, Mont Blanc, Pas de Calais, Canalul Mânecii, Var, în Armata de Vest, Armata Alpilor, Armata Rinului și Moselle și în Paris.
MOZEL. Scrisoarea Tribunei. Democrație sau moarte. „Ar fi foarte bine dacă toți prietenii sinceri ai Republicii v-ar cunoaște ideile, principiile voastre, morala pe care o predicați. Nimic! ceva mai mult – iar vocea Oratorului, patriot și democrat, va răsuna lumii întregi, anunțând triumful libertății, fericirii universale.
O alta. „Adevărata egalitate, libertate, fericire universală!” În fine, în această seară, în ziua de 5 pluvioză, în cercul democratic au fost proclamate principiile de bază și au fost aprobate măsurile necesare. Decretul conține, printre altele, următoarele prevederi: „Supunerea de legi și subordonarea

plebei către guvern, cu condiția ca acesta să ia calea democratică. Ură față de regalitate și patriciat. Devotament pentru cauza fericirii universale. Dar aceasta este ceea ce intriganții insidioși încearcă să insufle aici: de parcă cuvintele tale ar fi corecte, ai dreptate în toate, dar învățătura ta este irealizabilă I5*.
'5* În prezent, acesta este hobby-ul preferat al dușmanilor egalității adevărate. Când am început să predicăm în mod deschis această teorie, se pare că ei și-au imaginat că aceasta nu era altceva decât o filosofare inutilă și, prin urmare, că era cel mai corect să nu intram deloc în discuții pe o problemă atât de delicată. Dar, văzând că discutăm serios despre asta, dându-și seama și că a atras atenția arzătoare a tuturor, și ei au fost nevoiți să intervină. Se pare că ne-am exprimat baza opiniilor noastre destul de convingător; în orice caz, niciunul dintre adversarii noștri nu s-a angajat să le infirme. Cu toate acestea, ei compensează eșecul cu problema implementării lor. Urmăriți·· imposibil, susțin ei; aceasta înseamnă că natura, care a înzestrat toate felurile de animale în mod egal cu mijloacele de a

prospera și de a prospera, este destinată să vadă cum o folosesc toți și doar o singură specie de animale, numită om, îi rezistă. Aceasta înseamnă că el singur trebuie să respingă necondiționat voința înțeleaptă a naturii, care i-a salvat pe toți, fără excepție, reprezentanții acestei specii de ființe vii cu ceea ce este necesar și suficient. Aceasta înseamnă că tot motivul cu care ne-a înzestrat natura și pe care îl prețuim mult mai mult decât rațiunea tuturor celorlalte ființe vii, nu este capabil să ne facă la fel de înțelepți ca ei și să creeze o astfel de ordine pe care lacomii nu ar putea să o apuce. cotele lor majoritare.turme. Aceasta înseamnă că majoritatea este condamnată la foamete, la o viață slabă și mizerabilă; acea fericire, pregătită în mod egal de natură pentru toți, este furată pentru totdeauna de o minoritate care a acaparat cea mai înaltă putere. Creaturi mici! Nu sunteți aceleași creaturi care au ieșit din mâinile naturii? Atunci ce este această dorință veșnică de a se înălța deasupra ei? Încă o dată veți fi mincinoși. Voința naturii se va face. Modul de egalitate este destul de fezabil, indiferent dacă vă place sau nu. Și avertizăm oamenii că ne vom pensiona pentru o perioadă pentru a face dovada acestui lucru. Deci, democrații nu ar trebui să-și facă griji în privința stocului dacă de ceva timp nu dăm semne de viață. Motivul pentru aceasta este că vom începe în tăcere să dezvoltăm un plan de implementare a acestui regim benefic. Vom reapare și în fața ochilor tuturor prietenilor dreptății și virtuții ne vom desfășura planul, strălucit și fermecător. Și îi vom forța pe toți credincioșii răi în inegalitatea pernicioasă să renunțe la pretinsa lor necredință și să nu confunde mințile mai simple cu falsul lor scepticism, pentru că vom garanta dinainte cea mai convingătoare dovadă a fezabilității ușoare a planurilor naturii. Ce rămâne atunci de spus detractorilor sistemului practic de egalitate? Deja constrânși să recunoască validitatea principiului în sine, ce vor putea spune, după ce au văzut dovezi clare, cât de mai puțin complicat este acest sistem, cu cât mai ușor de înțeles și mai ușor de implementat decât mecanismul antisocial conform pe care acum suntem guvernați și care necesită aproape tot atâtea forțe motrice? centuri, câte familii avem? Ce le va mai rămâne de spus atunci când majoritatea, recunoscându-și inevitabil propriul beneficiu în noul regim, se va alătura exclamației lui Mably 1: „Nu suntem doar departe de a privi starea comunității ca pe o himeră irealizabilă, dar este ne este greu să înțelegem cum ar putea oamenii să vină să înființeze proprietate privată? — Principiile legilor, cartea 1, capitolul 3.
MONT BLANC. „Egalitate, virtute, libertate! Aici îți citesc numerele cu entuziasm și plăcere inexprimabile. Ne hrănim inimile cu principiile din care ești inspirat. Numai ție, Gracchus, ți s-a dat ocazia să expui aceste mari adevăruri, care fac să tremure dușmanii poporului. Niciun alt scriitor nu a arătat încă acel caracter cu adevărat republican care subminează fundamentele aristocrației oriunde se găsesc acestea. Prin urmare, printre noi, toți plebeii se bazează pe tine, pe condeiul tău energic și sincer, pe devotamentul tău nesfârșit față de principiile eterne, pentru a ridica opinia publică, a câștiga drepturile poporului, a-și expune dușmanii și, în sfârșit, a restabili democrația. Republică.
PA DE CALE. - „Te reuni, Tribună, în al 39-lea număr al tău de la pagina 208 din toți cei 92 de ani egali și te angajezi în numele instruirii tuturor fraților tăi, pentru încurajarea și iluminarea lor, pentru cea mai largă răspândire a dogmelor tale sacre, pentru frica de toți dușmanii fericirii universale de a raporta tot ceea ce poate servi drept dovadă a acceptării învățăturii tale, a întăririi rândurilor adepților tăi, a creșterii ligii sfinte... Vă trimitem două documente

tipărite pentru a fi incluse în analele Egalității, care vă vor dovedi că deja în anul II al Republicii religia voastră ne era familiară. Patrioții adevărați nu s-au schimbat în asta; iar dacă acest cult nu a fost propovăduit în mod deschis, a trăit în inimi și a așteptat ca un profet atât de curajos ca tine, să-i dea tot respectul cel mai înalt pe care îl merită. În așteptarea unor daruri mai mari, degrabă să pui pe altarul tău aceste primele roade:
Extras din opinia lui J. B. Deschamps, exprimată în societatea populară Saint-Omer, 16 Prairial din anul II... „Ce veți răspunde fraților voștri dacă, întorcându-se de la hotare, vă vor întreba unde este pământul pe care l-au cucerit. pentru ei înșiși cu priceperea ta? Ce le veți răspunde dacă vă reproșează că ați înecat vocile patrioților care au vorbit în favoarea lor? și i-a declarat contrarevoluționari? Pentru că nu ați susținut intențiile binefăcătoare ale Convenției și ați împiedicat legi care prevăd protecția intereselor soldaților? Cum! - oricare dintre acești viteji războinici îi va spune unuia dintre voi. „Ți-am păstrat proprietatea și ne-ai luat-o pe a noastră?” Câmpul pe care-l deții nu este pătat de sângele meu? dar pe asta, nu l-am ucis pe barbarul care intenționa să te omoare? Şi ce dacă? Pentru că am luptat pentru tine, ai uitat de mine! Dar tatăl meu, soția mea, copiii mei și zvonurile despre isprăvile mele - nu v-au făcut toate acestea să vă amintiți de mine? Și pentru că am încercat să câștig independența pentru tine, aveai de gând să mă transformi într-un sclav? Vrei ca eu și copiii mei să devenim afluenții tăi? Tu vrei,

Ca să tragem o existență mizerabilă în funcție de tine? Vrei să ne lipsești de dreptul de proprietate, cel mai frumos dintre toate drepturile pe care le are un republican, întrucât este garanția independenței sale? 16*
16* Cum se potrivește un astfel de discurs pentru soldații noștri în momentul de față! E uimitor că tot nu spun același lucru cu un glas!.. Salvatorii Republicii! Neînfricarea și curajul tău sunt suficiente doar pentru o luptă victorioasă împotriva milioanelor de mercenari ai inamicului nostru extern comun? De unde această neputință și această aparentă indiferență față de dușmanii interni, de o mie de ori mai dezgustătoare decât prima? Nu observi cum se realizează acea previziune tristă a omului liber din 92, pe care tocmai am citat-o? Închizi ochii la avertismentul viclean al unuia dintre cei mai buni prieteni ai tăi, care a fost distrus în ziua cumplită a Thermidorului? Saint-Just v-a spus la a 8-a Pluvioza din anul 262: „Nu pentru asta și-a vărsat poporul sângele pe frontiere și că fiecare familie își plânge copiii, pentru a proteja bunurile tiranilor din oameni?" El a prevăzut totul, acest erou, acest demn martir al Egalității. Se părea că în zilele următoare a citit nepăsarea ta pentru interesele tale, pentru interesele tuturor asupriților. Ascultă-l, ascultă-i pe asociații lui virtuoși în glorie și nenorocire. Din adâncul mormintelor îți strigă: „Ostași ai poporului! Pentru cine și pentru ce ai luptat? Pentru ce și pentru cine au murit cu viteji atât de mulți dintre tovarășii tăi curajoși alături de tine? De dragul înființării unei republici a invadatorilor și profitorilor, o republică a unui pumn de asupritori? De dragul întoarcerii, să sufere de foamete și sărăcie sub jugul lor? De dragul că deja acum, cât ești încă sub arme, să experimentezi suferințe severe în lagărele militare? Ce ar trebui să spun! Cei dintre voi care scăpați de moarte în bătălii, foc și fier, greutăți și boli, vă veți întoarce răniți, mutilați, doar pentru a trai o existență mizerabilă și neputincioasă printre oameni fără scrupule, mizeria

Republicii, zdrobită de jugul durerii grele! Nu, nu te vei apleca la o asemenea lasitate! Eroii care au făcut să tremure Europa și toți regii lumii nu vor fi de acord să îndure umilința și sărăcia, ai lor și concetățenii lor, tații și copiii lor, toate familiile lor ca răsplată pentru isprăvile lor! Cei care nu se temeau de tunetele Universului uniți împotriva libertății și fericirii lor, cu atât mai puțin se vor închina în țara lor în fața unui pumn mizerabil de oameni, a căror putere întreagă constă în depravarea lor. Copii ai egalității! întrerupeți o clipă luptele voastre glorioase împotriva dușmanilor străini! .. Urmând exemplul romanilor, refuză să te lupți cu ei până când învingi inamicul care stă lângă vampir. Întoarce-ți arma nespus de victorioasă împotriva celor care au făcut atât de multe acasă ca să te înrobească! Contact Dubois-Cranset. Cere-i de la el îndeplinirea legii, al cărei garant a devenit, dorind să devină vorbitorul ei; sau, mai degrabă, adresați-vă deodată întregii reprezentanțe naționale, adresați-vă națiunii înseși, care, în ansamblu, a acceptat cu atâta bunăvoință justul și memorabilul decret din 23 februarie 93, garantându-vă tuturor pensii proporționale cu numărul de ani petrecuți fiecare dintre voi. în luptele pentru libertate! Întrebați-i pe senatori unde sunt acele 400 de milioane de proprietăți de emigrați pe care intenționau să-și asigure această datorie sacră! Războinici curajoși! Spune-le asta: 400 de milioane în 1993 înseamnă exact 40 de miliarde, în 96. Aceasta este, prin urmare, datoria ta față de noi. Această sumă depășește valoarea totală a assignatelor puse în circulație de către dumneavoastră. Prin urmare,
155
Mve & u Tu l de la a03, vyskayayyoye pe același vasd-Danemarca, Orice despotism este odios pentru mine. Orice persoană care luptă pentru bogăție este suspectă pentru mine. El este un obstacol în calea guvernării democratice. Știe să măgulească oamenii, dar nu îi poate iubi. Se sufocă cu exces și exces, în timp ce o persoană virtuoasă, care lucrează în domeniul său, este lipsită de ceea ce este necesar. Masa bogatului este plină de feluri de mâncare rafinate, dar el singur se plânge de sărăcia publică. Cu ochi nepăsători se uită la situația nefericită, la greutățile celor asupriți. El este surd la vocea orfanilor și, dacă cu o mână oferă ajutor unei tinere văduve, atunci cu cealaltă îi încalcă virtutea. Nu consider deloc darurile lui o binefacere: doar lăudăroșenia ostentativă îi deschide portofelul. El apreciază ceea ce are doar pentru că alții sunt lipsiți de el. Și dacă dintr-o dată nu ar mai rămâne nefericiți, ar fi nemulțumit. El este inevitabil corupt și îi corupe pe alții; iar societatea nu a cerut niciodată ca bogații leneși să fie marcați cu rușine!.. Oameni buni, vă las pe voi să decideți dacă preferați pe cei care doresc ca durerile sărăciei să fie alinate de bogați, cei care folosesc toate politicile politice.
creditul nostru depășește proprietatea vistieriei statului, iar statul nu are cu ce să ne plătească, chiar dacă nu avea alte obligații decât aceasta. Cum s-a întâmplat? Oh, e ușor de ghicit! Perfidi comisari! Ați trădat încrederea publicului, ați încălcat sfințenia celei mai solemne obligații a unei mari națiuni față de apărătorii ei, făcând imposibilă îndeplinirea termenilor acestui tratat memorabil! Ai ridicat o mână de blasfemie pe angajamentul unei recompense drepte promise tuturor celor care s-au dedicat dezinteresat apărării Patriei Mame. Ați predat acest gaj în mâinile trădătorilor și vrăjmașilor poporului, de la care a fost luat cu atâta dreptate; le-ai predat-o sub condiția rușinoasă de a o împărtăși cu tine! Nemernicii! Așa ai profitat pe cheltuiala noastră!

De aceea acum se pare că domeniul public nu este suficient pentru a acoperi datoria sfântă față de noi, garantată nouă de toți oamenii! Dar cât valorează contractele tale, cât valorează toate acordurile tale private cu escroci ca tine! Pot avea o semnificație mai mare decât actele prin care poporul își asumă vreo obligație, dacă intenționează să le păstreze? Ce are el, ca și noi, în toți dușmanii Patriei înainte de întoarcerea ta criminală? Cine ne va împiedica, și împreună cu noi și întregul popor, pe el - cu vârfurile lui, pe care le va putea cu ușurință să le ridice din nou, noi - cu săbiile și tunurile noastre, mergeți și recâștigați de la lași ceea ce este al nostru de drept. escroci, gata să se împrăștie la prima noastră apariție? ..
Soldati ai Frantei! Iată ce ți-ar putea adresa din spatele mormântului umbra ilustrului martir al doctrinei plebei. Dacă vei permite vocii mele să se alăture lui, atunci pregătește-te să mă asculți uneori. Vă promit că de acum înainte toate cuvintele mele chiar și cele mai obișnuite vor suna în mod constant printre voi pentru a vă trezi inimile, gata să le răspundă; Voi face asta pentru ca până la urmă să învingă nu dușmanii noștri și ai tăi, ci tu și întregul popor din care faci parte și pentru care ții armele în mâini.
156
IyCheskye ü p y y y y Up â d d pentru a se asigura că există mai mulți oameni ttê săraci? .. Nu..."
CANALUL ENGLISH. „Principiile populare se răspândesc din ce în ce mai mult în regiunea noastră zi de zi. Pe măsură ce pericolele cresc, dorința de a folosi Sfânta Egalitate se face simțită din ce în ce mai vie... Patriotismul are mult mai mulți susținători. Suntem aici cel puțin două-trei sute de curajoși patrioți, iar o parte semnificativă a locuitorilor sunt și patrioți neîndoielnici... Este necesar ca adevărul proclamat de oameni curajoși să se răspândească peste tot . Atunci se va putea conta pe majoritatea populației Canalului Mânecii.”
O altă scrisoare. „Egalitate! Fraternitate! Libertate sau moarte!.. Îți datorăm mult, dragă Gracchus. Și în timp ce din multe locuri din Republică patrioții vă trimit expresii de încredere și respect, am fi ingrați dacă nu v-am exprima recunoștința noastră.
Ne citim singuri și cu cea mai mare sârguință distribuim numerele ziarului dumneavoastră. Ele ridică spiritul tuturor prietenilor adevărați ai democrației. Curajul lor crește din scrierile tale bazate pe principiile adevărului etern și de neclintit.
Da, vrednic Tribun al poporului, ne redai toate sperantele care urmau sa ne paraseasca. Continuați-vă munca înaltă împreună cu asociații voștri curajoși Antonell și Lebois. Fii sigur că rezultatul eforturilor tale nu dispare, iar învățătura ta își găsește mulți adepți în comuna noastră. Feriți-vă de noua Charlotte Corday și de 17* Vrăjitori, nu pierdeți respectul pentru poporul Franței; știi: el va putea rupe lanțurile rușinoase cu care l-au legat cruzii termidorieni și, mai devreme sau mai târziu, își va atinge scopul, adică fericirea universală.
Salutări, unitate, frăție și prietenie indestructibilă!” Urmează o listă de semnături.
VAR: Tulop. „Gracchus, sărbătoarea din ’30 Frimer în amintirea recuceririi acestui oraș de la englezi, nu a fost deloc asemănătoare cu sărbătoarea cu ocazia aniversării execuției lui Ludovic al XVI-lea, o relatare despre care ați plasat-o în numărul 39. A fost sărbătorită de oameni și a fost însoțită de un discurs democratic al șefului administrației municipale, cetățeanul Barry. Vă trimitem o copie tipărită a acestui discurs: nu veți scăpa, desigur, de multe pasaje

foarte plăcute pentru dvs., care coincid cu principiile voastre pure, iar între ele este locul în care oratorul-magistrat se adresează acelor locuitori din Toulon, amestecați într-un mulţime de ascultători care la un moment dat au luat parte la trădarea din al doilea an. "A! le-a spus: „dacă, sincer alăturându-se susținătorilor și apărând
X1* Un indiciu de Merlin, al cărui nume de familie în franceză este scris în același mod ca și numele vrăjitorului Merlin, unul dintre eroii romanelor medievale din ciclul Mesei Rotunde.

Când ai avut libertate, dacă tu, ca noi toți, nu ai complotat comploturile tale ascunse, nu ai împiedica cursul revoluției, ci ai ajuta la accelerarea acesteia, atunci carul triumfător al libertății ar fi acum în scopul de a pe care dorințele și eforturile noastre îl direcționează...""
Sau iată un alt pasaj care încheie acest discurs interesant: „Dăcând pacea întregii lumi, ne vom bucura sub steagul virtuții de fructele prețioase ale libertății și egalității; încrezători în suveranitatea noastră, exercitându-ne cu sârguință drepturile și împlinindu-ne îndatoririle, vom prezenta popoarelor admiratoare un spectacol magnific și înduioșător al poporului Fraților, încununat de slavă și bucurându-se de deplină fericire.
ARMATA DE VEST. „Urăște-i pe tirani! Libertate! egalitate! „Sunt nerăbdător să știu dacă cauza noastră merge înainte și dacă plecarea spre Muntele Sacru se va realiza în curând. Fiecare zi de întârziere... este o crimă împotriva suveranității poporului. Ce amână? DESPRE! dacă este sortit să moară în această bătălie, atunci este mai bine să mori decât să porți încă lanțuri și să vegetați în sărăcie. Dar ce spun? pieri? Acest lucru este de neconceput. Partidul asupritorilor noștri are de partea sa doar lași, cumpărați prin promisiunea recompenselor bănești. Și toți francezii sunt împotriva lor. Toată lumea, până la regaliști, este gata să le dea o lovitură bună.
În multe departamente, dragul meu Gracchus, ei nu se gândesc decât la cum să-ți pună ideile în practică. Am făcut recent o călătorie lungă și peste tot am văzut dezgustul tuturor față de tot ce s-a întâmplat în ultimele 18 luni. Poporul, chinuit de sărăcie, persecutat, umilit de o clasă de oameni cumsecade, exclamă la vederea bancnotelor, pe care niciun comerciant nu le acceptă: „Acum optsprezece luni erau bani! Aparent, Robespierre a avut suficient talent și merit, din moment ce le-a menținut valoarea la nivelul potrivit?" smecher, încearcă să insufle ideea că toate lipsurile prezente sunt înrădăcinate numai în Revoluție. Proștii cred asta și își imaginează că ar fi mai fericiți sub jugul unui singur stăpân.Dar masele știu perfect că este mai profitabil să readucem Republica pe picioare decât să restabiliți tronul unui tiran.De aceea, draga mea Tribună, dacă numai parizienii pot fi treziți, atunci sunt responsabil. pentru departamente și mai ales pentru armate. O, pentru armate - da! da! - Eu sunt responsabil pentru ele; oricine, dar nimeni nu-i va face pe vitejii apărători ai Patriei să creadă că guvernul actual este cel mai bun dintre toate Când ei compară respectul care le-a fost acordat sub domnia terorii, grija pentru bunăstarea lor arătată atunci, scopurile nobile care le-au fost date, în cele din urmă moralul lor în acele vremuri, când, zic eu, compară toate acestea cu poziția lor actuală umilită. , sunt gata să exclame într-un glas: „Dă-ne înapoi domnia Ro-

bespierre!"I8 * Într-adevăr, nimic nu este mai mizerabil decât viaţa militarilor. Negustorii nu-şi acceptă bancnotele şi nici măcar nu au

destulă specie pentru tutun. ca la Roma, după moartea lui Manlius şi a ambilor Gracchi. uciderea gloriosului plebeu a fost deplânsă la toate răscrucele de drumuri, iar acest moment, spun eu, a fost ales în mod special de predicatorul binevoitor al partidului termidorian pentru a vărsa râuri de bilă și otravă în memoria victimelor nemuritoare ale acestei ziua fatidică*. Omul pe care îl avem aici în minte este Vilaine d'Aubigny94, celebrul fost ministru adjunct al războiului. A alcătuit o revoluţie termidoriană voluminoasă, reacţionară „glorioasă”. este doar cu acest prim număr.Dar noua ediție, pe care tocmai a * distribuit-o în cantități uriașe, mărturisește intențiile sale deosebite.Evident că era de dorit să distragă atenția oamenilor de la lacrimi mai mult* decât corecte vărsate de el peste mormintele lui. cei mai buni și mai credincioși prieteni ai săi. Era de dorit să-l înșele încercând să-l facă să se milă de Danton. Dar ce diferență * între Danton, acest patron al tuturor susținătorilor zeloși; Republicile bogaților, și ritmul, ale căror fapte și discursuri respirau numai dragoste * pentru poporul adevărat și pentru Egalitate! Danton iubea Republica la felul prietenului său, măcelarul Legendre. O dorea, pentru a-i pune pe revoluționari în locurile prinților și nobililor, în ordine: să-i dea pe Renei lui Merlin din Thionville, iar Messalina-Comte măcelarului mai sus amintit. De ce suntem mai răi decât d'Artois şi Orleans, au spus aceşti ticăloşi după conducătorul lor şi între ei. Da! - fără; Danton repetă obosit: „Fiecare rândul lui. Revoluția este pentru cei care au făcut-o. Revoluționarii trebuie să ia locul celor pe care i-au răsturnat; pentru ca, la fel ca ei, revoluționarii să aibă acum bani, și proprietăți, și pământuri, și palate, și frumoase concubine și tot felul de plăceri. A fost aceasta învățătura filosofului din *> Arras? Să ne amintim discursul său sublim rostit pe 17 pluvioza. anul II; nu se poate să nu se vadă că el a descris într-un mod cu totul diferit obiectivele cu care se confruntă Revoluția: „Noi vrem”, a spus el, „o asemenea * ordine a lucrurilor... când Patria asigură bunăstarea fiecăruia și fiecare persoană se bucură cu mândrie de prosperitatea și gloria Patriei”. Și așa o persoană, chiar în momentul în care întreaga națiune este pe deplin conștientă de greșeala sa față de el, în care a fost atât de dezastruos * implicată, este atacată de vreun Vilain d'Aubigny, un confident al vieții noastre actuale... gânditori. Ce acuzații face? Ce reproșuri drepte poate face de la tânărul și înțeleptul Saint-Just, despre care și el defăimește în toate felurile! Ce pune el împotriva amândurora? O repetare jalnică a aceleiași calomnii vicioase care s-a răspândit în lunile care au urmat* după Termidor și, se pare, de atunci a căzut complet în desuetudine. Cenușa lui Robespierre! Ramasite pretioase! Ridică-te și încurcă nenorociții calomniatori. Totuși, nu, disprețuiește-i, odihnește-te în pace, praf prețios! Toți francezii cărora le-ați urat fericire și pentru care numai a voastră! geniul a făcut mai mult decât se va ridica oricine altcineva pentru a te răzbuna.

Iar tu, autorul pamfletului hulitor care ne-a atras atenția, învață să respecți mai bine memoria înțeleptului, prietenul neamului omenesc, marele legiuitor! Și nu-l insultați pe cel pe care posteritatea îl va onora. Dar voi, patrioților, cărora vi s-a dat aproape cu forța o calomnie ticăloasă, pe care o infirm aici, ce să faceți cu tscm-ul? Sunt sigur că voi, tsódeblds, îl irigați în canalul de canalizare.

159

Ryat, ridiculizat și urmărit penal. Așa că lăsați-i să se întoarcă către soldați cu un apel și fiecare armată va deveni centrul Republicanului Vendée. Semnat: B........... Căpitanul sapătorilor.

ARMATA ALPINA. „Amintiți-vă, pentru a zgudui această Revoluție, a fost nevoie de cele mai puternice lovituri și va fi necesar să loviți și mai tare pentru a o termina... Toți patrioții care vă cunosc se vor uni în jurul vostru în numele fericirii universale. Spune întotdeauna adevărul... Când viciul este treaz, virtutea nu poate dormi... Doctrina Egalității este susținută și propagată aici de majoritatea ofițerilor expulzați ca urmare a reformei domnului Aubrey. Toți aceștia sunt oameni acoperiți de cicatrici, care au slujit cu credincioșie Patria din 14 iulie și, drept răsplată pentru devotamentul lor, au fost închiși, supravegheați, concediați, retrogradați, alungați, înlăturați din funcție, dar toți aceștia sunt oameni vrednici; aceștia, spun eu, sunt oameni ale căror principii sunt principiile tale, oameni care știu perfect care este scopul revoluției și, când va veni momentul, vor putea face totul pentru a-i asigura triumful complet. Semnătură; F.

ARMATA RINULUI ȘI MOSELEI. „Adevărul, egalitatea, democrația încă mai găsesc aici numeroși și înfocați susținători. Spiritul lor este întărit și inflamat de greutăți și primejdii, și mai ales de crimele aristocrației. Semnat: J.

PARIS. Opinia unui om97 asupra proceselor ciudate împotriva Tribunei Poporului și împotriva mai multor alți scriitori democrați I9*.

"Tribună!

Cauza pe care o aperi atât de inteligent, cu atâta ardoare și curaj, nu este nouă. Deja cu 18 secole în urmă, înțeleptul Strabon, în ciuda tuturor judecăților lui Tiberiu, al cărui contemporan a fost. a menționat acea națiune cu care, fără să știi, te confrunți acum. Până la urmă, nu ai timp suficient să scotoci prin biblioteci, cărțile din care înveți sunt natura și inima ta; și valorează mulți alții.

Și așa, ibericii din Asia, obosiți de crimele generate de inegalitatea averilor, s-au adunat într-o bună zi pentru a întreprinde redistribuirea pământurilor lor. Fiecare familie își primea partea ei, după numărul mâinilor și gurii, iar capii de familii erau încredințați administrația publică și împărțirea corectă a roadelor pământului. Prin urmare, teoria ta înaltă, Tribune, a fost parțial aplicată deja cu mai bine de două mii de ani în urmă.

Aceiași iberici din Asia nu au ajuns imediat la asta. După Aristotel, ei au făcut mai întâi un experiment (De Mirab. auscult., p. 707. Camus, care

1c* Acest articol a fost deja tipărit fără numele autorului. Dar adevărurile importante și vii conținute în ea dovedesc că aparține operei unui Egal real. Numai acest semn este suficient pentru a fi publicat integral de ziarul plebeilor. Și nicidecum de dragul protecției noastre personale, ceea ce este măgulitor pentru noi, ci de dragul protecției maiestuoase a drepturilor eterne ale omenirii.

care sunt mai dispuși să-l traducă pe Aristotel decât să formuleze legi, verificați citatul). Aceiași iberici au emis o lege care interzicea folosirea aurului și a argintului, asigurând astfel pacea internă și externă.

Dar asta este tot. Nicolae din Damasc și Stobaeus (Serra., XXXVII) ne vorbesc despre un popor care trăia numai din lapte, ca vecinii noștri elvețienii, și din această cauză a purtat numele de galactofagi; temându-se de corupția moravurilor, ca o consecință a inegalității condițiilor, au făcut totul comun și au câștigat bunăstare.

Și asta nu este. Același Strabon (p. 296) ne vorbește despre un trib sciți — el îl numește Abiens — care s-a descurcat fără nicio

constituție; Geograful-istoric adaugă: „Dintre toate popoarele, au fost cele mai drepte și mai fericite”.
Cuvintele care nu au părăsit buzele legiuitorului afipian Solon, care a meritat toți Sithies și Boissy d'Angles, citeau: Prieteni! Egalitatea nu va genera niciodată război.
Aproape toate orașele marii Grecie, care au acceptat o vreme principiile Egalității, propovăduite și puse în aplicare de celebra sectă italică din Croton, au fost atât fericite, cât și înțelepte, atâta timp cât au rămas credincioși acestei înalte învățături.
Iamblichus, deși a urmat învățăturile unei școli filozofice cunoscute pentru abstracțiile ei metafizice, de fapt nu a recunoscut guvernul; dimpotrivă, el dorea egalitatea cea mai strictă și cea mai autentică, care să nu fie fictivă sau falsă: „Ergo pares non fictam aecquabilitatem”, scria el în capitolul XVI.
Antichitatea, deși în general nu era mai consecventă în îndeplinirea principiilor sale decât oamenii timpului nostru, a știut să fie cel puțin mai tolerantă. Aristotel nu a fost niciodată tras la răspundere pentru că a făcut remarci pline de simpatie cu privire la ibericii asiatici, iar Tiberius nu l-a forțat niciodată pe Strabon să se ascundă din cauza laudelor sale pentru democrația practică a abynilor.
Directorul francez, care nu pare să se bucure de un mare respect din partea ta, ajunge totuși la unitate cu tine, în ciuda distanței care desparte strălucita sa reședință de pivnița în care te ascunzi.
Luptând, aparent, numai cu tine, ea îți duce la îndeplinire planurile.
Împrumutul forțat ar putea fi privit ca o experiență preliminară a Manifestului tău. Găsind vina în fiecare cuvânt al tău, acceptă măcar propunerile tale. Averi mari sunt tăiate de coasa republicană. Rămâne doar să afli dacă intențiile și scopurile tale coincid. Mă îndoiesc de asta.
Dar destule studii și glume, este timpul să trecem la chestiuni de rațiune și dreptate. Este timpul să apelăm la ei, în ciuda mileniilor și a popoarelor care nu le-au cunoscut.
Nu! Tribună! Sângele a 3 milioane de oameni nu s-a vărsat în zadar timp de șase ani. Cea mai remarcabilă dintre toate revoluțiile politice nu a fost în niciun caz efectuată pentru a readuce trecutul exact în aceeași poziție în care ne-am aflat înainte. Cuvântul sfânt Egalitate nu suna erya. Drepturile omului au rămas multă vreme doar o falsă a legii, menită să impresioneze poporul, ca și costumele Directorului și ale celor două Consilii, așa cum spunea M. Chenier, demne de pedeapsa la care au fost sortiți poeții răi. în Marsilia antică . Da! Tribună! Porunci lui M. Chenier să șteargă cu propria sa limbă cuvintele pe care le-am notat mai sus.
Începeți urmărirea penală9 împotriva Tribunei și Prietenului Poporului, împotriva Ziarului Poporului Liber pentru proclamarea din nou a vechiului adevăr: soarele strălucește pentru toată lumea!..
Posteritatea nu va vrea să creadă așa ceva. Va crede dacă i se spune că nu a fost vorba despre soare - despre pământ. Nimeni nu va contesta dreptul general la lumina soarelui, pentru că nu există Constituție, nici legi capabile de 11

a priva pe cineva de această proprietate comună, care este în afara puterii castei patriciene. Cu toate acestea, Revoluția nu poate fi realizată până când toți oamenii împart roadele pământului între ei, la fel cum împart razele soarelui.
A fost odată un tată amabil de familie care a repetat la toate răspântiile: soarele strălucește pentru toată lumea. La început, acest

înțelept avea reputația de a fi un nebun. Ceea ce s-a întâmplat apoi a arătat că nu era. A început cu ridicol - s-a încheiat cu frica de el. Înțelepții de la institutul național al țării au repetat ridicând din umeri: soarele strălucește pentru toată lumea! Cine o va nega? Cine nu stie asta! – Bogaţii şoptiră: că soarele străluceşte pentru noi şi pentru slujitorii noştri – într-un ceas bun... dacă un singur soare rămâne comun atât pentru sclav, cât şi pentru stăpân. '
Nici senatul orașului, nici guvernul nu au luat nicio măsură împotriva înțeleptului tău. Dar într-o zi un oarecare Domn s-a urcat la tribuna patricienilor și a declarat: Un oarecare om rătăcește prin oraș, repetă tuturor celor care sunt de acord să-l asculte: soarele strălucește pentru toți. Dragi colegi! Fără îndoială, acest gând este la fel de clar ca lumina pe care o are în minte; dar poate avea utilizări periculoase. Să numim un om înțelept și să-i spumăm gâtul.
Nu împărtășesc deloc această părere”, a spus un legiuitor cenușit. - Am legat elefantul adormit - vai de noi când se trezește. Oamenii nu observă sensul secret al zicalului despre care se discută aici. Cu atât mai bine. Să ne ferim să atragem atenția asupra ei și să-i facem pe oameni să se gândească la o problemă atât de delicată.
Dar nu avem, - răspunse un alt legiuitor, încă fără barbă, - nu avem destule arme pentru a închide gura mulţimii? Să ne pedepsim imediat și cât se poate de sever pe înțeleptul nostru pentru a insufla frica în mulțime.
Venerabilul tată de familie, într-adevăr, a fost arestat. A fost interogat cu ușile închise. Ce vrei să spui prin cuvintele: soarele strălucește pentru toată lumea?
Voi răspunde, a răspuns prizonierul, numai în prezența soarelui și a oamenilor.
Legea era de partea lui; trebuia să se supună dorințelor acuzatului. Tribunalul s-a întrunit în aer liber.
Atunci acuzatul a spus cu voce tare: De un an întreg repet tuturor celor care au urechi de auzit și ochi de văzut: Da! Soarele strălucește pentru toți: O, care ești ca mine, egal cu mine! Trebuie să spui totul? Este nevoie de adăugat: și pământul nu aparține nimănui. Un comandant care dă ordine nu are mai mult control asupra ei decât un simplu soldat care respectă aceste ordine...
Puținele lui cuvinte au fost ca o epifanie: Egalitate! - s-au auzit strigăte din toate părțile - adevărată egalitate!
Tribună! Suntem deja familiarizați cu frumosul tău Manifest. Adevăratul Orator al Poporului a citit-o cu voce tare, iar Revoluția s-a încheiat. Toți dizidenții au fost escortați afară. Din a doua zi, pământul, ca și soarele, a devenit comun și nu a aparținut nimănui; și numai fructele ei în cantități egale au fost trecute în mâinile părinților familiilor. Vai! Aceasta este doar o pildă, la fel cum Manifestul tău nu este altceva decât un plan pentru o lege universală. Dar trebuie să începi de undeva. Stejarul de secole care domina pădurea, în urmă cu trei sute de ani, era doar o ghindă mizerabilă, pe care chiar și un porc l-ar neglija dacă nu i-ar fi foame.
În plus, sunt necesare discuții lungi pentru a înțelege adevărul deplin, profunzimea deplină și importanța deplină a celor trei principii la care se rezumă textul tău:
A lua de la cel care are un surplus pentru a da celui care nu detine nimic.
Scopul societății este fericirea universală.
Fructele pământului sunt ale tuturor, iar pământul însuși aparține p p o m u.

Pe acest fundament de trop, pe această piatră de temelie, se sprijină Sfântul Chivot al Egalității atât în drepturi, cât și în fapte.
Primarul Arles a discutat fiecare element al acestor adevăruri în așa fel încât nici o obiecție nu a rămas fără un răspuns zdrobitor.
Scrierile sale, foarte convingătoare, aveau un dezavantaj: nu erau disponibile unui număr suficient de mare de cititori. Cei care îi vor înțelege cel mai bine sunt tocmai cei care sunt cel mai puțin capabili să se corecteze. Cu toate acestea, le trimit la Gazeta Poporului Liber, care conține aceste scrieri serioase.
Tribună! Mă întorc din nou la pilda mea, ca să mă audă toată lumea. De ce nu ai fost la Paris în 1789? A doua zi după 14 iulie ar fi și mai frumoasă dacă cineva ar îndrăzni să proclame cu glasul unui om liber: Frați! Abia astăzi putem spune: soarele strălucește pentru toată lumea. În timp ce a treia stare adunată, prin buzele impure ale lui Mirabeau, îi trimitea elocvent lui Ludovic al XVI-lea plângeri cu privire la ienicerii săi și cereri de rechemare a acestora, oamenii au zdrobit Bastilia; în timp ce domnul Abate Sieus și Monseniorul Episcop Autun au șlefuit Drepturile Omului, Poporul, dacă ar fi fost condus de un Tribune, spre deosebire de Bonville, ar fi putut, fără să tragă nicio armă, să îndeplinească ceea ce M. Trouvé, unul dintre ucenicii domnul abate Seijes, numit himeră. Tribună! De ce nu ai îndeplinit această funcție atunci, de ce nu am avut Manifestul tău! Cetățenii, pe deplin conștienți de toate drepturile lor și simțindu-și toată puterea, în trei zile ar putea crea această democrație pură, această Egalitate perfectă - obiectul dorințelor tale și al durerii sufletelor cinstite, dar inactive. Oamenii puteau începe cu Palatul Versailles, care mai târziu a devenit scena unor evenimente nu atât de frumoase și nu atât de utile pentru oameni. Trei zile ar fi suficiente pentru a scăpa țara de toate războaiele, de toate crimele, de toate dezastrele care au urmat primei mișcări, pe care Parisul nu a reușit să o folosească, iar geniul malefic a reușit să o neutralizeze. La ce duc cele mai teribile șocuri? Da! Tribună! Dacă pe 15 iulie, în mijlocul ruinelor fumegătoare ale Bastiliei distruse, tu, și primarul din Arles, și autorul Ziarului Poporului Liber și autorul noului Prieten al Poporului, și alți cetățeni apropiați tu în spirit, crescut de geniul lui Lycurgue și J.-J. Rousseau, dacă te-ai fi unit atunci pentru minunata cauză pentru care militezi acum cu atâta ardoare! Ar fi făcut! Și atunci nu am avea nici constituțiile din 1791, 1793 și 1795, nici Convenția, nici cele două Soviete, nici Directoratul, nici alte invenții rare de același fel. Atunci, și acum, și în vecii vecilor, am prezenta lumii uluite spectacolul unei singure familii de 20 de milioane de oameni, la fel de egali, la fel de înțelepți, la fel de fericiți; am fi elaborat legile lui Lycurgus așa cum au fost concepute de acest mare om și nu așa cum au fost împlinite după moartea lui.
Tribună! Puneți bazele pentru o clădire frumoasă care a existat de atâta timp doar ca un plan. Cu o mână îndrăzneață și îndrăzneață pui bazele, sau, mai bine zis, le cureți de zgura care, de-a lungul atâtor secole și chiar în vremuri foarte recente, s-a acumulat pe temeliile puse chiar de natură. Continuă-ți munca, sublimă și venerabilă, grea și periculoasă. Și dacă aveți nevoie de sprijin și încurajare, contați pe simpatia multor suflete cinstite.
Urmează-ți propria cale și nu-ți irosește energia împotriva unui grup de mici adversari care se agață de tine. Adus în judecată, recunoști ofensa bună și înaltă pe care ei te învinovățesc! Ce crimă frumoasă - o conspirație pentru fericirea comună! Cât de dulce și de onorabil este

să accepți acuzația de anarhism și de organizare a tulburărilor când trageți din aceeași sursă din care Lycurgus, Solon, ambii Brutus, atât Gracchus, cât și J.-J. Rousseau. Faceți apel la oameni energici; îi invitați să intervină în acest proces de mare profil. Dar nu ai nevoie de asta. Ce adversari duri ai de gând să respingi? Niște domnul Trouvé, niște abate Sieus, niște domnul general Genet? Nu pierde timpul să le răspunzi. Spune-le un lucru: pigmeii numără

!!♦

163

ei înșiși grozavi, pentru că s-au cățărat peste mormanele de hârtie pe care ai scris! Și voi, cei mai noi legiuitori care sunteți doar avocați! Și voi, domnitorii care nu știți să se guverneze! Cădeți în țărână, cu toată aroganța ta ridicolă, de îndată ce urechile măgarului tău sunt lovite de numele lui Lycurgus și J.-J. Rus! Doi Brutus și doi Gracchi! La pamant! Târăște-te de-a lungul șinelor puse de roțile căruciorului Directorului Executiv.

Acoperă paginile ziarului tău cu numele acestor jurnaliști corupți care încearcă să-i facă pe oameni să creadă contra cost că soarele nu strălucește pentru toată lumea.

Toți acești domni cred că merită ceva pur și simplu pentru că joacă rolul Tarquinilor moderni. Dar există măcar un Valery Publicola printre ei? Tribună! Revarsă cantități egale de dispreț asupra regelui Veronei, asupra emigranților din Quiberon, asupra domnitorului Ile-Dieu și asupra conducătorilor Ile-de-France. Toți sunt la fel de departe de punctul de mijloc, de acea cale directă care duce la egalitate adevărată și fericire universală.

Renunțați la toate preferințele, la toate prejudecățile. Pe dreptate îi huliți pe cei care, stând în Panteon, au jurat credință constituției din 1795. Dar Constituția din Hérault de Sechelles însuși a fost doar puțin mai democratică decât carta lui Boissy d'Angles. Ideile ambelor nu ți-ar oferi absolut nimic pentru a-ți redacta frumosul Manifest. Natura și propria ta inimă te îmbogățesc, fără îndoială, mult mai mult decât toate drepturile omului și un cetățean lucrat de ipocriți și ignoranți.Mergi numai sub propriul tău steag*.

* Întregul pasaj este susținut în spiritul celor mai stricte principii. Dar în acest moment, pentru mulți, aceasta poate fi o mâncare prea picant, care nu este ușor de digerat. Democraților nu le place deloc un ton lipsit de respect în raport cu Constituția din 93, pe care, totuși, nu o consideră doar creația Herault de Sechelle. Fiind deplin de acord cu autorul cărții „Opinii că acest cod nici nu a stabilit și nici nu a garantat cel mai înalt grad de bunăstare socială, trebuie totuși recunoscut că a fost un pas major către el. Era acea temelie solidă, acea piatră de temelie, care conținea deja planul de construire a clădirii ideale a Egalității: toate părțile constitutive ale acestei clădiri, toate posibilitățile de îmbunătățire erau cuprinse și indicate în acest proiect; și tocmai pentru că dușmanii noștri au văzut acest lucru clar, au fost gata să facă orice sacrificiu pentru a-l distruge. În ideea acestei frumoase creații, se poate vedea întruchiparea acelei intenții mărețe, îndrăznețe și filantropice pe care Maximilian Robespierre a hrănit-o de mult în sufletul său. Într-un număr al neprețuitului său ziar, el îl condamnă pe Solon, care a creat pentru popor „doar cele mai puțin rele dintre legi, pentru ca acestea să poată fi acceptate de oamenii cărora le intenționa”; și adaugă că „legiuitorii adevărați nu trebuie în niciun caz să-și adapteze legile la moravurile depravate ale oamenilor cărora le dau; că, dimpotrivă, ei trebuie să fie capabili să ridice moralitatea poporului prin legi: mai

întâi să creeze legi pe baza dreptății și virtuții, apoi să poată depăși toate dificultățile și să forțeze oamenii să le accepte. Această considerație, repet, poate fi văzută în Constituția din 1993, ale cărei principii, chiar și în zilele promulgării ei, erau de multe ori mai pure decât principiile însuși poporului francez, care a aprobat-o. Cu toate acestea, redactorii acestei carte nu au implementat pe deplin ideea menționată a lui Robespierre. Fără îndoială că au făcut acest lucru din pură prudență, considerând că este mai sigur să se apropie treptat de culmile justiției. Dar sunt sigur că asta se străduiau din toată inima și nu voi fi niciodată de acord să-i consider „ignoranți” sau „ipocriti”. Progresul lor în pași mici ar putea să nu fie deloc atât de rău. Au parcurs deja un drum lung. Adevărat, dușmanii lor au avut suficient timp să stea cu ochii pe unde se îndreptau și să le întrerupă calea. Dar când îți conduci trăsura cu viteză maximă, poți garanta că nu vei zbura în abis cu el?
164
A vorbi oamenilor despre sărăcia lor este o tactică nedemnă de geniul tău, Tribune! Acum se folosesc toate mijloacele, se iau toate măsurile pentru a mai da puțină pâine maselor. După ce au reușit acest lucru, conducătorii se vor calma complet: cei guvernați nu vor mai cere nimic de la ei.
Oamenii au nevoie de mai mult decât de pâine. Egalitatea în practică este prima lor nevoie și numai ființele fără minte se pot descurca fără ea. Tribună! Trebuie să susțineți în toată inima această primă nevoie a unui om liber - plinătatea Egalității.
Îi lăudați pe membrii Direcției Executive pentru că le-au permis să cânte anumite cântece și nu altele. Asemenea concesii mărunte către poliție nu ar trebui să vă ocupe, nici măcar să vă ajungă. Toată afacerea noastră se reduce la cântece?
Ai dat ca exemplu pe Agis. Așteptați până vor urma acest exemplu - va trebui să așteptați mult timp. Lăsați-l! cei cinci directori ai noștri, ca și restul conducătorilor noștri, au doar suflete mediocre și minți vulgare. Ei nu simt înălțimea rolului pe care le oferiți. Vor accepta democrații adevărați să își stabilească reședința într-un palat când frații lor nu au un simplu acoperiș de paie deasupra capului? Chiar nu știi ce este mai amuzant sau scandalos aici. Să-i lăsăm singuri și lingușitorilor lor chiar mai mici decât ei înșiși. Ei vor Republica pentru ei înșiși: la fel cum curtenii și regaliștii vor restaurarea tronului, pentru a-și lucra lucrurile josnice sub umbra lui.
Întoarce-te cu dispreț de la amândoi! Nu umili oamenii care s-au umilit suficient. Nu luați măsuri de precauție împotriva lor. Dacă sunt mai puternici, respectați legea care permite lupului să înghită mielul. Dar amintiți-vă că regulile eterne ale dreptății și egalității nu vor pieri odată cu voi. Familia și prietenii tăi te vor răzbuna.
Așa că, continuă cu misiunea ta, cea mai bună care se poate imagina. Apelați oamenii la fericirea universală!
Vai! Suntem încă departe de asta. Marea noastră Revoluție ne-a permis să o atingem pentru o clipă. Un geniu rău a apărut și ne-a înstrăinat de principiile corecte. Patria noastră se ridică pentru o scurtă clipă Să nu-i jignim pe cei care s-au străduit pentru bine, dar se așteptau să-l atingă într-un mod diferit de al nostru. Când Michel Lepelletier și-a propus planul pentru învățământul public, el a căutat și egalitatea. La el a aspirat și Robespierre, când la 21 aprilie 1793, la Clubul Iacobin, i s-au acordat aplauze și salutări calde meritate din partea poporului adevărat, după ce și-a prezentat acolo Declarația drepturilor omului, unde proprietatea era definită ca „dreptul de a

fiecare cetățean să folosească acea cotă de proprietate care i-a fost garantată prin lege; Acest drept se limitează la îndatorirea de a susține drepturile tuturor celorlalți concetățeni și de a nu leza securitatea, libertatea, EXISTENȚA și PROPRIETAȚEA lor” ,0°. Această definiție a fost Manifestul meu și o astfel de formulare a drepturilor omului și cetățeanului nu este în niciun caz opera unui ipocrit. Acest epitet nu se poate aplica decât celor care au modificat o astfel de definiție, înlocuind-o cu o formulă foarte ambiguă: „Proprietatea este dreptul de a dispune de fructele muncii sale la discreția cuiva” etc. Aceasta a fost singura schimbare semnificativă pe care a făcut-o Declarația lui Robespierre. a Drepturilor suferite; după care a fost reprodus aproape literal la începutul Constituţiei din 93. Desigur, cu această distorsiune, nu mai era Manifestul meu. Dar acesta nu este un motiv pentru care să-l contest în mod ambițios cu Maximilian Robespierre primatul în crearea în timpul revoluției a planului de egalitate autentică, la care, așa cum demonstrează sute de pasaje din lucrările sale, el doar a aspirat. Aceasta este datoria dreptății, pe care mă consider obligat să o plătesc acelui „tiran”; Recent, statul a ordonat vânzarea tuturor lucrurilor rămase în urma lui, iar prețul pentru ele (începând cu pluvioză) a ajuns la 30 de mii de franci bani de hârtie, adică 300 de livre în specie! . .
165
a cedat, apoi s-a prăbușit, acoperit de sânge și acoperit cu ulcere. Bal * deputat al Egalității, numai el singur poate vindeca toate rănile.
Tribună! Începi o revoluție, pregătită de mulți oameni mari atât din antichitate, cât și din timpul nostru. Ai de partea ta părerea celei mai bune părți a umanității. Sufletele corupte și mințile răutăcioase sunt împotriva ta. În dreapta ta îl poți contempla constant pe Lycurgus, atât pe Brutus, cât și pe Gracchi, Mably, J.-J. Rousseau și multe alte minți înalte. În stânga, cu greu veți condescende să vedeți fantomele monarhiei și lipitorile Republicii, ziaristi și domnitori angajați care, ca augurii lui Cicero, nu se pot abține să râdă de propria lor mascarada strălucitoare când se văd; sunt actori angajați pentru a distra gloata. Scăpați de toate aceste spirite rele obscure și mergeți direct la Egalitate! Desenează-i toate trăsăturile atractive! Spuneți-le cetățenilor că nu se pot măguli cu speranța de a obține fericirea prin orice extremă, căci extremele converg. Într-adevăr, monarhia lui Ludovic al XVI-lea și republica Boissy d'Angles nu au un teren comun. Ele sunt complet asemănătoare prin aceea că sub unul dintre ele nu am devenit nici mai liberi, nici mai rezonabili, nici mai virtuoși, nici mai fericiți decât sub celălalt. S-au schimbat doar numele; pentru aceasta nu a meritat să facă atâta gălăgie, să verseze atâta sânge, să devasteze atâtea pământuri. Adăugați că remediul pentru o nouă tulburare nu este nicidecum o întoarcere la vechi; o asemenea mișcare înapoi ar fi de multe ori mai rea decât ceea ce s-a întâmplat. Spune-le că această experiență fatală s-ar putea să nu fie de niciun folos pentru a ne arăta deplina inutilitate a ambelor regimuri, atât monarhice, cât și aristocratic-republicane, pentru ființele gânditoare, pentru oamenii liberi. Este un bun prilej de a vorbi cu ei despre democrația pură sau despre Egalitatea perfectă, urâtă în egală măsură atât de Sublima Poartă, cât și de Inchiziția Venețiană. Dedică fiecare pagină a Tribunei tale expunerii detaliate a ideilor sublimului tău Manifest. Construiți cu răbdare Templul Egalității între structura stângace a Constituției și ruinele tronului! Mii de insecte nesemnificative vor zumzea în jurul tău. Harpiile rele vor otrăvi aerul

cu duhoarea lor. Dar suflarea rațiunii va restabili dreptatea, în ciuda tuturor ziarelor și a tuturor mandatelor de arestare.
Tribună! După părerea mea, nu există nimic mai patetic, mai ridicol, mai scandalos, într-un cuvânt, mai mult ca o monarhie, decât republica căreia i s-a jurat credință recent pe Champ de Mars. Sufletul lui Ludovic al XVI-lea ar trebui să se bucure, văzând renașterea acelorași ordine despotice și servile pe care poporul le-a forțat mai întâi să piară. După părerea mea , în afara Egalității nu poate exista libertate, fericire, mântuire! Fără ea, poporul va fi doar turmă, iar republica va fi tiranie. După părerea mea, revoluția nu a reprezentat nimic mai mult decât răsturnarea dinastiei Capet; iar poporul Franței va fi demn de blestemul contemporanilor și al posterității, dacă, punând totul în mișcare, sacrificând zeci de mii de oameni, în loc să aducă eliberarea întregului neam uman prin exemplul lor, ei înșiși nu vor fi. capabili să devină fie mai liberi, fie mai fericiți decât vecinii lor. Și nimic în afară de regula Egalității nu poate împiedica instaurarea tiraniei. Nu vă bucurați dinainte, nenorociți, născuți în cloaca de la curte, auzind astfel de discursuri ale democraților. Ai zâmbit când ai citit în Moniteur că Egalitatea este o himeră. Ați aplaudat măsurile perfide ale directorilor și slujitorilor împotriva apostolilor înflăcărați ai Egalității. Regalişti ticăloşi, laşi! Înțelegeți că Revoluția nu s-a terminat. Să știți că, dacă Egalitatea este o himeră, atunci prietenii Egalității nu sunt fantome și că aceleași mâini care au zdrobit Bastilia și tronul ar putea dori să-și vadă munca până la sfârșit. Atunci deznădejdea vă va prinde pe toți – de la domnul Cerisi până la domnul Trouves; de la staretul Seijes la staretul Poncellon; pentru că toți acești domni tratează Egalitatea exact în același mod. Apoi vor trebui să se supună și să coboare la nivelul general.
166
ÎNCERCARE BRUTALĂ A GUVERNULUI PRIVIND LIBERTATEA SOȚIEI MELE ȘI A VIEȚILOR COPIILOR MEI
Tot Parisul știe deja, tot Parisul cinstit este indignat de acest act inuman, antisocial și urât. Ziarele britanice sunt acum pline de povești despre un fapt, fără îndoială flagrant, dar încă deloc comparabil cu acesta, ale cărui detalii intenționez să le dezvălui Europei. „James Weldon,101 (raportat de Dublin News), acuzat că este membru al unei societăți care se numea club al apărătorilor, ale cărei principii erau întruchipate în promovarea unui sistem de libertate a popoarelor și egalitate a cetățenilor, tocmai a fost condamnat de eforturile vigilente ale domnului Pitt: el a fost mai întâi să-l spânzureze, apoi să-l scoată pe jumătate mort din laț, să-i smulgă interiorul, să le ardă în fața ochilor, apoi să-i taie capul, să-i taie trupul în patru părți și apoi atât capul, cât și trupul ar trebui să fie puse la dispoziția regelui George. Părul, desigur, stă pe cap în toți cei care aud acest mesaj teribil și, involuntar, ne întrebăm dacă despotismul francez poate permite astfel de acțiuni. zeilor! Cruzimea lui nu este așa, este de o cu totul altă calitate și este pictată în diferite tonuri.
Să se gândească guvernul să mă sugrume pe jumătate, să-mi smulgă intestinele, să-mi fierbe în fața ochilor, să-mi taie capul, apoi să mă sfertească, pentru ca după ce au făcut toate acestea, să prezinte Direcției rămășițele mele de fumare – asta ar fi. fi de înțeles. Toți conducătorii nelimitați sunt similari unul cu celălalt. Ceea ce face unul, toți ceilalți se consideră capabili să facă. James Weldon, Tribune of Scotland, este marcat de aceleași crime împotriva tiraniei

ca și mine: el a predicat Egalitatea! și-a câștigat lotul de la legislatorii săi. Nu m-aș fi plâns dacă aș fi fost destinat aceleiași soarte ca și el; dar mă plâng că, nefiind mai vinovat decât el, sunt supus unei pedepse mult mai aspre: pentru a mă pedepsi, ei pedepsesc membrii familiei mele care nu au luat niciodată parte la crimele mele! Într-adevăr, din ziarele engleze nu reiese că, înainte de a-l aresta pe James Weldon, soția lui ar fi sechestrată; să fie obligat să se prezinte în fața unui judecător de pace, supus celui mai dificil, extrem de interogatoriu, nepermițându-i să mănânce aproape 48 de ore; încât cu ajutorul unei asemenea cruzimi încearcă să-i smulgă o mărturisire fatală mamei, capabilă să-l trădeze pe tatăl copiilor ei asupritorilor furioși; ca apoi să o arunce în închisoare, hotărând să o lase acolo până când va renunța la legile naturii de dragul bunăstării ei! Între timp, lăsați la mila destinului, la mila carității publice, copiii ei mici, slabi și incapabili să aibă grijă de ei înșiși... Nu, nimic de acest fel nu a fost întreprins împotriva martirului Egalității James Weldon.
167
Sufletul domnului Pitt, oricât de crud și de rău ar fi, ar fi tremurat în fața unei serii de fapte atât de crude.
Dar omenirea franceză a reușit să se obișnuiască cu astfel de acțiuni. Tot ceea ce tocmai am povestit mi-a fost făcut pe 16 și 17 pluvioza 102.
Pentru a duce la îndeplinire această constrângere, guvernul a apelat la serviciile domnului de la Mainiere, magistrat al secției Champs-Elysées, un om din Vendémière, renumit pentru priceperea de care a dat dovadă în timpul acestor mari evenimente, când, prezidând secția sa, el și-a glorificat președinția cu răspunsul atât de magnific al deputației secției Lepeletier: „Secția Champs Elysees, împărtășind părerea secției Lepeletier, contemplă cu plăcere agonia acestei Convenții perfide”. Două mii de martori, membri ai secției Champs Elysees, vor confirma acest fapt.
Și domnul de la Mainere a fost cel care a forțat pluvioza să-mi aducă soția la el, smulgând-o de la doi copii mici, dintre care unul era grav bolnav și, în afară de mama lui, nu avea cine să aibă grijă de el. Domnul de la Mainier a fost cel care nu a permis acestei femei să mănânce până în seara zilei de 17. El a fost cel care, printr-un șiretlic atât de încântător, spera să interogheze și să extragă cu succes o mărturisire prețioasă despre locul în care mă ascundeam. El a fost cel care, convins de inutilitatea acestei metode, și-a trimis victima la închisoarea Petit Force în seara zilei de 17 sub acuzația de complicitate la o conspirație împotriva guvernului.
Și acest mare conspirator nu știe nici să citească, nici să scrie! Toți oamenii de bunăvoință care mă simpatizează și sunt indignați de comportamentul nemaiauzit al autorităților au concurat între ei să-mi pună numeroase întrebări: „Ce a răspuns soția ta la acest interogatoriu jignitor și rușinos? Ce sa întâmplat cu copiii tăi? Ce s-a întâmplat cu tine însuți?" Soția mea, complicea mea, a răspuns în felul în care ar trebui să se răspundă: în spiritul celei mai profunde indignări și disprețuri pe care o simte virtutea pentru o crimă care o jignește. Copiii mei nu au murit de foame și nu au fost lăsați la mila sorții, așa cum și-au dorit tigrii: aceste făpturi nevinovate au devenit copiii Patriei, sau cel puțin copiii patrioților: peste tot își găseau tații și mamele. Eu însumi rămân sub protecția tuturor prietenilor Egalității și Libertății; toți s-au dovedit acum complici ai mei, toți au devenit gardianul meu. Și eu însumi, și soția mea, și copiii mei - noi cu

fermitate și răbdare așteptăm sfârșitul suferinței - nu al nostru (le suportăm cu mândrie în numele unei cauze comune minunate), ci suferințele întregului popor. . Așteptăm sfârșitul acelei activități febrile cu care dușmanii Patriei sapă o groapă adâncă pentru a se îngropa în ea.
Societatea Panteonului, de când i-am făcut de rușine public pe șefii ei pro-guvernamentali, a devenit mult mai bună în spirit. Din nou aici au amintit vechiul adevăr: „Întreaga societate
este asuprit atunci când cel puțin unul dintre membrii săi este asuprit. Adevărat, câțiva intrigători mai doreau ca membrii Panteonului să aplice întregii Societăți în ansamblu cuvintele dure pe care eu, în numărul 39 al ziarului meu, le-am adresat doar slujitorilor care se infiltraseră în mijlocul lor și induseseră în eroare oamenii neexperimentați. Dorința acestor ticăloși nu a fost îndeplinită, iar clubul Pantheon și-a păstrat respectul și simpatia față de mine. Membrii săi au dovedit acest lucru imediat după arestarea soției mele, anunțând o colectare și organizând un miting în mijlocul lor pentru a-l ajuta pe celebrul conspirator care se afla în închisoare. Le mulțumesc sincer patrioților Pantheonului 103 pentru fapta lor frățească; nu atât pentru faptul că a alinat oarecum suferința victimei (complicele meu putea să îndure viața pe pâine și apă), cât pentru batjocura mortală a acțiunilor guvernului, care s-a manifestat cu sinceritate în acest act de solidaritate frățească. . Prin asemenea fapte, instanța poate judeca cât de mult îl iubesc și cât de mult aprobă comportamentul lui; iar din ele poate vedea că oamenii de bunăvoinţă se grăbesc să se unească pentru a alina suferinţa pe care o aduce cu sine tirania lui inumană.
În timp ce încerc să lovesc cu tunete o mie de crime care se înghesuie pe vârful condeiului meu indignat, două mii de noi crime urmează pe prima, iar fulgerul cuvintelor mele, izbitoare de nedreptăți, nu este suficient pentru a le lovi pe toate. O, numărul meu 41! Cât mi-ar plăcea să te văd apărând în același timp! Câte evenimente nu se potrivesc aici, deși locul lor real este aici! Cu cât avansăm mai departe, cu atât opresiunea devine mai îndrăzneață, cu atât mai repede ne trage în abisul sărăciei și al sclaviei. Ce comentariu groaznic se sugerează la apelul Directorului pluviozei a 24-a, care, anunțându-i pe parizieni că în curând nu vor avea pâine, încearcă în același timp să demonstreze că nu vor deveni decât mai fericiți din asta! Nu există o singură propoziție în acest document cu adevărat istoric, a cărei prezentare în limbajul adevărului pur și gol nu dezvăluie cel puțin patru josniciuni în fiecare. Apoi vine rândul maximului pentru carne. Atunci se vor lua noi măsuri pentru a grăbi cât mai mult ruinarea generală; să acorde cel mai mare patronaj oricărui fel de speculație și lăcomie mistuitoare; a face necesarul în întregime inaccesibil întregii clase plebei; în sfârşit, să ducă la prăbuşirea definitivă a assignaţilor republicani. Urmează apoi propunerea lui Roger-Martin (1 vantoza), reînviind propunerea lui Boissy d'Angles, îndreptată împotriva libertăţii presei, pe care nici Directorul, nici magicianul Merlin nu o pot menţine în limite suficient de înguste pentru o mai mare pace a „Oameni cumsecade” și toți slujitorii impecabili ai poporului. Apoi. ,.aceasta. etc., mulțimi, etc... Unde ne duc toate acestea?
169
Răbdare! Poate vom afla în curând. Nu spun doar răbdare, adaug speranță. Da Da! binele se apropie cu repeziciune, aceste extreme în sine îl vor da naștere. Tiranii! nu ai nici un prieten! toate partidele te urasc! indignarea a devenit universală! Nu trebuie să așteptați ca

judecata posterității să vă perpetueze crimele! Contemporanii le surprind în imagini înfricoșătoare! Și asta se face în timp ce ești încă în viață și chiar sub ochii tăi, în ciuda despotismului tău nerușinat și a sutelor de mii de inchizitori tăi. Ei ne aduc această primă recompensă, dându-ne ocazia să vedem dinainte ce dezgust veți simți pentru toate vârstele care vin! Credeți cu toții că împărăția voastră este de durată? ..!!!

Taxa de abonament este în cele din urmă stabilită la 500 de livre pentru prezentul volum al doilea, care va conține 480 de pagini. Dar, din moment ce biroul meu de abonament a fost distrus de voința guvernului nostru liber, le rog abonaților mei să nu-mi trimită scrisori sau bani acolo, deoarece stâlpii Republicii noastre au decis să le însușească. Îi informez pe abonații mei că pot, temporar, fără jenă, să emit probleme în avans, iar ulterior le voi indica cum pot contribui cu bani la mine. Conducătorii puternici vor ști că toate măsurile lor stricte sunt neputincioși să ne împiedice și că nu au mijloace pentru a opri lucrarea noastră de a proclama adevărul. Nu ne este rușine să recunoaștem că, dacă nu am vrut să fim în plata autorităților, am intrat de bunăvoie în serviciul sans-culotelor, care ne dau ultimele zdrențe; și nu ne este rușine să dispunem de ei, pentru banii primiți pentru ei îi dăm cauzei eliberării sans-culottelor de asuprirea cumplită care îi omoară. Cât despre trimiterea ziarului la departamente, nu trebuie decât să alegem una dintre miile de modalități de contrabandă. Și pentru toți cititorii noi care ar dori să primească Tribuna, este foarte simplu să facă acest lucru - să se aplice la Paris la oricare dintre patrioții din 92, foarte numeroși, încercând doar în niciun caz să-i confunde cu patrioții din 89. (Toată lumea știe că acesta din urmă se referă la susținătorii guvernului, al căror număr scade simțitor pe zi ce trece).

Gracchus Babeuf, Tribuna poporului. Paris, 5 ventoze, anul 4 al Republicii.

Tipografie Tribuna poporului

SCRISOARE CĂTRE J. BODSON 104

9 vantose anul IV [28 februarie 1796]

Sunt foarte încântat, prietene, că mi-ai vorbit atât de sincer în scrisoarea ta de ieri. Voi fi la fel de sincer cu tine și nu voi pierde timp să justific în ochii unei astfel de persoane ca tine, o anumită nuanță în direcția acțiunilor mele, care a provocat surprinderea ta, ceea ce pentru mine nu este o surpriză. Atitudinea mea față de principii nu s-a schimbat deloc, dar atitudinea mea față de unii oameni s-a schimbat. Astăzi recunosc sincer că îmi reproșez că am înnegrit cândva guvernul revoluționar, și Robespierre, și Saint-Just și alții. Cred că acești oameni valorează mai mult pe cont propriu decât

170

toți ceilalți revoluționari adunați laolaltă și că conducerea lor dictatorială era diabolic de bine concepută. Tot ce s-a întâmplat de când acești oameni și guvernul nu mai există, justifică suficient această afirmație. Nu sunt deloc de acord cu tine când spui că au comis crime mari și au ucis mulți republicani. Nu atât de mult, cred: reacția Thermidorian a fost cea care a ucis mulți republicani. Nu intru în considerare dacă Hébert și Chaumette au fost nevinovați. Dacă acesta a fost cazul, tot îl justific pe Robespierre. Avea tot dreptul să fie mândru de faptul că el singur era capabil să conducă carul revoluției la adevăratul ei scop. Oameni confuzi, oameni de jumătate de înseamnă, după părerea lui, și poate în realitate, astfel de oameni, flămând de glorie și plini de îngâmfare de sine, ca niște Chaumette, ar putea fi

bănuiți de Robespierre al nostru că vrea să-și conteste controlul asupra carului. Atunci cel care a avut inițiativa, care a simțit că singur este în stare de ea, ar fi trebuit să vadă că toți acești rivali ridicoli, chiar și cu bune intenții, vor interveni și strica totul. Îmi imaginez că ar fi putut spune: „Să-i scoatem din drum pe acești pigmei încâlciți, împreună cu bunele lor intenții". Cred că a făcut ceea ce trebuie. Salvarea a 25 de milioane de oameni nu poate fi contracarată prin îngrijirea câtorva persoane dubioase. Revivalistul națiunii trebuie să vadă lucrurile dintr-o perspectivă mai largă. Pe drumul său, el trebuie să tundă tot ceea ce îl împiedică, care îngrămădește această cale, tot ceea ce poate împiedica atingerea rapidă a scopului pe care și l-a propus. Fie că sunt ticăloși, fie proști, fie oameni aroganți, flămând de glorie, totuși, cu atât mai rău pentru ei. De ce stau peste drum? Robespierre a înțeles toate acestea și, parțial, aceasta este ceea ce îmi provoacă admirația. De aceea văd în el un geniu, un purtător de idei cu adevărat salvatoare. Adevărat, implementarea acestor idei ar putea să ne mături. Dar ce contează dacă rezultatul ar fi fericirea universală?

Nu cred, prietene, că după asemenea explicații ar fi permis ca oameni cinstiți ca tine să rămână hebertiști.

Atașamentul față de ideile ebertiste îngustează orizonturile acestor oameni. Opa le permite să-și amintească doar de soarta câtorva oameni, în timp ce cel mai important lucru - marile destine ale Republicii - le sustrage atenția.

Nici nu vă împărtășesc părerea că este de prisos și nepolitic să ne amintim moartea și principiile lui Robespierre și Saint-Just pentru a ne fundamenta doctrina. În primul rând, nu aducem decât un omagiu marelui adevăr, fără de care nu am arăta modestia cuvenită. Adevărul este că suntem doar al doilea Gracchi al Revoluției Franceze. Și, de altfel, nu este util să arătăm că nu inventăm nimic nou, că nu urmăm decât primii apărători generoși ai poporului, care înaintea noastră au indicat acel țel al dreptății și al prosperității?

la care oamenii trebuie să ajungă? Și, în al doilea rând, a apela la Robespierre înseamnă a trezi pe toți patrioții energici ai Republicii, și împreună cu ei pe oamenii care cândva nu i-au ascultat decât pe ei și i-au urmat doar pe ei. Sunt nesemnificativi și neputincioși, sunt, ca să spunem așa, morți, acești patrioți energici, acești discipoli ai celui care, s-ar putea spune, a întemeiat libertatea noastră. Ei, repet, sunt nesemnificativi și neputincioși din moment ce memoria acestui ctitor a fost pătată de calomnii nedrepte. Redă-i acea slavă de drept cu care a strălucit înainte și toți ucenicii săi se vor ridica și în curând vor triumfa. Robespierismul va lovi din nou toate partidele; Robespierre nu este ca niciunul dintre ei, nu este în niciun caz ceva artificial și limitat. Hebertismul, de fapt, există doar la Paris, iar adepții săi sunt puțini la număr și chiar și atunci se sprijină doar pe căpăstrui. Robespierre este răspândit în întreaga Republică, printre toți oamenii rezonabili și perspicace și, firește, printre întregul popor. Motivul pentru aceasta este simplu; Robespierre este democrație, iar aceste două cuvinte sunt complet identice; prin urmare, restabilind Robespierre, sunteți sigur că restabiliți democrația.

Trimite-mi notițele tale 105, sunt sigur că îmi vor fi de folos: tu și cu mine vorbim atât de mult despre acea problemă importantă pe care o pun acum la ordinea zilei, încât nu mă îndoiesc că mintea ta limpede va da naștere la ceva valoros la această întrebare.

salut egal.

G. Babeuf

PS Având în vedere că am făcut pe nesimțite, după cum mi se pare, câteva observații strălucitoare și interesante, care, poate, merită o oarecare răspândire, vă dau scrisoarea mea doar pentru lectură. Vă rog să mi-l trimiteți imediat, astfel încât să pot folosi prima parte a lui în ziarul meu. Nu este nevoie să vă spun că nu voi indica acolo că vi s-a adresat; pentru tine, probabil că nu va fi un sacrificiu atât de mare, pentru că probabil tot nu ai fi păstrat această scrisoare dacă nu ți-aș fi cerut să mi-o returnezi.

ILUMINATORUL POPORULUI, sau Apărătorul a 24 de milioane de asupriți, S. Lalande, soldat al Patriei

nr. 1106

(în loc de prospect)

Adevărata putere de pe Pământ sunt săracii; au dreptul să vorbească ca niște stăpâni cu guvernele care îi neglijează

(S e p - J u s t)

Cât de înalte au fost scopurile revoluției noastre! cât de jalnice au fost rezultatele ei! Era menită să asigure fericirea poporului Franței, să servească drept semnal întregii lumi pentru eliberare, dar intrigile și ambiția au dus la faptul că a dus la o serie continuă de necazuri și dezastre. A fost chemat să stabilească o stăpânire a poporului pe ruinele tiraniei, respinse prea mult timp; să răzbune umanitatea și să-i returneze omului deplinătatea drepturilor sale; dar o mână de tirani au adus totul sub controlul unui nou despotism.

Fără îndoială, majoritatea poporului francez își dorește binele, dar nu cunoaște nici căile care duc la un astfel de scop, nici obstacolele pe aceste căi. Călăuzită de oameni străini de interesele sale, rătăcește, împrăștiat și lipsit de sens, dat milei celor mai josnice patimi, iar dacă reușește să scape din mâinile unor intrigători, este doar pentru a se găsi imediat la mila. a unui pumn de alti escroci . Acesta este cercul vicios în care, de la începutul revoluției, poporul s-a învârtit invariabil, cu excepția unui interval de 18 luni, când un mic grup de prieteni ai omenirii i-au călăuzit destinele.

Dar se pare că poporul francez, sub îndrumarea acestor conducători capabili, a atins un asemenea grad de glorie, doar pentru a cădea într-o stare de umilință și mai mare decât sub stăpânirea regilor. Privind înapoi la punctul în care s-a oprit carul revoluției, putem spune că poporul nostru este sortit să rămână pentru totdeauna victime ale tiraniei și că au învins despotismul regilor doar pentru a-și pune capul sub jugul aristocrației. Ar fi zadarnic să încercăm să o ascundem mai departe; pretutindeni se vede cum din ruinele tronului se ridică o nouă tiranie; totul mărturisește că scopul înalt al revoluției - fericirea universală - a fost înlocuit cu un slogan crud: bunăstarea celor puțini, bazată pe sărăcia oamenilor. Întâmpinăm deja rezultatele dezastruoase ale acestei ordini de lucruri, dar necazurile noastre vor continua să crească.

Baza acestor crime împotriva umanității este înrădăcinată în ignoranța oamenilor, în acele mijloace puternice care se află în mâinile dușmanilor lor. Pe lângă aurul pe care îl risipesc

173

„Éclaireur du Peuple>

0 U

s4 MILIOANE D'OPPRIML

Par S. LALANDE t Soldat de la Patrie.

Nu. ïer> servitor de Ppospeclus

Les malheureux sont les puissances de h terre. sis ont le droit de parle en maître) lux gourements qui les négligent
C^/UE revoluția noastră crede sublimul preot Lut! cât de slabă este în efectele sale! trebuia să asigure fericirea poporului francez, să dea semnul! de la libertate la morde; intriga și ambiția l-au făcut să degenereze într-o stare perpetuă de necaz și calamitate. Ea trebuie (găsită pe rămășițele tiraniei sale, puterea Poporului prea mult înțeles greșit, să răzbune umanitatea, să redea omului exercitarea deplină a drepturilor sale; și unii tirani
Fără îndoială, majoritatea francezilor vorbesc bine.
dar ea nu a angajat mijloacele pentru a atinge acest scop
nici obstacolele care îl opresc. Ghidat de nume
străini de cauza ei, > rătăcește fără principii · fără con
cert f şi totdeauna după cele mai josnice pasiuni ¿ s
elect scapa din niste luti inactive este pentru gravei
în mâinile tale oe^jut. '.acea altă ligă de ticăloși. televizor
?ea călătorește de la к1 începe-
menine revdutior i; dacă nu cu excepția unui spațiu de
optsprezece luni atârnă. tnt care un numar mic de prieteni:.
fl „ПйГПл' И" .” *' i Jerer ta scs destines■
Первый номер газеты «Просветитель народа»
pentru a semăna corupție, ei împrumută de la patrioți lexicul lor pentru a susține eroarea, a propaga principii false și a deruta opinia publică. De fiecare dată când acești complici ai tiraniei pregăteau o nouă încălcare a libertății, în Franța nu exista niciun colț în care să nu sune minciuni vicioase, sofisme inteligente, verbiaj demagogic, cu ajutorul cărora au reușit să înșele poporul, să-i împingă la acțiuni care erau contrar acestora.interesele. Așa a fost comportamentul clicei patriciene care plănuia să înlocuiască pactul democratic din 93 cu codul josnic al lui Boissy d'Angles. Hackerii angajați și-au dat penele venale în slujba acestui design blasfemiant. Republica a fost inundată de invenții urâte, calomnioase, eretice și blasfemii blasfemiante împotriva rațiunii și suveranității poporului, iar conspiratorii au reușit curând să corupă opinia publică.
Astăzi imaginea s-a schimbat oarecum. Majoritatea liderilor șefi care au lucrat cu cel mai mare succes pentru a dezvolta acest cod de sclavie s-au unit împotriva propriilor lor urmași. Prejudiciul adus drepturilor omului prin răsturnarea Constituției din 1993 a fost doar o piatră de temelie către crime mai grave. Atacatorii, incapabili să lupte deschis pentru revenirea tiraniei unuia, au decis că acordarea drepturilor majorității celor puțini ar fi un pas semnificativ către obiectivul pe care și-au propus-o. Ar putea ei să eșueze? Două partide puternice au găsit aici un avantaj pentru ei înșiși. În primul rând, intrigatorii ambițioși, cei bogați, vedeau în această ordine de lucruri onoruri, demnitate și deplinătate de putere. Avantajul regaliștilor era că a distrus puterea poporului, singurul lucru care putea fi fatal pentru ei. Dar cele două partide nu au rămas mult timp unite. Regalismul, văzând că moartea opiniei publice îi va oferi posibilitatea de a acționa exclusiv în propriile interese și cu mare speranță de succes, a vrut să profite de acest lucru. De aici au venit evenimentele celei de-a 13-a Vendémière. Este suficient să enumeram principalii inspiratori ai constituției din 1995, astfel încât să nu existe nicio îndoială cu privire la intențiile autorilor ei, astfel încât să devină clar: acest cod a fost elaborat de ei doar de dragul de a putea conduce imperceptibil oameni la monarhie. În primul rând, acesta este Lanjuinet, membru al comisiei de 11*; Boissy d'Angla; iar în spatele

lor toţi cei care vorbeau cu cel mai înflăcărat entuziasm în favoarea codului lor. După a 13-a Vendémière, cele două părți s-au separat destul de clar una de cealaltă. Chiar și cel mai puțin pătrunzător ochi poate distinge cu ușurință, pe de o parte, regalismul, ridicându-și capul în consiliile legislative, pe

!♦ Aceasta este aceeași comisie care a fabricat constituția din 1995.

spectacole - peste tot; iar pe de altă parte, casta patriciană, luptându-se să-și mențină puterea. Ambele clicuri plătesc pentru o mulțime de hacki ale căror pene otrăvite revarsă minciuni și înșelăciune, corupând mințile oamenilor. Ziarele susținute de guvern (sau de patriciat, care este același lucru) au încetat de mult să ne mai asigure că Directoratul va aduce bine, că aceasta este dorința lui cea mai prețuită, că binele se poate ridica pe o temelie putredă! de parcă experiența secolelor trecute nu ar fi dovedit că scopul oricărui guvern corupt este întotdeauna opus scopurilor poporului! de parcă cineva nu știe că forța atrăgătoare a puterii este irezistibilă și că, odată ce a băut din paharul magic al puterii, o persoană este lipsită de orice dorință, cu excepția dorinței de a o păstra!

Libertatea ar fi pierdută pentru totdeauna dacă Patria, victima acestor doi monștri, nu ar avea alt sprijin. Dar în Republică există și un terț, format din toți prietenii omenirii, care acționează sub steagul Egalității, călăuzit numai de marile legi ale naturii și ale rațiunii și neavând alt scop decât FERICIREA UNIVERSALĂ. Această alianță sfântă este mai puternică decât celelalte două partide la un loc. Se bazează pe cei 24 de milioane de oprimați. Și ar fi triumfat fără dificultate dacă strălucirea adevărului ar fi putut risipi întunericul în care tirania cufundă poporul.

În această situație, ne mai rămâne un singur mijloc de a salva Republica, de a o smulge din ghearele oricărei tiranie, de a pune carul revoluției din nou pe drumul cel bun și, în final, de a o îndrepta spre scopul prevăzut de natură și rațiune. : trebuie să aprindem torța principiilor drepte mai strălucitoare decât acele flăcări slabe cu care tirania încearcă să le eclipseze; neglijând puterea formidabilă a Inchiziției, este necesar să conduci forța invincibilă a poporului, să-i luminezi, să-i susținem aspirațiile și, în ciuda oricăror obstacole, să-i adunăm pe toți cei săraci (și numărul lor este atât de mare!) în jurul doctrinei. de beneficiu universal; este necesar să le ridice curajul, slăbiți de nenorocirile care îi asupresc, demonstrându-le că bunăstarea lor depinde doar de ei înșiși; trebuie să le arate calea de urmat, să-și îndrepte pașii, să le expună în fața lor toate trucurile tiraniei folosite pentru a-i înrobi, să le analizeze în fața ochilor comportamentul oamenilor care pot influența soarta libertății, să lumineze cu o mână căile întortocheate ale regalism, iar cu celălalt - rupe masca patriotismului, care se ascunde în spatele patriciatului.

Mi se pare că un ziar care se conformează acestor principii, dezvăluind poporului toată lărgimea drepturilor sale și toată măreția posibilităților lor, este demn de atenția tuturor prietenilor omenirii. Și am îndrăznit să îmi asum sarcina de a întocmi un astfel de ziar. Toate hârtiile cu care abundă atât de mult Republica sunt cumpărate fie de guvern, fie de regali; nu există oameni în ele

Ce, un singur nume2*. A sosit vremea ca oamenii să aibă propriul ziar, în care să aibă deplină încredere, care să nu-i lingușească sau să-i înșele, ci să fie independent, disprețuind atât aurul regalist, cât și persecuția patriciană.

Mă consider demn de această întreprindere onorabilă. Persecuția nu mă sperie deloc; nu va face decât să crească numărul de adepți. Ce câștigă despotismul prin zdrobirea apostolilor adevărului și dreptății? Pământul va da naștere altora noi. Deoarece rănile mele mă împiedică să-mi urmez vitejii camarazi de arme pe câmpurile gloriei, mă lansez într-o carieră de jurnalist și voi pune în ea atât curajul, cât și abnegația care m-au condus cândva în luptă cu susținătorii regilor. . Acest tip de bătălie nu este mai puțin glorioasă. Cel care se declară critic al viciilor, apărător al omenirii, nu trebuie să fie mai puțin curajos decât un erou care nu se teme de moartea la frontieră. Mă voi bucura dacă, pierzându-mi brațul, îmi pot sluji țara chiar și cu un pix.
Robespierre! tu, pe care contemporanii tăi, abandonând eroarea în care i-au cufundat mai mulți trădători, proclami acum răzbunătorul omenirii; tu, pe care posteritatea îl va pune la egalitate cu Gracchi și Sidney,107 - în exemplul tău voi urmări o crimă triumfătoare, voi apăra o virtute asuprită, voi apăra cauza poporului; inspirat de principiile veșnice proclamate de tine, voi învia acele adevăruri grozave care, ieșind de pe buzele tale, au făcut de atâtea ori să tremure tirani și ambițioși. Dacă ți-aș admira virtuțile, dorința ta arzătoare de fericirea țării tale natale; dacă, dispreţuind groaznica defăimare pe care duşmanii libertăţii au revărsat-o pe mormântul tău în torenţi, eu, în ciuda blestemelor din partea poporului greşit, am păstrat în inimă admiraţia care inspiră virtutea, dragostea pentru patrie, devotamentul faţă de ea. cauză sfântă, atunci de ce să-mi fie rușine să mă adresez vouă într-un moment în care numele vostru nu poate fi chemat înaintea acelorași oameni fără a smulge din ei lacrimi de pocăință; devreme sau târziu, dar vocea adevărului se aude. DESPRE! Ar putea oamenii disprețuitori care te-au trimis la eșafod să-și mascheze crima pentru mult timp! Ei înșiși s-au trădat prin fapte josnice, care s-au transformat într-o conspirație constantă împotriva poporului. Faptele lor cele mai neînsemnate au fost suficiente pentru a-i justifica pe cei pe care ni i-au înfățișat drept tirani; totul ne-a arătat în sfârșit cât de fără vină au fost victimele care au murit pe 9 Thermidor. Dragi umbre sacre! Numele voastre, capabile de sine
2* In numarul lor, exclud numai Tribuna poporului, cu adevarat vrednic de gloriosii yavvaii, pe care si-a ales-o. Dacă această ediție ar fi distribuită suficient în rândul oamenilor, atunci mormanul de sofisme ridicate de tiranie s-ar prăbuși foarte curând.

îngrozi tiranii, îmi vor împodobi adesea scrierile slabe, iar principiile mele, împrumutate din natură, îmi vor călăuzi întotdeauna condeiul independent.
Acesta sunt eu. Acum nu mai trebuie să explic morala pe care o voi predica. Nu voi spune, alături de turma de hack-uri corupți sau lași, că revoluția s-a terminat. Voi arăta că abia a început; Voi arăta că, dacă revoluția ar duce la rezultatele pe care le avem astăzi, atunci ar trebui recunoscută drept cea mai mare crimă împotriva umanității. La fel, nu voi spune, împreună cu slujitorii Direcției, că aceștia din urmă vor aduce mântuirea patriei; dimpotrivă, voi demonstra că Directoratul nu intenționează să o salveze și așa va merge raționamentul meu. Însăși tactica Directorului din momentul înființării lui îmi arată că nu vrea să salveze patria-mamă. Tactica ei amintește de intrigile curții, când aceasta din urmă, presată de partidul popular, fiind neputincioasă să dea o lovitură decisivă libertății, și-

a întemeiat acțiunile pe binecunoscutele principii ale lui Machiavelli. Ce făcea atunci comitetul austriac de la Tuileries? El a aprins certuri între partide separate; s-a înfruntat unul împotriva celuilalt pe adepții înfocați ai libertății, pe așa-numiții anarhiști și pe acei oameni nehotărâți sau răuvoitori care erau numiți moderați; iar în timp ce patrioții se certau între ei, curtea și-a întărit puterea zdrobită și a adunat forțe capabile să înfrâneze libertatea. Aceasta este tactica directorilor noștri. După ce au urcat pe tron, au fost nevoiți să întindă mâna către democrați; s-au prefăcut că iau frâiele guvernării numai pentru a întoarce carul revoluției pe drumul cel bun. Spre sfârșitul Convenției, s-a răspândit un zvon că ar exista un partid uriaș care lupta pentru principiile egalității; de parcă în fruntea ei erau chiar membrii senatului care sunt acum îmbrăcați în purpuriu; patrioţii erau destul de simpli la inimă pentru a crede cu evlavie în toate aceste minciuni. Dar atunci s-a înființat Directoratul și apoi s-au deschis ochii tuturor. Acum s-a dovedit că toate mașinațiunile fostei curți au fost înviate. Urmându-i exemplul, Directoratul i-a înfruntat pe republicani cu regaliștii. De la înființare, nu a încetat să aprindă dușmănie între aceste două părți. De îndată ce cearta a început să se stingă, ordinul de a cânta din nou Marsilieza a umflat-o.
8* Nimeni să nu creadă că sunt împotriva interpretării acestui imn în teatrele noastre. Îmi amintesc cum i-am atacat pe austrieci; cântând: „Înainte, fiii patriei!” Aici mă refer doar la spiritul care a dictat această măsură. Interogați câți patrioți doriți, întrebați-i în ce stat sunt treburile publice și vă vor răspunde că totul merge cât mai bine, întrucât au reușit repetarea unui cântec patriotic; vă vor spune: patria este salvată, așa că ieri am bătut pe un Chouan în teatrul de pe Rue Feydo. Vorbește-le despre sărăcia oamenilor, despre înrobirea lor, despre prosperitatea corupției,
178
Directorul echilibrează avantajele ambelor părți, astfel încât nici una, nici cealaltă dintre ele să nu câștige o victorie completă. În loc să dea o lovitură de moarte regaliștilor, ea îi patronează în secret pentru a le putea opune adevăraților republicani. Existența ambelor părți îi asigură aparent existența; și singura concluzie care se poate trage din aceasta este că Directoratul nu dorește deloc să salveze Patria, ci caută doar să se păstreze și să-și întemeieze puterea pe ruinele drepturilor poporului.
Aceasta este calea oricărui guvern nedrept; fiecare dintre ei poate rezista numai în mijlocul frământărilor și al luptei, al căror centru se află ei înșiși.
Dintre toate aceste nenorociri, cea mai mare este dezintegrarea opiniei publice, care se confruntă zilnic cu lovituri noi și dureroase, demoralizarea oamenilor și pericolul ca libertatea să fie în curând izgonită de unde tirania capătă din ce în ce mai multă putere pe zi ce trece. Să ne grăbim să ridicăm o barieră în jurul căreia se vor aduna toți oamenii cinstiți; să aprindem în fața ochilor poporului torța marilor principii ale bunăstării sociale; luminează poporul; să-i trimitem forțele – atunci Patria va fi mântuită.
Paris, 12 Ventose IV al Republicii
Notă. Acest ziar va fi publicat de trei ori pe deceniu.
ILUMINATORUL POPORULUI, sau Apărătorul a 24 de milioane de asupriți, S. Lalande, soldat al Patriei
nr. 2
Adevărata putere de pe Pământ sunt săracii; au dreptul să vorbească ca niște stăpâni cu guvernele care îi neglijează

(C ɵ n - F u s t)
În primul meu număr, am atins politica Directorului: am explicat cât de fals și absurd este; haideți să terminăm revizuirea noastră și să arătăm că duce inevitabil Directorul la distrugere.
Flirturile secrete ale Directorului cu regalismul ne sunt destul de evidente; atacurile ei ipocrite asupra regalismului se explică doar prin refuzul ei de a pierde complet simpatia republicanilor. În cazurile în care nu se retrage înaintea regalismului, loviturile ei sunt timide, nesigure și date în așa fel încât să nu
despre moartea libertății; întreabă-i despre leacul pentru toate aceste necazuri – îți vor oferi Marsilieza. Întrebați-i care sunt cei mai periculoși dușmani ai libertății, ei vor răspunde: cei care împiedică cântarea Marsiliezei. Cât timp ne vom distra cu cântece!
1?*

să nu fie de folos cauzei libertăţii. Dacă Directoratul se va vedea nevoit să aresteze vreun jurnalist contrarevoluționar, o soartă asemănătoare îi va avea imediat publicistului patriot, pentru a pacifica partidul regalist; iar în cele din urmă acesta din urmă câștigă; căci ce înseamnă pentru ea pierderea unuia dintre hackurile ei? Are destul aur; va cumpăra cu ușurință un nou stilou venal pentru a-l înlocui pe cel pierdut. Dacă Directoratul se opune agenților emigrării, începe să-i persecute pe prietenii libertății cu dublă vigoare. Lyon se pregătea să arboreze steagul lui Ludovic al XVIII-lea. Pentru a stopa infecția, care nu avea să nu se răspândească la departamentele învecinate și să grăbească moartea Directorului, acesta din urmă a fost nevoit să recurgă la măsuri represive. În timp ce Revershon îi urmărește pe regaliștii din Lyon, care găsesc cu ușurință mijloace de evadare, la Paris ei revizuiesc istoria crizei revoluționare: ei declară că poporul nu a respectat formalitățile legale, pedepsindu-și dușmanii, administrându-și propria judecată, predeterminată. prin împrejurări grele și urgente – și iată cetățenii predați tribunalelor sub acuzația de distrugere a apărătorilor lui Capet, monștrii care au vărsat sângele oamenilor în Piața Caruselului. Astfel, prejudiciul nesemnificativ adus contrarevoluționarilor este compensat prin procesul împotriva revoluției și a poporului însuși.
Dar patronajul pe care Directorul îl dă regaliștilor, lupta cu adevărat ridicolă pe care o organizează între ei și republicani, toate aceste trucuri despre care am vorbit deja, nu o mulțumesc. Încă seamănă discordie printre republicani înșiși. Porecle „anarhiști”, „fiends”, inventate la curtea regală, Acum reînviați, sunt lipiți de prietenii devotați ai libertății. Agenți ageri se năpustesc printre patrioți. Ei îi inspiră pe cei slabi că nu este nevoie să se plângă, că Direcția este pe calea cea bună, că este de datoria prietenilor Patriei să o lingușească și să o susțină; ei atribuie intenții insidioase celor care, rămânând fideli jurământului lor, îndrăznesc să proclame mari principii ale binelui public; ei îi prezintă ca fiind mai periculoși decât chiar și regaliștii; iar oamenii amăgiți, ademeniți de discursurile acestor iobagi, fără să-și dea seama, trădează cauza libertății pentru a se preda cauzei unui pumn de escroci. Spune-le acestor ticăloși predicatori că lingușirea este nedemnă de un om liber; descrie-le sărăcia oamenilor, starea de opresiune sub care vegetază; arată-le impunitatea constantă și succesele regalismului, patria suferindă; îndrăznește să afirmi în fața NPMP că revoluția nu a fost finalizată sau că scopul ei nu a fost atins - vei fi imediat catalogat drept „anarhist”; toți cei care sunt nesiguri în patriotismul lor vor

fi puși împotriva voastră, iar dacă intrigile nu vă pot înăbuși vocea, atunci răsplata voastră pentru curaj și dragoste pentru Patrie va fi o persecuție deschisă.
180
Unde crede Directorul să meargă, urmând o cale atât de strâmbă? Am spus asta în primul număr al ziarului meu; are nevoie de carul revoluției pentru a se bloca cu fermitate în mlaștina care deja a forțat-o să se oprească. Văd dovezi incontestabile ale acestui lucru în toate acțiunile ulterioare ale Directorului: niciuna, în opinia mea, nu se bazează pe principiile libertății și egalității care rezonează în fiecare inimă curată, niciuna nu este îndreptată spre bunăstarea publică. Dimpotrivă, fiecare pas al acestuia reprezintă pentru mine o dovadă a existenței unei părți dedicate exclusiv propriilor sale interese private. Prin urmare, oricine se așteaptă ca Directoratul să facă eforturi pentru a ridica un mare edificiu de bunăstare publică se înșală grav.
Orice guvern, dacă nu se bazează pe marile principii ale naturii și rațiunii, este obligat, pentru a se menține, să recurgă la artificiile pe care le-am descris mai sus, care se numesc denumirea pompoasă a politicii, în timp ce ele sunt doar o intrigă de bază. . „Politica bună”, spune Mably, „nu este diferită de moralitatea sănătoasă”; prin urmare, ar fi o mare greșeală să credem că un popor liber poate fi controlat de intrigi de curte. Directorul se înșeală, crezând că, urmând principiul lui Machiavelli „împărți și cuceri”, își va atinge scopul. Nu este nevoie de multă perspectivă pentru a vedea cum acest principiu o duce la o distrugere inevitabilă. Într-adevăr, disensiunile pe care ea însăși le stârnește nu vor da, în cele din urmă, decât noi lovituri opiniei publice; si de vreme ce Directoratul nu poate guverna decat prin intermediul opiniei publice, este evident ca toate actiunile sale nu-i avantajeaza deloc; dimpotrivă, o târăsc într-o prăpastie, pe care nu pare să-l observe.
Directorul vrea să păstreze doi dușmani de moarte, regaliștii și republicanii; ar dori ca aceste două partide, păstrând un echilibru strict, să-i asigure posesiunea netulburată a puterii supreme. Dar care sunt mijloacele sale? După distrugerea opiniei publice, care este puterea ei? Unde sunt arcurile care pot alimenta mașina? Mândră în mod clar că a reușit să supraviețuiască până în zilele noastre, crede că a făcut totul pentru a-și menține dominația; dar nici măcar nu știe cui îi datorează triumful ei temporar. Să știe deci că aceasta este opera republicanilor, acelor curajoși care s-au hotărât să se unească în jurul ei, convinși că ea chiar îi va învinge pe regaliști, iar apoi, zdrobindu-i pe acest dușman, ei vor merge cot la cot cu ea spre scopul final al revoluției; să știe că, separându-și cauza de cauza poporului, de cauza patrioților, își crește propriul mormânt; pentru că poporul poate triumfa fără un Director; dar de ce sunt capabili cinci oameni, lăsați în voia lor?
181
Dorința de a pune mâna pe ambele partide atât de puternice deodată - partidul poporului și partidul regaliștilor, fără a le aduce o lovitură de moarte - este o întreprindere prea îndrăzneață. Clica termidoriană a acționat cu mai multă dexteritate. Pentru a se ține de putere, a chemat toți dușmanii libertății să o ajute: a deschis ușile închisorilor și a chemat emigranții. Într-un efort de a suprima poporul, ea a realizat nevoia de a-și crea o fortăreață în fața tuturor contrarevoluționarilor; exact asta a facut ea. Și directorii noștri sunt mult mai puțin prudenti. Deși nu doreau să acționeze în favoarea

poporului, ei și-au început domnia umilindu-i pe regaliști, făcându-i dușmanii lor implacabil. Atunci au decis să persecute Partidul Popular și au pierdut singurul sprijin pe care puteau conta; și s-a dovedit că toate partidele le-au devenit adversari.
Acesta este momentul potrivit pentru a spune întregul adevăr. Directorul Executiv, privind totul în jur doar prin ochii lingușitorilor săi, nu pare să cunoască starea actuală a Republicii, sau poate că este orbit de strălucirea purpurii pe care o poartă. Eu, care nu am flatat pe nimeni niciodată, îi voi spune cu toată sinceritatea că ea însăși își pregătește propria soartă. Îi voi spune că oamenii geme de cea mai monstruoasă sărăcie și că pe dreptate îi învinovățesc pentru toate chinurile pe care le îndură; Îi voi spune că poporul cere nu numai pâine, ci și drepturile furate de la ei; Îi voi spune că regaliștii prind putere pe zi ce trece; Îi voi spune că oamenii de pretutindeni s-au săturat de lupta rușinoasă pe care ea îi face să lupte împotriva criminalității; Îi voi spune că nu va putea menține mult timp un echilibru între ei, pentru că toate părțile se ridică zi de zi una împotriva celeilalte și se vor lupta deschis între ele de îndată ce își vor aduna puterile; În cele din urmă îi voi spune că căderea uneia dintre aceste petreceri o va implica pe a ei.
Să presupunem că regaliștii triumfă. DESPRE! directorii noștri știu ce soartă îi așteaptă; Nu-i consider atât de nesăbuiți încât să spere la vreo milă. Dar nu, libertatea va triumfa, poporul va fi învingător; Sunt garanția curajului și puterii lui. Și apoi vai de ambițioși, care credeau că este posibil să-l asuprească!
Ei spun că Directorul se bazează pe puterea baionetelor. Ce cuvinte groaznice! Oameni ticăloși care ne slăbesc eroii, ce credeți că sunt acoliți ai Directorului! Nu, acești glorioși războinici, care și-au vărsat sângele de atâtea ori pentru cauza libertății, nu sunt nicidecum automate înarmate, pe care guvernul nedrept să le poată direcționa la propria discreție. Nu sunt soldați ai cinci supuși nesemnificativi, soldați opi ai Patriei. Este zadarnic să încerci să-i echivalezi cu sclavi ticăloși pe care tirania îi folosește pentru a sugruma popoarele. Războinicii noștri sunt oameni liberi, fac parte din poporul francez, cauza lor este a lor; ei nu-și vor nimici cu mâinile lor nici soțiile, nici copiii, nici tații, nici familiile lor sărace; nu se vor cufunda în piept Oτ
eu?
puritatea acelei săbii sacre, pe care au luat-o în mâini pentru a-i pedepsi pe tirani. Da, desigur, vor merge împotriva regalismului dacă insolența lui impie îl va determina să comită vreun act de violență; ca și 13 Vendemière, ei vor sta sub steagul poporului adevărat; dar după biruinţă, ei, împreună cu acelaşi popor, vor cere fericirea luată de mai mulţi trădători.
Directorul să nu spere că după ce echilibrul s-a rupt, adică după victoria Poporului, falangele noastre republicane își vor susține puterea. Să se uite la primele zile ale Revoluției: va vedea cum soldații, obișnuiți să se supună la cel mai mic semn, s-au îndepărtat de cauza despotismului pentru a lua partea cauzei libertății. Lasă-o să se cutremure la amintirea acestui exemplu și las-o să vadă în sfârșit. Dacă gărzile franceze, care constituiau pe atunci, s-ar putea spune, o corporație străină de popor, s-au răzvrătit împotriva puterii regale108 și s-au înghesuit pe steagul poporului, atunci ce vor fi soldații cetățeni, mai înțelepți după cinci ani de revoluție, do? Oh, acești eroi suferă mai puțin decât oamenii înșiși? Nu au aceleași dureri de foame? Sunt ei indiferenti la necazurile Patriei? Vor contempla, în

cele din urmă, indiferent cum cea mai rușinoasă dintre toate tiraniile, despotismul bogaților și al escrocilor, se ridică pe ruinele drepturilor populare? DESPRE! Nu mai insultați virtutea războinicilor noștri cu asemenea bănuieli josnice; opriți-vă, oameni pervertiți, să-și întunece gloria, atribuindu-le rolul de acoliți regali.

Aceasta este poziţia în care se află acum Directoratul Executiv; a vrut să îngăduie și să suprime atât regalismul, cât și republicanismul la rândul său, dar făcând acest lucru nu a făcut decât să întoarcă toate partidele împotriva sa. Patrioții, fără tragere de inimă, o țineau încă de partea ei, în ciuda necinstei și a trădării constante; dar actul de oprimare barbară la care au fost martori în 17 pluvioza, acest act, a cărui asemănare nu se regăsește decât în analele primilor ani ai Inchiziției, le-a stârnit cea mai profundă indignare în suflet și a rupt firul subțire care părea pentru a le conecta în continuare cu Directorul. Mă refer la cetăţeanul Babeuf. Trebuie să remarc aici acest act de despotism regizoral atât pentru a doborî mânia societății asupra capetelor monștrilor care au dat un asemenea ordin, cât pentru a deschide ochii unei mulțimi de oameni slabi și pentru a le întări spiritul șovăitor.

Babeuf, autorul Tribunei poporului, primul scriitor care, după evenimentele ucigașe din 9 Thermidor, a îndrăznit să proclame marile principii ale libertății și fericirii publice; primul care s-a grăbit pe arena unei lupte decisive împotriva tiraniei patriciene și sub al cărui stindard stau acum ca un simplu soldat, acest Babeuf rămâne încă o victimă a persecuției Directorului pentru că și-a neglijat aurul corupt și a preferat cauza dreptății. iar umanitatea la cea a despotismului. La fel ca predecesorii săi, a trebuit

183

îngropați-vă de viu pentru a evita moartea în mâinile dușmanilor adevărului.

Pe 17 Pluviosis, un detașament din armata sberilor, care a fost lansat pe urmele lui, a mers la casa lui, unde i-au găsit doar soția și cei doi copii. Înfuriați că au ratat o victimă, acești iobagi demni de tiranie o smulg pe cetățeanul Babeuf de la copiii ei și o târăsc la magistratul secției Champs-Elysées. Aici, toate izvoarele ingenioase sunt activate pentru a o obliga să deschidă adăpostul în care se ascunde soțul ei. Văzând că ea scăpase de toate capcanele lor și ignorase amenințările lor, monștrii responsabili de întreaga operațiune au considerat de cuviință să folosească foametea pentru a extrage de la ea mărturisirea pe care nu voia să o dea. Și-au îndeplinit imediat planul crud; Cetăţeanul Babeuf a fost lipsit de toate alimentele timp de două zile. Apoi ea, pe jumătate moartă, slăbită, a fost târâtă la închisoarea La Force sub acuzația de conspirație împotriva guvernului. Și fiul ei cel mare de zece ani i-ar împărtăși soarta, dacă numai călăii l-ar putea găsi.

Acesta este comportamentul tiraniei. Își acoperă acțiunile antipopulare cu un pretext plauzibil de folos public.

Capcana s-a dovedit a fi prea aspră. Cine nu vede în această măsură scandaloasă o încercare de a face pe plac regalismului, iar în modul în care se realizează, un act de răzbunare cumplită? Cine este acel naiv care se va lăsa înșelat?.. Vile înrobitori ai poporului Franței! Deci aceasta este răsplata pe care ați destinat-o pentru apostolii libertății! Ești neputincios să-i lovești, așa că îi elimini, lovindu-i pe cei dragi! Nu vorbesc despre încălcarea legii, oricât de penală ar fi ea în sine. Vorbesc despre o insultă adusă simțului umanității. Barbari! Așa că ai vrut ca această femeie să-și trădeze cele mai sacre

și mai dragi îndatoriri. Ai vrut ca soția ta să devină instrumentul morții soțului tău, instrumentul răzbunării tale? Și la ce remediu groaznic ai apelat! Foame! Cei mai cruzi tirani au reușit să inventeze tortura, dar natura înfricoșată nu le-a permis niciodată să recurgă la asta, sau cel puțin istoria nu a îndrăznit să ne vorbească despre o asemenea atrocitate. Astfel, onoarea de a inventa un asemenea chin, al cărui simplu gând face omenirea să se cutremure, aparține tiranilor zilelor noastre. Geniul Directorului l-a depășit, așadar, pe geniul lui Buziris, Diomedes, Phalaris, Nero și al tuturor celorlalți monștri, a căror amintire este odioasă pentru rasa umană.
Aşa este crima care a tras definitiv o linie largă de demarcaţie între Director şi toţi patrioţii şi l-a lipsit de singurul sprijin pe care părea să-l mai aibă!*.
'♦ Vezi nota de la sfârșitul numărului. Z Z
184
Pliant emis de Babouvists la ora de închidere a Clubului Pantheon

Lettre d'un Patriote
DEL À REVN 1 O M

Trebuie să fie convelli că noi- etion într-un foarte ringuJib moral sltu^tțo^ l Pe de o parte, i« patriot are de 9* tcaitoj?ni de lași, cte lași *! de vôkt> de-pieds du Directory, pentru că avortăm!W}!6 în jurul acestei ceară Direct pe ianuarie oi; pentru că am jurat să sprijinim, iar actuala Conadtutioa, ôe toate forțele noastre eide toate tocurile noastre, adică fizicului și metafizicului. D*nn a .tre side, a ministrai ifôus ûccusofeotpvbVqxutoênîd? Vrei să răsturnăm Constituția și directorul? L<i eommlsdebureauti r ziare.' ounn: and hure aderent к repetat; pe non» calam i»^h .'we tasulteitet we vihp^ndoHde all· Us ть.Лёгс·.
Fratesé* a intrat oribil în acest dteux f us souf-frionevee răbdare, umilințe» dezguste, pr:v ttonț, ЛечеЫ și lipsă * c sus ¿tanțe . Mjusdce, arbitrar · ι am fost hotărâți è ¿cuIíπχ,
pdree that noia diions decided ttah our terme* LeJJircкţQjry^tent dy float : e » affranchi, fi r 'uy^ drawn d*UQc sltutioo teen painful, it us я ijl mean that it rt cebit more пик мг- 7u*il she
Republicani sinceri, prieteni înfocați ai libertății, apărători dezinteresați ai drepturilor poporului, părăsesc Directoratul pentru a se tăvăli în crimă și a-și săpa propriul mormânt. Din moment ce ea și-a separat cauza de cauza justiției și a umanității, întrerupeți legătura dintre a ei și a voastră. Iar voi, oameni slabi, dar cu inima curată, deschideți în sfârșit ochii. Ești doar o unealtă la care ea tinde azi pentru a o rupe mâine; uită-te la atrocitățile ei și abandonează-i bannerele dacă nu vrei ca oamenii să te considere participanți la crimele ei. Lasă* toți oamenii de bunăvoință să se unească, să se unească din ce în ce mai aproape. Toți își doresc fericirea Patriei, triumful drepturilor oamenilor. Unul și același interes și o singură dorință le unesc pe toate; dacă erau despărțiți, s-a întâmplat doar din cauza intrigilor, și nu din cauza unei diferențe de sentimente. Acum, batalionul sacru, defilând sub steagul fericirii universale, ridicat de neînfricatul Tribun al poporului, crește pe zi ce trece. Moralitatea înaltă propovăduită de acest demn rival al Gracchi atrage constant noi adepți la el; în multe departamente, toate inimile pure care au scăpat de loviturile pumnalelor termidoriene cer egalitate adevărată, fericire universală sau moarte. Oamenii încep să aprobe aceste discursuri inspirate.

franceza sincera! Să ne unim cu toții în jurul acestei învățături mântuitoare. Să-i încurajăm pe cei slabi dintre noi, arătându-le scopul înalt pe care ni l- am propus. Să raționăm cu oamenii, să le arătăm că Republica, pentru care luptăm de atâta vreme, nu este deloc un sistem bazat pe foame, corupție, ceartă; că măreția și prosperitatea Republicii noastre nu stă deloc în aurul, luxul și splendoarea exterioară a funcționarilor săi; să arătăm oamenilor, care au rămas nefericiți atât de mult timp, că Republica noastră este culmea prosperității. Tirania tremură: își exercită toată puterea, dorind să nu lase să strălucească lumina adevărului; dar adevărul mătură toate obstacolele, sfărâmă toate crimele în bucăți și înscrie cu litere de foc marile principii ale libertății. Tiranii ne amenință cu hackurile lor de ziare; să ignorăm amenințările: asta arată doar slăbiciunea lor. Ei vorbesc despre o alianță a regaliștilor cu teroriști, care este menită să-i răstoarne. Sunt uluit de percepția lor! Ei ştiu foarte bine că republicanii sunt numiţi terorişti şi că cauza teroriştilor şi regaliştilor este diametral opusă; dar prin această asimilare ridicolă ei cred că înșală unele minți credule. Republicani curajoși! Răspundeți-le că sunteți mândru de titlul de teroriști, că poporul nu a uitat încă înțelegerea rușinoasă pe care ei înșiși au făcut-o cu regaliștii după Thermidor. Amintește-le și de recenta alianță a celei de-a 13-a Vendémière

2* În momentul în care cuvintele unei asemenea indignări legitime au ieşit din condeiul meu indignat, încă nu aveam opoziţie faţă de acest uzurpator.

cu aceiași regaliști pe care acum îți impun ca tovarăși. Ei plâng despre rebeli, despre conspiratori; curând,

Asociația patriotică a Pantheonului 109 a fost închisă în Ventose 9. Această lovitură a fost pregătită din timp. Încă 17 pluvioze și ulterior, prin scrisori de la Metz, ni s-a comunicat că, potrivit zvonurilor care circulă în departamente, Societatea era deja închisă. Aproape simultan, ziarele guvernamentale au cerut acest lucru. De ce a ars Da pentru că nu mai corespundea spiritului guvernului. Acesta din urmă însuși l-a stabilit, în orice caz i-a servit drept patron și garant datorită ambiguității articolelor constituției d'Angles, care nu îndrăznea să ia nici măcar aparența dreptului de a se uni în societățile populare. Și așa cum tocmai am spus, Directorul a înființat într-un fel Clubul Pantheon. Agenții săi au realizat organizarea inițială și au reușit să ocupe acolo poziții de conducere. Prin urmare, la început această Societate a răspuns dorințelor fondatorilor. De asemenea, intenționau să-l facă fortăreața lor împotriva oricăror posibile atacuri ale dușmanilor minunatului guvern al quintemvirilor. La început, au apărut stări de spirit destul de conforme cu acest spirit. Disciplina aproape monahală, regulile rușinoase, umilitoare prescrise de o constituție tiranică, au fost respectate cu strictețe la început. Respectat cu strictețe toate restricțiile prevăzute cu prudență de codul celor 11 dragoni 110, sub ferula căreia, după cum se spune, trebuie să trăim ceva timp. Societatea era un exemplu de asociație cu totul nesemnificativă, inactivă și infinit de plictisitoare pentru membrii ei înșiși, care nu aveau altă ocazie să se distreze, cu excepția spectacolelor în câmpul de bază al lingușirii și slujirii sclave. Ei au muncit în acest domeniu josnic. Directorul a fost abordat cu un fel de mărturisire de credință, unde au promis că vor deveni sclavii lui dezonorați în cele din urmă. Într-adevăr, la scurt timp după aceea, s-au înhamat la carul ei la un festival public.

Atunci în ochii Directorului nu era nimic mai sublim decât acest Panteon. Dar cenzorii aspri, prieteni ai moralei și virtuților republicane, i-au certat sever pe participanții la o scenă atât de rușinoasă. Le-a fost rușine și au decis să se reformeze. Curând, un grup mare de oameni liberi s-a prezentat la adunările acestei Societăți; iar în loc de discursuri servile sau goale, au fost discursuri pline de energie și spirit de libertate. Locul servilismului vulgar și al vorbelor inactiv regizorale a fost luat de argumente despre tot ceea ce ține de prosperitatea oamenilor și de independența lor, despre tot ceea ce îl îngăduie și îi servește ca o piedică. Apoi, firesc, tirania a țipat de parcă iacobinii ar fi fost înviați! Tonurile ei nu vorbeau despre nimic altceva. În același timp, clasa Chouan, care se temea la fel de iacobinism ca și de despoți, a preluat acest cor, deoarece, desigur, nu se așteptau ca aceeași lovitură să lovească propriile lor adunări secrete. O, nu, patricienilor! Nu vă înșelați, Directorul este fidel cuvântului său. Nu vrea deloc, așa cum este acuzat că face, ca regalismul și terorismul să se înfrâneze reciproc; vrea să le zdrobească pe amândouă deodată. Cu alte cuvinte, ea vrea să-i distrugă pe toți și să domnească singură. Va fi foarte convenabil. Fie vom vedea cum reușește ea acest lucru, fie ea va vedea cum reușesc alții la fel. Totuși, să nu ne divagăm. Societatea Panteonului, spunea Directorul, devenise periculoasă. Iată-l din nou în forță și în unanimitate a luat parte vie la soarta soției acestui Tribune Babeuf, pe care am băgat-o în închisoare și a chinuit-o ca să ne dea soțul ei - mort sau viu. Societatea, de altfel, a îndrăznit să se intereseze de nevoile soldaților și a cerut pentru ei răsplata promisă în zilele terorii.

187

în pat, vor țipa după pumnale, pe măsură ce puterea lor scade pe zi ce trece. Ignora aceste strigăte deşarte; eu

Mai mult, îndrăznește să se adreseze Legislativului cu mesaje și să-i spună cele mai severe adevăruri; îndrăznește să declare că el este, Corpul Legislativ, cel care ucide poporul, îi distruge, le creează sărăcia teribilă cu decretele lor ruinătoare privind assignatele și alte ordine antipopulare, cărora li se dau numele de legi. E prea mult... Dar unde putem găsi un mijloc de a închide acest atelier care forjează săgeți cu care vor să ne obligă la justiție? Unde?.. Da, in constitutie! Nu este posibil să găsești tot ce este necesar în ea, precum și în Coran sau Evanghelie? Da, da, toate avantajele și toate dezavantajele sunt concentrate în ea. De fapt, este deschis, frunzat; și în acest codex d'Angles lângă articolul care permite deschiderea cluburilor dacă sunt formate din eunuci și lachei ai Marelui Vizir; alături, repet, se găsește un alt articol care oferă posibilitatea închiderii cluburilor de îndată ce acestea încep să dea dovadă de independență și intenția de a rupe lanțurile care le leagă. Pe această bază, la 9 Ventose, se emite un decret al Directorului, în virtutea căruia toate cluburile pariziene sunt închise. Adevărat, încă mai sunt cluburi în departamente. O, trebuie să fie că printre ei sunt și cele întocmite în așa fel încât să nu poată fi de folos autorităților... Și atunci - așa este regula. În astfel de cazuri, acţionează treptat. Amintiți-vă anul trecut, când clubul iacobin a fost închis atât de viteaz, maiestuos și atât de legal; amintiți-vă, la început a fost închis doar la Paris. Dar foarte curând M. Mail111 s-a ridicat la tribuna Convenției și a sugerat ca toate societățile din provincie să fie tratate în același mod cum s-a procedat cu Societatea centrală, deoarece toate, spunea el, profesează la fel, anti- Principii

termidoriene, contrar planului drept și uman al masacrului. , foametea, ruina majorității poporului și cea mai profundă înrobire a acestuia. Herr Mayl este în viață până astăzi și vorbește în veneratul nostru Senat. Poate urca pe podium în orice zi și poate repeta propunerea de anul trecut. Cine știe, poate va fi însărcinat să facă un raport, care să devină o consecință logică a mesajului zilei de 9 și care, printre alte chestiuni importante, va conține și o propunere de legiferare împotriva celor care își iau în cap să ceară desființarea constituției aprobate de popor și restabilirea Constituției din 1993 (este adevărat, el este, împreună cu ticălosul Merlin din Thionville și alți oameni la fel de vicioși, care este inclus în comisia însărcinată cu schimbarea constituirea lui d'Angles în tot ceea ce priveşte societăţile populare). Tirani ticăloși! Constituția din 1993 a fost aprobată de popor. Deschideți propriile protocoale. Vă vor arăta că ea a strâns nouă zecimi din voturi, date destul de liber și cu entuziasm, în timp ce alta a primit doar o zecime din voturi, iar o parte din aceste voturi au fost smulse prin constrângere și o parte prin viclenie, în spatele cărora. pândeau desene secrete. Și ce va oferi noua ta legislație? Pe 5 Germinal 112 ați creat deja acest lucru pentru a garanta Constituția din 93. Ai condamnat la exil pe oricine se opune. Și trei luni mai târziu, până în ziua de 5 a lui Messidor, tu, cu insolență criminală, în ochii poporului, pe care l-ai lovit cu groază și l-ai înlănțuit, l-ai chinuit de foame și l-ai ucis, pe tine, repet, cu insolență răutăcioasă. călcat în picioare mormintele proaspete ale celor mai credincioși și mai zeloși apărători ai acestui cod sacru, acest binecuvântat pact, această consacrare a fericirii și mântuirii pentru toți, 8a pe care poporul a luptat timp de șase ani și pe care îl cinstește nespus în suflet. Crezi că noile tale legi, menite să forțeze respectul pentru infama ta Constituție d'Angles,

Le-am răspuns deja pentru tine că oyi înșiși își pun la cale propria distrugere de mult timp.

Paris* 19 ventose, an IV al Republicii

S. Lalande

ne va inspira cu mai mult respect decât v-a fost inspirat de propria voastră lege a Germinalului 5, pe care ați decretat-o doar pretins, pentru că era îndreptată împotriva voastră și trebuia să contracareze acele intenții rele de care erați atunci pe drept bănuit. A fost o adevărată înșelăciune și ai recurs la ea pentru a calma și a linişti poporul, cu motive întemeiate alarmat de intenţiile tale de a comite un sacrilegiu inescuzabil în raport cu Carta din 93. Oamenii, fiind sinceri, fiind incapabili de înșelăciune și trădare, nu vor recurge la înșelăciune atunci când se vor lupta cu tine. Cu vocea mea, el te avertizează public că va răsturna toate legile tale punitive nedrepte. Nu, sângele! Legea poate prescrie doar ceea ce este util. El poate interzice doar ceea ce este distructiv. Orice reglementare care încalcă acest principiu nu poate fi lege. În ciuda tuturor măsurilor tale, a tuturor instituțiilor tale tiranice, vom avea cluburi, așa cum vom avea ziare. Cu ajutorul ambilor, vom pregăti destul de deschis conspirații împotriva ta, împotriva constituțiilor tale care distrug libertatea și a legilor mortale. Nu am pierdut nimic prin închiderea Panteonului. Ce am putea face în cadrul unei societăți în care toată libertatea, în care toate posibilitățile noastre erau înghesuite? Conspirațiile voastre, tirani, se vor întoarce și aici împotriva voastră. Democrați! Așa se distruge planurile despotismului. Vă veți retrage fiecare în propria secțiune, veți dezmembra Panteonul în 4800 de părți. Veți crea

aproximativ o sută de întâlniri în fiecare secțiune. Îi vei convoca în unele cafenele, dar mai ales acasă. Acolo, fără constrângere, fără niciun amestec, vă veți putea exprima toată ura pentru asupritorii Republicii. Acolo veți citi ziarele noastre, predicile noastre arzătoare despre dezastrele Patriei noastre. Și lasă-i pe mercenarii Inchiziției lor să încerce să intre acolo pentru a te împiedica. Dacă vor îndrăzni să împiedice circulația liberă a rechizitoriilor noastre pe străzi, nu vor avea puterea să ne împiedice să le livrăm la tine acasă. Lăsați acești asupritori obrăznici să încerce să pună un spion în vatra fiecărui patriot. Lasă-i să încerce în sfârșit să-mi descopere arhivele revoluționare și să confisque în ele tot ce denunță sau critică gestionarea lor ticăloasă. Și fără toate acestea, ei nu vor putea stinge focul sacru. Deci fratilor! Aderând la planul de mai sus, vei putea să înfrunți cu ușurință mașinațiunile infernale ale tiraniei. Urmați cu fermitate și încredere linia pe care tocmai v-am conturat-o. Credeți că Panteonul, ramificat așa cum am spus, va însemna nu mai puțin decât Panteonul unit. Vom găsi în continuare o modalitate de a colecta voturi în el și, în cele din urmă, vom identifica o opinie comună. Acesta va fi condus de liderii dumneavoastră, mentorii dumneavoastră, educatorii dumneavoastră: ei sunt cei care vor dezvolta agenda, vor propune întrebări pentru discuție, vor anunța rezultatele votului și vor forma centrul către care veți gravita cu toții. Îți vor direcționa mișcarea, vor folosi treptat creșterea energiei tale. Și în felul acesta vei fi în curând condus la ziua poporului, când vei elibera și pe popor și pe tine însuți din sclavia urâtă, sub jugul căruia geme. În zadar sunt eforturile asupritorilor noștri! Ei nu se vor confrunta cu o pedeapsă justă pentru nenumăratele crime care se află pe conștiința lor.

Tipografia Iluminatorului Poporului

189

ILUMINATORUL POPORULUI, sau Apărătorul a 24 de milioane de asupriți, S. Lalande, soldat al Patriei

' Numarul 3

Adevărata putere de pe Pământ sunt săracii; au dreptul să vorbească ca niște stăpâni cu guvernele care îi neglijează

(C ө n - F u s t)

Al doilea discurs despre închiderea societăților patriotice.

Dovezi despre o mai mare libertate în Anglia decât în Franța și, de asemenea, că Pitt, Regele George și camera superioară au mai mult respect pentru libertatea presei decât Directorul.

Sfaturi mântuitoare pentru frații mei de arme; la ce umilinţe îi condamnă Directoratul.

Un avertisment serios pentru spionii lui Merlin.

Cu cât mergem mai departe, cu atât vedem mai multe atrocități. Îndrăzneala tiranilor crește pe zi ce trece; impunitatea crimelor trecute îi încurajează să comită altele noi; abia ieri și-au acoperit năvălirile asupra poporului cu un văl impenetrabil de intrigi, dar astăzi complotează împotriva libertății sale fără a se ascunde. Ieri o rămășiță de rușine a reținut mâna despotismului; astăzi încalcă în mod deschis toate drepturile cetățenilor.

Directorul executiv și-a renunțat în sfârșit masca. Neputând să-i mituiască pe cetățenii virtuoși care s-au adunat în Panteon și în alte locuri, ea a considerat de datoria ei să înceapă persecuția împotriva lor, pentru că orice virtute îi inspiră frică. Prin ordinul ei cel mai înalt al Ventozei a 9-a, ea a închis toate aceste societăți și le-a interzis cetățenilor să-și schimbe gândurile de acum înainte. În

același timp, ea le-a ordonat prietenilor Patriei să privească cu calm cum este înăbușită libertatea, iar oamenii înșiși să se lase cu blândețe să fie tăcuți. Îndrăzneala unui astfel de eveniment din partea Directorului ar fi fost de neegalat dacă nu ar fi fost mesajul său cinic către Consiliul celor 500.
Ce este asta? Există într-adevăr mai multă libertate în Anglia decât avem noi? Oare englezii, pe care i-am privit atât de disprețuitor în 1993, au fost mai capabili să-și păstreze libertatea decât noi, care eram atât de prostește mândri că se presupune că suntem primii oameni din lume? Da, insolența conducătorilor noștri tocmai ne-a dat o dovadă tristă în acest sens. În Londra, și în multe alte orașe din Anglia, există prieteni ai libertății care, în mijlocul decăderii generale, au reușit să-și mențină caracterul republican. Acești oameni se adună zilnic în unele taverne. Acolo vorbesc
190
suflă despre treburile publice, discută despre acțiunile autorităților și fac schimb de informații; se pare că libertatea s-a refugiat în aceste adăposturi neprevăzute, din care zboară uneori săgeți de asemenea critici, ceea ce face să tremure despotismul regal. Si ce? Nici regele George, nici Pitt, nici camera superioară nu au îndrăznit vreodată să disperseze aceste întâlniri. Republicanii englezi se pot întâlni oricând în tavernele lor și vorbesc despre drepturile lor acolo, dar ne este interzis de un guvern care se autointitulează republican să ne întâlnim chiar și doar pentru a plânge pierderea libertății noastre.
Desigur, de la monstrul numit Director, ar fi trebuit să ne așteptăm la toate atrocitățile imaginabile; primul ei pas pe calea crimei a fost să dezvăluie de ce va fi capabilă mai târziu și să arate până la ce extrem va ajunge în răutatea ei. Dar cine și-ar fi închipuit că ea, atât de zdruncinată și gata să cadă în abisul pe care ea însăși l-a săpat la picioarele ei, va îndrăzni să dea o lovitură atât de sensibilă libertății, va îndrăzni să arunce un văl de doliu peste ansamblul sacru al Drepturilor Omului! Era posibil să presupunem că, aproape împinsă până în punctul de a implora poporul francez după milă și milă, ea ar îndrăzni să se comporte ca un despot asiatic!... Ei bine, nu mai există libertate sau Patrie? Oare poporul francez își pune deja capul ascultător sub jugul tiraniei; A sosit deja vremea când un guvern dezastruos își poate asupri patria-mamă cu impunitate? Despotismul venețian nu este acum ferm stabilit în Palatul Luxemburg?
O rușine! O, culmea umilinței poporului francez! Trebuie doar să ascultăm mesajul Directorului Executiv către Consiliul celor 500 și vom avea o idee clară despre obrăznicia tiranilor noștri și despre dezonoarea cu care ne acoperă. Să ascultăm o clipă limbajul despotismului și ne vom convinge de propria noastră înrobire.
După un preambul îndelungat în spiritul termidorian, unde cei mai buni republicani sunt echivalați cu regaliștii, unde acuzațiile ridicole și false sunt aduse cu generozitate împotriva asociațiilor patriotice, unde cea mai neagră înșelăciune este amestecată cu ultimul grad de neruşinare, aceasta este concluzia Directorului. : „Măsura pe care am aplicat-o este încă acolo.doar un act preliminar de guvernare. al cărui rezultat ar fi fost efemer fără decizia ulterioară a Corpului Legislativ, care va determina în cele din urmă statutul societăților politice sau al asociațiilor de cetățeni permise de constituție: acestea sunt problemele de cea mai mare importanță. cu privire la numărul de membri din care pot fi alcătuiți fără a pune în pericol securitatea guvernului; cele referitoare la locul și ora la care își

pot convoca reuniunile fără a aduce atingere autorității autorităților naționale: sau în sfârșit, acelea. care privesc pedepsele pentru cei care încalcă... etc.”
Deci, de acum înainte, se va stabili câți cetățeni se pot aduna. Așadar, poporului francez le va fi interzis să se întâlnească pentru a discuta despre treburile lor zilnice. Deci, numărul candidaților care pot lua parte la adunările permise de DOMNII și Stăpânii noștri se va reduce la un număr suficient pentru ca toți slujitorii tiraniei să poată intra în el, dar dincolo de ei - niciunul. De asemenea, nu există nicio îndoială că în comunele adiacente guvernului nu se vor putea crea comunități de teama ca acolo să se infiltreze câțiva republicani curajoși, capabili să vorbească limba adevărului și să demască crimele despotismului. Așadar, cetățenii care doresc să exercite cel mai firesc dintre drepturi - dreptul de a se aduna și de a-și schimba gândurile, vor fi pedepsiți! In ce tara traim? Nu cumva umbra lui Capeta cere asemenea masuri?.. Iar dintre cei 500 de comisari a existat o singura persoana care a vorbit impotriva unor asemenea discursuri umilitoare! Singurul care a îndrăznit să exclame: rușine! – dar glasul i-a fost imediat înecat de murmurul sacrileg al conspiratorilor. Nerușinat Chenier și-a extins obrăznicia până în punctul în care a reușit să depășească blasfemia conținută în mesaj. În cele din urmă, Consiliul, în loc să respingă cu cea mai profundă indignare acest act de aservire a poporului, a hotărât ca o comisie specială să fie însărcinată să studieze cerințele Directorului și să propună măsurile acestora.
Dar în această epistolă, demnă de un loc în analele Asiei, există câteva gânduri separate care merită atenția prietenilor libertății; publicistul poporului nu poate să nu le sublinieze. Așa este, de exemplu, următorul pasaj: „În ochii Directorului, există doar două clase de oameni în sens politic: susținătorii constituției (95) și oponenții acesteia”. De aici se concluzionează că toți cei care consideră că această constituție nu are valoare, pentru că încalcă toate drepturile cetățenilor, sunt regaliști.
'· Chenier s-a bucurat în mod nejustificat de reputația de patriot în zilele premergătoare celei de-a 13-a Vendemière, când a făcut pereche cu romancierul Louvet împotriva regaliștilor. Mulți patrioți care evaluează personalitățile publice doar prin acțiunile lor la un moment dat, au crezut ferm în bunele intenții ale ambelor persoane. Cât despre mine, nu i-am lăsat niciodată să mă păcălească. Am adormit. că aceşti domni se opun regalismului numai în apărarea intereselor lor de sânge. Mi-am adus aminte de raportul lui Chenier despre primele crime de la Lyon, unde s-a pronunțat în favoarea aducerii în fața justiției ace nefericiți patrioți ai acestei comune care scăpaseră de pumnalele ucigașilor: asta însemna să-i predea pentru a fi sfâșiați de cohortele lui Iisus. . Mă bucur că comportamentul său în discutarea mesajului Directorului a justificat opinia formată de IPOI despre el. Cât despre Louvet, un om cunoscut pentru apropierea cu primul escroc din Lumea Veche și Noua, cu Brissot 1,4 chiar mai mult decât pentru discursurile sale acuzatoare împotriva lui Robespierre, nu voi spune nimic despre el: tabloul este atât de sumbru încât Nu am nimic de adăugat.
2* În numărul 2 al ziarului meu, am vorbit deja despre asta. cum a fost alcătuită această comisie.

stami. Ce farsă! Desigur, regaliștii doresc răsturnarea constituției, dar apoi înlocuirea ordinii de lucruri stabilite cu stăpânirea monarhică; apoi pentru a restabili singura putere. Dar, întrucât adevărații prieteni ai libertății și poporul însuși visează la un

guvern bazat pe drepturile inviolabile ale omului; din moment ce nu acceptă regimul tău, dintre care cele mai mici vicii sunt foametea, decăderea generală, războiul civil și crima, rezultă că sunt regaliști? Conducători proști! Ai uitat că tocmai oamenii pe care îi numești astăzi regaliști au luptat pentru tine împotriva adevăraților prieteni ai regalității și te-au salvat de la eșafodul celei de-a 13-a Vendémière? Dacă regaliștii consideră că constituția noastră este prea lentă pentru a-și atinge obiectivele, rezultă oare că republicanii ar trebui să o considere perfectă? Înconjurați toate piețele și locurile publice, vizitați vetrele familiei, interogați orice cetățean - veți auzi blesteme din partea tuturor asupra dominației voastre, acuzații de tiranie, crime împotriva umanității, cereri de pâine, haine, drepturi și fericire, de la care le-ați luat. toata lumea. Crezi că toți acești oameni sunt regaliști. Dar, prin urmare, întregul popor este toți regaliști! Ce jignire fac magistrații unei națiuni nobile, draga libertății, care frână și pedepsește regii?
Directorul mai îndrăznește, vorbind despre codul din 1995, să-l numească o constituție aprobată de popor. Genul acesta de aroganță mă enervează. Au uitat oare că, pe vremea când se țineau adunările primare, regalismul exercita puterea deplină asupra întregii Franțe? Au uitat că oamenii adevărați au fost alungați cu forța chiar din aceste întâlniri, că nu și-au exprimat deloc voința? Au uitat cum, în timp ce își aprobă constituția, întocmită după modelul venețian, chiar aceste adunări primare au comunicat cu emigranții de la Basel și au pus la cale deschis restaurarea monarhiei? Și cine îndrăznește să infirme afirmația mea că doar regaliștii au aprobat aceste legi umilitoare? Nu, poporul Franței nu a aprobat constituția din 95; mai mult, nu putea să o aprobe, întrucât drepturile oamenilor sunt inalienabile.
Dar nimic nu se compară cu ridicolul locului următor. Despre sine, Directoratul spune așa: „Un guvern care este și va rămâne pentru totdeauna în esență și în principiile sale originare prieten al poporului3*, al poporului însuși4*...”. Ca-
3* Asta îmi amintește de cuvintele semnificative care au zburat de pe buzele unei doamne extrem de importante și de rang înalt, Madame Rebel, soția regizorului. Într-o conversație cu unul dintre lingușitorii de la curte, care s-a împrăștiat laudele soțului ei, ea a spus: „Vă asigur, soțul meu, directorul, este extrem de dispus față de oamenii lui...”. parodie franceza! Deci ați devenit oamenii glorioși ai domnului Rebel! Capet te-a numit și poporul său glorios!
<♦ „De către oamenii înșiși”. Este bine cunoscut că această expresie nu aparține Directorului; este furat din discursul fie al lui Robespierre, fie al lui Sn-

nu nerușinarea îmi face pixul să se oprească. Sângele îmi fierbe când aud Direcția, marcând etapele stăpânirii sale prin numărul de crime pe care le-a comis împotriva umanității, numindu-se prieten al poporului; când aud cum același Director, împodobit cu aur și haine scumpe, cufundat în luxul asiatic, insultând sărăcia care-și chinuie concetățenii, se numește însuși poporul. Nu este absolut adevărat că Directoratul Executiv, nemulțumit cu faptul că ne asuprește, ne batjocorește și de la înălțimea tronului?
Dar paharul răbdării se revarsă zi de zi. În fiecare minut în toate colțurile Republicii tot mai multe voci repetă: „Vai de tiranii Franței! Vai de asupritorii Libertății!” Oameni nefericiți, doar puțin mai mult - și construcția tiraniei se va prăbuși de la sine. Ea își pune ultima speranță pe războinicii noștri; dar am avertizat-o deja că

nu are ce să se bazeze pe soldații libertății pentru a-și prelungi puterea teribilă: până la urmă, adevărul este pe cale să fulgeră în fața lor și să risipească vraja sub care încearcă să-i țină.
Da, soldați ai Patriei! Nu poți rămâne surd la vocea adevărului. Dacă tiranii ți-au susținut amăgirile până astăzi, atunci sunt sigur că ochii tăi se vor deschide când penele care poartă cuvântul adevărului îți vor descrie crimele lor în detaliu. Vei asculta vocea vechiului tău tovarăș. care s-a luptat cu tine la Valmy, la Jemappe. sub Fleurus 115, care a împărtășit cu tine laurii victoriei în sute de alte bătălii marcate de vitejia ta.
Tovarăși, cum au ieșit promisiunile tentante care ni s-au făcut în numele Patriei? Unde sunt, acele pământuri pe care Republica ni le-a intenționat drept răsplată pentru eforturile lungi și grele și care trebuiau să ne ofere o existență pașnică? Ei au fost înapoiați emigranților, ei încă sunt înapoiați acestor monștri. care a adus război în Patria noastră, i-a inundat hotarele cu sângele fraților noștri de arme. Și acum toate faptele bune ale Patriei sunt destinate nu nouă, ci acestor monștri. În timp ce un slujitor al curții regale își revendică nenumăratele pământuri, abandonate de el pentru a-și urma stăpânii, sute de mii de viteji războinici acoperiți cu cicatrici de luptă, mutilați de baionetele și gloanțe inamice, incapabili să-și câștige existența, primesc bancnote de 30 sv. pe viață, cu alte cuvinte, câte un depe pe zi. Iată roadele Directorului! Iată soarta care te așteaptă. Revenind la vetrele voastre, nu veți găsi nici măcar o piatră pe care să vă puneți capul. Acele pământuri care ți-au fost promise în mai mult
Juste, dintr-un discurs rostit în numele acelui guvern, care merita pe deplin o asemenea caracterizare.
194
Vremurile fericite vor fi prada emigranților care au scăpat de loviturile tale; iar răsplata ta va fi cea mai cumplită sărăcie.
Asociațiile patriotice au apărut în apărarea cauzei noastre. Ei au cerut executarea legilor emise în favoarea noastră într-o perioadă în care oameni precum Robespierre, Saint-Just, Lebas erau încă în viață. Ei au cerut și executarea acelor legi care au fost emise în același timp în favoarea nefericitelor noastre familii. Si ce? Directorul a închis aceste societăți, iar principala acuzație adusă lor a fost tocmai că ne-au acordat prea multă atenție nouă și familiilor noastre.
Babeuf, Tribunul poporului, a îndrăznit și el să ceară răsplata care ni s-a promis — iar Directoratul a început să-l urmărească, iar Directoratul este pe cale să pună o răsplată pe capul acestui curajos scriitor, de când a dovedit că s-a întors. proprietatea atat de multi emigranti care opa au devalorizat bancnotele in asa masura incat au cheltuit atat de mult pe mita, incat Patria noastra acum nu poate sa ne plateasca nici macar un sfert din ceea ce ne datoreaza. După cum puteți vedea, pur și simplu arătați interes pentru noi este suficient pentru a merita persecuția din partea Directorului. Și până la urmă, acesta este același Director care are îndrăzneala să declare, vorbind despre noi: soldații noștri ne vor apăra; la urma urmei, acesta este același Director care îndrăznește să răspundă cererilor familiilor noastre de pâine și libertate: ferește-te de baionetele noastre.
Tovarăși! Simți cum te umilesc astfel de discursuri ale Directorului? Auzindu-le, s-ar putea crede că Direcția te-a cumpărat: ea vorbește despre tine precum ar vorbi un tiran despre sclavii lui; te pune la egalitate cu mercenarii regilor pe care i-ai adus în praf. Oh, văd culoarea de pe fețele voastre. Nu! Eroii care au învins toți regii

Europei, care au eliberat Belgia și Batavia, nu se vor putea alătura rândurilor asupritorilor propriei Patrie; dimpotrivă, se vor alătura celor dragi, poporul, pentru a răsturna despotismul și a înființa, pe principiile Egalității, prima Republică din lume.

Tovarăși! Este timpul să-ți termini afacerea. A sosit în sfârșit momentul să dovediți Directorului că nu sunteți acoliții ei, ci soldați ai Patriei. A venit momentul să decizi dacă vrei să te bucuri de roadele a cinci ani de sacrificiu și efort supraomenesc, sau dacă preferi să le lași în seama a cinci șarlatani disprețuitori, pătați de multe crime și urâți de toată Franța. Pentru a ridica o piedică în calea tiranilor noștri, să cerem cu voce tare pământurile promise nouă. Vom refuza să luptăm până nu vom reuși acest lucru, sau mai bine zis ne vom alătura poporului nostru și ne vom pedepsi pe tiranii care ne-au pus mâna pe proprietatea: până la urmă, aceste pământuri sunt ale noastre, de când Patria ni le-a acordat. Iată primul pas pe care trebuie să-l facem. Dacă un dușman extern te cheamă din nou la granițe, te vei grăbi acolo: cât timp ești plecat, Familiile tale vor folosi proprietatea care ți-a fost dată, iar la întoarcerea ta vei găsi o existență sigură.

131

195

Directorul, pentru a vă induce în eroare, pentru a vă înșela, vă spune prin numeroșii săi agenți că speranțele pentru o pace apropiată sunt legate de existența constituției din 1995. Scapă de gândul la asta. Directorul o hrănește doar pentru a-și prelungi stăpânirea. Atâta timp cât puterea nedreaptă îi va asupri pe prietenii libertății; până când marile principii ale egalității vor triumfa printre noi; în timp ce foamea, corupția, războiul civil vor sfâșie Patria; atâta timp cât cauza principală a tuturor acestor rele (și este înrădăcinată în Director) persistă, dușmanii noștri nu vor face niciodată pace cu noi. Regii străini uniți împotriva noastră își cunosc prea bine interesele pentru a negocia cu un popor care suferă de asemenea calamități; ei știu că puterea noastră externă depinde de triumful libertății în interiorul țării; speranțele lor de succes se bazează pe distrugerea drepturilor sacre ale poporului; iar Directorul executiv promovează intențiile lor cu prea fidelitate pentru ca aceste speranțe să fie atenuate.

Lucrarea mea a fost deja comunicată tuturor judecătorilor de pace, tuturor informatorilor majori și minori, care sunt plătiți cu generozitate de Direcție din bani publici. După apariția numărului I al ziarului, care în același timp era un prospect, proștii noștri directori s-au speriat cu atât mai puțin, cu atât mai puțin se așteptau să întâlnească o astfel de cometă, iar eu meritam onoarea de a deveni victima aceeași persecuție ca toți scriitorii curajoși care s-au dedicat unei cauze sfinte.oameni. Unul dintre prietenii mei mi-a spus că un întreg pluton de sbirs a pornit pe urmele vânzătorilor ambulanți de ziare pentru a afla prin intermediul lor informații despre cetățeanul Sebastian Lalande, despre locul unde locuiește, despre locurile în care este distribuit ziarul lui; și m-a sfătuit să am grijă de siguranța mea. Linie similară. comportamentul m-a dezgustat, căci îl consideram o manifestare de lașitate. Am vrut să mă opun deschis tiraniei și într-un impuls nobil m-am văzut deja adus în judecată prin ordinul Directorului, apărând cauza poporului în fața judecătorilor și a unui mare număr de cetățeni, expunând mult mai amănunțit decât puteam face eu. în micul meu pliant, marile principii ale libertății, dezvăluind tirania încălcărilor și arătând cicatricile care îmi

împrăștie pieptul ca dovadă a dreptului meu de a predica adevărul; dar prietenul meu mi-a remarcat că a opune măreția sufletului intrigilor plictisitoare ale despotismului este o nebunie pură; și prin argumente de nerefuzat mi-a dovedit că calculele mele erau false și că singurul rod posibil al devotamentului meu greșit înțeles față de cauză ar fi încetarea lucrării mele și pierderea câtorva adevăruri pe care le-aș fi putut face publice. Apoi, convins de argumentele prietenului meu, i-am urmat sfatul; și așa m-am îngropat de viu. Ca urmare a tuturor acestor lucruri, îi avertizez pe spionii Directorului că mă aflu într-un loc sigur și
196
că toate încercările pe care le-ar putea face pentru a descoperi sanctuarul întunecat care mă ascunde ar fi total în zadar.
Îi invit pe prietenii mei, și toți sunt patrioți din 92, să devină vânzători ambulanți ai ziarul meu și să-l distribuie, deoarece Directorul îmi interzice să fac asta în mod obișnuit.
Sebastien Lalande Tipografia iluminatorului poporului
ILUMINATORUL POPORULUI117 sau Apărătorul a 24 de milioane de asupriți, S. Lalande, Soldat al Patriei Nr. 4
Adevărata putere de pe Pământ sunt săracii; au dreptul să vorbească ca niște stăpâni cu guvernele care îi neglijează
(S e n - J u s t)
Noi încălcări din Director. Ordinele date de ea de a aresta zeci de Patrioți. Persecuția odioasă a Tribunului poporului; Directorul oferă 600.000 de livre celui care-și dă capul.
Carnot este condamnat pentru trădare împotriva Republicii. Servitorul ticălos Solpniak, vinovat că a intenționat să dezonoreze Armata Interioară, merită blestemul atât al oamenilor, cât și al soldaților pentru asta.
Gonor, un escroc binecunoscut, principalul spion al guvernului, este inclus pe lista neagră de patrioții din 92, alături de Feryu și Roussillon.
Un avertisment pentru frații mei de arme.
Planurile teroriștilor dezvăluite și mediatizate pe scară largă.
Directorul merge atât de repede pe calea crimelor încât, chiar dacă ziarul meu ar fi publicat chiar și de două ori pe zi, tot nu ar fi suficient să le demasc pe toate. Atât de mari sunt calamitățile și asuprirea sub care lâncește poporul francez de la înființarea acestei puteri uzurpatoare, încât toată lumea se întreabă dacă va veni în curând ziua fericită a căderii ei.
'♦ Un avertisment important pentru patrioți. Dorința arzătoare de a vedea cum se va realiza această toamnă nu trebuie însă să ducă la graba care poate strica totul. Se știe că asupritorii noștri înșiși încearcă să stârnească o mișcare pe care intenționează, în cele din urmă, să o transforme într-un fel de evenimente de prarie și astfel să-i distrugă pe ultimii republicani adevărați care au mai rămas. Oameni! Nu te vei lăsa înșelat de asta, santinelele tale te vor avertiza eoo de toate intrigile insidioase. Stai calm până când îți spun ei; cursul evenimentelor și numărul crimelor în sine vor da naștere unui moment de bun augur, despre care vă vor informa.
197
În ceea ce mă privește, încep să mă obosesc să desenez în permanență astfel de imagini josnice; De asemenea, îmi pun întrebarea, va veni în curând momentul când, lăsând îndatorirea împovărătoare și sumbră de a enumera la nesfârșit doar crimele, să mă pot dedica în întregime predicării marilor principii ale libertății; până când a sosit acel

moment. Înainte de a promulga principiile bunăstării publice, edificiul tiraniei trebuie subminat; iar pentru a rupe sceptrul de fier în faţa căruia Directoratul ne obligă să ne plecăm capetele, nu este de ajuns doar să proclamăm principii, pentru că nenumăratele pene mituite de el le vor defăima uşor. Singura armă care i se poate opune este de a dezvălui poporului atrocitățile sale, de a expune întregii națiuni despotismul său teribil, intrigile sale blasfemiante, crimele sale omucidere. Să continuăm cu sarcina noastră.
S-ar crede că Directoratul, după chinul la care a fost supus cetăţeanul Babeuf, după închiderea asociaţiilor patriotice, se va linişte o vreme, mulţumit de loviturile deja aduse libertăţii; s-ar putea crede că ar permite ca atacurile ei să fie uitate înainte de a face altele noi; ei bine, a fost greșit. De îndată ce le-am semnalat, Directorul, căutând cu zel să continue astfel de activități, a ordonat arestarea multor membri ai societății Panteonului; și, printre altele, arestarea cetățeanului Germain, ofițer de husar expulzat din armată de clica termidoriană. Motivele vizibile pentru persecutarea lui Germain sunt date în raportul unui anume Gonor, principalul puf în slujba lui Kadi Merlin2*; dar adevăratul motiv al noului
2* Nu știm dacă acest Gopor este aceeași persoană cu celălalt escroc de prim rang cu care este important să-i prezentăm pe democrați. Acesta din urmă a ieșit în prim-plan din moment ce a trebuit să-l înlocuiască pe Ferya și Roussillons, care au fost trecuți pe lista neagră de patrioții din '92. De acum înainte, îl includem pe Gonor în această listă și, prin urmare, îl includem printre cei care ar trebui dați afară din orice loc în care reușesc să se pună între oameni cinstiți. Motive: Persoana în cauză este o creatură veche a urâtului Rover. Acest protejat al lui Rover a fost printre cei arestați în suburbia Antoine a mai multor presupuși participanți la evenimentele de la Germinal. Ulterior, Gonor a fost printre acei terorişti care au fost trimişi în oraşul Arras. Tovarășii săi și-au dat seama imediat că a fost arestat și plantat cu ei doar ca o rață momeală: Germain era printre camarazii săi. Și i-a spus perfect bărbatului lui Rover cât de mult era demn de dispreț din cauza rolului pe care-l asumase. Acesta, fără îndoială, este unul dintre principalele motive pentru care Germain este acum mușcat de această insectă otrăvitoare. Iar acesta din urmă s-a remarcat la Arras cu alte trucuri drăguțe. O anumită fată, pe nume Josephine, se afla în aceeași închisoare cu el, fiind condamnată la 12 ani de închisoare pentru furt; în mâinile ei era încă suma de 30.000 de livre, obținută de ea cu ajutorul talentelor sale deosebite. Ambiția ei i-a risipit pe toți; apoi a fost eliberat din închisoare datorită înaltului patronaj al Marchizului Rover; a rămas în Arras mai mult de două luni; aici s-a angajat în fabricarea de denunțuri către autoritățile Shuang despre nefericiții săi camarazi, care au rămas

încercări la libertatea lui Germain - acesta este republicanismul său neîntrerupt, care a făcut de atâtea ori la tăcere vorbitorii disprețuitori de la Palatul Luxemburg. Astfel, Directoratul nu se mulțumește să interzică republicanilor să se adună, îi și persecută și nu mă miră dacă văd că închisorile se vor transforma într-un orfelinat pentru republicani.
Dar nici acest lucru nu era de ajuns: Directoratul voia să arate și mai clar cât de departe poate merge cu blasfemia sa insolență; iar acum pune preț pe capul unui scriitor național; ea promite 600.000 de livre unui sclav care îi va da Babeuf, viu sau mort. O asemenea arbitraritate rară, pe care nici măcar instanța nu a îndrăznit niciodată în timpul

puterii sale, nu are nevoie de niciun comentariu; el dezvăluie pe deplin toată întunecarea sufletului tiranilor noștri și în același timp dovedește că ei găsesc o folosință foarte vrednică a vistieriei statului ®*.
în arest, iar ulterior le-a arătat organizatorilor bătăilor în masă. Acest ticălos purta uniforma unui ofițer dragon; acum i s-a acordat titlul de Asistent Inchizitor vrăjitorului nostru Merlin! Aceasta este o adevărată metamorfoză! Indiferent ce spun ei, dar rămân cu părerea mea anterioară: nu merită decât să fie aruncat pe scări sau aruncat pe fereastră oriunde este găsit.
w În timp ce acesta era tipărit, presupunerea s-a transformat în realitate. Au fost emise ordine pentru arestarea lui Revol și Chall1® și, după cum se spune, Anto-nelle. Se răspândește un zvon fals, aparent cu unicul scop de a-i intimida și de a înfrâna democrații, că aceștia sunt adunați; căci se ştie că implementarea unei astfel de amenințări serioase este acum imposibilă. Și cei care au îndrăznit să atace și cei care au auzit despre atacul iminent - toți, cu excepția nefericitului schilod Shal, au ocolit cu prudență mâna criminală și s-au refugiat într-un loc sigur. Dar acest lucru nu este suficient. În conformitate cu principiul că „cel care este atacat ilegal are dreptul de a rezista prin orice mijloace violenței care i se judecă”, acum este momentul să stârnești frica în bătaia temnicerilor. Lăsați oamenii curajoși să-și judece cei care au îndrăznit să ridice mâna împotriva lor. Lasă-i să facă mai mult: de îndată ce răufăcătorii sunt recunoscuți, lasă-i să înceapă să-i vâneze ca animalele sălbatice. Există două modalități de a lovi aceste fiare: una este prin intermediul unui atac general, cealaltă este prin ambuscadă în locurile desemnate de unde obișnuiesc să treacă. Modul italian este la fel de bun ca oricare altul. Pentru a zdrobi răutatea și tirania, toate metodele sunt bune.
4· CM. „Mesagerul de seară”, N 140.
5· Directorul epuizează vistieria statului nu numai pentru a lipsi poporul de cei mai zeloși apărători ai săi. Tiranii noștri constituționali păstrează o parte din fondurile acestei vistierie pentru a se înconjura cu un asemenea lux, de care regii francezi nu l-au etalat niciodată, de la Pharamon până la ultimul Capet. Zilele trecute au poruncit, bazându-se pe nu știu ce articol din constituție, ca cei mai pricepuți brodarii din Paris să brodeze pentru fiecare dintre ei opt duzini de batiste; o lucrare poate costa de la 27 mii la 30 mii livre.
Acest lucru nu este suficient: totul în Palatul Luxemburg este acoperit cu broderii. Cele cinci împărătese poartă cămăși cu tiv brodat. Kato Rebel, cea care a declarat public că consoarta ei regală o iubește pe a lui

Dar nu ar fi trebuit să te pregătești pentru acest tip de comportament regal? Moralitatea directorilor noștri, încălcările lor deschise asupra libertății în Convenția Națională, ar fi trebuit să-i avertizeze pe patrioți împotriva infatuării de care au dat dovadă la momentul numirii membrilor Directorului. Iată o linie care caracterizează cariera politică a unui om pentru care aproape toți patrioții au vorbit și a cărui urcare pe tronul Luxemburgului i-a făcut să spună că Patria este acum salvată; Mă refer la celebrul Carnot. Deci, acest Carnot, chiar înainte de 9 Thermidor, a slujit cu fidelitate regilor care s-au unit împotriva Republicii. Trădarea evidentă din partea acestui om a pus Patria în pragul morții. Și nu lui îi datorăm faptul că austriecii nu au reușit să pătrundă adânc în Franța după ce au învins armata Sambre

și Meuse și armata Moselle. Doar datorită talentului militar al unuia dintre martirii libertății, precum și vitejii falangelor noastre republicane, libertatea a fost din nou smulsă din mâinile trădătorilor care voiau să piară.
Saint-Just și Lebas au fost trimiși în armata de Nord, unde Le Quesnoy, Landrecy și alte orașe situate la această frontieră se aflau în mâinile inamicului. Maubeuge a fost blocat; generalii și delegații Convenției au decis împreună să atace Charleroi și să pună mâna pe acest punct important. Salvarea atât a armatei, cât și a Patriei a depins de cucerirea acestui oraș; dar artileria grea nu era suficientă pentru a organiza un asediu corespunzător. Saint-Just și Lebas au trimis o persoană specială la Comitetul de siguranță publică cu o cerere de trimitere a artileriei și a echipamentului necesar. Carnot a fost membru al Comitetului; se ocupa de treburile militare, iar mesagerul i se adresa pe nume. Cine va crede că ticălosul Carnot a răspuns: „Nu e nevoie de asta, vor fi destule baionete”. Baionete pentru a lua orașul fortificat, înțepat de tun! Agentul s-a întors fără să atingă scopul misiunii sale; iar delegații Convenției au fost obligați să se descurce cu tunurile ușoare de câmp pentru asediu; vitejia războinicilor noștri a făcut restul.
Dar asta era departe de toate. În ziua prinderii Charleroiului, Saint-Just a primit de la Comitetul de Siguranță Publică un ordin scris de mâna lui Carnot, semnat de acesta și înșelat de la Comitet; În virtutea acestui ordin a fost necesar să se trimită
oameni, dați să-i brodeze vârful pantalonilor, marginile buzunarelor etc. Nici măcar nu știu lucrurile care ar fi brodate: chipul libertății este brodat pe șervețele, iar sultanii noștri își șterg barba cu libertate; cu toate acestea, aceasta este doar o imagine tangibilă printre sutele de moduri mai substanțiale în care opps o profanează și o insultă. Cei care ne-au transmis acest mesaj. ei adaugă că stăpânii noștri însoțesc folosirea șervețelelor fermecătoare cu libertate cu tot felul de batjocuri și gesturi care subliniază aceste ridicole.
Barras, care, devenit director, nu mai poate bea Burgundia, a dispus confiscarea a 50 de cutii cu cel mai bun vin de Bordeaux. Această încărcătură prețioasă era deja în drum spre Palatul Luxemburg: dar - o, rușinea sorții! - cutiile au devenit prada tâlharilor.
200
18 mii de soldați din armata Sambre și Meuse până la armata Moselle, care nu a fost amenințată de nimic; astfel, trădătorul Carnot a lăsat pe Sambre doar 15 mii de oameni, nu mai mult, și asta împotriva tuturor forțelor inamicului, adică 70 de mii de austrieci. Saint-Just nu se mai îndoia de trădarea lui Carnot; realizând că trimiterea a 18 mii de oameni echivalează cu moartea Patriei, a ales să nu se supună ordinului Comitetului. Această neascultare binefăcătoare a tânărului erou a adus mântuirea Patriei chiar a doua zi. În acea zi, inamicul ne-a atacat armata la Fleurus, iar forțele noastre, care ar fi fost copleșite de numărul său superior dacă Saint-Just ar fi respectat ordinul inspirat de Carnot, s-au dovedit a fi suficiente pentru victorie. După ce a câștigat-o, Saint-Just s-a întors la Convenție pentru a denunța trădarea lui Carnot; dar conspiratorii se pregăteau deja să dea o lovitură și mai îngrozitoare cauzei libertății: a venit ziua cumplită de 9 Thermidor și, drept răsplată pentru toate meritele, Saint-Just, împreună cu alți prieteni ai libertății, și-a lăsat capul jos. pe eşafod, încă încununat cu laurii unei victorii recente.
Spune-mi, Carnot, ce răsplată au primit tiranii care s-au unit împotriva Republicii din zelul cu care ai contribuit atunci la

planurile lor? Spune-mi, nu este aurul Angliei și Austriei, favoarea despoților străini, că datorezi purpura pe care o porți astăzi? Spune-mi, nu asuprești acum poporul francez pentru a plăti pentru aceste fapte bune?
Ce trebuie să fie atunci ceilalți membri ai Directorului dacă Carnot, care a fost întotdeauna considerat cel mai bun dintre ei, cel care a fost numit patriot al patrioților, este condamnat pentru trădare a Republicii?
Mai este un om care merită menționat în lucrarea mea, pe care îl consider cu atât mai periculos pentru că are arta de a induce în eroare niște minți nesigure. Acesta este Barras. În fiecare zi îi văd mulțimea de lachei învârtindu-se în jurul republicanilor, asigurându-i că Barras este complet devotat partidului popular, că așteaptă doar momentul favorabil, iar atunci va sprijini eforturile prietenilor egalității; ei chiar asigură că dacă numai poporul vrea să se scuture de jugul care îi zdrobește, iar Barras este imediat gata să devină șeful poporului. Ce intriga josnica! Cu toate acestea, există oameni care se lasă prinși în rețeaua ei; ei nu știu, desigur, că dintre toți directorii, Barras este cel mai rău persecutor al prietenilor egalității, apărătorii poporului; ei, desigur, nu știu că același Barras a scris cu mâna lui ordinul de arestare a lui Germain și a multor alți patrioți, emis zilele trecute. Dar există un motiv secret în spatele acestui om care acționează în acest fel și mi se pare că ceea ce ne spun agenții din Barras sunt toate încercări de a ne ademeni într-o capcană întinsă pentru noi de Director. Barras vrea să ne prindă încrederea, să ne mituiască cu o promisiune de sprijin în guvern, pentru a ne împinge mai târziu la un act neplăcut: ne va părăsi în cel mai critic moment, se va alătura oponenților noștri și toate eforturile noastre de a ne rupe. cătuşele poporului Ober
201
în folosul tiraniei. Acesta este, și acesta nu poate fi pus la îndoială, motivul care împinge atât Barras, cât și Directorul la o asemenea intriga. Dar planul machiavelic se va prăbuși, din moment ce a fost deja dezlegat. Prieteni ai libertății, cei 24 de milioane de suferințe nu se vor gândi să conteze pe ajutorul lui Barras în eforturile lor de a răsturna despotismul; se pot descurca fara el.
Pentru a opri progresul constant al sfintei doctrine a egalității, tiranii noștri încep acum să acționeze într-un mod nou. Întrucât ei știu perfect că Robespierre nu avea alt scop decât egalitatea autentică, sau fericirea universală, adică tocmai ordinea lucrurilor pentru care ne străduim acum, ei încearcă prin toate mijloacele la îndemâna imaginației să denatureze imaginea acestui lucru. mare martir al libertății și a restabili mințile împotriva principiilor sale. Ei repetă din nou calomnia absurdă, care îi expune ridicolului atât pe autorii săi, cât și chiar Convenția Națională, între zidurile căreia a sunat. Un anume Vilain Daubigny a fost primul care s-a aventurat pe acest drum; a publicat un pamflet voluminos plin de minciuni dezgustătoare şi. remarcată prin rară neruşinare caracteristică autorului său. Multe alte figuri de același fel au pornit pe urmele primei. Dar acum Cormaten-Real a vrut să iasă în evidență dintre toți ceilalți războinici și a publicat în „Ziarul Patrioților din 89” al său, care este scurgerea tuturor apelor uzate ale Directorului, o serie întreagă de cele mai vicioase și absurde născociri calomnioase. Dar poporul a refuzat cu indignare să asculte vocile blasfemii ale acestor apostoli ai tiraniei. Tiradele lor îndreptate împotriva lui Robespierre nu au făcut decât să reamintească oamenilor asupriți acea vreme

fericită când acest mare om, acest răzbunător al omenirii, le-a călăuzit destinele și a dat o nouă putere principiilor pe care le-a proclamat7*.
®* Vezi nota de pe prima pagină a acestui număr; ar trebui să i se acorde o atenție deosebită.
7* Ce dificultăţi nu întâmpină bietul nostru guvern în dorinţa de a amâna noua, puternică înflorire a acestor principii? S-ar putea găsi o cale pentru asta: să slăbească din nou căpăstrul care îi ține pe „oameni cumsecade”; să reînnoiască în întregime sistemul Thermidorului; în sfârșit, să le dau din nou ucigașilor scrisori de impunitate. Patriciatul și regaliștii, prin ziarele lor, încearcă să lingușească atât Directoratul, cât și Senatul, în speranța de a câștiga din nou favoruri similare pentru ei înșiși. De data aceasta ei promit să-și limiteze planurile de asasinat, să nu se mai lase duși de cap, așa cum s-a întâmplat la Vendémière, când au vrut să pună toți senatorii și guvernul însuși să fie bătuți ca teroriști: vor întreprinde exterminarea tuturor, cu excepția lor. Dar ei promit că nu vor merge mai departe. Ei spun că nici Senatul, nici Directoratul nu vor să se bazeze pe acest cuvânt. Greșesc. Cât despre mine, îi sfătuiesc să se arunce cu capul în brațele tinereții de aur, pentru că ea le face o promisiune atât de solemnă. Pentru că ai nevoie de sprijin. Nu puteți alunga simultan atât pe iacobini, cât și pe domni. Și fără asta i-au supărat prea mult pe cei din urmă în cazul libertății presei. Fericirea, dacă pastroepia trezită în ei de discuția acestei întrebări, s-a dovedit a fi trecătoare; fericire dacă au uitat-o din cauza

Da, în ciuda Directorului și a slujitorilor săi, libertatea va prevala. Oamenii au luat deja parte la sfânta doctrină a egalității; citind zilnic ziarele noastre plebei, se uită în jur cu ochi din ce în ce mai pătrunzători, iar numărul iluminatorilor săi crește odată cu creșterea persecuției: cauza fericirii universale atrage constant noi adepți; se conturează o conștiință socială - nu așa cum și-ar dori Directoratul, ci una care corespunde spiritului poporului, care a jurat separatism veșnic la tot felul de despotism, a jurat să distrugă regalismul și patriciatul, care și-a dorit să devină cu adevărat liber. si fericit. Acea clasă importantă a societății, care până astăzi a fost ținută complet ignorantă cu privire la drepturile sale, le cunoaște acum toată amploarea: le-am deschis ochii, le-am arătat scopul revoluției, iar acum 24 de milioane de săraci se ridică în toate părțile Franței. și pretind partea lor din roadele pământului destinate lor de natura însăși. Sa întâmplat, în sufletul tuturor s-a născut dorința înaltă de fericire universală; și este la fel de greu pentru Directorul să oprească această tendință, pe cât este de greu să împiedice răspândirea adevărului prin ziarele noastre.
ordinea zilei de bun augur, pe care au atins-o. Se știe că nu este favorabil pentru toată lumea: datorită puterilor speciale conferite lui Sartin din Douai120, această ordine a zilei nu este pentru noi, bieții nefericiți, nefericiți proscriși! De aceea, lăsăm în totalitate „oamenilor cumsecade”. Vor scrie, exercitând și dreptul la libertatea presei. ne exercităm dreptul la o presă subterană.
8* Într-adevăr, este atât de dificil încât până și marele Merlin-Sartin se află într-un impas. Citiți scrisoarea lui din data de 18 Ventose către Biroul Central al Cantonului Paris (Journal des Patriotes de 89, nr. 211). „El crede că lucrurile devin din ce în ce mai rele. Pamfletele conducătorilor Panteonului și pliantele pline de ciudă ale lui Babeuf sunt vehiculate deschis și cu impunitate. .. Babeuf însuși

este la Paris, toată lumea știe despre asta, dar este încă în libertate! .. Șeful poliției este copleșit de atâtea necazuri... ”Tu, Sartin, nu termini de vorbit. Alții sunt de acord pentru tine că și printre furnicarul agenților tăi am reușit să organizăm un detașament de vânzători ambulanți ai ziarelor noastre aptidespotichssk. Și este adevărat. Chiar și în birourile tale sunt mulți oameni curajoși care primesc bani de la tine și ne servesc, sau mai bine zis, care primesc bani din Republică de la tine și slujesc Republicii, pentru că nu există un serviciu mai credincios Republicii decât răspândirea adevărului care descoperă. atrocitățile tale.aducându-ți doar răzbunare. Oamenii curajoși care ne ajută au dreptate din toate punctele de vedere; ei văd că norocul ne însoțește acum. nu tu, iar ei vor avea simțul să ia partea noastră. Vai de cei care-ți rămân credincioși! Păstrăm evidența cuvintelor și faptelor tuturor celor care au trădat poporul: ei vor plăti pentru asta în Ziua Răzbunării! Da, trădător! Babeuf este la Paris și e liber! Dar asta pentru că nu există vânători pentru cele 600.000 de livre promise pentru capul lui! Acest lucru se datorează faptului că este păzit de 600 de tiranicide, gata să se răzbune pe tine pentru prima încercare asupra lui. Bun Bernard! Numele tău să împodobească lista aleșilor: la urma urmei, ai avut noblețea să refuzi un loc de care aveai nevoie, pentru că ți-a oferit o bucată de pâine zilnică, dar urat, pentru că te obliga să găsești refugiul Tribuna poporului. Fie ca această faptă frumoasă să coboare în analele virtuților umane. Merlin, ia-ți o frânghie sau tremură ca un tremur
203
În curând, tiranii nu vor mai putea înspăimânta trecerea cu baionetele: adevărul începe să sune tare în inimile războinicilor noștri. Să nu fie umiliți crezând că sunt ceea ce ni le prezintă Directoratul. Acești eroi, încununați cu lauri, s-au imortalizat cu atâtea victorii; acești eroi, care au presat de atâtea ori batalioanele unite ale despoților străini, nu sunt nicidecum distrugătorii propriei lor Patrii, așa cum ne asigură Directoratul. Ii cunosc; de multe ori am asistat la bucuria lor la sunetul numelui sacru al Patriei Mame; Eu însumi am împărtășit acest entuziasm. Focul acela nobil care acum arde cu atâta forță în sufletul meu, nu vă gândiți, regizori nesăbuiți! - că a murit în sufletele lor.
Directorul lipise recent peste tot un manifest, pe care l-a numit „dorințe ale militarilor care alcătuiesc prima divizie a armatei interne”; de fapt este doar opera vreunui lingușitor josnic al tiraniei. Autorul acestui manifest pune în gura războinicilor liberi discursuri care nu sunt caracteristice nici măcar sclavilor regelui George...
Nu, tovarăși, aceasta nu este în niciun caz limba voastră, este prea servilă. Sunteți nevoiți să spuneți că sunteți umili servitori ai Directorului; că ești gata să-ți întorci baionetele împotriva poporului, dacă îndrăznește să scuture jugul asupririi. Mai rău, ni se pun în gură următoarele cuvinte rușinoase: „Baionetele noastre sunt îndreptate de nimeni alții decât comandanții noștri”; asta înseamnă că suntem echivalați cu vite, lipsite de sentimente; nu avem darul de a gândi, șefii noștri gândesc pentru noi; dacă ne poruncesc să aruncăm o sabie în sânii părinților noștri, sau a mamelor, sau a copiilor noștri, le vom asculta orbește; cu ce dezonoare te acoperă Directorul!
Dar, frații mei de arme, nu am deloc nevoie de multe asigurări de la voi că nici un soldat nu a semnat acest document rușinos; Sunt deja convins de asta. Stiu ca singurul care si-a pus semnatura sub ea este

servitorul Solignac 122; îi place genul ăsta de limbaj. Întrucât natura i-a refuzat deja sentimentul propriei sale demnități, lăsați-l să se trântească în fața Directorului; Ei bine, cel puțin nu a încercat să te atragă în propria lui stăpânire, atribuindu-ți creația. Cu toate acestea, cred că nu trebuie neapărat să protestezi împotriva acestui eseu. Daca eu fac
te topești în ziua în care au venit să-ți spună că tot Parisul este atârnat cu afișe: „Soldat, oprește-te și citește” 21 – și, în ciuda miilor tale de Argus, nimeni nu știe cine a făcut-o. Chiar crezi că nu ai spioni ai tăi nici măcar în biroul tău? Îți urmăresc fiecare mișcare și ne raportează fiecare dintre ele; dovadă în acest sens este raportul veridic al acestui tremur al tău. Încercați să infirmați. Veți avea nevoie de noi spioni pentru a-i spiona pe vechii spioni. Recrutați acești noi spioni din rândurile Șuapilor; dar se poate dovedi că vor juca un alt fel de glumă cu tine! Hai, e foarte greu să guvernezi pe bază de crimă, nu-i așa?
204
E mic că măcar un francez nu este sigur, alături de mine, că acest manifest nu a fost deloc creat de tine, că a fost publicat fără să te informeze despre el, că gândurile și sentimentele tale sunt diametral opuse celor care sunt atribuite. la tine - atunci te-aș numi expune; dar gloria ta este mai presus de toate loviturile pe care slujitorii tiraniei încearcă să-i dea.
Știu că Directorul folosește literalmente totul pentru a te înșela; dar știu și că este suficient să aprinzi torța adevărului în fața ochilor tăi și toate încercările lui se vor prăbuși în praf; de aceea, dorind să previn însăși posibilitatea greșelii, în care cineva ar dori să implice măcar pe unul dintre voi, vă voi dezvălui secretul nostru.
Terorişti, anarhişti – acestea sunt numele prin care toţi duşmanii libertăţii îi cheamă pe apărătorii poporului, încercând să discrediteze cauza sacră pe care o servesc; această sectă de oameni curajoși, pe care regalismul a urmărit-o cu atâta răutate după veșnic blestemata ucidere a lui Robespierre și care este încă gata de moarte în numele libertății la cuțitul unui ucigaș sau la mâna unui călău, vede că scopul de a revoluția nu a fost realizată; că oamenii, în urma a șase ani de eforturi și sacrificii supraomenești, au primit doar cea mai groaznică sărăcie. Ea vede cum toate realizările revoluției s-au redus la faptul că cei cinci supuși care alcătuiesc Directoratul au primit bogății uriașe, haine magnifice, trăsuri frumoase, case frumoase și chiar batiste în valoare de 40 de mii de livre fiecare; asta chiar în momentul în care 24 de milioane de francezi sunt lipsiți de pâine și reduse la sărăcia extremă. La fel ca noi, această sectă, numită anarhiști și teroriști, a luptat ani de zile în socrul pentru triumful Republicii; ca și noi, ea credea deja că și-a atins acest scop atunci când deputații trădători, trădând în mod deschis poporul francez, au creat o constituție care a instituit o aristocrație a bogăției, cu alte cuvinte, o tiranie a fraudelor care încălca toate drepturile poporului și a devenit sursa tuturor dezastrelor. Directorul numește acest regim Republica pentru că îi oferă bogăție, putere și dreptul de a asupri libertatea cu impunitate. Dar secta teroriștilor numește, pe bună dreptate, această ordine a lucrurilor tiranie, pentru că marea majoritate a poporului francez este supus unui mic grup de ticăloși. Nici această sectă, nici poporul nu doresc o republică a Directorului; vor o republică în care marea majoritate este dominantă și suverană; unde fiecare cetățean are aceleași drepturi ca toți ceilalți; unde nu există lux nestăpânit, ofensator pentru sărăcia fără speranță; de unde

nevoia și decăderea socială sunt alungate; unde existența fiecărui membru al societății este asigurată și nu depinde de capriciile destinului sau ale oricărei persoane; unde virtutea este onorata si crima pedepsita; unde, în sfârșit, domnește adevărata egalitate, adică fericirea universală. Așa este Republica pentru care toți am jurat să murim, dar pe care Directorul nu ne permite să o avem.
?05
Dar tocmai acesta este singurul scop al revoluției. Pentru a-l realiza, teroriştii cer Constituţia din 1793, care prevedea unele dintre aceste avantaje, dar pe cea pe care o avem acum, care le-a desfiinţat pe toate. Atunci ei vor și aceasta: „Luați de la cei care au surplus și dați celor care nu au nimic, pentru ca fiecare să aibă suficientă”. De asemenea, vor să dea soldaților care au învins despoții străini, și familiilor celor căzuți cu slavă pe câmpul de cinste, pământurile care li s-au promis în numele Patriei și care au devenit prada unei bande de escroci. Dar Directorul nu dorește nimic din toate acestea.
Acestea sunt planurile teroriştilor. Acesta este scopul pentru care se străduiesc. Judecător, soldați ai Patriei, judecați singuri din această schiță, care este diferența dintre ei și Director. Vă las pe voi să decideți care dintre cele două partide - partidul terorismului, cu alte cuvinte partidul poporului, sau partidul Directorului - merită lovitura baionetei voastre.
Sebastian Lalande
Tipografia Iluminatorului
SCRISOARE CĂTRE REDACTORII ZIARULUI POPORULUI LIBER 123
Paris, 28 Ventose IV al Republicii [19 martie 1796]
Ziarul vostru, cetățeni, este alcătuit de mulți scriitori patrioti. Chiar dacă acest lucru nu ar fi anunțat în titlul fiecăreia dintre numerele sale, eu, având un pic de înțelegere, aș fi profund convins de acest lucru. În general, eu. ca toți oamenii cinstiți, aprob această alegere a angajaților. Asemănarea deplină a principiilor lor strict republicane, constanța cu care le apără, acordul lor absolut asupra tuturor punctelor de doctrină - toate acestea, fără îndoială, merită respectul tuturor francezilor virtuoși și drepți care sunt cititori ai ziarului tău. Nu cred că niciunul dintre ei are niciun motiv să se plângă de ea; și trebuie să prezint o excepție destul de ciudată.
Vreau să previn una dintre obiecțiile dvs.: motivul plângerii mele nu este, totuși, atât de pur personal încât scrisoarea mea să nu aibă vreun drept la un loc într-un ziar de interes public; vei judeca singur in curand.
Înapoi de unde am început: după cum am spus, ziarul dumneavoastră are mai mulți redactori. Cel puțin patru dintre ei au vorbit diferit despre mine, dând Franței o altă idee despre mine.
Este adevărat că niciuna dintre aceste opinii nu se aseamănă cu cele pe care le proclamă zilnic vânzătorii ambulanți de știri despre patricianism și regalism. Dar tocmai pentru că acestea și alte afirmații nu
206
sunt asemănătoare între ele și că aproape toate mi se par inexacte, eu, ca persoană care participă activ în arena luptei sociale, consider că este util să încerc să aduc o anumită justiție acestor judecăți.
Este adevărat: ziarele monarhice, patriciene, guvernamentale nu se obosesc să facă tam-tam în jurul numelui meu; dar nu oferă o imagine clară a persoanei mele. Se spune că sunt un regalist turbat. Ei trebuie să afirme acest lucru complet nefondat, pentru că ei, și nimeni altcineva, poate găsi cea mai mică dovadă în scrierile mele. Dar este

imposibil ca cineva să-i creadă, căci este evident că nu ar fi atât de supărați dacă aș fi așa cum pretind ei. Astfel, rezultă că, deși toată Franța aude de mine, din aceste ziare ale chouanilor și regaliștilor este complet incapabil să înțeleagă ce sunt. Dacă, vrând să afle acest lucru, apelează la ziare patriotice, atunci are la dispoziție aproape doar Ziarul Poporului Liber, a cărui distribuție nu a fost încă prea grea. Ziarul Poporului Liber a declarat în repetate rânduri absurditatea grosolană a acuzației împotriva mea de regalism, dar, nu știu de ce, vorbind despre mine, a lăsat aproape întotdeauna impresia a ceva ambiguu și vag, care iarăși nu a dat nimic. idee clară despre mine și despre principiile mele.
Cagliostro a fost cândva un om dincolo de definiție. Toți vorbeau despre el ca pe o persoană uimitoare și nimeni nu putea spune exact ce este. Curiozitatea inactivă a vremii a încercat să-și dea seama. Oamenii au concurat între ei, excelând în căutarea lor. În cazul în care dorința de a mă caracteriza acum este egală cu cea pe care spectatorii au simțit-o în legătură cu acel șarlatan, voi încerca să salvez mulți oameni de astfel de dificultăți și să fac mai ușor ca Republica să decidă ceea ce pentru mulți dintre cetățenii săi este încă un lucru dificil. ghicitoare: ce fel de om sunt?
Unul dintre voi cetăţeni a scris în numărul ziarului dumneavoastră de ieri, 27 vantoza, următorul paragraf, pe care consider necesar să îl reproduc integral:
„Ultimele mesaje ale ministrului Poliției vizează în mod clar provocarea persecuției scriitorilor cărora li se reproșează greșelile, dar care nu pot, fără a se abate de la bunul simț, să fie confundați cu regaliștii; și în timp ce severitatea poliției este îndreptată împotriva lui Babeuf, se pare că sunt respectuoși față de Risho-Serisi: există într-adevăr un sistem de persecuție exclusiv pentru patrioți?
Oricine a citit în alte locuri că sunt un regalist binecunoscut va înțelege din pasajul de mai sus că aceasta este o minciună grosolană. De asemenea, arată clar că sunt unul dintre patrioții pentru care pare să existe un sistem special de persecuție. Dar în același timp vor ști că eu sunt unul dintre acei scriitori
207
cărora li se reproșează amăgirile lor. Cine anume reproșează aceste iluzii? Sunt justificate aceste acuzații? Acest „Ziar al Poporului Liber” pleacă în ceață.
Presupun, totuși, că există anumite motive pentru care nu-mi faci toată dreptatea pe care cred că ai vrea să o fac. Dar cred că, cel puțin cu semnătura mea, îți poți permite să spui tot adevărul despre mine, refuzând toate acele rezerve, la care, desigur, doar complexitatea poziției tale te-a obligat să apelezi. Totuși, mi se pare că ai putea, și că poți de acum înainte, să nu dai naștere la tot felul de interpretări false care pot susține judecățile unor persoane răuvoitoare îndreptate împotriva unei persoane a cărei reputație nu este poate indiferentă față de cauza pe care o slujești așa. bine. Poți strica foarte mult această reputație făcându-mă pe mine un patriot înșelat. Mi-ați face mare plăcere dacă ați fundamenta acest reproș, în timp ce ați devenit ca niște persecutorii mei înverșunați, care mă băteau doar cu epitete. Uneori au ghinionul să mă citeze și să se jeneze în acest sens, pentru că nu am o singură frază care să nu fie strict justificată și să nu se sprijine pe principii incontestabile. Dacă ai fi mai norocos în această privință și ai putea să-mi arăți măcar o propoziție compusă diferit, aș pleda de bunăvoie și sincer vinovat.

La început, am spus că am numărat patru angajați în ziarul tău care au vorbit despre mine în moduri diferite. Voi susține acum această afirmație. De exemplu, Antonelle și Felix Lepelletier erau departe de a mă considera un „patriot greșit” când unul, în numărul 9 al „Oratorului plebei”, mi-a susținut cu argumente atât de convingătoare doctrina fericirii universale, iar celălalt, apărând cu generozitate. soția mea, a declarat la fel de curajos că este imposibil să condamni principiile soțului ei fără a condamna în același timp cărțile lui Rousseau, Mably și Helvetius. Λ mai devreme, în propriul ziar, un alt autor a numit primele pagini, scrise de mine după evenimentele lui Vendemière, nepăsătoare și inexplicabil de nebunești. Adevărat, mi se pare că acest angajat, care și-a lăsat pentru totdeauna certificatul de sine în alt loc, nu ți-a mai scris de atunci. În cele din urmă, un al patrulea a raportat informații incorecte despre Feryu și despre mine în numărul din 10 vantoza: primul ar fi primit o interdicție de publicare și m-am dovedit a fi o persoană greșită, chiar un scriitor de calomnie. Sunteți de acord, cetățeni, că toate aceste recenzii nu sunt similare între ele și nici măcar nu converg logic.
Sper ca pentru toți cei care nu au ocazia să citească Tribuna poporului, această scrisoare publicată în ziarul dumneavoastră, împreună cu scrisoarea mea către călugărul Galle, deja publicată de dumneavoastră, să fie de ajuns pentru a înțelege cine sunt, pentru a putea dezlega această ghicitoare blestemată în spiritul lui Cagliostro și pentru a-mi restabili puțin reputația săracă, pe care Chouanii au denaturat-o dincolo de recunoaștere.
208
poduri. Nu vă cer să-mi tipăriți scrisoarea ca Grație. Nu poți să-mi refuzi asta, pentru că reputația mea de revoluționar nu-ți aparține nici ție, nici a mea. Ea aparține țării. Noi, apărătorii principiilor adevărate, suntem foarte puțini. Să nu ne slăbim lăsând ambiguități despre caracterul fiecăruia dintre noi. salutare frate.
Gracchus Babeuf
GRACCH BABEF
CĂTRE ZIARUL POPORULUI LIBER ca răspuns la un articol semnat de Antonell, publicat în numărul 144 din 124
Paris, Germinalul 4 [25 martie]
Îl cunosc pe Antonell doar din scrierile lui. Împărtășesc acest avantaj cu o bună parte a Franței care le citește. Nu sunt un lingușitor, asta se știe. Dar voi spune că este unul dintre publiciștii care și-a dobândit un drept aproape exclusiv de a-mi stârni interesul. Nu cred că vreunul dintre cititori i-a admirat mai mult decât mine sufletul lui deschis, logica lui, profundă, pură și directă, întorsăturile sale subtile și îndrăznețe, maniera lui mândră, energică, independentă și liberă și numai lui, poate, i s-a dat. pentru a combina acest lucru cu curtoazia, eleganța stilului și un dar fericit de a lovi inamicul atât de abil încât victima cu greu se poate plânge. Dar, mai presus de toate, aduc un omagiu dragostei sale arzătoare pentru umanitate, patriotismului său, care a devenit o pasiune înflăcărată, filantropie, care îl face capabil de cel mai mare sacrificiu de sine și acelei democrații autentice, care nu se mulțumește cu tolerabil, dar face să se străduiască pentru ce este mai bun în domeniul organizării sociale.
Este însă a doua oară când cetățeanul Antonelle mă forțează să vorbesc împotriva lui, pentru că văd cum, îndrăznesc să spun, se contrazice discutând o problemă importantă care îmi atrage atenția în mod deosebit.

Iar dacă nu se contrazice, atunci în orice caz el, mi se pare, nu se află în culmea acelor concluzii corecte care ar trebui să se tragă din marile principii, pe care el însuși le-a formulat foarte bine și care, după părerea lui. , sunt incontestabile.
Antonelle, scrisoarea pe care ai publicat-o în Gazeta Poporului Liber o confirmă pe cea pe care ai publicat-o în urmă cu mai bine de trei luni în numărul 9 al Oratorului Plebeu. Recunoscând în prima ta scrisoare validitatea incontestabilă a doctrinei mele despre egalitatea adevărată, contestați posibilitatea de a o stabili printre noi. Am dedicat întregul număr al 37-lea al meu „Tribuna poporului” răspunsului la argumentele pe care le prezentați în susținerea părerii dumneavoastră. Tu, din partea ta, nu m-ai respins. Am tras de aici că am reușit să te conving.

M-am înșelat, deocamdată repeți aceeași afirmație despre justiția completă și chiar exclusivă a sistemului meu și aceleași îndoieli cu privire la mijloacele de implementare a acesteia la noi.
Înainte de a veni cu o teză ca cea pe care o susțin, m-am gândit mult la ea. Știi, am făcut un jurământ să-l apăr cu hotărâre împotriva tuturor. Aș comite o infracțiune împotriva oamenilor dacă, după ridicarea unei astfel de întrebări, aș permite, fără nicio rezistență, să fie atacate cele mai importante consecințe care decurg din aceasta, deși cred că sunt în măsură să câștig în această dispută. l
Aici avem de-a face cu o chestiune de importanță nu mică, pentru că trebuie să se hotărască dacă am oferit lumii bunăstarea socială maximă posibilă sau doar un vis frumos.
În orice caz, este mai plăcut să apărăm acest caz în fața curții înțelepților care ascultă, studiază și reflectă, decât în fața curții inchizitorilor și cenzorilor care condamnă, calomniază și persecută dinainte. La urma urmei, verdictul unei opinii publice convinse are o influență mult mai mare decât forța de constrângere. Curentul filozofiei poartă națiuni și epoci; influenţa baionetelor şi a poliţiştilor este limitată şi trecătoare.
Am spus că Antonelle a repetat doar în numărul 144 al Gazette des Freemen dovada pe care a dat-o în numărul 9 al Oratorului plebeu al justiției incontestabile a sistemului social al egalității perfecte. Am adăugat că atât în primul cât și în al doilea caz, el ajunge la concluzia că ne este imposibil să o implementăm; că eu, din partea mea, am înaintat argumente împotriva celor cu care și-a justificat opinia și nu m-a respins. Voi compara acum extrase din ambele scrieri și, la rândul meu, voi repeta argumentele mele anterioare, pentru că atâta timp cât nu au fost infirmate, ele rămân valabile.
„Dreptul la proprietate este creația cea mai deplorabilă a imaginației noastre... Sunt convins că starea de comunitate este singura justă, singura virtuoasă și singura care corespunde adevăratului proiect al naturii; că în afara ei nu pot exista nici societăţi paşnice, nici cu adevărat fericite. Antonelle în numărul 9 al Oratorului plebeu.
„Infinit mulți oameni împărtășesc părerea că oamenii uniți în societate pot găsi fericirea doar în comunitatea de proprietate. Aceasta este una dintre întrebările... la care poeții și filozofii, inimile sensibile și moraliștii severi, oameni cu o imaginație vie și oameni cu o gândire strict logică, minți sofisticate și ființe simple la minte au fost și vor fi întotdeauna unanimi. atat in sentimente cat si in ganduri... Antonell, nr. 144 „Ziare ale oamenilor liberi”.
Super, până acum suntem de acord.

„Dar (Baboeuf și cu mine) ne-am născut amândoi târziu, de când am venit pe lume cu misiunea de a risipi amăgirile oamenilor cu privire la dreptul la proprietate. Această setare fatală este prea profundă
210
a înrădăcinat și a pătruns absolut totul; printre popoarele mari și străvechi, este deja ineradicabilă ... ”Antonelle, nr. 9 al Oratorului Plebeian”.
„Asta, desigur, nu înseamnă că este necesar astăzi să vorbim în favoarea desființării efective a proprietății și a constituirii comunității de proprietate, pentru că la aceasta, evident, se poate ajunge doar prin tâlhărie și ororile războiului civil. , iar astfel de metode sunt în primul rând monstruoase, ca să nu mai vorbim că sunt capabile doar să distrugă proprietatea, dar în niciun caz să creeze o comunitate de proprietate. Într-adevăr, cum putem reînvia acele virtuți și simplitate care sunt necesare pentru a restabili și păstra ordinea naturală și pură a lucrurilor, ale căror farmece nu mai suntem în stare să le apreciem? .. Acest ulcer cronic a devenit incurabil.” Uptonell, nr. 144 „Ziare populare libere”.
Iată răspunsul meu: „Nu sunt de acord cu părerea că ar fi mai bine să venim pe lume mai devreme pentru a ne îndeplini mai ușor misiunea și a deschide ochii oamenilor asupra așa-zisului drept de proprietate. Cine mă va descuraja de faptul că timpul nostru este cel mai favorabil pentru o astfel de misiune? că pentru o asemenea sarcină este infinit mai favorabilă decât zilele de acum o mie de ani? În primul rând, gândul de a lupta împotriva răului apare înainte ca răul însuși să înceapă să se manifeste? Ei bine, oamenii, miop ca de obicei, după ce au permis instituirea dreptului de proprietate privată, nu și-au imaginat toate necazurile pe care le-ar aduce cu el. Nivelul de educație, lipsa de experiență nu le-a dat aproape nicio oportunitate de a calcula nimic. Și chiar dacă cineva le-ar fi strigat: „Sunteți pierduți dacă uitați că roadele pământului sunt ale tuturor și pământul însuși – nimănui!” – mă îndoiesc că l-ar fi auzit și dacă ar fi auzit. , în orice caz nu ar vrea să creadă. Deoarece consecințele dezastruoase nu s-au făcut simțite foarte mult timp, nici după câteva sute de ani nu i-a trecut nimănui prin cap să propună vreun fel de reformă. Mai târziu, când răul a devenit suficient de tangibil, s-a scurs imperceptibil peste tot, a început să fie considerat ceva cu totul firesc și nimeni nu știa de unde vine: toate împrejurările obișnuite ale vieții au dat naștere la ideea că acesta este un lucru indestructibil și inevitabil. ordinea lucrurilor; ignoranța, superstiția și puterea s-au combinat pentru a împiedica înțelegerea adevăratei cauze a răului și a paralizat forțele de a-l lupta. Dar acum, când cangrena s-a extins în așa măsură încât nu mai sunt locuri sănătoase, când oamenii sunt la început condamnați să primească doar două uncii de pâine pe zi, apoi să plătească fio franci o liră pentru aceasta; când majoritatea covârșitoare a oamenilor sunt nevoiți să-și vândă ultimele cârpe pentru a-și lua o bucată de pâine, sau să se descurce deloc fără pâine, dacă totul este deja epuizat; când acest popor este luminat și în stare să audă, iar situația îi împinge să înțeleagă cu nerăbdare prețiosul adevăr: „Rodurile pământului sunt ale tuturor și pământul însuși nu este al nimănui”; iar când altcineva
Uptonell
14·
211
apare chiar acolo și îi spune: „Starea de comunitate este singura dreptă, singura virtuoasă; în afara acestui stat nu pot exista nici

societăți pașnice, nici cu adevărat fericite”, atunci nu văd de ce acest popor, care, desigur, își dorește tot ce este mai bun, care tocmai din acest motiv vrea tot ce este drept și virtuos, nu ar putea. își declară solemn dorința de a trăi doar într-o „societate pașnică și cu adevărat fericită”. În nici un caz nu se poate spune că într-o epocă în care extremele abuzului dreptului de proprietate sunt aduse în ultimul grad, „această instituție fatală este prea adânc înrădăcinată”; dimpotrivă, mi se pare că a pierdut majoritatea rădăcinilor care îl țin și că aceste rădăcini subțiate nu-i mai servesc drept suport de încredere, făcând pomul sensibil chiar și la cele mai mici șocuri. Creați un număr mare de oameni săraci, abandonați-i lăcomiei nesățioase a unui pumn de invadatori, iar mizeria fatalei instituții a proprietății nu va mai fi indestructibilă. În curând toți cei dezavantajați de forța împrejurărilor vor fi siliți să reflecte și să recunoască marele adevăr că „rodurile pământului sunt ale tuturor, iar pământul însuși – nimănui”; că pierim numai în măsura în care uităm acest adevăr; că este extrem de prostesc din partea majorității cetățenilor să permită unei minorități să-i țină în sclavie și opresiune; că este pur și simplu ridicol să nu arunci de pe un asemenea jug și să nu alegi o stare de comunitate, „singurul drept, singurul virtuos, singurul corespunzător planurilor adevărate ale naturii”, stare în afara căreia „nici pașnic”. nici societăți cu adevărat fericite nu pot exista”. Revoluția Franceză ne-a oferit o mulțime de dovezi că abuzurile, oricât de vechi, nu sunt în niciun caz ineradicabile; dimpotrivă, tocmai extremele lor, dezgustul generat de durata existenței lor, sunt cele care provoacă cea mai eficientă dorință de a le distruge. Revoluția ne-a dat multe dovezi că poporul Franței, fiind un popor mare și străvechi, este totuși pe deplin capabil să întreprindă cele mai serioase schimbări în instituțiile lor, să accepte cele mai mari sacrificii pentru a le îmbunătăți. Nu a schimbat totul după 1989 în afară de instituția proprietății? De ce, atunci, această excepție este permisă, întrucât trebuie să admitem pe bună dreptate că este tocmai cea mai ilegală, cea mai regretabilă dintre toate creațiile imaginației noastre? Îl va păstra mai mult timp vechimea acestui abuz decât vechimea tuturor celorlalte fărădelegi care au fost încă șterse? Importanța și semnificația lui vor fi motive suficiente pentru un respect neclintit pentru el? Următoarea observație, care, aparent, nu i-a atras deloc atenția lui Aya-topell la prima lectură, îl va lăsa indiferent dacă
212
repetă-l din nou pentru el*? „În unele perioade, aceste reguli sociale criminale ajung să concentreze aproape toată bogăția în mâinile câtorva oameni. Pacea care există în mod natural atunci când toată lumea este fericită este inevitabil tulburată în aceste perioade; și din moment ce majoritatea oamenilor nu mai poate exista, fiind lipsiți literalmente de orice și întâmpinând doar nemilosirea și cruzimea din partea celor care au pus mâna pe toate, atunci toate acestea duc la o eră a marilor revoluții, la perioade memorabile prezise în Carte. a Fates and Times, când o răsturnare generală în sistemul proprietății devine inevitabilă, când revolta săracilor împotriva celor bogați devine o necesitate pe care nimic nu o poate învinge. Tribuna Poporului, nr.37.
În Oratorul plebeilor, Antonell declara: „Posibilitatea unei întoarceri la această ordine simplă și pașnică a lucrurilor (o stare de comunitate) nu este, PROBABIL, nu mai mult decât un vis! ..”
i-am raspuns:

„Dacă am arătat că o astfel de revoluție în sistemul proprietății este cu adevărat inevitabilă, nu văd deloc de ce posibilitatea revenirii la o stare de comunitate nu poate fi decât un vis. Adevărat, Antonelle, nu seamănă puțin cu toți acei oameni hotărâți care nu ezită niciodată înainte de a da judecăți definitive; este adevarat, zic eu, ca nu-ti permiti sa vorbesti definitiv si afirmativ despre aceasta parere despre vis. Îl moderezi cu PROBABIL. Găsesc acest lucru PROBABIL cu atât mai valoros și mai bine gândit pentru că, după părerea mea, pentru a transforma un vis în realitate, este suficient doar să CONVINGI oamenii, la fel cum, evident, tu însuți ești CONVINS că „starea comunității este singurul drept, singurul virtuos și unul corespunde doar cu adevăratul proiect al naturii...este o stare în afara căreia nu pot exista nici societăți pașnice, nici cu adevărat fericite.o ocupație care îți place.Crezi că realizarea socialului planurile despre care vorbim este „dorința neschimbată a inimilor curate, cea mai firească aspirație a minților oneste... că realizarea lor ar fi fericirea” etc. Tribuna Poporului, nr.37.

Mi se pare că în aceste ultime declarații ale tale nu mai vorbiți chiar la fel ca în numărul 144 al Ziarului Poporului Liber. Nu mai depindeți de un „probabil” posibilitatea unei reveniri la egalitatea perfectă; abordați problema direct. „Evident”, spuneți, „la distrugerea efectivă a proprietății și

* Tribuna poporului, nr. 35, p. 84 [s.v. G. Babeuf. Opere, vol. 3, p. 503-504].

213

Comunitatea proprietății nu poate fi realizată decât prin jaf și ororile războiului civil, adică prin metode care sunt în primul rând monstruoase și, în plus, sunt capabile doar să distrugă proprietatea, dar în niciun caz să creeze o comunitate de proprietate. Într-adevăr, cum putem reînvia acele virtuți și simplitate care sunt necesare pentru a restabili și păstra ordinea naturală și pură a lucrurilor, ale căror farmece nu mai suntem în stare să le apreciem?

Ce vrei să spui prin a spune că singura modalitate de a obține egalitatea adevărată ar fi prin intermediul PILOT? Antonelle definește jaful în același mod ca un patriciat? Dar în sensul pe care doar oamenii și copiii naturii îl pun în acest cuvânt, ce este jaful? Acestea sunt o sută de mii de metode prin care legile noastre deschid ușa inegalității și permit jaful majorității de către o grămadă mică. Orice mișcare, orice operațiune care ar lua măcar o parte din cei care au prea mult, în favoarea celor care nu au suficient, nu ar fi, mi se pare, jaf: acesta ar fi începutul unei întoarceri la justiție. și o ordine a lucrurilor cu adevărat bună...

Adaugi că această mișcare spre egalitate adevărată nu poate fi realizată decât prin ororile RĂZBOIULUI CIVIL. Război civil! Aș vrea să vă întreb dacă există un război civil mai groaznic decât cel care se desfășoară neîncetat de când a apărut proprietatea; sub influența sa, fiecare familie a devenit o republică separată, obsedată de teama de a fi jefuită și de veșnica anxietate de a fi în nevoie, ceea ce o determină să comploteze neîncetat pentru a jefui pe alții. Diderot, pe care îl citați cu ușurință, spune tocmai în Codul său de natură 125, a cărui analiză vă umple aproape în totalitate scrisoarea, că „spiritul proprietății și al profitului dispune pe fiecare individ la distrugerea întregii rase umane de dragul propriei fericiri. . .. proprietatea este cauza principală și constantă a tuturor conflictelor...”. Citez același lucru pe care l-ai citat: „Din cauza ei, totul se dovedește a fi aranjat în cel mai rău mod posibil, sau mai bine zis, adus în

dezordine, astfel încât în multe împrejurări este nevoie de CUMUTAREA ASUPRA ȘI NERESTRIARĂ... Privind jumătate din oameni de binecuvântări naturale, acești înțelepți imaginari, alături de care cu prostie îi admirăm, au deschis ușa TUTUROR INFRACȚILOR. Au aprins FOCUL marii lăcomii: au dat naștere unei pasiuni nesățioase pentru achiziție; constituțiile lor nebunești expun în mod constant o persoană la riscul de a pierde totul; Este de mirare că dorința de a evita un asemenea pericol face ca pasiunile să se încălzească la limită? S-ar putea inventa ceva mai eficient pentru a face acest animal să devoreze felul lui? .. Printr-o serie de reguli și reglementări, a fost necesar să se astupe străpungerile constante ale barajului,
214
neînţelept opus curgerii liniştite a pârâului, care s-a umflat din acest obstacol şi, părăsind malurile, s-a transformat într-o mare furtunoasă. Toate acestea, mi se pare, demonstrează clar că, pe calea egalității, nu trebuie în niciun caz să se teamă de un război civil, asemănător acelor războaie ale omului împotriva omului și ale oamenilor împotriva oamenilor, la care starea actuală a lucrurilor. conduce necontenit. Ah, natura! Dacă oamenii nu au ezitat să ducă nenumărate și constante războaie pentru a perpetua încălcarea gravă a legilor tale, atunci cum poți tresări la necesitatea unui război sfânt în numele restaurării lor? Și este adevărat că războiul va izbucni cu siguranță de îndată ce vom deveni suficient de înțelepți pentru a decide să stabilim egalitatea? Nu cred, și nimeni nu va crede așa, dacă vor găsi dovezile mele incontestabile la pagina 201 din numărul 39 al Tribuna Poporului, unde stabilesc că în Franța pentru 1 persoană care are un surplus sunt 99. oameni care nu au suficient .
În plus, susțineți că s-ar putea realiza doar distrugerea proprietății, dar nu ar fi niciodată posibilă organizarea unei comunități de proprietate. Nu prea înțeleg ce vrei să spui aici. Când spui că numai distrugerea proprietății este posibilă, probabil vrei să spui că dacă 99 de persoane private de proprietate, declarând război la suta, care le-au pus mâna pe partea lor, îi iau surplusul, atunci asta nu va duce decât la schimbarea proprietarilor. , ceea ce, după adevăr, ar fi deja benefic, întrucât i-ar priva pe cei puțini care au mult mai mult decât au nevoie, pentru a beneficia marea majoritate, care au mult mai puțin decât au nevoie; dar că nu poate fi niciodată urmată de acea mare renaștere a guvernului general, care, după cum recunoașteți, este singurul lucru capabil să devină baza unei prosperități depline și durabile.
În sprijinul acestui fapt, citați următoarele motive:
„Într-adevăr, cum putem reînvia acele virtuți și acea simplitate care sunt necesare pentru a restabili și a păstra ordinea naturală și pură a lucrurilor, ale căror farmece nu mai suntem în stare să le apreciem?”
Diderot a fost mai optimist: „Totul este doar de a EXPLICA majorității jignite CUM TREBUIE ca această nouă ordine să stabilească o asistență reciprocă atât de perfectă între noi, încât NICIODATĂ nimeni nu va fi lipsit nu numai de NECESAR și UTIL, ci și a PLĂCUTULUI.”
Acest lucru coincide, fără îndoială, cu ce am spus: trebuie doar să poți CONVINGI majoritatea jefuită, întrucât tu însuți pari CONVINS că „starea de comunitate este singura virtuoasă, singura dreaptă, singura care corespunde adevăratelor predestinații. ale naturii... iar dincolo nu pot exista societăți pașnice și cu adevărat fericite.”
215
Încă o dată, sunt sigur că numai această convingere este suficientă pentru a garanta posibilitatea. Si nu cred ca este necesar sa posede

niste VIRTUTI extraordinare pentru a accepta ordinea lucrurilor, in raport cu care se dovedeste ca numai cu ea se poate obtine CEA MAI MARE BOGAȚIE, câine plus ultra FERICIRE. Acea virtute care echivalează cu dragoste pentru sine, iubire pentru pacea cuiva, pentru liniște durabilă și deplină în toate privințele, este destul de suficientă; la dorința de a folosi absolut totul în cea mai mare măsură posibilă; natura a avut grijă să insufle o asemenea virtute tuturor oamenilor. Și tocmai pentru că oamenii sunt extrem de puternic atașați de toate acestea, orbirea pasiunii i-a condus pe calea greșită, iar iubirea de sine a forțat pe toți să depună eforturi pentru a-și spori nemăsurat proprietatea: s-ar putea crede că doar așa se poate ajuta. majoritatea ajung la o stare fericită. Arată oamenilor că greșesc. Convinge-i pe toți că există o altă modalitate de a aduce majoritatea oamenilor în culmea fericirii și vei vedea că masele, neavând nevoie de altă virtute decât iubirea de sine, nu se vor implora să ia calea pe care o propui tu.
Diderot era de asemenea de părere că totul se poate realiza printr-o astfel de convingere. „Sunt punct unde să lovești pentru a lovi rădăcina oricărui rău. Oamenii care sunt mai capabili decât mine vor putea, poate, să convingă de acest lucru. Deci, vezi tu, nu a disperat de nimic.
Era atât de departe de a deznădăjdui, conta atât de tare pe marile mijloace de CONSIDERARE, încât a spus câteva rânduri mai jos: „Morii care sunt chemați să conducă popoarele... vreți să câștigați recunoștința neamului omenesc prin creând cel mai fericit și mai perfect guvern? .. Începeți prin a oferi adevăraților înțelepți libertatea deplină de a critica erorile și prejudecățile care stau la baza spiritului proprietății... și în curând nu veți avea nicio dificultate în a vă convinge popoarele să adopte LEGI ASEMĂNATE PE CELE le-am expus aici conform celor mai bune pe care, după părerea mea, rațiunea le poate spune oamenilor.
Ceea ce tocmai am spus despre obiecția ta față de virtute se aplică în egală măsură simplității morale. Din nou, simplitatea egoismului este suficientă pentru a trezi în nouăzeci și nouă sutimi, lipsiți de ceea ce au nevoie, dorința de a se bucura de acea bunăstare, în care, potrivit lui Diderot, nici unul dintre ei nu va fi lipsit vreodată nu numai a NECESARULUI și UTILULUI, dar chiar și a PLĂCUTULUI ... Vă întreb, ați avut dreptate să spuneți că nu mai suntem în stare să apreciem farmecul acestei ordini de lucruri? Cum! Este într-adevăr
216
99 de oameni din 100, suferinzi și lipsiți de tot, au această capacitate a pașa!
Rămâne să mă gândesc ce decizie iei după ce ai recunoscut: 1) „că starea de comunitate este singura justă, singura virtuoasă, singura care corespunde adevăratului proiect al naturii, cea în afara căreia se poate. să nu fiți nici societăți pașnice, nici cu adevărat fericite” ; 2) „dar că aceasta, însă, nu înseamnă că este necesar astăzi să ne pronunțăm în favoarea desființării efective a proprietății și a constituirii unei comunități de proprietate...”.
„Tot ceea ce se poate spera să se realizeze este doar un grad acceptabil de inegalitate a statelor...” Antonfill, „Oratorul plebeian”, nr. 9.
„Aceasta înseamnă că toate legile noastre trebuie să fie îndreptate spre combaterea ambiției și lăcomiei, acele cauze constante ale tuturor necazurilor noastre, create și aprinse neîncetat de oameni răi și de morale dezgustătoare, generate și înrădăcinate în noi sub influența

unui sistem de proprietate individuală nelimitată. . Este permis să vă îndoiți că acest sistem, indestructibil, dacă doriți, și care nu poate fi corectat, poate fi pus la îndoială ... Din faptul că acest ulcer vechi nu poate fi îndepărtat, nu rezultă că ar trebui lăsat să crească și devora totul. Dimpotrivă, de aici rezultă că este necesar să-l limităm din toate părțile și, dacă este imposibil să-l menținem în limitele cele mai înguste, atunci măcar combateți-l cu ajutorul sedativelor care îi vor opri efectul devastator. Antonell, Ziarul Poporului Liber, nr.144.
Cum! Cetăţean, sugerezi paliative!... Lasă-mă să pun la îndoială eficacitatea lor. Vă îndemn în primul rând să răspundeți la ce am scris despre acest subiect în Tribună, nr. Gândiți-vă dacă va fi mai dificil să o creați și să o mențineți decât să stabiliți cea mai strictă egalitate? Să vină o zi mare pentru oameni, să facă poporul o înțelegere cu ticăloșii în ziua aceea și să ceară doar jumătate de dreptate pentru ei, aproape sigur se va dovedi că nu vor primi nimic; casta frauduloasă de un milion va fi vicleană, câștigând timp și va încerca să încheie chestiunea fără nimic. Dacă, dimpotrivă, poporul cere dreptate deplină, va trebui să-și exprime voința suverană cu putere, să-și arate deplinătatea puterii; iar când vorbește pe un asemenea ton și în asemenea expresii, nimic nu va putea rezista, toată lumea îi va ceda neapărat și va realiza tot ce își dorește, tot ce ar trebui să aibă. Dar legile populare cu jumătate de inimă, încercările de a ajuta cauza cu jumătate de măsură, toate aceste atenuări și reliefuri, care par să-ți limiteze dorințele, sunt lipsite de putere. Legea lui Licin și eu la Roma, legea maximelor în Franța au fost de scurtă durată și nu sunt
217
era greu să mă deplasezi. Legile lui Lycurgus trăiau mai mult, pentru că exprimau un interes mai urgent, cotidian și permanent, și fiecare cetățean se simțea obligat să le respecte.
Dar să ne întoarcem la autoritate și argumente, care sunt, fără îndoială, mai valoroase decât ale mele.
„În loc să desființeze obiceiurile și prejudecățile vicioase pe care se bazează, în loc să găsească modalități de abordare a ordinii sociale originare dictate de natură și să încerce să o reînvie, reformatorii și fondatorii republicilor, pentru a-și face repede treaba, acceptând lucrurile și oamenii așa cum le găseau, foloseau ici și colo niște CONTRABALANȚE, niște recuzite care ar putea susține cel puțin o organizație publică care era gata să se dezintegreze. Așa cum, îndreptându-mă la originea și cauzele fizice ale slăbirii sentimentului legăturilor de sânge, am descoperit originea tuturor necazurilor, în același mod, apelând la originea oricărei societăți, adică la instituțiile care le-au dat o formă, vom vedea că legile care conțin numai remedii paliative pentru bolile omenirii pot fi considerate principalii vinovați pentru consecințele triste ale unor astfel de rele tratamente; ele pot fi, de asemenea, considerate drept cauza indirectă a acelor dezastre la care au contribuit din greșeală sau pe care nu le-au prevenit. Adesea cei care au întocmit aceste legi au luat abuzurile pentru ceva drept și corect și au încercat, ca să spunem așa, să eficientizeze și să îmbunătățească imperfecțiunea însăși, tot ceea ce este complet incompatibil cu ordinea corectă a lucrurilor.
Asta spune iar Diderot.
Nu, nu, Antonelle; nu acum, la sfârșitul secolului al XVIII-lea, când avem experiența și cunoștințele de filozofie, nu acum vom încerca să PROPECTĂM, să întărim cu slabe CONTREGREUTĂȚI, să susținem CEL PRIN

această veche clădire de proprietate individuală, care timp de secole a rămas bârlog de tâlhari prădători care au luat fonduri pentru existența marii majorități a populației; era un refugiu numai pentru monștrii care păzeau cu gelozie accesul la el și asigurau hrană numai pentru ei și sclavii lor, fără de care nu se puteau descurca; în afara acestui bârlog, puteau exista doar cei care au reușit să evite raidurile devastatoare ale acestor prădători feroce. Acum, prin viclenie și înșelăciune, au reușit să fure toate mijloacele de existență în vizuina lor; muritorii care rătăcesc în afara ei nu au cu ce să se hrănească și umplu aerul cu plângeri zadarnice. Foamea îi împinge la mai mult: vor să asalteze acel colos de clădire, care este deja gata să se prăbușească sub greutatea abundenței îngrămădite în el. Tocmai această stare de fapt este pe care Diderot o numește o organizație socială aproape de dezintegrare. Dă-mi voie, Antonelle, acelor nenorociți care sunt dați afară
218
monștri care trăiesc în bârlogul tâlharilor, pentru a grăbi inevitabilul prăbușire al acestui colos. Nu încercați să vă configurați recuzita și contragreutățile. Nu încercați să COMANDAȚI ȘI ÎMBUNĂȚĂȚI IMPERFECȚIA ÎNSI. Lăsați douăzeci și patru de milioane de Herostratus să distrugă în fața ochilor voștri templul ticălos, unde se fac sacrificii demonului sărăciei și uciderea aproape tuturor oamenilor.
„Și ce vor face ei după această distrugere? tu spui. „Vor reuși atunci să ridice maiestuosul Templu al Egalității?” Da, garantez. Ei vor citi în același Cod al naturii de Diderot: „Aceea de foarte puțină importanță sunt dificultățile deosebite pe care le vor întâmpina în aplicarea în practică a legilor privind repartizarea principalelor ocupații, modalități de a satisface în mod corespunzător toate cele publice și private. nevoilor și, de asemenea, fără lupte și confuzii pentru a realiza o distribuire egală între cetățeni a lucrurilor esențiale; că toate acestea se reduc la un simplu recensământ al lucrurilor și al persoanelor, la o simplă operațiune de numărare și calcule și, prin urmare, pot fi efectuate destul de bine și în perfectă ordine; că planificatorii noștri, vechi și moderni, au avut ocazia să conceapă și să realizeze proiecte incomparabil mai dificile, căci, pe lângă accidente neprevăzute, au avut de-a face cu accidente naturale și cu nenumărate obstacole generate de erori; că, dacă ești surprins de ceva , este că acești oameni nepăsători au reușit totuși în ceva.
Și îmi imaginez că aceste cuvinte vor suna ca o mare încurajare pentru înțeleptul nostru Herostratus.
Pe lângă asta, nu le-am promis deja în ultimul număr al ziarului meu că voi lucra la planul practic de implementare care mi se cere din toate părțile? Chiar lucrez la asta. Știu că alții care sunt la fel de capabili și mai capabili decât mine, la rândul lor, lucrează la asta. Și înțeleptul nostru, principalul nostru predecesor, Diderot al nostru, ne-a deschis deja calea cu ajutorul însuși proiectului, a cărui primă secțiune ați rescris-o. Trebuie să fiți de acord că oamenii care încearcă să înlocuiască cea mai dezgustătoare dezordine cu cea mai mare ordine nu pot eșua.
Sper că Partidul Oamenilor Cinstiți va constata că în decursul acestei discuții pozițiile noastre au devenit ceva mai apropiate. Dar nu sper deloc că dezamătorii noștri obișnuiți, jurnaliștii Shuan și hackii guvernamentali, se vor reforma sub influența exemplului nostru și că, intervenind nepoftit în discuția acestei probleme, vor renunța la obiceiul lor dezgustător și răutăcios de a înlocui. răspunsuri cu abuz,

și obiecții justificate - prostie și insulte. Ei vor continua să denatureze, să distorsioneze și să mintă. salutare frate.
Gracchus Babeuf

MĂSCAT PENTRU EGALITATE

TRIBUNA POPORULUI,

sau Apărătorul drepturilor omului, Gracchus Babeuf

nr. 41

Scopul societății este fericirea universală (Declarația Drepturilor Omului (1793) Art. 1)

Apelul Tribunei poporului la armată

Soldati!

Într-o republică de altădată, mult mai bună decât cea actuală, armata și poporul aveau ceea ce nu avem. Roma avea tribunele ei ale poporului și tribunele sale militare. Aceștia erau funcționari care, în virtutea legii, au devenit apărătorii constanti atât ai poporului, cât și ai armatei. Tribunii poporului erau aleși de popor și erau obligați să vegheze mereu asupra drepturilor poporului; trebuiau să supună neobosit ambițiile senatului și ale patricienilor, precum și ale bogaților, pentru a-i împiedica pe toți să comită nedreptăți și aveau dreptul să se opună oricărei legi, dacă numai, după părerea lor, era contrar generalului. interesul și binele comun. Tribunii militari, aleși în mod egal de soldații înșiși, erau, de asemenea, obligați să monitorizeze respectarea intereselor lor, să le protejeze drepturile și să reziste invariabil oricărei asupriri, trădari, înșelăciuni.

În Franța, un asemenea oficiu sacru de tribună nu a fost înființat oficial. Dar cel care ți se adresează a simțit cât de util ar fi dacă ar exista, chiar dacă într-un singur sens moral. Și cu ajutorul periodicului, m-am făcut Tribună a poporului. Aceasta este doar o asemănare îndepărtată și vagă a tribunatului roman. Am singurul drept, și este în permanență contestat, dreptul de a observa și monitoriza acțiunile guvernului și de a-mi avertiza concetățenii despre activități care, în opinia mea, încalcă justiția și sunt contrare interesului public. Îmi lipsește dreptul de a rezista. Mă bucur de doar o mică parte din influența asupra opiniei publice, iar această cotă se măsoară prin gradul de încredere pe care îl inspir.

Dacă nu mă înșel, atunci dovezile izbitoare cu care am reușit să dovedesc toate adevărurile pe care le-am expus oamenilor au atras spre mine o parte semnificativă a acestui popor, cea mai importantă, importantă și utilă parte; aceasta este stratul oamenilor de unde ați venit, soldați! Aceştia sunt cei care poartă numele plebeilor; și astfel, indiferent de reglementările oficiale, acordul și aprobarea

dezbaterea poporului face ca titlul meu de Tribună să nu fie deloc iluzoriu. Asta înseamnă că în Franța, ca și la Roma, poporul are propriul tribunat. Îndrăznesc să afirm că acesta este un adevărat tribunat, la fel ca și la romani sub cei mai buni tribuni ai lor: sub Lucius-Junius, Viscellinus, Arces, Dentatus, Canuleus, Stolon, Gracchi h Ca și ei, sunt mândru că merit ura tradatorilor, increderea si respectul majoritatii concetatenilor mei.

Cu o asemenea încredere, pot exercita în mare măsură acel drept de opoziție, pe care nu îl am prin lege, pentru că oamenii în cea mai mare parte împărtășesc dezaprobarea mea față de acele acțiuni ale guvernului, pe care le denunț ca fiind contrare adevăratelor lor interese. și drepturile lor. Oamenii, conștienți de nedreptățile pe care trebuie să le sufere, răstoarnă deciziile deputaților lor nedrepți; expresia sa deschisă și generală a indignării sale înseamnă

nimic mai puțin decât opoziție legalizată, întrucât este imposibil chiar și pentru cea mai sofisticată tiranie să păstreze ceea ce întreaga națiune în ansamblu nu acceptă.

De ce, cu avantaje aproape egale cu cele ale tribunilor Romei, nu am obținut încă succesele pe care le obțineau înainte? O, fratilor! Ar fi trebuit să prevezi asta. După tot ce am spus, ai putea înțelege ce ne mai lipsește pentru a deveni ca romanii. Eu sunt doar Tribuna Poporului, dar tu nu ai Tribună Militară.

Judecând după declarațiile unora, acest defect este foarte palpabil. În opinia lor, conștiința voastră publică, conștientizarea voastră cu privire la treburile revoluționare nu este deloc la aceeași înălțime cu care a atins iluminarea și conștiința publică a altor cetățeni... aceste persoane vor să-i asigure pe toți că voi, uneori, ați justifica cuvinte care izbucnesc de la unul dintre conducători: „Ostații noștri ne vor apăra”. Înțeleg, totuși, că pentru aceasta este extrem de necesar... ca toți să fiți închiși... într-un cerc strâns de idei și opinii servile.

Și totuși, nu se poate ascunde de sine faptul că o parte semnificativă a oamenilor cu inimă simplă dintre voi pot ceda la iluzii fatale, nefiind suficient de cunoscători și informați. Te voi lumina și te voi instrui și, în același timp, mă ofer ție ca Tribună Militară. Acest titlu este atât de natural combinat cu titlul de Tribuna poporului! Nu sunteți și voi oameni? .. Sunt interesele tale diferite de cele ale fraților tăi care alcătuiesc societatea civilă? Iar cel care se bucură de încrederea lor, nu o merită pe a ta? Ascultă-l, ascultă cât de îndrăzneț îți va apăra cauza! susține cele mai frumoase drepturi ale tale! vorbește despre ceea ce trebuie să faci... pentru tine și pentru oamenii din care faci parte și cărora le aparții. ..

221

De ce sunteți adunați în număr atât de mare în jurul orașului orașelor, orașului Revoluției! leagan al libertatii? .. În ce scop ești numit aici? Sunt locuitorii săi rebeli? Este vorba despre îmblânzirea lor? .. Iată întrebările pe care este important să le evidențiezi!!!

La urma urmei, nu este în niciun caz în interesul oamenilor adevărați să formați acest inel formidabil în jurul zidurilor noastre. Acest popor autentic, un popor muncitor, un popor muncitor... sunt sortiți aici bullying-ului! asuprit! dispreţui! foame! ruinat de un popor de speculatori si escroci!.. Prin urmare, aceasta ultima varietate de oameni se afla de fapt intr-o stare de cea mai criminala revolta impotriva oamenilor adevarati!!! Dar este triplul tău rang de baionete, care înconjoară întregul Paris, menit să supună partidul asupritorilor și să apere partidul oprimaților? Nu! Dimpotrivă... Cu ajutorul armelor și puterii tale, ei vor să-i ajute pe asupritori să-i înrobească în sfârșit pe cei asupriți! vor să consolideze dominația dezgustătoare a celor dintâi și să condamne oamenii să continue să sufere și să vegeta! O, dacă ar fi vrut să protejeze oamenii, i-ar distrage atenția pe cei ai fraților lor, a căror misiune este să lupte cu un dușman exterior! Oamenii s-ar descurca singuri 11 Dar când vor să sacrifice majoritatea minorității, atunci este nevoie de ajutor de la terți... atunci se așteaptă să-l găsească printre oamenii pentru care datoria principală, după cum se spune. , este supunere necondiționată... Și când guvernul și acea castă depravată, pe care singura o patronează, își pierd toată rușinea; când în mod deschis și fără o strângere de conștiință intră într-o conspirație ticăloasă și consacră cu statute înverșunate, pe care îndrăznesc să le numească legi... tot felul de nedreptate! cea mai îngrozitoare sărăcie! cea mai scandaloasă sclavie! 1 când măsura

atrocităților lor a fost adusă într-un asemenea grad și atât de dovezi... încât îndelunga răbdare a poporului izbucnește și credulitatea le seca! .. atunci își întorc ochii asupra ta !! atunci armele sunt puse în mâinile tale pentru a păstra și a perpetua o asemenea asuprire!! apoi stabilesc un guvern militar care să oblige oamenii să se supună unui regim sub care vor să-i oblige să trăiască... fără hrană! Fara imbracaminte! fara libertate!.. si vor ca tati... soti... fii... frati... rude... sa impuna un astfel de regim, ba chiar daca e nevoie sa fie gata sa omoare sotiile copiilor! tati! fratilor! surori! .. prieteni! rude! Și tu, care sunteți înșiși un popor! Ești un soldat al Republicii! Așa au pus-o împotriva celeilalte părți a poporului!.. cu mâinile tale vor să consolideze această stare de sclavie, umilință și foame... de o mie de ori mai rea decât fosta sclavie... împotriva căreia ne-am răzvrătit. acum șase ani?!
Nu! Nu veți deveni niciodată asistenți ticăloși, o unealtă oarbă și crudă în mâinile dușmanilor poporului! .. și, în consecință, dușmanii tăi! Repet, doar în cazurile în care puterea
222
devenit criminal. . . când este gata să comită noi crime, abia atunci se înconjoară cu baionete. .. Când puterea este justă, ea este întotdeauna puternică de puterea oamenilor! Înainte de 14 iulie, Capet și-a întărit forțele cu ajutorul armatei... se știe care au fost intențiile sale și pentru ce multe crime a vrut să-și asigure impunitatea în acest fel. Deci este o crimă să investighezi dacă cei care acum îl imită au motive similare ???
Amintiți-vă, soldați! Această armată a lui Capet, deși învățată în disciplină monarhică, s-a comportat în cel mai înalt grad cu demnitate! Și-a amintit că a venit din oameni! Gărzile franceze... înclinându-și culorile în fața sans-culottelor... acesta este un exemplu care va fi mereu admirat de veacurile viitoare...
Vai! De ce ar trebui să ne amintim vremurile foarte recente și mai puțin glorioase? Pe 12 Germinal și pe 1 Prairial, batalioanele... născute din Republică... și celebre în luptele împotriva acoliților regelui... și-au pătat laurii ascultând de doi sclavi cu titlu pe nume Pichegru* și Menou! ... urmărind cu ei oamenii, flămând și zdrențuiți! .. Ah! Dacă nu ne-am fi comportat într-un mod atât de fatal și de rușinos, umilința și sărăcia noastră nu ar fi prelungit!! Această bătălie împotriva poporului... i-a făcut mai mult rău decât i-au făcut bine toate victoriile câștigate în numele lui. Armatele franceze... au multe de făcut pentru a corecta acest rău. Le suntem recunoscători pentru 13 vendemière, pentru că dacă, în general, armele unui soldat sunt întotdeauna obligate să se plece în fața poporului adevărat, atunci acest lucru nu se aplică oamenilor aurii. Dar de câte Vandemiere ar fi nevoie pentru a ispăși rușinosul dnp al prairiei? Ai câștigat la Vendémière ! Ai făcut praf patriciatul și regalismul! Acest lucru este cu siguranță bun. Tot ceea ce lovește acești doi monștri este util și demn de laudă. Dar trebuie să știi și ce realizează ei lovind! Este suficient doar să câștigi? Nu, mai trebuie să poți folosi victoria. Și exact asta nu ai făcut în Vendémière. Acestea sunt cuvintele cuprinse în apelul lui Solipjak, pe care tocmai l-a emis în numele Primei Divizii a Armatei de Interne: „Oamenii din a 13-a Vendémière au luptat pentru guvern”. Acesta este un adevăr amar și, poate, în general, singurul adevăr conținut în această operă disprețuitoare. Slujitorul ticălos Solignac a fost la fel de vrednic să spună acest adevăr pe cât a fost să comită un fals nemaiauzit, asociind numele de Armată de Interne cu creația sa servilă. Da! Din păcate... la Vendémière ai

luptat și ai câștigat doar de dragul guvernului... Ai fi putut să-ți faci victoria fructuoasă, decisivă pentru popor și pentru tine: în locul guvernului pentru care ai câștigat-o, și-a exprimat recunoștința față de tu, înrobindu-te complet atât pe oameni, cât și pe tine. Vei putea fi mai inteligent atunci când se va prezenta oportunitatea? Vei lupta pentru oameni de data asta? .. Eu nu

223

Nu pot să cred. Nu se poate ca acele discursuri umilitoare, acele servilități pe care vi le impune necinstitul Solignac, să vă exprime sentimentele! .. Ce este acolo! Ai spune: „Comandanții noștri indică scopul baionetelor noastre! .. Armele ne sunt puse în mâinile noastre pentru a-i proteja pe purtătorii puterii naționale! .. Noi suntem apărătorii. .. Guvernele”. . J* Zei! Cum puteau ostașii Republicii să vorbească într-o asemenea limbă, demnă doar de sclavi! Cum și-au întinat gura cu o asemenea blasfemie, care este fatală pentru libertate! . . Ai putea spune: „Conducători! Uzurpatori ai tuturor drepturilor poporului! Fii calm, nu te teme de nimic. .. ignora strigătul unanim ridicat împotriva ta de acest popor indignat și de tribunii lor îndrăzneți! Nu-i asculta plângerile; zdrobește-i protestele imputabile împotriva asupririi tale: la urma urmei, a fost creat pentru a rezista... Tirani, suntem soldații tăi! Vă vom sprijini atât despotismul, cât și tot jaful vostru! Dacă va fi nevoie, ne vom zdrobi și ne vom distruge pe tații și frații!! Ne vom toca surorile și mamele!! Ne vom distruge propriii fii. . . sa va mentineti dominatia insuportabila si fara egal!!! Trebuie să vă ajutăm să întăriți înrobirea Patriei! Lanțurile noastre trebuie să fie făcute de propriile noastre mâini! .. Ce este acolo! Nu suntem noi mașini în mișcare, păpuși vii, păpuși insensibili obligați să asculte orbește de orice dorință a liderilor noștri? De ce ne trebuie mâini, capete, abilitatea de a judeca, dacă nu de a, ca o giruetă, să ne învârtim după pofta superiorilor noștri! Scopul baionetelor noastre este indicat de comandanții noștri... - Suntem apărătorii guvernului. Și mai presus de toate, suntem prost plătiți pentru toate acestea? De ce să ne plângem? Nu primim de ceva vreme porții duble și chiar triple de vodcă? Există ceva mai valoros decât acesta? Ce contează că pentru această milă inestimabilă ni se cere să-i punem în lanțuri pe contemporanii și urmașii noștri? Ce înseamnă chiar și pâine? Ce contează că în curând, într-o lună, într-o săptămână, deja mâine, familiile noastre și noi înșine o vom pierde complet? Dar astăzi avem vodcă! Odată ni s-a promis și chiar ne-au asigurat prin decrete solemne că vom deține proprietăți... pământuri... pensii... dar suntem noi creați pentru astfel de binecuvântări? Nu este o prostie sa credem ca revolutia a fost facuta pentru noi? Acesta servește în beneficiul comandanților noștri. Nu ar trebui să ne simțim flatați să vedem cum Directorul îi dă generalului nostru Buona-Parte 800.000 de franci pentru a-și repara casa?

'♦ Veți citi aceste expresii infame în numărul 206 al ziarului Cormathin-Real. în circulaţia lui Solignac. paglo atribuit premierului intregii divizii 1 a armatei interne.

224

şefului de stat major, Duvigno4 una dintre cele mai magnifice trăsuri ale regretatului duce de Orleans etc.2*? Toate acestea sunt minunate. Toate acestea trebuiau să placă ochilor unui soldat; și, desigur, îi era destul că văzuse destui asemenea ochelari; ce ne-am putea dori mai mult? Suntem, în cea mai mare parte, țărani nenorociți, fii de muncitori și oameni de rând asemănători neobișnuiți? Părinții noștri

erau aceeași mulțime care se considerau extrem de fericiți dacă li se permitea să contemple grația stăpânilor și domnilor lor. Însăși ocazia de a privi îndeaproape oamenii din societate era deja un har pentru ei. Fericirea lor s-a rezumat la dreptul de a munci în patru, rămânând în același timp pe jumătate înfometate, și de a se bucura să știe că roadele ostenelii lor umpleau paharul plăcerilor și plăcerilor câtorva leneși, înfundați în toate viciile posibile. Ce altceva mai avem nevoie? Suntem chiar urmașii acestei gloate? Nu ne-a născut ea goi și desculți? Deci îndrăznim să pretindem mai mult decât a avut ea? Ce ne spun ei despre pământuri? despre pensii? vrei să ne răsplătească pentru isprăvile noastre în lupta împotriva dușmanilor revoluției? Nu și nu! Aceste premii nu sunt pentru noi. Asemenea promisiuni se fac atunci când este necesar să ne inducăm să intrăm în armată pentru a lupta împotriva celor care urmau să pună pe foc Franța din toate cele patru părți; dar nu trebuie să creadă că au fost date în serios. Întorcându-ne acasă la bieții noștri părinți, trebuie să fim gata să devenim la fel de săraci ca și ei! Noi, ca și el, suntem obligați să ne închinăm în fața dominației insolente a bogaților! să fie condamnați în serviciul lor! să lucrezi pentru un salariu mizer de la prima până la ultima oră din viață! si numai sa umezi cu propria ta sudoare o bucata de paine bruna uscata la soare!.. Si fericiti sunt cei care isi pot prelungi existenta la un asemenea pret. Odihnă. .. du-te la cerșit. Mulți infirmi, schilodi pe un picior de lemn, oameni cu falca ruptă și brațele rupte etc. vor umple străzile și drumurile; vor umbla din uşă în uşă, bătând la uşile celor care nu ştiu ce să facă cu averea lor; își vor repeta rugăciunile umilite la o sută de astfel de bogați pentru a îndura 99 de refuzuri jignitoare și numai la al sutelea prag să primească un obol, o miime de

2 Ei spun că au încercat să-l mituiască pe Jourdan cu metode similare. Se adaugă că, încercând să echilibreze eficacitatea mijloacelor alese cu gradul de opoziție la care era de așteptat din partea acestui general, au ales o momeală ceva mai ispititoare decât în toate celelalte cazuri. Au vorbit despre șase cai pursânge cu echipament complet, despre splendoarea meselor de gală la baronul Bepezek; despre recepțiile geniale aranjate de acest adorat (Director) ministru în cinstea soției eroului Armatei de Nord; despre privilegiul absolut exclusiv acordat cetăţeanului Jourdan - dreptul de a folosi trăsurile tribunalului din Luxemburg. În același timp, ei asigură că Jourdan, care este foarte puțin sensibil la astfel de lingușiri, a rămas totuși un general al libertății și merită totuși încrederea oamenilor și a soldaților.

ceva pentru care vă puteți cumpăra puțină pâine... Dar, soldaților Republicii, merită să fiți atenți la asta? La urma urmei, astăzi guvernul ne oferă vodcă de băut, dar cu ajutorul ei vom uita, nu ne vom uita în viitor. Nici nu ne vom întreba de ce ne dă guvernul, votca asta. Să-i lăsăm deoparte pe acei predicatori plictisitori care ne spun că toate acestea se fac numai pentru a ne încurca în capcanele ascultării sclave și a conduce astfel revoluția la un rezultat complet opus celui pentru care a fost începută. Ei spun că toate acestea sunt făcute pentru a ne forța să reținem un popor care ar dori să-și câștige atât propriile drepturi, cât și drepturile noastre de la un guvern care i-a uzurpat pe toți. Ei spun că, în plus, toate acestea trebuie să se întoarcă împotriva noastră în primul rând; că toate acestea se fac pentru a asigura și garanta restituirea către emigranți și contrarevoluționari a proprietății lor confiscate în mod legal, care

ne-au fost destinate drept recompensă și a căror returnare foștilor
proprietari a dus deja la prăbușire. de bancnote și spre ruinarea
poporului... Ei spun că, sprijinind guvernul în astfel de acțiuni, noi,
cei care am promovat odată revoluția, facem acum o contrarevoluție,
deoarece facem revoluția să servească interesele sale. inamici; pentru
că îi ajutăm să recâștige proprietatea care a devenit a noastră și la
care acum trebuie să nu doar să renunțăm, ci și să-i ajutăm pe cei care
ni le smulg din mâini... Așa spun oamenii care se străduiesc să fie mai
lungi de vedere decât alții. Dar nu îi vom asculta. Ni se prezintă
vodcă – de asta avem nevoie: să ne asuprim oamenii, familiile și pe noi
înșine, să ne uităm doar la comandanții noștri, să ascultăm doar pe ei;
ei singuri trebuie să indice scopul baionetelor noastre. Noi înșine
suntem doar automate, brute și barbari; suntem incapabili să gândim, să
simțim sau să judecăm. Alinierea la dreapta, alinierea la stânga - asta
este tot ce trebuie să știm. Ținteşte, foc - nici nu trebuie să
întrebăm cine stă acolo în fața noastră.
Acestea sunt gândurile crude și nebunești care vi se atribuie,
soldaților Republicii. Fericit că aceste gânduri nu sunt gândurile
tale. Nu, nu veți deveni niciodată ucigașii Patriei și propriii voștri
călăi. Iubești oamenii la fel de mult cum te iubesc ei pe tine; îl vei
păzi în permanență, așa cum te păzește el. Dacă s-a întâmplat brusc că
ai uitat de interesele tale, ai încetat să-ți mai păstrezi drepturile
inalienabile, ai încetat să le mai ceri pentru tine, oamenii le-ar cere
pentru tine. Ai putea vedea deja cum nu este indiferent la soarta ta,
cât de invariabil îi pasă de tine cu o grijă cu adevărat frățească.
Grijile lui pentru tine, grijile lui legate de soarta ta viitoare sunt
ca tandrețea unui tată pentru propriii săi copii. Oh, chiar sunt. Și
Patria, această mamă iubitoare! Nu își ia ochii de la tine nici măcar o
secundă; cu sufletul plin de dragoste pentru tine, ea neobosit si
nelinistita
226
Te urmărește atât în momentele de primejdie, cât și pe cărările
gloriei; iar când mașinațiunile susținătorilor tiraniei sunt mai
puternice decât bunăvoința ei nesfârșită și trebuie să îndurați tot
felul de greutăți și rele tratamente, ea îți plătește tributul inimii
ei, gemând și plângând tare după tine. Această mamă blândă se gândește
constant la tine. Și, desigur, nu veți fi fiii ei nerecunoscători.
Ascultă ce îți spune ea cu vocile scriitorilor populari. Ascultă și
apelurile ei, răsunate la ultimele ședințe ale societăților patriotice,
desființate, împrăștiate și mai ales pentru că au cerut pentru tine tot
ce ți s-a promis în zilele glorioase ale Republicii din 93! Societatea
Panteonului a fost, desigur, vinovată în ochii despotismului, pentru
că, adresându-se Consiliului din 500, au îndrăznit să rostească aceste
cuvinte:
„Domeniul public a fost afectat de faptul că familiile trădătorilor au
fost returnate fără discernământ... acele proprietăți care au fost
confiscate pe drept; se poate spune că naţiunea a fost dată fluxului şi
jefuirii negustorilor şi numai bogaţilor li se asigura un asemenea
privilegiu precum dreptul de a exista. .."
„Toate decretele emise de Corpul Legislativ poartă ștampila sistemului
urmat de sesiunea anterioară; cresc prejudecățile și neîncrederea în
loc să le reducă. După ce ați stabilit diferența dintre valoarea
banilor metalici și alocații, după ce a redus raportul lor proporțional
la 100 sau 150 la unu, le-ați dat înșuți o lovitură mortală ... "3*
Panteon! Ostași ai Patriei... La acest cuvânt, ca și la cuvântul
iacobini, cei care sunteți moși de prejudecățile semănate de

aristocrați dați înapoi într-un fel de dezgust. Cei care judecă mai înțelept, care nu sunt supuși erorii, știu că ambele nume sunt sinonime cu conceptul de cei mai buni prieteni ai poporului. Și își pun întrebarea: unde sunt acești iacobini și acești oameni din Panteon? Calmează-te, prieteni, nu sunt morți. O armată în retragere nu este o armată învinsă. Toată lumea continuă să lucreze în secret pentru oamenii care alcătuiesc populația civilă, precum și pentru oamenii care sunt în serviciul militar. Există mai mult de un Panteon în Paris. Există în multe alte părți ale Republicii. Noi, Tribuna întregii republici, noi, membrii de onoare al tuturor acestor academii ale veritabilului republicanism, noi, care consemnăm rezultatele faptelor lor cele mai înalte, trebuie să-i informăm pe frații noștri despre ele, să le arătăm cine le servește drept sprijin cel mai de încredere. . Războinici! Mergi spre nord; caută-i pe adevărații apărători ai drepturilor tale într-un climat în care temperatura face mintea nu atât de strălucitoare, cât de adâncă; nu atât de mult purtat de impuls, cât stabil în duritatea lor; nu atât de capabil

3* Vezi „Ziarul Poporului Liber” din 7 vantoz.

vorbește superficial despre bine, cât de fervent speculează despre el. Du-te în orașul în care s-a născut eroul democrației și unde Tribuna ta a cunoscut exilul. În Arras există și o Societate Panteon, nu mai puțin plebea decât cea pe care puterea nelimitată a considerat de cuviință să o împrăștie în capitală. Acolo, voi, soldați ai Republicii, și poporul veți găsi în continuare prieteni energici și curajoși. Acum citește ce au scris pentru tine și spune-mi dacă nu te servesc (cel puțin ei încearcă să slujească) așa cum ai putea s-o faci tu însuți?

Apel semnat de patrioții din Arras la Consiliul din 500

„LEGISLATORI!

Convenția Națională, prin decretele sale din 4 și 6 iunie 1993, din 16 Vendemière, 5 Nivose, 21 Pluviose, 24 Floreal și 13 Prairial din anul 2, a fost, fără îndoială, condusă de dorința de a asigura familiile apărătorilor dezinteresați. al patriei, pentru a le oferi asistență capabilă să le satisfacă nevoile urgente.nevoi! .. Costul extrem de ridicat al produselor, amortizarea completă a atribuțiilor cu care trebuie să plătească pentru ele, lipsa de muncă sau câștigurile slabe primite pentru aceasta - toate acestea ar trebui să vă dovedească clar că sumele care le-au fost oferite astfel departe nu numai că nu sunt suficiente, dar încă foarte mici pentru a atinge scopul just pe care și-au dorit să-l atingă! .. Legiuitori! Acum depinde de voi să eliminați abuzurile care sunt pe atât de fatale pentru omenire, pe atât de dezonorante pentru Republică. Vi s-a dat onoarea de a aplica legile care s-au dat cândva în favoarea curajoșilor și curajoșii soldați ai Libertății! .. Decretul prevede că proprietatea națională în valoare de 800 de milioane va fi rezervată pentru distribuirea ulterioară în mici parcele fiecăruia. dintre ei la întoarcerea lor definitivă din armată. Rezoluția pe care ați adoptat-o recent indică clar că proprietățile în valoare de un miliard în specie4* vor fi excluse de la vânzarea proprietății naționale și rezervate în acest scop. Aceste ordine sunt fără îndoială bune, dar nu sunt suficiente pentru a-i liniști atât pe militarii noștri, cât și pe prietenii Egalității cu privire la posibilele ezitari ale Corpului Legislativ. De ce să nu ordonăm adoptarea imediată a tuturor măsurilor capabile să ridice curajul fraților noștri soldați, ajutându-i să îndure mai ușor greutățile și pericolele războiului? De ce nu, în așteptarea întoarcerii lor, să

permită familiilor lor, care sunt aproape toate în sărăcie extremă, să se bucure de recompensa promisă?
4* miliarde în numerar greu! La cursul de schimb actual - 300 la unu - aceasta este de 300 de miliarde de assignate. De dragul acestei străzi să-și prezinte revendicările. Dar unde sunt ei, proprietatea națională pentru această sumă, lăsate în rezervă?
228
ftî închide 8à arătând pricepere? De ce ar trebui să trăiască pe acest pământ și să-l cultive: până la urmă, pentru dreptul de a-l poseda, atâția eroi au vărsat deja și continuă să verseze sânge zilnic la granițe? .. — Legiuitori! Nu ne vom ascunde de voi, ne temem că nu am încerca să-i lipsim pe soldații noștri de acest premiu, pe care l-au plătit atât de scump! Pune capăt calomniei vicioase a dușmanilor Republicii! Grăbiți-vă să le demonstrați democraților că promisiunile făcute soldaților noștri nu sunt deloc iluzorii! porunciți imediat să împărțiți această parte din proprietatea națională, pe care ați destinat-o soldaților drept răsplată pentru vitejia lor! aduce bucurie celor dragi dezavantajați acum pentru a se bucura de roadele priceperii lor militare! dă-le tuturor posibilitatea de a-și construi locuințe pe aceste locuri, demne să-i primească pe războinicii noștri după încheierea luptelor lor glorioase! să găsească aici fericire și belșug și să le rămână un singur lucru - să ureze cu sinceritate prosperitate statului, la a cărui glorie au contribuit atât de mult!
Urmează semnăturile:
Soldati! Așa vorbesc oamenii adevărați în favoarea ta; ei încearcă să te poziționeze nu în favoarea lui. Nu ca să trezească în tine dorința de a-l sluji, te dușează cu mângâieri ipocrite și te droghează cu lichioruri și vodcă, ci doar pentru a te determina să te vinzi dușmanilor lui pentru acest preț mizerabil. Cât de puțin vă cunosc, trădătorii care vor să vă seducă. Ei te măsoară după măsura lor. Din moment ce ei înșiși au semnat deja un pact atât de rușinos, ei cred că tu, ca și ei, ești capabil de josnicie respectând acest pact. Nu Nu. Rămâi pentru totdeauna oamenii din oameni. Jură pe săbiile tale să mori numai pentru oameni. Ai văzut deja și vei vedea în viitor: și el este gata să moară cu tine și pentru tine. Pentru azi îmi iau rămas bun de la tine; altfel v-aş fi dat multe alte declaraţii ale lui, continuând şi repetând, în esenţă, dorinţele democraţilor din Arras. Amânând prezentarea lor pentru altă dată, vreau doar să avertizez despotismul că susținătorii Libertății și Egalității urmăresc toate comploturile criminale. Să încerce acum să le înăbuşe vocea, cuplată cu energia celor din gura cărora se aude! .. Învățați de experiență amară, revoltați de amintirile trădărilor chibzuite, sofisticate, repetate, de care au fost victime; știind dinainte ce va fi cu ei dacă nu vor rezista, toți sunt gata să reziste noilor angajamente, știu de câtă forță și pricepere vor avea nevoie pentru a rezista celor care ar îndrăzni să-i provoace din nou la luptă. Și voi, generoși războinici! Iluminat, nici tu nu vrei să devii complici ai susținătorilor opresiunii; nu vor putea să te înşele. Degeaba
229
Stitelele își folosesc toate trucurile: niciunul singur nu le va aduce noroc. Ei încearcă să actualizeze constant componența armatei interne; te îndepărtează de îndată ce li se pare că, convinși de noi, încetezi să ne mai vezi ca pe dușmanii tăi. Coloanele care ne țin în stare de asediu sunt înlocuite constant cu noi coloane. La ce vor duce toate aceste manipulări? La faptul că armatele franceze vor fi antrenate pe rând în școala noastră, citiți scrierile noastre înflăcărate, rupeți

unul câte unul vălurile care le ascund adevărul și recunoașteți răufăcătorii care îi înșală pe amândoi și trec.
PS Falșii și perfidatorii emisari ai tiraniei au profitat de tăcerea mea după publicarea nr. 40 6 pentru a răspândi tot felul de zvonuri absurde despre mine. Apoi mi-au spus că m-am chinuit și că nu mai sunt la Paris; de parcă guvernul m-ar fi trimis în misiune oficială în provincii și n-aș mai scrie; când și-au dat seama că Directorul și cu mine suntem elemente la fel de diferite ca focul și apa, au început să spună că am încheiat un acord cu Barras, care va conduce partidul care se străduiește să-mi pună în aplicare principiile.
După toate probabilitățile, este complet inutil să infirm toate aceste rapoarte, deoarece este aproape imposibil ca cineva să creadă un singur cuvânt din ele. Încetarea temporară a apariției ziarului meu nu ar fi trebuit să surprindă pe nimeni, întrucât acest lucru a fost anunțat — cu indicarea motivului — în ultimul meu număr, într-o notă de subsol de la pagina 2435*. În ceea ce privește raportul despre Barras, mă bucur că pot distruge orice gând despre el o dată pentru totdeauna. Declar că Barras nu se va bucura niciodată în viața lui de încrederea mea și că voi depune toate eforturile pentru a-l împiedica să câștige încrederea patrioților. Declar că acolo unde ajunge el, nu mă voi angaja niciodată în activități revoluționare. _______________
ÎNȘTIINȚARE
Întrucât judecătorii însărcinați cu investigarea cazului soției mele au afirmat că nu există niciun motiv să se pună în judecată împotriva acesteia, deși ea însăși a pledat vinovată că s-a ocupat de toate treburile legate de publicarea ziarului meu, deduc concluzia că conducerea biroului meu nu poate fi considerată o crimă. Prin urmare, anunț că redeschid acest birou. Patrioții Parisului și ai departamentelor pot semna de acum înainte la cetățeanul LANGLE, rue Faubourg-Honor, lângă Champs Elysées, nr.2 9. Semnătura
B* Vezi acest volum, p. IBS.
230
Taxa pentru acest al doilea volum, care conține 480 de pagini și numărul de deschidere 35 6*, este de 500 de livre. Oricine nu a achitat integral această sumă, vă rugăm să o faceți.
Gracchus Babeuf, Tribuna poporului. Paris, 10 Germinal, anul IV al Republicii
Tipografie Tribuna poporului
ILUMINATORUL POPORULUI, sau Apărătorul a 24 de milioane de asupriți, S. Lalande, soldat al Patriei
nr. 5
Adevărata putere de pe Pământ sunt săracii; au dreptul să vorbească ca niște stăpâni cu guvernele care îi neglijează
(C ə n - F u s t)
Un apel adresat tuturor patrioților sinceri să se unească în jurul Constituției din 1793
A venit momentul în care prietenii libertății trebuie să-și închidă și mai îndeaproape rândurile și să arunce o privire serioasă asupra conspirațiilor care amenință Patria Mamă. A venit momentul să conturăm planul nostru de acțiune în cursul marilor evenimente care vor urma. Insolența arătată de regaliști de ceva vreme, foametea constantă și devastatoare, care se răspândește pe zi ce trece din ce în ce mai mult, starea de opresiune, sărăcie și umilință, sub povara căreia lâncește poporul francez, situația critică și aproape alarmantă. în care oamenii au fost plasați de atacurile omucide ale Directorului, dezordine deplină a vistieriei statului - toate acestea anunță o criză iminentă,

cu atât mai îngrozitoare cu cât toate clicurile care au sfâșiat Republica după Termidor al II-lea al anului s-au unit. eforturile lor și se așteaptă ca această criză să decidă odată pentru totdeauna cine va birui în cele din urmă - libertatea sau tirania. Regii uniți împotriva noastră așteaptă cu nerăbdare această ultimă confruntare a libertății care se estompează cu o coaliție a tuturor forțelor criminale. Cabinetul de la Viena a acceptat armistițiul oferit de ticăloșii noștri doar pentru a-și îndrepta toate forțele către acțiuni în interiorul țării și prin intrigi pentru a realiza ceea ce hoardele slujitorilor săi înarmați nu au reușit să realizeze. În timp ce agenţii necinstiţi ai despoţilor străini, care se îndreaptă spre noi, pregătesc acea lovitură de moarte care ar trebui să ne înrobească Patria Mamă; în timp ce acești monștri sunt prea patronați

β Imprimare greșită în textul lui Babeuf. Ar trebui să citească - Λβ 34. În următoarele două numere ale Tribunei Poporului, unde s-a repetat acest „Anunț”, este indicat corect numărul ziarului.

cu ajutorul Directorului, al Consiliului Legislativ și al poliției regaliste a ministrului Merlin, ei sapă mormântul Republicii cu o energie furioasă, armatele inamice își reînnoiesc batalioanele epuizate, adună noi forțe și se pregătesc și de o lovitură decisivă. ; ca urmare, libertatea, presată din toate părțile, atacată din afară de nenumărate armate și sfâșiată din interior de hoarde de conspiratori, se pare că nu va putea supraviețui în mijlocul unor asemenea răsturnări.

Și numai Uniunea Egalilor, această ligă sacră a oamenilor onești și curajoși, singură este capabilă să salveze din nou Patria, smulgând-o din mâinile tuturor clicurilor care complotează împotriva ei. Sunt numeroase! Posibilitățile lor sunt uriașe! Totuși, toate eforturile lor vor fi zadarnice dacă prietenii libertății vor fi ghidați în acțiunile lor prin precauție. Nu mă refer la precauția pe care lacheii Directorului o laudă și pe care o consider lașitate și josnicie; ci acea prudență, care ar trebui să ghideze pașii cetățenilor responsabili de soarta libertății. Victoria va încununa virtutea și cu condiția ca oamenii liberi să-și bată loviturile în perfectă armonie unii cu alții. Se pare că aceste adevăruri sunt cunoscute de toată lumea, dar nu toată lumea le urmează. În același timp, sunt complet departe de ideea exprimată de indivizi că există diferențe puternice între patrioți. Dimpotrivă, cred că o astfel de discuție despre diferențe este purtată pentru a ne prezenta forțele ca mai puține decât sunt în realitate și, prin urmare, pentru a înspăimânta unele suflete slabe. Cu toate acestea, există oameni care, deși se străduiesc în toate felurile spre același scop, tot rătăcesc pe cărările giratorii ale politicii, a căror falsitate a arătat-o atât de clar Tribuna poporului. Acești oameni (e adevărat că numărul lor scade pe zi ce trece) vor și triumful egalității, distrugerea aristocrației din 1793* și regalismul, vor fericirea poporului francez. Ceea ce îi deosebește de corpul principal al Egalilor este doar judecata lor cu privire la calea de a merge pentru a atinge acest scop; unii dintre ei sunt duși în ispită de raționamentul insidios al unor sclavi mituiți; alţii sunt înşelaţi de argumente false. Până acum, această mică diferență nu putea duce la nicio consecință tristă, deoarece bătălia decisivă părea foarte îndepărtată. Acum devine fatal. Ascunși în spatele ei ca o mască, complicii crimei ne vor pătrunde în rândurile noastre, ne vor acapara încrederea și vor servi cu succes cauza blasfemia pe care o apără. Mai mult, patriotismul este neîncrezător; când, după doi ani de intrigi

neîncetate, treaba se apropie de sfârșit, este necesar ca acei prieteni ai libertății care au călcat până acum pe cărările întortocheate să vorbească cu toată sinceritatea. Nu mai este loc pentru evaziunea obsechioasă din motive de așa-zis

♦ Greșeală evidentă. Ar trebui să citească - 1795.

politica mea prudentă; ar trebui să fie înlocuită cu un strigăt formidabil: „Să piară tirania și toți asupritorii poporului!”.

Am indicat de mult centrul în jurul căruia ar trebui să se unească toți adevărații republicani: aceasta este Constituția din 1993, aprobată de popor. Oricine, în circumstanțele actuale, se îndepărtează de acest centru nu poate fi decât un dușman al libertății. Fie ca toți patrioții să se unească în jurul acestei Constituții. Să devină un steag sub care se vor aduna toți oamenii de bunăvoință. Și de îndată ce va izbucni criza, să fie un strigăt unanim din toate părțile de laudă a Constituției din 1793.

Acesta este sfatul pe care am simțit că este de datoria mea să-l dau tuturor prietenilor libertății, să-i avertizez împotriva oricărei invenții dezastruoase, să opun regalismul voinței națiunii și să asigur succesul strălucit al libertății. Și cred că acest sfat este urgent. Îndrăzneala arătată de regaliști de când guvernul le oferă o protecție deschisă și, în același timp, îi persecută pe prietenii poporului cu amară nesăbuință; bucurie, care de ceva vreme încoace au fost arătate de toți eroii lui Vandemiere - toate acestea servesc drept dovadă incontestabilă a credinței lor în punerea în aplicare rapidă a planurilor lor. Sprijinul puternic acordat lui în Consiliile Legislative, în toate părțile administrației de stat, în conducerea armatei, nu lasă nicio îndoială asupra posibilităților lor enorme. Iar prietenii libertății nu au atins încă acea unitate de vederi care singură le va da putere. Mândria unora, credința oarbă a altora, într-un fel, distrage atenția unora de la scopul lor principal. Ei pierd din vedere principalul lucru care îi unește și se concentrează asupra lucrurilor mărunte care îi separă. Cu toate acestea, paharul răbdării este debordant. Crimele Directorului, loviturile aduse de acesta asupra poporului, au dus la limită indignarea tuturor cetățenilor;

Nemulțumirea generală se face simțită de mult timp. Trezoreria statului este epuizată; sistemul monetar este distrus; armata noastră a rămas fără pâine, fără uniforme, absolut fără nimic; furnizorii refuză să-și îndeplinească atribuțiile, deoarece Directorul nu are ce să le plătească; se pare că toate părțile aparatului de stat sunt gata să se destrame; vine furtuna; nimic nu o poate opri. Patrioți nesăbuiți, de ce vreți să lăsați regalismul să câștige o victorie ușoară? Ce vei face în timpul unei furtuni? Răspândiți, în dezacord unul cu celălalt, îndrăzniți să rezistați inutil? Tu însuți vei pieri și libertatea va pieri odată cu tine; iar unitatea ți-ar aduce o victorie ușoară. Întoarce-ți ochii către epoca fatală a revoluției noastre; veţi vedea că „dezunirea a fost cea mai groaznică armă folosită de ambiţioşi pentru a-i zdrobi pe apărătorii poporului. Priviți consecințele amare ale acelei zile; și din nou vei vedea rezultatul trist al dezbinării. Nu da vina pe dușmanii Republicii pentru nenorocirile libertății. Tu însuți ești cauza lor principală

2pentru

Noah. În timp ce dai lovituri în perfectă armonie unul cu celălalt, toate necazurile pândeau în colțuri; și abia după ce ne-ai spulberat forțele, au venit cu îndrăzneală în lumină.

Totuși, această alianță nu exclude justa neîncredere a patriotismului împietrit în raport cu anumiți indivizi ale căror intenții inspiră de drept suspiciune, mai ales dacă acești oameni pot influența într-un fel sau altul soarta libertății. Chestia este că nu cred că oamenii înseamnă nimic; dimpotrivă, sunt convins că într-o revoluție oamenii sunt cei care decid totul: pentru că toate evenimentele depind de oameni. Încrederea oarbă în astfel de oameni ar fi astfel criminală și ar putea doar dăuna cauzei noastre. S-ar putea chiar spune că toți cetățenii cinstiți au datoria de a fi în garda împotriva eventualelor lor intrigi. Aș fi deosebit de precaut să am încredere în cineva care, ca dintr-o lovitură, și-a dorit să obțină popularitate, pe care nu a încercat niciodată să o merite și de care, dimpotrivă, a fost mereu nedemn. Nu aș avea încredere într-un om înzestrat cu o putere enormă și separat de clasa cetățenilor prin aceasta, care ar începe să ne cheme să i se alăture în fiecare minut. O astfel de persoană nu poate proceda din motive pure. Mijloacele pe care le-ar folosi pentru a ne câștiga încrederea l-ar face să fie de două ori suspicios în ochii mei. Dacă cineva va ajunge la popularitate, urmând căi strâmbe, atunci prețuiește planuri insidioase. Cauza căreia ne-am devotat cu toții este atât de nobilă încât toți cei care doresc să o slujească trebuie să fie sinceri până la capăt. Nu-mi place când recurg la serviciile unor parlamentari disprețuitori pentru a-și exprima intențiile; îmi amintește de tratatele regilor și de intrigile care stau la baza lor. Cu toate acestea, patrioții sunt acum într-o astfel de poziție încât se pot uni doar în jurul principiilor. Constituția din '93 este ceea ce ar trebui să conducă partidul lor; în afară de faptul că cel mai ridicol ar fi să cauți un lider printre cei care au jurat până la ultima picătură de sânge să reziste înființării ei, se dovedește că ori de câte ori principiile nu ghidează acțiunile prietenilor libertății, eforturile lor cele mai bune. se îndreaptă inevitabil în beneficiul intrigătorilor. Prin urmare, trebuie să ne unim nu în jurul unui individ, ci doar în jurul centrului pe care l-am indicat: Constituția din 93.
Cu cât este mai justă și mai legitimă neîncrederea oamenilor pe care tocmai i-am înfățișat, cu atât mai firesc este să presupunem că, dacă ar începe să acționeze pentru binele poporului, ar putea câștiga atât încrederea patrioților, cât și respectul lor. ; iar prietenii libertății, pe care furtunile revoluționare par să-i fi împrăștiat în direcții diferite, ar trebui să se străduiască cu atât mai mult unii către alții, să întărească legăturile care îi leagă pe toți de o singură cauză. Ar fi ridicol să învinovățim constant cetățenii pentru faptul că, în momentul unui fel de criză,

O nouă eroare l-a îndepărtat de calea adevărată. Astfel, greșelile sunt inseparabile de furtunile politice. Unul dintre patrioți, năucit de discursurile insidioase ale conspiratorilor, le-a slujit cauza, fiind convins că slujește Patria. Trădătorii nu ar fi trădători dacă nu ar stăpâni arta de a-și deghiza planurile. Fiecare criză a separat din masa republicanilor un anumit număr de oameni cinstiți, legați de cauza sacră a poporului și de principiile lor, și de dragostea lor pentru aceasta. Dar oamenii răutăcioși, jucând cu pricepere pe stima de sine sau cu credulitatea naivă, au reușit să transforme simple dezacorduri sau amăgirile deseori destul de firești în ură înrădăcinată, astfel încât oamenii uniți de interese și aspirații comune au devenit dușmani. Tirania este deosebit de dornică acum să profite de astfel de greșeli ale revoluționarilor; ea învie cu pricepere vechile iluzii, dorind să-i

opune pe unii patrioți altora, de vreme ce știe foarte bine că numai despărțindu-i, le poate distruge ea însăși și împreună cu ei cauza libertății. Acestea sunt intrigile pe care le scot la lumină. Da, printre patrioți Directoratul își păstrează emisarii ticăloși, obligându-i să despartă rândurile luptătorilor pentru libertate. Unora le amintesc de comportamentul lor în astfel de împrejurări, asigurându-i că, în cazul triumfului patriotismului, vor fi sacrificați. „Teme-te de răzbunarea patrioților”, spun acești emisari periculoși. Ei îi convin pe alții că primii sunt trădători, nedorind să fie în rândurile prietenilor libertății; ele transformă greșelile în crime. Rezultatul unor astfel de intrigi se face simțit imediat.
Bine! Să dăm lovitura finală regalismului și patriciei. Fie ca toți prietenii Libertății și Egalității, toți apărătorii poporului care au fost abătuți de la adevărata cale, dar pe care vocea Patriei îi cheamă acum să se întoarcă la ea, să se alăture cu toții în rândurile Sfintei Uniri a Egal. Fie ca cei pe care circumstanțele sau marea iluminare i-au condus în mod constant pe calea cea bună, să-i întâlnească acum cu un suflet curat. Să uităm de greșelile noastre din trecut; Ce revoluționar nu are ce să-și reproșeze? Să fie oricine care se consideră un dușman al regalismului și aristocrației din 1795; oricine își dorește triumful Egalității, fericirea poporului, instaurarea unei republici bazată pe marile principii ale naturii și rațiunii, uitând insultele reciproce, își amintește de o singură Patrie și va sta sub steagul Constituției din 1793.
Trebuie să fie centrul unificării acelei clase utile care constituie majoritatea națiunii, cu alte cuvinte, poporul adevărat. Numai prin ea se poate obține Republica și fericirea, pentru că în ea se află garanția drepturilor sale, iar prin ea se află calea către cea mai perfectă ordine a lucrurilor.
Cu privire la acest punct, toți oamenii de bunăvoință sunt de acord. El unește poporul, așa cum unește pașpa armatei. Daca vreodata
235
nu a reușit să inducă în eroare soldații Patriei, doar pentru că nu cunoșteau niciun punct de unire. Regaliștii deja sperau, văzând dezbinarea patrioților, că războinicii noștri șovăitori - și între ei nu exista nici un acord asupra căii de urmat - se vor găsi în strânsoarea intrigilor cu care nu încetau să se încurce, că regaliștii ar reuși să creeze diverse partide între ei și se vor distruge în ceartă reciprocă. Acest plan a fost zădărnicit. Patrioții le vor arăta soldaților Republicii un exemplu de unitate cea mai perfectă. Frații mei de arme, pe care tirania îi adusese în orașul care a fost leagănul Revoluției pentru a-și consolida teribila stăpânire, luminați de ziarele noastre plebei, au jurat o ură profundă față de asupritorii poporului francez. Nici Directoratul, nici regaliștii nu vor schimba direcția loviturilor lor; cot la cot cu poporul adevărat ei se vor aduna sub steagul Constituției din 1793.
Da, tovarăși, acesta ar trebui să fie centrul nostru de unire, pentru că aparține poporului și tuturor apărătorilor săi. Oricine spune ceva contrar, arată ca un trădător - nu poți greși. Frații tăi de la granițe nu au altă dorință. Ei cer abolirea rușinoasei constituții din 1795 și aprobarea Constituției din 1793. Nu mă tem că comandanții perfidă vor reuși vreodată să te înșele. Sunt santinela ta înainte. Îți voi dezvălui în fața ta toate intrigile lor blasfemiante. Adevărat, fac toate eforturile pentru a împiedica scrierile mele să ajungă la tine. Urmând exemplul Directorului, ei sunt pregătiți pentru măsurile cele mai drastice, despotice, pe care în nerușinarea lor le numesc

disciplină militară, tocmai pentru a te împiedica să vezi adevărul. Arată-te, soldați ai libertății; rezistă opresiunii care te umilește atât de mult. Comandanții tăi nu au dreptul să-ți gestioneze activitățile în timpul orelor libere. În afara serviciului militar, ei sunt egali cu tine. Dacă vreunul dintre ei, după ce te-a prins citind ziarul meu veridic, ar vrea să te priveze de dreptul de a face acest lucru, să-i declare: „Am stat de veghe, mi-am îndeplinit serviciul; ca soldat, te-am ascultat când eram în rânduri; în calitate de cetăţean liber, îmi voi exercita drepturile şi nu mă voi supune niciodată autorităţii nici unei persoane.” Un astfel de răspuns trebuie să fie dat de soldatul libertăţii despotului local; acesta este mijlocul de a cunoaște adevărul. Și atunci dușmanii poporului nu vor putea să te inducă în eroare și să-ți îndrepte loviturile împotriva ta.
Să ne adunăm cu toții în jurul sfântului chivot, în jurul Constituției din 93. Poporul, soldații și toți prietenii libertății să se contopească într-o singură luptă; atunci planurile regalismului și ale patriciei vor fi zădărnicite, iar poporul va câștiga.
Sebastian Lalande
Paris, al 17-lea Germinal al anului 4 al Republicii

o e
PS După tam-tam teribil ridicat de Inchiziție asupra mai multor compoziții neortodoxe, răspândite cu îndrăzneală în tot Parisul în ultimul timp de subiecți recalcitrați, tăcerea ei despre cântecul civil, pe care o plasăm după această postscriptie, este surprinzătoare. Dar pentru măturatorul Merlin, apariția acestui cântec, lipită în cantități uriașe pe stepele din suburbii, ar fi trebuit să fie un motiv de furie și uimire deosebită. Mpe, care nu avea nimic în comun cu Sartin, i-a atras imediat atenția. Și mărturisesc că mi-a făcut cu totul altă impresie decât am crezut că ar fi trebuit să o aibă ministrului șanțurilor și trecerilor de străzi. Curiozitatea mi-a fost plăcut trezită de îndată ce am citit pe frumosul poster un titlu cu adevărat nou scris cu litere mari: „Un cântec nou”. A trebuit să-mi fac drum prin mulțime încercând să citesc melodia și, împreună cu multe altele, am rescris-o. Acum a devenit teribil de la modă. Ea se cântă peste tot. Și pe bună dreptate, pentru că conținutul său este cu adevărat revoluționar. Soarta obișnuită a cântecelor bune este cunoscută. Credem că indiferent de câte ori ai tipări această melodie, totul nu va fi suficient.
UN CÂNTEC NOU PENTRU SUBURBANKS7
(La motivul: „Asta mă supără”)
Oamenii, lipsiți de drepturi, Tu, chinuit de foame, te-ai liniștit Și doar gemi, sărace, În timp ce obrăzniciul mâncător de lume, De atâția ani ai cruțat, Ridică strigătul biruinței.
Hoarda înghesuită e fără valoare, Nu irosind nici putere, nici trudă, Mâncând miere, luând stupul, Iar voi, oamenii muncitori, Încercați — poate că va merge pe viitor — Înghițiți gloanțe ca strutul.
Umbra Gracchi, cheamă-l pe Brutus, iubitul iubirii poporului, Și bogații vor tremura.
Tribune, auzi gemetul tău jalnic, Descrie-ne repede legea egalității sfinte.
'♦ Vezi avizul „Tribuna poporului”, nota. la pp. 243 și 244 al celui de-al 40-lea număr și un Postscript la cel de-al 41-lea număr [vezi p. volumul prezent, p. 153, 230].

Toate privilegiile în jos!

Fie ca Luxemburg să se închine în fața ta și a Veronei.
Într-o țară în care cetățenii sunt egali, sultanii Lush sunt ridicoli 2 * - Lasă-i să împartă soarta tronului.
A mâncat multă vreme ghinde 3 * Sub puterea unor stăpâni grei, A devenit acum mai deștept. Nu avem nevoie de Chouans luxemburghezi, la fel ca cei din Vendée.
a * Sultanii pe pălării, veșminte purpurie, mantii brodate cu aur au trebuit inevitabil să provoace învierea vechilor însemne nobiliare, deși cu unele modificări. Acest lucru se întâmplă deja sub ochii noștri. Aruncă o privire la gradele de ofițer superior. Acum, în funcție de rang, trebuie să poarte curele de diferite culori, ceea ce amintește atât de fostele panglici albastre sau roșii. Se naște o nouă clasă cavalerească, cu excepția cazului în care cea veche, care o asuprește constant, nu-i ia locul. Toate semnele exterioare indică acest lucru și sunt sigur că „noua nobilime” nu este patronată de dragul ei; ademenindu-o cu strălucire exterioară, ei se ocupă de egoismul ei: beată de mândrie că a fost împodobită pe neașteptate cu toate aceste mărunțișuri, le poartă și le etalează cu sau fără motiv; aceasta face ca ochiul să se obişnuiască cu un asemenea spectacol şi, prin aceasta, limpezeşte calea glorioşilor exilaţi, care, prin drept de naştere, sunt singurii vrednici de asemenea onoruri. Și acum se vede deja cum, alături de autoproclamata moșie a călăreților, ia naștere și una autentică, care începe să o înlocuiască. Până acum, cavalerii non-francezi îndrăznesc să se arate deschis în ținute colorate și însoțiți de lachei în livre - primii pași sunt făcuți de nobili străini. Cât de jalnice arată panglicile ofițerilor noștri superiori alături de decorațiile heraldice ale marchizului del Campo, trimis al regelui Spaniei și al ambelor Indii, când apare cu întregul său alai în Palatul Luxemburg sau în teatrele noastre! Lacheii acestui prim lacheu al regelui Madridului eclipsează cu splendoarea livrelor lor modestele curele ale generalilor noștri șefi. Nerușinare absolută din partea lui del Campo de a insulta atât de simplitatea republicană și de sărăcia teribilă în care ne cufundă prietenii stăpânului său! A dat dovadă de aceeași dorință năprasnică de a ne umili, de a ne aduce stricăciunea curții, împărțind 30 de louis făpturilor moarte, care au fost așezate pe calea lui. Ce trebuie să însemne o asemenea conduită, dacă nu dorința de a echilibra luxul regal cu sărăcia republicilor? Sclavi! Va veni o vreme când vom pedepsi o asemenea obrăznicie. S-a întâmplat să-l văd pe ministrul unei republici a cărei existență este legată de existența noastră; în ochii unui prost nobil, ar fi putut părea neînsemnat în comparație cu această fanfară castiliană; dar am văzut clar cât de șocat era de aroganța celui din urmă. Câte presimțiri triste și sumbre trebuie să fi apărut în el despre soarta atât a țării sale, cât și a noastră, văzând cum aceasta din urmă permite să pătrundă acele forme de viață care vor atrage inevitabil puterea regală?
·* Aceasta nu este ficțiune. Se știe că în vecinătatea Parisului există mori în care se măcina efectiv ghinda pentru a le amesteca în pâine, pe care noi, locuitorii gloriosului oraș Paris, o mâncăm în fiecare zi.
233
Stăpânul planurilor înțelepte! Salvează-i de focul focului Toate eforturile sunt zadarnice.
Lasa-ne in pace, Egalitatea se va descurca fara tine Crea abundenta in tara.
Ne este interzis să scriem de către Director, tăcerea ne este impusă.
Să intrăm, așadar, în tăcere într-o conspirație fraternă Pentru fericirea comunității, Frați de vocație.

Sfatul dublu, prețuit la un ban, Directorii, pe care cuvântul „vârf” îi face să tremure, Soldatul hrănit de mângâieri Și democratul călcat - Acesta este chipul marii republici.
Soldati! Tronul regal a fost zdrobit de noi împreună,
Rănile tale sunt sfinte pentru noi,
Dar - ah! - ești de nerecunoscut astăzi: vei fi cu adevărat de acord să devii Garda Palatului?
Când poporul mergea cu oștile, El a zdrobit fortăreața tronului și cu el legăturile Bastiliei.
Tiranii sunt noi! Un soldat Va înțelege că este un frate cu cei săraci, Teme-te de unirea lor!
Îmi cânt pentru necaz: Pentru acest cântec voi cădea în temniță, știu;
Și totuși spun: să fie!
Ea va învăța pe de rost
Oamenii din țara natală.
[Traducere Oh Rumera]
Tipografia Iluminatorului Poporului
239
SCRISOARE CĂTRE DROUI 9 /
Paris, al 17-lea Germinal [7 aprilie 1796]
1
V-am promis că vă voi scrie în vacanță. Dar, fiind foarte ocupat și nevăzând prea mult folos în această corespondență, nu mi-am ținut promisiunea. Acum că te-ai întors în portul tău, consider că comunicarea dintre noi este mai necesară. Spune cetăţeanului, purtătorul acestui mesaj, când vrei să mă întâlneşti: cineva va veni după tine la ora stabilită şi te va conduce acolo unde voi fi. Timpul nu așteaptă; este mai important pentru tine decât crezi să te apropii de cei mai curajoși. Gândiți-vă dacă doriți să evitați blestemul obișnuit. Nu te lăsa păcălit, sau ești mort; te poți întâlni doar cu un cerc foarte restrâns de oameni; nu încerca să arăți această scrisoare nici femeilor; fii un om a cărui purtare este demnă de un dușman al regilor. Sunt informat că ați pregătit un discurs pentru marea discuție despre Societățile Populare. Ei adaugă că vei părăsi câmpul de luptă dacă nu câștigi această luptă. Nu te sfătuiesc să iei o astfel de decizie; este negeneroasă și inutilă. Când Brutus a fost trădat de proprii copii, nu a abandonat în niciun caz apărarea intereselor Republicii din această cauză. Drouet, suntem inconjurati de Tarquinii noi, a sosit momentul sa-i eliminam. Tiranii-ucigași cer să-i ajuți, altfel te vor cataloga drept susținător al trădătorilor. Dacă decizi să te mulțumești cu actul tău îndrăzneț din Varenia și cu închisoarea de trei ani în Germania, faima ta va fi foarte limitată și locul tău în istoria revoluției și libertății va fi foarte mic. Discursul tău nu are nicio importanță, este nedemn de tine, dacă nu reflectă sentimentele pe care, după părerea mea, ar trebui să le simți și pe care am încercat să le exprim la paginile 241-242 în numărul 40 al Tribunului Oameni. Ar trebui să revizuiți aceste două pagini și să le transferați esența în proiectul dvs. de rezoluție privind societățile patriotice: fără îndoială, ele vor face o mare impresie și orice veți scrie în schimb nu va face niciuna. Da, rolul tău este să spui: „Ce am văzut și ce văd? Cum era patria când am părăsit-o? Și cum e acum, când m-am întors? etc Dacă nu ai curajul să te adresezi asupritorilor noștri cu un asemenea discurs în fața Franței care te ascultă, nu îți vei îndeplini datoria. Lamarck10 vorbea ca un om slab. Să vedem dacă ești mai bun decât el. Să nu credeți că asta este tot ceea ce vi se va cere - vă sunt destinați

alți lauri, similari cu cei pe care urmează să-i culegem în viitorul apropiat.
Salutări democratice.

TRIBUNA POPORULUI, sau Apărătorul drepturilor omului, Gracchus Babeuf11
Nr. 42
Scopul societății este fericirea universală (Declarația Drepturilor Omului (1793) Art. 1)
Apel URGENT la patrioți
Prieteni! N-ar fi trebuit să vorbesc deloc cu tine azi. Întrerup alte lucrări, care necesită mai mult timp și efort, pentru a vă spune în grabă câteva cuvinte de o importanță excepțională. Ascultă-le: sunt de cea mai mare importanță pentru tine.
Adevărul triumfă. Toți asupritorii tremură: prietenii poporului și-au deschis ochii. Și armata s-a maturizat. Nici un baraj nu mai poate opri fluxul de energie. Conducătorii noștri au văzut toate acestea și își schimbă tactica în speranța de a evita căderea, a cărei așteptare ne consolează și îi duce la disperare.
În urmă cu zece sau douăsprezece zile, ei și-au dat seama că persecutarea și insultarea celor mai buni cetățeni este departe de a fi cea mai de încredere armă în mâinile lor. Au înlocuit-o cu linguşiri viclene şi dezgustătoare. Lupii turbați s-au transformat în vulpi, afectuoși și de ajutor. Nu cădea în această capcană. Acestea sunt aceleași animale prădătoare; nu și-au schimbat natura și nu o vor schimba niciodată. Azi te mângâie cu o labă de catifea, mâine te vor devora.
De asta trebuie să te avertizez.
Emisarii lui Tallien, Legendre, Barrasov și acești „oameni cumsecade" înșiși sunt ocupați și fac mult efort, încercând să te ademenească într-una dintre cele mai josnice capcane ale lor. Îți folosesc furia împotriva tuturor criminalilor responsabili de nenorocirile tale, printre care ei înșiși ocupă primele locuri; dar au neruşinaţia să pretindă că nu au fost deloc ei, sau măcar că acum sunt despărţiţi de mulţimea persecutorilor, care de fapt nu acţionau decât la ordinele şi la instrucţiunile lor; ei îndrăznesc să vă asigure că sunt pregătiți să devină răzbunați pentru atrocitățile pe care ei înșiși le-au comis sau au forțat să le comită. Este necesar să vă arătăm la ce se străduiesc și la ce complotează, ce prăpastie nouă săpa sub picioarele voastre; dar mai întâi trebuie să vă fac cunoștință cu cursul intrigilor lor.
La Feryu și fosta lui companie i-au adăugat noi escroci, o listă completă a cărora le-am putea plasa aici; dar astăzi vom numi doar două persoane ale căror fapte sunt deosebit de sincere. Richard și Souley (cel din urmă se autointitulează scriitor) sunt ocupați de câteva zile cu procesarea oamenilor care se adună în Tuileries. Ei fac față perfect sarcinii care le-au fost atribuite - să excite la limită fierbinte-

purtând ti un gen. Ei spun aici oricui vrea să-i asculte că ambele Consilii sunt compuse în întregime din ticăloși; că Barras și Carnot sunt excelenți republicani și numai lor le este dat să pună capăt durerilor poporului și să salveze Patria; că de aceea există o conspirație ticăloasă pentru a-i ucide; ca urmare a acestui fapt este necesar să se alăture lor și prietenilor lor, să se înarmeze fără întârziere și să tragă un semnal de alarmă.
La aceste fapte, vom adăuga următoarele detalii.

Un adevărat democrat, de care emisarul Richard s-a atașat zilele trecute pe terasa Tuileriesului, dorind să-i imprime părerile acestor escroci complice, și-a exprimat unele obiecții față de graba ciudată pe care, se pare, încercau să o aducă. o chestiune atât de importantă. Între timp, s-au întâlnit cu Legendre, pe care Richard l-a întrebat ce este nou. Măcelarul din Prairial a răspuns că nu poate înțelege cum ar putea patrioții să urmeze chemările Tribunei Poporului, care părea să atace în principal pe cei mai ireproșabili republicani, precum Barras și Carnot; că nu trebuia decât să-i atace cu toată puterea pe cei care, după părerea lui, aduceau mult rău, adică precum Inar12 și clica lui; că patrioții ar trebui să unească și să distrugă astfel de oameni; dar este necesar ca ambele părți să uite de greșelile minore pe care le-ar putea face ambele etc.
La câțiva pași, un alt adulator a început și el să-l întrebe pe un anume democrat dacă a văzut cutare și cutare persoană care se bucură de influență într-unul din cartierele Parisului, ca să i se transmită o veste bună de la Tallien: și, în încheiere, a adăugat intrigatorul. : „ Ești patriot, nu ești un străin; ai nevoie de o explozie în câteva zile; trebuie să tragă alarma. Caut așa și așa să-l aduc la curent”.
Intrigile sunt țesute foarte inteligent, momeala nu este pregătită mai rău decât multe altele de care te-ai îndrăgostit; dar este posibil să fii înșelat și de data asta?
Intențiile celor care nu au încetat nicio clipă să te distrugă, să te condamne la foame, să te sugrume cu inele de fier de lanțuri, sunt destul de clare.
În primul rând, au nevoie să-și salveze capul: pentru că știu că marea curte a poporului, care i-a demascat de nenumărate și fără seamăn crime, se pregătește să ducă la îndeplinire cumplita sentință dată asupra lor cu mult timp în urmă. Ei cred că nu pot realiza asta altfel decât pretinzând că se aruncă în brațele democraților; și se măgulesc cu speranța că își pot câștiga cu ușurință favoarea încercând să-i convingă că oamenii nu pot fi salvati decât cu ajutorul unuia dintre cei care au acum putere.
Dar din ce se poate concluziona că scopul lor este tocmai acesta - mântuirea propriilor capete? Va avea patriotul destul
242
Cum pot cei buni la inimă să creadă că acțiunile lor au fost dictate de dorința, de un serviciu onest adus democrației, de a ispăși infamia pe care au comis-o distrugând-o în cele mai răutăcioase moduri și, prin aceasta, să-și câștige iertarea generoasă ? Vor fi oare patrioții suficient de mulțumiți încât să creadă că vor renunța voluntar la putere, dominație și primat, atât în timpul răsturnării revoluționare, cât și după aceasta, de dragul unei vieți pașnice sub umbra legilor democratice fără artă și sub acoperirea iertării sfinte din partea națiune indulgentă? Nu, nu, nu e deloc planul lor. Toți acești asupritori au văzut că principiile democrației sunt acum triumfătoare, că tronul lor a fost zdruncinat, că nu se mai bucură de încrederea nimănui, care acum este cu totul dată nu lor, ci apărătorilor poporului. Ei au hotărât că este necesar să se dezvolte o nouă mișcare care să permită să-i prindă în aceeași plasă pe cei cărora li s-a acordat încrederea oamenilor, și a adepților acestora, și pe toți cei capabili să joace un rol activ în protejarea cauza oamenilor. Ei vor să joace un fel de act final în tragedia sacrificiului în masă; vor să aibă de-a face cu ultimii patrioți rămași. Ei își spun: să-i lingușim, îi vom amăgi pe aceşti patrioţi, le vom promite tot ce vor cere. Ce se va intampla? Datorită poziției noastre, inevitabil vom prelua complet

inițiativa întregii mișcări și în acest fel vom scăpa de ei și de toți ceilalți inamici ai noștri pentru totdeauna. Vom preveni orice acțiuni ostile din partea cealaltă; paralizăm toate rezultatele favorabile ale influenței lor asupra minții oamenilor de rând; noi înșine vom deveni liderii lor și ne vom întări puterea pentru totdeauna. Iată cum: noi, Barras, Freron, Legendre și Tallien, vom fi în frunte. Numele noastre dezonorate nu vor aduna în jurul steagurilor noastre întreaga masă a poporului; cei mai mulți dintre ei se vor retrage îngroziți și vor refuza să arboreze sub steagul nostru. Dar exact de asta avem nevoie. Vom uni doar angajații plătiți de noi și cu ei acel nucleu de patrioți înflăcărați, dar nesăbuiți, pe care spionii noștri vor reuși să le încețească capetele; vor fi cei care nu se lasă ghidați de argumente sau de simțul dreptății, ci de o dorință nerăbdătoare de a se arunca în orice întreprindere care, după cum cred ei, promite mântuirea cauzei lor. Vom recruta doar câțiva astfel, dar exact de asta avem nevoie. Nu vom avea de ce să ne temem că ne vor răsturna și, în același timp, ne vor oferi posibilitatea de a face primul pas - garanția tuturor succeselor ulterioare. Acest grup mic ne va fi suficient pentru a-i lovi cu pumnale pe cei care sunt și regaliști, dar de alt tip decât noi. Rovers, Inars, Lanjuinet, Boissy și alții vor să aibă regi din fosta dinastie; în ceea ce ne priveşte, am prefera ca ei să fie regi nou-născuţi: noi înşine am dori să devenim ei. Bine, împreună cu proștii noștri demagogi vom merge să-i exterminăm pe apărătorii lui Ludovic al XVIII-lea; și de îndată ce conducătorii lor cădeau, regalismul,

16· 243

opusul nostru va înceta să mai existe; atunci tronul nostru va fi întărit. Este adevărat că demagogii, ca și în Vendémière, ne vor cere ceva cu totul diferit după succesul îndrăzneței noastre incursiuni, dar din nou, ca și în Vendémière, nu ne va fi greu să-i reducem la tăcere și inactivitate. Le vom spune: destul pentru azi, până nu mai este nimic de făcut; odihnește-te până te trezești. Nu-i vom lăsa să doarmă mult timp. Întrucât mai avem de tratat doar un singur partid, vom oferi cu destul de calm acestui partid anarhist o noapte de Sfântul Bartolomeu și va supraviețui regaliștilor cu doar câteva zile. Vom aranja un singur mare masacru și apoi, fără interferențe, vom domina turma de sclavi.

Prieteni! Aceasta este conspirația lor; acesta este secretul îngrozitor. Dar, odată ce este deschis, îi va lăsa cineva să se păcălească în cel mai jalnic mod?

Nu, nu vom avea nicio performanță parțială. Desigur, majoritatea patrioților și a oamenilor nu ar fi urmat chemarea distructivă a unor oameni precum Barras sau Tallien; dar după avertismentul meu, îndrăznesc să sper că nu vor putea înșela doi oameni. Da, da, antihriștii lor, profeții lor mincinoși, vor pierde timpul. Lachei jalnici! Ceea ce este clar, asediați republicanii oriunde îi puteți găsi; reține-i la plimbări, pe străzi; jignește-le ochii de pretutindeni cu aspectul tău josnic - otrava ta mortală este neputincioasă împotriva antidotului nostru de încredere. Te vor respinge și pe tine. și discursurile tale viclene cu disprețul pe care-l meriți. Îi anunț pe stăpânii tăi că de acum înainte banii pe care ți-l plătesc sunt aruncați în vânt.

Poporul se va ridica doar ca o masă întreagă și numai la chemarea adevăraților săi eliberatori, al căror semnal îl recunoaște după semnele potrivite. Și până la această chemare, va rămâne calm: nu va dori să piardă totul din cauza grabei distructive. După ce a reușit să

îndure atâta suferință, el va putea aștepta câteva clipe în plus pentru a-și asigura mai sigur propria eliberare; își va crede prietenii când îi vor spune: încă nu a venit vremea salvării patriei.
Și noi vrem să ne eliberăm de influența fatală a conducătorilor regaliști; dar in acelasi timp vrem sa scapam de influenta dogilor. Nu vom alege între două tiranii. Avem o ură infinită față de adepții deschisi ai lui Ludovic al XVIII-lea, dar ura noastră față de asupritorii ipocriți care își ascund jugul destinat în mijlocul trandafirilor înfloriți este și mai puternică. Grăbește-te sub steagul lui Freron și Legendre, Barras și Tallien. Iertați-le tuturor acestor oameni „micile greșeli”. În spatele lor nu există altceva decât „păcate”: Tallien a predeterminat doar marea epocă a suferinței noastre, apoi și-a întărit neobosit munca propriilor mâini, a condus cu zel măsurile reacţionare.
244
adopții care i-au lipsit treptat pe oameni de toate drepturile și i-au predat puterii chinului nesfârșit. Barras nu era decât un dictator în zilele lui Thermidor, Germinal, Prairial și Vendémière; iar dictatura sa din această ultimă epocă s-a dovedit cu atât mai criminală cu cât i-a înșelat pe patrioți pe care le-a promis că îi va conduce să lupte pentru redarea drepturilor lor după ce au salvat Convenția. Legendre a mers doar de câteva ori cu sabia în mână împotriva oamenilor; iar după triumful reacţiei, s-a înfuriat ca un măcelar înghesuit de fiecare dată când era vorba de bătaie şi exterminare a oamenilor prin orice mijloace. Cât despre Fre-rop, nu e nimic de discutat; el doar a pus pumnalul în mâinile asasinilor; el a organizat și a regizat doar mii de asasinate ale celor mai virtuoși patrioți, solicitând în mod repetat și fără echivoc acest lucru într-un ziar larg răspândit și cotidian; sângele acestor patrioți inundă de 18 luni solul Franței. De aceea ar trebui să îngenunchezi în fața acestor „oameni extrem de cumsecade”, implorându-i să-ți fie eliberatorii și să le acorzi toată încrederea ta. Grăbește-te să stai în rândurile lor când acești oameni groaznici ordonă să spargă colecția pentru a te conduce la luptă cu inamicii lor; și numai atunci, după ce au câștigat, te vor răsplăti pe calea Prairialului. În revoluție s-au comis multe absurdități deplorabile; dar acesta nu li se va adăuga; pur și simplu nu va fi. Tribuna poporului nu va tolera asta. Nu, oamenii nu se vor ridica niciodată să lupte la ordinul ucigașilor lor. ii interzic sa o faca!!!
Au vorbit despre unitate, despre reconciliere, despre uitarea greșelilor și erorilor; îngăduință la greșeli și amăgiri, da, dar crime neîncetate, nu. Vom primi în rândurile noastre pe toți cei care au fost înșelați, care au fost doar unelte în mâna altora; cei care au păcătuit cu intenții curate, care, dând lovituri Patriei, au crezut că o slujesc. Dar nu ne vom scufunda atât de jos încât să permitem făptuitorilor principali și conștiincioși ai seriei nesfârșite de crime care continuă până în zilele noastre și ale căror consecințe dezastruoase ne provoacă o suferință atât de îngrozitoare; nu ne vom scufunda atât de jos încât acum, când răul făcut nouă de acești oameni trebuie să fie vindecat, să ne conducă din nou. Nu vom comite o asemenea prostie și nu le vom crede, chiar dacă ne spun (și nu spun deloc asta) că sunt gata să ispășească faptele lor rele, să pună capăt rezultatelor lor teribile. Nici măcar nu trebuie să permitem acestor creaturi josnice cu un pistol în mână, ca soldații obișnuiți, să ajungă în aceleași rânduri cu noi. Dacă poporul francez ar fi reacționat diferit față de ei, ar fi devenit cel mai laș dintre popoare; nu ar mai

merita ca o singură persoană puternică și sensibilă să încerce să obțină triumful cauzei libertății în numele intereselor sale.
Cetăţeni, ascultaţi cu atenţie următorul adevăr. Nu-ți fie prea frică de regaliștii din Senat; ne servesc. Noi suntem in
245
stând să oprească răul pe care cu siguranță intenționează să ni-l facă; lupta lor cu partidul opus ne avantajează doar pe noi. Dacă toți conducătorii s-ar uni într-un singur partid, ei ar avea mult mai multă putere în lupta împotriva Partidului Popular.
Este necesar ca Partidul Popular însuși să poată învinge atât acei regaliști al căror idol se află la Verona, cât și acei regaliști ai căror idoli locuiesc în Palatul Luxemburg, fără a avea nevoie de ajutor din partea niciunei părți. Ar fi o nebunie să încercăm să ne ascundem intențiile ostile de la amândoi de teamă să nu-i alertăm în avans. Aceste intenții ale noastre nu au fost de mult timp un secret pentru ei și au făcut deja tot posibilul pentru a preveni implementarea lor. Ei nu mai pot realiza acest lucru nici prin forță, nici prin opinia publică; de aceea au recurs acum la viclenie. Dar le vom scoate ultima soluție din mâinile lor. Ocup deschis poziții de luptă. Proștii și păcălelii Partidului Precauți îmi vor spune probabil că ar merita să-i maschez cumva. Declar că acum este absolut necesar, a venit momentul, ca toată armata sans-culottelor să fie în alertă și, de altfel, repet, existența ei nu mai poate fi ascunsă inamicului. De acum încolo, putem și vrem să câștigăm nu printr-o lovitură neașteptată, ci într-un mod mai demn de oameni. Mă refer la forță de operare deschisă. Să respingem lașitatea care ne-a făcut să credem că singuri nu suntem capabili de nimic și avem mereu nevoie de unul dintre conducători care să meargă cu noi. Conducătorii fac revoluții doar pentru a rămâne la putere. Vrem să facem în sfârșit o revoluție care să asigure pentru totdeauna fericirea oamenilor printr-o democrație autentică. Sansculottes! Să ne întoarcem gândurile de la simpla antipatie față de indivizi; pâine, prosperitate, libertate – pentru asta luptăm. Să nu ne lăsăm înșelați, să nu ne lăsăm distrași de la adevăratul scop spre care ne străduim. Ți-am spus și repet: este greșit să crezi că singur nu poți face nimic și nu ești capabil de nimic. Tot ce este grozav, tot ce este cu adevărat demn de oameni este întotdeauna creat de oamenii înșiși și numai de ei. Începeți să acționați numai când vedeți că oamenii din oameni se ridică și ies în față. Nu cădea în capcană; nu căuta nicăieri altundeva eliberatorii tăi; nu accepta alte bannere. Nu te lăsa înșelat de alte sofisme de spioni care răspândesc toate judecățile false ale dușmanilor noștri: ei spun că au soldați de partea lor. Ei mint; soldații nu sunt cu ei, sunt cu noi. Sunt alături de noi deja la origine și cu atât mai mult cu noi în stările lor actuale. Da, soldatul va merge doar cu noi și numai pentru noi. Cu atât mai bine dacă ticăloșii care ne asupresc ne aduc o armată mare. Se vor descurca și mai bine dacă o vor crește: din asta vom deveni și mai puternici. Fapta s-a făcut - predica noastră și-a prins rădăcini adânci printre
246
frații noștri sub arme; ei, ca și noi, au venit din oameni, iar cauza noastră este treaba lor; tiranii înșiși subminează poziția lor deplasându-i constant dintr-un loc în altul; noii veniți învață de la cei care au venit aici înaintea lor, iar cei care sunt transferați în alt loc poartă acolo bazele învățăturii noastre; astfel infecția noastră populară pătrunde peste tot. Nu, nu, acum nici inchiziția civilă și nici cea militară nu sunt în stare să-i împiedice pe soldații și muncitorii noștri să citească scrierile noastre: ei le devorează cu

lăcomie și scot din ele fermentele celei mai puternice și îmbătatoare otravă democratică. Oameni! Așadar, vezi: îți sunt de ajuns oamenii tăi, pentru că toți sunteți alături de ei, iar acum alături de ei o bună parte din sans-culottes, pe care autoritățile erau hotărâte să vă inducă în eroare și să vă opună. Iar de Ziua Poporului vom merge cu toții la o anumită victorie numai sub conducerea oamenilor din popor și după ei, de îndată ce ne vor desemna această zi fericită.
Gracchus Babeuf, Tribuna Poporului
Paris, 24 de Germinali, Anul IV al Republicii [14 aprilie 1796]
Notă. Se acceptă abonamente de la Citizen Lenglet, rue Faubourg-Honore, nr.29, la colțul Champs Elysées. Taxa de abonament pentru al 2-lea volum, care conține 480 de pagini și care începe cu numărul 34, este de 500 de livre. Cei care nu au achitat integral această sumă sunt rugați să facă acest lucru.
Tipografie Tribuna poporului
ILUMINATORUL POPORULUI, sau Apărătorul a 24 de milioane de asupriți, S. Lalande, soldat al Patriei13
nr. 6
Adevărata putere de pe Pământ sunt săracii; au dreptul să vorbească ca niște stăpâni cu guvernele care îi neglijează
(S e n - J u s t)
În numărul meu 5, am indicat centrul în jurul căruia trebuie să se unească toți oamenii de bunăvoință (aceasta este Constituția din 1793); Am arătat necesitatea absolută de a mă uni sub acest steag pentru a opune regalismul și patriciatul voinței națiunii și a smulge libertatea din mâinile acestor doi monștri; acum îmi revine să explic modul de acțiune al tiranilor noștri și să demasc noile atrocități pe care le complotează.
Nu fără motiv, am spus în numărul meu precedent că regalismul capătă o putere nouă în fiecare zi. Mi-am fundamentat afirmația prin bucuria răutăcioasă manifestată de eroii din Vendémière, emigranții reîntors și, în cele din urmă, de toți adepții despotismului regal; dar azi am real
247
dovada a ceea ce anterior a fost doar presupus; consiliile legislative mi-au oferit fapte de necontestat. Toți emigranții aleși în legislativ și expulzați de acolo prin legea Brumarului 3 se întorc în masă la atribuțiile lor. Fiecare deține acum un certificat de la locul de reședință, care atestă că nu a părăsit niciodată teritoriile Franței, deși atunci când au fost expulzați, niciunul dintre ei nu a putut prezenta un astfel de certificat; Consiliul celor 500 nici măcar nu s-a gândit să discute despre validitatea unor astfel de dovezi. Vorbitorul a urcat pe podium, a afirmat că exilatul nu a fost niciodată un emigrant, iar decretul privind restabilirea drepturilor sale era deja gata. Și de la o zi la alta se putea observa cum se întorceau pe scaunele senatoriale agenții prinților, oameni care, pe când se aflau în Anglia, Elveția sau Verona, comploteau cu despoții care s-au unit împotriva noastră, moartea libertății noastre. Degeaba vor să inducă pasul în eroare cu această nouă manevră, prezentând dovezi de la locul de reședință; cine nu știe cum regaliștii din Toulon, care au predat acest port englezilor, au fugit cu nave englezești și spaniole după victoria trupelor noastre republicane; cine intreb eu nu stie cum s-au intors aceiasi oameni dupa 9 Thermidor, prevazuti cu certificate de la domiciliul lor? Cine, odată cu aceasta, nu știe că după zilele dezastruoase ale Thermidorului, emigranții, care trăiseră doi ani în Elveția și Germania, s-au întors fără nicio dificultate; ca dupa

intoarcere au primit toate certificatele necesare, inclusiv certificat de incredere civila? În fine, s-ar putea presupune că este un secret pentru cineva că le-a fost la fel de ușor pentru emigranți să obțină un certificat de la locul de reședință ca să se întoarcă? Totuși, aparența unei asemenea dovezi a fost suficientă pentru ca deputații, condamnați pentru emigranți, și nu știu cu ce șansă norocoasă, excluși din consiliile legislative, s-au întors la atribuțiile lor în ciuda indignării multor departamente. Ce se poate deduce dintr-un asemenea comportament al consiliilor? .. A! Nu pot scrie despre asta; este atât de ușor de imaginat. Pot să spun doar că nu trebuie în niciun caz să fii surprins de loviturile constante aduse libertății, de scăderea completă a cursului de schimb al banilor republicani14, de toate necazurile care ne sfâșie Patria Mamă. Dacă apărătorii lui Capet triumfă, bineînțeles, prietenii libertății sunt sortiți tăcerii. Și recent s-a putut auzi cum nerușinatul Mayle, în raportul său despre asociațiile politice, a încercat să demonstreze că poporul nu are dreptul de a se aduna, a rostit cu calm cuvinte blasfemiante care jigneau suveranitatea națiunii, a stabilit câți cetățeni aveau acum voie să se adună. adună, a propus să subordoneze toate aceste ședințe supravegherii poliției și, în cele din urmă, cu totul insolent, a cerut pedeapsă pentru acei membri ai acestor societăți care ar îndrăzni să vorbească despre Constituția din 93 și să condamne dispreţul cod al 11. Nu este Consiliul
248
a susținut blasfemia lui Mayle votând pentru distribuirea a șase copii ale acestui raport membrilor săi? Când Consiliul, la care murmurul public a arătat că a mers prea departe, a doua zi a revenit la problema numărului de exemplare și a hotărât ca în locul socrului fiecare membru să primească o distribuție dintr-un exemplar, am auzit unii patrioți care se considerau oameni luminați numesc această decizie este o strălucită victorie a libertății; Am văzut cum unii membri ai Consiliului, care se consideră prieteni ai poporului, erau extrem de mândri că doar datorită lor proiectul prezentat de Mayle nu a fost adoptat imediat 15. Cât despre mine, pur și simplu am scrâșnit din dinți, văzând cum s-a îndrăznit chiar să discute o astfel de întrebare, am scrâșnit din dinți pentru că nimeni nu a îndrăznit să-l scoată pe nerușinat Mail de pe tribună, am scrâșnit din dinți, nevăzând un singur deputat care să îndrăznească să se ridice energic împotriva tuturor acestor blasfemii dezgustătoare. Am fost transportat mental în acele vremuri în care măreția poporului francez era onorat; când niciunul dintre reprezentanții poporului nu ar fi avut îndrăzneala să-l pătrundă; când o astfel de infracțiune ar fi imediat pedepsită; când ar fi ridicol să se dovedească legalitatea unei astfel de pedepse; când orice încercare de a-și lua creditul pentru o simplă denunțare a șmecherilor împotriva poporului ar părea criminală; Deplâng aceste vremuri și mă doare că nu văd acum un singur reprezentant, înarmat cu toată puterea adevărului și a principiilor, care să se dedice în întregime apărării cauzei poporului și să cheme mânia națiunii. capetele complicilor tiraniei. Ce răutate! În timp ce, din ordinul Directorului, teatrul din Rue Feydeau, acea bârlogă ticăloasă a desfrânării și regalismului, unde Statuia Libertății a fost deja insultată de o mie de ori, unde s-au auzit atât de des voci în apărarea puterii regale, redeschide teatrul de pe strada Feydeau, intenționează să stingă impulsul patriotismului, să calce în picioare drepturile fundamentale ale cetățenilor, privându-i de posibilitatea de a se aduna; doresc să predeterminați conținutul discuțiilor politice; ei vor

să lipsească republicii de capacitatea de a raționa, pentru ca cu atât mai ușor să poată fi înrobită. Nu înseamnă asta să slujim deschis cauza tiranilor care s-au unit împotriva noastră?
Crimele clicei regaliste, care pare să domine consiliile legislative, nu se opresc aici. Cu o amărăciune care seamănă cu nebunia, ea apără și cauza tuturor emigranților. Membrii acestei cabale au îndrăznit să declare de la tribună că confiscarea proprietății acestor monștri a fost o încălcare a dreptului de proprietate; au votat să păstreze acele proprietăți în posesie. rudele celor care au fugit, pentru ca, fără îndoială, fiul, care luptă cu armele în mână de partea britanicilor sau austriecilor, sau, împreună cu agenții despoților străini, țese rețele de conspirații în Elveția, să primească ajutor din partea părinților săi, doar de dragul de a rămâne în Franța. Și când se aud astfel de discursuri contrarevoluționare
249
din tribuna consiliului legislativ? Când epuizarea trezoreriei statului face inevitabilă o nouă emisiune de bani de hârtie; când aceste noi hârtii, deja în momentul apariției lor, valorează aproape la fel de puțin ca bancnotele, pe care sunt chemați să le înlocuiască. Și nu este ridicol în fața unor astfel de fenomene să emiti legi penale împotriva celor care subminează credibilitatea mandatelor16? Nu sunt prevăzuți cu proprietatea emigranților? Și dacă cetățenii urmăresc zilnic cum piere această securitate, se poate cere cea mai mică încredere în astfel de bani? Și dau vina nu atât pe speculatori, cât și pe Convenția Națională pentru discreditarea assignaților noștri. El a fost cel care, în zilele de după 9 Thermidor, i-a devalorizat cu acțiunile sale contrarevoluționare. Motivul principal al discreditării lor a fost întoarcerea moșiilor condamnaților către rudele lor, întoarcerea acestor moșii către nenumăratele mulțimi de emigranți care se revărsau din toate părțile; iar dacă mandatele, după cum sunt asigurat, și-au pierdut deja 80% din valoarea lor, atunci motivul pentru aceasta constă în problema transferului proprietății emigranților către rudele lor, care a fost ridicată într-o manieră atât de scandaloasă în Consiliul din 500.
Din tot ce am spus, se poate deduce un adevăr mai apăsător: regalismul este mult mai puternic decât se închipuie; iar creatorii constituției din 1995, văzând că acest cod tiranic ne duce prea încet la revenirea puterii regale, obosindu-se de rătăcirea prin ocoliri, se îndreaptă deschis spre scopul dorit - moartea republicii și restaurarea. a monarhiei.
Printre toate acestea, nu trebuie să uităm de Directorul Executiv. Ar fi o greșeală să tragem concluzia că, pentru că regalismul este atât de puternic, ar trebui să ne îndreptăm toată atenția asupra lui. Regalismul și Directoratul executiv merg mână în mână; ambele forțe se bazează una pe alta; se sprijină reciproc; fără Director, regalismul ar fi distrus. Acest adevăr este clar pentru cei mai întunecați oameni. La început, Directoratul s-a mulțumit să pună în față republicanii și regaliștii; dar, neputând, cu stângăcia sa obișnuită, să profite de cearta pe care o dădea naștere o astfel de politică diabolică și văzând că nu face decât să îndepărteze de la sine ambele părți, Directoratul a preferat să se proclame în mod deschis patrona unuia dintre ele și a lui. persecutor al celuilalt; iar ea a ales ca episcopie pe una care era prin natura sa mai aproape de ea. Decizia de la *vaptoz a mărturisit o astfel de întorsătură a lucrurilor. Regalismul, prin gura hackurilor sale din ziare, a protestat de mult împotriva numirii multor republicani în posturi administrative; acești oficiali guvernamentali

au oprit pumnalele asasinilor mituiți de Pitt sau de regele din Verona; Directorul a ascultat astfel de proteste. În consecință, ea a decretat permisiunea pentru toți regaliștii

♦ Un gol în text.

250

Franța să-i trimită orice denunțuri pe care le consideră necesare, cu dreptul de a reproduce pe deplin și necondiționat în ele acea calomnie ticăloasă pe care deja o aruncaseră împotriva republicanilor la vremea lor; iar Directoratul a promis că va accepta aceste denunţuri. Decizia a fost luată ca un semnal pentru noi crime. Regaliştii, văzând în acest eveniment un semn de favoare din partea Directorului, şi-au luat din nou pumnalele, deja pătate de sângele multor mii de republicani; de îndată ce această hotărâre făcuse cunoscută la Lyon și în alte câteva comune, acolo, cu o furie până atunci necunoscută, au reluat crimele; iar Directoratul, la aflarea acestor crime foarte recente, a ordonat redeschiderea teatrului din Rue Feydeau din Paris, ca dovadă a aprobării lor. Ea le-a spus în tăcere ucigașilor: voi sunteți împlinitorii dorințelor mele secrete; nu-ți fie frică de nimic; continua-ti treaba buna.

De aici rezultă că trebuie să fim în garda noastră atât în raport cu Directoratul, cât și în raport cu regalismul, întrucât ambele clicuri se contopesc, s-ar putea spune, într-un singur tot. În momentul de față, au o singură sarcină - amândoi vor să distrugă pe toată lumea și tot ceea ce are cumva legătură cu republicanismul autentic; cu eforturile lor combinate încearcă să nituească lanțurile pe corpul oamenilor și abia atunci, după ce și-au îndeplinit planurile josnice, vor începe să-și provoace prada reciproc. Cine, chiar cu o privire superficială asupra foilor, plătit, după cum știți, din străinătate, se poate îndoi că există o coluziune dezgustătoare între regaliști și Director? Din vremea binecunoscutei hotărâri a lui * vantoza - dovadă a slăbiciunii și a trădării ei - Directorul a fost plin din cap până în picioare cu laudele care i se răspândesc în aceste pliante englezești. Aceste publicații regaliste își exprimă în mod deschis și vocifer recunoştinţa.

Dar pentru ca directorii noștri să stârnească indignarea publicului, era nevoie și de această acuzare? Desigur că nu; crimele lor anterioare au amărât suficient de mult majoritatea poporului atât împotriva regimului urât din 1795, cât și împotriva purtătorilor acestei puteri uzurpatoare. Cu toate acestea, au căzut în eroare. Sperând să-și creeze un sprijin puternic în persoana regaliștilor, nu au făcut decât să sporească indignarea tuturor cetățenilor buni. Crimele lor au trezit acea energie a națiunii, acel spirit de libertate care a precedat întotdeauna momentele decisive ale Revoluției noastre. Succesele tiraniei, amenințările la adresa libertății, i-au scos pe oameni din stupoarea profundă în care fuseseră cufundați în doi ani de sărăcie și umilință. Directorul spera să dezbină cetățenii prin închiderea asociațiilor patriotice și, prin urmare, să le întărească despotismul dezgustător, dar și această măsură s-a întors. Astăzi, oamenii din 14 iulie, 10 august, 31 mai și Vendemière 13, adică cea mai semnificativă clasă, care este un popor adevărat, au început să se întâlnească în piețele orașului. Este aici, sub

♦ Un gol în text.

251

yryiy sky, prietenii Libertății se adună împreună, rpzyysyyaY unul cu celălalt și discută între ei drepturile lor încălcate; aici se amintesc reciproc de crimele Directorului, nefiindu-se frica de un stol de

spioni; aici își exprimă ura profundă față de orice fel de tiranie. Ah, cât de eficient a fost servită libertatea în primele zile ale revoluției de grupuri de acest fel! Cât de fatală a fost pentru Capet și curtea lui lumina adevărului care a strălucit oamenilor de la astfel de întâlniri. De îndată ce Directoratul Executiv al acelor vremuri a luat unele măsuri care încălcau libertatea, de îndată ce a supus asupririi unui singur cetăţean, această crimă a fost imediat expusă de astfel de grupuri; sute de voci erau puternic indignate de actul despotic; chiar a doua zi toți cetățenii au fost anunțați despre el; indignarea care a izbucnit la aceste întâlniri a devenit generală, iar uneori crima nu a fost lăsată să fie comisă. Exact același lucru s-a întâmplat și în ceea ce privește adunările naționale. Când reprezentanții poporului, trădându-și cu nerușinare datoria față de Patrie, au adoptat decrete benefice aristocraților, mii de cetățeni, adunați în parcul național, i-au întâlnit la ieșirea din templul legii, pângăriți de ei, cu jigniri. huluit și șuierat; orice trădător a fost imediat expus în fața opiniei publice; influența sa s-a redus imediat la nimic; iar complicii săi lași, temându-se de o soartă asemănătoare, n-au mai îndrăznit să atace deschis cauza libertății. Dimpotrivă, reprezentanții loiali cauzei poporului au primit un tribut legitim de recunoștință universală. Încurajați de primirea frățească și înduioșătoare a aceleiași mulțimi de cetățeni, ei și-au simțit sufletul ridicându-se și mai mult; a doua zi au intrat cu noi forţe în lupta împotriva crimelor. Nu pot să-mi amintesc fără durere de suflet acel interes arzător pentru tot ce ține de treburile publice, care în primele zile ale revoluției a trăit în inima fiecărui cetățean. Orice întrebare discutată în Adunarea Națională a entuziasmat toate mințile; sute de oameni s-au adunat în jurul sanctuarului legilor; oamenii înșiși au dezbătut această întrebare: toată lumea aștepta cu nerăbdare rezultatul, știind ce măsuri ar fi cele mai benefice. A trebuit chiar să văd cum deputații patrioti au părăsit sala de ședințe pentru a ocoli numeroasele grupuri de cetățeni adunate în jur și a trage idei valoroase din discuțiile care s-au ivit acolo.

Dacă câțiva trădători au reușit să încalce drepturile sacre ale poporului și să ridice pe ruinele Constituției poporului din 1793 codul tiranic sub care geme poporul francez astăzi, a fost pentru că au reușit să stingă în sufletul aproape tuturor cetățenilor că interes vital care i-a inspirat cândva. Nu știu prin ce trucuri subtile au reușit să cufunde oamenii în abisul indiferenței, care i-a adus în pragul prăpastiei; dar trebuie să spun că aceasta este cea mai groaznică lovitură care poate fi dată libertății. Directorul a contat pe această stupoare, încercând să o facă

Una dintre cafenelele pariziene unde s-au adunat „Egalile”.

noi puterea aristocrației; era sigură că entuziasmul pentru libertate, neliniștea mântuitoare care agita mințile în primele zile ale revoluției, nu mai puteau izbucni. Tiranii au îndrăznit să spună că poporul francez s-a săturat de revoluție; poate că au crezut; de aceea au ajuns la concluzia că nu va fi greu să-l bage în lanțuri pentru totdeauna. Cred că acum sunt profund dezamăgiți. Da, regizori nerezonabili, așteptările voastre sunt înșelate, oamenii s-au trezit din somnul letargic în care a vegetat rușinos după 9 Termidor - pentru totdeauna o zi rușinoasă care a lipsit poporul de apărătorii și conducătorii lor. Aceiași oameni pe care tu, în obrăznicia ta și poate în nebunia ta, i-ai considerat lipsiți de energie, astăzi din nou

se gândește la propriile interese. A apărut opinia publică; numeroase grupuri se adună în piețele orașului și în parcul național; energia curajoasă - o trăsătură caracteristică a unui popor care iubește libertatea - devine din ce în ce mai puternică pe zi ce trece. Vorbesc deja deschis despre tirania ta, despre acțiunile tale dezastruoase; deplânge memoria victimelor din 9 Thermidor. În zadar nenumărații voștri agenți își croiesc drum în rândurile oamenilor, încercând să-i ducă în rătăcire; vocile lor hulitoare se sting imediat, înecate de murmurul indignării.
Da, mi-am reînnoit speranța. Tirania s-a înlăturat, de vreme ce acel foc sacru, pe care tiranii noștri îl considerau stins pentru totdeauna, arde din nou în sufletul cetățenilor; întrucât treburile publice nu le mai sunt indiferente. Oameni ai poporului, lucrători de toate profesiile, uniți-vă, formați grupuri - aceasta este singura cale care vă mai rămâne de a scăpa din capcanele sclaviei și sărăciei cu care v-ați încurcat. Numai așa vei putea să-ți lămurești adevăratele interese, să câștigi adevărul, să primești toate acele idei care sunt necesare pentru a răsturna asuprirea tiranilor din 1995, pentru a stabili printre noi împărăția libertății și egalității. Nu aveți încredere în slujitorii Directorului; sunt ușor de recunoscut după discursurile lor; alungă pe toți acești mesageri periculoși, de îndată ce încep să se asigure că Directoratul dorește fericirea poporului. Subiectul discuțiilor dvs. ar trebui. fie Constituția din 1793, fără de care libertatea este de neconceput; actele consiliilor legislative; planurile Directorului împotriva libertății; numeroase crime deja comise de ea; un cod numit Code d'Angle, care sfinţeşte atât mizeria, cât şi sclavia. Citiți documentele noastre plebei; iti vor arata calea; te vor avertiza împotriva tuturor mașinațiunilor tiraniei.
Sebastian Lalande
Paris, Germinal 27 [Anul IV (16 aprilie 1796)]
♦ Este lesne de înțeles că aceasta a fost scrisă înainte de faimoasa lege din 27, evocând curtea regală, și Lafayette, și Bailly, și steagul roșu, și crimele de pe Champ de Mars 17; o lege despre care se pot spune atât de multe, dar despre care nu voi vorbi astăzi, întrucât această problemă este prea importantă și ar necesita o problemă separată; Mă mărginesc să le informez pe patrioți cât de mulțumit sunt de comportamentul lor și, de asemenea, de impresia pe care le-a făcut această nouă lege de urgență; după părerea mea, o astfel de lege este dovada cea mai sigură a slăbiciunii dușmanilor noștri, o dovadă mai convingătoare decât care s-ar putea gândi la orice; Îi chem pe patrioți să dea dovadă de prudență și, prin comportamentul lor prudent, să zădărnicească lovitura pe care o pregătește patriciatul împotriva poporului. A forma grupuri în prezent ar însemna să te pui la mila tiraniei. Ea este convinsă că mai mult decât doar indignarea prietenilor libertății și a poporului îi va împinge la o acțiune neplăcută și îi va oferi un pretext pentru noi crime; dar ea greseste. Oameni buni, stați calmi. Gardienii tăi sunt vigilenți. Vă vor anunța când este timpul să vă treziți. Păstrează energia pe care ai arătat-o în aceste ultime zile; asupritorii tăi te fac să o acumulezi în tăcere, ei bine, cu atât mai teribil

SCRISOARE CĂTRE DROUE18
1 Floreal Anul IV [21 aprilie 1796]
Având în vedere faptul, cetăţean, că nu faci nimic cu discursul meu; având în vedere faptul că ești încântat să înlocuiești adevărurile și lucrurile reale cu fleacuri și vorbărie; pentru că ești atent; prin

prisma faptului ca esti doar senator, la fel ca ceilalti; având în vedere faptul că te lași condus de frazori și vorbe goale; ținând cont de faptul că nu vrei să iei o poziție care să-ți permită să te înscrii în rândurile celor care vor elibera patria aservită de opresiune; având în vedere faptul că vinegreta pe care ai început să o supui presei înseamnă că nu numai că înduri, ci aprobi tacit și, prin urmare, ești complice al celor care, în lipsa ta, au ridicat un teribil edificiu de tiranie; având în vedere faptul că nu ai vrut să joci rolul destinat numai ție - pe care poate îl datorezi doar închisorii tale, care în acest caz ar fi norocos pentru tine și ți-ar aduce glorie, căci ai părea cel puțin genul de persoană în jurul căreia s-ar putea uni, întrucât ar avea dreptul să proclame că este nepătat și nu complice la crimele ticăloșilor săi colegi; având în vedere faptul că ai respins cu glorie oferta de a scăpa de ura generală care inspiră o comunitate cumplită din care faci parte – te rog să predai purtătorului acestui manuscris care ți-a fost încredințat. Cel puțin, pot întotdeauna să documentez câți pași am făcut și cât de mult efort am depus pentru a vă salva de rușine.
TRIBUNA POPORULUI19,
pli Apărătorul drepturilor omului, Gracchus Babeuf
nr. 43
Scopul societății este fericirea universală (Declarația Drepturilor Omului (1793) Art. 1)
Comentariu la Ordonanțele Directorului, sau la Legile extraordinare și cele mai punitive ale zilelor de 27 și 28 ale Germinalului împotriva grupurilor, adunărilor, discursurilor, autorilor, editorilor, hârtii, detractorilor Constituției din 95 și apologeților Constituției din 93.
va fi o explozie. În special, nu uitați de Constituția din 1793, care ar trebui să fie singurul lucru care vă unește forțele. Iar voi, vitejii mei frați de arme, lâncezind și voi sub jugul tiranilor noștri de rând; voi războinicii neînfricat care ați adus libertatea pentru a chinui
putere de cealaltă parte a granițelor, nu uitați că voi sunteți oamenii. Amintește-ți că Patria ți-a dat arme nu pentru a apăra tirania, ci pentru a te lupta cu ea. Ferește-te de instigările perfide ale superiorilor tăi; și fiți gata să stați sub steagul poporului de îndată ce se ridică să-și rupă lanțurile.
Dublați fermitatea patrioților în fața acestor măsuri superteroriste și a acestor legi sângeroase. ---------------
Un avertisment de cea mai mare importanță despre comportamentul pe care trebuie să-l urmeze și despre capcana ticăloasă care le este pregătită.
Este gata. Teroarea împotriva poporului este pusă la ordinea zilei. Nu mai este permis să vorbim între ei, să citim sau să meditam.
Nu mai este permis să vorbim despre suferința cuiva; nu mai este permis să repetăm că trăim sub stăpânirea celor mai groaznici tirani.
Nu mai este îngăduit să strigi de durere când călăii îți sfâșie corpul cu cleștele, când îți sfâșie mădularele tremurânde; nu mai este permis să ceri acestor barbari torturi mai puțin crude, metode de chin mai puțin rafinate, moarte mai puțin dureroasă și mai puțin lentă.
Nu mai este permis să te supui naturii, care prevede contracții musculare convulsive, distorsiuni faciale atunci când învingi durerea celor mai teribile chinuri.
Nu mai este permis să strigăm că legislația sultanului turc este neobișnuit de blândă și democratică în comparație cu ordinele senatorilor care guvernează asupra noastră.

Nu mai este permis să ne exprimăm dorința ca Dragonul să vină să stăpânească asupra noastră și să-i înlocuiască pe actualii noștri tirani, nu mai este permis să facem dreptate acestui grec dur, care, orice ai spune, și-a dezvoltat codul legal doar pentru a intimida adevărați ticăloși: în timp ce imitatorii săi moderni amenință cu sabia în dreapta și în stânga numai pentru a lovi pe oricine este încă pur și și-a păstrat virtutea în sine.
Se ordonă, fără a împiedica sau împiedica guvernul, să-i permită cu blândețe să înfometeze poporul, să-i jefuiască, să-i umilească, să-i pună în lanțuri, să-i tortureze și să-i distrugă.
Este poruncit să lăudăm, să înălțăm, să binecuvântăm această asuprire și să proclamăm pretutindeni că nu există nimic mai frumos și mai demn de iubire în lume.
Este poruncit să aprobăm tot ceea ce este monstruos și distrugător și să hulim și să blestemăm ceea ce în ochii oamenilor drepți din toate timpurile și popoarele merită onoare și respect; a ordonat să se prosterne în fața crudului cod din 95 și să-l numească sfânt și profund venerat; și în același timp i se ordonă să blesteme pactul sacru și sublim din 93, numindu-l crud.
Se ordonă să se plece capul cu umilință înaintea oricărei calomnii pe care guvernul are plăcerea să o răspândească atât împotriva întregului popor, cât și împotriva apărătorilor săi credincioși și curajoși; și, în același timp, s-a ordonat ca niciunul dintre aceștia din urmă să nu îndrăznească să răspundă calomniilor dezgustătoare și dacă cineva ar vrea de la -25 $
dacă s-a mândrit cu aceasta, atunci până și oamenii înșiși, în virtutea simplului fapt că au îndrăznit să citească lucrări unde sunt îndreptățiți și unde puternicii lor calomniatori sunt răsplătiți după meritele lor, vor fi considerați vinovați.
Ne vom sătura în curând de toate aceste abuzuri odioase? Din moment ce nu suntem capabili să ne imaginăm limita pe care s-ar opri conducătorii noștri înșiși, ne întrebăm unde este limita pe care nu le vom permite să o treacă?
Asupritori disprețuitori! De ce să-mi distragi din nou atenția de la cazul meu principal și extrem de important - întocmirea unui rechizitoriu complet împotriva ta? Înțelegi că această muncă este imensă? Că va necesita mai mult de un volum? Totuși, trebuie să adun atâtea fapte care să mărturisească vinovăția ta? Care este nevoie de asta? Tu însuți știi că nu este deloc necesar să te judeci. Faptele tale de o zi, alese aleatoriu dintre o mie, sunt de patru ori suficiente pentru a justifica o sentință justă. Un popor chinuit de suferința la care te supun, deocamdată te voi scuti de surmenaj. Adică trebuie să ascult lista lungă de crime cu care s-au pătat de când mi-am întrerupt lista. Dar poziția ciudată în care ești plasat de faptele lor negre recente face să fie absolut necesar să ai o idee corectă despre toate aceste atrocități și consecințele lor; mai mult, mai trebuie să stabilim câteva reguli de conduită care ne sunt necesare în această nouă situație.
Prieteni! Toate acestea nu înseamnă nimic. Îți poruncesc să nu-ți pierzi curajul.
Posibilitățile libertății sunt inepuizabile. Libertatea și-a prins rădăcini adânci în multe inimi; libertatea în Franța este nemuritoare. Despotismul, cu toată nerușinania lui și cu toate metodele sale viclene și răutăcioase, va lupta în zadar împotriva impulsurilor nesofisticate ale virtuții. Despotismul se va îneca în propriile sale extreme. Ne vom

ridica la înălțimea curajului de care avem nevoie; o vom corela cu gradul de pericole care ne amenința; O sa castigam.
Ai văzut corectitudinea mea. Previziunile mele nu au întârziat să se adeverească. Ai văzut cum s-au sfârşit mângâierile vulgare pe care tiranii ţi le dădeau cu mâinile slujitorilor lor credincioşi. „Astăzi te mângâie cu o labă de catifea”, am spus în ultimul număr al ziarului meu, „mâine te vor devora”.
Și nu a durat mult. Au decis să vă ia chiar și libertatea de a vă întâlni pe forum, în locuri publice; au hotărât să facă o crimă să acționeze atât de firesc și legal ca să discutăm împreună despre teribilele tale calamități.
Încă nu au îndrăznit să declare că, permițându-ne să trăim, ar dori să ne ia aerul pe care îl respirăm. Doar această crimă a rămas acum să comită tiranie.

Regalismul, au îndrăznit să spună, este cel care ne-a împins la mormăi și indignare împotriva unei asupriri din ce în ce mai mari și mai intolerante; regalismul este cel care ne dictează plângerile noastre de foame, care ne distruge cu o viteză din ce în ce mai înspăimântătoare; regalismul este cel care ne face să aruncăm tunete și fulgere împotriva unui regim monstruos care aprovizionează la nesfârșit cimitirele cu tot mai mulți locuitori.
Nu au greșit. Acest lucru a fost făcut de regalismul Palatului Luxemburg și ambele camere; acesta este cel mai crud fel de regalism și continuă să ne inspire aceleași intenții pernicioase.
Ce crime imaginare va face acest monstru plin de ură o scuză pentru a încerca să ne înece gemetele, ultima consolare a tuturor celor torturați? Ne-a acuzat deja că dorim să răsturnăm constituția poporului de aur, să răsturnăm stăpânirea „oamenilor cumsecade”, să promulgăm Codul Popular din 93 și să asigurăm bunăstarea maselor, ruinate, înfometate și epuizate ca urmare . a politicii de tâlhărie şi tâlhărie publică.
Cu adevărat, din punctul de vedere al jurisprudenței ticăloșilor, astfel de infracțiuni nu pot fi iertate. Oricine atacă un grup mic de oameni fericiți, încercând să ajute un număr imens de săraci, în ochii lor este un diavol, cel mai mare dintre criminali. '
Câtă șarlamănie, câtă înșelăciune, câte minciuni grosolane, câte sofisme stângace, defăimări și banalități în acest apel al Directorului despre așa-zisele discursuri, scrieri și adunări rebele! Ei încearcă să-i convingă pe oameni că cerem jefuirea chiar și a celui mai mic magazin și a celei mai modeste gospodării20, de parcă onoarea de a face astfel de jefuiri, și chiar cu o dexteritate excepțională, nu aparține guvernului însuși. Parcă, ducându-și regimul foametei, nu a descoperit secretul cum să-i forțeze pe săraci înșiși să tragă tot ce era în „fermele lor modeste” și „mărcile lor magazine” către speculatori și alți escroci aurii. Parcă după aceea mai rămăsese ceva de jefuit, de parcă, spre deosebire de ceea ce ne atribuie guvernul, nu am declarat întotdeauna, cu toată certitudinea, că vrem să refacem, să întărim „mărcile mici și ferme modeste”, forțând să se întoarcă cel puţin cât le-a fost luat prin tâlhărie legală. Ca și cum proprietarii de proprietăți care nu sunt ieșite din comun nu ar trebui să fie liniștiți de declarațiile noastre sincere. De parcă nu am fi spus mereu că ne străduim să eliminăm doar averi uriașe și să le întărim pe toate celelalte.

Prin acest apel, Directoratul a vrut să insufle ideea că suntem „plătiți din străinătate”. Dar numele Pigg și Coburg ar putea fi folosite mai absurd în mod greșit? Ca și cum Directorul, încununându-și declarațiile cu acest vulgar
chestia asta, înfiptă în urechile tuturor, nu ar fi trebuit să se teamă că o voi bate cu propria ei armă, promulgând adevărul, care nu-și pierde câtuși de puțin puterea pentru că încă nu a trecut nimănui prin minte: vreau să spun că nici Pitt, nu este nici cea mai mică nevoie ca Coburg să plătească pe cineva, din moment ce au plătit deja pentru fondatorii unui guvern care a venit în sufletul tuturor despoților și care seamănă atât de nediferențiat cu cel pe care ei înșiși îl susțin cu toate mijloacele disponibile. la tiranie **. De parcă nu se știe că Directoratul era în permanență gata să ne plătească singur pentru a ne face complicii lor și a ne oferi posibilitatea de a exista liniștiți sub protecția sa. De parcă nu s-ar ști că, pentru a elibera poporul de dominația ei barbară, am preferat invariabil să trăim zilnic nevoia și pericolul, neglijând amenințările numeroșilor ei angajați și riscul de moarte pe eșafod.
Cu ajutorul acestui apel, Direcția a vrut să inspire ideea că a făcut o afacere extrem de bună (o, da! desigur! - pentru ea însăși...), că era cea mai înflăcărată prietenă a patrioților și a Patriei. . Ei bine, nu există un răspuns mai bun la aceasta decât binecunoscutul joc de cuvinte: „Ea îi sprijină pe amândoi, precum o frânghie sprijină un spânzurat”.
Apelul Directorului afirmă că „toate promisiunile magnifice făcute de atâtea ori poporului de tirani îmbrăcați în toga de luptători pentru popor, au dus invariabil la același rezultat – îmbogățirea lor personală și sărăcia societății”. Cea mai bună dovadă a acestui adevăr este exemplul membrilor Directorului și al prietenilor lor* 2*: Merlin din Thionville3*, Tallien4*, Freron5*, Legendre6* și atât de mulți alții.
Apelul Directorului conține un apel către marii bogați, către cei mai importanți proprietari, către hoții puternici. De parcă ne putem teme de ei. De parcă noi înșine nu am fi în măsură să facem un apel la un număr imens de oameni, format nu numai din cei care au pierdut deja totul, ci și din cei care dețin încă o avere modestă și cei care mai au niște fragmente de it , care sunt distruși sau ruinați în fiecare zi din cauza sistemului actual.
Vezi noua lucrare a lui Dumouriez, unde se entuziasmează de codul '95, declarând cu o franchețe naivă că îl consideră cel puţin la fel de monarhic ca şi codul '91.
2* Privește frumoasele meleaguri și moșii ale vicontelui Barras.
3* Uită-te la castelele și ținuturile lui Renei, precum și la cei 300.000 de franci pe care îi plătește lunar amantei sale.
4* Uită-te la alianța sa strălucitoare cu curtea regală a Spaniei.
5 Uită-te la zestrea pe care a primit-o de la Republică cu ocazia căsătoriei cu sora generalului Buonaparte21.
β* Uită-te la suma uriașă de bani pe care acest nenorocit de legiuitor a cheltuit pentru întreținerea lui Comte.
17*

Să trecem de la analiza acestui document penal la altele care au apărut după primul și au fost create de tirani care s-au înțeles între ei:
Moarte oricui declară verbal că ambele camere sunt formate din tirani, regaliști și contrarevoluționari, drept urmare ambele trebuie dizolvate.

Moarte oricui își exprimă o astfel de opinie cu privire la Director.
Moarte oricui exprimă același gând în scris.
Moarte oricui îl publică.
Moarte oricui spune, scrie sau publică că un astfel de legiuitor sau membru al Directorului a săvârșit atâtea infracțiuni grave dovedite și binecunoscute încât merită moartea.
Moarte oricui spune că Constituția din 93 se bazează pe virtute, filantropie, dreptate etc.; un astfel de act va fi privit ca o chemare pentru restaurarea lui.
Moarte oricui îndrăznește să spună că Constituția din 95 este un cod josnic, construit pe ticăloșie și pe cea mai dezgustătoare tiranie; un astfel de act va fi privit ca un apel la răsturnarea lui.
Moarte și celui care cheamă la monarhie.
Primul venit poate aresta orice persoană pe care o declară vinovată de asemenea chemări; nimic nu-i poate împiedica pe cei mai notorii regaliști să aresteze patrioți onești cu orice ocazie; pentru aceasta va fi suficient să-i acuzăm de ceea ce au spus despre Constituția din 93. Adevărat, cei din urmă mai au în mână un mijloc de răzbunare - îl pot acuza pe primul de propunerea de a-l ridica pe Ludovic al XVIII-lea pe tron; și, poate, în viitor, nu va fi ușor să ne dăm seama care dintre ei pe cine a arestat. Un singur lucru este cert: această lege asigură lupta neîncetată a partidelor între ele. O, spirit înalt al legiuitorilor noștri!
Persoanele care s-au adunat și nu s-au împrăștiat la primul ordin al unui ofițer de poliție sau al unui comandant militar sunt supuse execuției. Oh, cu cât mai perfectă este această lege de urgență în comparație cu cea care a fost aplicată pe Campus Martius; cu toate acestea, acesta din urmă s-a dovedit a fi cauza morții lui Bailly și a altora.
Cătușe pentru unii dintre cei care supraviețuiesc execuției, exil pentru alții, iar pentru al treilea - din nou moarte. Și, totuși, aceste trei tipuri de pedepse sunt desemnate pentru aceleași infracțiuni: diferența este determinată doar de calitățile personale ale persoanelor implicate în acestea. Aceasta este o încălcare revoltătoare a Declarației Drepturilor din 1995, pe care vor să ne obligă să o respectăm și care spune clar că toți cetățenii sunt egali în fața legii.
Aceleași cătușe și, în circumstanțe atenuante - o închisoare pentru vânzători ambulanți și pastori de hârtie care nu sunt echipate cu duble
260
garanția - numele autorului și adresa tipografiei.
Acestea sunt articolele celor două carte inchizitoriale și criminale din 27 și 28 din Germinal.
Conform acestor ordine josnice, a putea citi este o nenorocire; a putea vorbi este o nenorocire; a putea scrie este o nenorocire. Oricare dintre aceste abilități devine acum fatală, deoarece toată lumea se confruntă cu o alegere: fie să-i prostitueze, subordonând tirania, fie să se expună la loviturile ei, încălcând ordinele arbitrare și criminale. Dar care sunt pericolele! Preferăm această a doua cale. Pentru o persoană care nu își pierde stima de sine, nu există altă cale. Unul dintre apărătorii credincioși și zeloși ai poporului ne-a arătat cum să acționăm într-un astfel de caz. „Când cei care ar trebui să susțină legile”, a spus el, sunt primii care le încalcă, ce rămâne de făcut civililor? Disprețuiește acești conducători mincinoși, cădește-te pe stâlpii pe care se sprijină Templul Libertății și îngropa-te sub ruinele lui. Cine nu știe acum că legea este tot ceea ce

favorizează libertatea și fericirea, tot ceea ce le protejează, care le servește drept bază și sprijin; dar orice instituție care asuprește și reprimă nu este o lege și nici ea, nici creatorii ei nu merită altceva decât cel mai profund dispreț din partea oamenilor virtuoși. Cetăţeni! Consider că este necesar să vă spun că toate aceste măsuri ale autorităților, neconstituționale și fatale libertății, nu ne vor intimida și nici nu ne vor stânjeni. S-ar putea să fiu mai puternic în spirit decât tine? Nu și nu. Ultimele scandaluri ale unei tiranie care a ajuns la disperare sunt neputincioși să ne omoare. Arbitrariul ei mărturisește mai mult slăbiciunea și frica ei decât obrăznicia. Cine își pierde capul, este capabil de orice. Puterea, pătată de crime, știe că nu își poate prelungi existența decât prin noi crime. Când aproape fiecare lege a fost încălcată, ce merită încălcată? Cu toate acestea, vine un moment în care paharul crimelor se revarsă. Îi anunț pe tirani că sunt în funcție – încă nu sunt învins. Plebei! Fratii mei! Ești în aceeași poziție ca mine. Vom călca în picioare decretele lor arogante, le vom ignora amenințările cu pedepse crunte. Prieteni! Să fim puternici, perseverenți, invincibili! Cu toate acestea, toate aceste calități minunate trebuie combinate cu precauție extremă. Asupritorii au plănuit o intrigă teribilă, dorind să te distrugă complet. Vă vom ajuta să evitați acest lucru. Astăzi vă dau două sfaturi importante. Mai întâi, fiecare dintre voi, fiind într-o stare de pregătire constantă pentru acțiune, în niciun caz să nu vă lăsați arestat în același timp; Să muncim în secret neobosit, dar toți așa cum ne punem într-o astfel de poziție încât asupritorii să nu poată lovi în noi. În al doilea rând, trebuie să zădărnicim mașinațiunile inamicilor noștri, fiind în același timp în pază împotriva următorului proiect machiavelic:

261

„Aproximativ 40 de femei ar trebui să se adune în locul desemnat pentru asta. Vor ridica un strigăt împotriva cumpărătorilor și speculatorilor; vor declara că acești oameni înfometează oamenii de multă vreme și ar fi corect ca, de bunăvoie sau prin constrângere, să renunțe la provizii. Aceste femei își vor înflăcăra ascultătorii, îi vor incita la acțiune și, în cele din urmă, își vor da drumul indignării prin spargerea forțată în mai mulți negustori. Oameni special selectați pentru asta se vor împrăștia prin tot Parisul și vor spune că acești ticăloși iacobini și-au îndeplinit în sfârșit planul lor teribil de a jefui oameni cumsecade, cetățeni buni. Acest zvon se va răspândi pe scară largă. Mijloacele de suprimare vor fi activate. Ziarele vor răspândi în tot Parisul, în toată Republica, vestea acestei noi crime teroriste. De aici indignarea împotriva lor, continuarea și triumful final al reacției și, în cele din urmă, persecuția justificată și distrugerea completă a acestor oameni groaznici.

Oameni! Libertatea presei a fost înăbușită într-o măsură nu mică pentru ca acest plan ticălos să nu vă devină cunoscut. Stai calm. Vom rupe toate lanțurile și nu te vom lăsa să fii victimă celor care te torturează, te jefuiesc și te asupresc timp de 20 de luni.

Gracchus Babeuf, Tribuna poporului din Paris, 5 Floreal, IV al Republicii.

Notă. Se acceptă abonamente de la Citizen Lenglet, rue Faubourg-Honore, nr.29, la colțul Champs Elysées. Taxa de abonament pentru volumul al doilea, care conține 480 de pagini și care începe cu numărul 34, este de 500 de livre. Cei care nu au achitat integral această sumă sunt rugați să facă acest lucru.

Tipografie Tribuna Poporului 7*

7* La o reflecție matură, nu mă pot considera un călcător al legii. Artă. 1 din Actul din 28 Germinal este redactat în așa fel încât formularea acestuia, în opinia mea, mă scutește de necesitatea de a da adresa tipografiei mele. Cere acest lucru doar din reviste, ziare și periodice. Astfel, publicația intitulată „Tribuna poporului” formal, după cum ni se pare, nu intră în sfera acestei legi. Și sunt foarte recunoscător autorilor săi pentru această binefacere. Asta voiam sa spun. Nu există niciun motiv să clasific publicația mea drept ziar sau revistă. De asemenea, nu este periodic. Dicționarele definesc conceptul de „periodic” în acest fel - cel care apare în mod regulat la momentul stabilit. Eu nu respect deloc ordinea asta. Scrierile mele sunt note critice și istorice despre Revoluție. Legea, conform scrisorii sale, se aplică numai revistelor, ziarelor și periodicelor. Nu este în niciun caz aplicabil altor lucrări politice sau literare care se încadrează absolut în această categorie de publicații.

ILUMINATORUL POPORULUI22,

sau . Apărătorul a 24 de milioane de asupriți, S. Lalande, soldat al Patriei

nr. 7

Adevărata putere de pe Pământ sunt săracii; au dreptul să vorbească ca niște stăpâni cu guvernele care îi neglijează

(C ə și - F u cu t)

Tribună! Totul contribuie la cauza sfântă pe care o apărăm. Actualitatea celui de-al 42-lea număr al tău a fost o lovitură fulgerătoare pentru aservitorii libertății. La începutul zilei, el ar fi putut provoca dispute în rândul masei patrioților, din păcate prea puțini de perspicacitate, și ar fi dat slujitorilor Directorului prilej să strige despre neînțelegerile dintre patrioți, să repete bunele intenții ale aceluiași. Barras, care acum este la fel de periculos pentru cauza libertății, ca cândva Lafayette, și pentru a induce în eroare pe cineva; întâmplarea, sau mai bine zis bunul geniu al libertății, și-a dorit ca catilinarii tăi să cadă în mâna poporului a doua zi după discursurile vicioase ale unuia dintre fruntașii lor, îndreptate împotriva prietenilor principiilor, împotriva apostolilor Egalității, împotriva poporului. în sine. De aceea acest număr 42 a fost acceptat cu atâta căldură! Am auzit o mulțime de cetățeni citind-o și exclamând că trebuie să fi gătit-o într-o singură noapte! Ei nu au putut înțelege cum ați reușit să pătrundeți în chiar sufletul acestor Proteus; cum ai reușit să descoperi noi atrocități pe care le complotează în secret. Cei care au fost surprinși de aceasta nu au știut că dragostea arzătoare pentru Patrie, așa cum spune, deschide marea carte a viitorului sufletelor îmbrățișate de ea; că toate măștile cad înaintea lor; că făţarnicul trădător ar fi încercat în zadar să se ascundă de ei sub toga de cetăţean: tot ar fi desluşit cu uşurinţă goliciunea lui ticăloasă.

De multă vreme sunt convins că rămășițele ticăloasei clichei din Orleans pot face încă mult rău cauzei libertății; iar când am ridicat un anume văl în numărul 4, am vrut să previn acest rău. Am făcut în ea un avertisment împotriva intrigilor lui Barras, pe care poziția sa de membru al Directorului îl face conducătorul unei cabale; Am fost amarnic convins încă o dată, auzind murmurul provocat de recenzia mea despre Barras, în puterea influenței pe care o exercită zilnic liderii acestui partid asupra minții unor oameni. Ca urmare a activităților emisarilor lor, patrioții m-au acuzat cu voce tare că vreau să semăn discordie în rândurile prietenilor libertății, uitând că Freron a

organizat cohortele lui Iisus și Soarele; că a pus pumnale în mâinile acestor monștri, care mai târziu s-au pătat cu sângele a multor mii de
263
vameși; uitând crimele organizate în prerie de Legendre; uitând de nenumăratele crime comise de Tal-en; uitând că Barras însuși, prietenul sânului acestor canibali, a participat la atâtea atrocități nemaiauzite. Sunt prieteni ai libertății! Mari zei! Dar ce au făcut pentru ea? Mai poate fi lăudat comportamentul lui Barras din 13 Vendémière ca devotament dezinteresat față de cauza libertății? Ce a făcut el mai mult decât mulți alți cetățeni care, spre deosebire de el, nu au fost nevoiți să-și salveze capul în primul rând? Și Barras este cel care a câștigat? Sau au fost învingătorii apărătorii Patriei, sprijiniți de patrioții care scăpau de pumnalele acoliților lui Freron? Privați-l pe Barras de puținul pe care l-a făcut pe 13 vendémière când și-a apărat viața amenințată; privați-l de aceste fapte, atât de scandalos lăudate de numeroșii săi agenți, și imediat activitatea lui revoluționară va fi țesuta din crime. La început - sclavul ticălos al ducelui de Orleans, căruia și-a dedicat primele isprăvi militare; apoi unul dintre fruntașii acelei clici care, după Thermidor, a pătat Franța cu sânge și a cufundat-o în doliu; în Vendémière, un ipocrit criminal care a înșelat credulitatea patrioților făgăduindu-i că îi va ajuta să recâștige drepturile poporului; acum - un criminal în sută, învestit cu o putere uzurpată, unul dintre purtătorii celui mai teribil despotism, un instrument activ pentru ruinarea și umilirea poporului francez - așa Barras era, așa rămâne acum, acest răufăcător, căruia ființe. chiar mai josnic decât el și, de asemenea, proștii desăvârșiți nu se rușinează să-și însuşească numele glorios al prietenului libertăţii. Cine sunt ei, prietenii lui, susținătorii săi, acești Talieni, Legendre, Frerons și atâtea alte personalități de același fel? Complici la crimele sale trecute și prezente. Și au intenționat să conducă oamenii să câștige pentru ei Libertate, Egalitate, Fericire! Sunt ucigași ai poporului, ucigași ai libertății! Până la apariția celui de-al 4-lea număr al meu, nu puteam să cred în existența unor patrioți atât de lipsiți de bun simț încât să cred în cel mai mic grad că acești trădători s-au schimbat sincer, nu îmi puteam imagina că există astfel de ființe supranaturale în lume care , comitând numai infracțiuni, sunt capabili să câștige încrederea oamenilor virtuoși; și mărturisesc că mă doare să văd o asemenea orbire. Pentru a deschide ochii tuturor, unul dintre conducătorii celei mai periculoase intrigi, complotat împotriva libertății cu scopul de a o învinge în cele din urmă, a trebuit să arunce masca unui patriot care anterior îi ascunsese fața; a fost nevoie de o frenezie de consilii legislative pe 27 Germinal. Fără o asemenea confluență de circumstanțe, pe care în condițiile actuale o consider un succes extraordinar pentru cauza libertății, ar trebui din nou să recurgem la o mie de ocoliri sinuoase pentru a ne aprinde torța.
264
adevărul în fața ochilor patrioților prea încrezători, fără teama de a-i orbi.

Tribuna poporului, în a 42-a ediție, a dezvăluit planurile Barraselor, Tallienilor, Freronilor, Legendrelor și a întregii clicuri, care se străduiește să preia inițiativa unei mișcări îndreptate în același timp atât împotriva lor. duşmani personali şi împotriva celor mai zeloşi apărători ai poporului, care să ducă, ca la Prairiale, la măcelul multor republicani adevăraţi şi la biruinţa sigură a tiraniei; Trebuie să explic schimbarea bruscă în comportamentul acestor lideri, care nu este greu de observat. Încă proaspete, fără îndoială, sunt încercările

de reconciliere cu prietenii libertății întreprinse de Tallien, Legendre și Barras însuși, împreună cu întreaga masă de emisari care îi servesc activ; nu se uită conversația care a avut loc la Tuileries* între Legendre și unul dintre democrați; Memorabil este și discursul furtunos al lui Tallien în Consiliul de la 500, acel discurs patriotic care părea să însemne renunțarea sa la ziua a 9-a a Termidorului. Îmi amintesc și cum același Tallien, trei zile mai târziu, schimbându-și brusc stilul de comportament, a vorbit împotriva apărătorilor poporului și împotriva poporului însuși, pe care cu puțin timp înainte a sunat să se alăture lui, prietenii săi. O astfel de inconsecvență a acțiunilor a surprins pe toată lumea; dar uimirea va trece de îndată ce se va ști că toate eforturile acestor foști slujitori ai Casei de Orleans de a înființa un partid, amăgindu-i pe patrioți și poporul cu promisiuni măgulitoare, nu au avut niciun succes. Toată lumea și-a amintit crimele din trecut, pe care au avut îndrăzneala să le numească greșeli și nimeni nu s-a lăsat înșelat de noile lor mașinații. Acesta este motivul furiei arătate de Tallien în Consiliul din 500 față de oameni și prietenii lor, pe care nu i-a putut înșela. Acesta este și motivul tăcerii acestui roi de agenți, care nu a încetat să laude sinceritatea până la cer, o întoarcere sinceră la principiile lui Barras, Talliens, Frerons, Legendres și alți ticăloși de același fel și să afirme că nu există mântuire pentru popor și democrați fără o alianță cu ei. Datorită imprudenței acestor trădători, grație fermității republicanilor și dezgustului pe care l-a experimentat mereu poporul la vederea unei crime, ne-am eliberat în sfârșit de influența lor distructivă. Acum nu ne temem că vor captiva mințile slabe; nu ne mai este frică să jignim credulitatea unora, politica eronată a altora; trădătorii înșiși și-au aruncat măștile; nici Barrase, nici Talliens, nici Legendre, nici Freron, nici slujitorii lor, nu mai sunt acum conspiratori privilegiați; ca toți ceilalți, ne vom lupta cu ei deschis.
Acum că acești ipocriți periculoși au fost expuși, când sunt neputincioși să vătămeze cauza sacră a poporului, să ne uităm la comportamentul consiliilor legislative și al Directorului. Să vorbim '♦
Vezi Tribuna Poporului, nr.42.

puţine despre atracţia Directorului, atârnat atât de abundent pe zidurile Parisului; Să vorbim despre ședința ambelor consilii din 27 Germinal, care poate fi considerată pe bună dreptate un câine plus ultra de răutate și furie și în același timp mărturisește atât nebunia, cât și ticăloșia legiuitorilor noștri.
Pe vremea când scriam că Directoratul a intrat într-o alianță blasfemioasă cu regalismul, nu mă așteptam, mărturisesc, ca într-o zi ea însăși să dea o dovadă atât de evidentă în acest sens. Puterea ei despotică este atât de zdruncinată cu toată puterea militară care o susține, încât vocea liberă a unei persoane o cufundă în anxietate și disperare. Ne putem imagina ce impresie trebuie să fi făcut asupra sufletelor celor cinci tirani ai noștri manifestările de energie populară din ultimele zile ale lui Germinal. Văzând cât de numeroase grupuri de oameni de toate condițiile se adună în locuri publice, indignate deschis de crimele lor inumane; uzurparea lor hulitoare a puterii; cod umilitor de 95; şi cerând tot cu voce tare Constituţia poporului din 1793 şi drepturile sacre ale poporului, însuşite de o grămadă de trădători şi tâlhari, se înfiorară de frică: li se părea că a venit ziua cea mare a poporului, că o nouă 10 august. avea să răstoarne acum tronul Luxemburgului. Ce să faci într-o situație atât de

critică? Chemați apărătorii patriei să vă ajute? .. Dar Directoratul nu-i onorează mai mult cu încrederea ei din moment ce acești viteji războinici și-au luat în cap să gândească; de vreme ce , încălcând toate decretele sale supreme, au început să citească publicațiile noastre veridice, care i-au inițiat în marile secrete ale revoluției; întrucât au avut îndrăzneala să jure să nu tragă în oameni, în rude, în prieteni, în concetăţeni. Cum se poate aștepta de la Direcție să aibă încredere necondiționată în soldații staționați în oraș, deoarece ea însăși îi consideră rebeli, anarhiști, tâlhari și chiar spune că va cere întăriri puternice de la armata Sambra și Meuse pentru a-i aduce? în ascultare, la fel ca oamenii! Deci ce să fac? Să ceri ajutor regaliștii? Vremurile lui Vendémière nu sunt departe; Cu toate acestea, Directorul a considerat cu înțelepciune că ori de câte ori era vorba de exterminarea poporului, regaliștii vor fi în aceleași rânduri cu ea și vor amâna ceasul răzbunării. Prin urmare, s-a fabricat imediat un apel îndelungat, iar în el tiranii noștri, lingușindu-i pe săracii oameni, i-au implorat în același timp pe prietenii regretatului Capet să-i ajute în acțiuni împotriva aceluiași oameni. Această proclamație a produs exact efectul care se aștepta de la ea. Și a doua zi puteai să-i vezi pe foștii soldați ai lui Freron plimbându-se prin oraș în uniformele lor vechi, cu codițe și gulere verzi. Ei chiar asigură că în timpul nopții numeroase deputații au venit la Palatul Luxemburg în numele tuturor regaliștilor din Paris și departamentelor și i-au asigurat pe directorii noștri
266
un şanţ în devotament nemărginit. A fost ceva amuzant la acest apel. Cine ar putea admite că Directoratul ar încerca să demonstreze oamenilor că din momentul înființării sale, cu pură grijă paternă, și-a dedicat toate zilele și orele îngrijirii pentru bunăstarea lui? Este imposibil să rezistați unui zâmbet disprețuitor când citiți un brapi nepoliticos împotriva Constituției din 93, pe care Directorul o numește dezgustătoare, infamă etc. Un cetățean a constatat că Directorul avea dreptate în asta: până la urmă, dacă am avea o Constituție din 93. , nu am avea un Director , iar atunci domnii Rebel, Carnot, Barras, La Reveillere-Lepeau, Letourneur de Mantes23 și-ar pierde ținutele lor magnifice brodate, trăsurile lor geniale, sutele de beneficii și privilegii, precum și oportunitatea, deși pe termen scurt, să-i chinuiască și să se sufoce de foame pe francezi. Pe scurt, întregul efect al acestui apel îndelungat s-a redus la următoarele: activitățile regaliștilor au fost oarecum revigorate; cu toate acestea, indignarea populară a crescut în consecință și Directorul însuși ne arată acum o imagine a unei cetăți cu fortificații distruse.
În timp ce cetățenii Parisului erau ocupați să citească afișul notoriu, mesajul 24 a sosit la Consiliul celor 500 de la Palatul Luxemburg, al cărui scop era să încurajeze Consiliul să ia măsuri împotriva acumulării de cetățeni în locurile publice. Chiar și cu o zi înainte, deputații murmurau cu voce tare despre această dorință de a se aduna în grupuri, întrucât deputaților nu le este mai puțin frică decât Direcția de iluminare a poporului și a energiei lor. Adăugați la asta atacurile vicioase ale lui Talien asupra prietenilor libertății; toate acestea prefigurau „ceva groaznic; si asa s-a intamplat. De data aceasta muntele nu a dat naștere unui șoarece. Comisia însărcinată cu studierea mesajului Directorului și-a depus raportul chiar a doua zi. La sugestia ei, Consiliul a decretat că toți cetățenii care se adună pe străzile orașului, în piețe sau în orice alt loc și refuză să se împrăștie la cerere, pot fi omorâți. În treacăt, este de remarcat că legea de

urgență care a fost adoptată de Adunarea Constituantă și care a adus moartea atâtor cetățeni nu poate fi comparată cu acest ultim decret. Atunci a fost necesar să ceară de trei ori mulţimii să se împrăştie; aceste cereri trebuiau să vină de la oficiali; iar legea putea fi aplicată numai dacă era mai mult de un anumit număr fix de oameni adunați. Rezoluția în cauză, însă, dă dreptul oricărui ofițer care observă trei-patru cetățeni discutând, poate, un schimb de treburi private, imediat, la propria discreție, să-i împuște, după ce le-a ordonat să se împrăștie.
2. Oricine îndrăznește să iasă afară poate fi pedepsit cu moartea; cad în favoarea Constituției din 1793.
>67
3. Oricine „a vorbit urât, fie verbal, fie în scris, despre vreunul dintre membrii ambelor consilii sau Direcției", etc., etc., etc., poate fi pedepsit cu moartea.
Am scotocit prin analele despotismului atât regal, cât și ecleziastic și militar – și nicăieri nu am găsit obrăznicie, nerușinare, nebunie, egale cu ceea ce vorbesc acum.
Există vreo țară în care ar exista un decret cu privire la moartea supușilor care nu vorbesc despre un tiran pe un ton de venerație sacră? Unde, în antichitate sau în vremurile moderne, poate fi găsit un alt despot care să-și priveze supușii de dreptul de a se opri în mijlocul străzii, întâlnindu-se cu prietenii sau cunoștințele și discutând cu ei, chiar dacă ar fi cel puțin 400 de oameni? Ce spun eu! Sunt poporul francez sclavul propriilor reprezentanți? Li s-a dat slujitorilor dreptul de a prescrie stăpânilor lor linia de conduită? O, Robespierre, Couton, Saint-Just, Lebas, cât de crud ați fost răzbunați! – vor exclama unii cinici, citind acest decret tiranic. În ceea ce mă priveşte, afirm: deputaţii care au dat un asemenea decret sunt nesănătoşi la minte; Afirm: aceasta este o dovadă a nebuniei pure; Afirm: doar fiind ieșit din minți, poți ajunge la o obrăznicie atât de extremă. Cum putem crede că mințile legiuitorilor noștri sunt sănătoase când îl ascultă cu răceală pe Merlin de Thionville, vorbind de la tribună, că fiecare reprezentant este Aristides, iar Consiliul celor 500 este centrul a tot ceea ce este sublim și pur că este in Republica. Dacă un vorbitor de roman s-a mirat de cum doi auguri se puteau privi fără să zâmbească, cu atât mai scuzabil este, cred, să ne întrebăm cum aceste discursuri ale lui Merlin nu au stârnit râsul universal. Dacă nu ar fi fost un decret care îi pedepsește cu moartea pe cei care vorbesc cu lipsă de respect despre deputați, aș fi infirmat cu ușurință afirmațiile lui Merlin. În primul rând, aș începe prin a nega asemănarea lui cu Aristide. Aș vorbi despre Mainz25; pozitia mea militara de acolo in timpul asediului mi-a dat ocazia sa stiu multe. Aceeași poveste mi-ar permite să demasc falsa virtute a regizorului Rebel, care împărtășea celebrului Merlin atât gloria predării acestei cetăți, cât și aurul regelui prusac; în același timp avea să devină clar că Frederick nu avea mai puțină pricepere în capturarea orașelor decât regele George. L-aș întreba pe Merlin (din Mainz) dacă a cumpărat pe Renei și dreptul exclusiv de a vâna în comunele din jurul pământurilor sale cu aurul regelui prusac; Nu conține **
** Sunt asigurat că se hotărăște chestiunea uciderii fiecărui cetățean care citește Tribuna poporului sau modestul meu Iluminator. Secretarul Lagarde este ocupat cu compilarea unui mesaj inspirațional cu această ocazie. Acest lucru mă obligă să îndemn, în numele filantropiei, ca îngrijitori să fie trimiși la Palatul Luxemburg și la Tuileries pentru a avea grijă de nebuni.

este atâtea nimfe de la operă, mereu pline de diamante și care circulă în trăsuri luxoase?
Câte alte lucruri aș fi spus fără acest decret nefericit care să mă condamne la tăcere sub amenințarea pedepsei cu moartea. Dacă nu ar fi acest decret, aș descrie modul în care legiuitorii noștri sunt împărțiți în trei partide diferite: regaliștii, al căror idol, potrivit Tribunei, se află la Verona, regaliștii, al căror idol se află la Palatul Luxemburg, și un număr mic. de reprezentanți care au rămas loiali cauzei oamenilor, dar prea slabi pentru a-i asigura victoria. Aș spune că ambele soiuri de regaliști încheie un armistițiu între ei, își unesc forțele, de îndată ce se vorbește despre subjugarea definitivă a poporului. Aş spune că Rovers, Lanjuinet, Boissy d'Angles, Merlins din Thionville, André Dumont26 etc., etc., etc., sunt regaliştii din Verona; iar Talliens, Frerons, Louvets, Legendres etc., etc., etc., etc., etc., sunt regaliștii Palatului Luxemburg. Aș repeta ceea ce am spus deja de multe ori: cei cinci directori ai noștri sunt pătați de crime, atrocități, atacuri de tot felul; sunt uzurpatori. Aș repet din nou: Constituția din 95 nu este legea poporului francez, nu este aprobată de acesta, încalcă toate drepturile naturale și politice ale cetățenilor și asigură existența Republicii nu mai mult decât constituția regală din 91. făcut. Aș spune: Constituția din 93 este adevărata lege a poporului francez, iar acei reprezentanți infidel ai acesteia care nu i-au rămas fideli și au înlocuit-o cu Codul din 95 sunt trădători vinovați de cele mai grave crime. Dar de vreme ce nu se poate vorbi nici de Consilii Legislative, nici de Directorat fără a te expune la cel mai mare pericol, să-i lăsăm în pace și să ne ocupăm de alte lucruri.
Am întâlnit oameni care se numesc prieteni ai libertății, care sunt conduși de vestea hotărârii Consiliilor Legislative din 27 Germinal să creadă că totul este pierdut. Uite, spun ei, cât de puternici au devenit dușmanii oamenilor când îi tratează ca pe o grămadă de școlari răutăcioși. Astfel de discursuri sunt mai mult un semn al lașității acestor oameni decât al forței adversarilor noștri. Dar pentru mine, ai căror ochi nu sunt încețoșați de frică, totul în comportamentul lor servește, dimpotrivă, drept dovadă a slăbiciunii lor evidente. Ceea ce au făcut Directoratul și sovieticii în aceste ultime zile nu înseamnă, de fapt, adoptarea unor măsuri dure. Adevărat, toate acestea mărturisesc o furie puternică, dar și oportunități foarte limitate. Nu vor urca niciodată atât de sus pentru a experimenta soarta nefericitului Icar. Deci nu numai că nu sunt supărat,
8* Pe vremea când reprezentanții poporului erau trimiși în misiune, Merlin (și în Mainz) era numit reprezentantul poporului la Operă.

ca niște timizi, dar, dimpotrivă, mă bucur, văzând că toate măștile sunt acum rupte. Ca o mare victorie pentru popor, mă uit la faptul că toți dușmanii săi nu numai că au vorbit sincer, ci și într-o formă atât de monstruos de ridicolă. Cu toate acestea, nu ar trebui să trageți concluzia că acum vă puteți permite acte erupții. Deși forțele poporului sunt, în comparație cu forțele adversarilor noștri, ceea ce Hercule este lângă pigmeu, sunt sigur că acum mai mult ca oricând trebuie să fim atenți. Dacă tiraniile încep să dea lovituri mici și împrăștiate, libertatea poate fi distrusă; iar momentul nu venise încă pentru a da lovitura finală, decisivă. În așteptarea momentului în care această zi fericită va răsări peste Franța și pentru a-i grăbi venirea, este necesar să unim toți prietenii libertății, toți oamenii cinstiți

și o mișcare comună, prietenoasă, spre marele țel; poporul să respingă cu dispreţ minciunile insidioase ale slujitorilor tiraniei; să se încreadă implicit în oameni dedicați cauzei sale și să stea toată lumea sub steagul Constituției din 1793.

Sebastien Lalande Paris, 8 Floreal [Anul IV al Republicii (28 aprilie 1796)]

Tipografia Iluminatorului Poporului

[DOCUMENTE ALE DIRECȚIEI SECRETE DE MÂNTUIRE PUBLICĂ27]

EGALITATE LIBERTATE

Fericire universală

Paris, 19 Germinal, Anul IV al Republicii Directorul Secret al Mântuirii Publice

Către agenții revoluționari șefi ai districtelor municipale

Suplimentăm, cetăţeni, primele instrucţiuni pe care le-aţi primit de la noi cu următoarele recomandări:

1.   Ne veți furniza informații despre depozitele și spațiile de depozitare pentru alimente, arme și muniții care există în raionul dumneavoastră.

2.   De asemenea, ne veți oferi informații despre atelierele situate în raionul dumneavoastră, despre numărul de muncitori angajați în acestea, despre tipul muncii lor, despre ceea ce se știe despre părerile lor etc.

3.   Vei face un recensământ al patrioților care au o anumită bogăție și sunt capabili să primească și să adăpostească frații din departamentele pe care Direcția Privată urmează să-i cheme pentru a-i ajuta pe parizieni în răsturnarea urmei tiranilor.

4.   Vei apela la aceiași patrioți bogați să organizeze un bazin care să acopere costurile uriașe ale

tipografie, pe care revoluționarii trebuie să le suporte. Pe de altă parte, invitați toți patrioții educați să se angajeze în alcătuirea diferitelor lucrări energice, ale căror manuscrise ni le puteți trimite, iar noi ne vom ocupa de tipărirea lor.

5.   Ne veți furniza o listă de spioni de poliție care locuiesc în zona dvs. pe care îi găsiți. Sunt spioni printre cei care strigă despre patriotismul lor; le vei putea distinge și să ne spui despre ele.

6.   Organizați grupuri de oameni în jurul cărora se vor aduna grupuri; acești oameni vor trebui să meargă zilnic, în principal la Tuileries, iar uneori în alte locuri unde oamenii se adună de obicei. Și, așa cum am notat în prima instrucțiune, îi veți inspira pentru ca tot ceea ce spun ei să fie în spiritul ultimelor numere ale ziarelor poporului, adică să nu sune mai dur sau mai blând.

8*. Tu însuți vei merge la aceste grupuri când poți și ne vei spune zilnic care este starea de spirit acolo și în ce direcție se schimbă, atât din propriile observații, cât și din rapoartele liderilor de grup.

7*. Veți organiza și detașamente de oameni care vor pune scrierile susținătorilor libertății; în acelaşi timp ar trebui sfătuiţi să dărâme scrierile susţinătorilor regalismului şi patricienilor.

Devotamentul tău activ este o garanție pentru Directoratul Mântuirii Publice a zelului cu care vei duce la îndeplinire aceste precepte.

EGALITATE LIBERTATE

Fericire universală

Paris, 26 Germinal al 4-lea an al Republicii Directorul Secret al Salvarii Publice

Către agenții revoluționari șefi ai districtelor municipale

Cetăţeni!

Păziți-vă și avertizați-i pe patrioți împotriva a două capcane pregătite pentru noi, care sunt la fel de periculoase.
Poporul este înșelat în două moduri și ambele împiedică în egală măsură instaurarea adevăratei democrații la care aspirăm; vă vom permite să contracarați această dublă înșelătorie expunându-ți-o.
Pe de o parte, emisarii Talliens, Legendres și Barrases îi asediază pe patrioți cu scopul de a le impresiona că acești trei reacționari, acești oameni care au trădat în mod constant poporul, sunt acum gata să-l servească și să devină șeful mișcării pentru a ajuta la recâștigarea acelor drepturi pe care le reprezintă cel mai activ mod
Numerotarea paragrafelor este confuză în original.

distrus. Este ușor să vezi intențiile acestor oameni disprețuitori. Ei văd cum crește puterea opiniei publice luminate, văd că această putere este o amenințare teribilă pentru toți asupritorii. Pentru a-și salva capul, ei vor să pună mâna pe conducerea acelei mișcări, a cărei apariție, după cum bine înțeleg, este aproape și inevitabilă. Ei vor un singur lucru - să-l transforme în avantajul lor, să-și întărească dominația cu el. Prinși între două focuri, între coaliția regalistă pe de o parte și democrați pe de altă parte, ei sunt conștienți de slăbiciunea lor extremă, chiar de incapacitatea lor de a rezista o rezistență de durată. Ei se așteaptă să-și consolideze în mod semnificativ poziția prin reprimarea partidului regalist, pentru că atunci nu va trebui decât să lupte cu partidul nostru. De aceea ei ar dori să ne folosească mai întâi pentru a le distruge: ei încearcă să îndrepte atenția poporului doar către regaliști. Ei ar dori să uităm de cucerirea drepturilor noastre și de distrugerea celorlalți asupritori din cauza asta. Ne vor alunga la fel ca în Vendémière după înfrângerea regaliștilor: ei ar prezenta-o ca mântuirea națiunii și aceasta ar fi doar mântuirea lor. Aceasta ar fi doar o măsură parțială, după care n-ar trebui decât să ne extermine și ar face-o fără prea multă ezitare. Sunt destul de vicleni încât să vorbească cu toată vocea, de parcă am vrea să-i distrugem, folosindu-i mai întâi în mișcarea împotriva regaliștilor. Aceste minciuni grosolane induc în eroare oameni limitati și, prin urmare, mulțimea. Dar oamenii vicleni care vin cu aceste minciuni știu ce să creadă cu adevărat despre asta. Ei știu că, datorită pozițiilor lor, datorită influenței și mijloacelor pe care le oferă poziția lor, grație și talentelor și experienței lor în arta răzvrătirii, nici de această dată nu vor fi retrogradați pe locul doi. Ei vor prelua inițiativa, așa cum au făcut-o în toate celelalte situații similare. Ei vor prelua complet conducerea, orice altă forță de conducere va fi lăsată deoparte, neutralizată. De asemenea, ei știu că nu este ușor să distrugi liderii șefi ai unor astfel de operațiuni. Ei mai știu că oamenii se lasă repede duși de cei care, chiar și în exterior, fac ceva pentru ei și că apoi uită tot ce le-ar putea reproșa mai devreme. Toate acestea, cetăţeni, trebuie să încercăm să le explicăm oamenilor, ca să nu fie înşelaţi cu privire la ajutorul imaginar pe care le promit complicii vicleni ai principalilor noştri trădători în numele acestor ticăloşi; trebuie să dejucăm această nouă conspirație – aceste explicații trebuie să fie difuzate cu insistență în grupuri. Explicați-le oamenilor că nu vor realiza niciodată nimic mare, nu vor realiza niciodată o revoluție pentru ei înșiși, pentru adevărata lor fericire, dacă acceptă vreun conducător în mișcarea lor. El trebuie să scape de neîncrederea în forțele proprii, trebuie să creadă că el, oamenii și oamenii din popor, sunt capabili să îndeplinească ei înșiși această mare lucrare.

Deci, în lucrarea pe care o pregătim, să avem grijă să eliminăm tot ce nu este al oamenilor. Tot ceea ce tocmai v-am spus poate și trebuie adus în atenția oamenilor. Prima dintre cele două mașinațiuni la care se face referire în această scrisoare este cea mai periculoasă și nu poate fi zădărnicită doar de tine. Ai nevoie de toți oamenii să ți se alăture; de aceea numărul 42 al Tribunei Poporului, care apare odată cu această circulară și este dedicat exclusiv acestei probleme importante, dar cu o prezentare mai detaliată a acesteia, care, poate, se va dovedi a fi și mai convingător pentru tine, poate fi considerat ca o instrucțiune pentru toți oamenii despre această întrebare. Vă recomandăm să aveți grijă să-l susțineți și să îi diseminați pe scară largă ideile: este foarte important să îi lipsiți de popularitate pe acești oameni periculoși.
A doua capcană la care ar trebui să fii atent este ceva mai puțin periculoasă. Este vorba de a împiedica eforturile unui alt comitet insurecțional[28], care se preconizează a fi creat împreună cu al nostru, dar care nu poate, pur și simplu nu este în stare să facă nimic bun, deși nu credem deloc că conducătorii lui au avut cu siguranță intenții rele. . Acest comitet va include oameni precum Amar, Vadier, Lanielo, Javog, Shudier, Rikor și alții; toți aceștia sunt oameni care au gustat deja puterea, iar unii dintre ei, din cauza modului în care au folosit-o, alții, din cauza slăbiciunii de caracter de care au dat dovadă, lăsându-i să le scape din mâini, ne inspiră îndoieli rezonabile, ne forțează. să ne disociem de ei, cu atât mai mult cu cât ne îndoim puternic că ei și-ar fi propus exact același scop final ca și noi, adică cel mai mare triumf al principiilor democratice și fericirea tuturor. Cu toate acestea, se spune că membrii acestui comitet suplimentar de insurgenți au mai mulți emisari care vorbesc în numele lor și încearcă să formeze un partid al susținătorilor lor. În orice caz, înțelegeți ce rău va urma inevitabil din existența a două centre de conducere concurente, care, acționând inconsecvent, se vor interfera între ele și vor deteriora întreaga cauză. Și acest lucru trebuie contracarat, iar dacă observați așa ceva, îndepărtați opinia publică de la ei, insuflându-le neîncrederea cu ajutorul argumentelor pe care vi le-am prezentat. Veți putea adăuga la aceasta toate faptele similare care vor decurge inevitabil din circumstanțe. Acești oameni au băut din paharul puterii; nu toți și nu s-au arătat întotdeauna a fi democrați impecabili. Avem nevoie de oameni noi. Avem nevoie de sans-culottes în sensul deplin al cuvântului - oameni autentici din oameni. Mai mult decât atât, acești oameni au manifestat atât de des tendința de a ceda la cele mai insidioase insinuări sub pretextul fals al binelui public, încât trebuie să ne temem să nu se dovedească din nou o jucărie sau un instrument al unor mașinațiuni guvernamentale teribile.

Dar, așa cum am spus deja, ele nu ne inspiră temeri deosebit de puternice, pentru că aproape că nu au oportunități. Nu au ziare, nu sunt nici populari, nici de încredere și nu sunt în măsură să facă nimic: de aceea, este suficient să fie monitorizați în secret și nimeni în afară de tine și de mine nu știe despre asta. Forțele tale sunt suficiente pentru a le neutraliza și nu vom vorbi despre ele în publicațiile noastre tipărite.
EGALITATE LIBERTATE
Fericire universală
Paris, 27 martie [final] al celui de-al patrulea an al Republicii

Director] de aprovizionare] publice Către agenții șefi ai celor 12 raioane
Cetăţeni!
În primul articol al circularei noastre din data de 19 a acestei luni, v-am cerut informații despre depozitele de arme, muniții și alimente care există în fiecare dintre raioanele dumneavoastră. Cum yav-? provine din relatările unora dintre voi, s-a înțeles că ne referim doar la depozitele publice aparținând națiunii. Considerăm că este necesar să vă lămurim că dorim să obținem și liste cu depozite sau magazine de mărfuri achiziționate de tot felul, care sunt la îndemâna multor așa-ziși domni ai comercianților. Vă rugăm să ne comunicați numele și adresele de domiciliu ale acestora, precum și tipul și cantitatea de bunuri pe care, potrivit dumneavoastră, le dețin; le vei atasa aceeasi lista de armurieri, cu date asemanatoare.
EGALITATE LIBERTATE
Fericire universală   <
Paris, 27 Germ[inal] al anului 4 al Republicii [Republica] Directorul public] Mântuirii Agenților șefi ai districtului 12
Problema urgentă, cetățeni, asupra căreia vă atragem atenția, este să întocmiți și să ne trimiteți o listă cu cei mai vădiți dușmani ai revoluției din raionul dumneavoastră. Veți adăuga numelor lor poziția socială și adresa de domiciliu, cu observații despre caracterul și calitățile morale ale fiecăruia dintre ei și despre ceea ce acțiunile lor fac posibil să-i considere contrarevoluționari neîndoielnici. Vei depune un efort deosebit să-i remarci pe cei care s-au arătat deosebit de puternic în timpul reacției, care au vorbit mai ales cu înverșunare împotriva patrioților după Termidor la ședințele secției. Aici, desigur, nu
274
ar trebui să includă pe cei care, ca urmare a unei iluzii temporare generate de această perioadă dezastruoasă, din sentiment de patriotism, au comis anumite acte și acțiuni, prin care păreau să aprobe această reacție, dar, după ce au rezolvat totul și s-au convins că aceasta ziua fatidică a fost mormântul libertății și cei mai fermi apărători ai ei, nu s-au temut de inevitabila persecuție și, riscându-și nu numai liniștea sufletească, ci chiar viața lor, s-au grăbit să părăsească rândurile acelor oameni răutăcioși care au profitat de acest eveniment. să declare un războinic crud republicanilor și întregii omeniri; când aceste persecuții au venit asupra lor, le-au îndurat eroic și cu o fermitate curajoasă.
De asemenea, vă îndemnăm să întocmiți o listă de patrioți dedicați, pe care se poate conta pentru a ajuta în timpul și după criza economisirii. Descrieți-ne și capacitățile lor intelectuale și indicați ce funcții ar putea îndeplini. Asigurați-vă că includeți adresele lor exacte, astfel încât, când va veni momentul, veți ști unde să le găsiți. Încearcă să ne aduci și o listă completă a trăgarilor care locuiesc în districtul tău, cu observații despre patriotismul fiecăruia dintre ei.
Anunță-mă unde sunt trimise vârfurile secțiunii din județul tău. Cu salutări democratice
EGALITATE LIBERTATE
Fericire universală
Paris, 29 Germinal, Anul IV al Directorului Republicii de Salvare Publică
Agenți din 12 raioane

Am prevăzut acest lucru, cetățeni, am prevăzut asta din momentul în care ne-am început munca: „Poate că va fi necesar”, am spus noi, „să moderam mai degrabă decât să creștem zelul oamenilor liberi”.
De aceea, în prima noastră instrucțiune, v-am îndemnat să rețineți, pe cât posibil, prea multă emoție a oamenilor, pentru a avea timp să ne mișcăm toate bateriile și să inflamam spiritul soldaților în aceeași măsură cu spiritul concetăţenilor noştri. Nu era greu de concluzionat că, dacă nu aveam acest timp, s-ar putea întâmpla ca sans-culottes să-și dezvăluie prea devreme dorințele și să alerteze guvernul; fricos, ca toți tiranii, va lua atunci măsuri preventive înspăimântătoare.
Știm bine că nu depindea de tine să verifici entuziasmul febril al oamenilor, obosiți de suferința lor prea lungă. După tonul scrierilor jurnaliştilor noştri plebei, a văzut că lucrăm pentru el. Într-un acces de jubilație, a hotărât că se apropie ziua în care suferința lui se va termina.
II   176
A hotărât că acum nu mai era decât să-și arate disponibilitatea; pentru a arăta că un cuvânt, un semnal îi vor fi de ajuns pentru a se alinia sub steagul celor care vor fi eliberatorii săi. Acest impuls ne-a arătat. ce se mai poate aștepta de la un popor ai cărui detractori ticăloși s-au declarat atât de apatici și complet incapabili de eforturile puternice necesare pentru eliberarea lui.
Deci, această primă demonstrație publică ne-a fost fără îndoială utilă. Vom vedea în curând că este util cauzei comune împingând guvernul la excese. Reprimarea lui se va întoarce în favoarea noastră. Dacă nimic nu ar opri mișcările patrioților, energia lor și-ar găsi o ieșire în explozii de activitate, care nu poate fi de folos decât în momentul imediat premergător exploziei. Ne-ar fi forțat, împotriva voinței noastre, să ieșim când nu eram încă pregătiți, când, după cum știți, încă nu am înrolat alături de noi toate elementele capabile să ne asigure un succes sigur. Ar fi spectacole disparate. Probabil că ar trebui să-i sprijinim, iar asta ne-ar putea duce la ruină.
Dar ceea ce s-a întâmplat de fapt a avut un efect descurajator asupra patrioților, ceea ce, în aceste condiții, a fost salutar. Ei s-au retras fără să fie trasă nicio împușcătură, fără victime și le-au dat generalilor lor timp să-și dezvolte pe deplin planurile ofensive.
Așadar, să observăm cu calm ultimele convulsii ale unei tiranii stăpânite de frică, care este chinuită nu de remuşcări, ci de o presimțire a unei răzbunări inevitabile. Am urma o altă linie de conduită, dacă este posibil. Nu ne-ar fi deloc greu să spargem digurile gigantice construite de despotism împotriva libertății. Dar trebuie să te prefaci că ești slab și să înghiți o nouă insultă cu o privire stânjenită. Lăsați-i pe democrați să se retragă cu ură și sete de răzbunare în inimile lor - asta este tot ce avem nevoie. Vom păstra acele sentimente vii și le vom cronometra să explodeze la momentul potrivit. Patriotismul poate exista nu numai pe forum și nu numai în locuri publice. Acum cei care au arătat-o public au ascuns-o în patru pereți. Dar suntem siguri că îl vom revedea în ziua cea mare a eliberării noastre. Acolo (în locuința fiecărui cetățean) ne va fi mai ușor să reținem entuziasmul febril, să oprim extremele dăunătoare. Tot ceea ce vă recomandăm acum cu tărie este să ne expediați rapid orice tip de informații pe care le-ați solicitat de la dumneavoastră. absolut fără griji pentru asta. ce se întâmplă în jur. Acum despotismul aruncă tunete și fulgere: această furtună va trece și nu trebuie să ne tulbure pe niciunul dintre noi. Îndrăznim să transformăm în avantajul nostru până și pregătirile lui formidabile. Am considerat că este de datoria

noastră să vă adresăm cu aceste asigurări liniştitoare, care, înfăţişându-vă poziţia noastră după tot ce s-a întâmplat, vă vor convinge poate de acest lucru. că nu totul este bine și că nici nu am suferit înfrângere. Nu credem că trebuie să ne întâlnim

cu tine, căci credem că curajul tău este egal cu al nostru. Dar acum că teroarea împotriva patrioților a fost pusă la ordinea zilei, vă facem apel, ghidați de gândurile pe care le-am prezentat, să infirmați acele argumente false care ar putea intimida cei mai slabi oameni dintre ei.
EGALITATE LIBERTATE
Fericire universală
Paris, [...] Germinalul al 4-lea an al Republicii
Director] public] cu [herding]
Agenții din 12 și raioane
În prezent, intrigatorii deghizati sunt mai periculoși decât orice ciumă. Vă vom semnala acum pe unul dintre ei, despre care trebuie să-i avertizați pe patrioți înainte de a-l putea marca așa cum merită în următorul număr al ziarului. Este vorba de un anume Fournier, supranumit Americanul29, care susține că el singur a fost cel mai mare erou al zilei de 10 august, dar în realitate - toți patrioții știu asta - mult mai distins în pozițiile de comandă prin modul în care a escortat prizonierii din Orleans, care au fost masacrați de oamenii din Versailles. Acest om inteligent a făcut tot posibilul să-i salveze. Și când la Versailles nu a putut împiedica oamenii și propria sa armată să-i măceleze cu propria curte, s-a comportat ca o persoană neutră și pasivă și a folosit mai târziu acest lucru pentru a evita răzbunarea „oamenilor cumsecade” care nu aveau să-l distrugă. dacă nu le-ar fi dovedit „nevinovăția”. I s-a iertat că și-a jefuit doar „victimele” nobile. Iar asta i-a fost foarte util pe lângă suma pe care a primit-o de la guvern pentru a plăti unitatea militară, pe care a comandat-o în această campanie și pe care nu a plătit-o. Apoi a început să răspândească calomnii împotriva lui Marat. Înainte de Thermidor, el a fost arestat și eliberat din închisoare doar două luni mai târziu ca recompensă pentru că i-a dat lui Freron o listă cu persoanele de exterminat, asigurând că această listă i-a fost dată de un cetățean al cărui nume este drag patrioților și care, după Vendemière, a căzut victima răzbunării fără milă a clasei bogate. Cu toate acestea, Fournier a rămas în libertate nu mai mult de o lună. A fost din nou întemnițat și din nou iertat în zilele lui Vendémière, sub o promisiune dată public „oamenilor cumsecade” că nu se va mai amesteca în nicio afacere și se va stabili într-o casă de țară foarte bună, pe care a cumpărat-o în Verneuil, lângă Paris, cu acumulările făcute în timpul revoluţiei. Acest revoluționar extrem de ambiguu a revenit acum pe scena publică, încălcând promisiunea. Vizitează cafenelele patrioților și se înfățișează acolo ca un democrat mai mare decât oricine altcineva. Este foarte probabil ca acesta sa joace acest rol la comanda castei „oameni decente”, cu care nu si-a pierdut niciodata cumpatul.

conexiune și pe care îl poate servi cu atât mai bine cu cât flexibilitatea lui îl ajută să se mulțumească cu sans-culottes. Aceste ființe amfibii, care au arta de a se infiltra în toate părțile în același timp, au fost întotdeauna cei mai periculoși dușmani ai noștri. Prin urmare, pretutindeni dați ordin să respingeți și să alungați această persoană, căreia am considerat necesar să vă atragem atenția specială. Oameni cinstiți, induși în eroare în privința lui, spun că presupusul lui curaj poate fi folosit. Nu ne vor lipsi oamenii cu

adevărat curajoși, înzestrați cu talente militare și care își doresc doar fericirea oamenilor.
EGALITATE LIBERTATE
Fericire universală
Paris, Germipal din anul IV al Republicii D[direcție] public] din [pășune]
Către B[ertrand] din Lyon30
Documentul atașat vă va informa despre existența și intențiile unei instituții care urmează să pună capăt războiului lung și crud al crimei împotriva virtuții. Instrucțiunile cuprinse în acest document pentru agenții cartierelor pariziene vă vor servi ca agent-instructor al patrioților care au fugit din Lyon și se află la Paris. Dacă printre ei se numără și cei cărora nu li se asigură locuințe și nu au mijloace de subzistență, sau dacă cunoașteți așa ceva în orașul în care v-ați născut, care, din cauza persecuțiilor constante, ar putea decide să se mute la Paris, să-i atragă și anunțați-ne despre numărul lor. Îi vom adăposti frățiș și îi vom găzdui până va veni ziua cea mare a poporului. Între dumneavoastră și noi va exista un agent de comunicare prin care acum se va desfășura corespondența noastră.
Fermetate, curaj, respectarea secretului.
EGALITATE LIBERTATE
Fericire universală
Paris, b floreal din anul 4 al Directorului Republicii de Salvare Publică
' Agenți din 12 raioane
Cetățeni, liniștindu-vă cu Circulara noastră din 29 Germinal cu privire la consecințele măsurilor luate recent de tiranie, v-am lăsat la latitudinea voastră alegerea mijloacelor pentru a păstra flacăra indignării și energiei în inimi. Astăzi considerăm că este de datoria noastră să vă explicăm în detaliu părerile noastre cu privire la această chestiune.
Am spus că ura concentrată și aversiunea față de asuprire vor da focului subteran o hrană mai activă și vor provoca inevitabil, când bate ceasul, o erupție mai puternică,

indignare mai larg. Ar trebui să fie exact așa. Cu toate acestea, este, de asemenea, necesar, pentru a asigura succesul mai fiabil, să menținem constant acest foc secret, să-l hrănești constant cu material combustibil, iar oamenii speciali trebuie să se asigure neobosit să nu fie stins. Să aderăm și la un alt adevăr recunoscut de noi.
„Patriotismul”, spuneam noi, „există nu numai în forum; s-a putut manifesta acolo pentru că mai înainte trăise în inimile cetăţenilor. Iar tiranii care au distrus forul nu au distrus patriotismul, pentru că cei care l-au arătat în locuri publice l-au luat cu ei la case. Acolo este în flăcări chiar acum. Acolo îl putem găsi din nou. Acolo ar trebui să-l urmăm”.
Într-adevăr, patriotismul este o astfel de plantă care înăbușă tirania. Prin urmare, tiranii sunt interesați de distrugerea ei, iar rebelii sunt interesați de înflorirea ei. Patriotismul este arma care asigură succesul rebelilor; este, de asemenea, o calamitate mortală pentru tiranie. Dorința de a-și promova prosperitatea, pe de o parte, dorința de a o distruge, pe de altă parte - acesta este sensul războiului dintre eliberatorii poporului și asupritorii lor. Aceasta este poziția noastră. Suntem în război cu susținătorii opresiunii, care se străduiesc din toate puterile să dăuneze plantării și cultivării acestei plante - patriotism, dar facem tot posibilul să ne asigurăm că

înflorește luxuriant. În cursul evenimentelor recente, tirania a fost neputincioasă să smulgă complet această plantă, dar suficient de puternică pentru a o împinge de pe terenurile cele mai potrivite pentru creșterea ei. La noi, am fost neputincioși să păstrăm acest pământ fertil pentru el. Asta înseamnă că trebuie să ne arătăm ca grădinari pricepuți pentru a compensa cu arta noastră avantajele naturale pe care aceste pământuri fertile le au. Cu priceperea și activitatea noastră, trebuie să asigurăm cea mai mare recoltă la care se poate visa.

Înțelegem perfect că locurile în care oamenii se adunau în mod constant erau acele pământuri fertile care erau cele mai potrivite pentru înaintarea rapidă a cauzei eliberării noastre. Perioada favorabilă a anului a făcut ca aceste cluburi în aer liber să fie deosebit de valoroase, spre care totul a atras și, fără îndoială, vor umple golul creat de închiderea Panteonului. Ei, însă, au avut un singur neajuns - și nu vă veți întâlni cu el în acele asociații care ar trebui create în locul lor și despre care vor fi discutate în principal în această scrisoare. Acest neajuns a constat în faptul că au deschis accesul tuturor slujitorilor tiraniei care, deghizați cu pricepere, veneau acolo cu intenția de a perverti spiritul acestor întâlniri cu relatări, raționamente și insinuări false și de a-și abate participanții de la adevăratul scop la care doar ar fi trebuit să se străduiască.

Dar, din moment ce nu mai este nimic la care să ne gândim în așa fel încât să menținem focul entuziasmului, trebuie să ne ocupăm serios de

279

întrebarea cum să o faci în alte moduri. Repetăm, patriotismul nu s-a stins, a fost doar obligat să ia o altă cale. Să-l urmăm, să-l căutăm acolo unde se află și să-l sprijinim, să-l reînvie. Patriotismul este bunul nostru cel mai de preț. Este o armă pe care nu trebuie să o pierdem niciodată din vedere, pentru că fără ea nu putem face nimic. În sfârșit știm unde să-l căutăm. Alungat din ultimele sale cetăți, locuri în care oamenii se întâlneau, acumulează putere în adăposturile zeloților săi. Ce! Acolo trebuie să-l urmăm pentru a-l sprijini și încuraja.

Ne întoarcem astfel la cluburile noastre de acasă, la aceste mici întâlniri, ideea cărora v-am propus-o în prima noastră instrucție. Formarea spontană a grupurilor vă poate permite să vă abateți într-o oarecare măsură de la aceste instrucțiuni noastre, în orice caz, tratați-le oarecum casual. Dar acum este necesar să ne întoarcem la ei. Prin urmare, vă invităm din nou să faceți un efort pentru a crea și, eventual, a crește numărul de întâlniri mici pe cât posibil. Repetăm că ar trebui să fie ținute în case particulare, și nu în cafenele, pentru că spiritul de corupție și munca de detectiv nu pătrunde în case. O creștere a numărului acestor asociații este de preferat acumulării de prea multe persoane în mai multe asociații. Lăsați fiecare pat cu stâlp, fiecare mansardă să devină un loc de întâlnire. Să fie o multitudine de puncte discrete, „coterie mică”, pentru a folosi expresia potrivită a lui Mail, și nu adunări care ar putea atrage atenția prudentă a tiraniei. În plus, acest plan este mai ușor de implementat, aproape că nu trebuie să faci nimic pentru asta. Încercând să intri în locuința fiecărei familii cu adevărat patriotice, vei găsi aceste cercuri, care s-au format de la sine. Fiecare astfel de familie este un club gata făcut. Singurul lucru pe care trebuie să-l faceți este să trimiteți documentele noastre revoluționare acolo unul câte unul. Nu-ți face griji pentru nimic altceva. Pentru a le citi, desigur, se vor aduna vecini și cunoscuți. Aici, repetăm, și clubul. Iată opinia publică, care se hrănește și se întreține, care se formează; iată

grupurile pe care cea mai sălbatică lege a urgenței nu le poate împrăștia. În conformitate cu instrucțiunile noastre anterioare, ați organizat echipe de lideri de grup care urmau să opereze în locuri publice. Folosește-le acum pentru a ne distribui ziarele micilor cluburi despre care vorbim și ni se pare că va mai fi nevoie de puțin pentru a ne duce la îndeplinire intențiile.
Am elaborat acest lucru în detaliu, deoarece aceasta este o chestiune de o importanță capitală. Nu există nimic mai important într-o revoluție decât să găsești calea corectă de a dirija și menține o opinie publică corectă; căci de opinia publică totul poate fi pus în mişcare. Suntem siguri că, în ciuda barierelor josnice ridicate de despotism, am găsit această metodă sigură. Să ne dublăm energia și zelul; ar trebui să toți
280
— Soldat, oprește-te și citește! - una dintre proclamațiile „Egalilor"
să fim încurajați să vedem cum tirania nu reușește să ne înțeleagă acțiunile, cum este înșelată, cum se grăbește la măsuri extreme, care arată clar amăgirile ei ciudate și deci slăbiciunea ei; în sfârșit, cum ea nu face nimic pentru a ne alarma, din moment ce nu suntem încă pregătiți; pe de altă parte, există motive să credem că, atunci când vom fi pregătiți, tirania își va considera fricile himerice și, rușinându-se de aceste precauții ridicole, poate tocmai atunci le va abandona.
EGALITATE LIBERTATE
Fericire universală
Paris, 7 Floreal din anul 4 al Republicii Directorul de Salvare Publică
Agenți din 12 raioane
Cetăţeni!
Tirania este pe moarte. Își pierde capul și nu știe ce decizie să ia. Vede pericolul acolo unde nu există. Ea ia măsuri care nu au nimic de-a face cu ceea ce o amenință cu adevărat. Nici măcar nu știe cine este adevăratul ei dușman. Aceasta ar trebui să ne bucure și să ne încurajeze, căci dovedește că printre noi nu există nici trădători, nici vorbăreți.
Am confirmat regula: un secret important poate fi păstrat chiar și de un număr mare de oameni atunci când toată lumea este interesată cu pasiune de el.
A sosit, poate, vremea să profităm foarte mult de erorile săvârșite de despotism și să îndreptăm în avantajul nostru tot ceea ce intenționează să facă pentru a se salva de moartea pe care el însuși o prevede și o consideră inevitabilă.
Dorim să vă informăm despre două lucruri importante care sunt la ordinea zilei:
1. Probabil știți că Directoratul, așezat în Palatul Luxemburg, a ordonat să părăsească Parisul șapte foști membri ai Convenției[31], pe care se pare că îi suspectează că au complotat împotriva guvernului. Dar s-ar putea să nu știți încă tot ceea ce, pe lângă această măsură deschisă, a fost adoptată recent și una secretă. Toți comisarii de poliție au primit recent ordin să rețină, alături de acești șapte foști deputați, alți 14 patrioți.
Atașăm o listă completă a acestora.
Mesajul nostru este să vă invităm să-i inspirați pe toți patrioții pe care îi cunoașteți din districtul dumneavoastră să se ferească de arestare, dar în același timp să nu părăsească Parisul.
Înțelegeți că această propunere este dictată de o singură considerație politică - să nu se permită nimic care ar putea descuraja masa de

patrioți. Prudența noastră este de a rezista oricăror acte de arbitrar din partea lui
282
despotismul, pentru a-l respinge pretutindeni, pentru a prevala mereu asupra incurcărilor sale, căci numai un astfel de comportament va păstra în mijlocul nostru încrederea, energia și conștiința puterii partidului nostru; a adera la acest punct de vedere cu privire la foștii deputați este tot ce se cere în acest caz. Nu le acorda nicio importanta deosebita si nu inspira pe ei sau pe altcineva ca daca sunt interesati este pentru ca sunt necesare. Vă repetăm aici cele spuse în circulara din 24 Germinal: nu avem nevoie de ele; oamenii din popor pot face ceva grozav pentru el, îl pot salva doar cu ajutorul propriu. Ei trebuie să elimine tot ceea ce este implicat în guvern sau a fost implicat în acesta.
2. A doua chestiune, asupra căreia vă îndemnăm să acționați în strictă înțelegere cu noi, îi privește pe militarii legiunii de poliție32. Este deosebit de important să-i convingi pe acești oameni să nu plece. Desigur, fiecare dintre voi a fost uimit de ce avantaje neprevăzute ni se deschid din această parte. Știam că există elemente de bune principii în această unitate de poliție, dar am subestimat clar importanța acestora. Cu decizia recentă pe care au luat-o tiranii, ei ne-au ajutat să apreciem mai bine oportunitățile de aici. Nu trebuie să ne lipsească. Să profităm de acești oameni valoroși. Fie ca cei pe care i-am considerat lași, care s-au refugiat în această unire de primejdiile care pândesc pe granițe, să devină de acum înainte pentru noi soldați viteji.
Toți cei care sunt legați de acest oraș prin o mie de fire, care au aici o amantă, tată, rude, soție, copii, prieteni, să se pregătească să lupte pentru a rămâne* lângă ei. Să fie aruncate în aer și exagerate tot felul de presupuneri sumbre, poze cu pericolele la care vor să-l expună scoțându-l de aici, etc., etc.! Să le arătăm atenție, să le promitem ajutor și sprijin dacă ei, la rândul lor, vor lua partea oamenilor și vom aștepta cu încredere roadele acestui gen de solicitudine. Poate că ziua nu este departe în care vom deschide porțile Egalității, Libertății și Fericirii în fața oamenilor.
EGALITATE LIBERTATE
Fericire universală
Paris, 8 Floreal din anul 4 al Republicii Directorul de Salvare Publică către agenții celor 12 arondismente
PrieteniI
Să ne grăbim, circumstanțele ne împing și ne trag. Ziua eliberării țării noastre poate să nu fie atât de departe pe cât credeam. Accelerați livrarea informațiilor critice pe care le solicităm de la dvs. Fii foarte rapid cu o listă de trăgători care locuiesc în districtul tău, o listă cu toți democrații capabili să ocupe cele mai înalte poziții ca militar **
283
nye, iar în administrația insurgentă temporară, cu rapoarte de depozite de praf de pușcă, muniție, arme, alimente etc., etc. Nu se poate pierde nici un moment.
EGALITATE LIBERTATE
Fericire universală
Paris, 9 Floreal, IV Anul Republicii, ora 12.00. 30 minute. Directorul Mântuirii Publice
Agenți din raioanele de 12 tp

A sosit timpul să punem capăt tiraniei. Fii totób și alertează toți patrioții din districtul tău. Ne pasă neobosit de cauza libertății și nu vom ezita să vă dăm ordine care ar trebui să salveze oamenii. Comanda imediat fabricarea posterelor din carton, montate pe bastoane. Aceste postere trebuie să aibă următoarele cuvinte scrise de mână cu litere foarte mari:
CONSTITUȚIA DIN 1793 EGALITATE, LIBERTATE FERICIREA GENERALĂ
Faceți alte postere; ar trebui să scrie următoarele cuvinte:
„Uzurpatorii suveranității trebuie să fie omorâți de oameni liberi"
si asupra altora:
„Când guvernul încalcă drepturile oamenilor, rebeliunea este pentru popor și pentru fiecare parte a poporului cea mai sfântă datorie".
Trimite sans-culotte în fiecare oră pentru a se fraterniza cu legionarii poliției de la cazarma din Curtius.
EGALITATE LIBERTATE
Fericire universală
Paris, 10 flori din a 4-a [odă] a Republicii]
Director] public] cu [herding]
Agenți din 12 raioane
Cetăţeni!
Situația s-a schimbat. Agenda nu mai este cea de ieri. Tactica noastră trebuie să se schimbe în consecință.
Scrisoarea noastră insistentă de ieri a fost dictată de entuziasmul care s-a manifestat în ambele batalioane de poliție dimineața. Cunoscând starea de spirit a oamenilor, știind ce fel de ferment insurecționar există în majoritatea unităților militare situate în diferite lagăre de lângă Paris, ne-am gândit că putem profita de neîndoielile neîndoielnice din cele două legiuni pt.
284
formarea unui nucleu armat care va crește și care în același timp vom putea provoca o răscoală a poporului. Am făcut totul ieri pentru a menține starea de fermentație pe tot parcursul zilei. Am trimis copii de mână ale a două proclamații la cazărmii conducătorilor, dintre care una era o declarație insurecțională din partea legiunii, iar cealaltă un răspuns din partea poporului, care declara că poporul va ajunge imediat la o stare de pregătire. pentru a-și sprijini apărătorii. Cu toate acestea, trebuie să fim siguri că nu vom pune oamenii în pericol prin acțiuni pripite. Prin urmare, am decis să observăm înainte de a ne grăbi în luptă. Am decis că emisarii noștri vor continua să fermenteze pe tot parcursul zilei de 9 Floreal. Am sperat că acest ferment va provoca o rezistență mai puternică spre seară și că aceasta ar putea fi urmată (ceva indicat) de adăugarea la unitățile rebele a acelor trupe care au fost trimise la pacificare. Dacă s-ar fi întâmplat acest lucru, am fi făcut un apel la oameni în această dimineață și acum am fi murit deja sau am fi câștigat. Dar nu s-a întâmplat așa. Tulburările s-au dovedit a fi doar o manifestare a neascultării. Iar acei soldați în care ne-am pus speranțele au fost inspirați mult mai mult de interesele lor personale mărunte decât de dragostea pentru patrie. De îndată ce li s-a vorbit că vor fi trimiși acasă, au cântat cântece, s-au lăsat lași să fie dezarmați și trimiși la Școala Militară, unde sunt acum staționați. Așa sunt oamenii care au pornit deja pe calea gloriei și au alarmat tirania prin intenția lor vădită de a refuza să o slujească în continuare.
Ce e de făcut acum? Credem că entuziasmul unui despotism înfricoșător trebuie lăsat să se așeze. Se înconjoară cu precauții terifiante. El oferă vin și favoruri celor pe care îi ridică la rangul de ieniceri

săi. Dar efectul acestor măsuri nu va fi puternic sau de durată.
Discursurile misionarilor noștri democratici pătrund în toate taberele și circulă acolo. Sunt primiți cu căldură, sunt duși de el, sunt cititi cu nerăbdare. Pretutindeni oamenii sunt atrași de ei: vor mai trece câteva zile, iar cei care sunt trimiși să înlocuiască legiunile de poliție, precum și toată armata staționată în jurul Parisului, vor fi cel puțin la fel de buni ca aceste legiuni. Atunci vom lovi cu siguranță.
În orice caz, ne putem bucura că noi și poporul nostru am acționat în aceste împrejurări atât de circumspect, încât despotismul, în loc să ne suspecteze, atribuie insubordonarea de ieri influenței muscadenilor de la prima chemare.
Acționați activ în beneficiul cauzei noastre comune. Livrați-ne toate informațiile pe care încă nu ni le-ați trimis. Ele sunt necesare pentru a asigura succesul deplin al întreprinderii noastre excelente. Sub presiunea circumstanțelor, ne-am fi descurcat ieri fără ele. Dar poate că lipsa de îndrumare pe care o așteptăm de la tine ne-ar pune într-o poziție dificilă și ne-ar opri în mai multe moduri.
285
locuri. Fiți liniștiți, nu vom rata prima ocazie care se va prezenta de a rupe lanțurile care leagă oamenii. Dar nici dumneavoastră, nici noi nu vrem ca acest caz să fie îndoielnic, astfel încât să dăm un motiv pentru exterminarea inutilă a concetăţenilor noştri şi să fim înlănţuiţi pentru totdeauna. Ne dorim să mergem la o victorie incontestabilă sau aproape incontestabilă și ne vom conforma toate măsurile la atingerea acestui obiectiv.
Nu comandați acele afișe despre care s-a discutat în circulara de ieri, le vom face noi după un singur model și le vom distribui imediat în toate raioanele. Cei care au achiziționat deja materialele pentru realizarea acestor afișe pot trimite aceste materiale unui agent de comunicații pentru a ni se livra. Costul acestora va fi rambursat.
EGALITATE LIBERTATE
Fericire universală
Paris, 14 Floreal din anul 4 al Directorului Republicii de Salvare Publică
Agenți din 12 raioane
Pregătiți-vă, cetățeni. Avertizați oamenii în care aveți cea mai mare încredere. Ține-i pe toți ceilalți la pază. Ai grijă, însă, să nu-l lase nimeni să scape. Pregătiți toate afișele: ați primit sau veți primi inscripțiile care ^ar trebui să fie lipite pe ele. La fel, ați primit sau veți primi în curând un manifest de insurecție. Am considerat de prisos să vă spunem că acest lucru trebuie păstrat în cel mai mare secret: trebuie să începeți să distribuiți manifestul abia la ora la care vi se va indica. Așteptați această oră, vă vom suna în primul nostru mesaj.
Stați acasă pentru a primi acest mesaj și cei care îl urmează. Este foarte important.
16 floreal
Agenți
Dacă noi, cetățean, nu v-am scris nici ieri, nici cu o zi înainte, este doar pentru că tot timpul nostru a fost consumat de o muncă îndelungată pregătitoare. Cert este că înainte de a vă arăta linia de conduită de urmat în aceste împrejurări grele, am vrut să prevedem totul, să ne gândim, să calculăm cu exactitate toate mijloacele de atac și toată puterea rezistenței pe care o putem întâlni. Nu lăsa tăcerea noastră să

te deranjeze. Lucrăm pentru cauza libertății și vrem să o salvăm sau să pierim odată cu ea.
Nu vă putem spune încă momentul exact în care va fi necesar să tragem alarma. Acest moment nu este departe. Dar prudența nu ne permite să o stabilim dinainte. Fiți gata să primiți înștiințare despre acest lucru și, ceea ce este deosebit de important, inspirați-i pe patrioți care
286
trebuie să așteptăm cu răbdare, fără să risipim acea ardoare care i-a împins în ultima vreme pe tirani la disperare.
Din diferite părți aflăm că patrioții își exprimă deja nerăbdare și chiar numesc o trădare faptul că în timpul dizolvării și dezarmării legiunii de poliție am făcut totul pentru a menține calmul. O astfel de suspiciune este iertată pentru oamenii care arde de nerăbdare să-și măsoare puterea cu tirania. Dar să creadă că aceasta este ultima luptă dintre libertate și despotism. Dacă acesta din urmă câștigă, atunci Republica și republicanii sunt terminați. Oricare ar fi murmurul, poate stârnit în mod deliberat de agenții guvernului, pentru a ne distruge, vom fi fermi și vom da semnalul luptei doar când vom fi siguri de victorie. Treaba ta în condițiile date este de a întări speranțele republicanilor, convingându-i să cedeze nerăbdării nestăpânite, care ar putea, prin izbucniri premature, să alerteze tiranii și să dezvăluie totul...
În același timp, trebuie cu grijă, evitând infatuațiile periculoase, să mențineți o stare de entuziasm în grupuri și întâlniri care să țină oamenii în gardă și să devină un pivot j punct al mișcării generale.
Paris, 18 Floreal IV al Republicii: Director de siguranță publică către agenții din cele 12 arondismente
Cetăţeni!
Niciodată o conspirație nu a fost atât de sfântă în motivele și în scopul ei ca a noastră. Nici nu a existat vreodată o conspirație ai cărei lideri s-au arătat atât de demni de încrederea acordată lor. Niciodată nu am lucrat secret împotriva guvernului insidios atât de mult și cu atâta succes ca noi. Vigilența sa îngrijorată s-a rafinat în zadar în eforturi dureroase și a epuizat toate mijloacele celei mai crude inchiziții, nu a reușit să găsească nimic cert.
Aceste rezultate confirmă clar că am avut dreptate în alegerea dvs. și ne oferă cea mai mare garanție că vă putem oferi și mai multă încredere, dacă este posibil, decât am avut până acum. Cu oameni ca tine, nu trebuie să ne gândim la nicio rezervă. Trebuie să citiți în inimile noastre, așa cum facem noi înșine, și trebuie să vă spunem întregul adevăr.
În ultimele zile, corespondența noastră cu dumneavoastră a devenit mai puțin activă din partea noastră. Tonul ei a devenit mai puțin ferm, mai puțin hotărâtor, mai ezitant decât înainte. Probabil ați observat în comportamentul nostru o amprentă clară de neglijență, letargie, incertitudine. Și într-un asemenea moment! Când părea că energia trebuie dublată, când patrioții și majoritatea poporului au strigat cu voce tare „Pa luptă!” iar împrejurările păreau să le ofere multe șanse de victorie. Cu toate acestea, vei avea ocazia să judeci dacă comportamentul nostru poate fi justificat: dacă nu, atunci mai întâi
287
tu, și apoi toți acei patrioți care te urmează, condamnă pentru totdeauna, chiar pedepsește pe cei care s-au angajat să-i conducă.
Am putea să vă spunem pur și simplu că, cercetând forțele cu care ar fi trebuit să pornim la atac, le-am considerat pe bună dreptate insuficiente și asta, desigur, ne-a obligat să oprim acel impuls

patriotic care ar putea deveni un semnal de exterminare a democrații, cu atât mai mult cu cât lecțiile teribile ale lui Germinal și Prairial trebuie să fie constant în fața ochilor republicanilor și încă o astfel de lecție ar fi suficientă pentru a le distruge pentru totdeauna.
Dar nu numai această considerație ne-a oprit. Știm că într-o răscoală trebuie să fii îndrăzneț, că trebuie, ca să spunem așa, să fii mai mult decât îndrăzneț. Acesta este practic ceea ce a cauzat aparenta lentoare din partea noastră.
După cum știți, dorim ca această revoltă să fie ultima, astfel încât să aducă în sfârșit fericirea oamenilor. Am fost obligați să luăm toate măsurile de precauție capabile să asigure acest rezultat. Am dorit ca manifestul de proclamare a insurecției să garanteze, ca prim folos, ca pregustare, fericirea pe care ne propunem să o asigurăm poporului, pentru ca acest manifest, repetăm, să garanteze mai întâi împărțirea între săraci a proprietății toți conspiratorii; pentru ca acolo să se poată spune că săracii vor primi locuințe, și mobilier în casele conspiratorilor etc., etc. Pentru ca aceste schimbări și altele la fel de benefice să fie realizate, trebuie să se asigure că puterea, lăsând mâinile ticăloșilor care o dețin, vor trece în mâinile democraților adevărați, puri și absoluti, oameni din popor, prietenii lor adevărați și unici. Cum să le transferăm această putere? Iată dificultatea care ne-a oprit, așa cum o face și în prezent: a fost discuția despre această întrebare dificilă cea care ne-a forțat să scăpăm de unele avantaje care ar putea fi foarte valoroase pentru noi și să determine succesul bătăliei pe care o avem în fața noastră.
Câștigarea bătăliei nu înseamnă nimic dacă nu ne bucurăm de roadele victoriei.
De aceea am dispus tipărirea a 30.000 de exemplare ale primului manifest, unde proclamam că Directoratul Mântuirii Publice va înlocui puterea tiranică existentă de către Adunarea Națională, care să includă câte un deputat din fiecare departament, ales dintre cei mai energici. și cei mai experimentați democrați; ea însăși va prezenta o listă cu astfel de persoane, sub rezerva aprobării de sus. Sarcina atât a acestei întâlniri, cât și a Directorului Rebel va fi să finalizeze revoluția și să asigure fericirea tuturor.
Ulterior, multe considerente ne-au condus la convingerea că vom deveni mai puternici și mai încrezători în succes dacă am chema înapoi pe deputații condamnați care aparțineau fostului Munte, care au fost expulzați doar prin violență și nu au fost implicați în încălcare.
288
Constituția din 1793. Ne-am dat seama că, în ochii democraților, acești oameni au constituit un guvern legitim, pe care poporul nu l-a îndepărtat deloc și care, prin urmare, continuă să existe. Nu am închis totuși ochii la faptul că această parte a membrilor Convenției era aproape la fel de criminală și încălcatoare de lege ca și celelalte; în primul rând pentru că după 9 Thermidor au luat parte la mișcarea înapoi și au lăsat să se întâmple; pentru că au permis distrugerea totală a edificiului democrației fără rezistență; pentru că nu au spus nici măcar un cuvânt din Messidor 5, când ticălosul Boissy d'Angla a urcat la tribună şi a obţinut aprobarea codului său ruinând poporul; pentru că în viitor s-au abținut laș să protesteze împotriva acestei crime odioase; în cele din urmă, pentru că, în cea mai mare parte, nu s-au oprit în fața ticăloșiei revoltătoare, acceptând numiri de la un guvern uzurpator și opresiv. Dar considerente de mare importanță, pe care ulterior le vom prezenta vouă, precum și oamenilor, ne-au obligat să închidem ochii asupra acestor împrejurări pentru o vreme și să facem

sacrificii pentru a folosi oameni, fără sprijinul cărora, așa cum am văzut, ar fi poate imposibil să eliberăm Patria Mamă.din sclavie, sub jugul căreia lâncește. Așa că am decis să le folosim; dar în același timp am vrut să salvăm poporul de pericolul de a cădea înapoi în mâinile lor, sub jugul unei noi tiranie. Am convenit apoi că vom chema înapoi partea cea mai puțin pătată a Convenției, adică pe cei care fuseseră interziși, aproximativ 68 de persoane; ca, drept contrabalansare la ei, vom introduce cate un deputat suplimentar din fiecare departament, ales de noi si de poporul insurgent, care va constitui un front de opozitie de peste 100 de democrati, cei mai energici si de neclintit; ca să nu mai vorbim despre faptul că până când întregul popor va fi perfect fericit și în pace, ne-am păstra atât numele, cât și autoritatea Comitetului Insurecționar de Siguranță Publică.

Am convenit asupra tuturor acestor lucruri cu foștii Montagnards. Au acceptat toate condițiile și au promis că ne vor ajuta cu toate mijloacele. În conformitate cu aceasta, a fost tipărit un nou manifest în valoare de 50.000 de exemplare, iar noi ne pregăteam să-l aducem în execuție.

Credeți, cetățeni? Acești lideri ai Convenției s-au răzgândit și vin să ne spună că nu mai vor să dea garanții patrioților împotriva perspectivei tiraniei lor. Au venit să ne spună că nu sunt de acord să li se adauge câte un democrat din fiecare departament, adică că cer desființarea unei asupriri pentru a o înlocui cu alta, răsturnarea opresiunii actuale pentru a stabilesc asuprirea lor.

Ei își fundamentează pretențiile cu cele mai jalnice sofisme și nu țin cont de singura considerație care, în opinia noastră, depășește toate celelalte: vrem

să răstoarne împărăţia necinstiţilor numai pentru a stabili cu fermitate puterea poporului.

Iată, prieteni, o relatare destul de sinceră a ceea ce ne-a oprit. Suntem încă în acest punct. Acești Montagnard cinstiți nu ne vor lăsa să ne mișcăm. Duși de ambiția sau de aroganța lor, ei nu-și fac griji că, în timp ce se tocmesc cu prețul, Patria este amenințată cu distrugerea. Problema este că, din cauza unor circumstanțe pe care nu ți le putem explica acum, nu ne putem descurca fără ele.

În concluzie, vă declarăm că, dacă putem, ne vom descurca totuși fără ei, iar dacă nu putem, va trebui să îndreptăm oamenii în așa fel încât să prevenim răul pe care ni-l pot face, și să ne opunem. ei, împotriva voinței lor, acel contrabalansat pe care îl resping.

Oamenii ne acuză de inerție. Cât de dureros nu-i putem explica, așa cum ți-am explicat ție ce ne împiedică! Scriitorii noștri populari nu ar fi putut face asta fără să pună în pericol cele mai importante lucruri. În această situație cea mai nefericită pentru noi, încercați măcar să-i descurajați pe patrioți, nu oferindu-le toate detaliile pe care le-am dat doar pentru informarea dumneavoastră, ci asigurându-i că liderii lor sunt încă de încredere și îndemnându-i să aibă răbdare și să-și păstreze energia, care într-un fel sau altul va trebui acum să fie conținută mult timp.

Trebuie să mori sau să câștigi. Este mai bine să mori într-o luptă curajoasă decât să aștepți să fii ucis într-unul din cele mii de moduri pe care le folosesc și le vor folosi tiranii noștri.

Așa că, din minut în minut, așteptați momentul decisiv. Nu vă faceți griji în niciun fel dacă vedeți rămășițele Muntelui lângă noi, sau dacă nu le vedeți. Dar consideră că una dintre cele mai importante

instrucțiuni pe care le-ai primit ordinul de a-ți înconjura Comitetul insurecționar cu o mare masă de oameni înarmați, atunci când ar putea fi nevoit să meargă la o întâlnire a Convenției înviate, pentru a-i dicta voința poporului și să asigure rezultatele favorabile ale răscoalei, precum și tot ceea ce, în opinia poporului, trebuie făcut imediat, și orice hotărăște el cu privire la cine să fie plasat lângă rămășițele Convenției, pentru a asigura punerea în aplicare a acelei renașteri complete care trebuie realizată.
PS Anunta-ne imediat daca ai pregatit postere, acesta este un detaliu, dar esential.
JB. 18 floreal, ora 9. serile. Tocmai am aflat că Montagnards au dat seama de argumentele urgente pe care le-am prezentat în repetate rânduri. În cele din urmă, sunt de acord cu toate cererile noastre: așadar, vom accelera extrem de mult cursul evenimentelor. Concluzia acestei scrisori referitoare la însoțirea comitetului insurecționar de către o mare masă de oameni - această concluzie, repetăm, rămâne în vigoare și trebuie acordată o atenție deosebită măsurii pe care o cere de la voi.
290
EGALITATE LIBERTATE
Fericire universală
Paris, 19 Floreal din anul 4 al Republicilor
Director] public] cu [herding]
Agenți din 12 raioane
Cetăţeni, o serie de cazuri ne-au împiedicat să vă trimitem fiecăruia dintre voi câte o copie separată a circularei anexate. Citiți-l imediat în prezența agentului de legătură, căruia îi returnați pentru ca acesta să îl transmită imediat altor agenți șefi.
Cu toate acestea, deoarece această circulară are o importanță deosebită pentru noi, se vor face copii și fiecare dintre voi va primi câte una.
EGALITATE LIBERTATE
Fericire universală
Paris, 19 Floreal IV al Republicii] Directory of Public Salvation
Agenți din 12 raioane
Probabil că știți deja acest lucru, cetățeni: aseară, frații noștri voluntari și soldații legiunii de poliție și-au dat seama de capcana ticăloasă întinsă celor doi. Ei și-au dat seama că cearta dintre gulere albe și gulere roșii, care i-a dus la exterminare reciprocă, a fost rezultatul tacticii unui guvern insidios. Această ceartă s-a încheiat prin fraternizare între cele două părți, adunate în Palais Royal în număr de 1800 de oameni, cărora li s-au alăturat mulți conciliatori patrioti. În același timp, alți frați din legiune au apelat la Direcție cerând eliberarea tovarășilor lor care au fost întemnițați. Directorul le-a promis acest lucru, dar, în urma cruzimii lor obișnuite nedemne, în loc să-și țină promisiunea, noaptea a ordonat ca ambele batalioane să fie închise în cazarmă, așteptând un ordin iminent de plecare. Ei continuă să reziste. Le-am trimis câțiva patrioți care urmează să-i inspire să continue această rezistență și le promitem că le va fi acordat în curând un ajutor mai serios. Trebuie să ne ținem de această promisiune și, în sfârșit, să profităm de această oportunitate. A sosit momentul să terminăm treaba. În primul rând, trimite cât mai mulți patrioți din fiecare din raioanele tale în două barăci: pe stradă. Muftar, în suburbiile lui Antoine, și pe stradă. Vert, în Faubourg Honoré. Dă-le instrucțiuni să fraternizeze cu legiunile, păstrează spiritul de entuziasm toată ziua, trage gulere roșii după ei, amenajează mai multe puncte de adunare, ca ieri la Palais Royal, unde

se pune problema de a merge la legionari și de a lua parte. în noua fraternizare se va discuta. Dacă se efectuează această mișcare pregătitoare, un major
19*
291
suma va fi trimisă la locul întâlnirii și participanții vor fi tratați cu vy-nom; Se vor face apoi aranjamente pentru ca o explozie să aibă loc mâine dimineață devreme. Pregătiți postere. Pregătește totul și stai gata.
CU PRIVIRE LA ZvonURI DESPRE NOUL 31 MAI ȘI NOUL 13 VANDEMIERE*
TRIBUNA POPORULUI34
etc.
nr 44 ♦♦
Al doilea apel al Tribunei Poporului la Armata Internă. Trei * bun îl înfățișează pe Paris, blocat de ea și sub amenințarea unui asediu din partea ei; el consideră de ce (un rând și încă două cuvinte tăiate); el consideră motivul pentru care este interzisă orice relație între asediați și asediați; îşi asumă îndatoririle primului trimis din poporul sans-culotelor către soldaţii sans-culottes, cărora ei vor să-i opună acestui popor; el expune motivele (două cuvinte tăiate).
Și sugerează modalități de a ajunge la o înțelegere.
În ciuda zidului triplu și a barierelor de fier, în ciuda spânzurătoarei care desparte oamenii înarmați de oamenii asupriți, în ciuda ordinelor josnice care îți interzic orice comunicare cu frații tăi nefericiți, nefericiții tăi frați vor vorbi cu tine. Soldaților, veți auzi măcar purtătorii de cuvânt pentru părerea lor. Glasul lor pătrunzător, acel glas care va găsi o mie de căi, învinge toate obstacolele, disprețuiește și calcă în picioare toate decretele de moarte, pe care, ca tunetul și fulgerul, tirania crudă le aruncă; această voce energică și sinceră va ajunge la urechile voastre, în ciuda țipătului ticălos al superiorilor voștri, lachei josnici ai tiraniei (opt cuvinte tăiate), pe care au de ce să-i apere, căci vor avea aceeași soartă ca ea, în curând. pe măsură ce tu câștigi, iar noi tu.
* Acest document este reprodus integral de Babeuf în discursul său de apărare în fața Curții Supreme de la Vendôme. Vezi acest volum, pp. 518-520. ♦♦ Mulți oameni își exprimă nerăbdarea față de mine că nu umplu marele decalaj creat între al 40-lea număr al meu și următorul, până în prezent. Ei observă pe bună dreptate și cu acuratețe că de atunci nu lucrez decât la reprize, nesistematic. Cu siguranță, spun ei, acesta nu mai este Tribuna care a urmărit toate crimele, de la care niciunul nu a scăpat, care i-a prins din mers, și-a arătat legătura cu marea și veșnica conspirație a dușmanilor poporului, dându-ne astfel. o istorie integrală a asupririi noastre. : și, neputând pedepsi efectiv și imediat pe asupritori, măcar a strâns și făcut publice informații despre acțiunile lor, pregătind un proces împotriva lor?
292
(Pe spate scrie:) Ce asemănare și ce diferență în spectacolul dintre noi și poporul roman când s-au retras pe Dealul Sacru! Atunci a fost jignit; ca noi, flămânzi, jefuiți, înrobiți; ca si noi, sub jugul unui pumn de egoisti si uzurpatori. Dar cel puțin și-a păstrat capacitatea de a se retrage, de a se separa de ucigașii săi. Secolele și legiunile nu erau nicidecum așezate pe câmpiile din jurul Tibrului pentru a fi gata să atace poporul dacă, mânați la extrem de sărăcie și de toate umilințele, se hotărăsc să facă orice fel de acțiune lângă Capitoliu sau Dealul Aventin. Nimeni nu i-a interzis, sub durerea de moarte, să

umple aerul cu murmurul lui echitabil în careu. Mai mult, nimeni nu ar îndrăzni să interzică soldaților, sub pedeapsa de moarte, să vorbească cu alți cetățeni. Și nimeni nu ar îndrăzni să închidă ca prizonieri o întreagă armată de soldați romani în lagăr.

SCRISOARE CĂTRE GRIZEL35

[Floreal 21, Anul IV - 10 mai 1796]

Să nu dedicăm prea multe secretelor, sunt deja destule. Dacă asistenții tăi au încredere în tine, nu vor ezita când îi vei informa de existența unui comitet care va elibera poporul și va răzbuna opresiunea: dacă mai au îndoieli, această scrisoare îi va convinge de acest lucru. Cu toate acestea, puteți aranja o întâlnire cu unul dintre noi, dar nu cu toți. Această întâlnire mi se pare oarecum redundantă.

Dacă acești soldați curajoși au vreo informație de împărtășit, o pot transmite prin tine. Colectare la tâmplarul Dufour 36, str. Papillon, nr. 331.

SCRISOARE CĂTRE MINISTRUL POLIȚIEI37

Paris, 23 Floreal, IV [12 mai 1796]

Ministru cetățean!

Vă rog să mă suni la tine mâine, 24, dimineața. Trebuie să vă fac o declarație, care, cred, va fi extrem de utilă guvernului, îl va salva atât pe acesta, cât și pe patria noastră.

Salutare si fratie.

G. Babeuf

293

Paris, 23 Floreal, Anul IV al Republicii

G. BABEF LA DIRECȚIA EXECUTIVĂ

Voi, cetățeni membri ai Directorului, ați considera că este sub demnitatea voastră să negociați cu mine în mod egal, ca forță cu forța? Ai văzut cu ochii tăi cât de mare încredere mă înconjoară! Ai văzut cu ochii tăi că petrecerea mea este destul de echivalentă cu a ta! Ai văzut cu ochii tăi cât de mari sunt ramificațiile lui! Sunt mai mult decât sigur că acest lucru te-a lăsat îngrozit. -

Este în interesul tău, în interesul patriei tale, să faci publicitate conspirației pe care ai descoperit-o? Nu te gândi! Îți voi dovedi că părerea mea este de încredere.

Ce se întâmplă dacă acest caz devine public? Că voi juca cel mai strălucit rol în ea: voi dovedi cu toată măreția sufletului meu, cu toată energia pe care o cunoști, sfințenia acestei conspirații, la care nu mi-am negat niciodată participarea. Respingând calea lașă și pătrunsă a negării, pe care inculpații obișnuiți o folosesc pentru a obține achitarea, îmi iau libertatea de a expune mari principii și de a susține drepturile eterne ale poporului cu toate avantajele care decurg dintr-o perspectivă profundă a măreției acestui lucru. subiect; Îmi voi permite să demonstrez că un astfel de proces nu este un act de dreptate, că este judecata celor puternici asupra celor slabi, a asupritorilor asupra celor asupriți și a apărătorilor lor generoși. Poți să mă condamni la exil, la moarte! Dar această sentință va fi imediat judecată ca o crimă (cuvântul tăiat) împotriva virtuții impotente. Schela mea va ocupa un loc glorios lângă schela din Barnevelt38 p Sydney. Chiar vrei să-mi fie ridicate altare a doua zi după execuția mea alături de cei unde se închină acum ca glorioșii martiri Robespierres și Goujons? Aceasta nu este calea care aduce pace guvernelor și conducătorilor. .

Ați văzut, cetățeni ai Directorului, că prin capturarea mea nu ați realizat nimic: nu sunt toată conspirația, departe de a fi întregul. Sunt doar o verigă simplă (un cuvânt tăiat) în lanțul lung care o

alcătuiește. Trebuie să te temi de toate restul legăturilor sale nu mai puțin decât de mine. Între timp, aveți dovada cât de mult nu sunt indiferent față de toți acești oameni. Lovindu-mă pe mine, îi vei lovi pe toți și îi vei supăra pe toți.
Da, vei supăra întreaga democrație a Republicii Franceze. Și știi acum că acesta nu este un fleac pe cât ți-ar părea la început: trebuie să recunoști că are putere nu numai la Paris, că nu există un asemenea punct în departamentele în care să nu aibă influență. Ai putea judeca acest lucru mult mai bine dacă colegii tăi ar capta o corespondență mare, care a făcut posibilă întocmirea de liste din care ai văzut doar câteva fragmente. A încercat în zadar

strălucește focul sacru. Arde și va arde. În unele momente poate părea că s-a stins, dar cu atât mai multă forță flacăra amenință să izbucnească brusc.
Chiar ai de gând să încerci și, în sfârșit, să scapi de grupul larg de sans-culottes, care nu a acceptat încă să admită înfrângerea? Să presupunem chiar că acest lucru este posibil. Dar unde vei fi după aceea? Nu sunteți în niciun caz în postura unuia care, după moartea lui Cromwell, a expulzat câteva mii de republicani britanici. Carol al II-lea a fost rege, iar voi, orice ați spune, nu sunteți încă regi. Ai nevoie de o petrecere care să te susțină. Și dacă Partidul Patriot va dispărea, te vei găsi față în față cu regalismul. Ce crezi că îți va face dacă ești singur împotriva lui?
Dar, veți spune, patrioții sunt la fel de periculoși pentru noi ca și regaliștii și poate chiar mai mult. Nu aveți dreptate. Observați natura angajamentului întreprins de patrioți: nu veți vedea că ei vor să vă morți, iar a proclama așa ceva este calomnie. Pot să-ți spun că nu au vrut-o. Au vrut să urmeze alte căi, și nu cele pe care le-a urmat Robespierre. Nu au vrut deloc sânge. Au vrut să te facă să recunoști tu însuți că ai folosit puterea pentru asuprire, că ai lipsit-o de toate formele și garanțiile populare și au vrut să ți-o ia. Nu ar fi fost obligați să facă acest lucru dacă, în urma promisiunii pe care se pare că ați făcut-o după Vendémière, ați fi hotărât să guvernați în mod popular.
Eu însumi, în primele numere ale ziarului meu, am vrut să vă deschid această ușă. Vorbeam despre cum cred că ai putea câștiga binecuvântarea oamenilor. Am explicat cum, în opinia mea, ați putea elimina tot ceea ce, în caracterul constituțional al guvernului dumneavoastră, este contrar adevăratelor principii republicane.
Ei bine, mai este timp. Întorsătura pe care au luat-o evenimentele recente poate fi utilă și salvatoare pentru tine și pentru cauza comună. Chiar nu vrei să ții cont de părerea mea și de concluziile mele că este în interesul patriei și în interesul tău (două cuvinte au fost tăiate) să nu faci zgomot în jurul acestui caz. Mi s-a părut că și tu intenționezi să acționezi prudent; Cred că vei face ceea ce trebuie. Să nu credeți că apelul meu către dumneavoastră se datorează interesului meu: maniera nouă, sinceră, cu care mă declar în mod constant vinovat de ceea ce mă acuzați, vă arată că acțiunile mele nu se datorează deloc slăbiciunii. Moartea sau exilul mi-ar deschide calea către nemurire, iar eu aș urma această cale cu zel eroic și arzător. Dar condamnarea mea, dar condamnarea tuturor democraților, nu v-ar da nimic și nu v-ar asigura binele Republicii. Am crezut că nu sunteți întotdeauna dușmani ai acestei republici, până la urmă. Ați fost, fără îndoială, chiar republicani cinstiți; de ce nu continui sa fii ei? De ce

nu considerați că voi, care sunteți (cuvânt tăiat) oameni, ca și ceilalți, v-ați înșelat temporar sub influența inevitabilă a (cuvântului tăiat) amărăciune cauzată de circumstanțe, care v-au împins într-o altă direcție decât noi? De ce nu renunțăm cu toții în cele din urmă la extreme și ajungem la un compromis rezonabil? Patrioții, majoritatea poporului, au o inimă însângerată; să-l chinui și mai mult? Care va fi rezultatul final? Nu merită ei, acești patrioți, ca rănile lor să nu fie iritate, ci în cele din urmă vindecate? Vei putea face bine de îndată ce vrei, pentru că în mâinile tale este concentrată toată puterea guvernării. Cetăţeni, membri ai Directoratului, guvernează în felul poporului: asta este tot ceea ce vă cer aceiaşi patrioţi. Vorbind în acest fel în numele lor, sunt sigur că nu îmi vor întrerupe discursurile. Sunt sigur că nu mă vor respinge. Văd posibilitatea unei singure soluții rezonabile - să afirm că nu a existat o conspirație serioasă. Astăzi, cinci oameni, s-au dovedit a fi mari și generoși, își pot salva patria. De asemenea, vă garantez că patrioții vă vor acoperi cu trupurile lor și nu veți mai avea nevoie de armate întregi pentru a vă proteja. Patrioții nu te urăsc, ci doar acțiunile tale anti-popor. În numele meu, ți-aș fi dat și atunci o garanție, la fel de cuprinzătoare ca și sinceritatea mea. Știți ce influență am asupra acestei categorii de oameni, vreau să spun - asupra patrioților. O folosesc pentru a-i convinge că, pentru că ești un popor, ar trebui să fie alături de tine.
Nu ar fi rău dacă, în urma acestei simple scrisori, pacea ar domnea în Franța. Impiedicand publicitatea cazului caruia ii este dedicat, nu vom impiedica astfel (cuvantul taiat) ceea ce impiedica instaurarea pacii in Europa?
Semnat: G. Babeuf.
SCRISOARE CĂTRE FELIX LEPELETIER40
Turnul templului. 26 Messidor IV [15 iulie 1796]
Bună, dragă Felix, nu-ți fie frică la vederea acestor rânduri înscrise de mâna mea. Știu că tot ceea ce poartă amprenta oricărei relații cu mine poate inspira anxietate. Sunt o creatură pe care toată lumea o evită și este considerată mortală să o abordeze. Între timp, conștiința îmi spune că sunt curat, iar prietenii mei adevărați, adică câțiva oameni drepți, știu și ei că nu am ce să-mi reproșez! Dacă și ei se îndepărtează de mine, nu este din ostilitate, ci din cauza fricii pe care le insufla artificial în mod artificial oamenii răuvoitori care amenință să-i considere infractori și să-i trateze ca atare.
296 '
În aceste condiții, trebuie să fiu atent cu oamenii de treabă, iar asta ar presupune renunțarea completă la orice comunicare cu ei, pentru a nu le oferi nici cel mai mic motiv de îngrijorare. Dar acele considerații care apar în mod firesc la o persoană care stă la marginea mormântului mă fac să decid să fac acest pas în relație cu unul dintre concetățenii mei, respectat mai ales de mine. Fac asta cu atât mai de bunăvoie pentru că nu am nicio îndoială: risc cel mult să-i tulbur puțin existența pașnică. Un astfel de sacrificiu poate fi făcut în numele prieteniei. O voi ușura, o, bunule Felix, grăbindu-mă să te liniștesc! Nu-ți fie frică de nimic. Transmițându-ți acest mesaj, ultimul meu mesaj către tine, m-am asigurat că va depăși în siguranță toate obstacolele care s-ar putea întâlni pe drumul de la mine la tine. Acum, desigur, îți este mai ușor să-mi citești scrisoarea, iar eu să termin ceea ce trebuie să ți se spună. Scrisoarea mea se bazează pe ceea ce ți-am spus despre prietenia noastră. Te-am sunat prieten. Am

crezut și cred că o pot face. Și îți trimit ca prieten cu încredere... știi ce? Testamentul meu și ultima voință.
Leagă execuția lor cu presupunerea că nu vei fi persecutat pentru totdeauna... Tiranii, după ce au băut din sângele meu și din sângele câtorva dintre tovarășii mei nefericiți, s-ar putea să se mulțumească cu asta și, probabil, propriile lor calcule politice îi vor induce. să renunțe la intenția lor inițială de a-i extermina pe toți republicanii... Pe de altă parte, se poate întâmpla ca, după sfârșitul martirului meu, soarta să se obosească să dea lovituri asupra Patriei noastre și atunci adevărații ei prieteni vor respira liniștiți... Dacă ar fi În caz contrar, trebuie să-mi pierd orice speranță în raport cu cei care îmi vor supraviețui. Atunci totul va pieri într- o mare apostazie, care va înălța crima împotriva a tot ceea ce era cel mai strâns legat și mai aproape de virtute, de dreptate. Creațiile drepților, amintirea lor, familiile lor - totul se va cufunda în noaptea veșnică, totul va fi cuprins de decăderea generală. Dacă se întâmplă asta, atunci nu e nimic de vorbit, nu mai trebuie să-mi pese de cei care îmi sunt dragi. Gândul meu i-a urmat până la liniștea neantului, ultima limită inevitabilă a întregii existențe.
Continui sa merg de la prima presupunere... Prietene! Cred că am rămas demn de respectul, de simpatia unor oameni la fel de drepți ca tine. Nu puteai fi văzut printre acei ghinionişti machiavelici politici care mi-au agravat de o sută suferinţa şi mi-au grăbit moartea41... Trădători! Atribuindu-le celor cu care se presupune că au simpatizat cel mai mult cu un rol jos și rușinos, ei m-au portretizat, ale căror acțiuni sunt acum cunoscute și mărturisesc onestitatea intențiilor mele, puritatea lor! Eu, a cărui suferință și dragoste tandră pentru nefericita umanitate sunt atât de evidente! Eu, care am lucrat cu atâta inimă și cu devotament pentru eliberare
297
Danemarca, frații mei! Eu, care în această mare întreprindere am suferit un singur eșec după o serie de succese majore, spunând că nu sunt atât de prost!.. Ei, repet, m-au înfățișat ca pe un visător nenorocit și nebun sau ca pe un instrument secret al dușmanilor insidioși ai oameni... Nu le-a fost rușine să facă ecou tiranii, vorbind despre natura presupusă criminală a celor mai nobile eforturi îndreptate spre desființarea sclaviei și să pună capăt nenorocirilor teribile ale Patriei... De asemenea, nu au fost. mi-a fost rușine să mă învinuiască singur pentru această gravă crimă, împodobindu-l cu toate [accesoriile] cu care ei chiar sperau să-i dea înfățișarea unei crime și, între timp, eram destul de delicat să nu numesc pe nimeni, mi s-a părut corect doar să arăt întreaga coaliție de democrați a Republicii în ansamblu, pentru că, în primul rând, am considerat util să lovesc despotismul și, în al doilea rând, pentru că el credea că ar fi o insultă la adresa oricărui democrat dacă nu ar fi prezentat ca participant. într-o întreprindere atât de obligatorie pentru el ca restabilirea Egalităţii. Și ce au câștigat acești frați mincinoși, acești apostați din doctrina noastră sfântă? Ce au câștigat cu acest sistem, pe care l-au văzut drept culmea dexterității? Nu au reușit decât să se dezonoreze și să deruteze revoluționarii și poporul, care inevitabil își iau zborul în dezordine la vederea apostaziei conducătorilor lor. Arătând o asemenea slăbiciune, au reușit și faptul că au dat curaj dușmanilor. În cele din urmă, au reușit să grăbească moartea celor pe care au încercat cel mai mult să-i protejeze.
Nu ai participat la aceste urâciuni, prietene! Ați început deja să ne plătiți tribut, pe care îl veți confirma; poate doar un urmaș. Ne-ați

numit republicani virtuoși și energici, viteji martiri, cărora le considerați o onoare să fiți numărați. Ai spus că nu îi înțelegi „pe cei care în timpul revoluției au dat dovadă de tărie de caracter, dar acum par să fie bântuiți în permanență de o frică lașă de evenimente, iar fără o reflecție profundă își pierd inima și experimentează o amărăciune chinuitoare... La fel se aplică celor care se apleacă la meșteșugul ticălos al unui calomniator, iar acest lucru este cu atât mai dezgustător pentru că își mint în mod deliberat propria conștiință...". Dar ai mai spus că îi înțelegi mai bine pe cei care, „observând viciile fundamentale ale guvernării, vorbesc sincer despre asta, dau alarma puțin mai devreme decât arde toată casa; cei care nu aranjează un proces al Revoluției, ci o apără neîncetat...". Ți-ai exprimat temerile legitime că, din păcate, „poate veni ziua în care, în ochii poporului francez, cei mai buni prieteni ai săi, cei mai înfocați apărători ai săi, cei care erau gata să facă cele mai mari sacrificii pentru realizarea fericirii lor, oamenii . cu sufletul cel mai curat vor fi dușmanii lui..." De asemenea, se pare, ne-ai avut în minte și ai vrut să ne răsplătești 298
datorată când a spus: „Oricine luptă pentru Egalitate, toate viciile se ridică împotriva lui. Trupurile oamenilor drepți sunt treptele altarului libertății. Respectul de sine pune o persoană mai presus de toate urâciunile, iar el culege deja roadele care pledează pentru instituții excelente cu ajutorul cărora moralitatea, restabilind natura în drepturile ei, cheamă toți oamenii să se unească cât mai strâns sub semnul egalității pașnice. .
Cuiva care vorbește așa și, sunt sigur, gândește la fel, pot să mă adresez cu următoarele cuvinte:
Nu trebuie să vă explic că, fiind complet devotat oamenilor, nu m-am gândit deloc la treburile mele personale și nu am prevăzut deloc ce s-ar putea întâmpla în caz de eșec, precum cel care mi s-a întâmplat. Las doi copii si o sotie, ii las fara bani, fara mijloace de trai chiar acum. Nu, pentru un om ca Felix, nu ar fi un testament prea greu să-ți cerem să ajuți aceste nefericite creaturi să nu moară de lipsă. Fiica lui Michel, Lep... îl va ajuta în această cauză nobilă. Temperamentul caracterului ei, pe care am avut ocazia să-l observ, sensibilitatea ei, care nu poate fi trecută cu vederea și care s-a manifestat în mod repetat în relația cu oamenii nefericiți - toate acestea mă inspiră deplină încredere în ceea ce privește modul în care va răspunde când o vei lăsa. citeste aceasta scrisoare. Îmi veți permite să subliniez aproximativ ce mi-aș dori să mi se facă pentru acești nefericiți pe care îi las în urmă. Cel mai mare dintre cei doi fii ai mei, din câte pot judeca din puținul care s-a făcut pentru educația lui, nu va fi deosebit de dotat pentru cercetarea științei. De aici rezultă o altă sugestie că nu va avea o dorință ambițioasă de a juca un rol proeminent pe scena politică: acest lucru îi va permite să trăiască în pace și va evita viața grea și nenorocirile care s-au întâmplat pe tatăl său. Acest copil are însă o minte sănătoasă și un spirit de independență, rezultat al tuturor acelor idei pe baza cărora a fost crescut. L-am întrebat ce ar vrea să fie. Muncitori, mi-a spus el, dar muncitori poate dintr-o categorie mai independentă. Și mi-a spus meseria de tipar. Probabil că nu greșește atât de mult. Și nu doresc nimic mai mult decât ca el să-și urmeze înclinația. Nu pot spune nimic în acest sens despre fratele său mai mic: este prea mic pentru a-și putea da seama ce este în el. Dar dacă pot spera că vei face pentru el la fel ca pentru fratele său, voi fi destul de mulțumit 43 ... G. B. nu a tânjit niciodată prea mult nici pentru el, nici pentru familia lui. Ambiția

lui era să asigure binele oamenilor. S-ar bucura dacă ar ști că copiii lui ar putea deveni într-o zi artizani cinstiți și pașnici, de care societatea are mereu nevoie și care, prin urmare, trăind în societate, nu vor simți niciodată nevoie.
Cât despre soția mea, având în vedere faptul că are doar talente economice și virtuți modeste,
299
venele mamei familiei, atunci ea are nevoie și de foarte puțin pentru a evita nevoia chinuitoare. Ar fi suficient să-i avansăm o sumă mică pentru a-i permite să înceapă o afacere foarte modestă care să asigure existența unei familii restrânse.
Pe lângă asta, bunul meu prieten, îți mai cer o favoare. Natura și cursul procesului meu mărturisesc că mai am ceva timp până în ziua în care voi muri de o moarte glorioasă pentru a ispăși acțiunile care mă fac un mare criminal în ochii dușmanilor omenirii. Ar fi o mângâiere pentru mine dacă soția și copiii mei m-ar însoți, ca să zic așa, la picioarele altarului unde aș fi jertfit. Ar fi mult mai valoros pentru mine decât un confesor. Vă implor, dă-le ocazia să facă această călătorie, ca să nu fiu lipsit de această ultimă bucurie.
Când corpul meu va fi înmormântat, tot ce vor rămâne din mine vor fi multe planuri, note, schițe de lucrări democratice și revoluționare, dedicate aceluiași scop important - sistemul filantropic, pentru care mor. Soția mea va putea strânge toate acestea și, într-o zi, când persecuția se va domoli, când oamenii cinstiți poate respiră mai liber și vor putea depune flori pe mormintele noastre, când se vor gândi din nou la mijloacele de a asigura fericirea omenirii pe care le-am oferit-o, veti gasi aceste bucati de hartie.si le veti prezenta tuturor campionilor Egalitatii, tuturor prietenilor nostri care ne pastreaza principiile in inima lor, le veti prezenta, repet, in memoria mea, o colectie de fragmente diverse. conţinând ceea ce contemporanii corupţi numesc visele mele.
Am terminat. Te pup si iti spun "Imi pare rau!"
G. Babeuf
PROCES DE VENDOME
SCRISOARE CĂTRE FAMILIE1
19 fructidor anul IV [6 septembrie 1796], Vendôme
Cum ați ajuns acolo, dragii mei prieteni? Pe jos, probabil, și ți-a fost greu, iar tu, se pare, erai foarte obosit. Ești bolnav? Ai reușit să găsești o locuință tolerabilă în aceste locuri? Răspunde-mi la toate aceste întrebări care mă frământă, aşteptând să spui verbal totul, până la cel mai mic detaliu, în ziua în care voi experimenta plăcerea de care am fost lipsit de atâta vreme, te îmbrăţişez, vorbesc cu tine, ne vedem. După cum ți s-a spus ieri, asta se va întâmpla în curând. Acesta va fi atunci când coridorul de conversație va fi terminat, iar arhitectului i s-a recomandat deja să finalizeze această lucrare mai repede decât toți ceilalți. Cu toate acestea, incertitudinea acestei perioade mă deprimă. Nu te-am văzut de atâta vreme: și așa meriți atenția mea, iubirea mea! .. Frumoasă mamă, frumos copil, să nu grăbesc, dacă e în puterea mea, momentul în care te pot pune în brațe. . O să scriu, o să scriu imediat primăriei și o să implor să ne grăbim întâlnirea, să o acordăm, dacă se poate, astăzi. Cum mi-ai aranjat Camille? Sărac, copil drag! Numai că nu și-a putut urma tatăl tandru... Probabil că din cauza asta ar fi plâns, trebuie să fi plâns deja. Sufletul său tânăr, crescut în cea mai duioasă simplitate, cunoștea de mult natura și cele mai înduioșătoare afecțiuni ale ei. De ce este încă atât de slab, ar putea să te însoțească în aceste condiții

groaznice și cât de fericit ar fi Gracchus Babeuf. Dă-mi toate știrile despre această tânără creatură. Spune-mi unde l-ai pus? Cum poate trăi în absența ta. Câteva cuvinte despre treburile mele, despre care mi s-a părut ieri îngrijorat. Ne-am distrat bine pe parcurs. Am petrecut doar o noapte în închisoare, și asta a fost la Rambouillet. Nu a trebuit să cheltuim nimic al nostru și am fost tratați bine peste tot și la fel și aici. La prânz ni se dă ciorbă, carne fiartă, un preparat cu legume, iar seara o altă mâncare cu legume; În fiecare zi dau o sticlă de vin. Suntem grăbiți. Nu voi amâna scrisoarea, astfel încât să o primiți cât mai curând posibil. Răspunde-mi.
La revedere dragii mei prieteni.
301
SCRISOARE CĂTRE SOȚIE2
25 fructidor anul IV [12 septembrie 1796]
Ieri, dragul meu prieten, ți-am scris două scrisori; în nota anexată le cer de la primărie; Sper că acesta din urmă vi le va oferi. Nu-mi pot imagina a cui vină încă nu ai primit ph. Vă trimit petiția pe care o cereți. Sunt sigur că îți va fi predat imediat și că vei realiza tot ceea ce este de neconceput să refuzi o persoană din poziția ta. Trimit acest răspuns primăriei prin curier, posibilitatea căruia supraveghetorul mi-a oferit cu amabilitate ocazia. Pupici tie si Emil. Răspunde-mi azi, nu mă îngrijora.
G. Babeuf SCRISOARE CĂTRE SOȚIE
3 sans-culotides Anul IV [19 septembrie 1796]
Ieri, prietene, nu am primit nicio veste de la tine. Adevărat, nici eu nu ți-am scris. Dar ce as putea sa spun? De vreme ce nu avem voie să ne vedem, iar scrisorile noastre sunt privite de cenzori, sunt nevoit să mă închid într-un cerc monoton de fleacuri neînsemnate, repetate la nesfârșit. „Bună ziua”, „bună seara”, „ce mai faci”, „și eu mă simt destul de bine”... – la asta ar trebui să se limiteze corespondența noastră. Revărsările sincere prietenoase sunt absolut imposibile pentru noi; cum ne putem răsfăța cu ei sub privirea atentă a lui Argus, care așteaptă doar o ocazie de a folosi toate remarcile noastre în avantajul lor, de a spune dușmanilor noștri tot ceea ce îndrăznim să spunem împotriva lor și de a ne batjocori dacă ne îngăduim? în reflecție asupra adversității noastre. În consecință, în fiecare zi trebuie să se închidă în limitele înguste ale locurilor comune. Această repetare constantă este obositoare și dezgustătoare. De aceea nu ți-am scris nimic ieri. Cu toate acestea, nu am de gând să transform o astfel de tăcere într-un obicei, deoarece chiar și cele mai slabe vești despre sănătatea ta sunt departe de a-mi fi indiferente, așa cum ești profund atins de informațiile despre a mea. Mai trebuie să mărturisesc că tăcerea mea, care, până la primirea acestei scrisori, trebuie să vă fi tulburat foarte mult, se datorează în parte studiilor mele; știi cât de greu îmi este să mă smulg de la muncă când sunt cufundat în ea.
Am primit lenjerie și o scrisoare de la Emil alaltăieri. Îți returnez lenjeria murdară - cămașă, chiloți, batistă, batistă, șapcă de noapte, o pereche de ciorapi. Trimite-mi niște ulei de gătit și o perie de pantofi. Voi încerca să găsesc timp înainte de mâine să scriu scrisorile despre care mi-ai spus în legătură cu Camillus și alte chestiuni și ți le voi trimite. Te pup si te salut, apoi te informez ca azi nu ma simt rau, scrie-mi daca este cazul tau.
G. Babeuf
302
Scrisoare către familie
1 Vendemière, Anul 5 al Republicii [22 septembrie 1796]

Aseară am primit o scrisoare de la fiul meu. Se înșeală crezând că i-am reproșat în scrisoarea mea. Lasă-l să înțeleagă că nu am făcut niciodată așa ceva. Îi dădeam doar sfaturi. Înainte de a decide ceva cu privire la intenția lui de a urma școala centrală, aș dori să știu ce se predă acolo și în ce fel. Ar fi bine dacă ați găsi pe cineva care să-mi explice asta în fiecare detaliu.
Vă rog să încercați să-mi predați lenjeria în seara asta. Se pare că mâine vom fi chemați la procesul Curții Supreme pentru a ne analiza protestul. Cred că această sărbătoare va fi publică și aștept prezența ta.
Anunță-mă cât de bine ești așezat aici, dacă simți vreo lipsă, având în vedere că încă nu ai nicio legătură cu Parisul. Aș încerca să vă ofer ceea ce aveți nevoie în acest timp, dacă aveți cu adevărat nevoie. Te sărut, la revedere.
G. Babeuf SCRISOARE CĂTRE FAMILIE
3 Vendemières, Anul 5 al Republicii [24 septembrie 1796]
Am primit, dragii mei, toate scrisorile voastre și anume: acum două zile de la Emil, împreună cu lenjerie, una ieri de la mama lui și ultima aseară de la el însuși. Chiar înainte de a mă informa, am aflat că ședința de judecată a fost amânată pentru ceva timp din cauza necesității de a discuta despre protestul nostru. Sunt de acord cu ceea ce îmi scrieți cu privire la solicitarea de contact; poți fi sigur că mi-ar plăcea să-l folosesc la fel de mult ca și tine; dar v-am rugat deja să vă bazați pe discreția mea în această chestiune; fii sigur că voi acționa când și unde este nevoie.
Sunt foarte întristat de mărturisirea ta, dragă soție, față de nevoia pe care o simți. Nu credeam că ești în acea poziție. Dar voi începe imediat să caut mijloace pentru a vă ajuta. În acest scop, voi scrie diverselor persoane și sunt sigur că vă voi putea liniști foarte curând. Deci, încercați cumva să mai rezistați câteva zile și nu vă faceți griji.
Acum este rândul lui Emil al meu.
Chiar cred, prietene, că modul pe care l-ai ales este mai bun decât să mergi la școală și o voi accepta cu plăcere și te voi ajuta. Vă returnez lucrarea corectată și aștept cu nerăbdare să continui în viitorul apropiat. Copiezi destul de bine: nu sunt prea multe greșeli și este clar că cu o atitudine atentă la subiect poți obține ceva. Pentru a învăța orice, ai nevoie de o dorință puternică, aceasta este per-

Vedere a închisorii Vendôme (fosta mănăstire) în care a fost închis Babeuf
voe si conditia principala. Tot ceea ce te străduiești cu adevărat reușește de obicei. Aceasta înseamnă că, pentru a obține succesul, aproape întotdeauna este suficient doar să-l dorești cu putere.
Rescrierea nu este rea, creează obiceiul de a scrie corect cuvintele. Dar rescrierea singură nu este suficientă. Obiceiul, simpla memorare dau doar idei vagi si nedefinite despre ortografie. Doar regulile și principiile oferă cunoștințe solide5. Cei care studiază o materie și se limitează la copiere sunt ca oamenii care vor să cânte la vioară fără să cunoască muzica. Atât aceștia, cât și alții pot dobândi doar unele abilități, și chiar și atunci cu mari defecte. Pentru oamenii care nu înțeleg nimic din asta, se pare că amândoi își fac treaba cu destul de mult succes; dar pentru cei care înțeleg mai mult, adevărul este clar. Ei văd că unul nu este muzician, că instrumentul său scoate doar sunete false, iar celălalt nu-și cunoaște limba maternă și greșește aproape în

fiecare cuvânt. Prin urmare, pentru a obține stăpânire în orice, este imperativ să studiem regulile și principiile care stau la baza acestuia. Muzicianul trebuie să cunoască notele și sunetele corespunzătoare fiecăruia dintre ele. Pentru a vorbi și a scrie bine, se cere același lucru: regulile înseamnă același lucru aici ca notele din muzică. În plus, învățarea regulilor are avantajul, față de simpla memorare, că scurtează învățarea și o face mult mai ușoară. Căci regulile se aplică într-un număr infinit de cazuri, astfel încât, dacă știi o regulă care se aplică unui cuvânt, o poți aplica la o mie de alte cuvinte; o singură lecție face posibilă familiarizarea cu structura tuturor acestor cuvinte. Dimpotrivă, cu o simplă memorare
304
wiii nu poți face nicio generalizare și se pare că trebuie să memorezi ortografia fiecărui cuvânt separat; nu există un sfârșit pentru o astfel de învățătură și nu va produce niciodată rezultate bune. Cred că ești capabil să înțelegi toate acestea și că este util să știi despre ele înainte de a începe cursul. Așa că, din moment ce vrei să fiu singurul tău mentor, te sfătuiesc să nu te implici mai ales în rescriere. Cu toate acestea, nu ar trebui să o renunțați complet: așa cum v-am spus deja, această metodă este bună pentru a dobândi abilități generale pentru a vă obișnui să scrieți majoritatea cuvintelor în limbă. Dar pentru a obține un succes mai sigur, pentru a obține cunoștințe mai precise, va trebui să studiem împreună elementele de bază ale gramaticii. Tu singur, după toate probabilitățile, nu le vei înțelege. Vă voi ajuta stabilind aceste reguli, astfel încât să vă fie clare. Vă amintiți, desigur, că deja am început cumva astfel de cursuri. Trebuie să le continuăm. Mâine voi începe cu asta. Veți copia, memora și vă gândiți la ceea ce vă voi trimite zilnic. Acest lucru nu te va împiedica să-mi trimiți și zilnic una sau două pagini transcrise de tine, precum lucrarea pe care mi-ai trimis-o deja. Spune-mi, ești de acord cu asta? La revedere. Toate cele bune, micul meu tovarăș.
salut si fratie
G. Babeuf

SCRISOARE CĂTRE SOȚIE

5 Vendemière Anul V [26 septembrie 1796]

Primit aseară, dragul meu prieten, scrisoarea lui Emil, tocmai când îi trimiteam ceea ce îmi cere pe baza promisiunii mele. Voi trimite o continuare în seara asta. Vă scriu în această dimineață doar pentru a vă informa că sunt bine și pentru a vă trimite 36 de livre. Am văzut aseară o scrisoare a cetățeanului Zhom6, apărătorul oficial al domnului Rikor, în care afirmă că, în opinia sa, este nepotrivit să facem o publicitate prea largă, prin tipărire, protestului nostru, a cărui copie i-am trimis-o. . Nu numai că [nu] avem * o astfel de opinie, dar chiar considerăm că acest lucru ar trebui făcut cât mai repede posibil. Prin urmare, vă rog să arătați scrisoarea mea cetățeanului Zhomo și cetățeanului Lenyelo7, astfel încât aceștia să se convingă de necesitatea de a nu încrede acest text în poștă: pe lângă faptul că acest lucru poate dura mult timp, pot fi alte inconveniente. apărea. Prin urmare, este necesar ca cineva, fără să piardă o singură aruncare, să meargă la Paris și să nu părăsească tipografia până nu se termină totul *n³; adică, cel mai important lucru este că el ar trebui să supravegheze tipărirea și să supravegheze îndeaproape lucrătorii. Dacă nu știu cine

Aparent, există o greșeală de tipar în original: o negație este omisă, care privează
adică text.

pentru a încredința tipărirea, atunci putem numi două imprimante care, în opinia noastră, vor face față rapid acestei probleme. Iată adresele lor:
Primul: Camus, st. Universitatea, [Saint] Faubourg Germain, nr.139 sau 926.
Al doilea: Trandafir, st. Trois Canet, Cité, nr 10. M. Ricor, de altfel, îi va scrie cetățeanului Jom pe acest subiect. Buna ziua. Imbratisandu-te.
Îți trimit într-adevăr 36 de livre.

SCRISOARE CĂTRE SOȚIE

6 Vendemière, Anul 5 al Republicii [27 septembrie 1796]
Am primit scrisoarea ta azi dimineață, dragul meu prieten. Rikor ia dat lui Jom toate instrucțiunile necesare cu privire la tipărirea protestului nostru. Dacă nu aș fi atât de mulțumit de prezența dumneavoastră aici, v-aș ruga să mergeți la Paris pentru a accelera tipărirea și, de asemenea, pentru a ajuta la distribuirea broșurii. Sunt sigur că, mulțumită numeroaselor tale cunoștințe care au putut achiziționa acest pamflet și experienței tale în distribuirea unor astfel de publicații, ne-ai ajuta foarte mult să obținem fonduri nu doar pentru acoperirea cheltuielilor preliminare necesare, ci și dincolo. Dar să mai treacă câteva zile: este posibil să discutăm dacă aceste eforturi nu ne vor fi de folos tuturor și, în special, dacă nu vă vor răsplăti pentru necazurile pe care vi le provoacă. Am primit lucrarea scrisă a fiului meu, este bine făcută. Spune-i că-i voi scrie. Vă îmbrățișez pe amândoi.
G. Babeuf.
Spre supărarea mea, nu voi putea să-i scriu lui Emil până mâine dimineață. Trimite-mi, dacă poți, mai multă lenjerie până pe 8. Îți trimit lucruri murdare: o cămașă, o pereche de ciorapi, o batistă, o batistă.

SCRISOARE BALLIE8

6 Vendemière, Anul 5 [27 septembrie 1796] Cetăţean!
Mă veți fi foarte îndatorat dacă îi transmiteți cetățeanului Babeuf o cerere de a-mi trimite următoarele ziare: Le Révélateur, La Gazette française, Le Journal général, L'Ami des lois, de când nu le-am mai văzut din cauza întreruperii comunicarea noastră9. Nu-mi refuza amabilitatea de a-i spune să ia Gazeta Ezinului de la Curtea Supremă pentru același timp, adică. după numărul 56. În cele din urmă, o rog să predea o parte din lucrarea dedicată apărării mele, care urmează să fie tipărită acum. Mă vei mulțumi dacă îi spui toate astea.

- SCRISOARE CĂTRE FAMILIE

8 Vendemière, Anul 5 al Republicii [29 septembrie 1796]
Am primit aseară, dragul meu prieten, o scrisoare de la tine și o scrisoare de la Emil, precum și lenjerie curată. Nu va trimit pe cel murdar, pentru ca voi avea nevoie de cel curat doar in cateva zile, si apoi doar daca este cu adevarat necesar. Am auzit de plecarea cetățeanului Lanielo și, la fel ca și dumneavoastră, ne bucurăm că și-a asumat această sarcină, fiindcă suntem siguri că o va îndeplini bine. Astăzi nu vă voi scrie prea multe. Sunt suparat. Ceea ce am învățat despre comportamentul fiului meu nu mă poate mulțumi în niciun fel. Știi cât de greu îmi este să-l certam. Cu toate acestea, sunt obligat să o fac. Știu că este un remediu rău, dar poate îi va face bine. Sper că da, căci nu am altceva cu ce să mă consolez. Te las să vorbești cu el.

Bună seara.
G. Babeuf
Emil. Știu cum îți petreci timpul dragul meu prieten. Sunt oameni care te văd și îmi povestesc despre toate. Ești mereu lângă râu și pe stradă; mama de multe ori trebuie să te caute și de obicei te găsește zbătându-te în compania unor băieți notorii. Nu-mi spui singur despre asta. Dacă ai face numai fapte bune și lăudabile, nu ai ezita să vorbești despre ele și, bineînțeles, nu ai ezita să-mi descrii la sfârșitul fiecărei zile cum ai petrecut-o. Ești locul pe stradă, lângă râu și în compania unor mocasini prost crescuți? În ultimele zile, am încercat să găsesc un motiv pentru care nu poți înțelege nimic. Acum nu mă mai surprinde. Trăiești, gândești, respiri într-o atmosferă de frivolitate și lenevie!.. Toți oamenii care duc un asemenea mod de viață sunt la fel ca tine, ignoranți și proști; acestea sunt trântori într-un stup: albinele, adică muncitorii, dau miere, în timp ce alții o mănâncă. Ești deja un băiat mare: nu te-ai gândit la faptul că de zece ani încoace trăiești în detrimentul societății? Ți-a împrumutat fonduri pentru asta, a funcționat pentru tine în speranța că, atunci când vei deveni bărbat, vei rambursa aceste cheltuieli și, la rândul său, vei ajuta la creșterea altor bărbați care nu sunt încă capabili să lucreze la egalitate cu ceilalți. Cum poți realiza asta dacă nu vrei să înveți nimic? Acordați atenție faptului că pentru a stăpâni chiar și cel mai puțin complex, chiar și cel mai simplu meșteșug, trebuie să studiați din greu și, în plus, acestea trebuie să fie practicate de dimineața până seara. Înțelegeți că, dacă aveți de gând să învățați lucruri nu chiar simple, atunci veți avea nevoie de și mai multă diligență pentru asta. Va trebui să vă dedicați tot timpul acestui lucru. Vreau să cred că până acum tinerețea ta extremă ți-a servit drept scuză. Dar acum ai ajuns deja la vârsta conștiinței

și poți fi rezonabil. Și dacă nu faci asta nici acum, când ți se aduce aminte de asta, atunci va trebui să fii deja găsit cu adevărat vinovat. Știu foarte bine că tinerii au nevoie de divertisment și nu vreau să te privez complet de ei. Îmi amintesc foarte bine că atunci când eram puțin obraznic ca tine și începeam jocul, atunci nicio forță nu putea să-mi distragă atenția de la asta. Părea că sunt bătut în cuie acolo și credeam că, în afară de joc, nu e nimic plăcut pe lume. Dar trebuie să vă spun că de îndată ce am început studiul și am făcut primul progres, am început să-mi găsesc mult mai multă plăcere decât să comunic cu tovarășii mei și, în cele din urmă, am renunțat la tot și am început doar să studiez. Dacă vrei doar asta, ți se va întâmpla același lucru, iar această considerație, precum și faptul că cu siguranță nu vei deveni dronă, mă face să cred că vei lua o decizie mai capabilă să mă mulțumească. Pentru a avea succes, trebuie luate anumite măsuri. Forțați-vă să-mi raportați zilnic cum vă petreceți timpul. Această datorie, pe care o vei pune asupra ta, te va obliga cu siguranță să te comporți în așa fel încât să-mi poți spune numai vești bune, pentru că îți va fi dureros să-mi trimiți vești proaste. Și dacă trebuie să o faci vreodată, te va ajuta și pe tine. Te voi certa, așa cum fac acum, și presupun că tu însuți vei recunoaște că din când în când astfel de sugestii nu-ți vor face rău. Să revenim la ce tocmai ți-am spus. Am recunoscut că la vârsta ta divertismentul este esențial. Asta cred că ar trebui să fie: roagă-i mamei tale să ia o mică plimbare cu tine în fiecare zi. Sunt sigur că ea va fi de acord cu plăcere, iar tu o vei răsplăti petrecând toată ziua cu ea. Mângâie-o în toate durerile ei și

încearcă să fii constant lângă ea. In felul acesta vei putea invata ceva si in acelasi timp sa iti indeplinesti datoria de fiu bun. Ți se potrivește? Spune-mi. Vrei să-ți spun dronă? Este o poreclă foarte rușinoasă și, sincer, o vei merita dacă nu înveți din ceea ce tocmai ți-am spus. Ca să-l căliți mai bine, mă voi limita astăzi la el. Copiați-l și trimiteți-mi-l împreună cu raportul zilnic în același spirit cu care v-am scris. Este suficient pentru voi toți mâine. Dacă întrebați cum să umpleți restul zilelor, atunci nu îmi va fi greu să vă răspund; căci se pare că deseori îți petreci tot timpul în joc cu scuza că nu te întreb nimic. Dar dacă ești dispus să fii conștiincios și să încerci să-ți înțelegi bine gândurile, vei descoperi că pasiunea ta pentru joc este cea care te face să faci astfel de argumente. Nu ți-am spus deja că în cazul în care nu-ți pot trimite o anumită lecție, îți poți umple timpul liber citind, copiend, orice. Îmi iau rămas bun de la tine fără niciun sentiment rău. Nu ne-am certat. Începând-o

scrisoare, am fost oarecum enervat. Dar după ce m-am gândit cu atenție, m-am hotărât - chiar înainte ca tu însuți să-mi spui despre asta - că vei lua în serios corectarea ta și am încetat complet să fiu supărată. Spune-i mamei că sunt bine. Spune-i și că, după părerea mea, cetățeanul Lanielo va încerca să grăbească transferul banilor pe care îi aștepta de la Paris; dar daca dureaza prea mult, anunta-ma si iti trimit ce mi-a mai ramas. Nu ar trebui să vă refuzați în mod decisiv nimic de care aveți absolut nevoie.
Tatăl tău G, Babeuf

Scrisoare către familie
10 Vendemière Anul V [1 octombrie 1796]

De ce, dragă prietene, spui că nu ți-am scris de patru zile? Calculați mai bine - veți vedea cât de greșiți. Dar, apropo, după ce mi-ai scris despre asta, se pare că ai primit ultima mea scrisoare și asta face calculele tale și mai eronate, deoarece răspunsul lui Emil indică că a primit-o. Sunt foarte departe de orice supărare la plângerile tale constante: până la urmă, înțeleg perfect sentimentele cu care sunt dictate. Nu fi supărat pe mine dacă amân să trimit mesaje despre mine mai mult decât de obicei; ține cont odată pentru totdeauna că asta se întâmplă atunci când sunt ocupat cu ceva de care am nevoie. Și tu și cu mine - amândoi am părăsit deja epoca himerelor. Este permis ca tinerii și fecioarele drăgălașe să se alarmeze, să leșine, fără a avea informații unul despre celălalt timp de două sau trei ore: pentru noi ar fi ridicol.
Nu-ți face griji pentru sănătatea mea; Mă simt bine, am citit știrile Camillei mele cu mare satisfacție. Când vrei și vei găsi necesar, să-i scriem din nou; după părerea mea, scrisorile noastre aduc o mare bucurie băiatului bun. Numai din această cauză, sunt gata să-i scriu cât mai des.
Să vă permit să vă prelungiți șederea aici nu m-a deranjat: eram sigur că nu sunt necesare eforturi deosebite pentru ao obține. Faptul că ești într-adevăr o soție legală este pe deplin confirmat de pașaportul tău, și de dovezile opiniei publice, și de copilul care te însoțește, și de întreaga ta înfățișare, care în niciun caz nu te permite să fii confundat cu o curtezană. Nu înțeleg de ce cineva ar bănui asta, decât din dorința de a te jigni.
La revedere. Te las să vorbești cu Emil.
Soțul tău G. Babeuf

Émile Babeuf. ,

De ce, prietene, nu scrii nimic despre stilturile tale? Potrivit zvonurilor, se adaugă la înălțimea ta, cu ajutorul lor treci râul... Toate acestea sunt frumoase, dar nu mă încântă. Mi-e teamă că măreția asta ar putea să te lase nenorocit mental, iar scrisoarea ta de ieri mi-a confirmat anxietatea. Mă acuzi că intenționez să te înghit; Înțeleg ce ai vrut să spui: insultă *. Văd cu tristețe că nu sunteți la fel de familiarizați cu sensul acestui cuvânt și cu ortografia lui, iar motivul pentru asta sunt stilturile voastre și lucruri de genul ăsta. Ceea ce v-am scris în scrisoarea mea anterioară nu este în niciun caz o insultă, la fel cum despre ce scriu aici nu este. Aceasta este consecința acelei deficiențe împotriva căreia v-am avertizat mereu. Ți-am spus că nu trebuie să repeți niciodată cuvinte ca un papagal; că este absolut necesar să-ți imaginezi cu exactitate sensul cuvintelor pe care urmează să le folosești; că cele mai simple cuvinte necesită o înțelegere clară a lor dacă îndrăznești să le folosești, pentru că altfel riști să cazi în postura de leneș. Încercați să învățați această lecție. El este unul dintre primii și unul dintre cei mai importanți. Ieri te-ai grăbit cu raportul pe care ți l-am cerut. Te-ai mulțumit să spui: „Astăzi am încercat să mă abțin cât am putut”. Acest lucru este foarte bun, dar măsura eforturilor tale nu îmi este clară din asta. Care a fost gradul de izolare? Se pare, de altfel, că obiceiul este puternic înrădăcinat. „Am încercat tot posibilul”. Mărturisește dificultățile, mărturisește ceva care este costisitor și, în cele din urmă, mărturisește puterea acelei înclinații care trebuie înfrânată. Dar când „încercați” să realizați acest lucru, evident ați reușit doar „atât cât ați putut”, adică, probabil, nu ați stat mult timp pe picior. Simt aici ceva care mă supără. Dacă pentru succes ai depus doar un mic efort în timp ce lecția este încă proaspătă în memorie, atunci, de îndată ce se estompează puțin în memorie, efortul tău va deveni și mai mic. Astăzi va face doar o ușoară impresie asupra ta, mâine vei uita complet de el. Asta am citit din fraza ta simplă. Veți înțelege de aici că sunt iute la minte; fără să-mi spui totul, nu vei câștiga mare lucru. De acum încolo, te rog să fii sincer cu totul. Cred că vrei sincer să te îmbunătățești; grozav: atunci acceptă-mi ajutorul. Un om cinstit spunea că nu se teme dacă acțiunile lui devin cunoscute de toată lumea, pentru că întotdeauna face bine; și-ar dori chiar să locuiască într-o casă cu pereți de sticlă: atunci oricine putea deveni martor la faptele lui. Ar trebui să fim toți la fel. Așa că te sfătuiesc să-mi spui totul

• Emil a scris în mod greșit eingure în locul cuvântului „rănește”.

atunci te pot îndruma într-un mod prietenos când te rătăci. Nu-ți dau altă sarcină până nu-mi spui despre intențiile tale în acest sens: adevărul este că merită să-ți asumi sarcina de a preda pe cineva doar atunci când ești pe deplin convins că elevul este demn de asta și că eforturile nu vor fii degeaba.

B. SCRISOARE CĂTRE SOȚIE

11 Vendemière, Anul 5 al Republicii [2 octombrie 1796]

Cetăţeanul Babeuf

Cetăţeanul Rikor mi-a dat o scrisoare pe care domnul Zhom i-a scris-o ieri. Se spune că, deoarece tipografia pariziană durează mult mai mult timp pentru a ne tipări protestul decât credeam, s-a pus întrebarea dacă insistăm să-l tipărim; se consideră că acest lucru este puțin probabil să aibă un beneficiu deosebit dacă decizia privind protestul este luată înainte ca acesta să fie publicat. Rikor a răspuns că protestul ar trebui tipărit în orice caz și nu este adevărat că

considerăm inutil să îl facem public chiar și după o decizie a Curții Supreme11. Mai mult, în opinia mea, nu se poate spune cu certitudine că, chiar dacă tipărirea va fi întârziată, nu se va putea termina înainte de decizia Curții Supreme. Începutul dezbaterii asupra acestui protest a fost amânat de la 15 la 17, iar din moment ce judecătorii trebuie să acorde acestei prime discuții o asemenea publicitate și să dedice atâta timp erotic cât necesită problemele importante ridicate de noi în protest, noi, din partea noastră, ar trebui să luptăm pentru cea mai mare libertate de acțiune și utilizarea tuturor mijloacelor posibile. Așadar, vă rog să-i aduceți la cunoștință cetățeanului Zhom observațiile mele, arătându-i această scrisoare și să se gândească dacă nu merită să le comunice la Paris persoanelor care sunt încredințate cu supravegherea tipăririi. În plus, ar fi bine să atragem atenția cetățeanului Zhom asupra unor alte circumstanțe. Unul dintre argumentele împotriva tiparului pare să fie teama că protestul, dacă apare după decizia instanței, nu se va dispersa și nu va achita costurile. Este urgent să scriem imediat la Paris că asemenea considerații meschine nu ar trebui să ne oprească în niciun fel. Până la urmă, scopul principal al muncii noastre nu a fost să vindem o broșură; suntem gata să-l distribuim gratuit, dacă este necesar. Din partea mea, pot adăuga că dacă le este greu să găsească mijloace pentru tipărire, atunci le voi obține. Îi voi scrie unui bărbat din Paris care ne va furniza hârtie, în întregime, sau cel puțin aproape în întregime. Și, pentru a înlătura toate obstacolele, pentru ca tipărirea să se desfășoare fără nicio întârziere, raportez din nou adresa tipografiei, care, sunt sigură, va face ce ne trebuie foarte repede: Domnul Trandafir, Cite quarter, st. Trois Canet, nr 10. Această adresă este una dintre cele două
311
Deja am trimis. Dar bănuiesc cu tărie că au apelat mai întâi la adresa Celălalt și că tocmai din această parte au apărut complicațiile în cauză. Cetăţeanul Zhom ar trebui să explice acestor oameni că, de îndată ce suntem fermi în decizia noastră, nu trebuie să ne mai consultăm cu nimeni; știm mai bine decât oricine altcineva ce ne este util și cum ar trebui să acționăm; toate consideraţiile de oportunitate imaginară, la care s-ar putea face referire, trezesc în noi doar regrete dispreţuitoare.
Returnez lenjeria murdară: cămașă, cravată, batistă, șapcă de noapte, o pereche de ciorapi, chiloți și un prosop. Am fost nedumerit în această dimineață să observ că în loc de una dintre cămășile mele, mi-ai trimis cămașa fiului tău. Îmi pusesem deja mâinile în mâneci când am observat că mânecile erau puțin strânse pentru mine: am ieșit din situație tăiându-le, iar lucrurile au mers ca pe roate. Acum trebuie doar să coasi ce am rupt.
Ultima lecție a lui Emil nu este așa rea. A rescris exact ceea ce i s-a cerut. Când redesenați, nu este dificil să imiteți ceea ce vedeți în original. Dar i-am spus în repetate rânduri lui Emil că acest lucru nu oferă cunoștințe reale. Principii, principii, acestea sunt principalele lucruri de învățat. Aștept răspunsul lui la scrisoarea mea de ieri pentru a-l îndruma din nou pe această cale. Cuvintele tale îmi dau din nou speranță că se va îmbunătăți. Numai să nu uite că nu este suficient să se pocăiască, să plângă și să se poarte bine pentru o zi, ci că o decizie fermă trebuie luată pentru o lungă perioadă de timp. Spune-i că îl sărut și îi doresc numai bine. Același lucru este valabil și pentru tine.
Prietenul tău G. Babeuf

SCRISOARE CĂTRE FIUL
13 Vendemière, Anul 5 al Republicii [4 octombrie 1796]
Am primit, prietene, cele două scrisori ale tale ieri. Am fost surprins să aflu de la ei că încă nu ați primit o scrisoare trimisă de mine a treia zi cu un mănunchi de lenjerie și două scrisori datate ieri. Asta înseamnă până la trei litere, pe care trebuie să le confirmați primirea, plus aceasta. Dintre cele două de ieri, unul, cel de dimineață, conținea imnul republican, iar celălalt, cel de seară, era o lecție și o scrisoare pentru cetățeanul Guilléchard din Paris cu privire la fratele tău Camille.
Revin la tine corectat cântecul despre un pisoi și ambele compoziții de ieri. Le găsesc perfect corecte, atât de corecte încât nu există aproape nimic de refacet în ele. Așadar, lucrurile vor continua: continuă, lucrează cu aceeași sârguință, cu aceeași perseverență - nu mai este nevoie de nimic.
Totuși, nu vreau să te epuizezi de muncă. Acum câteva zile, mama mi-a spus că ai refuzat să repari
312
stilurile tale. Nu am cerut deloc acest lucru, la fel cum nu cer să te privezi de distracție, dimpotrivă, ți-am spus că ar trebui să te plimbi cu mama ta în fiecare zi. În acest caz, ai putea uneori să-ți iei stilturile cu tine.
Sărută mama pentru mine și fii sănătos.
Tatăl tău G. Babeuf
SCRISOARE CĂTRE SOȚIE
15 Vendemière Anul V [6 octombrie 1796]
Dragă prietene, ieri nu am primit nicio scrisoare de la tine. Ce înseamnă?
Sper că atât tu, cât și fiul tău sunteți sănătoși. Scutește-mă de neliniștea tăcerii tale. Încă nu m-ați informat despre primirea celor două scrisori ale mele din data de 13 și a unei alte, ieri, din data de 14.
La revedere. Te sărut blând G. Babeuf
SCRISOARE CĂTRE FAMILIE
18 Vendemière [anul 5 - 9 octombrie 1796]
Am primit scrisoarea lui Emil la prânz. Se plânge că mi-a scris cinci scrisori la care nu ai primit răspunsuri. Le-am luat pe toate. Ți-am scris deja aseară, am scris o scrisoare lungă azi dimineață și acum scriu pentru a treia oară. Mă simt bine, nu-ți face griji. Dacă poți, atunci, din partea ta, asigură-mă în acest sens. Trebuie să presupun că vei primi toate scrisorile mele. Mâine dimineață îi voi trimite lui Emile eseul său corectat despre discursul lui Fouche, deputat pentru Nantes. La revedere dragi prieteni. O mie de săruturi tandre.
G. Babeuf SCRISOARE CĂTRE FIUL
19 Vendemière 5, dimineața [10 octombrie 1796]
Lucrurile merg bine, prietene. Aproape că nu există erori în eseul pe care vi-l revin. Vedeți adevărul proverbului: „Fapta învață faptele”. În general, asta înseamnă că dacă vrei să devii un meșter priceput, exersează-ți meșteșugul.
Acum trebuie să vă explic o greșeală foarte importantă pe care o faceți adesea. Confundați cuvintele „et” și „est” *. Aproape întotdeauna scrii „est”. Cu toate acestea, acestea sunt cuvinte complet diferite și există o diferență fundamentală între ele. „Et” în gramatică este definit de termenul „unire”, adică un cuvânt care servește la conectarea a două lucruri, de exemplu, „tu și eu”, „eu și mama ta”.

Cuvântul „est” se numește verb, derivat din verbul „a fi”, adică „a fi”, „a exista”; aceasta

♦ „et” - conjuncție „și”; „est” - persoana a 3-a singular. numărul verbului „a fi”.

servește pentru a se referi la toate lucrurile care există, de exemplu, „el este puternic”, „el este mare”, „el este puternic”. Este ca și cum ai spune: „Unul și așa există prin puterea lui, prin măreția sa, prin puterea lui”. Sunt foarte conștient că pentru a asimila mai bine aceste diferențe dintre conjuncții și verbe, ar fi fost nevoie de un an pentru a vă învăța mult mai devreme. Această lecție iese din lanțul general al studiilor tale și trec peste o serie de reguli care nu ți-au fost încă explicate. Dar, repet, greșeala ta este prea semnificativă și urăsc să văd cum o faci constant.

Îi trimit mamei rufe murdare, o pereche de ciorapi, o șapcă de noapte, o cravată și o batistă. Voi trimite cămașa veche abia mâine. Există o spălătorie care deservește gratuit întreaga unitate. Aș putea folosi serviciile ei, dar sunt convinsă că mama preferă să-mi spele singură rufele.

La revedere, vă sărut pe amândoi – și pe ea, și pe voi – din adâncul inimii mele.

G. Babeuf

Scrisoare către familie

20 Vendemière 5, dimineața [11 octombrie 1796]

Dragă soție, am primit scrisoarea ta ieri și am primit-o și pe a ta, prietene. Mă simt bine. Voi scrie mai multe în seara asta.

La revedere

Bunul tău prieten G. Babeuf

SCRISOARE CĂTRE SOȚIE

Și Brumaire Anul V [1 noiembrie 1796]

Dragul meu prieten, am primit scrisoarea ta azi dimineață. Pe 13 o să mă prezint din nou în fața președintelui și cred că în această zi voi termina cu el. Sper să am o întâlnire cu tine imediat. Iată două lucrări corectate ale lui Emil, pe care i le trimit. Am primit numărul 20 din Sudri și Ruze 13; daca ies alte numere, atunci da-mi placere si treci si pe ele. Bună seara. Te sărut din adâncul inimii mele. Mă simt bine tot timpul.

G. Babeuf

Îi trimit și fiului meu cea de-a treia lecție, pe care tocmai am primit-o în anexa scrisorii sale din această seară.

12 dimineața. Buna ziua. Scrisoarea mea de ieri a rămas în mâinile mele toată seara. Eu însumi sunt de vină pentru întârziere: am uitat să vă spun că am avut plăcerea să vă văd pe amândoi în timpul plimbării pe munte. Vremea a fost frumoasa, faci ce trebuie, profitand de vremea atat de buna.

SCRISOARE CĂTRE NECUNOSCUT

25 Frimer Anul V [15 decembrie 1796], Vandom cetăţeanul,

Nu te cunosc și totuși vin la tine doar să-ți cer o favoare. În niciun caz nu atribui acest act nici obrăzniciei mele excesive, nici sincerității mele obsesive. Acesta este rezultatul unei nevoi urgente de a striga după ajutor oricărei inimi înălțate, iar reputația ta, ca cea a întregii tale familii, care mi-a devenit cunoscută, m-a inspirat să mă întorc la tine.

Dușmanii și asupritorii poporului (pot folosi cu siguranță un astfel de limbaj când vorbesc cu tine), dușmanii poporului, zic eu, și-au trimis

aici prietenii și apărătorii; rudele acestor din urmă au mers după ei, mișcate doar de iubirea conjugală, filială și frățească, fără să aibă în vedere altceva. Și întrucât libertatea nu și-a îmbogățit niciodată aderenții înfocați, s-a dovedit că soțiile și copiii noștri, veniți aici după noi, s-au găsit aici complet fără mijloace și fără posibilitatea de a-și susține existența.
În special, aceasta este poziția soției mele și a fiului meu. Până acum, oameni cinstiți, nu lipsiți de filantropie, mi-au permis să-mi împart rațiile de închisoare cu cei dragi și, prin urmare, să le susțin măcar puțin existența deplorabilă. Dar o altă dificultate gravă a căzut pe umerii lor. Bărbatul care a îndrăznit să le dea azil este acum nevoit el însuși să părăsească locuința pe care o împarte cu rudele mele n. Și nimeni nu caută să dea azil soției unui astfel de mare conspirator; căci mai întâi ar fi necesar să-i descurajăm pe toți și pe toți, de parcă Gracchus Babeuf ar fi un monstru notoriu și un devorator de oameni.
Dacă tu, Cetăţean, după cum sunt asigurat, nu împărtăşeşti o asemenea prejudecată teribilă; dacă ești suficient de departe de el pentru a putea vedea că Tribuna Poporului nu și-a dorit niciodată altceva decât triumful virtuții și fericirea majorității membrilor societății, atunci te îndeamnă să faci toate eforturile pentru a a răspândit această părere printre alții și, de asemenea, să ajute familia lui, străduindu-se atât de dezinteresat să-l consoleze în așteptarea orei răstignirii pregătite pentru el de angajații și slujitorii tiranilor, n-ar fi fost aruncat în stradă.
Indiferent de circumstanțe, ea vă va exprima atât recunoștința ei, cât și a mea.
Dar dacă dintr-o dată se întâmplă una dintre acele minuni care se întâmplă ocazional, iar persecutorii se găsesc în bancă în locul celor drepți persecutați de ei, atunci eu însumi voi avea fericirea să vă mărturisesc recunoștința mea.
Salut democrat.
315

SCRISOAREA 11. CĂTRE N. EZIN15

26 Fremers [Anul V - 16 decembrie 1796]
Mi-ai arătat multe semne de afecțiune, draga mea, și sunt mândru că nu au fost atât pentru un bărbat, cât pentru principii pe care nu va înceta niciodată să le susțină. Acest comportament mă inspiră atât de respect și încredere încât nu ezit să vă revars gândurile cele mai intime.
Până în zilele fatidice ale Florealului (despre care poate nu ai ideea corectă), forțele Partidului Democrat erau enorme. Succesul acestor spectacole ar fi fost asigurat dacă nu ar fi fost nenorocita trădare care ne-a cauzat eșecul. Dar pierderile noastre nu ar fi fost ireparabile dacă n-ar fi fost compoziţia proastă a sediului falangelor plebee.
Mărturisești? Am făcut parte din acest sediu, dar această trădare a arătat că doar noi suntem sufletul lui. De îndată ce am plecat, adjuncții noștri au luat imediat fuga și toate coloanele, desigur, s-au împrăștiat în dezordine. Lașitate nefericită! Au fost încă destui oameni care au condus mișcarea împreună cu noi pentru a-și aduna toți adepții și a-i conduce așa cum am face noi. Absența noastră ar putea fi abia sesizabilă. Opinia publică era în general excelentă atunci. Era nevoie doar să declarăm: „Oameni! Nu vă fie teamă: eșecul câtorva soldați nu înseamnă nimic. Închide-ți rândurile și rămâi ferm; mai ai destui lideri. Nu ceda strigătelor tiranilor și sclavilor lor. Ele

înfățișează sub formă de fapte monstruoase intențiile generoase ale celor care au vrut să te salveze de asuprirea lor. Spune- le că nu te pot păcăli. Pune-i la tăcere asigurându-i că ceea ce și-au dorit prietenii tăi, îl vrei tu și că vei continua să lucrezi cu ei pentru a atinge acest obiectiv.
Este ceea ce ar fi trebuit să fie declarat la 22 și 23 Floreals în numărul „Iluminatorul Poporului” sau „Tribuna Poporului” în numele succesorilor lui Gracchus Babeuf; iar dacă ar fi făcut-o, nu s-ar fi cerut nimic mai mult; plebeii noștri și-ar fi păstrat energia; Dacă reacția nu ar fi început, comunicațiile s-ar fi restabilit rapid, iar victoria noastră ar fi venit doar puțin prea târziu.
În schimb, dezertorii nu s-au mulțumit cu un singur act de lașitate; au avut josnicia să renunțe la frații lor de arme și să facă ecou ucigașilor poporului. „O, da, aceste planuri, aceste proiecte sunt groaznice, sunt josnice și dezgustătoare!” strigau ei. Cel mai bun lucru de care erau capabili unii dintre ei a fost să ne declarăm întreprinderea doar nebunie și nebunie. Știm ce s-a întâmplat apoi: trădarea a prevalat și s-a deschis în fața noastră un abis de dezastre fără precedent.
Iată o prefață foarte lungă, pentru care îmi cer scuze
316
Eu, draga mea. . dar ajung în sfârşit la scopul scrisorii mele. Știi un anume... .* Îl numesc pustnic al meu I7. Îi cunoști și scrierile; îți amintești de acele multe articole lungi dintr-un ziar incredibil de incolor și de lacrimi, care, totuși, era prezentat oamenilor liberi din toate țările ca un câine plus ultra al propagandei revoluționare; Îți amintești, repet, acele articole lungi ale pustnicului nostru, în care el a fost primul care a formulat teoria prostiei și nebuniei afacerii 21 Floreal și, în plus, cu atâta inteligență încât toți ceilalți nebuni din rândul așa-zișii scriitori patrioti, inclusiv cei din ziarele „Ami de lois”, „Ami de la Patrie”, „Ami du peuple”, nu au omis să le repete; deci, vei crede că acest om aparent atât de prudent a fost de fapt, până în 21 Floreal, una dintre figurile principale din societatea acelorași nebuni și nebuni împotriva cărora a luat cu atâta râvnă armele.
Tăcut, însă, nu pot să vă spun decât despre asta. Nu există nicio dovadă împotriva Înțeleptului nostru și nu vreau niciuna, Doamne ferește. Dar acum voi explica de ce trebuie să vă încredințez aceste secrete. Acest om este cu adevărat foarte deștept și îl cred cu ușurință când susține că nu are nicio intenție rea. Este laș, dar nu cred că este o persoană rea. Cred că este sincer atunci când susține că scrie, inspirat de cele mai bune intenții, în speranța de a ne sluji Patria și pe noi, contestând fiabilitatea existenței unei conspirații imaginare și astfel făcând guvernul să pară ridicol și forțându-l. să-i fie rușine de persecuțiile pe care le-a inițiat. Acest proiect nu este lipsit de sens și toată lumea a văzut că a fost un succes. Dar se știe în general că cineva poate avea cunoștințe mari și, în același timp, are cele mai multe judecăți incorecte. Cea mai clară dovadă în acest sens este încăpăţânarea cu care sihastrul continuă să mâzgălească hârtie despre cazul nostru. El a predat de curând tipografiei sale manuscrisul unui mic pamflet, care, după cum mi-a spus el însuși, este în același spirit cu discursurile sale anterioare pe acest subiect și le completează. Dacă nu aș avea, așa cum v-am spus deja, o părere destul de înaltă despre calitățile morale ale acestui om, aș crede că el caută doar autojustificare și, într-adevăr, în acest scop metoda lui nu este deloc rea. Dar, repet încă o dată: după părerea mea, încrederea

lui că nu dăunează nimănui se datorează doar eronării opiniilor sale. Cred că aduce un rău foarte mare, mai ales acum. El opune deschis metoda lui de apărare cu a noastră și împiedică manifestarea simpatiei pentru noi, pe care deja am reușit într-o oarecare măsură să o stârnim. Până la urmă, dacă tu, un adept demn.. .* și.. .♦, protector. . și...*, elocvent și cu simțirea pe care o imaginezi

♦ Cuvinte tăiate de Babeuf.

noi, cum spuneți, sub forma unor luptători care cu generozitate nu și-au cruțat forțele de dragul triumfului drepturilor omenirii, iar altcineva ne atrage într-o formă exagerată și ridicolă, aproape în armura campionilor quijotici ai dreptate, atunci ar trebui să-ți fie clar că astfel de imagine distrage de la ceea ce ai făcut, deturnează de la ea atenția pe care o merită.

După părerea mea, ni s-ar face un serviciu foarte prost dacă, din milă, ne-ar da un loc într-un azil de nebuni în loc de 318.

pentru a ne da prilejul de a fi aruncati cu glorie de pe stânca Tarpeiana.

Scrisoarea mea este foarte incoerentă, pentru că o scriu în grabă, iar pentru a treia oară vă promit că veți trimite finalul, care, totuși, sper că va urma în curând.

Având în vedere aceste circumstanțe și considerente, vă rog să vă folosiți, dacă este posibil, influența dvs. cu imprimanta *,

• Aparent, vorbim despre proprietarul tipografiei din Vendôme, Cottereau-Penson, care a tipărit ziarul Ezina.

că amână sau, sub un pretext oarecare, refuză tipărirea unui nou brevet de prostie pe care unul de-al nostru este pe cale să ni-l dea. Folosiți toate mijloacele pe care le considerați posibile pentru ca această creație frumoasă să se odihnească pe tărâmul himerelor. Vă este clar, desigur, că atunci când aveți de-a face fie cu guvernul, fie cu Curtea Supremă, este absolut inutil să contați pe succes cu această manie de a construi castele în aer.

Sunteți la curent cu noul protest pe care urmează să-l facem; unește rugăciunile tale cu ale noastre, pentru a-i asigura succesul în ceruri.

SCRISOARE CODIFICATĂ CĂTRE SOȚIEI 18

4 pluvios [V ani - 23 ianuarie 1797]

O singură persoană este de pază în curtea exterioară. Trebuie să-l aducem de partea noastră. Îl vom duce cu noi la Paris. El va fi primit ca eliberator al prietenilor poporului. Este necesar ca acesta să preia postul de la 18 la 20.00. Vom trece prin casa despre care știți. Lăsați eliberatorul nostru să fie primul semnal în acea zi, la prânz sau mai târziu, cântând motivul „Victorie”, iar seara, la momentul potrivit, să lovească în mod repetat pământul cu patul pistolului de trei ori, iar și iar. Răspunde-mi prin cetățeanul despre care am vorbit.

SCRISOARE CĂTRE FIUL

1 Floreal V [20 aprilie 1797]

Îți trimit, prietene, compoziția ta de ieri. Consider că este destul de corect. Am aplicat la biroul municipal cu o cerere de a te revedea. Este foarte dureros pentru mine să pierd această oportunitate dintr-un motiv complet în afara controlului meu. Mi-aș dori ca toată lumea să fie vindecată de pasiunea scrisului pe hârtie în aceeași măsură ca și mine.

Spune-i mamei tale că, de dragul frățiorului tău, * să nu fie atât de supărată încât laptele să se strice. Sper ca toate acestea să nu dureze

mult, că administratorii cetățeni nu vor prelungi pedeapsa pentru tine, pentru mine și pentru toți cei care nu am luat parte la niciun truc excentric de multă vreme: nu îmi este deloc clar ce este miză, dar judec după toate semnele, că totul e vorba de astfel de bătăi de cap. Din suflet o sărut pe mama ta, pe fratele tău drag și pe tine. G. Babeuf

Îți trimit două pâini, o sticlă de vin, carne, trei ouă, măcriș. Mi-am primit haina. Trimit un prosop.

♦ Vorbim despre fiul cel mic al lui Babeuf Kai, care s-a născut deja în Vendôme.

SCRISOARE CĂTRE FIUL

[fără dată]

Trimite-mi, prietenului meu, cafea și niște zahăr pentru seara asta. Vă trimit carne etc., patru pâini, o sticlă de vin. Îți vor mai da una, care mi se cuvine pentru alaltăieri, pentru care trimit o sticlă goală în bucătărie.

Închină-te mamei tale, Kai și tine.

Te pup Babeuf

SCRISOARE CĂTRE FIUL

[fără dată].

Îi trimit fiului meu ouă, în cantitate de nouă bucăți; trei pâini; carne; două sticle de vin, inclusiv cea de ieri pe jumătate. Vă sărut pe toți, prietenii mei, din adâncul inimii mele.

G. Babeuf

Cereți apărătorul oficial să-mi furnizeze o schiță a discursului în apărarea mea și să încercați să mi-l rostească mâine.

SCRISOARE CĂTRE FIUL

[fără dată]

Îți trimit, prietene, două farfurii cu carne, trei pâini, unt. Trebuie să încercăm să-ți vindecăm fratele mai mic; Nu știu ce se întâmplă cu el astăzi, dar fața lui era foarte distorsionată. Îl sărut, dar și pe mama și pe tine.

Babeuf SCRISOARE CĂTRE FIUL

[fără dată]

Îți trimit, prietene, carne și trei pâini. Îți dau două sticle de vin mâine. Nu le trimit astăzi pentru că nu am sticle goale. Sărută-ți mama și fratele pentru mine. Te sărut din adâncul inimii mele.

G. Babeuf SCRISOARE CĂTRE FAMILIE

[fără dată]

Le trimit prietenilor mei dragi trei pâini, carne, omletă, o sticlă de vin. Mai returnez lenjerie si anume: o camasa, o batista, o pereche de ciorapi. Trimite-mi niște cafea în seara asta; Am zahăr. Te sărut de o mie de ori.

Babeuf SCRISOARE CĂTRE FIUL

[fără dată]

Îți trimit, prietene, cinci pâini, o sticlă de vin, o farfurie cu carne, șase ouă. Am primit tortul. Umflarea picioarelor mele s-a diminuat oarecum. M-am odihnit bine aseară. Ce

mama credea că arăt foarte slăbit, poate ca rezultat al oboselii mele prelungite. '

Din toată inima, prieteni, vă sărut G. Babeuf

SCRISOARE CĂTRE FIUL

[fără dată]

S-ar putea să par epuizat pentru tine, dar asta pentru că am lucrat toată noaptea trecută. Eu însumi am tot încercat să întâlnesc ochii mamei și să-i spun „bună ziua”. Dar ochii noștri nu s-au întâlnit. De unde ți-a venit ideea că sunt supărată pe ea? Vă trimit cinci pâini, o sticlă de vin, două farfurii cu carne. Din toată inima te sărut

Babeuf

SCRISOARE CĂTRE FIUL

[fără dată]

Îți trimit, prietene, cinci pâini, o sticlă de vin, două farfurii cu carne. Imi trimit in acelasi timp lenjeria murdara si anume: o camasa, o batista, o pereche de ciorapi. Ai descoperit că arăt mai bine, pentru că m-am odihnit. Sunt foarte încântat că și voi vă simțiți bine.

te pup G. Babeuf

Scrisoare către familie

[fără dată]

Salutare dragii mei prieteni. Vă trimit două pâini, o sticlă de vin, o farfurie cu carne, treisprezece ouă. În același timp îmi trimit lenjeria murdară și anume: o cămașă, o batistă, o pereche de ciorapi, o șapcă de noapte, chiloți, o vestă de iarnă. Vă doresc din suflet toate cele bune și sărut din suflet

G. Babeuf

DISCURS GENERAL DE DEFENSĂ A LUI GRACCH BABEF
ÎN FAȚA CURTĂȚII SUPREMĂ DIN VANDOME[19]

ANALIZA PRELIMINARA

Juriul cetățenilor I

Înainte de a vă prezenta discursul meu, cred că va fi foarte util să vă ofer un fel de prefață. Sunt conștient că fără o schiță preliminară, fără o primă idee analitică a planului său, a secțiunilor sale, a sferei sale și a întrebărilor pe care trebuia să le includ în el, poate, datorită particularităților construcției sale, nu ar fi să-ți fie ușor să-i urmărești dezvoltarea, să-i înțelegi totalitatea, să înțelegi legătura dintre toate părțile sale și relația dintre ele.

322

Discursul meu de apărare este amplu. Acest lucru nu ar trebui să vă surprindă. Desfășurarea procesului v-a dat o idee atât despre importanța acestui caz, cât și despre cantitatea extraordinară de detalii pe care o conține. Un rechizitoriu uriaș, trei-patru volume de documente care susțin acuzația și aproape fără excepție în ceva ce mă privea, au constituit fundația pe care a trebuit să mă bazez. Numai acea parte a discursului meu, pe care o consac în mod special respingerii acuzațiilor care mi se aduceau, trebuia, în mod necesar, să acopere aproape întregul conținut al acestor volume. Este ușor să văd unde trebuie să mă fi dus asta.

De fapt, chiar acum îmi încep apărarea. Până acum, nenumărate obstacole m-au împiedicat să fac asta. Împiedicat de opoziția instanței, lipsit de actele necesare, nevoit să vorbesc fără pregătire, am fost condamnat să suport cu blândețe grindina de săgeți plouată asupra mea de acuzatori, aproape neputând să respingă măcar pe unul dintre ei. Lucrul bun este că am reușit să adun toate forțele care m-ar putea ajuta să inversez acest număr imens de săgeți inamice. A venit timpul pentru marele act de rezistență.

Nu am nicio îndoială, cetățeni ai juriului, că nu ați avut idei preconcepute despre mine chiar înainte de a-mi auzi apărarea. Imediat după încheierea dezbaterii, eu, răspunzând președintelui, mi-am exprimat pe scurt încrederea în acest lucru. De asemenea, cred că nu ați tras nicio concluzie nefavorabilă din faptul că graba cu care am

fost forțat să răspund la întrebări despre o gamă largă de fapte în timpul mărturiei mele, răspunsurile monosilabice pe care am fost obligat să le dau, încălcarea deliberată a prevederilor ordinea de prezentare a documentelor și cererea grăbită de explicații, utilizarea cu pricepere a incapacității mele complete de a-mi exprima gândul din mers; Repet, nu ați tras, cred, nicio concluzie nefavorabilă din faptul că toate aceste împrejurări, luate împreună, m-au cufundat în cursul mărturiei mele într-un fel de stare de frustrare și jenă, care m-a împiedicat să pierd din vedere multele lucruri pe care a trebuit să le elucid.să se justifice. Amintiți-vă, am spus în repetate rânduri că îmi rezerv dreptul de a da instanței o explicație inteligibilă cu privire la toate problemele atunci când susțin discursul meu general de apărare. Orice altă persoană cu mai multă experiență în arta dezbaterii decât mine ar fi făcut același lucru dacă s-ar fi aflat în împrejurări similare - strâns, ca mine, prins, ca mine, de această mare de întrebări care se alternează rapid, sărind adesea și neașteptat din capăt la capăt.început, de la începutul până la sfârșitul istoriei acestui proces. Veți înțelege acum ceea ce am subliniat atunci, și anume, într-un astfel de caz și cu atâta multitudine de fapte și documente, este necesar să se respecte o anumită succesiune și o anumită ordine de legătură, fără de care devine aproape imposibil de explicat inteligibil. . Orice întrebare, dacă este prezentată în ordinea corectă,
21*
323
poate fi explicat în două cuvinte, deoarece este apoi precedat de tot ceea ce o leagă în mod firesc cu tot ceea ce l-a precedat; dar aceeași întrebare este incapabilă de explicație dacă este luată în mod izolat, sau explicația va necesita o analiză preliminară a altor patru sau cinci teme din care este o consecință. Acesta este unul dintre cele mai importante motive pentru care mare parte din mărturia mea lasă mult de dorit.

Apoi, pe lângă timiditatea și jena pe care le provoacă incapacitatea de a vorbi fără pregătire, se mai adaugă adesea un alt motiv, dând acuzatului în ochii judecătorilor o aparență de confuzie și confuzie, pe care oamenii care cunosc proprietățile inimii umane. nu trebuie luat drept semn de vinovăție. Un scriitor celebru (Mably), interpretând problemele de drept penal, a spus: „Primul sentiment experimentat de un om cinstit, atunci când este acuzat de un fel de crimă, trebuie să fie inevitabil un anumit sentiment de rușine care îl leagă: el este jenat că trebuie să se justifice. El este îngrozit de îndoielile judecăților umane. Și ar fi absurd să-i luăm jena drept o mărturisire în acele acțiuni despre care este interogat.

O persoană acuzată inutil se poate exonera mai bine dacă i se permite să se concentreze calm și să spună tot adevărul, fără să-i pună nicio presiune și fără să-l descurajeze cu afișarea unor prejudecăți jignitoare.

Acum, când vă prezint, cetățenilor juriului, toate acele explicații pe care, tocmai în această stare de concentrare, le-am reunit cu unicul scop care îmi atrage sufletul, și anume, pentru triumful adevărului și dreptății, vă rog. să consideri aceste explicații ca fiind echivalentul a tot ceea ce, dacă aș fi avut ocazia să fac asta, aș fi putut afirma chiar și atunci când mi-am depus mărturia. Întrucât audierea acestei mărturii a mea a fost prea scurtă, prea limitată având în vedere rolul important cu care sunt creditat în acest caz, acest discurs de apărare ar trebui să repare prejudiciul cauzat mie, să corecteze toate

imperfecțiunile mele. mărturie, toate lacunele, confuziile și ambiguitățile care ar putea rămâne în explicație.
După cum am promis, vă voi schița în detaliu și vă voi explica planul general al apărării mele, atât în întregime, cât și în ceea ce privește ordinea în care sunt prezentate diversele probleme, corelarea și legătura dintre ele.
Subliniază semnificația deplină a chestiunii care ți-a fost încredințată, marea influență, ce decizie pe care trebuie să o iei, o va avea inevitabil asupra soartei Revoluției, a Republicii și a tuturor republicanilor, amânând sau asigurând astfel succesul cauzei rațiunii. și principii corecte printre alte națiuni... să afirmăm măreția și natura înaltă a îndatoririlor tale... să arate adevăratele motive ale acuzației aduse împotriva noastră, care se rezumă la faptul că am propagat principii fatale tuturor tiraniilor. . tu-
3 24
să cheme umbrele eroilor care au fost uciși peste tot pentru aceeași crimă. ... pentru a prezice viitoarea persecuție a tuturor prietenilor libertății, ale căror cadavre vor servi drept trepte spre tron, care va fi imediat restaurat ... pentru a demonstra că într-o democrație adevărată această chestiune ar fi decisă de poporul însuși ... să concluzioneze că acest caz ar trebui apărat aici înainte de către reprezentanții judiciari ai poporului, ca și înaintea lor ... să le reamintească acestor reprezentanți datoria lor de a judeca acest caz în numele poporului, așa cum ar judeca el însuși, adică în conformitate cu interesele sale generale... așa este conținutul introducerii, pe care o voi încheia cu un raport despre ce ordine de prezentare voi urma în alte părți ale discursului meu de apărare.
Planul meu coincide în esență cu planul procurorilor, cuprins în raportul lor din 6 vantoza20.
În plus, munca mea va consta din patru secțiuni principale. β
În prima parte, pe care am intitulat-o „O viziune generală asupra procesului”, voi lua în considerare mai întâi ce persoane, ce nume apar în acest caz... Voi arăta că ideea de adevărați republicani despre curs a revoluției și a scopurilor ei diferă puternic de ideile acuzatorilor noștri... Voi sublinia diferitele acuzații... Voi adresa următoarele întrebări: a existat o conspirație? ce este o adevarata conspiratie? Sunt eu un conspirator?... Voi demonstra că am fost doar un apostol al principiilor democrației pure, căci am considerat-o singurul scop al Revoluției; că cu toată puterea mea am rezistat ca rezultatul său final fiind un sistem aristocratic, dar am făcut-o doar ca scriitor. — Voi descrie starea Republicii după 13 Vendémière IV, momentul cu care guvernul, acuzatorul meu, leagă începutul a ceea ce numește conspirația mea și ceea ce eu numesc ministerul apostolic al democrației; Voi dovedi că la vremea aceea Parisul era într-o dispoziție monarhistă; că avea motive să facă asta. - Voi arăta ce am făcut ca să-l întorc în sânul Republicii: ce considerente m-au ghidat în publicarea doctrinei mele despre fericirea universală; că tocmai aceasta a frustrat comploturile regalismului și a reatașat poporul de Revoluție. Voi dovedi că prin această faptă bună am meritat condamnarea guvernului și că a fost recunoscută drept începutul conspirației mele imaginare; că de atunci sunt acuzat că propovăduiesc tâlhărie; că această acuzație a devenit modelul și baza tuturor celorlalte acuzații; că acuzațiile aduse împotriva mea mai târziu, cum ar fi acuzația de a căuta răsturnarea guvernului din 1795, de a restabili guvernul din 1793 și de a extermina o mulțime de cetățeni, nu au fost decât o completare la această acuzație de bază. Voi fundamenta doctrina fericirii generale,

voi demonstra cu ușurință că nu este altceva decât adevărata democrație, scopul Revoluției și scopul oricărei societăți civile. De asemenea, voi demonstra că am considerat acest sistem pe un plan pur speculativ; pe care nu l-am flatat niciodată
325
spera să-i vadă înființarea și nu a considerat că oamenii sunt dispuși să o accepte. Voi examina expunerea acestui sistem publicată în Tribuna Poporului și, comparând principiile mele cu principiile multor filosofi-legislatori pe care guvernele regale nu s-au gândit să-i acuze de conspirație, voi demonstra că sunt doar elevul lor. și urmaș.
A doua parte, dedicată de mine la tot ceea ce, potrivit Procuraturii, a pregătit conspirația și a precedat-o... - se va baza în întregime pe următoarea maximă, recunoscută de procurori: „Că sfera de aplicare a legii conspirațiilor penale. , ca toate celelalte infracțiuni, începe doar acolo unde există tentative sau începerea executării. Pe baza rechizitoriului, pe baza declarațiilor procurorilor și a volumelor de acte de rechizitoriu, voi stabili că apariția acestor proiecte imaginare este asociată cu perioada imediat după Vendemière; aceasta apare la început numai în Tribuna Poporului şi în alte scrieri asemănătoare. Voi da noi argumente care să justifice conținutul acestor scrieri. Voi demonstra că nu sunt deloc conspiratori și deci nu pot fi imputați. Voi trece la o examinare cronologică a numeroaselor documente produse de Procuratură și datate de la Pluvioza 25 până la Germinalul 10. Printre aceste documente se remarcă atracția mai multor figuri de fundal pentru predicatorii democrației, celebra scrisoare către Joseph Bodson21, scrisoarea lui C. Germain, care ar fi inspirat o conspirație etc. Voi demonstra că niciunul dintre aceste documente nu a fost natura conspirativă.
În partea a treia, unde voi continua să mă ocup de toate documentele despre care se spune că intensifică conspirația, voi demonstra că nu a existat niciodată o astfel de organizație, nici metodele de execuție, nici intențiile și scopurile, așa cum sunt prezentate de acuzarea; Îți voi spune ce s-a întâmplat cu adevărat. Apoi voi analiza un anumit discurs imaginar care se presupune că a precedat și l-a pregătit conspirația, care, în opinia procurorilor de stat, a fost rostit la prima întâlnire a conspiratorilor. — Voi analiza un anumit proiect imaginar al unei dictaturi și un anumit proiect al unui tribunat. Voi dovedi toată fragilitatea acuzațiilor care s-au dorit a fi trase din toate aceste documente, dintre care unul este fictiv, iar celelalte două sunt nesemnificative, iar acestea din urmă nu sunt de acord și contrazic ideile proclamate în titlurile lor magnifice; Voi demonstra că acestea sunt doar schițe imperfecte, fragmentare, complet nelegate între ele, lipsite de orice legătură generală cu orice plan al conspirației. Voi ajunge să am în vedere documentele intitulate: „Crearea Directorului Insurecțional. Organizarea agenților civili și militari. instrucțiuni pentru acești agenți. Voi explica că aceste documente au existat doar în proiect; că nu au nicio legătură cu presupusul
326
vorbitor; că ele nu sunt nicidecum temelia lui, temelia ei principale, așa cum este descrisă în construcția iscusită și obsequioasă a acuzatorilor. Mă voi întoarce acum la luarea în considerare a acelor liste care sunt numite aici liste de agenți. Voi demonstra că acestea nu sunt deloc astfel de liste și că sunt legate de lucruri complet diferite; că nu au nicio legătură cu urmărirea penală; că, referindu-se la ei, este imposibil să dai vina pe oameni înscriși în ele și să-i

înfățișezi drept principalii criminali în această chestiune; că doar printr-o greșeală deplorabilă aceste liste imaginare au fost prezentate ca un fel de verigă intermediară între un anume Director insurecționar, înfățișat ca o organizație reală și serioasă, și toate documentele ulterioare; că, totuși, tocmai pe această legătură imaginară au fost construite și fundamentate eronat toate concluziile false ale sistemului de acuzare; concluzii care se prăbușesc inevitabil de îndată ce însăși temelia lor este răsturnată. Arătând în acest fel că presupusa creare a unui director nu are absolut nimic de-a face cu asta, voi demonstra că a rămas întotdeauna doar un proiect; și, întorcându-mă în cele din urmă la corespondență, voi constata că nu are nicio legătură cu el. Voi arăta că însele documentele conțin dovezi de nerefuzat că proiectul de creare a Directorului Insurecționar și instrucțiunile ulterioare nu au fost trimise niciodată nimănui. Voi explica că această corespondență are o bază diferită, că este legată de înființarea Societății Democraților, al cărei unic scop este de a revigora opinia publică, de a propaga principiile pure ale republicanismului autentic, de a observa și de a împiedica succesul unui conspirație regalistă evidentă. Aici mă voi opri parțial asupra rolului lui Grisel și asupra principalelor sale fapte. Voi detalia apoi dovezile existenței unei conspirații regaliste și aici sper să vă conving că așa-numita conspirație Floreal a fost îndreptată exclusiv împotriva partidului lui Ludovic al XVIII-lea, și nu împotriva guvernului francez. Voi arăta că dacă în actele acestui angajament, despre care, desigur, nimeni nu poate spune că nu a fost lăudabil; Voi arăta, repet, că dacă s-au plâns de guvernul de acolo, atunci aceste plângeri nu au ocupat acolo un loc aparte și s-au întâlnit doar pentru că, orb la intrigile prietenilor reclamantului, părea că vrea să-i ajute și stingherit, în loc să susțină, generos eforturile celor care au înțeles nevoia urgentă de a le combate. Voi reproduce dovezile pentru teoria conspirației creată de Cauchon22, voi lua în considerare încercările pre-floreale de a aplica această teorie și apoi originea și succesul importantei misiuni încredințate lui Grisel și familiei sale. Voi trece la o analiză a notelor și informațiilor aduse Societății Democraților de diverși corespondenți din districtele Parisului; făcând aceasta, voi afla care au fost simplele instrucțiuni pe care le-au primit în schimbul primelor și numai cu scopul de a forma opinia publică și de a observa intrigile regaliștilor. In spate

327

În aceasta voi analiza scrisorile din partea societății centrale și voi arăta că sunt în concordanță cu această tendință. Voi demonstra că această corespondență a ajutat la demascarea intrigilor cluburilor regaliste ostile Republicii și că i-a obligat pe adevărații prieteni ai țării lor să ia măsurile necesare. Voi spune povestea adevărată a legiunii de poliție, despre care s-au spus atât de multe în timpul procesului. Voi ajunge la acțiunile societății numite Societatea Democraților, care a avut loc cu puțin timp înainte de 21 Floreal. Voi vorbi despre presupusa asociere a celor care au fost numiți partidul egalilor cu cei care au fost numiți partidul foștilor membri ai Convenției. Voi trece în revistă documentele cărora li sa acordat o mare importanță și care au fost considerate ca fiind destinate să servească în momentul presupusei explozii și după aceasta. Această secțiune va include așa-numita listă a democraților care vor fi incluși în Convenție23; liste de oameni capabili să comandă; diverse proiecte de rezoluție; o nouă organizare imaginară a puterii executive și a principalilor ei purtători; Voi lua în considerare mijloacele de

realizare a presupusei conspirații; Voi demonstra că nu a existat absolut nicio conspirație: voi arăta ce sunt cu adevărat așa-numitul „act de insurecție” și alte câteva documente la care se face referire aici. Voi vorbi despre Drouet și despre ce am în comun cu el. Voi vorbi despre Manifestul Egalilor24 și despre tot ceea ce s-a numit pregătirile finale pentru conspirație. Voi încheia prin a arăta că și așa-numita Societate a Democraților a observat în cele din urmă cu cât de viclean a încercat să-i dea aspectul unui fel de Comitet Insurecționar; că a văzut în instigările, în provocări, în propunerile nesăbuite cu care a fost asediată, unul și același motiv ticălos - intenția de a atrage pe toți republicanii într-o singură capcană, un mod machiavelic de a crea un pretext pentru a-i condamna pe toți. deodată și distrugând astfel Republica; Voi arăta că s-a hotărât să renunțe, că de fapt a renunțat înainte de 21 Floreal tot ceea ce putea să o ducă în capcană; Voi cita documente care confirmă fără ambiguitate acest lucru. Apoi voi rezuma întreaga parte generală a apărării mele și voi trage din aceasta concluzia clar dovedită că nu a existat nicio conspirație.

În a patra și ultima parte, mă voi apăra pe baza raportului procurorului Bayi25. Voi răspunde la toate acuzațiile pe care le face împotriva mea și sper să infirm cu succes acea parte din acuzațiile sale în care îmi atribuie un rol important în ridicarea construcției conspirației. Indiferent de dovada că nu a existat o conspirație, voi prezenta dovada că nu sunt un conspirator.

Într-un rezumat concis, voi repeta toate datele care susțin și susțin două propuneri: nu a existat o conspirație a celui de-al 21-lea Floreal; nu existau conspiratori.

328

Ce spațiu imens, cetățeni ai juriului, trebuie să acționez. Munca mea este extinsă; cu toate acestea, încă nu este suficient de extins, dacă ne amintim numeroasele detalii și materiale ale acestei case memorabile. Nu am avut timp suficient să fac această lucrare cu toată grija de care are nevoie. Veți observa că sunt probleme pe care le-am neglijat. Acest lucru vă va reumple clarviziunea și înțelepciunea. Când vă vorbesc (pare prea superficial) despre acele documente care se numesc acuzatoare și o examinare amănunțită a cărora, pentru a se justifica, ar duce fără îndoială prea departe datorită numărului lor mare, veți fi purtat, desigur, departe cu gândul la aceste documente, într-o bună parte din care trebuie să fi văzut niște principii virtuoase și dragoste pentru oameni. Poate că și-au păstrat valoarea în ochii tăi, în ciuda tuturor eforturilor depuse pentru a-i păta cu murdărie și crimă. Nu voi mai pierde timpul cu această introducere. Am terminat.

PARTEA ÎNTÂI

Cetăţeni ai juriului!

În nicio epocă, în niciunul dintre popoarele cunoscute ale istoriei, poate, nu a existat vreodată o încercare atât de mare ca cea actuală. Niciodată interese atât de mari nu au fost aduse în fața niciunui tribunal și niciodată niciun tribunal, cu excepția celor compuse din popor însuși, nu a fost mai impunător decât al tău și mai competent să judece un asemenea caz.

Trebuie să decideți asupra unui caz asupra căruia soarta și existența Republicii, soarta și existența tuturor republicanilor, libertatea poporului francez și întrebarea dacă acest popor va deveni suveran sau va apleca spatele sub jugul sclaviei. depinde.

Oh tu! Oamenii care alcătuiesc cele mai bune instituții! Una dintre ele care a scăpat de devastările provocate de reacție! Curtea Supremă de Stat!.. oameni aleși!.. judecători supremi și independenți!.. chemați să asigure libertatea și să protejeze drepturile publice de orice încălcări, de toate aventurile, începând cu aventurile principalelor funcționari ai statului... Mi-aș dori să poți... ce spun, desigur că poți... să te ridici la înălțimea îndatoririlor tale nobile. Te vei acoperi cu glorie, vei confirma nevinovăția virtuții, vei mântui poporul.
Acest caz nu are legătură doar cu soarta și existența viitoare a națiunii franceze, ci cuprinde și toate chestiunile de drept natural și pozitiv, care, în funcție de modul în care este hotărât acest caz, vor asigura sau întârzia în curând, poate pentru 20 de secole, triumful filozofiei și rațiunii.toate națiunile lumii. Oricine a urmărit îndeaproape progresul
329
dezbaterea în acest caz, am putut observa cu ușurință că subiectul persecuției aici nu a fost atât o conspirație împotriva actualei guvernări care a avut loc efectiv, cât și proclamarea unor principii considerate de o anumită clasă care conducea asupra societății ca fiind extrem de periculoase, deoarece aceste principii distruge toate privilegiile însușite de această clasă pentru că îi este frică de contagiozitatea acestor principii bazate pe adevărul etern al dreptății celei mai evidente!
Se cuvine și util să nu întind partea introductivă pentru a enumera exact acuzațiile reale care m-au condus pe treptele acestui amfiteatru, de unde vocea mea, înăbușită de multă vreme, se poate auzi în sfârșit liber până când soarta mi se hotărăște. ; soarta tovarășilor mei în asuprire și soarta multor altora care sunt sortiți să ne urmeze, dacă, după cum unii își doresc cu ardoare, finalul acestei drame va fi tragic.
Am îndrăznit să dezvolt și să predic următoarele principii:
„Dreptul natural al oamenilor, scopul lor este să fie fericiți și liberi.
Societatea a fost creată pentru a garanta, fără îndoială, fiecăruia dintre membrii săi acest drept firesc, acest destin.
Când nu sunt îndeplinite pentru toată lumea, contractul social se rupe.
Pentru a preveni ruperea contractului social, are nevoie de o garanție.
.
Această garanție poate consta în dreptul fiecărui cetățean de a observa încălcările, de a sesiza toți membrii societății despre acestea, de a fi primul care rezista opresiunii, de a chema pe ceilalți să reziste opresiunii.
De aici rezultă dreptul inviolabil, nelimitat al fiecăruia de a gândi, reflecta și comunica gândurile și considerațiile sale, să observe în permanență dacă este încălcată integritatea condițiilor pactului social, dacă este păstrată deplina respectare a drepturilor naturale; răzvrătiți împotriva sechestrului deschis, asupririi, tiraniei; oferi mijloace de a opri crimele, uzurpările de către conducători, mijloace de a recâștiga drepturile pierdute.
Aceasta este doctrina care este singurul motiv al persecuției împotriva mea; tot ce mi se impută este doar un pretext.
Oh, desigur, nu suntem primii persecutați de puterile care sunt din motive mai mult sau mai puțin asemănătoare. Socrate26, care a luptat împotriva fanatismului, a băut otravă din ceai. Isus din Galileea, care a propovăduit oamenilor egalitatea, ura față de bogați, adevărul și

dreptatea, a fost pironit de viu pe un stâlp. Licurg însuși a plecat în exil pentru a evita moartea din mâna celor pe care îi făcuse fericiți. Agis, singurul neprihănit dintre regi, a fost ucis pentru că a fost o excepție.
330
din regulă. La Roma, Gracchi au fost omorâți. Manlii a fost aruncat din Capitoliu. Cato și-a străpuns pieptul. Barnewelt și Sydney au urcat pe schelă. Margarot vegetează în deșerturi. Kosciuszko lâncește în celulele de pedeapsă din Sankt Petersburg. Inima lui James Weldon a fost smulsă. Și iată că, în timpul revoluției noastre, Michel Lepeletier a murit din cuțitul unui criminal... Voi spune împreună cu fratele său, cu cel care a semnat excelentul discurs de apărare al unei alte glorioase victime, cu Felix Lepeletier, acuzat în același dosar. cu noi: „Eu citez doar numele lui (Michel Lepeletier) printre martirii pentru cauza libertății noastre, pentru că, aparent, acesta este singurul nume care poate fi numit fără a aduce furia partidelor la extreme...” .
Dar nu-mi scapă atenției diferența dintre poziția noastră în fața ta și poziția în care eroii pe care tocmai i-am enumerat s-au aflat în fața celor care i-au condamnat, executați cu respectarea formelor judiciare... Niciuna dintre acele instanțe nu a avut măreția ta. . Adevărat, aici s-au încălcat multe drepturi în raport cu noi, am fost lipsiți de multe avantaje care ne-au fost prevăzute de lege; dar totuşi nu ne pot lua cea mai frumoasă dintre instituţiile republicane, aceea, după cum am mai spus în altă parte, care este cea mai puţin denaturată de răsturnările contrarevoluţiei. Ați rămas alături de noi, cetățeni ai juriului Curții Supreme, și vă mulțumim vouă, mulțumim acelor instituții excelente care fac posibilă acordarea spațiului cuvenit apărării acuzatului, apărarea noastră, în ciuda a tot felul de ezitări, șovăieli. , interferența, a devenit la fel de completă și solemnă ca pe oricare alta din procesele marilor oameni pe care i-am numit. Aproape toți au fost judecați de un fel de instanță militară! 280 de membri ai Areopagului l-au condamnat pe Socrate, dar acestea erau doar unelte în mâinile a doi escroci cruzi, Annita și Melita28, iar Socrate nu s-a apărat deloc. Procesul lui Hristos a fost redus la un scurt interogatoriu de către Ponțiu Pilat. Eforii au conferit pe scurt pentru a condamna Agis. Sydney, Margarot și Weldon și-au auzit verdictele la câteva minute după ce au apărut în fața judecătorilor.
Trebuie să admitem că în cazul nostru judecătorii ar fi trebuit să acţioneze mai atent. Cred că datorăm acest lucru în primul rând legilor noastre, care necesită o atenție atentă și serioasă atunci când vine vorba de a decide soarta oamenilor, și, de asemenea, propriei voastre intenții bune, cetățeni ai juriului, pentru că am văzut în voi acea dorință și dorință de a să fie pe deplin conștienți de ceea ce facilitează atingerea acestui scop, atât de esențial pentru cei asupra cărora cu adevărat nu există instituții judiciare superioare, dar care, totuși, trebuie să răspundă pentru sentințele lor înaintea judecății veacurilor, în fața curții tuturor prietenilor eterni. principiile, justiția de nezdruncinat, drepturile inalienabile ale oamenilor și suveranitatea inviolabilă a popoarelor.
Mi-am sacrificat viața de mult timp. Prin urmare, nu acest interes mă îndeamnă să mă adresez cu cuvinte de recunoștință
331
celor care, după părerea mea, nu au luat cu ușurință în considerare această chestiune importantă. Și nu această considerație mă va determina să-i implor din nou să le dubleze atenția. Nu este atât de

plăcut să salvezi o viață dacă este petrecută într-o neliniște neliniște, otrăvită de persecuții, de asprimea închisorilor și de ura atâtor corupți. Și, invers, există o oarecare ușurare în moarte în numele virtuții, adevărului și dreptății eterne. Nu scurtăm în niciun caz durata existenței noastre, ci, dimpotrivă, o prelungim atunci când murim ca o victimă venerată, când luăm cu noi respectul oamenilor virtuoși în mormânt. Și dacă cer înaltei instanțe să-și dubleze atenția pentru a cunoaște cu adevărat toate faptele legate de acest proces important - fără de care, în opinia mea, este imposibil să se pronunțe un verdict echitabil - sunt doar interesele Patria care m-a determinat să fac asta.
Iată un gând care trebuie repetat: acest proces este procesul Revoluției Franceze; de el depinde soarta Republicii. Regaliștii își țin ochii pe acest sanctuar. Priviți cum vânează tot ce se întâmplă acolo! Cum cele mai mici fapte, prelucrate în felul lor, sunt rapid comunicate miilor de corespondenți ai lor, care culeg cu nerăbdare aceste informații și nu așteaptă momentul deznodământului. Tremurați înainte de acest moment, toți cei care iubesc oamenii! Va fi un timp de mare răzbunare. Veți vedea că ușile pentru interdicțiile în masă se deschid larg. Veți vedea cum va fi dat semnalul general de a-i ucide pe republicani. .. Nu au servit deja evenimentele din Floreal ca pretext pentru un război deschis împotriva lor? Numele meu a căpătat deja faimă fatală - desemnează o sectă care îi îmbrățișează pe toți, condamnându-i pe toți să cadă sub loviturile pumnale... Numele „Robespierres”, „teroriști”, „iacobini” și „anarhiști” au dispărut: au fost înlocuite cu epitetul babouviști. La un moment dat, ucigașii s-au îndoit că vom fi uciși; și-au moderat ferocitatea acțiunilor lor, și-au suspendat atacurile frenetice sau cel puțin i-au făcut mai puțin hotărâtori. Dar acest armistițiu va dura doar până în momentul în care ne vor vedea schela. Apoi pregătește-te pentru o rezumare generală. .. Titlul de conducător, pe care mi l-au onorat, le va servi ca o sperietoare și o fantomă, cu ajutorul cărora vor intensifica pretutindeni starea de depresie și confuzie, care a creat deja un pericol pentru Republică; confuzia, disperarea și stupoarea îi vor pune pe prietenii libertății, pe toți fanii ei. Și săbii regaliste. plecând peste tot, cu și mai mult sprijin decât s-au bucurat până acum, vor curăța în sfârșit pământul de toți republicanii și vor duce cu ușurință și repede la restabilirea stăpânirii întrerupte a Capeților. Iar primii care au căzut într-o groapă comună uriașă sunt acele câteva mii de oameni care, sub numele de cetățeni cinstiți, sunt incluși în așa-zisele mele liste care apar în actele procuraturii... O profeție tristă! Oricât de deplorabil este, se poate
332
răsuci. Câte alte profeții au fost exprimate în cursul Revoluției, care au fost neglijate! ..
Asta nu e tot. Vom repeta neobosit că, în cazul unui rezultat trist al acestui proces, consecințele sale catastrofale se vor extinde dincolo de granițele Republicii. Cum ar putea în viitor întrebări atât de importante precum principiile naturale, drepturile inalienabile ale popoarelor, suveranitatea națiunii, ponderea acestor drepturi aparținând fiecărui membru al societății, ar putea aceste întrebări, inseparabile de esența acestei probleme, să fie subiect de luat în considerare în lume dacă, fiind aduși în fața Curții Supreme a unei națiuni care este considerată liberă, sunt condamnați împreună cu autorii lor ca o erezie monstruoasă? Unde este cel îndrăzneț care mai îndrăznește să riște să dezvăluie oamenilor mari secrete, a căror

neștiință îi face să se îndoaie spatele, să vegeta în întunericul ignoranței, îi zdrobește cu greutatea sărăciei din ce în ce mai adânci, pe care în orbirea lor o consideră incurabilă? ..
Înțeleg că tocmai am dezvăluit secretul slăbiciunii popoarelor și al puterii tuturor celor care vor să fie asupritorii lor. Acesta din urmă ar putea folosi cuvintele mele ca o completare la unul dintre capitolele lui Machiavelli. Dar ei înșiși știu asta de mult timp și nu voi face rău rasei umane amintindu-mi acest lucru aici. Această remarcă a fost necesară pentru a întări opinia instanței de stat, la care, după cum am înțeles perfect, ar putea ajunge el însuși, și anume că acest caz este, poate, fără precedent și ar trebui să acorde multă atenție mărturiei pe care mi-o doream, care Trebuie să-i dau.
În primul rând, cetățeni ai juriului, voi reține că, ori de câte ori mi sa permis să vorbesc în cadrul dezbaterii judiciare, am considerat întotdeauna că este de datoria mea să mă adresez în principal către dumneavoastră. Și cu atât mai mult, vă adresez exclusiv în momentul de față, căci aici vă văd doar pe voi, adică sub guvern reprezentativ și într-un caz în care este vorba în principal de drepturile oamenilor, numai în voi văd judecătorii mei. , numai în tine văd tribunalul meu. Sub un guvern democratic, chiar și la Roma, ar trebui să mă prezint în fața poporului însuși, în piața publică, pentru a mă apăra în această chestiune. Oamenii ar decide singuri dacă i-am trădat, dacă i-a trădat vreunul dintre cei acuzați împreună cu mine; fie că sub acuzația teribilă, sau cel puțin foarte amenințătoare împotriva noastră, există proiecte care sunt contrare drepturilor suverane ale poporului, libertății, prosperității lor; dacă se poate vedea în aceste proiecte, presupunând că ar exista, intenția de a-l subordona complet puterii fie a unei persoane, fie a unei caste privilegiate, ceea ce ar fi la fel de criminal; dacă a existat intenția de a sacrifica majoritatea minorității, de a stabili puterea bogăției lene și corupte pe lanțuri, pe rușinea și sărăcia unei clase active și virtuoase - doar în acest sens înțeleg o conspirație împotriva poporului, și orice conspirație care nu este îndreptată împotriva ei nu este o conspirație.
333
Din același punct de vedere, oamenii ar lua în considerare întrebarea dacă există criminali printre toți cei care ocupă docul aici. Dacă în înclinațiile lor, manifestate în vreun fel, în discursurile lor, în acțiunile lor, în toate demersurile făcute de ei, el nu a găsit decât grijă constantă, dorințe și eforturi, îndreptate invariabil în direcția complet opusă crimelor pe care le-am enumerat, adică dragostea, ardoarea și zelul pentru cel mai mare triumf al poporului, pentru realizarea celei mai mari stări de bine, pentru înfrânarea prin intermediul unor instituții înțelepte a tuturor pasiunilor care ar căuta de acum încolo să-i încalce fericirea și să-i diminueze gloria; Dacă, repet, fiind chemați să apară în fața poporului însuși, l-am putea convinge că nu am comis niciodată alte crime decât aceste ultime dorințe, poporul s-ar grăbi fără îndoială să ne justifice, să ne proclame cetățeni excelenți și să ne facă de rușine. oameni depravați care au îndrăznit să ne calomnieze și să ne otrăvească.
Dar într-un stat atât de mare ca Franța, poporul însuși nu poate fi transformat într-o instanță care să-i judece pe cei acuzați că complotează împotriva lor. El este apoi obligat să delege puterea judiciară, iar această putere delegată rezidă în mod legal în acea instituție care este Curtea Supremă de Stat.
Denumirea „Reprezentanța Judiciară Națională” este remarcabil de potrivită pentru o astfel de instanță, dar se aplică numai lui și nu

depinde de anturajul care îl însoțește; deci recunosc corectitudinea acestei definiții, dar într-un sens foarte diferit de cel care a fost introdus în ea de vicleanul ei autor. Văd, așadar, în persoana dumneavoastră, cetățeni ai juriului, într-adevăr reprezentanții judiciari ai poporului francez, autorizați să hotărască asupra unui caz de extrem interes pentru ei, asupra unui caz care poate fi examinat doar de adevărații săi delegați, care, dacă sunt cu adevărat, ar trebui să judece doar așa cum ar judeca el însuși și în conformitate cu adevăratele sale interese. Prin urmare, aici văd această instituție populară în persoana unui înalt juriu. Văd aici o parte din delegații din toate regiunile Republicii, reprezentând în ochii mei poporul, parcă identic cu acesta, în fața cărora trebuie să vorbesc și să vorbesc, ca înaintea mea, convins că mă ascultă cu urechile. a oamenilor, sufletul și inima lor.
Este necesar să-mi construiesc discursul de apărare după un anumit plan. Întrucât s-a decis să îmi atribui participarea la toate aspectele presupusei conspirații, voi fi obligat să analizez cazul în aspectele sale generale. Prin urmare, cred că este destul de potrivit să ne menținem în sfera raportului procurorilor din 6 vantoza. Comparând în mod consecvent sistemul lor cu probele ce decurg din analiza documentelor și informațiilor obținute în cursul cercetării judecătorești, eu, poate, voi putea distruge planul urmăririi penale, conceput, trebuie să admitem, destul de viclean.
334
Voi arăta adevărul multor comparații arbitrare, voi arăta toate slăbiciunile unei structuri construite aproape în întregime pe presupuneri, prezumții, probabilități. Nu voi lăsa nicio piatră neîntoarsă din mormanele de crime imaginare și proiecte presupuse distructive.
Primul lucru pe care îl observați în acest caz este că numele meu este combinat cu numele lui Drouet. Numele meu nu va suferi din cauza asta. Să apar alături de cel care a întemeiat Republica, dând în mâinile națiunii moștenitorul a o mie de ani și jumătate de tiranie, care se pregătea să ia măsuri serioase pentru întărirea ei - o asemenea împrejurare nu poate servi decât pentru mine. mai mare glorie și avantaj în ochii adevăraților prieteni ai libertății, tuturor celor care participă la acest proces solemn.
Nu este uimitor că în acest caz există și alte nume care sunt la fel de dragi patriei? Și numele fratelui nemuritor Lepelletier, victima iubirii sale pentru oameni și a urii pentru asupritorii lor... Poate acest nume respectat să creeze prejudecăți împotriva noastră în nimeni, în afară de regi și sclavii lor?
Între timp, aceste nume au fost alese pentru a indica liderii unei conspirații imaginare împotriva securității interne a Republicii!!! Poti sa crezi? Cum! Aceștia sunt cei care l-au fondat! Acești oameni, care i-au dat în mod constant și complet toată puterea; care, apărând-o, a rezistat morții și a acceptat-o, cum! Este posibil ca aceia dintre ei care și-au salvat viața acum să plănuiau să o răstoarne, să-și distrugă propria creație, să câștige cu prețul multor sânge vărsat, suferință și sacrificiu? .. Nu, atâta absurditate, atâtea prostii sunt de neconceput.
Din nou, nu se poate decât să fie surprins când se citește după aceasta în „Raportul” procurorilor că Curtea Supremă trebuie să se pronunțe doar la două întrebări. Prima întrebare este dacă faptul a fost stabilit, adică dacă a existat într-adevăr o conspirație menită să

distrugă guvernul. A doua întrebare este dacă anumiți inculpați sunt vinovați de acest lucru.
Poate că procurorii au prevăzut că latura morală a faptelor, chestiunea de intenție, atât de legitimă, atât de dreaptă, atât de potrivită cu legea naturală, va fi distrusă de Consiliul Bătrânilor și vom fi aruncați înapoi la sistemul barbar al vechiul regim, când era suficient ca despotul să stabilească că așa și atare fapt va fi considerat infracțiune, pentru ca o persoană să fie găsită vinovat fără milă în toate cazurile și în orice împrejurare, de îndată ce o putea săvârși? ..
Mi se pare că principalul lucru de luat în considerare aici este întrebarea dacă ceea ce s-a numit o conspirație împotriva Republicii a fost într-adevăr o conspirație; și dacă cele câteva proiecte care puteau fi concepute fără mijloacele și posibilitățile de implementare au fost altceva decât simple teorii, destul de inutile, dar
335
totuși eminamente filantropic și, prin urmare, foarte departe de ceea ce este condamnabil din punct de vedere al intenției. .
În ceea ce mă privește, deși am fost menționat de la bun început ca lider al așa-zisei conspirații, totuși s-a considerat necesar să spun la începutul „Raportului” din 6 ventoze că „abia după încheierea procesului va se poate stabili cu exactitate cota de responsabilitate a fiecăruia dintre acuzați”.
Dar procurorii nu au ezitat să declare încă înainte de începerea acestui proces și în același document că „a fost deja stabilit, confirmat prin acte și este imposibil de contestat că a existat într-adevăr o CONSPIRAȚIE! ..” Ultimele două cuvinte sunt cu majuscule la pagina 2 a Raportului. Astfel, înaintea oricărei considerații, membrii Curții Supreme s-au dorit în mod clar să fie prejudiciați, să nu li se permită să se îndoiască de existența unui fapt atât de important, indiferent de orice probe.
Care a fost scopul acestei conspirații? „Raportul” răspunde din nou la această întrebare la pagina 2: „Distrugeți guvernul și distrugeți autoritățile legitime, exterminați un număr infinit de cetățeni și jefuiți toate proprietățile”.
Este ușor de imaginat ce impresie a făcut o astfel de acuzație la început! Acum că timpul și lumina aruncată asupra acestei acuzații și-au arătat adevărata valoare, știm cât valorează. Și, amintindu-l aici, nu vă puteți irosi energia în viitor, încercând să atenuați indignarea și teama pe care ar fi trebuit să le provoace primul mesaj.
Așadar, putem aștepta până când se cunosc faptele obținute în urma comparării poveștii procurorilor de stat cu a noastră.
Înainte de a le prezenta, ei s-au angajat să definească „care este esența și principalele trăsături distinctive ale unei conspirații criminale”.
Apărarea mea ar trebui să-i urmărească cu o atenție deosebită când examinează această chestiune.
I-au trimis poze sau idei ciudate despre Revoluție. Acest tablou a fost necesar ca o introducere în concluziile la care doreau să conducă. Pentru a face de rușine oamenii care au făcut această Revoluție, a fost necesar să o prezentăm ca pe o crimă de lungă durată care a rămas nepedepsită prea mult timp. Cele mai frumoase zile ale ei, acele zile în care a câștigat victorii asupra tuturor dușmanilor ei și și-a asigurat o victorie glorioasă pentru drepturile oamenilor, sunt descrise în cel mai respingător mod. Vorbește cu jale de fanatism, numit ateism. Ei numesc schimbările benefice care au urmat inevitabil

instaurării Republicii o răsturnare socială. Tot ceea ce trebuia făcut pentru a depăși rezistența dușmanilor patriei se califică drept dezordine, jaf și crimă. Legi, nume
336
scopul de a-i ajuta pe cei săraci este echivalat cu devastarea. Toți cei care au contribuit la întărirea Republicii sunt numiți bătăuși, fii ai anarhiei, ticăloși, monștri necunoscuți până acum. „Toți cei care s-au proclamat patriot (se spune literal acolo) chiar și-au chinuit, mutilați, și-au devorat patria.”
Deoarece pornim de la principii diametral opuse, nu este de mirare că nu suntem de acord cu acuzatorii în toate punctele, că ei și noi ajungem la concluzii opuse. Ceea ce ei numesc limita răului este pentru noi cel mai înalt bine, ceea ce ei numesc o crimă crudă, în opinia noastră, este apogeul virtuții. În timp ce ei deplâng necazurile pe care revoluția le-a cauzat unui mic grup de favoriți ai norocului, noi; Plângem suferința nesfârșită a maselor de oameni. Plângeam pe cei tăiați de foame, pe cei nu mai puțin nefericiți, pe care foamea i-a redus la epuizare, pe cei care au fost despuiați de ultimele zdrențe de tot felul de fraude financiare urâte, false faliment și speculații în masă. În timp ce ei vărsă lacrimi asupra celor câteva victime ale castei privilegiate, plângem miile de republicani al căror sânge a fost vărsat la frontiere și mulți alții măcelăriți cu impunitate de debutul unei reacții pernicioase. Ei numesc ordine concentrarea tuturor beneficiilor în mâinile acestei minorități, care este deja atât de puternică prin simpla ei bogăție. Ei numesc ordine dependența sclavă a aproape întregii populații de această mână privilegiată. Și noi numim această tulburare, pentru că vedem ordine doar acolo unde toată lumea este liberă și fericită.
Deci, a dori să răstoarne ceea ce ei consideră ordin, pentru a-l înlocui cu un astfel de ordin pe care tocmai l-am descris, înseamnă, după părerea lor, a fi un conspirator.
A fi conspirator, spun ei, înseamnă a depune eforturi pentru răsturnarea guvernului înființat... Această definiție poate fi citită în primele două rânduri ale p. 6 din „Raportul” procurorilor.
Dar este corectă această definiție? .. Și în acest caz, definirea corectă a conceptului de conspirație nu ar trebui să joace un rol important în apărarea acuzatului?
Adevărat, în diverse alte locuri din același „Raport” ei arată clar că intenția de a răsturna autoritatea legitimă este în mod necesar inerentă unei adevărate conspirații.
Și de mai multe ori în timpul proceselor, cetățeanul Bailly ne-a spus că, din moment ce oamenii au acceptat liber Constituția, cei care vor să o răstoarne sub pretextul de a stabili ceea ce consideră că este cea mai bună ordine sunt conspiratori.
Este imposibil să nu observăm că în unele subtilități aceste explicații diferă unele de altele. Fără îndoială că pentru a răsturna guvernul stabilit, pentru a răsturna autoritatea legitimă și
22 Gracchus Babeuf, vol. IV 337
a răsturna o constituție adoptată în mod liber de popoare nu este în niciun caz același lucru. /
Afirmația că dorința de a răsturna orice guvern stabilit este o conspirație este poate cea mai mare erezie care poate fi găsită în domeniul politicii.
Potrivit unei asemenea axiome, popoarele ar fi condamnate să perpetueze orice guvern odată înființat, oricât de dezgustător și de rău ar fi acesta. Un astfel de raționament ignoră complet principiul

suveranității națiunilor. Nu se poate găsi în ea decât afirmarea puterii regilor prin harul lui Dumnezeu, iar conform acestui sistem mișcarea din 14 iulie 1789, care a răsturnat guvernul stabilit, a fost o conspirație criminală.

Mai puțin eronată este afirmația că a conspira înseamnă a căuta răsturnarea autorității legitime sau a căuta răsturnarea Constituției liber adoptată de popor.

Dar nu vă înșelați: aceste două concepte nu sunt deloc identice. Dorința de a răsturna Constituția, în mod liber adoptată de popor, nu este neapărat o conspirație. Poporul putea accepta, aparent liber, o constituție vicioasă, în care majoritatea, fără să știe, nu putea înțelege. În acest caz, nu ar fi o crimă dacă cineva care îi luminează doar pe concetățeni să le arate prin ce mijloace își pot îmbunătăți statutul. Prima și cea mai importantă condiție a oricărei comunități de oameni este dorința firească de a-și îmbunătăți sistemul de organizare civilă în marele folos al fiecăruia; această condiție, deși adesea tacită, este absolut indispensabilă. Nu te comite niciodată împotriva ta; un popor nu-și poate lega niciodată propriile mâini și nici prin lege să-și lege mâinile altor generații. În încheierea unei înțelegeri cu toată lumea la ieșirea din statul non-social, cu siguranță fiecare a vrut să renunțe la independența sa firească doar pentru a găsi mai multe avantaje în comunitate, adică a vrut să spună că, întrucât societatea se străduiește constant să-și sporească prosperitatea, toată lumea. va primi continuu partea lui din această prosperitate.

A conspira pentru a răsturna autoritatea legitimă este mai mult ca o adevărată conspirație. Dar ce este autoritatea legală? Înțeleg că aceasta este o putere care există în conformitate cu adevăratele principii ale suveranității populare, guvernează după aceleași principii, o putere care nu contribuie decât la fericirea poporului, la gloria lor și la păstrarea libertății.

Cel îndrăzneț care ar conspira împotriva unei asemenea puteri cu scopul de a o înlocui cu o putere absolută și despotică ar fi un mare criminal.

Dar cel care, oricât de perfectă ar fi administrația de stat existentă, afirmă, oricât de eronat, că se poate și mai bine, nu va fi în niciun caz criminal.

338

pe care, dacă cineva ^ s-a limitat doar la a vorbi oamenilor cu o asemenea propunere.

După ce am stabilit aceste adevăruri, poate că va fi potrivit să ne gândim dacă suntem vinovați în general, și dacă eu sunt vinovat în special, de conspirație împotriva autorității legitime pentru a răsturna o constituție adoptată în mod liber de popor.

Cetăţeni ai juriului, natura cazului nostru a dat naştere unui fel de curs de drept public în cursul acestei dezbateri. Cele mai delicate întrebări, care în vremea noastră nu puteau fi atinse în niciun alt loc, sunt discutate aici într-o atmosferă solemnă. Nu m-aș angaja să reproduc tot ce s-a spus cu privire la toate aceste probleme. Voi încerca să fac măcar o scurtă analiză a acestui lucru.

De fapt, nu am conspirat în secret împotriva guvernului stabilit. Dar nu pot nega că am vorbit tare și tăios împotriva ei. Întrucât (p. 23 din „Raportul” procurorilor) scrierile tipărite sunt considerate mijloacele folosite pentru realizarea proiectului de insurecție, care a fost scopul principal al conspirației; întrucât oamenii care sunt considerați doar posibili distribuitori ai acestor scrieri, ca să nu mai vorbim de cei care au participat la compilarea lor, sunt

persecutați ca conspiratori, pot fi considerat, desigur, ca un participant la conspirație și trebuie să îmi justific intențiile și motivele, ceea ce m-a ghidat.
Am spus mai sus că străduința de a răsturna guvernul legitim și străduința de a răsturna constituția adoptată de popor nu sunt același lucru. Revin la această distincție.
Puterea legitimă presupune o constituție la fel de perfectă pe cât se poate aștepta de la crearea mâinilor umane. Ea presupune cel puțin că toate principiile cunoscute de drept public și tot ceea ce constituie exercițiul și garantarea libertății și suveranității poporului să fie consacrate în ea.
În împrejurările despre care am vorbit, o constituție, deși adoptată în mod liber de popor, poate să nu fie depozitarul unor astfel de principii sacre. Dar atunci nu se poate spune că un guvern bazat pe o astfel de constituție este legal.
Și mai puțin legitim este guvernarea bazată pe un tratat care nu a fost cu adevărat aprobat de popor.
De aici rezultă că numai acea constituție care confirmă toate principiile libertății, suveranității și garanției naționale poate sta la baza guvernării legitime. Nu apare nicăieri altundeva.
De aici concluzia că mi-a rămas o singură întrebare de luat în considerare pentru a clarifica două probleme și anume: din moment ce recunosc că am încercat să luminez poporul despre adevărata valoare a actualului regim, am avut motive să susțin că constituția existentă nu confirmă pe deplin drepturile poporului și, ca o concluzie inevitabilă din aceasta, că puterea, bazată pe ea,
22
339
nou, nu are toată legitimitatea care se cuvine guvernării unui popor liber.
Am văzut că la o astfel de organizare a guvernării, suveranitatea poporului este ignorată: dreptul de a alege și de a fi ales este acordat exclusiv câtorva caste. Am văzut renașterea privilegiilor, reluarea unei împărțiri atât de urâte a cetățenilor în activi și pasivi. Am văzut distrugerea tuturor garanțiilor libertății: sfârșitul adevăratei libertăți a presei; sfârșitul dreptului de întrunire; încetarea dreptului de petiție; capătul dreptului la braț. Am văzut cum dreptul, atât de prețios al suveranității populare, de a sancționa legi a fost și el luat de la popor și transferat într-o a doua Cameră Legislativă, în timp ce au fost atâtea proteste împotriva sistemului bicameral pe tot parcursul Revoluției. Am văzut că puterea executivă este concentrată într-un cerc extrem de îngust și nu este desemnată de popor. Am văzut că această putere este investită cu o putere enormă, dreptul de a înlătura aproape toți aleșii poporului și de a-i înlocui la discreția lor. Am văzut cât de neglijată caritatea publică, educația publică... Am văzut un contrast clar în toate aceste cazuri între această constituție și cea care a precedat-o.
Am văzut cum unul a fost distrus, iar celălalt a fost instalat împotriva voinței oamenilor.
Unul a fost susținut destul de hotărât de 4.800.000 de voturi, exprimate voluntar și în unanimitate, în timp ce celuilalt i s-a dat doar recuzită sub forma a 900.000 de voturi foarte dubioase.
Acesta este ceea ce m-a condus la concluzia că, dacă am participat la o conspirație, atunci aceasta nu ar putea fi îndreptată nici împotriva autorității legitime, nici împotriva pactului suprem adoptat de poporul francez și obligatoriu pentru toți.

Cred că am arătat deja ce înseamnă a conspira împotriva unei autorități legitime și am arătat în termeni generali că intențiile mele nu numai că nu sunt îndreptate împotriva unei astfel de autorități, ci, dimpotrivă, au căutat întotdeauna să asigure existența și consolidarea acesteia. Pentru a aprecia mai bine aceste intenții, este necesar să ne adâncim în detalii. Voi trece acum la o analiză a conduitei mele în ceea ce privește serviciul politic și revoluționar pe care mi l-am asumat.

Originea presupusei conspirații a fost legată de numerele ziarului meu Tribune des Narodes, publicate după a 13-a Vendémière. Ei au fost constituiți unul dintre principalele temeiuri ale rechizitoriului, iar mulți dintre acuzații care sunt aici sunt aduși aici doar pentru că au aprobat aceste numere sau au fost cititori, abonați, distribuitori ai acestora etc. Aceeași presupusă conspirație a fost legată de maxime. că le-am predicat, cu principiile fericirii universale, pe care le-am expus, cu doctrina egalității autentice, pe care am propagat-o, cu descrierea nenorocirilor sociale, pe care se presupune că mi-a plăcut să le exagerez și pe care le-am atribuit în mod nerezonabil.

340

pe cheltuiala guvernului, în timp ce erau doar rezultatul unei combinații de împrejurări... În cele din urmă, în „Raportul” al 6-lea Ventose, se spunea „că aceste scrieri au fost considerate ca mijloace de implementare a proiectului. de insurecție, care a fost scopul principal al conspirației”. Prin urmare, trebuie să vorbesc și despre toate aceste lucruri, care ar trebui fie să însemne că sunt deja un conspirator, fie să creeze toate condițiile pentru a-mi conferi un astfel de titlu. Trebuie să povestesc despre tot ce m-a atins până la miez, care m-a îndemnat și m-a obligat să public acele fapte și acele idei care acum mă învinuiesc.

După a 13-a Vendémière, am observat că masele de popor, obosite de Revoluție, toate șovăielile, ale căror mișcări le-au fost dăunătoare, erau impregnate, trebuie să admitem, de sentimente regaliste. Am văzut că la Paris o mulțime simplă și needucată era condusă de dușmanii poporului și a început să urască cu adevărat Republica. Această masă, capabilă să judece numai după sentimente, putea fi condusă cu ușurință la această comparație: ce am fost noi sub monarhie, ce suntem sub Republică? Răspunsul a fost categoric nu în favoarea celui din urmă. De aici nu a fost greu de ajuns la concluzia că Republica era ceva dezgustător și că o monarhie era mai bună. Nici în noua formă constituțională, nici în acțiunile executorilor desemnați să pună în mișcare mașina statului, n-am văzut ceva care să crească dragostea pentru această Republică. Mi-am spus: e moartă, dacă nu o va salva vreo lovitură de geniu; probabil, monarhismul nu va întârzia să-l apuce. Privind în jurul meu, am văzut mulți oameni care au căzut în deznădejde, chiar și în rândul patrioților, care înainte au fost exușitori, curajoși și au făcut extrem de mult pentru a întări libertatea. Spectacolul unui declin general al spiritului, un general, ca să spunem așa, înfrânarea, apoi dezarmarea completă a poporului, privarea absolută de toate garanțiile împotriva planurilor domnitorilor, urmele proaspete ale lanțurilor care până de curând aproape toate. purtau acești oameni energici, convingerea aproape completă în care mulți dintre cei care nu sunt foarte tari în raționament, convingerea că, în esență, Republica poate să nu fie un lucru atât de mare; aceste cauze multiple i-au scufundat pe aproape pe toți într-o stare de neputință spirituală și toată lumea părea să se aplece sub jug. Nu am văzut pe nimeni care să fie înclinat să reînvie

curajul de odinioară. Și totuși, m-am gândit, mai există zel și dragoste pentru oameni. Probabil că există și alte mijloace care pot preveni moartea acestei Republici. Fiecare să-și adune puterile; lasa fiecare sa faca ce poate. În ceea ce mă privește, din partea mea, voi face tot ceea ce mă simt în stare.

Iau cuvântul în Tribuna Poporului. Fac un apel la toți: ascultați, aceia dintre voi cărora o serie lungă de dezastre sociale par să fi dus la ideea că Republica nu este bună și că monarhia, poate, merită preferință, acești oameni, mărturisesc, au dreptate. Scriu asta sincer și cu fag mare

341

tu: AM fost mai buni sub regi decât sub republică. Dar trebuie să ne dăm seama despre ce fel de Republică vorbim. O republică ca cea pe care am văzut-o până acum, desigur, nu este bună. Dar, prietenii mei, aceasta nu este deloc o republică adevărată. Încă nu cunoști adevărata Republică.

Ei bine, dacă îți place, voi încerca să ți-o prezint și sunt aproape sigur că o vei idolatriza.

Republica nu este un cuvânt, și nici măcar câteva cuvinte lipsite de sens. Cuvintele libertate, egalitate, care ți se repetau constant, te fascinau în primele zile ale Revoluției, pentru că credeai că înseamnă ceva favorabil poporului. Acum aceste cuvinte nu-ți mai spun nimic, pentru că vezi că acestea sunt doar combinații de sunet goale și decorațiuni de formule false. Este necesar, totuși, să vă arătăm din nou că aceste cuvinte pot și trebuie să însemne ceva de mare valoare pentru majoritatea oamenilor.

Revoluția, am continuat, adresându-mă oamenilor, nu este o acțiune, al cărei rezultat ar trebui să fie egal cu zero. Astfel de râuri de sânge nu curgeau pentru a înrăutăți situația oamenilor. Când un popor face o revoluție, se datorează faptului că funcționarea instituțiilor corupte a adus cele mai bune forțe în mișcare ale societății la o presiune extremă, iar majoritatea membrilor săi utili nu mai pot rămâne în aceeași poziție. Societatea nu se simte bine în această situație, simte nevoia să o schimbe și se pune în mișcare, străduindu-se pentru aceasta. Societatea în acest caz are dreptate, pentru că este întemeiată doar pentru a fi în general cât mai fericită: scopul societății este fericirea tuturor.

Acest motto, am adăugat, împrumutat din primul articol din Constituția Anului I al Republicii, l-am aderat mereu și la care voi adera în permanență.

La fel, scopul Revoluției este fericirea majorității; dacă, prin urmare, acest scop nu este atins; dacă poporul nu s-a regăsit în poziţia mai bună la care a aspirat, atunci revoluţia nu este finalizată, indiferent de ceea ce ar spune şi orice ar vrea, pentru care principalul este să-şi pună propria dominaţie în locul altuia; sau, dacă revoluția este completă, nu a fost decât o mare crimă.

Apoi am încercat să explic ce ar putea însemna fericirea generală, scopul societății, sau fericirea majorității, scopul Revoluției.

Am investigat motivele pentru care s-a întâmplat ca majoritatea să nu se mai simtă fericită. Studiul acestei întrebări m-a condus la următorul rezultat, pe care m-am aventurat să-l public într-unul din primele mele numere după a 13-a Vendemière.

„Sunt epoci în care regulile sociale criminale duc în cele din urmă la concentrarea bogăției aparținând

culegând totul, în mâinile câtorva. Lumea, care există în mod natural, când toată lumea este fericită, atunci inevitabil se dărâmă. Și din moment ce majoritatea oamenilor nu mai poate exista, fiind lipsiți literalmente de orice și întâmpinând doar nemilosirea și duritatea inimii de la cei care au pus mâna pe toate, atunci toate acestea duc la o eră a marilor revoluții, la perioade memorabile prezise în Cărțile lui Vremuri, când devine inevitabilă o răsturnare generală în sistemul proprietății, când revolta săracilor împotriva celor bogați devine o necesitate pe care nimic nu o poate învinge.
Știam că încă dinaintea mea principalele figuri ale revoluției au înțeles că scopul ei ar trebui să fie eliminarea bolilor provocate de vechile instituții vicioase și promovarea bunăstării societății.
Am adunat chiar cu grijă declarațiile pe acest subiect ale unuia dintre legiuitorii-filozofii noștri, care a murit în floarea vieții. Din această simplă selecție, au încercat să facă un document în sprijinul acuzației, deși era destul de evident o copie exactă a unor texte cunoscute. Acest act acuzator este inclus la numărul 71 în al doilea din volumele întocmite de procuratură. Deoarece au vrut să-l folosească în întregime împotriva mea, va fi permis să extrag ceva din el pentru justificarea mea:
„Pentru Europa, fericirea este o idee nouă... Nu suporta faptul că în stat există cel puțin un nefericit sau sărac... să știe Europa că nu vrei să vezi un singur nefericit, nici un asupritor pe teritoriul francez... Puterea autentică de pe Pământ este săracii; au dreptul să vorbească ca stăpâni cu guvernele care îi neglijează[29]... Nevoile oamenilor muncii îi fac dependenţi de duşmanii lor. Recunoașteți că statul poate exista dacă relațiile civile ajung într-o stare contrară formei de guvernare? ..».
Am reprodus aceste adevăruri strălucitoare în numerele ziarului meu. În felul acesta am vrut să explic poporului care ar trebui să fie rezultatul unei revoluții, ce ar trebui să fie o republică. Am crezut că pot auzi foarte clar răspunsul oamenilor. Acest răspuns spunea că era gata să se îndrăgostească de o astfel de republică. Am fost încântat să cred că scrierile mele i-au inspirat speranța de a câștiga o asemenea republică și că au făcut multe pentru a-l elibera de sentimentele regaliste.
Până acum, cine va spune că nu am făcut o faptă bună?
Mi se poate spune: ai mers prea departe cu maximele tale. .. ~
Acest lucru trebuie rezolvat.
La pagina 78 din anexa la „Raportul” lor, procurorii au citat un eseu intitulat „Analiza doctrinei Babeuf”. Se vorbește mult despre el în mai multe părți ale corespondenței disponibile în cauză și se consideră că împinge totul la limită.
343
idei de revoluție socială. Prin urmare, va fi util să supunem acest document unei examinări foarte aprofundate.
„Natura”, spune acolo, „a dat fiecărui om un drept egal de a se bucura de toate binecuvântările”.
„Scopul societății este să apere această egalitate, care în starea naturii este adesea atacată de cei puternici și răi, și de a crește bunăstarea socială prin munca comună a tuturor”.
„Natura a impus tuturor datoria de a munci. Nimeni nu poate evita munca fără să comită o crimă.”
„Atât munca, cât și produsul muncii trebuie să fie comune tuturor”.

„Dacă unul este epuizat de muncă și, în același timp, are nevoie de totul, în timp ce celălalt se îneacă din belșug, fără a face nimic, atunci există oprimare.”

„Nimeni nu poate, fără să comită o crimă, să-şi însuşească exclusiv roadele pământului sau ale activităţii umane.”

„Într-o societate adevărată nu ar trebui să existe nici bogați, nici săraci”.

„Bogații care nu vor să renunțe la excesul lor în favoarea săracilor sunt dușmanii poporului”.

„Nimeni nu are dreptul, concentrând toate posibilitățile în mâinile sale, să-i priveze pe alții de educația necesară pentru binele lor: educația trebuie să fie generală.”

„Scopul Revoluției este de a distruge inegalitatea și de a restabili fericirea tuturor oamenilor”.

„Revoluția nu este finalizată, pentru că bogații iau în stăpânire toate bunurile și dispun de toate, în timp ce săracii lucrează ca niște adevărați sclavi, lâncește în sărăcie și nu joacă niciun rol în stat”30.

Ca răspuns la o întrebare care mi-a fost adresată în cursul judecății, am afirmat că acest document nu a fost întocmit de mine, dar că, constatând că enunța corect principiile pe care le-am proclamat, l-am aprobat și am acceptat publicarea lui. Aceasta este într-adevăr o declarație adevărată și concisă a doctrinei pe care am propagat-o în diferite numere ale lucrării mele.

Această doctrină pare a fi partea esențială și fundamentală a conspirației. Ea apare în acuzația la rubrica „Jefarea bunurilor”, procurorii o sperie, dându-i tot felul de nume odioase. Ei o numesc constant drept agrar, jaf, devastare, dezorganizare, un sistem teribil, un șoc teribil, o răsturnare a ordinii sociale, un proiect crud, ale cărui rezultate ar fi inevitabil doar „distrugerea rasei umane; întoarcerea celor care ar supraviețui, la o stare de sălbăticie, la o viață rătăcitoare în păduri... renunțarea la orice cultură, la orice industrie... lăsând natura să se mulțumească cu propriile ei eforturi... cu

344

cum cel puternic și-ar ridica superioritatea asupra celor slabi la dreapta unică; oamenii, ca urmare a norocului, ar deveni mai cruzi decât animalele și s-ar lupta cu înverșunare unii cu alții pentru produsele alimentare care le întâlnesc ... ”(p. 68 din Raport).

Acesta este, fără îndoială, punctul principal al acuzației. Alte puncte sunt doar detaliile și completările sale minore. Cine vrea sfârșitul vrea și mijloacele. Pentru a atinge un obiectiv, este necesar să depășim obstacolele care stau în calea acestuia. Astfel, presupunând că schimbarea la care se face referire aici va avea loc, fie că o numim, urmând acuzatorii statului, subminând orice ordine socială, fie, urmând filozofii și marii legiuitori, o considerăm cea mai mare renaștere; este cert că această schimbare nu poate fi realizată decât prin răsturnarea guvernului înfiinţat şi suprimarea a tot ceea ce i se opune. Această răsturnare și această suprimare sunt, așadar, doar un mijloc auxiliar, o consecință necesară și mijloace forțate de realizare a scopului principal; adică stabilirea a ceea ce filozofii și noi numim fericire universală și ceea ce acuzatorii noștri numesc pustiire și jaf. Prin urmare, rămâne dovedit matematic că acea parte a acuzației, care se bazează pe o intenție imaginară de a construi un sistem atât de diferit evaluat, rămâne principala și aproape singura, întrucât celelalte sunt doar ramurile sale.

De aici, mi se pare, decurge necesitatea de a lua în considerare următoarele întrebări: Am predicat cu adevărat acest sistem? Cum am predicat-o? Am considerat-o pur speculativă sau am conspirat să o întemeiez cu forța și în ciuda oamenilor? Este într-adevăr dovedit că acest sistem este rău și distructiv? Acest sistem nu a fost niciodată predicat de nimeni în afară de mine? Nu a fost predicat înaintea mea și chiar și sub regi a căutat să-și pedepsească primii apostoli?
Multe dintre aceste probleme vor fi rezolvate în curând. Prima dintre acestea va fi rezolvată pe scurt. Chiar am predicat un sistem al fericirii universale; Prin aceasta mă refer la fericirea tuturor. Am spus că contractul social, care a stabilit în prima linie că fericirea este singurul scop al societății, a afirmat în această linie modelul incontestabil al întregului adevăr și al întregii dreptăți. Conține atât cartea Legii, cât și cartea profeților. Cine îndrăznește să afirme că oamenii, unindu-se într-o comunitate, ar putea avea un alt gând, o altă dorință, cu excepția dorinței de a fi fericiți pentru toată lumea? Cine îndrăznește să spună că oamenii ar fi de acord cu o astfel de uniune dacă ar fi avertizați că s-ar crea instituții care ar duce la faptul că majoritatea ar suporta toată povara muncii, a transpira și a sângera și va muri de foame pentru a susține un o mână de cetățeni privilegiați în lenevire și plăcere? Dar din moment ce totul este chiar așa

elan, iar drepturile veşnice nu pot fi desfiinţate, atunci, în virtutea simplului fapt că sunt bărbat, nu am dreptul să cer oricând punerea în aplicare a contractului iniţial, care, chiar dacă era tăcut, natura? s-a imprimat de neșters în adâncul tuturor inimilor ? Da, există o voce care strigă tuturor: scopul societății este fericirea universală.
Acesta este contractul original; nu mai era nevoie de cuvinte pentru a-l exprima; este suficient de larg pentru că toate instituțiile trebuie să curgă din această sursă și niciuna nu trebuie să degenereze.
Cât despre a doua întrebare, am propovăduit sistemul fericirii pentru toți doar sub forma unei speculații filantropice, doar ca o simplă propunere către popor și numai cu condiția obligatorie a consimțământului lor. De aici puteți vedea cât de departe aș putea merge; căci este imposibil, fără să ne complați într-o iluzie extremă, să ne imaginăm că acest consimțământ poate fi obținut cu ușurință și este mult mai ușor, mărturisesc, să numărăm toate obstacolele de pe drum, toate rezistențele nesfârșite și să le recunoaștem dinainte. ca de netrecut.
Pe parcursul poveștii mele, voi demonstra că nu am făcut nimic pentru a stabili acest sistem cu forța și împotriva voinței oamenilor.
Pentru a stabili dacă acest sistem este într-adevăr la fel de prost, distructiv și condamnabil pe cât au dorit să afirme procurorii, este necesar să se asculte, cu titlu de contrabalansare, cetățenii juriului, câteva dintre considerentele pe care le-am prezentat în susținerea acestui fapt. sistem în cursul propagandei mele. Pe lângă analiza deja remarcată, neîntocmită de mine, așa cum am spus, dar aprobată și acceptată de mine, eu însumi am expus într-unul din scrierile mele un rezumat al acestei doctrine, confirmând corectitudinea ei... O voi repovesti. mai exact voi, cetățeni ai juriului. Aceasta este mărturisirea mea sinceră și sinceră. Din punctul de vedere al ideilor răspândite în prezent despre structura societății, ceea ce sunt pe cale să vă spun poate părea șocant în multe privințe. Dar, vă cer, nu vă temeți și ascultați-mă până la capăt, sufletul și intențiile mele trebuie judecate. Vreau să vă concentrați atenția în principal asupra a

ceea ce se ascunde în adâncul inimii mele și asupra însăși esența aspirațiilor mele. Sper să vă pot arăta că reflecțiile mele asupra principiilor sociale s-au bazat întotdeauna pe cea mai pură umanitate. Așadar, iată declarația pe care mă simt obligat să vă fac cu deplină încredere despre tot ceea ce am proclamat în scrierile mele despre scopul și motivele care îi obligă pe oameni să se unească în societatea civilă.

„Soarta fiecărei persoane (am scris în Tribuna poporului meu, nr. 35, p. 102), soarta fiecărei persoane nu ar trebui să se agraveze odată cu trecerea de la starea de natură la starea socială.

Inițial, pământul este un pământ al nimănui, fructele lui aparțin tuturor.

Instituția proprietății private este o înșelăciune săvârșită asupra unei multitudini de oameni simpli și amabili; legile sale sunt inevitabile

346

urmau să creeze fericiți și nefericiți, stăpâni și sclavi.

Legea moștenirii este extrem de nedreaptă. El. creează pe cei deposedați deja din a doua generație. Doi copii ai unui om suficient de bogat își împart proprietatea în mod egal. Unul dintre ei are un copil, celălalt are doisprezece. Fiecare dintre aceștia din urmă va primi doar o doisprezece parte din averea primului frate și douăzeci și patru din proprietatea bunicului său. Această parte nu este suficientă pentru a trăi. Este forțat să lucreze pentru acest văr bogat; deci nepoţii aceluiaşi om sunt împărţiţi în stăpâni şi slujitori.

Legea înstrăinării este la fel de nedreaptă. Acest om, deja stăpân pe ceilalți nepoți ai acelui bunic, din care și el descinde, plătește după bunul plac pentru munca pe care ei sunt nevoiți să o facă pentru el; acest salariu este insuficient pentru subzistența lor; sunt siliți să vândă celui de care depind mizerabila lor parte din moștenire; si aici sunt expropriati; dacă își lasă copiii, nu vor avea unde să-și pună capul.

Există încă un al treilea motiv care creează o divizare în stăpâni și slujitori, în prea fericiți și prea nefericiți: acestea sunt astfel de diferențe de salariu și de evaluare a diferitelor produse ale muncii și întreprinderii, care se bazează doar pe idei speculative. Pe baza acestor idei fantastice, ziua de lucru a celui care face ceasul este estimată a fi de 20 de ori mai mare decât ziua de muncă a celui care ară pământul și cultivă grâu. Rezultatul este că veniturile ceasornicarului îi permit să dobândească proprietatea a 20 de muncitori pluguri, pe care, în consecință, îi expropriază.

Aceste trei rădăcini ale bolilor sociale, pornind din aceeași tulpină a proprietății, mă refer la dreptul de moștenire, dreptul de înstrăinare și diferențele arbitrare în evaluarea diferitelor produse ale muncii, dau naștere tuturor viciilor societății. Își separă toți membrii. Ei transformă fiecare familie într-o republică mică, care intrigă inevitabil împotriva marii republici și, prin urmare, întărește din ce în ce mai mult inegalitatea criminală.

Cetăţeni ai juriului, când am ajuns la asemenea concluzii, pe care nu m-am putut abţine să le consider drept adevăruri de necontestat, trebuia să trag în curând următoarele concluzii din ele:

„Dacă pământul nu este al nimănui; dacă roadele ei sunt ale tuturor; dacă faptul că proprietatea este în mâinile unei minorități este doar rezultatul câtorva instituții nedrepte care încalcă un drept fundamental, atunci rezultă că o astfel de proprietate a unei minorități este o confiscare ilegală; de aici rezultă că în orice

moment tot ceea ce un individ prinde sub formă de pământ sau fructe pământului peste ceea ce este necesar subzistenței sale este furt din societate.
Și, urmând din concluzie în concluzie, crezând cu fermitate că nu
347
adevărul nu trebuie ascuns oamenilor, am ajuns la următoarele concluzii, pe care le-am publicat:
„Tot ceea ce îi lipsește unui membru al societății pentru a-și satisface toate nevoile zilnice este rezultatul furtului proprietății personale naturale de către invadatorii bunurilor comune.
Tot ceea ce un membru al societății are în exces față de ceea ce este necesar pentru a-și satisface nevoile zilnice, este rezultatul jefuirii lui de alți membri ai societății și îi privează inevitabil pe acești membri de cota lor în bunurile comune. .
Moștenirea, alienarea sunt instituții care sunt fatale pentru umanitate.
Superioritatea talentelor și a întreprinderii este doar o himeră și o înșelăciune plauzibilă, care i-a servit întotdeauna pe conspiratori în intrigile lor împotriva egalității și fericirii oamenilor.
Este absurd și nedrept să pretinzi o recompensă mai mare pentru cel a cărui muncă necesită un nivel mai înalt de dezvoltare mentală, mai multă diligență și efort al minții; acest lucru nu crește câtuși de puțin capacitatea stomacului său.
Nu există niciun motiv pentru a pretinde o recompensă în plus față de satisfacerea nevoilor personale.
Numai prejudecățile sociale acordă o valoare deosebită dezvoltării mentale; mai este necesar, poate, să aflăm dacă o forță pur naturală, munca fizică, nu o merită în aceeași măsură.
Doar oamenii cu ocupație mentală au acordat o estimare atât de mare produselor creierului lor; nu poate exista nici o îndoială că, dacă ar depinde de muncitorii manuali, ei ar stabili că meritele mâinilor nu sunt mai mici decât meritele capului, iar oboseala întregului corp este egală cu oboseala acelei părți a acestuia care este ocupat cu reflexia.
Fără această ecuație necesară, cu cât sunt mai deștepți, cu atât mai întreprinzători li se acordă un brevet pentru jaf, dreptul de a jefui liber pe cei care sunt mai puțin înzestrați cu aceste calități.
În acest fel echilibrul proprietății a fost distrus, răsturnat în starea socială, căci s-a dovedit în mod convingător următoarea propoziție: se poate obține deținerea unui surplus doar asigurându-ne că alții nu au suficient.
Toate instituțiile noastre sociale, toate relațiile noastre nu sunt decât acte de jaf neîncetat, sfințite de legi barbare, sub umbra cărora suntem ocupați doar să ne jefuim unii pe alții.
Societatea noastră de ticăloși, pentru că are o temelie atât de proastă, dă naștere la tot felul de vicii, crime și nenorociri, împotriva cărora unii oameni cinstiți se unesc degeaba, declarându-le război; nu pot învinge, pentru că nu atacă răul chiar de la rădăcina lui, ci aplică doar paliative, pe care le găsesc printre ideile false cauzate de corupția noastră generală.
348
Din tot ce s-a spus, reiese clar că tot ceea ce deține cei a căror proprietate depășește cota lor individuală în proprietatea publică este furt și uzurpare.
Prin urmare, este corect să le luăm de la ei.
Chiar și unul care ar dovedi că este capabil, datorită abilităților sale naturale, să facă cât patru fac și pe această bază ar cere

despăgubiri pentru patru, ar fi totuși un conspirator împotriva societății, căci numai prin aceasta și-ar zdruncina. echilibrează și distruge egalitatea prețioasă.
Prudența cere în mod imperativ tuturor membrilor societății să îmblânzească o astfel de persoană, să-l persecute ca pe o calamitate publică, să-l oblige să facă doar ceea ce face cineva, ca să poată cere răsplata cuvenită doar unei singure persoane.
Numai rasa umană a introdus această diferență pernicioasă în evaluarea meritului și, prin urmare, numai ea experimentează privarea și calamitatea.
Nimănui nu trebuie să lipsească ceea ce natura dă tuturor, produce pentru toată lumea; dacă această deficiență este consecința inevitabilă a calamităților naturale, atunci aceste privațiuni trebuie să fie suportate în mod egal de toți.
Lucrările de măiestrie și talent devin astfel proprietate comună, proprietatea întregii societăți din momentul în care inventatorii și muncitorii le-au creat; deoarece se bazează pe realizările anterioare ale măiestriei și priceperii, pe care, trăind în societate, noi inventatori și muncitori le-au folosit în noile lor descoperiri.
Deoarece cunoștințele dobândite sunt o proprietate comună, acestea trebuie împărtășite în mod egal între toți.
Numai prin răutate, prejudecăți sau necugetare se poate contesta adevărul că o astfel de distribuție egală a cunoștințelor între toți i-ar face pe oameni aproape egali în abilități și chiar în talent.
Educația este nefirească atunci când se bazează pe inegalitate și este proprietatea exclusivă a doar unei părți a societății; căci atunci ea devine în mâinile acestei părți o mașinărie, o armă, cu care se luptă împotriva altei părți, neînarmată și, în consecință, fără dificultate o liniștește, o înșală, o jefuiește, o înrobește în cel mai rușinos mod.
Nu există adevăruri mai importante decât cele proclamate de un filosof în următorii termeni: „Gândește-te cât vrei la cea mai bună formă de guvernare; nu vei realiza nimic până nu vei distruge temeliile lăcomiei și ambiției” 31.
În consecință, instituțiile publice ar trebui să ducă la privarea pentru totdeauna pe toată lumea de speranța de a deveni mai bogat, mai influent, superior în cunoștințe față de oricare dintre concetățenii săi.
349
Mai precis, este necesar să frânăm soarta; să facă pe fiecare dintre membrii societății să fie independent de noroc, de un set de circumstanțe fericit sau nefavorabil; asigură fiecărui om și urmașilor săi, oricât de numeroși, prosperitate și nimic altceva decât prosperitate și distruge pentru totdeauna toate posibilitățile ca oricine să primească mai mult decât partea cuvenită în produsele naturii și muncii.
Singura modalitate de a atinge acest scop este stabilirea controlului general; să distrugă proprietatea privată, să atașeze fiecare om, după talentul său, de priceperea pe care o cunoaște; obligați-l să predea în natură roadele muncii sale unui depozit comun și să creeze o administrație alimentară simplă, care, ținând evidența tuturor concetățenilor și a tuturor produselor, să le distribuie pe acestea din urmă pe baza celei mai stricte egalități și ordine le livrează la locul de reședință al fiecărui cetățean.
Un astfel de guvern, a cărui fezabilitate a fost dovedită prin experiență, deoarece se aplică la 1.200.000 de oameni din cele 12 armate ale noastre (ceea ce este posibil la dimensiuni mici, este

posibil la cele mari), un astfel de guvern este singurul care poate asigura fericirea tuturor, neschimbată, neînnoră: fericirea universală, scopul societății.

Sub o asemenea guvernare, am continuat, stâlpii de hotar, gardurile, gardurile, lacătele ușilor, furișările, procesele, furturile, crimele, toate crimele vor dispărea; tribunale, închisori, spânzurătoare, pedepse, disperare cauzată de toate aceste dezastre; invidia, gelozia, nesatiabilitatea, aroganța, înșelăciunea, duplicitatea și, în final, toate viciile; nu va mai exista (și acesta, desigur, cel mai important) vierme de anxietate care ne roade constant pe fiecare dintre noi despre ceea ce ne așteaptă mâine, peste o lună, peste un an, la bătrânețe, ce ne așteaptă pe copiii și nepoții. .

Așa, cetățeni ai juriului, este tabloul pe care mi-am creat-o în mintea mea care explică legile naturii. Cu ochii minții am văzut toate acestea înscrise pe paginile lor nemuritoare. Le-am deschis și publicat.

Evident, pentru că iubesc oamenii și sunt convinsă că sistemul social pe care l-am conceput singur este capabil să-i facă fericiți, mi-am dorit foarte mult ca ei să vrea să-l accepte. Dar eram departe de ideea prea iluzorie că aș putea să-i conving să decidă asupra acestui lucru: nu ar fi necesar nicio clipă să mă gândesc la multele pasiuni sub jugul cărora ne aflăm în epoca depravației generale pe care le trăim, pentru a nu înțelege că șansele sunt împotriva șanselor ca un astfel de proiect să fie de o sută la unu. Chiar și cel mai neînfricat susținător al acestui sistem va fi la fel de convins de acest lucru.

Deci, cetăţeni ai juriului, ceea ce căuta sufletul meu cel mai mult era consolarea. Aceasta este înclinația firească și evidentă a fiecărui om care, iubindu-și semenii,

350

paradis la dezastrele care îi chinuiesc, reflectând asupra faptului că le aduc asupra lor, apoi caută în imaginația lui acele mijloace de vindecare pe care le puteau accepta. Dacă i se pare că a găsit aceste remedii vindecătoare, el, neputând să le dea oamenilor, este întristat de cei ale căror suferințe nu le poate înlătura și se mulțumește cu o compensație slabă, scriind o rețetă pentru ele, arătând că el le poate oferi alinare în orice moment. Este exact ceea ce au făcut toți filosofii-legislatorii noștri, iar eu am fost doar un succesor și student al unora, un adept, imitator și interpret al altora. Rousseau spunea: „Înțeleg că nu trebuie să ne întrebăm visul himeric de a crea o societate formată în întregime din oameni cumsecade, dar m-am considerat obligat să spun deschis întregul adevăr”. Dacă sunt condamnat pentru toate acele poziții în care tocmai m-am acuzat în fața dumneavoastră, cetățeni ai juriului, atunci acest proces va fi procesul acestor mari oameni. El? au fost profesorii mei, m-au inspirat... doctrina mea este doar doctrina lor. În lecțiile predate de ei am desenat aceste noțiuni de „tâlhărie”, aceste principii numite „devastatoare”. De asemenea, trebuie să învinovățiți guvernul regal pentru că nu este la fel de inchizitorial ca guvernul actualei noastre Republici; trebuie să-l acuzi că nu a împiedicat cărțile autorilor seducătoare, toți Mably, Helveții, Diderot și Jean-Jacques, să-mi cadă în mâini. Toți conducătorii ar trebui să fie trași la răspundere pentru relele neprevenite de ei. Iubitorii de azi! Vă adresez în primul rând: această otravă filosofică m-a ruinat. Dacă nu ar fi ea, poate aș avea morala, virtuțile tale. Ca și tine, aș avea cea mai mare ură pentru tâlhărie, pentru răsturnarea instituțiilor publice actuale; Aș trata cu cea mai tandră grijă un mic număr dintre cei puternici ai acestei lumi; Aș fi nemiloasă față de majoritatea suferindei. .. Dar nu, nu mă voi

pocăi că am fost crescut în școala celebrilor pe care i-am numit; Nu voi huli împotriva lor, nu voi lepăda doctrinele lor. Dacă este necesar ca securea lictorului să-mi cadă pe cap, sunt întotdeauna gata pentru asta: este frumos să-mi las capul pentru virtute...
Dacă voi, cetățenii juriului, puteți să ne condamnați pentru credințele noastre democratice și cu adevărat populare (pe care le-ați transformat în principalul punct de acuzație împotriva noastră, numindu-le un proiect de jefuire a proprietății), atunci acest proces va fi procesul tuturor filozofi a căror cenușă se odihnește în Panteon și, când vă spun asta, nu îmi imaginez nimic. Ei, acești filozofi, au dezvoltat și publicat astfel de proiecte. Extrase din ele sunt disponibile în volumele documentelor acuzatoare. Și de aceea cred că am cea mai puternică bănuială că vor fi judecați împreună cu noi. Altfel, de ce ar fi necesar să includă acolo textele pe care le voi cita acum și care îl acuză pe autorul „Contractului social”?...
351
caz, printre acestea se numără și cele menționate la filele 74, 75 și 76 ale volumului al doilea de probe fizice. Am citit acolo (p. 74): „Înainte de a fi inventate acele cuvinte groaznice „al tău” și „al meu”; înainte existau două feluri de oameni: unul, crud și nepoliticos, care se numește „stăpâni”, iar alții – ticăloși, mincinoși, numiți „sclavi”; înainte erau oameni atât de jos încât își permiteau să aibă surplus când alții mureau de foame; înainte ca dependența reciprocă să-i forțeze pe toți să devină înșelători, oameni invidioși și trădători... Aș vrea să mi se explice în ce ar putea consta atunci viciile lor, crimele lor... Sunt sigur că oamenii și-au pierdut de mult încrederea în himeră. al secolului de aur. De ce nu adaugă că și-au pierdut de mult încrederea în himera virtuții!”
Originalul acestui document este scris de mâna lui Babeuf, se spune în volumul Curții Supreme. Vă răspund că aceasta este doar o copie. Dovada pe care o voi da pentru acest document îi va face poate pe alții mai credibili. Originalul a fost scris de J.-J. Rousseau. Cât despre acest nou conspirator, nu mi-e frică să-l compromit. El nu poate fi marcat sau afectat de verdictul acestei instanțe. Prin urmare, nu ezit să spun că el a fost cel care a prezidat Societatea Democraților Floreal; el a fost una dintre principalele lor inspirații. Dar când a fost scris eseul său pe care l-am citat? – În 1758. Acesta este răspunsul filosofului către academicianul Bordus din Lyon33 cu privire la discuția despre științe și arte. Prin urmare, acest document precede conspirația în cauză considerabil! Oh oricum. Mai mult , așa cum vom vedea mai târziu, această conspirație începe mult mai devreme. Bietul J.-J! această judecată nu te va afecta.
Ce văd? La sfârșitul paginii 75 am citit:
„Ce spectacol ne-ar arăta neamul omenesc, alcătuit exclusiv din lucrători, soldați, vânători și păstori? Să căutăm fericirea printre oameni nepoliticoși? „Este mult mai rezonabil să-l cauți acolo decât să cauți virtutea printre alții. Ce spectacol ne-ar arăta o rasă umană, formată doar din bucătari, tipografi, bijutieri, artiști și muzicieni? Toate acestea sunt din aceeași scrisoare pe care Rousseau i-a scris-o academicianului Bord. Trebuie să admitem că aceste maxime sunt foarte asemănătoare cu cele pe care le găsim printre conspiratorii Floreal. Următoarea frază din manifestul Egal a fost notă cu atenție: „Să piară toate artele, dacă este cazul, atâta timp cât vom atinge Egalitatea reală”. După cum puteți vedea, acesta nu este altceva decât o reamintire sau o imitație a acelor maxime Rousseau pe care tocmai le-am

citat. Prin urmare, nu degeaba au fost incluse în numărul actelor de acuzare. Dar, repet, afirmația că originalul

scriind cu mâna mea. La fel, următoarele rânduri, care pot fi citite la pagina 76, nu îmi aparțin:
„Cineva crede că mă jenează foarte mult cu întrebarea în ce măsură ar trebui limitat luxul. Parerea mea este ca nu este deloc necesar. Orice lucru peste ceea ce este necesar fizic este o sursă de rău."
Acest loc este vandalism pur și complet. Este cel puțin echivalent cu următoarea afirmație: „Să piară toate artele". Adevărat, următorul fragment înmoaie oarecum sensul:
„Nu sugerez în niciun caz să convingem oamenii să se mulțumească cu un lucru necesar. Înțeleg că nu trebuie să se pună pe o speranță himerică etc... Am văzut răul și încerc să-i găsesc cauzele. Alții, mai curajoși sau mai inteligenți, pot căuta un remediu pentru aceasta."
Este ușor de observat că acești oameni și scrierile lor ne-au corupt. Dar mai trăiește domnul Bord de Lyon, care a primit aceste scrisori? Ce a crezut? Oh, parcă-mi amintesc răspunsurile lui Rousseau: nu-și împărtășea părerile dezorganizatoare.
Cetăţeni ai juriului, este necesar, absolut necesar, să vă arătăm, în cel mai concis mod posibil, că convingerile care ne reproşează, că maximele de care suntem acuzaţi atât de aspru, sunt cele care au fost proclamate de către toţi cei din jur. profesori ai neamului uman, cei care trezesc în toată admirația noastră cea mai caldă. Căci, la urma urmei, autoritatea de care se bucură acești oameni mari printre noi are o oarecare semnificație. Și dacă dovedim că în condițiile sistemului republican nu am propagat și am oferit decât aceleași gânduri, aceleași adevăruri pe care le-au propagat și le-au oferit exact în același mod fără piedici sub regi, atunci se va putea concluziona de aici că nu suntem deloc extravaganţi.şi inovatori criminali demni de cea mai crudă execuţie.
Acest Rousseau, care ne-a devenit complice aici, nu a spus prea multe despre acest subiect în afară de ceea ce am citat din scrierile sale despre documentele Procuraturii. Dar câteva dintre cuvintele lui valorează volume întregi. Cunosc și următoarele cuvinte scurte, dar frumoase ale lui: „Ești pierdut dacă uiți că roadele pământului sunt ale tuturor, iar pământul însuși nu este al nimănui. - Pentru a îmbunătăți starea socială este necesar ca toată lumea să aibă prosperitate și nimeni să nu aibă un exces. „Nu știi că mulți dintre frații tăi pier sau suferă din lipsă de ceea ce ai din belșug și că ai avut nevoie de consimțământul formal și unanim al rasei umane pentru ca tu să însufici din alimente publice mai mult decât partea ta? - În ciuda tuturor eforturilor celor mai înțelepți legiuitori, sistemul politic a rămas imperfect, pentru că era aproape în întregime o chestiune de întâmplare și, deoarece acest sistem a fost rău de la bun început, neajunsurile lui au putut fi descoperite odată cu trecerea timpului, Yaiden mijloacele lor

eliminarea, dar viciile care stau la baza ei nu au fost corectate în niciun fel: ele se reparau în permanență, în timp ce a fost necesar mai întâi să elibereze locul pentru construcție și să se îndepărteze materiale vechi, așa cum a făcut Lycurgus la Sparta, pentru a ridica apoi o clădire solidă. - Ambiție nesățioasă, pasiune pentru creșterea dimensiunii relative a averii cuiva, nu atât din nevoie reală, cât pentru a se pune deasupra celorlalți, inspiră pe toți oamenii cu o

înclinație scăzută de a se face rău unii altora, o invidie secretă, toate mai periculos pentru că, dorind să dea o lovitură cu mai multă acuratețe, ea se deghizează adesea sub masca bunăvoinței – într-un cuvânt, competiție și rivalitate pe de o parte, opoziție de interese pe de altă parte și pretutindeni dorința de a câștiga în detrimentul alții. Toate aceste dezastre sunt primul rezultat și însoțitori inseparabili ai proprietății1*. „Acolo nu se poate face nici un prejudiciu. unde proprietatea este complet absentă2*".
Așa sunt amăgirile lui Rousseau, complicele nostru, cu privire la dreptul de proprietate, pilonul general și principal al ordinii sociale, potrivit procurorilor3*, care i-ar fi explicat visătorului genevan că doctrina opusă este pernicioasă. Ei îi spuneau: „Distrugerea acestui drept înseamnă un șoc teribil... Îndepărtează proprietatea! Ce se va întâmpla imediat cu artele? Ce se va întâmpla cu industriile? Pământul nimănui: de unde vor veni mâinile să-l cultive? Cine-i va aduna roadele daca nimeni nu poate spune: sunt ale mele. Nu vezi cum tâlhăria și tâlhăria devastează pământul? Distincțiile și prerogativele sociale pot dispărea, dar inegalitatea naturală va rămâne... Cei puternici îi vor zdrobi pe cei slabi. Oamenii, devenind neapărat mai cruzi decât fiarele, se vor certa cu înverșunare unii cu alții hrana care le iese în cale; căci cum poate ea să satisfacă o populație mare, când industria și comerțul nu compensează ceea ce natura, lăsată în sinea ei, poate produce. Rasa umană va fi distrusă; cine supraviețuiește se va transforma într-o stare de sălbăticie, va cutreiera pădurile. Aceasta este perspectiva pe care ne-o oferă sistemul drag inimii liderilor acestei conspirații.
Vezi tu, Rousseau, și tu, și în același timp faimosul tău argument despre inegalitate, ați fost infirmați triumfător. Ar fi putut câștiga premiul Academiei din Dijon dacă autorul atent al „Raportului" despre conspirația Floreal ar fi stat acolo? Oh, în zilele astea de libertate, nici nu i-ar fi permis să concureze. Ar fi fost condamnat, i s-ar fi prezentat un mandat de arestare, s-ar fi întocmit un rechizitoriu pe modelul vreunui Gerard, și ar fi ajuns aici, în bancă.
ι Rousseau. Despre inegalitatea statelor.
2* Rousseau pe Locke. Despre inegalitatea statelor.
'♦ Pg. 67 Raport.
4* Pagina 67 și 68 din Raport.
354
Ce s-ar fi întâmplat cu Mably!... Democrat, uman, sensibil Mably era un dezorganizator mult mai evident, un conspirator cu un cu totul alt temperament decât gânditorul genevan. S-a opus mult mai vehement proprietarilor. Trebuie să auzim cum a tunat împotriva lor. După aceea, toată lumea va spune cât de instructiv este să vezi discipolii persecutați astăzi, în timp ce sub domnia Capet, profesorii mărturiseau aceeași doctrină atât de tare și atât de deplin.
„Natura", spune Mably, „a dorit ca egalitatea cetățenilor în proprietate și poziție în societate să fie o condiție necesară pentru succesul statelor..."
Și în altă parte:
„Legiuitorul va lucra în zadar numai dacă toată atenția sa nu este acordată în primul rând stabilirii egalității cetățenilor în raport cu proprietatea și poziția în societate..."
„Urmează", spune el în continuare, „urmează lanțul tuturor viciilor noastre, prima verigă este legată de inegalitatea proprietății. .."
Se întoarce la ideile statului și ale legii originale. El spune:

„Oamenii au nevoie de egalitate. Natura le-a dat-o strămoșilor noștri ca lege și ea și-a declarat atât de clar voința, încât era imposibil să nu o cunoaștem... Într-adevăr, cine va nega că, lăsând mâinile ei, suntem în cea mai perfectă egalitate? Nu a dat ea tuturor oamenilor aceleași organe, aceleași nevoi, aceeași minte? Binecuvântările pe care le-a risipit pe Pământ nu le aparțineau tuturor în comun? Unde găsiți începuturile inegalității? A definit ea o proprietate separată pentru fiecare? A înființat ea posturi de hotar în câmpuri? Deci nu a creat bogați și săraci?"

Filosoful nostru este transferat mental în epoca primelor instituții publice. Iată cum își imaginează dispozitivul:

„Este rezonabil să presupunem”, spune el, „că strămoșii noștri, forțați să muncească pentru a-și câștiga existența, și-au unit munca, așa cum și-au unit anterior forțele pentru a forma o forță socială. După ce și-au unit munca, urmau să-i adune roadele împreună. Vedeți cât de înțelept a pregătit natura totul pentru a ne aduce la comunitatea de proprietate și să nu ne lase să cădem în abisul în care ne-a cufundat înființarea proprietății. În ceea ce mă privește, vă mărturisesc, nu numai că nu privesc această comunitate ca pe o himeră impracticabilă, dar îmi este greu să înțeleg cum au ajuns oamenii la înființarea proprietății private...”.

Când trece la studiul dispozitivelor și instituțiilor unui stat ceva mai perfect, le admiră simplitatea și fericirea rezultată: „Îmi imaginez”, exclamă op entuziasmat, „Îmi imaginez cetățenii împărțiți în diferite clase. Cel mai puternic

23

355

unii sunt desemnați să cultive pământul, alții sunt angajați în meserii brute, fără de care societatea nu se poate descurca. Îmi imaginez depozite publice de pretutindeni, unde este depozitată bogăția republicii, iar funcționarii, adevărați părinți ai patriei, angajați aproape exclusiv în protejarea moravurilor și distribuirea lucrurilor de care au nevoie între toate familiile...”.

În alt loc, după ce a spus încă o dată că principala sursă de nenorociri care deprimă omenirea este proprietatea privată, el se opune și instituției nedreapte a moștenirii: „Orice ar fi împărțirea inițială a proprietății oricărei republici, fiți sigur că în a treia generație va exista. să fie egalitate între cetățeni. Ai un singur fiu, crescut înaintea ochilor tăi cu cumpătare și muncă, și el va primi moștenirea ta în întregime, păstrată cu grijă. Pe când eu, căruia natura nu i-a dat nici puterile, nici talentele tale, mai puțin activ, mai puțin inventiv sau mai puțin fericit, îmi voi împărți moștenirea între trei sau patru copii, leneși și risipiți – sunt oameni inevitabil inegali. Căci inegalitatea proprietății dă naștere inevitabil la o diferență de nevoi și la o anumită subordonare a unora față de altele, care este respinsă de legile naturii și ale rațiunii...”.

În cele din urmă, bunul Mably găsește planul final pentru republica sa: „Îl vom alcătui din oameni care vor fi toți egali, toți bogați, toți săraci, toți liberi, toți frați. Prima noastră lege va fi: să nu dețineți nimic prin drept de proprietate. Vom duce roadele muncii noastre la depozitele publice; va fi vistieria statului şi proprietatea fiecărui cetăţean. În fiecare an, părinții familiilor vor alege ispravnici, care vor fi instruiți să împartă bunurile necesare pentru satisfacerea nevoilor fiecărui individ, să-i prescrie ce lucrare trebuie să facă în folosul Comunității și să mențină bunele moravuri în statul.

Dar evidențiez acea parte a „Raportului” de la 6 vantoz, care este răspunsul la aceste vise filantropice ale celui care ne-a inspirat vise asemănătoare. La pagina 67 din acest „Raport” am citit următorul paragraf, care cred că a fost scris special pentru democratul Mably. Acesta din urmă s-a bazat însă pe considerații și principii; dar acest lucru nu-l împiedică să-i răspundă cu dezgustări.
„Cine ar îndrăzni să măsoare adâncimea unui asemenea abis? Cine ar îndrăzni să prevadă toate consecințele teribile cauzate de faptul că o masă înfricoșător de uriașă de proletari, înmulțită de depravare, lene, toate pasiunile și toate vicii care se răspândesc atât de repede într-o națiune coruptă, s-ar repezi brusc împotriva clasei? a proprietarilor, precum și a cetățenilor rezonabili, inventivi și gospodari”.
Vedem cât de ușor este pentru judecătorii investiți cu putere să răstoarne, cu câteva cuvinte zgomotoase, un întreg edificiu construit din argumente puternice și principii de nerefuzat.
356
lucruri la faptul că construcția sa a fost asociată cu costuri mari, că este marcată cu sigiliul impunător al geniului și i se asociază un nume înconjurat de faima binemeritată. Poziția mea nu este prea potrivită pentru a răzbuna insultele care se îngrămădesc asupra poporului suveran de aici cu o îndrăzneală care întrece orice expresie de dispreț față de poporul sub vechiul regim. Cel puțin aici ei sunt de acord să admită că „masa de proletari”, expropriați, este „înspăimântător de uriașă”, că formează majoritatea „o națiune care este toată coruptă”, cu excepția „clasei proprietarilor, rezonabili și cetățeni inventivi”, sunt tocmai apărătorii săi de aici care se proclamă mândri. Orice altceva, „înmulțit prin desfrânare, lene, toate patimile și toate viciile”, nu merită să fie luate în seamă: Trebuie să se înțeleagă că aceștia nu sunt nicidecum cei care lucrează și că sunt complet pe conținutul minoritate harnică, „rezonabilă și cumpătată”.
Nu ați ajuns încă la părerea unanimă, cetățeni ai juriului, că scrierile slabe pe care le-am putut realiza pe tema egalității reale, asupra sistemului de guvernare generală, sunt doar repovestiri și interpretări ale unor iluștri publiciști care au vorbit despre aceste chestiuni importante cu mult înainte de a trece noi și că nu am putut produce o acțiune mai puternică decât cea produsă de ei. Întrucât lucrările lor, atât de just sărbătorite, au căzut în mâinile tuturor, sunt republicate în mod constant și nimeni nu se teme că sub influența lor va avea loc o revoluție împotriva proprietarilor, cineva poate fi absolut liniștit cu privire la funcționarea câtorva. concepte care au primit mult mai puţină circulaţie şi sunt mult mai puţin capabile să impresioneze sufletele. Iar Manifestul Egalilor, care nici măcar nu a ieșit dintr-un dosar prăfuit și, poate, n-ar fi văzut niciodată lumina dacă nu ar fi faima creată lui de această curte, nu conține, desigur, nimic mai mult decât ceea ce se află în manifestele lui J.-ÎK. Rousseau și Mably, pe care le-am demontat. De ce este atât de mult zgomot la el? Eh, cetățeni proprietari, să nu vă fie frică de nimic. Bazează-te pe pasiuni, pe prejudecăți, pe obiceiuri, pe vicii, sub puterea cărora ne aflăm, pentru păstrarea sistemului atât de drag ție. Vanitatea, lăcomia, egoismul - toate acestea sunt bariere care te protejează de toate pericolele. În ceea ce mă privește, nu voi jigni o națiune spunând că este complet coruptă, dar îndrăznesc să spun că nu este nicidecum atât de virtuoasă încât să accepte ordinea lucrurilor care, în opinia celor înțelepți, l-ar face fericită. în acea fericire naturală și pură, simplă și inocentă, de care ea este acum prea departe pentru a avea măcar o idee corectă despre ea.

Apărându-mă de acuzația de a invoca egalitatea de facto, care s-a tradus prin cuvântul tâlhărie, mă voi referi în sfârșit la o mare autoritate. Această autoritate impunătoare este Diderot. Acesta, desigur, este cel mai hotărât, cel mai neînfricat, aș spune cel mai înflăcărat luptător pentru sistemul nostru. Și dacă dovedesc asta
357
a luptat pentru ea cu mult mai îndrăzneț decât noi și că regii nu s-au amestecat cu el în asta, s-ar putea să pot aduce ceva calm minților înspăimântate în care au vrut să le inspire că merită să tipărim cuvintele fericire universală într-un pamflet pentru a provoca imediat o subminare a instituţiilor imobiliare.
Legiuitorii gânditori apelează întotdeauna la primele reguli ale naturii pentru a studia adevăratele fundamente ale drepturilor popoarelor. Când acţionează cinstit, încearcă să urmeze natura cu fidelitate. Nu se abate cu nimic de la voința ei, exprimată de ea prea clar pentru ca mințile drepte să nu o prindă. Diderot a fost unul dintre cei mai buni interpreți ai săi. Iată revelațiile oracolelor sale sacre pe care ni le-a lăsat:
„Natura”, exclamă el, „prin egalitatea sentimentelor și nevoilor, îi face pe oameni să simtă egalitatea condițiilor și drepturilor lor și nevoia de a lucra în comun.
Singurul viciu pe care îl cunosc pe lume este lăcomia. Toate celelalte vicii, oricum ar fi ele numite, sunt doar nuanțe, grade ale acestui viciu: acestea sunt Proteus și Mercur, baza și mijloacele de răspândire a tuturor viciilor. Analizați deșertăciunea, nebunia, trufia, ambiția, înșelăciunea, ipocrizia, răutatea; distruge și majoritatea virtuților noastre false; totul se rezumă în cele din urmă la acea proprietate evazivă, dar pernicioasă, dorința de a poseda. O descoperi chiar și în adâncul altruismului... Cred că nu vei contesta dovezile următoarei presupuneri: acolo unde nu ar exista proprietate, nu ar putea exista niciuna dintre consecințele ei dăunătoare.
Apoi ia în considerare motivele pentru care toate legile sunt rele. Asta pentru că toate pornesc de la un punct fals. Toți bunii planificatori ai reformelor au fost de acord asupra acelorași idei și aproape pe aceleași expresii, pentru că toți au pornit de la același principiu. Așa definește Diderot viciul de bază al constituțiilor. El spune:
„Reforma, care nu îmbunătățește nimic, strică totul.” Legile care au oferit doar remedii paliative pentru bolile omenirii pot fi considerate drept cauzele principale ale consecințelor deplorabile la care duce acest tratament rău. De asemenea, se mai poate acuza că sunt o cauză secundară a bolilor cauzate de neglijența lor sau neoprite la timp de ei. Adesea, oamenii care au făcut aceste legi au luat definitiv ceea ce era de fapt abuz și au muncit, ca să spunem așa, străduindu-se să îmbunătățească și să fluidizeze imperfecțiunea însăși și să aducă cele mai dezgustătoare lucruri într-o stare bună.
Unde ne duce filozoful nostru? Pentru a demonstra că orice legislație care nu se bazează pe desființarea proprietății private nu va fi de nici un folos. Iată concluzia la care ajunge:
358
„Singura cauză a tuturor bolilor și a tuturor tulburărilor societății poate fi dedusă din obstinația generală cu care legiuitorii rupe sau lasă să fie ruptă prima verigă a fiecărei societăți, creând posesiuni private prin uzurpare dintr-un fond care ar trebui să aparțină indivizibil. întreaga omenire.”

El consideră această idee din toate părțile. Apoi spune: „Dacă întrebi ce-i guvernează pe oameni, atunci, fie că este proprietarul unui sceptru sau al unui toiag de cioban, purtătorul unei diademe sau cea mai proastă glugă, răspunsul este simplu: interesul personal... Cine a născut la acest monstru? propriu. Înțelepții Pământului!...
Argumentați-vă cât doriți despre cea mai bună formă de guvernare... dacă nu ați tăiat rădăcina proprietății, nu ați făcut nimic.”
Apoi repetă aceeași idee, chiar și la scară mai mare, cu o frază simplă:
„Această instabilitate, aceste vicisitudini periodice experimentate de state, ar fi ele posibile acolo unde toată proprietatea ar fi comună în mod indiviz?”
În altă parte, filozoful nostru consideră întrebarea în termenii acelei ignoranțe generale, care este cauzată de absența sistemului pe care îl propune:
„În ce moment are loc transformarea majorității într-un fel de mulțime oarbă? Nu este oare pentru că proprietatea și interesul propriu, combinate cu erorile pe care le-au generat, au creat o divergență atât de variată și complexă între dorințele oamenilor, încât între o mie de oameni nu sunt aproape zece care ar putea fi de acord asupra metodei de a considera vreun util? subiect sau pe mijloacele potrivite pentru a asigura o utilizare egală a acestuia? Aproape nimeni nu are o idee corectă despre ceea ce constituie esența adevăratului bine al societății, oricât de mic ar fi acesta.
Diderot consideră aceeași întrebare acolo în ceea ce privește dispariția tuturor relelor și a tuturor crimelor din societate:
„Atâta timp cât legile naturii sunt pe deplin păstrate, nicio crimă nu este posibilă...
Când o persoană este eliberată de tirania proprietății, este absolut imposibil pentru el să se complacă în crime, pentru el să devină un hoț, un criminal, un cuceritor...
Eliminați proprietatea... respingeți prejudecățile și iluziile care le susțin, iar oamenii nu vor mai avea rezistență ofensivă sau defensivă; nu vor mai exista pasiuni înflăcărate, nu vor mai fi acțiuni crude, nu vor mai exista concepte și idei despre bolile morale...
Spiritul proprietății și al interesului propriu dispune să sacrifice întreaga rasă umană fericirii cuiva...”.
Ca o consecință firească, gânditorul deduce contrariul din spiritul neproprietății; el remarcă că:
„Cei mai umani, cei mai blânzi de pe tot pământul erau acei oameni care nu aveau aproape nicio proprietate sau cei care încă nu o stabiliseră peste tot.”
359
Mai departe, înțeleptul nostru este încântat, se complace în vise dulci; este transportat poetic de gândire în vremurile și locurile în care au înflorit zilele frumoase ale Egalității:
„Aproape toate popoarele”, spune el cu înflăcărare admirație, „au avut și au încă o idee despre epoca de aur, care se va stabili cu adevărat atunci când acea camaraderie perfectă va domni între oameni, ale căror legi le-am spus”.
Apoi deplânge faptul că, printre toți cei care au fost chemați să facă legi pentru popor, nu a existat aproape nimeni care a venit cu conceptele corecte de legislație:
„Când popoarele, obosite de propriile lor crime, au început să suspine despre dulceața tovărășiei și să asculte de ordinele și sfaturile celor care erau considerați capabili să o restabilească, nu a fost atunci

ușor să le explicăm că cauza principală a tuturor necazurilor este proprietatea și să inspire ură față de ea? ..".
De asemenea, se plânge de neajunsurile, de absurditatea ideilor noastre despre adevăratele fundamente ale legilor:
„Colecțiile noastre de instituții de drept public ar putea”, notează el cu regret, „pe bună dreptate să fie numite astfel: Metode de introducere a oamenilor în civilizație cu ajutorul unor carte și legi care sunt cele mai capabile să-i facă înverșunați și cruzi... .”.
El susține că, dacă nu ar exista proprietăți, toate sursele de războaie interne și externe ar dispărea:
„Preveniți”, spune el, „cauzele tuturor războaielor. La ce folosesc legile armistițiului? ..".
Pe scurt, el descrie farmecul și beatitudinea acelei stări sociale care îl aprinde. El spune despre asta:
„Contractele sociale corecte ar trebui să se străduiască să mențină o asistență reciprocă atât de perfectă între oameni, încât nimănui să nu lipsească nu numai ceea ce este necesar și util, ci chiar și ceea ce este plăcut.”
Și-a permis chiar să aducă speranța că, mai devreme sau mai târziu, apelurile sale vor avea un impact, vor convinge oamenii și planul său va fi în sfârșit acceptat:
„Vă subliniez doar”, a spus el, „unde ar trebui să lovim pentru a lovi rădăcina oricărui rău. Oamenii care sunt mai capabili decât mine vor putea, poate, să convingă...”.
Era însuflețit de o asemenea credință încât era convins că chiar și regii, transformându-se în Agis, vor fi capabili să accepte sistemul său:
„Oh, muritori, chemați să stăpâniți asupra oamenilor...” le strigă op fervent. „Vrei să câștigi recunoștința rasei umane prin stabilirea celui mai fericit și mai perfect guvern? .. Începe prin a acorda și a
<60
adevărați înțelepți de deplină libertate de a ataca erorile și prejudecățile pe care se bazează spiritul proprietății; în curând nu vă va fi greu să vă convingeți popoarele să adopte LEGI MAI MULT SAU MAI PUȚIN ASEMĂNATE CELE pe care le-am dat aici în conformitate cu ceea ce mi s-a părut cel mai rezonabil pentru oameni...”.
În fine, filozoful Diderot nu a vrut să lipsească nimic din proiectul său. El a anticipat toate obiecțiile cu privire la posibilitatea implementării sistemului său:
„Acele dificultăți minore care se vor întâmpina în cazuri individuale în repartizarea principalelor ocupații, precum și a mijloacelor de satisfacere a nevoilor publice și private și a mijloacelor de asigurare, fără confuzie, fără dezordine, întreținere egală a multor cetățeni, nu reprezintă. orice grav. .. Toate acestea, adaugă el, sunt doar o chestiune de numărare a lucrurilor și a persoanelor, o operațiune simplă bazată pe numărare și, deci, capabilă să fie efectuată în perfectă ordine. Planificatorii noștri, din trecut și din prezent, au conceput și realizat planuri incomparabil mai dificile; mai mult decât atât, pe lângă accidente neprevăzute, au întâmpinat obstacole naturale și tot felul de altele, generate de eroare și de complicarea naturii însăși. Dacă există ceva de care să fii surprins, este mai degrabă că acești oameni nepăsători au reușit ceva.
Și apoi filosoful nostru expune un întreg set de legi, corespunzătoare sistemului Egalității și voinței naturii, interpretate de el. Din această colecție remarcabilă voi scrie doar următoarele articole:

„Legea I. Art. 1. În societate, nimic nu va aparține nimănui în mod individual sau prin drepturi de proprietate, cu excepția lucrurilor pe care o persoană le folosește cu adevărat pentru nevoi personale, propriile plăceri sau pentru munca sa zilnică...
Artă. 2. Fiecare cetățean va fi o persoană publică căreia societatea trebuie să-i asigure hrană, întreținere și locuri de muncă...
Artă. 3. Fiecare cetățean va participa la administrarea puterii de stat în funcție de puterea, abilitățile și vârsta sa...
Legea XV. Artă. 1. Oricine încearcă prin intrigi sau în orice alt mod să răstoarne legile sacre pentru a introduce un eu urat, va fi închis ca un nebun violent și un dușman al umanității...”.
În ciuda seriozității atât a subiectului meu, cât și a poziției în care mă aflu, nu pot să nu menționez în treacăt un fapt destul de suculent: că însăși definiția de „nebun violent” care a fost aplicată acolo conspiratorilor împotriva Egalității, cetățenilor. procurorii utilizați în raport cu conspiratorii în numele Egalității.
361
Dar, bineînțeles, cetățeni ai juriului, veți fi de acord cu mine că visele care tocmai s-au discutat merg mult mai departe decât oricare dintre cele care se numesc ale noastre. Probabil ați văzut că noi, t. ɵ. aceia dintre noi care, conform documentelor care vi s-au prezentat, eram angajați să contemplem în imaginația lor un sistem de egalitate pură, voi, repet, probabil ați deslușit că sunt într-adevăr doar elevi și studenți care nu prea au reușit în doctrina marii profesori, ale căror lucrări le-am demontat... Unde poți găsi un plan care să poată fi comparat cu al lui Diderot? Unde pot găsi argumente atât de îndrăznețe, chiar atât de provocatoare, precum cele ale lui, Mably și J.-J. Rousseau? Acest „Manifest al Egalilor”, această așa-zisă analiză a „Doctrinei Babeuf”, aceste tirade din „Tribuna Poporului” - toate acestea sunt doar parafraze, de altfel mai înmuiate, ale textelor acestor trei filozofi, acestor trei legiuitori. . Cum ar putea fi interzis să le explicăm, să le interpretăm într-un moment în care, sub stăpânirea noastră republicană, nu exista încă o Inchiziție care să le fi interzis cărțile? Și chiar era interzis? Nu. Și, de vreme ce ar fi păcat să persecuți direct memoria acelor oameni mari, ei își persecută interpreții, comentatorii, apostolii. Pe baza ce lege? Nu există o astfel de lege. Presa este liberă, părerile sunt libere, asta se spune în continuare. În exterior, aceste principii continuă să fie respectate, dar în secret sunt încălcate fără rușine. Puterea a luat locul legii. Orice decor, toate principiile, sunt supuse intereselor celui care are puterea. Voi dovedi că lâncez în închisoare timp de un an doar pentru că m-am folosit de dreptul de a vorbi în presă și de a-mi exprima liber părerea.
Dar să nu pierdem din vedere impresia puternică pe care expunerea energică a doctrinei a lui Diderot trebuie să o fi făcut-o aici asupra celor mai zeloși apărători ai proprietății. Nu ar trebui o impresie atât de puternică să înmoaie în mod semnificativ impresia scrierilor foarte slabe ale conspiratorilor Floreal? Și nu găsim în „Raportul” procurorilor declarații care se aplică mai degrabă autorului „Codului naturii” decât acestor conspiratori imaginari? .. În ochii acestor acuzatori, Diderot trebuie să apară drept conducătorul suprem al tuturor conspiratorilor. Asupra lui ar trebui să cadă blestemele lor cele mai înflăcărate. Probabil că asta au avut în vedere când au spus (p. 68 din „Raportul” de la vantoz): „Aceasta este fericirea universală la care sunt chemați frații Egali. Dacă priveliștea deșertului terifiant, unde au vrut în cele din urmă să ne conducă, este uimitoare,

atunci nu este mai puțin uimitor să vedem lucrurile teribile pe care ar trebui să le vedem pe parcurs. Prin ruine, prin cadavre și morminte, acești monștri au vrut să ne conducă la distrugerea absolută a întregii ordini sociale.
362
„Așadar, când un incendiu uriaș distruge un oraș întreg, găsim printre ruinele încă fumegătoare doar câteva victime rătăcitoare, cufundate în durere și disperare; între timp, în bârlogurile vecine, ticăloșii cu crudă bucurie împart între ei prada smulsă din foc, pe care ei înșiși le-au aprins.
Cât de corectă este, așadar, afirmația că opiniile oamenilor diferă într-un mod ciudat. Ce întuneric groaznic domnește în această imagine! Acesta este un fel de apendice la Jung36... Vedeți cum același subiect este tratat de Mably și Diderot. Aceasta este cea mai veselă poză; aceasta este epoca de aur; acestea sunt flori și fructe, aceasta este fericirea, aceasta este inocența și virtutea în loc de ruine, ruine fumegătoare, cadavre, morminte și vizuini de tâlhari...
Dacă, demonstrând că filozofii moderni împărtășesc cu mine crima de a predica ideile care stau la baza principală a acuzației aduse împotriva mea, am alinat într-adevăr foarte mult teama pe care ar fi trebuit să o inspir în virtutea credinței false că eram lor. numai propagandist, atunci mai trebuie să subliniez că destul de recent am avut nu numai însoțitori în propagandă, ci și predecesori nu mai puțin înflăcărați decât mine. După ce am citat multe mărturii care arată că nu sunt nicidecum un inovator în această chestiune, îi pot obișnui poate cu acest gând pe cei care au văzut până acum în mine o persoană de cel mai înalt grad ciudată și, fără îndoială, foarte criminală. Ei bine, să știe că aceia dintre predecesorii mei despre care vreau să vorbesc continuă să fie membri ai consiliilor legislative. Nu poți ghici? Aceștia sunt Tallien și Armand din Meuse. Dacă demonstrez că nu am spus nimic mai tare decât ce au spus ei pe notoria chestiune a egalității, atunci întreb de ce nu au fost trimiși în judecată în fața Curții Supreme și de ce sunt eu? ..
Tallien a scris următoarele în februarie 1793 în ziarul său, pe atunci intitulat Prietenul Sans-culottes, nr. 71:
„Se vorbește mult despre anarhie. Răspund că se va opri de îndată ce reprezentanții Republicii încetează să comploteze împotriva libertății. Răspund că se va opri de îndată ce va scadea INEGALITATEA bogăției... Supraimpozitați pe cei bogați, atenuați situația săracilor, eliminați sărăcia folosind surplusurile periculoase ale celor bogați. Acesta este întregul secret al Revoluției”.
Armand din Meuse, vorbind de la tribuna Convenției la 26 aprilie 1793, a spus:
„Oamenii care vor să adere la adevăr vor recunoaște că după realizarea egalității politice, adică a egalității în drepturi, dorința cea mai firească și mai activă este de a obține egalitatea adevărată.
Mai mult decât atât, fără această dorință sau speranță de egalitate autentică, egalitatea în drepturi ar fi doar o iluzie cruntă care, în loc de beneficiile pe care le-a promis, ar condamna
363
făină pentru cea mai numeroasă și mai utilă parte a cetățenilor.
Voi adăuga că instituțiile sociale originare nici nu ar fi putut avea alt scop decât acela de a stabili egalitatea autentică între oameni și, de asemenea, voi spune că nu poate exista contradicție mai absurdă și mai periculoasă în morală decât egalitatea de drepturi fără egalitate

adevărată. Căci dacă am vreun drept, atunci privarea mea de acest drept este de fapt o nedreptate și o nedreptate revoltătoare.

Să renunțăm la toate aceste distincții metafizice, aceste creații corupte și înșelătoare ale vanității și egoismului. Există un adevăr etern și este timpul ca toată lumea să-i plătească de bunăvoie un tribut, altfel va trebui să se facă din necesitate și poate fi prea târziu; acest adevăr constă în faptul că egalitatea în drepturi este un dar al naturii, și nu o binefacere a societății: acesta este unul dintre drepturile omului. Dar din moment ce drepturile omului au fost ignorate și egalitatea în drepturi de multe ori nu putea oferi o egalitate autentică oamenilor slabi, fără de care primul nu avea sens, aceștia s-au unit pentru a se asigura reciproc de bucuria în practică a egalității în drepturi: acesta este unul dintre drepturile un cetatean.

... Dacă în starea naturală oamenii se nasc egali în drepturi, ei nu se nasc egali în fapte, căci forța și instinctul care le-a fost dat și de natură creează între ei o inegalitate efectivă foarte mare, în ciuda egalității în drepturi; dar asociația lor și instituțiile lor sociale nu pot și nu trebuie să aibă alt scop decât realizarea efectivă a acestei egalități de drepturi prin apărarea celor slabi împotriva asupririi celor mai puternici și prin îndreptarea către binele comun al muncii și priceperii indivizilor.

... Cea mai pernicioasă și crudă eroare în care au căzut Adunarea Constituantă, Adunarea Legislativă și Convenția Națională, călcând servil pe urmele legiuitorilor care i-au precedat, este că... nu au marcat granițele dreptului de proprietate. și a lăsat oamenii fără protecție împotriva speculațiilor lacome despre un bogat fără suflet.

Să nu ne întrebăm dacă legile naturii permit existența proprietarilor și dacă toți oamenii nu au drepturi egale asupra pământului și fructelor sale; nu avem și nu putem avea nicio îndoială cu privire la acest adevăr.

Este important să știm și să afirmăm clar că, dacă în statul social considerentele de bine comun admiteau existența unui drept de proprietate, ele trebuie și ele să-l limiteze, și să nu lase exercitarea acestuia la latitudinea proprietarului; căci dacă acest drept este lăsat să existe fără nicio precauţie, o persoană care, în starea de natură, din cauza slăbiciunii sale, s-a trezit sub jugul unuia mai puternic, într-o stare socială nu va schimba decât o nenorocire cu alta.

Ce a fost slăbiciune în prima stare, în a doua

364

devenit sărăcie. În primul a fost victima celui mai puternic; în al doilea, el este victima unui bogat și intrigator. Iar societatea nu numai că nu îi va fi bună, ci, dimpotrivă, îl va lipsi de drepturile sale naturale, cu cu atât mai mare nedreptate și cruzime, cu cât în starea naturii ar putea măcar să lupte pentru existența sa cu animalele sălbatice. ; în timp ce oameni mai cruzi decât fiarele l-au lipsit de această ocazie prin aceleași legături sociale, astfel încât să nu știi ce este mai mult de mirat: nesimțirea imprudentă a bogaților sau răbdarea virtuoasă a săracului.

Între timp, pe această răbdare se bazează ordinea socială; pe această răbdare se întinde calm voluptuosul bogat; consecința acestei răbdari virtuoase și generoase este că bietul om, care toată viața se apleacă cu spatele asupra pământului, la sfârșitul zilelor își găsește odihnă pe el numai pentru a nu-l mai vedea și, în plus, este fericit. că în felul acesta a venit sfârşitul necazurilor lui. Și, drept răsplată pentru

asemenea virtuți, să-l lăsăm la cheremul instituțiilor noastre barbare și să îndrăznim să-i prelungim asuprirea și abuzul!

Degeaba se spune că săracii se bucură, ca și bogații, de egalitate în fața legii; aceasta este doar o seducție politică.

O persoană care suferă de foame și alte nevoi nesatisfăcute nu are nevoie de egalitate abstractă: a avut-o în starea sa naturală. Căci, repet, nu este deloc un dar al societății, iar dacă drepturile omului se limitează la asta, atunci ar fi mai bine ca el să rămână într-o stare de natură, căutându-și hrana și luptând pentru ea în păduri. iar pe malurile mărilor şi râurilor.

... Prima și cea mai periculoasă, deși și cea mai imorală, dintre obiecții este dreptul imaginar de proprietate în sensul său acceptat. Proprietate! Dar ce este? Ar trebui să se înțeleagă aceasta ca o posibilitate nelimitată de a dispune de el la propria discreție? Dacă da, atunci, declar public, asta înseamnă admiterea legii forței, aceasta este o încălcare a voinței societății, asta înseamnă chemarea oamenilor la punerea în aplicare a legilor naturii și provocarea dezintegrarii organizației politice . Dacă dreptul de proprietate nu este înțeles în acest fel, atunci care va fi măsura și limita acestui drept? Căci până la urmă trebuie să existe un fel de graniță. Sper că nu vă așteptați să fie moderarea proprietarului? ..

Îți dorești sincer fericirea oamenilor? Vrei să fie calm? Vrei să-l legați indisolubil de succesul Revoluției și de instaurarea Republicii? Vrei să pui capăt grijilor și neliniștilor sale interioare? Anunțați astăzi că baza constituției republicane a francezilor va fi limitarea dreptului de proprietate...

Acum Revoluția trebuie făcută nu în minte; nu acolo este necesar pentru a-și atinge succesul: a fost mult timp realizat și completat acolo,
365
toată Franța vă poate depune mărturie. Dar este necesar ca și în lucruri să se realizeze în sfârșit pe deplin și această Revoluție, sau de care depinde fericirea rasei umane. Pentru oameni, pentru toți, oameni, o schimbare de opinie nu are importanță, care nu le poate aduce decât fericire mentală. Se poate admira, desigur, o asemenea schimbare de opinie; dar asemenea plăceri spirituale se potrivesc numai înțelepților și oamenilor care folosesc toate darurile norocului. Le este ușor să se bucure de libertate și egalitate. Oamenii au băut și prima ceașcă cu plăcere și încântare, au experimentat și ebrietate. Dar uite ce se va întâmpla când această ebrietate va trece și, liniștit și simțindu-se mai nefericit decât înainte, el își va explica acest lucru seducând câțiva rebeli și își va imagina că a devenit jucăria pasiunilor sau doctrinelor și ambiției câtorva oameni. . Nivelul moral înalt al oamenilor este doar un vis frumos care trebuie realizat și nu poți face asta decât făcând aceeași revoluție în lucrurile pe care le-ai făcut în minte.

Iată, cetățeni ai juriului, doctrina propovăduită în Convenție de un bărbat care acum este membru al Corpului Legislativ și pe care nimeni nu s-a gândit să-l numească conspirator.

Dacă aș vrea să sapă în istoria timpurilor străvechi, câți alți asociați aș găsi? Dar nu voi săpa acolo. Voi mai da un singur exemplu - fondatorul creștinismului. Este imposibil să te gândești la ceva mai clar decât aceste cuvinte: „Iubește-ți aproapele ca pe tine însuți. „Fă tuturor ceea ce ți-ai dori să-ți facă”, adică ai grijă ca toți să fie la fel de fericiți precum vrei tu însuți să fii fericit, așadar, că el este complet egal cu tine, nici mai sus, nici sub tine. Adevărat, se

poate observa că atunci când Isus a făcut public acest cod al egalității, și el a fost declarat conducătorul conspirației.
Se pare că am subliniat destul de clar, cetățenii juriului, caracterul general și principalele motive ale acestui proces major. Voi trece acum la partea a doua, în care voi avea în vedere cele ale acțiunilor utilizate în volumele de rechizitori ce au precedat presupusa declanșare a activității conspirative.
JURIILE CETĂȚENILOR,
Deschizând pagina 5 din „Raportul" procurorilor, am citit următoarele: „Atâta timp cât oamenii care au planuri groaznice în inimă nu încearcă să le pună în practică, legea nu are putere asupra lor.
Lasă-i să-și dezvăluie furia neputincioasă în retorică goală. Vom presupune că su-
L66
drumuri... o pedeapsă suficientă pentru aspirațiile lor ucigașe.
În ciuda amărăciunii și răutății cu care sunt scrise aceste rânduri, ele încă par să aducă un omagiu independenței gândirii și misiunii sale libere. Ele par să corespundă deciziei exprimate de procurori de a elimina din urmărire penală nu numai tot ceea ce nu este o acțiune directă care vizează realizarea unui proiect imaginar, ci și toate lucrările publicate în presă, deși au fost cu sârguință și cu tot seriozitate enumerată în basmul lui Andre Gerard din Messidor 23: „Lasă-i să-și prețuiască în suflete... planurile lor până vor încerca să le pună în practică... Să-și arunce furia neputincioasă în dezgustări goale".
S-ar părea că după aceasta, tot ceea ce este, ca să folosesc expresia acuzatorilor, doar retorică, tot ceea ce reprezintă doar opinii orale sau scrise fără scopul explicit al conspirației, ar trebui eliminat necondiționat din proces. Dar la pagina 23 a aceluiași „Raport" este introdusă o distincție care nu este nici ușor de explicat și nici de împacat cu această primă idee. Se spune: „... aici nu vorbim despre o crimă care stă în scrierile în sine. Le considerăm doar ca mijloace de realizare a proiectului răscoalei, care a fost scopul principal al conspirației... În această privință, aceste scrieri nu trebuie în niciun caz să se distingă de toate celelalte măsuri recomandate de Comitetul Insurecționar agenților lor. ...".
Aceasta însemna să se declare în același timp că scrierile vor fi folosite și că nu vor fi folosite. O astfel de distincție a făcut posibilă evitarea acordării de copii ale acestor scrieri acuzaților, care puteau extrage fonduri din ele pentru apărarea lor. Ei spun că nu vor să-i evalueze singuri. Între timp, ele vor fi denumite „mijloacele de realizare a proiectului de insurecție, scopul principal al conspiratorilor...". Într-adevăr, acestea au fost folosite în acest fel: mulți dintre acuzați au fost interogați aici doar în legătură cu difuzarea acestor scrieri, care au devenit cu adevărat parte integrantă a acestui caz, întrucât documentele de pretutindeni vorbesc despre ele. Dar la urma urmei, poate, nu ar trebui considerat stabilit fără o considerație prealabilă că aceste scrieri sunt criminale și îndeamnă la insurecție. Indiferent de problema garantării libertății presei, poate că ni se poate permite să ne gândim în ce măsură aceste scrieri au cerut insurecție?
Lăsând deocamdată aceste scrieri deoparte, voi spune că printre actele sechestrate în camera în care mă aflam la momentul arestării mele se află mai multe ciorne; unele dintre ele sunt datate, altele nu, dar toate preced timpul caruia ii atribuie actiuni active de desfasurare a

unei conspiratii imaginare. Ancheta a fost extinsă la aceste documente, iar acestea includ
367
cheny în volume de așa-zise dovezi fizice. O asemenea extindere a anchetei pare să contrazică decizia anunțată de a întrerupe tot ceea ce nu are legătură cu această organizație imaginară și cu aceste măsuri de desfășurare a conspirației. Prin urmare, în discursul nostru de achitare, trebuie să ne referim și la toate aceste documente.
Rezumat esența acestei dificultăți, care este fundamental importantă pentru construcția acestei părți a apărării mele. Această dificultate este cauzată de două circumstanțe. Pe de o parte, șeful juriului, Gerard, în rechizitoriul său, plasează începutul presupusei conspirații, referindu-se la documentele sechestrate, într-o perioadă mult anterioară lunii Germinal IV a anului; iar pe de altă parte, Curtea Supremă pare să fi dorit datarea acestui început în jurul datei de 10 sau 12 ale aceleiași luni Germial. Dacă Curtea Supremă ar fi păstrat acea dată în mod constant, ne-am fi putut limita apărarea la momentul exact. Dar întrucât Curtea Supremă se referă și la luarea în considerare a documentelor cu mult înainte de 10 sau 12 Germinal, apărarea trebuie să se refere și la trecutul mai îndepărtat.
În opinia mea, este cel mai rezonabil să se urmeze ordinea cronologică a documentelor cuprinse în volumele de urmărire penală. Urmând această ordine, mă aștept să surprind momentul exact în care, așa cum spune Raportul, am încetat să ne limităm la „prețuirea ideilor noastre în suflete” și „să ne stricăm dezgustările goale”, și am trecut la „încercarea de a ne îndeplini proiecte în practică”.   .
Dacă dovedim că acest moment nu a venit niciodată, că nu a existat niciodată un proiect real pentru a duce la îndeplinire conspirația, atunci rezultă că nu a existat deloc conspirație.
În prima parte a explicației mele defensive, am descris sentimentele care mi-au inspirat munca de scriitor politic după evenimentele memorabile din Vendémière.
Am considerat că era de datoria mea să lupt împotriva regalismului, care se pregătea cu încredere să învingă, întrucât a captat mințile tuturor claselor societății.
Mi-am dat seama că pentru a reînvia dragostea pentru Republică în rândul maselor, este necesar să găsim o nouă pârghie revoluționară. Am observat că toate pârghiile vechi erau deja uzate. Cuvintele „Egalitate, Libertate”, a cărei putere magică a produs atâtea minuni din 1789, și-au pierdut orice semnificație după ce oamenii au văzut că situația lor nu s-a schimbat deloc, că soarta lor nu a devenit mai fericită. Am ajuns apoi la concluzia că, pentru a reda afecțiunea poporului, era necesar să le explic ceea ce, după părerea mea, era adevărat și anume că binele comun este posibil numai sub Republică, dar realul. Republica și că adevărata Republică va fi cea care va afirma adevărata fericire a tuturor cetățenilor săi. eu pot-
368
Am simțit că este necesar să trezesc imediat speranța fericirii.
Mai departe, m-am gândit că, vorbind cu oamenii despre felul în care îmi imaginez planul unei astfel de Republici, o Republică absolut democratică, capabilă să asigure fericirea tuturor, ar trebui, în același timp, să le sublinieze constant contrastul acestui ideal. cu suferinţa cumplită pe care trebuie să o îndure.sub Republica aristocratică. În consecință, scrierile mele constau din aceste două părți principale.

Am dat deja o scurtă schiță a unuia dintre ele. Acum voi schița alta. Veți vedea că până acum nu a existat nimic în acțiunile mele care să poată fi caracterizat drept o conspirație.
Chiar dacă sufletul meu era rece și incapabil de a fi mișcat la vederea suferinței publice, eu personal am suferit suficient cât să blestem din adâncul inimii teribila foamete și toate nenorocirile din al treilea an. Fiind dus în închisoarea Aras în acel moment crud38 pentru scrierile mele de la sfârșitul celui de-al doilea și începutul celui de-al treilea an, în care am protestat cu toată forța de care eram capabil împotriva crimelor reacției nestăpânite de atunci, am mi-a părăsit soția și trei copii nefericiți. Smuls de acești copii adorați, obiectul iubirii mele duioase, am aflat că au suferit, au lânceit, ca mulți alții, trecând prin greutățile acelei groaznice foamete în care ucigașul poporului, Boissy d'Angla, era vinovat. Am avut o fetiță de șapte ani. Curând am primit vestea sfâșietoare a morții ei, ca o consecință a reducerii devastatoare a rației de pâine la două uncii. Când i-am văzut pe ceilalți doi copii ai mei în fructidor, abia i-am recunoscut - erau atât de epuizați. Poza pe care propria mea familie a prezentat-o ochilor putea fi văzută în alte mii de familii. Peste tot am întâlnit urme distincte ale acestei epuizări generale, care a lovit o mare parte din parizieni, a ofilit aproape toate fețele și i-a împiedicat totuși pe oameni să stea ferm pe picioare. Ce spun eu? Sistemul foamei era încă în vigoare, doar câteva uncii în plus din rația zilnică fuseseră mărite. Scăderea încrederii în banii de hârtie și alte intrigi a dat din ce în ce mai multe lovituri ultimelor resurse ale poporului. După cum vedeți, am avut atât motive personale, cât și considerații legate de interesele generale pentru a-mi pierde cumpătul și a blestema atât aceste vremuri dezastruoase, cât și acele vremuri care le-au precedat și am fost foarte înclinat să scriu despre ele în termenii cei mai puternici în următorul numere ale ziarului meu. De fapt, m-am predat cu totul sentimentului de indignare care mă cuprinse, provocat de acțiunile ticăloșilor organizatori ai foametei și ale redactorilor de tot felul de proiecte menite să ruineze oamenii, pentru a-i umili și a falsifica pe toți. feluri de lanțuri pentru ei. Am avut ocazia să-mi construiesc descrierile triste pe un material foarte emoționant. Acestea erau cererile mamelor nefericite, adunate în aceste zile de necaz să cerșească

de la reprezentanți ai poporului de asistență pentru copiii muribunzi.
Cetăţeni ai juriului! Pe lângă faptul că sunt interesat să cunoască motivele comportamentului meu în perioada pe care urmează să o luați în considerare, vă este și util să vă familiarizați cu documentele valoroase ale acelei părți din istoria Revoluției noastre care se referă la acest proces. Din adâncul departamentelor tale, nu ai văzut Parisul și nu ai cunoscut nenorocirile suferite de acesta în al treilea an. Poate că ați avut o idee foarte incompletă despre situația lui. Efectul șocului teribil pe care l-a suferit s-a făcut simțit peste tot, dar incomparabil mai slab decât în centru. Trebuie să desenăm în fața voastră imagini care vă vor ajuta să înțelegeți adevărata esență a acestor evenimente atât de memorabile. Acest lucru este util, repet, datorită relației acestor evenimente cu acțiunile oamenilor pe care trebuie să-i judecați. Așadar, iată petițiile de foamete din anul 3 pe care am început să le tipărim în ziarul meu în anul 4 rimer pentru a susține revendicările pe care am vrut să le fac în favoarea poporului. Voi arăta cum aceste petiții au dat motive să mă consider deja un

conspirator și cum conspirația mea imaginară a început să fie datată deja în acel moment.
La pagina 85 din numărul 35 al Tribunei Poporului se pot citi următoarele:
„Epuizați de nevoie, nu mai putem sta pe picioare. .. Am îndurat multă vreme ca să nu poată spune nimeni că noi înșine suntem vinovați de toate nenorocirile noastre, ca să nu dăm mâniei vreun motiv să ne calomnieze. Dar nu mai putem îndura cu calm tortura foametei care ne chinuie... Nu mai putem rămâne martori insensibili ai modului în care calculele ambiției și achizitivității lacome ne apropie moartea în fiecare zi... Nu mai putem privi cum copii mor pe sânii noștri ofilit; ei sug din ei numai sânge, și nu lapte, pe care natura l-a rânduit să-l mănânce! - Conducători! .. cei de la putere! .. Uită-te la nefericitele mame ai căror copii, loviti de flagelul foametei, au murit înainte de a trebui să se nască! Adu-ți aminte de rudele noastre, de prietenii noștri, de frații noștri care au fost duși de foame! Du-te la multele lor morminte! Îți strigă din sicrie: „Am fost uciși de foame! Am murit într-o agonie cumplită de disperare și mânie!.. Spune-le copiilor noștri să ne urmeze; să nu suporte o mie de morți în locul celei pe care natura le-a propus-o!!I Această generație se termină înainte de vremea lui!.. Generațiile care trebuiau să o înlocuiască se opresc în dezvoltarea lor și sunt aruncate înapoi!.. Forțele de oameni de toate vârstele sunt epuizați și stinși! .. Durerea și febra ne apasă și subminează sănătatea aproape tuturor cetățenilor! .. Ciuma, care urmează mereu foametei, ne va purta cu miile!!!”.
O altă petiție, tipărită după aceasta, conținea următoarele cuvinte:
„Oamenii simt că nevoia le sfâșie interiorul. El
370
si-a vandut deja mobila, hainele, lucrurile copiilor sai, pentru a prelungi cateva ore viata care il paraseste. Avarul proprietar de cereale refuză să dea vecinilor săi, chiar și pentru aur, hrana care le lipsește. Bietul moare, fiind alaturi de o belsug care nu-i apartine si de care nu indrazneste, nu se poate atinge. Un negustor bogat și obosit, culcat pe saci de făină, pe care lăcomia lui îl adună cu calm în mijlocul nevoii generale... Speculatorul ticălos, așezat pe grămezi de aur și bancnote, a căror valoare le subminează pentru a le pune mâna pe ele, și care sunt rodul tâlhării sale zilnice și al lăcomiei lui atot-mistuitoare. Foametea teribilă creată de politica devastatoare a contrarevoluției ia în mormânt atât generația actuală, cât și pe cei care nu s-au născut încă. Valoarea bancnotelor este aproape redusă la nimic de invențiile conspiratorilor și de mașinațiunile unui hype criminal, permise sau tolerate. Prețurile tuturor mărfurilor au crescut de o sută de ori. Dar prețul muncii cinstite nu a crescut în nici un caz într-o asemenea proporție. Printre cetățenii care au reușit să supraviețuiască devastării foametei și epuizării generale, cei care au un venit modest se simt copleșiți. Este lipsit de fonduri. Tot ce-i mai rămâne este disperarea și moartea.
Cât va dura furia dușmanilor poporului? Cât timp va fi alungată justiția de pe teritoriul libertății? Cât timp va rămâne prost și neputincios?
După cum am spus deja, aceste texte mi-au servit drept bază pentru toate plângerile mele cu privire la infracțiunile împotriva poporului și, de atunci, guvernul m-a văzut ca pe un conspirator, a început să mă persecute și a trimis ordine pentru arestarea mea peste tot, fără ca cel mai mic respect pentru libertatea presei (de care m-am bucurat doar în măsura în care este permisă fiecărui cetățean) și neavând alt

pretext pentru a fundamenta această ordine decât ziarul meu. Eu, desigur, nu am putut fi îmblânzit de ceea ce a urmat: convins că toate eforturile și căutările sale îndreptate împotriva mea au fost inutile, guvernul a recurs la un truc imoral, arestând-o pe soția mea și smulgând-o de copiii ei, rămas fără grijă pe un nenorocit în pod și a ținut-o în custodie până când a fost adusă în fața juriului acuzatorului – toate acestea pentru a o obliga să mă trădeze, pentru a-mi indica ascunzătoarea. ·
Această ticăloșie a fost săvârșită la sfârșitul nivozului.
Cu această ocazie, n-am publicat în numărul 40 al ziarului meu doar un articol foarte succint, deși, așa cum era de așteptat, scris cu sângele inimii. De vreme ce eram publicist, într-o oarecare măsură a atras atenția, interesele publice în acest caz au prevalat, ca întotdeauna, asupra acestei chestiuni personale, în ciuda importanței sale din punct de vedere al libertății și moralității publice.
Dar, spre deosebire de ceea ce părea să creadă guvernul, nu eram în niciun fel implicat în activitate conspirativă sau
24
371
apoi, nici, după cum sper să demonstrez, după. Nu am fost implicat în nicio comunitate. Lasă-i să se uite prin orice numere din ziarul meu. Ei poartă sigiliul independenței complete; sunt marcate de libertate personală deplină. După cum am spus, ele au două baze: una este propaganda și expunerea adevăratului sistem al democrației; al doilea - imaginea dezastrelor sociale, departe și aproape. Dar aceasta nu echivalează în niciun caz cu activitate conspirativă.
Voi dovedi acum că nu am fost un conspirator pe 25 Nivoz. Dau această dată deoarece denotă documentul cel mai îndepărtat cronologic din ambele volume ale documentelor acuzatoare. Și reamintesc cetățenilor din juriu că fac acest lucru pentru a respecta cu strictețe, așa cum am promis, în această a doua parte a apărării mele, ordinea cronologică. Documentul de 25 nivoz despre care vorbesc este al 15-lea fascicul al 8-lea, la pagina 24 a celui de-al doilea volum. Se intitulează: „Gracchus Babeuf plebeului Simon” 39.
Aceasta este o scrisoare simplă. Ce spune? Îl cheamă pe Simon, un cetățean foarte respectat, ale cărui talente și zel îmi sunt bine cunoscute, să scrie articole în favoarea democrației și egalității, care, după părerea mea, aveau prea puțini apostoli, în timp ce toate celelalte doctrine erau pline de ei. „Vino”, i-am scris, „fii ajutorul nostru curajos în luptă. Avem nevoie de ajutor. Trebuie să arătăm inamicului că liga sfântă a egalității și fericirii universale are mai mult de un lider curajos și neînfricat.
Apoi îi propun în ce ziar și-ar putea plasa scrierile de propagandă. Îi expun în fața lui intriga insidioasă care a transformat acest ziar, cu metode exterioare invariabil demagogice, într-un vas din cea mai otrăvitoare mizerie dintre dușmanii poporului. Îmi asum libertatea de a-i oferi câteva sfaturi cu privire la tonul, maniera și stilul unui ziar cu adevărat dedicat binelui poporului. În concluzie, îl sfătuiesc să vorbească mai mult „despre fericirea universală, despre egalitatea adevărată, despre instituții cu adevărat plebei, despre o asemenea democrație pe care nimeni nu a mai văzut-o până acum, despre atracția acesteia, singura ordine legitimă a lucrurilor, despre mijloacele de realizare a acestui scop”. Aici recunosc sincer: am regretat că o persoană atât de valoroasă nu a putut, din cauza circumstanțelor și angajării, să răspundă apelului meu. Dar nu văd cum o asemenea scrisoare ar putea avea vreo legătură cu vreo conspirație, care, chiar

și în opinia Curții Supreme, s-a născut doar pe la 10 Germinal. Nu înțeleg de ce această scrisoare a fost tipărită printre actele de acuzare. Se poate vedea acolo ceva care să depășească limitele iluziilor, planuri prețuite în suflet, dincolo de limitele până la care, așa cum spune „Raportul” din 6 vantoza, legea nu are putere, din moment ce nu s-a încercat implementați aceste idei în acțiune.
Data cea mai apropiată de cea numită este 25 pluvioză, doc

mentul 51, pachetul 15, p. 58, volumul doi, „Egals from Arras to their Tribune”.
În opinia mea, doar ultimele două cuvinte din această scrisoare pot fi interpretate ca fiind condamnabile. Conțin o anumită lingușire care mi-ar putea părea o capcană dacă nu aș ști cât de sinceri și cordiali sunt cei care mi-au scris. În rest, această epistolă exclude orice noțiune de activitate conspirativă din partea mea la acea vreme. Oamenii știau că am nevoie, mi-au aranjat un club, mi-au trimis ajutor și au adăugat câteva cuvinte pentru a-mi susține devotamentul patriotic; unde este conspiratorul?
Nu o veți găsi nici în scrisoarea datată „Paris, 26 pluvioza”, documentul 44 al fasciculului al XV-lea, p. 49, volumul doi. Aceasta este o scrisoare a unui cetățean care cere doar informații despre arestarea soției mele, arestare făcută prin ordin al Directorului Executiv și efectuată în modul pe care l-am descris deja. Adevărat, la sfârșitul acestei scrisori se vorbește și despre o pungă care conține „numere sigilate”, și se adaugă: „Poți fi liniștit cu ce mi-a mai rămas, e în ordine”. Înțeleg că acest lucru poate suna suspect. Prin urmare, este necesar să explicăm un final atât de misterios. Tot secretul este că cetățeanul care mi-a scris a vrut să preia distribuția ziarului meu către abonații din departamente. Coletul cu adresa abonatului a fost sigilat. Transportatorul meu mi-a cerut să-i trimit o geantă în care mi-a dat numerele sigilate; mi-a scris ca mai aveau alte numere despre care pot fi linistita, pentru ca sunt in regula. Nu există nicio conspirație aici.
27 pluvioza - data documentului al 30-lea din mănunchiul al XV-lea, p. 45, volumul doi. Aceasta este o copie a rechizitoriului comisarului Directorului executiv al guvernului municipal al municipiului Bethune și a deciziei acestui birou adoptată în conformitate cu această concluzie. Rechizitoriul , după ce a oferit o descriere foarte fidelă a influenței anumitor tipuri de scrieri asupra persecuției și bătăilor republicanilor și asupra tuturor celorlalte rele ale reacției pernicioase a lui Thermidor, cere oprirea publicării lor în comuna Bethune. și ca multe copii ale acestor scrieri să fie arse public, ca dovadă a condamnării lor profunde, astfel încât să înceteze să împiedice unitatea tuturor cetățenilor. .. Acest document mi-a fost trimis spre publicare în ziarul meu. Nici aici nu văd nicio conspirație.
Documentul nr. 59 al fasciculului al XV-lea, p. 68, volumul doi, aparține capătului vantosei. Acesta este un anunț trimis mie de C. Germain cu cererea de a-l tipări în următorul meu număr, despre un afiș intitulat „Oameni, citiți: vreți pâine — iată-o”. Dacă aș fi plasat acest anunț și dacă acest afiș ar fi ieșit cu adevărat, atunci, desigur, nu ar fi încă nimic conspirativ în el. Dar declar că nu am publicat deloc acest anunț, pentru că l-am cunoscut ulterior pe Germain, care

Ryi m-a asigurat că posterul planificat nu va fi tipărit. Într-adevăr, nu a ieșit, deși binevoitor șeful juriului, Gerard, nu a ezitat să mărturisească contrariul în romanul său acuzator. Nici aici începutul oricărei conspirații nu este deloc vizibil.

Mai degrabă, poate, vor încerca să o găsească în scrisoarea semnată de mine, care urmează celei anterioare. S-a spus că această scrisoare a fost adresată cetățeanului Joseph Bodson și s-a presupus că următoarea scrisoare a fost răspunsul lui, scris de el. Voi dovedi puțin mai departe că această replică, care va fi discutată în scurt timp, și celelalte scrisori care i-au fost atribuite, nu au fost de fapt scrise de el. Scrisoarea pe care o voi lua acum în considerare a fost scrisă de mine, datată 9 Vantos IV și se află sub nr. 48, în pachetul 15, p. 52, volumul doi.

Știu că toți vestitorii lui Ludovic al XVIII-lea s-au străduit să atragă atenția asupra acestei scrisori, în care au evidențiat un pasaj pe care, la rândul meu, îl voi evidenția și eu. Mi se pare și mai ciudat că procurorii din „Referatul” din 6 vantos, p. 62, au folosit această scrisoare. De ce spun că începutul conspirației imaginare este atribuit doar lui 10 germinal, când coincide cu acest document, apărut cu o lună mai devreme? Vă rog, cetățeni ai juriului, să acordați atenție faptului că acest document se referă la corespondența mea personală cu un cetățean în care am avut încredere. Nu aveam voie să scriu? Nu aveam voie, ca orice altă persoană, să corespondez cu cine voiam și despre ceea ce îmi doream? De când poate fi cenzurată și judecată o relație de încredere de prietenie pentru ca el să găsească dovezi pentru acuzare în ei? Acest document nu este altceva decât o notă, un rezumat al considerațiilor politice, o viziune privată asupra Revoluției, a oamenilor și a evenimentelor. Un bărbat cunoscut sub numele de Bodson mi-a scris cu o zi înainte să-și dea părerea despre aceleași subiecte. Il tratez cu aceeasi incredere. El ține în pieptul său mărturisirea mea de credință, judecățile mele, viziunea mea asupra evenimentelor și a actorilor principali din marea dramă a Revoluției noastre. Și atunci Inchiziția pătrunde cu forță în secretul acestui schimb sacru de opinii, pe care numai prietenia ar fi trebuit să-l cunoască! care nu a trebuit să treacă niciodată dincolo de cel mai îngust cerc – doi oameni care nu au ascuns un singur gând unul altuia! Ea prinde aceste revărsări frățești și le predă judecătorilor pentru a le transforma în instrumente de acuzare, în probe împotriva autorilor lor. Sunt atrași de o conspirație imaginară, care este încă absentă, care va apărea abia peste o lună... Unde este securitatea personală? De acum înainte, cine își poate permite să conducă cea mai mică corespondență pentru a-și revărsa liber sufletul către o altă persoană? Ce se va întâmpla cu acest dulce schimb de conversații epistolare în care ne face atâta plăcere să ne deschidem gândurile celor care ne împărtășesc?

propriile lor? Va trebui să renunți - cei puternici ai acestei lumi pot veni în orice moment, să-ți caute portofoliul și să găsească acolo material pentru a te da în judecată în calitate de conspirator...

Totuși, trebuie să justific acest document în propriile sale condiții, deoarece, în virtutea unei astfel de încălcări a tuturor normelor, este întors împotriva mea.

Mai trebuie să-mi exprim resentimentul că în „Raportul” lor procurorii au tăiat și denaturat acest document pentru a mi-l imputa pe bună dreptate. Prin urmare, în acest discurs exculpator, ar trebui restaurat intact.

În această scrisoare îmi prezint gândurile despre guvernul revoluționar și despre fondatorii și liderii săi. Pe baza unui calcul politic și a intereselor majorității, mi-am exprimat părerea despre ce ar putea face în cele din urmă. Am crezut că rezultatul activităților sale ar putea fi renașterea și fericirea de durată a majorității oamenilor. Apoi, eliberându-mi gândul de toate considerentele private, am considerat ca o mâncare necesară jugul pe care acest guvern l-a impus unor caste, care timp de multe secole și-au impus jugul majorității, atât de valoros prin activitatea lor. Am crezut că această asuprire nu era decât o slabă compensare sau răzbunare pentru opresiunea îndelungată la care au supus poporul. Am considerat această luptă ca pe un fel de război, mai util în scopul ei decât oricare dintre cele care fuseseră purtate vreodată. Și, gândindu-mă la cât sânge pur și util s-a vărsat în multe alte conflicte, complet străin de interesele oamenilor, am ajuns până la urmă la concluzia că s-a vărsat mult mai puțin sânge în acest război. În același timp, m-am gândit la diferitele nenorociri care se abătuseră pe Republică și la cantitatea mult mai mare de sânge francez vărsat după reacția cumplită.
J.-J. Rousseau, pe care nimeni nu-l va acuza că este prea dur, ar fi putut, totuși, să justifice Guvernul Revoluționar, iar dovada acestui lucru se găsește în acele pasaje notorii din scrierile sale care sunt cuprinse în volumele documentelor acuzatoare. Iată un fragment dintr-o scrisoare lungă către domnul Borde, pagina 74 a celui de-al doilea volum: Virtutea nu este întotdeauna blândă; ea știe, când este necesar, să se înarmeze cu severitate împotriva viciului; este aprins de indignare împotriva crimei.
„Și drepții să nu ierte deloc pe cei răi.” Acel rege al Lacedaemonului a răspuns cu înțelepciune, în prezența căruia a fost lăudată bunătatea extremă a colegului său Harilais: „Cum poate fi bun dacă nu știe să fie redutabil pentru răufăcători. ?” Brutus nu era deloc un om blând. Dar cine îndrăznește să spună că nu era virtuos? Și, dimpotrivă, există suflete lași și meschine, fără foc și fără căldură, blânde doar în indiferența lor față de bine și rău.
375
Continuând raționamentul meu, am scris în această scrisoare către Bodson că, chiar dacă presupunem că Robespierre a trimis câțiva republicani sinceri și bine intenționați la execuție, dacă presupunem că printre aceștia s-au numărat și cei pentru care unii dintre adevărații patrioți au păstrat o oarecare reverență, atunci aceasta nu ar trebui, totuși, să împartă prietenii Libertății în mai multe facțiuni, căci, chiar dacă ar fi uniți, ei nu ar fi prea puternici pentru a rezista numeroșilor lor dușmani. Am justificat ceea ce mi s-a părut conducătorul șef al carului Revoluției făcând referire la intențiile sale, la motivele temeinice care i-au ghidat acțiunile și la capacitatea sa extraordinară. Am scris: „Salvarea a 25 de milioane de oameni nu poate fi contracarată prin grija pentru câțiva indivizi îndoielnici”.
... Insist, în conformitate cu rațiunea eternă și cu acele sentimente ale lui Rousseau, pe care tocmai le-am amintit, că o asemenea viziune este foarte filantropică. Insist că cel mai înalt grad de abnegație și devotament se reflectă pe deplin în următoarele cuvinte: „Amândoi am putea fi măturați de acest curent. Dar ce contează dacă rezultatul ar fi fericirea generală? .."
Pretinsul răspuns al lui Bodson din 12 vantos, documentul nr.49 din același pachet al XV-lea, p. 55, volumul doi, nu mai conspirativ în conținut. Din ea reiese clar că între noi a fost doar o chestiune de

iluminare reciprocă a celuilalt în ceea ce privește spiritul Revoluției. Următoarele cuvinte: „... Voi păstra mereu cu evlavie tot ceea ce mă poate lumina cu privire la mersul Revoluției...” — dovedesc acest lucru în mod irefutat.
El îmi contestă părerile despre guvernul revoluționar. El face o serie de observații indiscutabile și sobre pe acest subiect, și anume că acest guvern a dat primul exemplu pernicios de încălcare a principiilor, că și-a ridicat cu îndrăzneală mâna către suveranitate, și-a suspendat funcționarea și a legat-o temporar, că a a umilit poporul înlocuindu-și aleșii, i-a demoralizat, forțându-i să-și exercite drepturile fără seriozitatea cuvenită... Dar a vorbi despre toate acestea nu înseamnă a fi un conspirator. Vedem aici doar o conversație complet sinceră și nevinovată între doi oameni care se străduiesc să găsească adevărul într-o întrebare care este destul de demnă să ocupe mințile francezilor. Este la fel de evident că în orice altceva despre care îmi scrie autorul scrisorii, el mi se adresează doar ca o persoană pe care o consideră capabilă să presteze servicii importante cauzei publice, dar leagă acest lucru exclusiv cu influența și autoritatea cu care , în opinia lui.judecata, o folosesc în opinia publică. În fine, frazele în care acest cetățean își exprimă mărturisirea de credință reprezintă culmea patriotismului sincer. Este suficient să citez următoarele: „Suscriu principiilor sfintei Egalitate. Cele mai grele greutăți vor fi plăcerea mea dacă le voi suporta în numele propagării acestor principii. Din moment ce ați dovedit și continuați să dovediți acest lucru pe deplin
376
Dacă împărtășești astfel de sentimente în cel mai bun mod posibil, nu pot decât să fiu mândru că sunt complet de acord cu tine în ceea ce privește scopul Revoluției, în ceea ce privește necesitatea evidentă de a o întări pentru fericirea tuturor...”.
Sub aceeași dată, 9 vantose6*, document Nr. 58, fascicul 15, p. 66, volumul doi, este o scrisoare scrisă de mâna lui Charles Germain, adresată mie de pe malul Oceanului. Conform acestui document, Germain a dat explicații cu privire la el. În ceea ce mă privește, nici această scrisoare nu dovedește nicio conspirație. Acesta este un soldat care îmi citește ziarul, care este încântat de el și care îmi scrie despre aceste impresii ale sale. El își declară dragostea pentru democrație și egalitate. Această scrisoare a rămas cu mine ca o expresie a opiniei publice. Nu l-am pus în niciunul din ziarele mele, deși merita. Circumstanțele și amplasarea materialelor nu mi-au permis să fac asta, spre supărarea mea.
În timpul interogatoriului am fost întrebat care este petiția de la Arras către Directoratul Executiv, din 10 Vantoza, document nr. 96, pachetul 15, p. 82, volumul doi. Această întrebare, la fel ca multe altele, mi-a fost pusă atât de repede încât, neavând timp să găsesc locul din carte în care era plasat acest document, i-am răspuns că nu știu ce este. De fapt, nu mi-am putut da seama în acel moment ce era în joc, întrucât acest document se numea petiția mea de la Arras. Este suficient să citiți șase sau șapte rânduri din ea pentru a obține o explicație completă asupra acestei chestiuni. Se spune, adresându-se Directorului: „Acești magistrați, care se pare că sunt chemați doar să persecute fără milă patriotismul, nu veți permite ca prietenii libertății să fie torturați sub pretextul invariabil al unei conspirații antiguvernamentale! Îl veți pedepsi pe acest Lameniere, care și-a permis excese în raport cu soția cetățeanului Babeuf, insultând filantropia, justiția și Constituția! .. Veți confirma

principiul libertății nelimitate a presei! .. Veți întoarce pe cei îndurerați și nevinovați! mamă copiilor ei mici și nefericiți...”. Am vorbit deja de arestarea soției mele și de începerea unui proces îndreptat împotriva ei pentru a o obliga să-și trădeze soțul în mâinile celor care nici atunci nu au ascuns intenția lor de a-l distruge. Excesele despre care vorbește petiția, excese care jignesc filantropia și justiția, au constat în faptul că judecătorul de pace al secțiunii Champs-Elysées, numit Lameniere, în cele 36 de ore în care a ținut-o pe soția mea în casa lui, înainte de a o trimite la închisoare, i-a ordonat să-i interzică în vreun fel să-și ia mâncare pentru ea, pentru ca într-un mod atât de josnic să o forțeze să trădeze secretul pe care voiau să-l smulgă de la ea. Îmi este permis să mă opresc pentru o clipă în acest neauzit-

B* Apropo de „aceeași dată”, Babeuf nu înseamnă un document anterior, ci scrisoarea lui către Bodson.

au fapt crud! .. Imaginați-vă o mamă nefericită, o soție nefericită! .. Spărțită de la doi copii mici, de care au fost îngrijiți doar în sensul că s-au ascuns de ei unde au dus-o! .. Închipuiți-vă cât de mult chin trebuie să o fi chinuit-o în același timp - o anxietate teribilă din știința că copiii ei sunt lăsați în voia lor și lipsiți de orice ajutor! Foametea barbară pe care a fost nevoită să o îndure! Pierderea libertății! Și indignarea provocată de imoralitatea oamenilor care vor să-i smulgă o mărturisire care i-ar fi fatală soțului ei!.. Virtutea i-a sugerat soției mele cea mai generoasă decizie! La început a suferit foame. Apoi a comparat sacrificiile care i-au fost cerute. Ea a constatat că lăsarea copiilor și a casei nesupravegheate era un sacrificiu mare și dureros. Dar știa că un alt sacrificiu - să-și trădeze ea însăși soțul în mâinile celor care îl persecută - era de neconceput. S-a lăsat dusă la închisoare, unde a petrecut 21 de zile [două zile?]. Copiii ei au fost lăsați la mila oamenilor plini de compasiune. Și cu siguranță aceasta nu se va numi virtute, devotament față de cauza sfântă a libertății? O, probabil că este foarte drag celor care caută să-l dobândească la un asemenea preț!.. Dar nu este de mirare că guvernului nu-i este rușine să folosească drept unul dintre documentele conspirației documentul în care este atestată această răutate ? Ce poate fi găsit conspirativ în această petiție de la Arras? În timpul șederii mele recente de șase luni în închisorile din Arras, mi-am făcut prieteni acolo. Acești prieteni au primit edițiile mele din Tribuna Poporului; Numărul 40 le-a povestit despre ghinionul cu soția mea, despre situația ei cumplită. Profund indignați, acești patrioți s-au adunat și au trimis Direcției Executive o petiție a Ventozei a 10-a, în care nu transmit decât cu exactitate sentimentele trezite în ei de arbitrariul și acțiunile imorale și cer restabilirea justiției.

Mi-au trimis o copie a acestei petiții, pe care am păstrat-o, nu atât ca dovadă a unei atitudini deosebit de cordiale față de ceea ce mă preocupa, cât ca o manifestare a virtuții de către oameni care și-au păstrat capacitatea de a resimți nedreptatea și nu au vrut să privească indiferent. la încălcarea moralei și a legilor. Este acesta un document de conspirație? Cred că am dovedit suficient că nu este.

Voi adăuga că și eu am intenționat să public acest document în ziarul meu, dar succesiunea materialelor și alte împrejurări pe care nu le amintesc acum m-au împiedicat să fac acest lucru.

PARTEA A DOUA

Cetăţeni ai juriului!

Ședința de ieri a fost întreruptă în partea a doua a discursului meu, al cărei subiect a fost o discuție a tuturor acțiunilor pretins pregătitoare a organizării conspirației și premergătoare rii.
37 i
Vă veți aminti că planul de prezentare adoptat de mine în această parte corespunde ordinii cronologice a documentelor și că aceasta se face pentru a putea stabili exact din ce moment va apărea ceva asemănător unei conspirații. Ieri am adus această recenzie până la 10 vantoze inclusiv din al patrulea an inclusiv și cred că am putut înlătura orice suspiciune pe care documentele referitoare la această perioadă le-ar putea trezi. Voi continua această lucrare și voi trece la scrisoarea din 16 vantoza, p. 51, volumul doi, documentul nr. 46, pachetul 15. Trebuie să fi părut foarte inteligent să folosești acea scrisoare de la Arras, care este semnată: Leandre Lebon. În ea se aflau mai multe postscripte, care nu conțineau decât salutări, pe care mi-au cerut soția acestui Leandre și Eugénie Renier să le transmit. Textul scrisorii dă adresa Elisabeth Renier-Lebon, soția lui Joseph. Întrucât Leandre Lebon spune în aceeași scrisoare că Elisabeth Renier-Lebon este cumnata lui, este clar că aceasta este soția lui Joseph Lebon. Scrisoarea în sine conține doar o cerere de adăugare la setul ziarului meu, la care Leandre Lebon era abonat.
Este evident că această scrisoare a fost inclusă în rechizitoriu doar pentru că sugerează că am întreținut relații cu familia lui Joseph Le Bon, al cărui nume a devenit o sperietoare groaznică de la Revoluția post-termidorică. Se credea că a stabili o astfel de relație însemna să crească suspiciunea și prejudecățile întunecate împotriva mea.
Trebuie să spun câteva cuvinte blânde în această chestiune. Nu am nicio intenție și nicio obligație să investighez comportamentul lui Joseph Lebon în timpul revoluției. Înainte de a fi condamnat, el s-a străduit să demonstreze că măsurile luate sub ordinele sale au fost întotdeauna îndreptate exclusiv împotriva dușmanilor înverșunați ai Republicii; că nu a avut niciodată vreo influență asupra instanțelor de urgență, care au fost acuzate de condamnări cu moartea pe nedrept și ai căror membri, totuși, au fost eliberați. Oricum ar fi, am indicat deja că în al treilea an am stat șase luni într-una din închisorile comunei Arras. L-am întâlnit acolo pe unul dintre frații lui Joseph Le Bon, pe nume Henri, a cărui singură crimă a fost că era fratele celebrului Joseph!... Cunosc și un al treilea frate, Leander, care a rămas în libertate și i-a adus ajutor lui Henri. Amândoi mi-au povestit despre soția lui Iosif, închisă într-o altă închisoare din Arras cu doi copii mici, și nici ea nu a fost acuzată de nimic, decât că era soția unui bărbat pe care partidul reacționar a încercat să-l facă prea celebru. Amândoi cumnații mi-au spus că această tânără este foarte sensibilă și simte profund soarta care pare să îi pregătească soțului ei.
379
I-am trimis câteva mici consolari, ea mi-a răspuns cu o expresie de recunoștință. Până la fructdor, când m-am întors la Paris, i-am scris de mai multe ori, mereu într-un spirit de mângâiere, de aprobare și de speranță, de care are atâta nevoie o persoană în funcția ei. A ieșit din închisoare pe la 16 ventoze, data la care este datată scrisoarea menționată aici. Am rugat-o să-mi dea o adresă de schimb pentru a-i putea trimite ziarul meu ca semn de amintire și relații de prietenie care au apărut între pampas din cauza nenorocirilor noastre comune. De aceea găsim această adresă în scrisoarea lui Leandre, care, după cum este evident, nici nu este deloc conspirativă. Deci, până la 16

vantoza, actele care ar trebui să servească drept probă împotriva mea dovedesc că nu am fost nicidecum un conspirator.

Nu le-am apărut pe 18 a aceleiași luni. Aceasta este data documentului nr. 50 al pachetului al 15-lea, pagina 58, volumul doi. Această scrisoare este din corespondența mea privată. Mi se adresează, se pare, de către Citizen Bodson. Vorbește în scrisorile sale despre subiecte care sunt pur private și, evident, nu au legătură cu nicio conspirație: „Am primit ceea ce mi-ai trimis”, adică mai multe numere ale ziarului meu. „Îți voi livra cât mai mulți bani” este o consecință a celui precedent. Ar trebui să precizez că cetățeanul Joseph Bodson s-a angajat cu amabilitate în recrutarea de abonați pentru ziarul meu și, prin urmare, a promis că „obține cât mai mulți bani posibil”. Mai este un lucru de remarcat în această scrisoare. Autorul îmi scrie „despre o lucrare pe care a scris-o acum mai bine de cinci luni”. Dar, scrie el, „alte ori, alte moravuri”. „Aș fi fericit dacă aș putea să vă împărtășesc munca voastră și să le ușuresc. Atunci... aș vrea să pot vorbi cu tine; am putea dezvolta niște idei, am putea împărtăși munca...” Din aceste citate reiese clar că Citizen Bodson este un scriitor care, în special, la momentul despre care vorbim, scria lucrări democratice și care dorea să lucreze în concert cu mine: „Vom împărți munca”. Între timp, trebuie menționat că acest lucru nu se potrivește bine cu toate greșelile de ortografie care plin de scrisori private atribuite lui Bodson în ambele volume și pe care mi le-ar fi adresat. Cu toate acestea, stilul lor este destul de satisfăcător. Care este concluzia care se poate trage din aceste remarci? Adevărul este că Bodson și-a dictat scrisorile private, dar nu le-a scris el însuși. Mâna dreaptă i s-a deteriorat atunci, ceea ce nu-i permitea să scrie și a profitat de serviciile unui tânăr care i-a acționat temporar ca secretar... Așa se explică diferența uriașă dintre stilul și ortografia scrisorilor lui Bodson. Fac această afirmație în interesul adevărului, deși nu are nicio importanță în prezent, deoarece scrisoarea tocmai analizată nu ar fi, desigur, considerată nici conspirativă. Dar în viitor această declarație va fi valoroasă pentru achitarea cetățeanului Bodson ca dovadă că alte scrisori pe care doresc să le primească

380

a da un caracter mai criminal, scris de mâna unui om care i-a servit ca secretar, dar nu sub dictarea lui.

Sub data 19 vantoza găsesc documentul Nr. 26 din fascicul al 22-lea, la pagina 232 din volumul II. Aceasta este din nou o scrisoare privată adresată mie și fără niciun motiv este inclusă în presupusa agenție a sectorului 7. Autorul, după ce și-a expus mărturisirea democratică de credință, apoi îmi scrie despre o întrebare care nu are nimic de-a face cu vreo conspirație. Îmi cere să corectez stilul și să tipăr pe cheltuiala lui un exemplar deloc reprobabil din punctul de vedere al guvernului, întrucât în aceeași scrisoare mi s-a cerut să trimit 800 de exemplare atât la Consilii, cât și la Directoratul Executiv. El mai arată că acest eseu poate fi util cauzei comune și redactorilor Tribunei și Iluminatorului, doar în sensul că pot cita ceva din el în ziarele lor. Căci acum voi explica ceea ce s-a discutat în acest eseu. Vorbea, a spus el, „despre popoare deja cuprinse de dezgust de ororile războiului, ale căror victime au fost de cinci ani”. Este destul de evident că întrebarea era despre belgieni și despre problema „vechilor frontiere”, despre care se discuta aprig la vremea aceea. Presupun că nimeni nu va descoperi că am fost implicat în conspirații dacă eram interesat de menținerea vechilor granițe.

Data 26 vantoza marchează documentele nr. 53 și 54 din fascicul al XV-lea, p. 59, volumul doi. Aceasta este o scrisoare lungă trimisă mie de C. Germain. El a dat explicații excelente pentru asta. Dar această scrisoare conține lucruri prea serioase și prea importante care mă privesc și trebuie să-i acord cel puțin aceeași atenție pe care și-a acordat-o el însuși.
Dacă luăm în considerare acest document din punctul de vedere al acuzatorilor noștri, desigur, putem găsi în el o întărire a sistemului lor. O remarcă trebuie făcută aici . Ceea ce urmează să spun nu a fost compus după raportul cetățeanului Bailly. Am prevăzut că se va opri la acest document și nu m-am înșelat. A continuat foarte mult timp pe acest subiect, dar nu a extras din el tot ceea ce credeam că poate extrage. Prin urmare, veți vedea că în munca pe care am făcut-o înainte de a mă familiariza cu opera lui, identific și resping obiecțiile la care el însuși aparent nu s-a gândit. Punându-mă mental în locul lui o vreme, m-am transformat într-un procuror, mai formidabil decât el. Dar nu voi face ceea ce aș putea face în astfel de circumstanțe: nu voi înlătura niciuna dintre acuzațiile la care mă așteptam, dar care nu ne-au fost niciodată aduse. Dacă voi câștiga, triumful meu va fi cu atât mai complet.
Deci, înapoi la scrisoare. Am spus: dacă luăm în considerare acest document din punctul de vedere al acuzatorilor noștri, desigur, se poate găsi în el o întărire a sistemului lor. În mod clar, vor spune ei, acesta este principiul fundamental al conspirației; ideea lui inspiratoare, draft
381
pregătirea tuturor planurilor ulterioare, pe care conspiratorii s-au grăbit să le accepte și nu au ezitat să le îmbunătățească. Aici puteți găsi din răsputeri tot ceea ce au dezvoltat ulterior. Această scrisoare este datată 26 vantoza; dar toate elementele de bază ale planurilor insurecţionale se văd deja în ea, care în curând s-au manifestat în mod clar. „Eu cred”, spune autorul scrisorii, „că am ajuns la un moment foarte critic: va fi oare decisiv pentru criminalii conducători?... În general, toți patrioții. .. simt nevoia de a răsturna actuala dominație constituțională și de a o înlocui cu alta mai potrivită cu opiniile lor...”
Așadar, vor spune oponenții noștri, potrivit lui Germain, în sufletul tuturor, în general vorbind, patrioții au trăit deja atunci ideea unui fel de mișcare insurecțională menită să răstoarne Constituția care era în vigoare în vantoise din al patrulea an. .
Încrederea în aceasta va crește și mai mult, vor spune ei, atunci când din scrisoarea sa reiese clar că, deși recunoaște prezența în rândul lor a diverselor corporații, a diverselor partide, multe diferențe fundamentale în ceea ce privește scopul schimbării planificate, totuși este convins că fiecare parte acționează și conturează planuri de rebeliune împotriva ordinii de lucruri existente.
Care este scopul acestor planuri, judecând după scrisoarea lui Germain? Oferă un răspuns clar la aceasta. „Unii doresc pur și simplu restaurarea legilor din 1793. Alții vor să fuzioneze 1993 și 1995 într-un singur set de legi. Sunt cei care cer legi foarte speciale. Dar sunt și alții, și ei constituie majoritatea, care cer convocarea unei noi Convenții cu un alt guvern provizoriu și tot ce decurge din aceasta...”
Aici acuzatorii noștri nu vor lipsi să sublinieze că partidul pe care autorul scrisorii îl preferă este partidul celor „care vor fericirea universală fără nicio restricție și o aplicare simplă și necondiționată a principiilor predicate celor cărora le scrie . ..".

În susținerea aceleiași concluzii, acuzatorii vor reține paragraful în care Germain își exprimă o dorință arzătoare „de a uni în jurul unui centru comun și de a direcționa către un singur scop toate partidele diverse, dintre care numai partidul din 1793 are, poate, bine. intenții, dar primul său succes este probabil că i-ar fi deschis calea către alții, chiar mai mari, chiar mai demni de un bărbat...”.
Aici, acuzatorii au un domeniu larg pentru a întocmi un act adițional la raportul lor. Ei au notat la p. 57 pasajul din scrisoarea lui Mauroy, unde acesta din urmă exprimă opinia că „Constituția din 1793 este o etapă pe drumul către democrație”, și locul din proiectul intitulat Manifestul Egalilor, care spune „că Constituția din 1793 este un mare pas în direcția adevăratei egalități...”. Poate că, din cauza unei neglijeri, analogia cu declarația lui Germain a scăpat acuzatorilor, iar aceștia
382
am ratat ocazia de a-l pune alături de cele pe care tocmai mi-am amintit.
Ajunși în acest punct, oponenții noștri vor putea concluziona cu ușurință, începând din nou din scrisoarea lui Germain, că de la data acestei scrisori, din 26 ventose, partidul, care a văzut în Constituția din 1793 doar o etapă pe calea unei organizarea mai perfectă a societății, a condus deja activitatea rebelilor. Ca dovadă, ei pot face doar referire la următorul fragment din această scrisoare: „Oboseala democraților patrioti, acțiunile lor și, mai ales, foamea, foamea sfântă - toate acestea ne îndeamnă să credem că ei lucrează și lucrează pentru victorie. De asemenea, sunt sigur că acţionează şi lucrează împreună. Cunosc unul dintre grupuri, nu este numele; Știu că este imposibil să nu știi că își doresc fericirea universală fără nicio limitare, precum și o aplicare simplă și necondiționată a principiilor pe care le predici. Membrii săi sunt mulți dintre prietenii tăi, egali convinși...”.
Acest lucru, se va spune, demonstrează în mod irefutat că până atunci se formase o ligă de presupuși reformatori și că rolurile erau distribuite între ei. Germain era sigur că acţionează şi lucrează pentru victorie. El cunoștea unul dintre grupurile lor... și mulți dintre prietenii mei (și anume ai mei), egali convinși, membrii săi... Ei vor o aplicare simplă și necondiționată a principiilor pe care le predic... Cel puțin aceste ultime cuvinte spun că eu nu a fost membru al acestui grup, organizat și activ. Dacă ar fi să aprofundăm mai mult conținutul acestei părți a scrisorii sale, s-ar putea spune că m-a informat doar despre existența unei asociații de oameni deja angajați în dezvoltarea celor mai sigure mijloace de vindecare a bolilor sociale. S-ar putea spune că m-a încurajat, spunându-mi că atunci când îmi propovăduiesc principiile și ideile despre instituțiile publice, nu sunt complet singur, vocea mea nu este vocea celui care plânge în pustie și că există oameni în lume. care sunt gata să mă susțină, oameni activi, obsedați și mânați de aceleași idei. Dar asta ar însemna că m-am limitat la rolul de apostol, propagandist, misionar al democrației, ceea ce nu se potrivește acuzatorilor noștri; rezultă că mi se spune doar ceva ce nu știam înainte și anume că propaganda mea pentru egalitate este susținută de un grup de fanotici înfocați care sunt dispuși să-și dea toată puterea pentru a-i asigura triumful.
Dar, așa cum am subliniat deja, la o astfel de interpretare a acestei scrisori nu se poate ajunge decât pe scurt. Când Germain spune că este sigur că cineva acționează, lucrează, că există un anumit grup, este clar că aceasta este doar o turnură retorică. Dacă abordăm această

întrebare cu onestitate, este clar că el vorbește doar despre ceva probabil, că ceea ce afirmă depinde, în opinia sa, de ceva foarte ipotetic.
383
precondiţii din care decurg consecinţe la fel de ipotetice. Abia după ce a cântărit principalele motive ale plângerilor democraților și ale poporului, oboseala lor și cea mai importantă împrejurare - foamea, foamea sfântă, ajunge la concluzii definitive. Toate aceste împrejurări, spune el, determină să se gândească (induc să se gândească) că prietenii poporului trebuie să acționeze și să lucreze pentru victorie. .
Dacă acuzatorii noștri nu ne pot învinge în fortificațiile de luptă în care ne-au gonit, să vedem dacă nu au mai mult noroc în acel ultim refugiu pe care scrisoarea lui Germain pare să le ofere. După ce și-a exprimat îngrijorarea față de existența diviziunilor între diferitele partide ale republicanilor, care le împrăștie forțele și le reduc la nimic, îmi propune - în termeni, mărturisesc, în cel mai înalt grad remarcabili - să unesc forțele în jurul unui comun comun. centru... pentru a evita, spune el, discordia , războaiele... prăbușirea principiilor și moartea celor care le susțin.
„Ca Tribuna poporului (scrie el), ești obligat să schițezi poporului, sau măcar celor care pot face ca intermediari între tine și popor, un plan, un proiect de ofensivă; Voi spune mai multe, nu te poți baza pe nimeni decât pe tine pentru asta. Planurile, proiectele întocmite de altcineva, dacă nu ți-au fost comunicate (și din câte știu, nimeni nu a făcut asta încă), pot intra în conflict cu ale tale, chiar dacă nesemnificative; dar cea mai mică abatere la începutul căii duce la o divergenţă de multe leghe la capătul ei. De aici, cearta, războaiele și toate acestea duc uneori la prăbușirea principiilor și la moartea celor care le susțin... Te-ai declarat șeful unui partid care luptă pentru domnia egalității pure; și chiar dacă este doar un grup restrâns, ești obligat, ca atare, să-i fii centrul și forța motrice; și mulți dintre colegii lor vor crede, ca și mine, că numai ceea ce primește sancțiunea ta va servi succesului întreprinderii; Întrucât, așa cum v-am spus deja, ceea ce scriu aici este doar pentru noi doi, mă pot explica fără îndoială: da, acum sunteți șeful democraților care doresc, în urma apelului dumneavoastră, să stabilească egalitate; sunteți liderul lor recunoscut; prin urmare, tu singur trebuie și poți să le arăți calea sau să numești pe cel care o va arăta.
De data aceasta, vor spune adversarii noștri, totul este clar și le va fi suficient să extindă ușor interpretarea scrisorii pentru a finaliza sistemul pe care l-au construit. Pornind de la presupunerea că la momentul premergător scrisorii exista deja un anumit grup de democrați care aveau în vedere proiecte pentru schimbarea sistemului de stat, nu este greu de presupus că Germain a acționat ca intermediar și că acest grup l-a instruit să mă invite să devin capul lor, să-și unească planurile, chiar
384 ·
să contopească planurile tuturor acestor secte diferite sau republicani de direcții diferite astfel încât să le unească într-o singură uniune. De aici este ușor de concluzionat că am devenit cu adevărat acest cap, că am făcut planurile care se așteptau de la mine și că acestea sunt planurile descoperite de 21 Floreals.
Totuși, în toată această construcție ipotetică există ceva în justificarea mea. De exemplu, faptul că nu sunt autorul așa-ziselor prime planuri ale rebelilor. Aceste prime planuri au fost concepute și

întocmite înainte ca scrisoarea lui Germain să mă informeze despre existența grupului lor organizat și înainte ca el să mă invite să devin conducătorul acestuia și să revizuiesc și să sancționez aceste planuri; căci această scrisoare spune: „Planurile, proiectele întocmite de altcineva, dacă nu ți-au fost comunicate (și din câte știu, nimeni nu a făcut asta până acum), pot intra în conflict cu ale tale...” . Prin urmare, chiar dacă se acceptă pe deplin ceea ce a fost prezentat aici doar ca o presupunere, aceasta înseamnă că oamenii au acționat înaintea mea și fără mine; că pe 26 Ventose eram încă izolat de orice grup, de orice societate ai cărei membri lucrau împreună și luau în considerare proiecte de îmbunătățire a stării oamenilor; că m-am limitat la titlul de simplu misionar al doctrinei plebei, propagandist al principiilor democratice, condus doar de propria conștiință și independent de orice altă influență; că eu însumi nu am intenționat să exercit o altă influență decât cea a unui om care își spune gândurile și luminează; și este adevărat că tocmai atunci mi s-a spus că, din moment ce am acceptat titlul de Tribun al Poporului, pe care îl meritam, pentru că am devenit propovăduitor al Evangheliei Egalității, să mă unesc cu toți a căror suflet ard. dorința de a asigura succesul acestor principii, să-mi unesc eforturile, cu eforturile lor, de a accepta titlul de lider al democraților; în conformitate cu aceasta, revizuiesc toate planurile și proiectele adoptate de aceștia; trasează calea mântuirii pentru oameni; arată-le democraților calea sau numește-le cel care le va arăta calea.
Dar, în același timp, cine ar putea dovedi că aceste propuneri au fost acceptate de mine? Este aceasta o bază pentru concluzia că eu am fost cu adevărat liderul unei conspirații imaginare? Cum ar putea Germain să mă proclame singur liderul democraților? A fost la fel de simplu ca pe vremuri, când un cavaler și-a făcut cavaler pe tovarășul de arme? Nu mi-am imaginat niciodată că Germain intenționează să mă transforme în instrumentul ascultător al cuiva. Nu m-am gândit niciodată că, aprinzându-mi puțină tămâie, se aștepta să-mi întoarcă capul cu ea. Dar întotdeauna am reușit să-mi evaluez în mod corespunzător abilitățile și, pe lângă ceea ce știam, așa cum am spus mai devreme, că principiile nu îmi permit să fiu altceva decât Egalul tuturor fraților mei... în afară de ceea ce știam, Ce

partidul democraților să nu aibă în niciun caz lideri, ca toți să contribuie cu egal zel la triumful egalității sfinte; pe lângă aceste considerații, știam și că, chiar dacă Partidul Democrat avea nevoie de un lider, eu nu aveam în niciun caz calitățile necesare acestui rol. Da, și totul sugerează că am fost un oponent ferm al tuturor și diverșilor lideri. S-a stabilit deja în dezbaterile instanțelor care este părerea mea despre dictaturi și dictatori. Și, bineînțeles, dacă încă de la începutul procesului insist că nu am fost niciodată lider nicăieri, atunci asta mai mult pentru a aduce un omagiu adevărului și pentru a nu apărea într-un rol prea strălucit pentru mine, decât pentru a încerca să atenueze acuzaţia împotriva mea. Nu mi-am închis niciodată ochii la faptul că, în calitate de lider al opiniei publice, și în zilele de arhivar și secretar al unei asociații filantropice de gânditori și democrați, pot să arăt nu mai puțin periculos în ochii acuzatorilor mei decât ca șeful sau președintele acestei societăți, de care se teme fără prea multe motive pentru asta.
Deci, din scrisoarea lui C. Germain nu trebuie trase concluzii în acest sens și vă rog să acceptați asigurarea mea că, chiar dacă această scrisoare ar fi suficientă pentru a-mi conferi titlul pe care l-a

propus, nu aș fi orbit de asta, nu m-aș fi amăgit de limitele posibilităților mele și nu m-aș fi gândit să vizitez locul pe care natura mi l-a destinat.
Trec la ultima remarcă despre scrisoarea lui Germain.
Dacă am văzut că prima parte, luată în considerare de noi și referitoare la proiectele imaginare ale democraților, este construită exclusiv pe presupuneri despre posibilitatea existenței unor astfel de proiecte; dacă în partea a doua se poate nota doar o propoziție bazată tot pe presupuneri și condiționată de consimțământul meu și, în plus, destinată, așa cum spune Germain, doar nouă, adică să nu depășească comuniunea privată, sacră și inviolabilă. de prietenie .. ... va fi mai ușor să renunțăm la suspiciunea că această scrisoare reflecta intenții criminale, întrucât nu este greu de văzut adevăratul motiv care a dat naștere ei, motivul care este acum recunoscut ca fiind complet legitim și justificat. . Cert este că Germain, o persoană perspicace și observatoare, și atunci a prevăzut și a deslușit acele secrete groaznice, care de atunci, după elucidarea și clarificarea rolurilor tuturor Griselilor, Romainilor sau Romainvillelor 41 și ale rudelor lor, au devenit adevăruri evidente. Germain și-a dat seama că guvernul avea nevoie de un fel de mișcare, de un fel de revoltă republicană; că l-a aprins, l-a trezit și a căutat să-l folosească pentru a-și întări puterea, pentru că aceasta i-a dat ocazia să lovească, să sperie, să paralizeze mulți observatori timizi și
386
critici critici care cer respectarea drepturilor și garanțiilor libertății publice. Iată cum prezice și cum motivează schimbul de suspiciuni:
„În fiecare zi și pretutindeni se propovăduiește că trebuie de temut o anumită mișcare; că poate fi inițiat doar de cei care sunt interesați să ia prin surprindere oamenii energici pe care îi urăsc și pentru a găsi o scuză pentru o represiune nemiloasă împotriva lor... Bănuiesc cu tărie că răspândirea acestui zvon insidios este rodul machiavelismul guvernului, care încurajează pe furiș crearea diferitelor planuri pentru a anula, împreună cu altele, planurile democraților...
... Nu putem decât să bănuim că guvernul, recurgând la diverse pretexte, în esență vagi, dar aparent plauzibile și atractive, creează neliniștea. În acest caz, conducătorii așa-ziselor partide, dar în realitate intrigători deghizați care acționează la ordinele stăpânilor lor, și-ar îndrepta toate forțele și mijloacele împotriva partidului unic de vârf, care, ridicându-se, s-ar pune în pericol.
Aceasta este previziunea pe deplin justificată a măsurilor teribile ale ministrului Cauchon și a misiunilor secrete ucigașe încredințate de acesta dezgustătorilor săi lachei, Romainsville, Romains și Grisell.
Aceasta este o predicție de capcane josnice și dezastruoase pentru Republica Floreal evenimente și evenimente din Grenelle42, o predicție care nu a fost ascultată suficient, care nu a fost suficient crezută.
Deci, cea mai mare crimă a lui Germain, desigur, este că scrisoarea sa a expus această conspirație criminală și i-a pus pe organizatori în pericol de eșec; ceea ce ar fi fost cazul dacă cei cărora li s-au dat aceste avertismente ar fi fost mai puţin nepăsători şi mai capabili să discerne o înşelăciune atât de profundă. Dacă s-ar putea dovedi că au înțeles-o, s-ar justifica tot ce au făcut pentru a proteja marea familie de prieteni ai Republicii. Cât despre Germain, justificarea lui este cuprinsă în întregime în validitatea temerilor sale; iar această valabilitate este mai mult decât recunoscută, mai mult decât dovedită prin implementarea deplină a planului ticălos expus. În cele din urmă,

scrisoarea sa este tocmai această revelație și primul dintr-o serie de mesaje despre cum să-i protejeze pe toți cei mai virtuoși cetățeni de loviturile teribile cu care au fost amenințați de teribilul proiect expus. ■

Nici în ceea ce mă privește, nici în ceea ce îl privește pe Germain, această scrisoare nu este conspirativă. De asemenea, nu este o conspirație falsă.

Vrei să știi cu siguranță ce efect a avut această scrisoare asupra mea? Îmi este ușor să o arăt. Președintele instanței nu s-a înșelat când, în timpul interogatoriului lui Germain, a sugerat că documentul nr. 52 pz al pachetului al 15-lea, pagina 59, volumul doi -

25

începutul unui răspuns la această scrisoare a lui Germain. Acest început al răspunsului, datat 29 vantoza, are doar șase rânduri. Au citit: „Scrisoarea ta din 26 nu a ajuns la mine decât în seara zilei de 27, prietene. Toată ziua de 28 am petrecut-o, în conformitate cu această scrisoare, angajat în muncă, despre care vă voi povesti mai pe larg puțin mai târziu. Această introducere vă va da impresia că vreau să vă răspund în detaliu și consecvent. Dar nu așteptați. Dimpotrivă, sunt într-o asemenea situație încât nu știu din ce scop..

Nu am continuat, pentru că, din câte îmi amintesc, între timp l-am întâlnit pe C. Germain și, probabil, i-am răspuns verbal.

Președintele, în timpul interogatoriului lui Germain, părea să regrete că nu mi-am completat răspunsul și, mai mult, că nu știa ce muncă am făcut toată ziua de 28, în conformitate cu ceea ce mă îndemna scrisoarea să fac. Germaine.

Deci ce. Voi arăta tuturor această lucrare. Este în acte.

Este trecută la numerele 22-25, din al 15-lea pachet, p. 36, volumul doi.

Acolo puteți citi o scrisoare destul de lungă, semnată de mine, adresată redactorului „Ziarului Poporului Liber”, datată „Paris, 28 de vantoze de anul 4” și i s-a cerut să imprime această scrisoare într-unul din numerele următoare. .

Din aceasta se poate judeca efectul pe care scrisoarea lui Germain l-a avut asupra mea; arată clar la ce concluzii m-a condus, și anume, dorința de a exercita cea mai mare influență posibilă asupra opiniei publice, îndreptând-o constant spre democrația pură. Este destul de firesc ca, pentru a putea exercita o asemenea influenta, nu mi-ar fi de ajuns sa propovăduiesc cele mai sacre doctrine, ci a fost nevoie si de a dobandi marea incredere si respect a republicanilor. Un obstacol în acest sens a fost reputația pe care mi-au creat-o ziarele tuturor partidelor. În timp ce unii mi-au acordat titlul de demagog extrem, alții m-au numit regalist, alții chiar m-au numit agent secret al guvernului, care m-ar fi plătit, ca un fel de Grisel, să încurc buni patrioți. Și în această scrisoare din a 28-a vantoza, toată atenția mea se concentrează tocmai asupra acelor argumente și considerații care sunt capabile să infirme aceste idei false și spun acolo ce durere și supărare simt din cauza faptului că unii dintre concetățenii mei mă calomniază. și se gândește rău la mine când intențiile mele sunt cele mai pure. Nici aici nu este nimic conspirativ.

Imediat după acest document este documentul lui Germain intitulat: „Refutarea articolului intitulat „Plângeri ale Patrioților cu privire la închiderea Societății Pantheon”, regizat de Le-

b a, redactor la Druha naroda, un nantonist. Acesta este documentul nr. 20 din pachetul 15, p. 30, volumul doi.
Germain a făcut o treabă excelentă explicând acest document. Nu voi încerca să adaug nimic la analiza lui. Voi observa doar că Germain, ca și mine, contrar concluziilor pe care au încercat să le tragă din scrisoarea sa din 26 Ventose, atribuindu-ne niște proiecte mai ample, s-au gândit în realitate doar la luminarea opiniei publice și la îndepărtarea ei de acele drumuri false. unde voiau să-l ademenească. Articolul lui Lebois, intitulat „Plângeri ale Patrioților cu privire la închiderea Societății Pantheon", avea o astfel de direcție greșită. Conținea critici vagi și jalnice, complet nedemne de republicani. Panteoniștii au fost prezentați acolo în cel mai umilitor mod. Înclinându-se la picioarele autorităților, aceștia au cerut cu umilință milă, rostind scuze lași: „Ce am făcut? Suntem în starea cea mai deprimată etc."... Articolul îi reproșa unor membri care au disperat sau au cedat la incitare și așa numiu pe cei care au căutat cu cel mai demn și cu curaj să restabilească principiile, să restituie poporului toate drepturile, să-și împlinească datoria față de patria apărătorilor. Apoi, adresându-se Directorului, articolul continua: „Poate să ai restul zilelor noastre... Dar, fii sigur, atâta timp cât va fi chiar o scânteie de viață în noi, ea va fi dedicată apărării Republicii. în persoana ta". Această rugăminte rușinoasă nu a putut decât să-i înfurie pe toți cei care au păstrat un anumit simț al mândriei civice și al bunului simț. Dar Germain a considerat că era de datoria lui să avertizeze oamenii care erau slabi la spirit și se înșelau ușor. A considerat de datoria lui să ridice un baraj puternic în calea acestui curent de servilism, care amenința, într-un mod evident pentru orice previzoare, să tragă mulți francezi în abisul inerției, nepăsării și sclaviei. A vrut să-i intimideze pe corupători expunând faptele lor ticăloase, să se opună hărțuirii lor cu discursurile mândre ale democraților, capabile să inspire energie curajoasă și entuziasm. A folosit acest prilej pentru a slăvi eroii și martirii cauzei libertății, care au reușit să-și sacrifice viața pentru a nu-și îndoi gâtul sub greutatea legilor nedrepte. Cu toate acestea, cetățeni ai juriului, Germain a declarat aici că, întrucât acest articol, destinat de el spre publicare în Tribuna Poporului, conținea anumite adevăruri îndreptate împotriva membrilor guvernului, care, după părerea mea, au fost exprimate cu prea multă energie, el, Germain, la cererea mea, a fost de acord să nu publice. Și de fapt, nu a fost tipărit, motiv pentru care mai am manuscrisul, care a fost uitat de mine printre toate celelalte scrieri. Nu ar fi devenit conspirativ chiar dacă ar fi fost publicat. Ea nu era atât de boieră, pentru că acest lucru nu s-a întâmplat.
Aceasta arată că, cel puțin până la începuturile lui Germinal, niciunul dintre noi nu a fost un conspirator. Sub data celui de-al 4-lea germinal există un document marcat cu numere de la 5 la 13,
389
pachetul 15, p. 9, volumul doi. Acest document se intitulează: „Gracchus Babeuf către Ziarul Poporului Liber, ca răspuns la un articol semnat de Antonelle, tipărit la nr. 144".
Această scrisoare, destul de lungă, exista doar în proiect. Nici măcar nu a fost trimis jurnalistului căruia i-a fost destinat. Ce conține de fapt? Discurs filozofic asupra unei chestiuni importante - dreptul de proprietate, pe care, așa cum am arătat deja, oameni precum Diderot, Rousseau, Helvetius, Mably, au meditat și au discutat chiar și sub regi și nu au fost chemați la Curtea Supremă pentru aceasta. . Articolul lui

Antonell din Nr. C46* din Ziarele Poporului Liber a fost o replică la articolele din numerele ziarului meu, fragmente din care am citat în prima parte a discursului meu de apărare și unde am argumentat posibilitatea realizării unui sistem de perfectă. egalitate. Antonell a contestat această posibilitate, deși a fost de acord că, în principiu, acest sistem este singurul sistem corect și bun, singurul corespunzător voinței naturii. Emoționat că doctrina pe care o idolatrizez, acea religie a egalității și a democrației pure, din care m-am declarat apostol, a avut sprijinul filosofilor din trecut și din prezent, m-am simțit extrem de încurajat. Am regretat un singur lucru – despre imposibilitatea imaginară a implementării acestui sistem. Profund captat de subiectul meu, complet impregnat de acel minunat fanatism, al cărui scop este acela de a organiza fericirea tuturor oamenilor de pe pământ, în imaginația mea am slăbit această obiecție, reducând-o la gândul unui obstacol obișnuit, a cărui înlăturare. nu pare imposibil. Mably mi-a dat un profund presentiment despre aceasta; Diderot mi-a dat încredere deplină. Antonell, deși îl admira pe acesta din urmă, propovăduindu-și maximele, admițând în principiu corectitudinea raționamentului său și, poate, chiar adăugându-și propriile dovezi la ale lui, nu a ajuns, totuși, la aceeași concluzie cu privire la posibilitatea introducerii vreodată a acestui sistem în tara noastra. Această discrepanță m-a întristat. Mi-am spus: La urma urmei, toți oamenii rezonabili și onești sunt de acord că o astfel de soluție la o problemă atât de importantă ar fi extrem de benefică; deci este posibil ca, tratând oamenii cu atâta dragoste, recunoscând că numai asta le poate oferi tuturor fericirea, să ne oprim în pragul implementării unui plan atât de înalt, nu atât pentru că îl considerăm imposibil, cât pentru că calculăm ce rezistență vor rezista pasiunile și interesele egoiste ale celor care, folosind ordinea actuală a instituțiilor noastre nefirești în avantajul lor, tratează fără milă masele jefuite, expropriate, umilite și nu văd posibilitatea fericirii pentru ei înșiși în nicio altă ordine de lucruri? .. Totuși, m-am gândit, dacă să te gândești la asta înseamnă să te delectezi cu adevărat la himere, atunci nu merită să-ți faci griji pe oameni degeaba chiar și cu o simplă declarație

6* Tipărire greșită în text, ar trebui să citească Nr. 144.

idei de acest fel, chiar și propaganda persistentă a unei doctrine pe care suntem siguri că nu se va găsi niciodată să o accepte. Pe de altă parte, oameni celebri, talentați, care aveau o cunoaștere profundă a științei legislației, cei care mi-au fost profesori, din ale căror cărți am învățat să iubesc neamul uman cu pasiune și să mă străduiesc să contribui în toate la realizarea fericirii sale - acestor oameni nu le-a fost imposibil să stabilească acel sistem care îmi ocupă mintea; au dovedit chiar posibilitatea acesteia... Între timp, un filosof contemporan, de asemenea remarcabil prin cunoștințele și virtuțile sale, care se ocupă și el intens de această problemă cea mai importantă, deși recunoaște justiția incontestabilă a acestui sistem de egalitate strictă, susține că implementarea lui în societățile corupte este imposibilă, iar rezistența care i se va arăta din cauza corupției noastre generale și a moravurilor noastre dezgustătoare este de netrecut... Ce să facem, m-am gândit, în fața unei astfel de ciocniri de idei, chiar și într-un cerc restrâns. de înțelepți? Cu toate acestea, este greu și dureros să renunți complet la minunata speranță de a vedea cum rasa umană a găsit în sfârșit rațiunea și se bucură de acea stare de fericire supremă, la care natura bună a chemat, cheamă și

va chema mereu. Ei bine, va fi necesar să decidem în cele din urmă ce părere să avem cu privire la acest punctaj. Cred că mă voi consulta direct cu oameni luminați care se dispută atât pe filozofii timpurilor moderne, cât și pe mine, cu privire la cea mai importantă, mai sublimă și mai interesantă dintre întrebări; Voi deschide solemn discuția pe acest subiect principal și, dacă rezultatul mă va convinge de inutilitatea susținerii unui sistem care nu se potrivește oamenilor în starea lor de degenerare, va trebui să renunț la iluzia care nu face decât să adorm. Dar mai întâi trebuie să ridic toate obiecțiile pe care le consider valabile și cu privire la care doresc să fie complet clar.
Antonell a tratat pe larg această întrebare într-un articol publicat în Nr. 144 din Ziarele Poporului Liber. Am simțit că este de datoria mea să ies cu o infirmare, sau mai bine zis, să-i pun îndoielile mele pentru ca el să le poată risipi sau să le distrugă. Astfel am întocmit scrisoarea de la 4 Germinal tocmai în acest spirit și în acest scop. Această scrisoare nu reprezintă nimic altceva și nu există nimic conspirativ în ea. Mai trebuie să repet că acest proiect a rămas îngropat cu mine și nu a fost trimis niciodată la Ziarul Poporului Liber.
Iată, se pare, toate actele și documentele care sunt prezentate în rechizitoriu ca pragul unei conspirații imaginare, adică ca premergătoare zilelor de 10-12 Germinal al anului IV. Cred că am susținut în mod convingător că niciunul dintre aceste documente nu poate fi considerat un act de conspirație. Toate nu depășesc ceea ce este permis, fiind o simplă exprimare a ideilor și opiniilor prin corespondență obișnuită sau prin presă. Aceste documente sunt doar dorințe exprimate

unele speranțe; dar în nici un fel nu se poate vedea în ele o umbră a vreunui plan real. Și totuși, chiar înainte de proces, procurorii ne-au spus, atât verbal, cât și în scris, că oriunde am putea dovedi, legea nu va avea nicio putere asupra noastră. Cred că am dovedit-o, cel puțin până în acest moment. Acum voi trece peste acest cadru cronologic și voi trece la o perioadă mai importantă - cea în care se spune că ar fi fost activi presupușii conspiratori.
Imediat după declarația cuprinsă în „Raportul” Procurorilor din 6 Ventoză că oriunde nu există dovezi ale vreunei încercări de a realiza planuri în practică, legea nu va avea forță... puteți citi următorul pasaj, care are cea mai directă legătură cu tot ceea ce va fi inclus în această a treia parte a apărării mele:
„Dar dacă acești oameni se adună și formează o comunitate; dacă se comunică între ei schimbă idei, dorințe, speranțe; dacă întocmesc un plan și fiecare dintre ei promite să participe la implementarea acestuia; dacă fiecare dintre ei își asumă un rol și îl va îndeplini; dacă eforturile tuturor sunt coordonate și îndreptate către un scop comun; dacă au o organizație și lideri care dau ordine și instrucțiuni; dacă sunt identificați executori care execută ordine și acționează în conformitate cu instrucțiunile, atunci există o conspirație; semnul său este prezența coluziei; și o astfel de conspirație este cea mai criminală dintre atacuri, când, ca și în acest caz, scopul ei este de a răsturna guvernul stabilit pentru a cufunda națiunea în cea mai teribilă anarhie.
Și tocmai asta reiese din documentele pe care acum le vom analiza. Veți găsi în ele o organizație completă care s-a declarat Director, agenți cărora acest Director le-a dat puteri și care le-au acceptat; instrucțiuni întocmite de conducători, pe care acești agenți le-au

respectat întocmai; corespondență vie între unul și celălalt; o conspirație pe deplin stabilită menită să asigure că, acționând în mod concertat, este mai probabil să se realizeze un scop comun. Și care este acest scop? Răsturnarea Constituției, distrugerea autorităților legitime, nenumărate crime, jaf general, subminarea completă a oricărei ordini sociale. (Paginile 5 și 6 din „Raportul” din 6 vantoza).
Iată, cetăţeni ai juriului, ceea ce susţin procurorii. Dar eu, la rândul meu, mă consider îndreptățit să afirm că, dimpotrivă, acest lucru nu rezultă deloc din acte, pe care le voi supune și analizei. Sper că voi putea demonstra că nu a existat nicidecum o astfel de organizație, un astfel de Director, agenți, puteri, instituții, execuție, intenții și scopuri precum susțin acuzatorii.
392
Vă amintiți cum la ședința celei de-a 13-a vantoza, precum și în timpul interogatoriului meu, am povestit ce exista de fapt în loc de toată această organizare imaginară. Aici va fi potrivit să reproduc scurta recenzie pe care am făcut-o atunci.
Am afirmat că locul în care am fost arestat nu era refugiul meu obișnuit în care m-am refugiat de persecuția guvernului, care m-a persecutat deschis pentru scrierile mele, care nu i se potriveau.
Acest prim fapt a fost confirmat de mărturia cetățeanului Tissot, care a asigurat premisele. În mărturia ei de la 21 Prairial, ea a spus că am petrecut noaptea în această cameră doar în ultimele 15 zile înainte de arestarea mea și că nici în acel interval nu am petrecut noaptea acolo în fiecare zi.
Am spus 13 vantozas, iar în timpul interogatoriului:
Că această clădire a fost aleasă să servească drept un fel de club, sau loc de întâlnire pentru democrații care vorbeau despre greutăți sociale, despre interesele patriei, au discutat despre ceea ce este de dorit pentru fericirea oamenilor, construit, cu aceasta în minte, planuri diferite și răsfățat în vise filantropice.
Că această societate făcea, parcă, parte din societatea Panteonului, care tocmai fusese dizolvată cu forța de cel mai înalt ordin al guvernului și contrar decretului fără echivoc al constituției anului III.
Că această încălcare, subminând una dintre cele mai importante garanții ale libertății publice, a legitimat, în opinia lor, nesupunerea la comenzile celor care au înlocuit dreptul cu forța; că au considerat posibil să se opună violenței măcar prin viclenie și, în numele păstrării focului sacru, să ia toate măsurile capabile să zădărnicească măsurile concepute pentru stingerea acestui foc; că aveau cu atât mai mult motiv să fie agitați și să se teamă de pericolele care amenințau libertatea, pentru că, în timp ce au închis întâlnirile republicanilor, ei au dat dovadă de toleranță față de întâlnirile susținătorilor regalismului, precum celebra întâlnire de la Clichy și multe altele 44.
Că această asociație de democrați era, așadar, o colecție de nemulțumiți care aveau motive suficiente pentru nemulțumiri, dar că acești nemulțumiți erau prieteni înfocați ai poporului, nu doar patrioți și republicani, ci campioni ai principiilor care transcendeu sistemul republicanismului obișnuit - în un cuvânt, democrați care nu se mulțumesc cu jumătate de fericire pentru popor, care nu tolerează nicio încălcare a drepturilor lor, a independenței lor, care nu tolerează nicio îngrădire a libertății lor.
Că acești nemulțumiți, văzând cât de infinit de departe sunt oamenii de maximul fericirii, de acea independență și libertate deplină, pe care o

considerau scopul revoluției, aparent au simțit serios dorința și s-au flatat cu speranța de a vedea o schimbare.
393
guvern, pe care îl considerau antipopular și contrar voinței generale. Că acești cetățeni, după ce au început să se adune, se pare că au păstrat niște hârtii - dovadă tăcută a dorințelor lor pentru binele patriei și a unor idei și proiecte privind mijloacele de realizare a bunăstării publice. Că aceste prime lucrări au format nucleul acelei mase tot mai mari de documente care a fost apoi preluată pe 21 Floreal. Că toate acestea nu îmi aparțineau mie, ci tuturor republicanilor care făceau parte din acest cerc politic.
Că, ca urmare a grijilor lor neobosite, a zelului lor constant de a căuta remedii pentru răul poporului, cei care s-au adunat astfel au fost de acord să înceapă cu pași pentru îmbunătățirea conștiinței publice; au fost de acord că este necesar să se îndrepte această conștiință spre scopul pe care se străduiau să-l atingă și să o trezească pentru a duce în continuare la o activitate și o libertate mai mare; că, în consecință, a fost necesar să se ia în considerare măsuri care să permită monitorizarea permanentă a mișcării și progresului acestei conștiințe sociale pentru a putea profita de momentul în care poporul va fi suficient de puternic pentru a cere deplinătatea suveranității sale și toate drepturile lor.
Că în acest scop au fost create diverse mijloace de comunicare la Paris, iar asociația centrală, nevrând să fie cunoscută, a venit cu ideea de a înlocui semnătura cu denumirea pompoasă „Comitetul Secret de Siguranță Publică”, că această asociație. De asemenea, i s-au dat diverse alte denumiri - „Cercul Poporului”, „Adunare”, „Societatea Democratică”, „Director”.
Că s-a hotărât să mergem cât mai departe în acest sens, să simtă starea de spirit a oamenilor și să ajute la refacerea energiei de odinioară.
,
Că după primele succese vizibile, membrii comunității au simțit nevoia să atragă spre ei ceea ce au numit „Directorul Opiniei Publice”, adică un publicist care scrie în spiritul lor, în spiritul democrației.
Că și-au întors ochii asupra mea; căci am arătat deja că sunt în stare, prin intermediul tribunei mele poporului, să inspir opiniei publice dragoste pentru maximele pur plebee; că m-au prezentat în munca lor, în corespondența lor, care a furnizat zi de zi informații despre starea de spirit a oamenilor; că mi-au spus că îmi pot împăca scrierile cu aceste informații, care vor deveni astfel mai interesante; că, din moment ce atât ei cât și eu suntem pasionați de același scop, este oportun să mergem împreună și în pas. Că, acceptând această propunere, am făcut extrase din multe lucrări, scrisori etc. ale societății, pentru a armoniza spiritul scrierilor mele cu informațiile obținute prin căile secrete pe care le-am indicat deja. Că în felul acesta m-am regăsit într-o apropiere deosebită și imediată de ziare; că din acest motiv au început să considere ca provenind de la mine, toate declaraţiile pe care le-am făcut şi le-am păstrat, deci
394
cât de necesare erau pentru ziarul meu; şi că şi aceasta a dat naştere să mă consider conducătorul presupusului Comitet Insurecţional.
Că din cele de mai sus este ușor de înțeles că trebuia să pun aceste lucrări într-o anumită ordine, să le clasific, să le pun titluri pentru a le putea înțelege și de aceea pe multe lucrări se pot vedea datele și titlurile puse. jos de mâna mea; că, în consecință, am fost un fel de arhivist al acestei societăți; că am fost și eu uneori secretarul lui

și am scris un număr mic de lucrări la dictarea lui; că am făcut-o de bună voie, fiind pătrunsă de respect și extrem de devotată acestor democrați, pe care i-am privit ca pe cei mai puri oameni, convinși că nu vor decât ceea ce era de folos patriei.
Că în general toți membrii comunității erau ocupați cu planuri; și fiecare dintre ei a oferit adunării roadele imaginației sale, făcând adesea puțin efort pentru a le armoniza cu ideile celorlalți și construindu-le pe presupuneri a căror fezabilitate era extrem de problematică. Că, pe lângă crearea acestor planuri, sisteme și vise filosofice diverse și fără legătură, acești oameni au încercat să le păstreze și pe cele care au fost create și realizate în alte momente ale revoluției; astfel încât toate acestea nu ar putea în niciun caz să reprezinte un singur întreg, ale cărui părți să corespundă între ele. Că, în consecință, a fost nevoie de o mare pricepere ca procurorii să combine toate acestea în „Raportul” lor. fără nicio legătură, comparație și succesiune. Faptul că această masă de lucrări nu este deloc o colecție de idei legate între ele și îndreptate către un singur scop a fost dovedit într-o asemenea măsură și fără îndoială, încât procurorii au fost nevoiți să excludă din ea o mare parte din ceea ce a fost tipărit în volumele actelor de rechizitoriu. Și ar fi ușor să demonstrezi că un număr destul de mare dintre documentele pe care le-au ales nu au nicio legătură între ele și nu va fi nevoie de mult efort pentru a le descoperi independența și izolarea unul față de celălalt.
Că, în cele din urmă, acești democrați, uniți astfel doar de sentimente comune și intenția de a realiza fericirea poporului, nu au căutat decât să-i conducă la principiile libertății; și deși nu se poate nega că ei au fost nemulțumiți de sistemul actual și au fost convinși că majoritatea cetățenilor au fost la fel de nemulțumiți de acesta, totuși ei nu au conceput în niciun caz schimbări care să fie aprobate numai de ei; au subordonat totul voinței poporului, a cărei manifestare fără echivoc se așteptau.
Acesta este genul de organizație care a existat, cetățeni ai juriului, și nu cea pe care vi-au înfățișat-o procurorii.
Aderând, ca și ei, la ordinea documentelor și la analiza acestora, voi da dovezi ale acestei afirmații principale.
395.
Ei v-au indicat ca document principal, intitulat „Crearea Directorului Insurecțional”. Totuși, mi se pare că ar fi o încălcare a ordinului capabil să arunce cea mai mare lumină asupra acestui caz dacă, pe lângă acest document, nu vom vorbi despre o serie de altele pe care instanța și acuzatorii înșiși le-au atribuit. timpul care precede așa-numitul act de creație. Președintele a stabilit această cronologie în timpul interogatoriului meu în instanță. De asemenea, în scopul apărării mele personale, trebuie să coordonez prezenta mea declarație cu ea.
Primul document care mi-a fost prezentat este numerotat 40 și 41 de la pachetul 7, pagina 139, volumul unu.
Acuzatorii din „Raportul” lor, președintele, în cursul mărturiei mele, au afirmat că acest document este un discurs pe care probabil l-am ținut la o adunare generală a conspiratorilor... în acest discurs am analizat care este forma curentului. guvern... si care va fi forma autoritatilor care vor fi puse in locul lor de varful pe care vor sa-l rastoarne.
Aparent, în legătură cu acest discurs, au apărut mari dificultăți din cauza unor puncte neclare: Când a fost rostit? S-a stabilit că s-a vorbit?

Însuși ordinea în care mi-a fost prezentat acest document, faptul că mi-a fost prezentat mai întâi în timpul interogatoriului în instanță, faptul că mi-a fost prezentat ca un discurs care urma să fie ținut la o adunare a conspiratorilor pentru a lua în considerare dacă ce formă de guvernare va fi cea care va înlocui pe cea care urmează să fie răsturnată, spune destul de clar că acest document este considerat a precede pretinsa organizare, presupusa creare a unui Comitet, sau Director, de mântuire publică. Este clar că a fost considerat, sau s-a prefăcut a fi considerat, o introducere, un discurs pregătitor, care trebuia să-i convingă pe ascultători să devină conspiratori. În acest caz, se pare că acuzatorii noștri au vrut să plaseze acest document între așa-zisa inspirație a lui Germain (scrisoarea din 26 ventoză, documentul nr. 53, pachetul 15, p. 59, volumul doi) și așa-zisul act de creație. Așadar, totul este aranjat astfel: Germain, primul inspirator, o scrisoare din a 26-a Ventose; Babeuf, inspirat de Germain și inspiratorul altor conspiratori, este discursul pe care îl analizez, ținut la prima lor întâlnire. Aceștia din urmă, inspirați de Babeuf, sunt organizați într-un Comitet de Siguranță Publică și, sub acest nume, provoacă frică în toată lumea.
Trebuie arătat că această construcție prea elegantă este fără fundație. Eu și Germain am evaluat deja așa-zisa inspirație conținută în scrisoarea lui 26 Ventose.
În timpul mărturiei mele, am vorbit pe larg, în special,
396
referitor la acest discurs al meu, rostit la o întâlnire a conspiratorilor. Am dovedit că acest discurs nu are nimic de-a face cu presupusa scrisoare de inspirație a lui Germain, întrucât am stabilit că a fost scrisă mult mai devreme decât această scrisoare și toată această afacere; că acest discurs a fost compus de mine în închisoarea lui Plessey, în Fructidor III, sau Vendémière AD IV45; că nu există un singur cuvânt în el, nici măcar pe departe comparabil cu evenimentele lui Germinal și Floreal. Când vă reamintesc ce argumente am pe această temă, genealogia celor trei documente va fi distrusă. Odată dovedit că discursul pregătitor este mai în vârstă și deloc copil al așa-zisei inspirații din 26 ventoză, de aici va rezulta că nu este nici mama documentului numit act de creație. Este esențial pentru justificarea generală ca această rudenie artificială să fie infirmată.
Înșiși procurorii, în „Raportul", la pagina 21, nu mai știu dacă acest discurs a fost o pregătire pentru organizarea unei comisii imaginare. În cele din urmă, ei afirmă că pare să fi apărut după crearea Comitetului și începutul activităților sale: „Pe vremea când Babeuf a început să compună un discurs, spun ei, totul se pregătea pentru o mișcare. Conspiratorii erau deja pregătiți; au avansat atât de departe în domeniul lor încât nu au de ales decât să câștige sau să moară."
Evident, instanța nu a știut dacă să atribuie acest document vremii dinainte sau după presupusa organizare a învinuitului floreal. Acest lucru confirmă încă o dată validitatea afirmației noastre că a apărut cu 6 sau 7 luni mai devreme și nu are nicio legătură cu circumstanțele creării acestei organizații imaginare.
Deoarece nu s-a dovedit când și în ce circumstanțe a fost rostit acest discurs, să vedem dacă a fost rostit vreodată. Vom extrage un răspuns negativ la această întrebare din cuvintele însăși instanței.
La şedinţa a 6-a a vantozei, procurorii au spus, p. 20: „Acest discurs, care există doar într-o schiţă, poate NU A FOST FĂCUT, pentru că, ceea ce avem multe motive să regretăm, autorul nu a găsit timp să-l facă. completează imaginea pe care a promis să o deseneze. Dar chiar și o

singură schiță, ale cărei trăsături individuale tocmai le-am reprodus, nu este suficientă pentru a dovedi existența unei conspirații etc.? În ceea ce privește rezumatul cetățeanului Bailly, a trebuit să ating multe. Aici mă îndeamnă să introduc o remarcă. În legătură cu acest discurs rostit la prima întâlnire a conspiratorilor, cetățeanul Bailly, care este mai puțin exact decât colegul său, nu mai observă tot ceea ce a recunoscut cel puțin sincer. Tocmai am auzit că cetățeanul Vieillard a recunoscut în „Raportul” său că documentul pe care îl analizez este doar o schiță, doar o imagine neterminată, de completat.

pentru care autorul nu a avut timp suficient; că de aceea acest început de discurs, poate (ar fi putut spune – foarte probabil), nu a fost rostit... Și ce! Cetăţeanul Bailly, în rezumatul său, a considerat că este mai oportun să arunce toate aceste mici rezerve. Nu spune nici un cuvânt despre proiect, nici despre tabloul neterminat, nici despre posibilitatea ca schița neterminată a discursului să nu fi putut fi rostită în ședință. De asemenea, nu face absolut nicio mențiune despre absența datelor și absența oricărei alte indicații a împrejurărilor care determină ora. Se vede că atunci când este necesar să se dovedească existența unei mari conspirații, este extrem de valoros să se poată prezenta primul discurs fără echivoc rostit într-o adunare neîndoielnică de către un lider pe deplin recunoscut al conspiratorilor.

Dar la ședința celei de-a 27-a vantoză, președintele a spus și el, iar aceasta a fost prima lui întrebare pe care mi-a adresat-o cu privire la acest document: „Ați făcut sau ați pregătit un discurs pentru conspiratori în care să luați în considerare ce formă etc.”

Astfel, se stabilește, totuși, în ciuda tăcerii cetățeanului Bailly, că însăși Curtea a admis că acest discurs imaginar a fost doar parțial pregătit; că aceasta este doar o simplă schiță; că autorul nu a avut timp suficient pentru a finaliza tabloul pe care a promis că îl va picta; ceea ce, prin urmare, este probabil ca discursul NU A FI FOST FUT.

Din moment ce acest lucru este stabilit, cred că s-ar putea să nu extind mai mult acest document. A dat naștere celei mai vii discuții la întâlnirea celei de-a 27-a vantose; poate fi găsit în transcriere și nu voi reproduce această discuție. Îmi voi aminti doar momentele ei cele mai strălucitoare.

Unul dintre coinculpații mei, Buonarroti 46, a început prin a remarca pe bună dreptate că, întrucât acest document este nedatat și nu există nici cel mai mic indiciu în el că ar putea fi atribuit timpului căruia acuzatorii vor să-l atribuie, nu există niciun motiv. pentru a-l atribui până la această oră.

Apoi am vorbit și am confirmat pe deplin ceea ce procurorii nu puteau să nu remarce, și anume că acest document nu numai că nu avea nicio dată, nu numai că exista doar sub formă de schiță și nu era în niciun caz finalizat, dar că era doar un fragment, schiță, începută printr-un tablou, lăsată neterminată și abandonată înainte de a fi realizat cel puțin un sfert din ceea ce se plănuia de la bun început să fie făcut.

Așadar, doar bazându-se pe ciudata credulitate a cetățenilor juraților Curții Supreme, procurorii ar putea considera posibil să se spună în „Referatul” de 6 vantoze, p . , conspiratori, un plan agreat? ..”

Adevărat, au vrut să folosească următorul pasaj de pe aceeași pagină 21 a „Raportului”: „Ești deja pregătit... Să știi dacă ești complet

sunteți pregătit, organizația dumneavoastră este suficient de gândită, sunt favorabile împrejurările în care vă porniți în întreprinderea dvs. etc....” Dar chiar ar trebui să repet ceea ce este cunoscut oricărei persoane cinstite care știe puțină limbă? Aceasta este doar una dintre figurile retorice, o întorsătură ipotetică însemnând: dacă presupunem că ești pregătit, ar trebui să știi și dacă ești destul de pregătit etc. Vă garantez că niciun gramatician nu va contesta această explicație.
De asemenea, am vrut să subliniem următorul pasaj din acest pasaj: „Am vrut să studiez această mare problemă; Vă voi prezenta părerile mele asupra acestui subiect pentru a răspunde la o întrebare importantă care vă interesează: dacă presupunem că va fi posibilă răsturnarea puterii supreme existente, ce putere ar trebui să o înlocuiască pentru a stabili sistemul social pe care ni-l dorim. .
„Asta este ceea ce demonstrează”, am spus la 27 Vantoza, în ce măsură expunerea mea a fost doar ipotetică. Am vrut să studiez această mare problemă. În cazul în care este posibilă răsturnarea autorităţii supreme existente, ce autoritate ar trebui să o înlocuiască pentru a stabili sistemul social pe care ni-l dorim. Am vrut să studiez... Asta înseamnă că dacă, după ce am studiat această problemă, ajung la concluzia că este imposibil să fac asta, voi renunța la toate ideile mele. Ce se va întâmpla dacă puterea va fi răsturnată?.. Prin urmare, nu am avut încredere într-o asemenea posibilitate. Aveam atât de puțin, încât am refuzat să-mi duc la bun sfârșit munca. Nu am studiat această mare problemă în întregime. Se poate să fiu acuzat de o crimă chiar dacă m-am gândit la asta? Am obiectat deja la o opinie atât de absurdă, atât de inchizitorială și tiranică, care încalcă atât de flagrant libertatea de opinie.
Și nu este oare următoarea parte a acestui pasaj un argument irefutat de scutire?
„Mi se pare că ar trebui să privim oarecum în trecut, să comparăm poziția noastră insurecțională cu poziția insurgenților din revoluțiile noastre anterioare, să vedem ce i-a favorizat și ce nu mai avem, ce avem și ce nu au avut. ”
Repet ceea ce am spus la 27 de vantose cu privire la acest pasaj: „În aceste expresii se vede limpede calculul cu sânge rece al unui filantrop care este cu adevărat convins de necesitatea unei alte ordini de lucruri pentru a asigura fericirea oamenilor, dar care nu vrea ca oamenii să excite în zadar, din moment ce nu există nicio certitudine că asta îl va transforma în bine. Nu vrea ca oamenii să fie supus la răsturnări inutile, care i-ar putea fi fatale. De aceea el cântărește toate împrejurările și ia în considerare cu atenție toate fazele Revoluției, pentru a constata care a fost poziția oamenilor în diferitele momente în care acțiunile lor le-au adus succes și pentru a compara dacă prezentul
399
nici una dintre şansele de a fi considerat suficient de favorabil. Aceasta este esența acestui pasaj.
Într-adevăr, tot ceea ce citim în continuare după ultimul citat din acest pasaj conține doar o mică parte din calculele pe care tocmai le-a promis, iar la final găsim această frază neterminată: „... începând de la Adunarea Constituantă și până la Pe. 10 august, diverse revoluții ale Tartufelor politice... „- și atunci sensul rămâne nedefinit.
„Așadar”, am mai spus la 27 vantoza, „vedem că am scris acest document, încercând să calculez dacă există o posibilitate sau speranță ca oamenii să-și poată reda demnitatea, libertatea, drepturile,

fericirea , pe care l-am considerat distrus și totul ar fi trebuit să-i facă pe judecători să creadă că am afirmat dureros absența acestei posibilități, întrucât nu mi-am terminat munca, pentru că am lăsat-o, pentru că nu i-am dat o concluzie. Și dacă nu i-am dat o părere, atunci nu se poate presupune că am avut intenția de a-i da o părere în favoarea unei mișcări. În documentul pe care l-am citat, am expus principiile; dar nu am ajuns la o concluzie. Cine îndrăznește să îmi atribuie, cine îndrăznește să ghicească, să afirm că aceste concluzii nu ar fi îndreptate împotriva oricărei încercări de a crea tulburări publice? Nu devine mai probabil când vezi că nu termin, că renunț până și la considerația pe care am început-o? Nu este acest refuz o dovadă lamentabilă că am ajuns la concluzia că este necesar să renunț la toate încercările?
Să citez acea poziție a celebrului autor al Principiilor Legislației, care în sine este deja suficientă pentru a-i justifica pe toți cei trimiși în judecată ca conspiratori: „Orice cetățean are dreptul să dorească un guvern care este cel mai capabil să creeze bunăstare publică; este de datoria lui să muncească la înființarea unui asemenea guvern cu toate mijloacele pe care i-o oferă prudența," - iată ceea ce cred că este necesar să le reamintesc cetăţenilor juriului din discursul meu 27 vantoza:
„Mărturisesc că am urmat această ultimă instrucțiune; Mi-am dorit și îmi doresc în continuare un guvern cel mai capabil să creeze bunăstare publică. Chiar dacă Mabley nu ar exista, inima mea mi-ar spune că trebuie să-mi depun toată puterea pentru a ajuta la stabilirea unui astfel de guvern. Acest gând a fost mereu în fața ochilor mei și am ascultat de tot ce m-a îndemnat să fac. Dar, din păcate, abilitățile mele nu erau la fel de puternice precum dorințele mele. Posibilitățile mele s-au redus la a semăna în oameni din când în când câteva idei menite să le realizeze fericirea. Toate gândurile mele
7* Volumul II, p. 228 stenograme.
400
Ideile, ascunse și deschise, au fost îndreptate către acest obiectiv unic. Acest lucru se va vedea, după cum sa văzut deja, în întregul curs ulterior al acestui proces.
Iar în ceea ce privește orientarea generală a acestui document, care a fost considerat ca fiind foarte esențial și de bază, atunci, cetățeni ai juriului, mă refer din nou la lungile mele explicații la ședința celor 27 de vantose, și cred că va fi suficient să dau aici următorul scurt rezumat.
La momentul în care am început această schiță, aveam multe motive să simt profund nenorocirile sociale. Apoi, ca și apoi, am fost convins că contractul social a fost încălcat, că constituția statului nu corespunde deloc condițiilor esențiale ale contractului inițial, că prosperitatea, scopul oricărei societăți și drepturile naturale ale majoritatea, nu numai că nu au fost garantate, ci chiar încălcate. Obsedat de aspirații înflăcărate, care în asemenea condiții entuziasmează fiecare cetățean cinstit, am căutat tot ce ar putea ajuta să scoată oamenii din această stare de durere și opresiune. Cred că făcând acest lucru, mi-am îndeplinit doar datoria de unul dintre reprezentanții unui popor suveran, pentru că cred că acest titlu impune tuturor datoria de a se asigura că drepturile tuturor sunt păstrate și, prin orice mijloace, să contribuie la binele comun.
Nu încerc să neg că, făcând acest lucru, nu mi-am putut ascunde dorința de a vedea înlocuirea sistemului instalat cu altul, mai bun. Dar vă rog să recunoașteți faptul că nu am intenționat prin propriile mele forțe

să aduc sau să ajut la realizarea unei astfel de schimbări. Nu am vrut decât ca oamenii, luminați, convinși de atotputernicia, inviolabilitatea, inalienabilitatea drepturilor lor, să ceară restaurarea lor. Am vrut ca, la nevoie, să i se contureze o modalitate, o metodă de implementare a acestei cereri, dar nu am vrut nimic care să nu fie condiționat de acordul său.
Nu văd nimic aici care să depășească dreptul de suveranitate, care aparține tuturor, și acea parte din el, care aparține tuturor. Suveranitatea, care aparține tuturor, constă în dreptul de a prescrie ceea ce este bine și de a interzice ceea ce este rău pentru toată lumea. Cota de suveranitate care aparține fiecăruia constă în posibilitatea de a folosi toate mijloacele lor, fizice și morale, pentru a-l determina pe suveran în ansamblu să discute această problemă, să ia în considerare cutare sau cutare propunere. Acest drept, scris limpede și deplin efectiv în legile naturii, se transformă într-o datorie în temeiul legilor societății, pentru comunitatea, devotandu-se în totalitate asigurării binelui fiecărui individ, îi cere tribut pentru aceasta sub formă de toate abilitățile sale; dorește ca atât puterea, cât și cunoștințele tuturor să devină proprietate comună. Și dacă dintr-un anumit motiv este temporar în întuneric despre ceea ce constituie cea mai bună și mai avantajoasă ordine de organizare socială, iar cunoștințele unei persoane o pot ajuta să înțeleagă acest lucru, atunci, desigur, nu

vrea să se priveze de această cunoaștere. Nu va dori să priveze pe nimeni de dreptul de a-i oferi părerile sale, oricare ar fi acestea; va dori doar să interzică unuia sau câtorva oameni să ducă la îndeplinire orice plan cu forța, prin propria sa autoritate, fără sancțiunea tuturor.
Cred că am spus mai mult decât suficient pentru a realiza această schiță neterminată și imperfectă fără dată, fără legătură, neavând nicio legătură cu împrejurările cu care au vrut să o conecteze; un document bazat exclusiv pe o multitudine de ipoteze, la a căror implementare ar fi extrem de greu de așteptat; singurul rod al scurtei timpi liberi care mi-a căzut în detenția mea anterioară în fructidore și în vendemiere din al patrulea an; un proiect abandonat imediat după ce a fost început, care arată clar starea de spirit a autorului, care l-a considerat himeric; Repet, am spus mai mult decât suficient pentru a separa acest document fără formă, compus în fructidorul anului al treilea, de așa-zisa conspirație a floralului anului al patrulea. Dar a trebuit să fiu atât de detaliat în acest punct, pentru că acest document se dorea a fi de mare importanță.
În urma acestuia, mi s-a prezentat un alt document, la care mă voi întoarce acum, și care, se spune, are legătură cu un proiect de instaurare a dictaturii.
. La pagina 130 din primul dintre volumele actelor de acuzație se află o notă, evident, de natură schiță, care conține idei incoerente și prost digerate. Ei spun că acolo au găsit dovezi ale existenței unui proiect de dictatură. Acesta este documentul numărul 31 al celui de-al 7-lea pachet.
Cu privire la acest document, președintele mi-a pus o întrebare în ședința de la 27 vantoza dacă unul dintre cetățenii care s-au adunat pentru a discuta interesele poporului a propus crearea unei dictaturi. In primul rand, cetateni ai juriului, este izbitor ca aceasta intrebare a avut ca scop datarea acestui presupus proiect intr-un anumit fel, in

timp ce nu avea data. Această întrebare a fost îndreptată și spre plasarea acestei date în momentul cel mai potrivit pentru stabilirea unei legături între acest document și așa-numita conspirație. am raspuns sincer. „Am spus că această bucată de hârtie nu are nicio legătură evidentă nici cu timpul așa-zisei întâlniri democratice, nici cu oamenii care au participat la ea. Este incontestabil faptul că Darte și-a exprimat opinia asupra chestiunii dictaturii47, întrucât acest fapt este remarcat în nota pe care o examinăm. Dar în cursul dezbaterii judiciare, am spus deja cum și în ce împrejurări s-a întâmplat acest lucru. Nu a fost deloc atunci și nici în împrejurările care sunt asociate cu acțiunile secrete ale așa-zișilor conspiratori, al căror caz îl luați în considerare; a fost mult mai devreme. Mergeam o dată cu Darte. Într-una dintre conversațiile pe tema care îi ocupă singur pe toți adevărații republicani, și anume interesele generalului
-402
s-a pus eterna întrebare: ce trebuie făcut pentru a oferi oamenilor regimul de libertate și fericire de care are nevoie?
... Darte mi-a spus fără legătură cu cele precedente, fără a acorda vreo semnificație sau mister special cuvintelor sale: „De la începutul Revoluției, avem o mare prejudecată împotriva dictaturii. Mereu s-a vorbit despre ea ca fiind o formă de putere foarte periculoasă. Nu sunt însă sigur că în trecerea de la un guvern la altul, o asemenea putere nu ar putea să accelereze și să asigure reorganizarea sistemului social. Deseori se face referire la faptul că la Roma marile abuzuri erau legate de puterea dictatorială, se atribuie cu un grad ridicat de probabilitate distrugerii complete a libertății publice; dar se pot aminti și împrejurările în care această putere a ajutat la salvarea patriei: a devenit dezastruoasă numai atunci când a degenerat și când poporul s-a resemnat cu faptul că puterea dictatorului s-a păstrat dincolo de limitele perioadei la care a fost. a fost prudent limitat.
Urmând obiceiul de a respecta toate opiniile, fiind liber de orice prejudecată, am decis să reflectez asupra acestei remarci. Pe măsură ce mi s-au clarificat gândurile despre această chestiune, le-am notat pe acea bucată de hârtie, care este acum unul dintre cele mai importante documente ale procesului. Am păstrat această intrare ca material în cazul în care trebuie să interpretez această problemă ca publicist.
Toată această notă arată că nu am aprobat sistemul de dictatură și că, dacă am făcut-o, a fost întotdeauna pentru a-l lupta.
Și, după cum a remarcat pe bună dreptate unul dintre inculpați, în această însemnare fără formă, care ocupă un loc atât de mare în acest proces, reiese „un dezgust puternic exprimat pentru tot ceea ce este marcat cu pecetea ambiției și a acapararii puterii suverane. Acolo poți citi: Dictatura în orice împrejurare este o cale deschisă pentru toți oamenii ambițioși... Dacă unul nu captează, atunci celălalt...”. La fel, există o ură profundă față de monarhie: se aseamănă prea mult cu monarhia; pentru ce este o monarhie? Dictatura, puterea unuia.
Dar pentru a înlătura orice suspiciune pe această temă, este necesar să infirmăm toate concluziile pe care au vrut să le tragă din acest document în cadrul dezbaterii judiciare. Mi se spune că prima frază scrisă pe această bucată de hârtie nu părea să aibă un caracter abstract, ci se referea la un plan anume, pe care, se pare, urmau să-l pună în practică. Ei s-au referit la următoarea frază: Binele se poate face numai pe baza încrederii, iar chiar primul pas pe care am dori să-l facem în activitatea noastră revoluționară ar stârni neîncredere. I-am răspuns că încă nu am încetat să credem că Republica este într-o

stare de revoluție și că această idee încredințată hârtiei este pur ipotetică și are în vedere posibilitatea unui nou șoc.
26f
403
Vedere modernă a zidului cu o uşă zidită, prin care Babeuf şi Darte au trecut la execuţie
seniya, iar acest lucru nu este în niciun caz dincolo de limitele probabilului. Poate ne vor obiecta: cum v-ați imaginat această posibilitate? Și doriți să adăugați că aceasta este o crimă? La aceasta nu va fi greu să răspundem că doar pericolul regalist a fost suficient de grav pentru a admite că era necesară o mare acțiune revoluționară pentru a împiedica succesul regalismului, iar timpul a dovedit corectitudinea acestor temeri. Mai mult și toată lumea ar putea fi în sfârșit convinsă de ce sunt capabili campionii lui Ludovic al XVIII-lea.
Următoarele cuvinte ale notei au părut, de asemenea, să inspire suspiciuni: Nu cunosc pe nimeni dintre voi... Cred că va fi suficient în apărarea mea să răspund: Nu cunosc un singur cetățean din Republică atât de dotat.
-404
Textul plăcii memoriale montate pe acest perete scrie: „Franceză! Prairial 7, Anul 5 – 27 mai 1797 Gracchus Babeuf și Augustin Darte, martiri ai libertății, au ieșit de aici pentru a urca pe eșafod și a-și da viața pentru idealul lor.”
virtuţi pentru a exercita dictatura, presupunând că s-ar dori să o admită în cutare sau cutare caz.
Am motive să mă tem că toate îndoielile cu privire la alte părți ale acestei note nu au dispărut încă. Între timp, ele conțin doar obiecții la adresa sistemului dictatorial:
Este mai ușor să influențezi o persoană decât mai multe, este mai ușor să înșeli pe unul decât pe mulți X. Concluzia este evidentă: dictatura nu este bună.
Dictatura puterii, nu dictatura unui singur om. Trebuie să mă explic aici. Îmi amintesc bine că aceasta a fost o modificare a propunerii inițiale. S-a spus: Dacă se instaurează o dictatură a câtorva, aceasta poate oferi avantajele la care se pot aștepta de la o astfel de instituție fără a fi nevoit să se teamă de consecințe negative... Răspunsul meu este cuprins în aceeași notă, dar nu urmează imediat. , ceea ce demonstrează și îmi amintește că nu am schițat aceste gânduri dintr-o singură mișcare. Am ridicat obiecții, iar ultimele observații, care au avut caracter de decizii, au apărut, poate, câteva zile mai târziu. Cu privire la propunerea de a îmbunătăți sistemul de dictatură prin încredințarea lui mai multor persoane, și nu unei singure persoane,
405
La sfârșitul notei, am răspuns după cum urmează: vă vor obiecta cu o reamintire a decemviratului, a triumviratului și a Comitetului de siguranță publică... Dezvoltarea acestui gând nu este greu de înțeles: vor obiecta la dumneavoastră arătând către diverse autorități, care, sub diverse denumiri, erau dictatura mai multor; vă vor obiecta cu o reamintire a tuturor dezastrelor care le sunt atribuite; vi se va mai spune că niciunul dintre membri nu a intrat în conflict între ei, că aceste conflicte au dus mai întâi la imposibilitatea de a face bine chiar dacă ar fi vrut să facă asta, iar apoi să deschidă certuri care au chinuit toate părțile statului.

Cromwell, Sulla, Marius, Caesar, Cincinatus, Robespierre. Aceste nume au fost, de asemenea, notate cu o obiecție în minte. Într-o dezvoltare mai detaliată, ar suna: Dacă te oprești la dictatura unuia, ți se va aduce aminte de toți acești oameni și de faptele lor. Vă veți aminti de dictatorii romani, dintre care aproape unul din patru a primit laudele istoriei. Vă veți aminti de Cromwell, a cărui putere a fost calificată în unanimitate drept o dictatură dezgustătoare. În sfârșit, vă veți aminti de Robespierre, care era și el considerat un dictator și căruia un partid cunoscut îi reproșează tot ceea ce numește cele mai mari orori ale Revoluției Franceze. În continuare, mi-am notat considerația la sfârșitul notei: Dacă unul nu captează, atunci celălalt. Și dacă odată ești de acord cu această măsură, o dictatură va fi necesară în orice circumstanțe care sunt considerate periculoase și, poate, chiar create în mod deliberat. Aceasta este o cale deschisă pentru toți oamenii ambițioși. Se poate prezice fără îndoială că simpla propunere de a adopta o astfel de măsură în Franța ar speria oamenii.
„Dictatorul va avea un program conturat, astfel încât să nu se abată de la el”, au spus cei care au fost înclinați să instaureze o dictatură. I-am răspuns: acest program va fi, deci, un dictator al unui dictator? Dacă se abate de la ea... ce vei face? La urma urmei, el are toată puterea și puterea în mâinile lui. Ce garanție ai împotriva lui? Prin urmare, vei avea o dictatură asupra dictaturii lui. Nu-mi imaginez. Tu spui - opinia publică? Dar dacă reușește să-l cucerească de partea lui prin viclenie în detrimentul tuturor prietenilor libertății? Și dacă, în plus, toată baioneta îi va sta la dispoziție, ce poți face?
Remarc aici că acest mod de a spune „tu” sau „poți să faci așa și așa” este doar un dispozitiv retoric. În limba noastră folosim adesea, în discursuri și în conversație, acest mod de a vorbi. Și aici este folosit într-un singur sens: „Tu care ai înaintat o astfel de propunere, iată o obiecție, ce vei răspunde la aceasta?” Nimic altceva nu trebuie să fie implicat aici. Nu aș face această remarcă aici dacă în dezbaterea 406
Șeful Curții Supreme nu a interpretat acest „voi” în document, susținând că nu era dovada unei discuții pur abstracte a problemei, ci a unui proiect care urma să fie realizat.
Și iată alte două amendamente la aceeași opinie din aceeași notă; aceste amendamente nu aparțin lui Darte. Ele provin de la o altă persoană ale cărei opinii sunt mai mult sau mai puțin asemănătoare cu ale lui.
Programul ar trebui elaborat în așa fel, a spus acest om, încât dictatorul să nu aibă ocazia să se abată de la el, astfel încât oricine să poată fi numit dictator. Am auzit la propriu aceste cuvinte: Se vor trage loturi, să fie măcar o sperietoare... cine va primi lotul!!!
Neacceptând o asemenea noțiune și considerând-o destul de absurdă, am scris: „Ce raționament jalnic!”
Și mai jos am adăugat: Cu sistemul tău atât de complet... ai putea, totuși, să previzi totul, ca să nu fii nevoit să iei măsuri aleatorii mai târziu? ..
Și când spui: nu contează cine?
Dacă cel pe care l-ai ales se dovedește incapabil, va trebui să-l destitui pentru a fi înlocuit cu altul, iar atunci tu însuți vei discredita măsura pe care ai luat-o...
Și dacă se dovedește a fi rău intenționat și mai puternic decât tine, poți să-l dobori?
Astfel, cetățeni ai juriului, am epuizat o altă întrebare importantă legată de bazele așa-numitei conspirații Flore-Al. Să trecem acum la

altul, nu mai puțin semnificativ, foarte strâns legat de acesta din urmă, dar despre care, însă, nu mi s-a spus în timpul dezbaterii judiciare. Între timp, în actele acuzatoare, această întrebare ocupă un loc larg și trebuie să risipesc impresia impresionantă pe care o face. Documentul nr. 36 al celui de-al 15-lea pachet se află la pagina 48 a celui de-al doilea volum. Se compune numai din următoarele patru cuvinte, așezate unul sub celălalt în forma cea mai lapidară, ocupând patru rânduri succesive:
Gracchus Babeuf, Prima Tribună.
În primul rând, este util să amintim articolul generat de acest document ciudat în ziarul numit „Prietenul legilor”. În numărul din 4 pluvios8 puteți citi:
·· O greșeală de tipar în text, ar trebui să citească 24 de pluvioze.
407
„Scopul fiecărei partide este regula unei singure persoane. Dacă Babeuf ar fi reușit să răstoarne Directoratul, și-ar fi însușit puterea acestuia, luând titlul de prim tribun... Voia să conducă singur... Și Marat nu avea alte aspirații etc...”.
Ei bine, cetățeni ai juriului, cine credeți că m-a încununat în acest fel? Cine mi-a dat această diplomă din documentul nr. 36, pachetul 15? Veți afla acum: acesta este fiul meu, care este aici... la poalele acestor trepte... Acesta este un băiețel de zece ani. Avea nouă ani când a întocmit acest celebru document de conspirație. Este... doar o adresă de pe una din scrisorile lui, inocentă și naivă, pe care mi-a scris-o. .. Pentru a înțelege acest truc copilăresc, din care s-au tras concluzii atât de ample, trebuie să știi că mi-am crescut fiul în spiritul principiilor care să-i permită în primul rând să aprecieze farmecul primei dintre toate libertățile, individual; și de aceea între el și mine există o relație de mare familiaritate, mare încredere și afecțiune arzătoare. Așa că, când am fost forțat să părăsesc casa mea pentru a evita persecuția din partea autorităților, ocupat cu munca de a-mi edita ziarul, acest băiat îmi scria zilnic. În scrisorile sale ingenue, el a revărsat cu generozitate tot ce-i mai tandru, mai măgulitor și mai prietenos care i-a umplut inima. Acest lucru se poate vedea dintr-un fragment din scrisorile sale, care a fost, de asemenea, legat de conspirație și publicat în al 8-lea pachet, p. 220, volumul unu. Îmi spune acolo „dragul meu prizonier”, apoi „prietenul meu”, „bunul meu prieten”, „tovarășul meu”, apoi „bunul nostru tată”. Fiul meu mi-a repetat aceste nume tandre pe adresele acelor scrisori pe care mi-au înmânat direct mâinile de ajutor. Probabil că s-a gândit să mă flateze scriind într-o zi primul Tribune pe adresă. Copil sarac! Nu știa că le dă dușmanilor mei o armă pe care să o folosească pentru a mă ucide... Nu știa că i se va permite să spună Franței că vreau să-i succed regii... Era diadema lui Manlius. ! Aceasta este coroana regală a celui mai mare dintre fiii Corneliei. Este un crin Robespierre! Scrisoarea prin care Emile Babeuf, în vârstă de nouă ani, și-a ridicat tatăl la rangul de șef al unei noi dinastii, este o mică bucată de hârtie pătrată, de lățimea unei palme. Mi se pare că am smuls prima foaie mică, pe care era însăși scrisoarea, și am păstrat, pentru a face notițe pe ea, a doua foaie, care a rămas albă, cu excepția adresei pe o față și a patru cuvinte dispuse vertical, așa cum este descris în volume. Și această nefericită bucată de hârtie a căzut în mâinile istețului om de afaceri Cauchon, care a transformat-o serios în documentul nr. 36 al celui de-al 15-lea pachet. Dar, acest mare secret, care m-a făcut rivalul lui Ludovic al XVIII-lea, a fost acum lămurit. Le voi ruga pe membrii juriului să nu uite să se uite la acest document

nr.36 al pachetului al 15-lea, ca să vadă cu ochii lor dacă le-am spus totul corect.
408
Am ajuns la așa-zisul act de a crea Directorul Rebel. Am văzut deja că până acum niciunul dintre documentele anterioare nu mărturisește existența vreunui proiect de conspirație. Poate că acest document conține în sfârșit semne ale organizării, înființării unui astfel de proiect? Dacă mai pot dovedi că, nu, va fi foarte greu pentru clădirea ridicată de acuzatorii noștri să găsească o bază solidă pentru amândoi, căci ei au mizat în mod deosebit pe acest act. Și, în adevăr, mai mult decât orice altceva, părea să confirme existența unei conspirații, formată, bine gândită și dusă hotărât. Același document s-a ocupat de formarea Comitetului Central și de organizarea agenților și a instrucțiunilor pentru fiecare dintre aceștia, indicând ce ar trebui să facă și de modalitatea de menținere a comunicării active cu presupusul Directorat Revoluționar. Dar dacă demonstrez că toate acestea există doar în imaginație și nimic mai mult decât un proiect și că, așa cum am declarat în mărturia mea, acesta nu este altceva decât un vis filantropic? .. Dacă demonstrez că dacă s-a încercat vreun plan într-o oarecare măsură, nu a fost deloc acesta, voi infirma fără îndoială unul dintre fundamentele de bază ale sistemului de acuzare. Nu cred că ar fi greu.
Că a existat doar ca proiect care nu a primit execuție, voi demonstra că nu analizând documentul în sine, fără a-l considera izolat. Voi dovedi acest lucru prin faptul că documentul nu a fost trimis nimănui. Dar înainte de a trece la această dovadă, din alte motive și în legătură cu alte întrebări, mă voi opri pe scurt asupra acestui proiect în sine.
Personal, este important pentru mine să arăt, așa cum am început deja în cursul interogatoriului meu din 27 Vantoza, că nu sunt autorul acestui document.
De asemenea, este important ca cauza comună să arate că dacă eu l-am aprobat, dacă alții l-au aprobat, atunci, poate, această aprobare a fost justificată de considerentele cele mai importante.
Ceea ce se numește originalul acestui document se găsește sub nr. 61 în al 7-lea pachet, p. 169, volumul unu.
Piye 48 spune că a făcut mai multe copii ale acestui așa-zis original, nu în fața mea, ci cu mult înainte să mă cunoască.
Acest original nu a fost scris de mine.
Sunt doar trei note scrise de mine. Prima este plasată în margini și poate fi citită la pagina 170 a primului volum:
„Recunoscând că este nedrept să reproșăm poporului lașitatea și că până acum oamenii și-au amânat executarea dreptății doar din cauza absenței unor lideri buni care să fie gata să-i conducă.”
A doua notă este un paragraf de la pagina 175 a primului volum, care spune: „Pericolul poate apărea din nepăsare sau divergență de opinii, precum și din slăbiciunea umană.
409
o fire care de multe ori îi face pe oameni să considere păstrarea unui secret important ca pe o povară grea, pe care caută să o ușureze încredințând acest secret unui prieten sau cuiva pe care îl consideră a fi astfel; toate acestea au fost considerate de Directorul Secret, iar ea nu a vrut să facă mântuirea patriei să depindă de astfel de accidente; ca să nu mai vorbim de faptul că din punct de vedere al loialității este greu să fii sigur că va fi la fel de nezdruncinat în 12 persoane numite...”.

Fraza se întrerupe aici pentru că continuarea ei este chiar în textul documentului, care nu este scris cu scrisul meu de mână.
A treia și ultima notă formează întregul sfârșit al documentului, începând cu următoarele cuvinte de la pagina 180 a primului volum: „Oh! Succesul citirii ziarelor populare...”.
Voi repeta ceea ce am explicat deja în cursul procesului, cum s-a întâmplat să fac aceste note.
O copie, la care se face referire la proces ca prima schiță a acestui așa-zis act de creație, mi-a fost dat de unul dintre cetățenii care au avut acces la adunarea democraților, care s-a ocupat cu reflecții asupra mijloacelor prin care s-ar putea obține triumful principiilor populare. Întrucât a existat un acord între pampas despre țom că voi armoniza scrierile mele cu spiritul, nivelul și rezultatele lucrărilor lor, cu condiția să mi se ofere deplină oportunitate de a mă familiariza cu aceste lucrări, acest exemplar al proiectului intitulat „Creația”. al Directorului Insurecțional” a fost – exclusiv sub formă de proiect, și voi demonstra că nu a fost niciodată altceva – a fost, repet, principalul document cu care ar fi trebuit să citesc. „Citind acest exemplar, am observat că nu este complet și nu este exact, că îi lipsesc paragrafele esențiale. Am cerut să mi se dea o copie corectă pentru a verifica și a înțelege ce lipsește exact în a mea și pentru a adăuga la ultimele omisiuni pe care le-am observat în ea. Acest lucru m-a determinat să reintroduc cele două paragrafe lipsă în margini. Și apoi, când am descoperit erori mai semnificative în ultima parte a documentului, a trebuit să rescriu complet toate terminațiile de pe foaia care completează acum această copie.
Piye a declarat că copiile pe care le-a făcut au fost luate din acesta, care, spune el, era în aceeași formă ca și acum, cu notele pe care le-am notat. Dar, pe lângă faptul că Pillet nu afirmă nimic pozitiv și repetă constant că „i se pare doar că-și amintește...”, ar trebui să se țină cont și de faptul că Pillet se află într-o stare de nebunie și nebunie, de pe care a dat o dovadă destul de evidentă. Întrucât nu m-a văzut niciodată, nu mi-a văzut niciodată scrisul de mână înainte de a face prima copie a celei care se numește acum originalul așa-numitului act de „creare a Directorului Mântuirii Publice”, pentru că, așa cum spune el însuși, ar putea vezi asta presupus autentic
nik, numai în timp ce făcea prima copie (căci, după el, op obișnuia să folosească originalul doar pentru a face prima copie, iar apoi copiat din copia sa parțial pentru că îi era mai ușor de citit, în parte pentru că îl înlocuia pentru el o comparație cu originalul), atunci cum, întreb eu, își poate aminti că a copiat chiar din foile în care se află notele introduse de mâna mea? După părerea mea, dimpotrivă, este mult mai probabil să fi copiat dintr-o altă copie, eventual realizată de aceeași mână care a scris cea mai mare parte din acel document despre „crearea Comitetului”, care acum se numește original. Piye a spus că a venit la muncă lângă mine cu doar 10 sau 12 zile înainte de arestare. Desigur, nu voi ascunde faptul că puțin mai devreme am știut despre existența și activitățile asociației democraților, de care era atras. Dar, pe de altă parte, voi argumenta și voi demonstra că la momentul când Piye a făcut primele copii, nu eram la curent cu nimic. Nu am văzut cum ezită Pilet, cât de nesigur când și-a amintit dacă hârtiile care i-au fost aduse pentru copiere înainte de a apărea cu mine erau scrise cu scrisul meu de mână. El a spus că a crezut că a crezut că și-a amintit. Dar pot fi credibile afirmațiile lui Piye? El este controlat constant de demoni, forțându-l pe eró să-și asume, să gândească și să spună orice vor. L-a acuzat pe Felix Lepeletier,

spunând că a lucrat pentru el înainte de a fi trimis la mine și că Felix Lepeletier l-a îndrumat către camera în care mă aflam. Nu pot afirma nimic pozitiv despre prima parte a acestei afirmații, dar pun la îndoială partea a doua. Pilet nu mi-a fost prezentat de Felix Lepeletier, pe care îl cunoșteam bine ca republican luptând în primele rânduri ale democraților, dar nu știa cu desăvârșire vreo legătură pe care o avea cu acel cerc special de patrioți care sunt acuzați aici. Dacă a fost vreodată la curent cu treburile lor, visele lor, a fost în afara vederii mele și în afara locului în care am întâlnit mulți alți participanți la această conspirație metafizică. În opinia mea, imaginația lui Pillet este atât de tulburată încât cred că se înșeală complet crezând că a fost atras de munca clubului democraților de Felix Lepelletier, care mai degrabă l-ar putea ocupa în alte scopuri, din moment ce îl cunoștea la Versailles. , când Pillet era secretar de la Citizen Eron. Că Piye a visat că a luat atâtea copii de la Felix nu este mai surprinzător decât faptul că un oarecare diavol corpul l-a purtat împotriva voinței lui în camera mea, după lungi rătăciri de-a lungul străzii Moi-torgoy. Acest demon viclean a fost cel care l-a derutat atât de mult timp și l-a făcut să se bată cu un Dutil, pe care l-a recunoscut în cele din urmă drept Didier49 și despre Darras, care s-a transformat în Darth. Și ce valoare are un om cu o sabie mare, pe care îl vedea în fiecare zi și pe care nu-l putea recunoaște printre fețele care erau aici...
411
„spiritele” te derutează într-o asemenea măsură, îți pot sugera că tot ce ai copiat într-un timp au fost hârtii scrise de aceeași mână.
rezum. Documentul, pe care instanța îl numește inițial „act de înființare a Directorului Mântuirii Publice”, nr.61 al pachetului al 7-lea, nu a fost scris de mine. Nu pot fi considerat creatorul ei, în ciuda câtorva note introduse ca amendamente. Aceste amendamente indică faptul că așa-zisul original este doar o copie care mi-a fost dată spre informare în calitate de publicist care direcționează opinia publică într-un spirit apropiat acestei asociații democratice și că am găsit această copie inexactă și am dorit să refac omisiunile, bazându-mă pe un exemplu mai corect.
. De când s-a stabilit acest lucru, și acest lucru s-a stabilit nu numai astăzi, ci și în timpul mărturiei mele în instanța de la 27 vantoza, acei oameni care continuă să-mi atribuie cu încăpățânare titlul de lider al așa-zisei conspirații au pierdut o altă probă importantă. . Dar voi repet, ca la 27 vantoza, „că dacă nu eu am fost inițiatorul, redactorul acestui document (nr. 61 al pachetului al 7-lea), atunci recunosc că în orice caz l-am aprobat, întrucât a fost unul dintre textele cu care am coordonat tonul compozițiilor mele. Am fost, așadar, vor spune acuzatorii mei, un complice, un complice al celor care l-au conceput și ca atare trebuie să apăr acest document altfel decât să renunț pur și simplu la el.
Rețineți că aceasta înseamnă extinderea considerabil a conceptului de vinovăție (dacă se poate vorbi de vinovăție aplicată reflecțiilor umane), dacă este extins la toți cei care ar putea aproba roadele unor astfel de reflecții... M-am dovedit a fi un infractor secundar. , la fel s-a întâmplat și cu mulți dintre coinculpații mei, atrăgând atenția asupra acestui document presupus foarte important, care stă la baza așa-numitului proiect de răsturnare a sistemului politic consacrat. Am prefera să ne ferim de repetarea discuției despre principiile și adevărurile eterne pe care le-am expus în sesiunile 27 și 29 din Vantoza. Am prefera să evităm repetarea dovezilor exhaustive pe care

le-am prezentat atunci, care erau deja consemnate de cronicari, transmise contemporanilor, pe care posteritatea îi va căuta cu interes.
.. Dar, întrucât, în ciuda abundenței de probe prezentate în cursul procesului în legătură cu discutarea acestui document, acesta este considerat cu încăpățânare ca fiind penal și necondiționat legat de un sistem imaginar * de acuzare și este asociat în mod arbitrar cu alte documente, fără a-ți lua probleme, dovediți și demonstrați această legătură; întrucât, pe de altă parte, ni s-a spus atunci că obiecțiile noastre au fost inutile și nu puteau fi prezentate decât ca o apărare generală... considerăm că este necesar să oferim explicații destul de detaliate despre actul, care continuă să fie considerat ca fiind de importanță fundamentală, ca început și bază
412
întregul plan de insurecție, care se presupune că s-a dezvoltat activ în conformitate cu acest plan.
În consecință, acum că suntem în stadiul apărării generale, trebuie să se constate că înscrisul în cauză nu este penal.
El exprimă doar o dorință aprinsă de a produce în minte doar un fel de revoltă morală în favoarea unui sistem politic mai bun decât cel actual. Nicăieri nu se poate găsi o manifestare mai puternică, mai sinceră a spiritului democrației, adică devotamentul deplin față de popor, cauza triumfului tuturor drepturilor și adevăratei lor suveranități, o ură atât de profundă a viciului și a corupției, a tuturor. abuzuri prin care majoritatea oamenilor sunt ținuți în sclavie, ignoranță și sărăcie. În fiecare linie a acestui proiect, se poate observa profundul răspuns al autorilor săi, tristețea lor sinceră față de afecțiunile sociale. Dorul pentru binele comun nu a fost niciodată mai puternic exprimat.
Legile naturii, rațiunea filosofilor și chiar legile noastre actuale sunt de acord în a recunoaște libertatea deplină a opiniei. Conform acestui principiu, fiecare cetăţean are dreptul să nu recunoască orbeşte superioritatea cutare sau cutare sistem de instituţii publice doar pentru că este asigurat de cutare sau cutare castă, de aceştia sau acei oameni cărora le convine acest sistem. El are dreptul de a analiza dacă acest sistem este benefic pentru majoritate, dacă îi confirmă drepturile, dacă garantează suveranitatea națională. Dacă ajunge la concluzia că nu este așa, nu numai că are dreptul, ci, ca orice cetățean cinstit, este obligat să lupte pentru o organizare mai bună, pentru un sistem social mai perfect, să încerce să stabilească ce ar trebui un astfel de sistem. fi, și dacă crede, cine a reușit să descopere acest lucru, este obligat să depună toate eforturile pentru a-și convinge compatrioții de superioritatea ei față de cea existentă și a-i convinge să o accepte.
Însăși constituția din al treilea an, convergând în aceasta cu legile naturale, recunoaște drepturile inviolabile ale fiecărui cetățean. Afirmă libertatea de exprimare a ideilor și opiniilor. Se declară că poporul poate discuta și aproba direct legi, pentru că ele sunt voința generală, exprimată fie de majoritatea cetățenilor, fie de reprezentanții acestora. Ea recunoaște suveranitatea națională, adică dreptul poporului de a ordona orice dorește, orice consideră util și de a interzice tot ceea ce consideră defavorabil societății.
Dacă fiecare membru al societății are dreptul de a ajuta întregul popor cu cunoștințele sale, cu propriile sale considerații; dacă este de datoria lui să ofere ceea ce el consideră bun, util și îndreptat spre bunăstarea generală și, de asemenea, să atragă atenția publicului asupra a tot ceea ce el consideră nedrept, opresiv și rău, dacă dreptul

suveran al tuturor nu poate fi limitat și pot, fără îndoială, schimba forma legilor lor,
413
cand se gandesc ca este oportun... atunci initiatorii documentului pe care il analizez sunt doar persoane care au exercitat drepturi garantate atat de legile naturii cat si de legile civile.
Într-adevăr, legile scrise trebuie să decurgă întotdeauna din legile eterne ale naturii. Ambele cer ca oamenii să discute despre forma instituțiilor lor atunci când consideră de cuviință și ca fiecare cetățean să fie la fel de liber să ridice întrebări pentru discuție. Dar dacă discuția este o afacere legitimă, atunci apelul la discuție nu poate fi condamnabil. Una este indisolubil legată de cealaltă, căci cum ar putea o întreagă societate să ia vreo decizie dacă fiecare dintre membrii săi nu ar avea dreptul să ia inițiativa de a ridica o întrebare, astfel încât să înceapă discuția preliminară necesară fiecărei decizii majore? Rațiunea oamenilor este o garanție suficient de sigură pentru a înlătura teama că libertatea nelimitată a apelului la discuții este capabilă să inducă în eroare publicul. De aceea, nici cei care ar dori să-l înșele prin simple sugestii nu ar trebui să fie împiedicați. Dar cu atât mai mult, aceia dintre apostolii săi care vor să-l îndrume pe calea perfecționării organizării sale politice nu ar trebui să fie stânjeniți. Cine sunt adevărații criminali și conspiratori, cei care vor să dezvăluie solemn și fără îndoială voința societății, sau cei care o ascund cu o manifestare ambiguă care exprimă voința lor, și nu voința societății?
Dacă s-ar decide că dreptatea este de partea celor din urmă, iar crima este de partea primei, am fi aruncați înapoi la acele vremuri în care predomina ideea că oamenii sunt doar o turmă; că statul este o fermă pe care conducătorii trebuie să o exploateze în propriul lor avantaj și că ar fi lipsit de respect pentru ei să-i considere pur și simplu ca comisari ai națiunii.
Dar, din câte se pare, procurorii de stat ai Curții Supreme au mers în cele din urmă până la ignorarea principiilor, la afirmația că simpla predicare, propagandă, explicație, persuasiune creează un pretext pentru intervenția legii. Între timp, dacă citești de la început până la sfârșit documentul privind crearea Directorului secret, organizarea agenților și instrucțiunile corespunzătoare, atunci vezi în el doar intenția și dorința de a provoca revoluții în minți, de a le câștiga prin persuasiune și convinge-i să vorbească în favoarea a ceea ce ei consideră a fi cel mai bun sistem politic. Toate mijloacele care ar trebui folosite se reduc la asta. Celor care sunt numiți agenți li se încredințează numai sarcina de a organiza întâlniri private, de a citi ziare la aceste întâlniri și de a purta discuții despre drepturile oamenilor. Nu există nimic în instrucțiuni care să vorbească despre constrângere, despre orice utilizare a forței. Nimic nu trece dincolo de propaganda ideilor, de principiile doctrinei democratice.
414
Dar toate acestea, potrivit declarațiilor procurorilor înșiși, nu reprezintă deloc fapte penale.
Numele însuși al Directorului Insurecționar nu reprezintă, de asemenea, nimic criminal, căci, așa cum tocmai am explicat, pentru a înțelege adevăratul său sens, trebuie să ne uităm la ce semnificație au dat-o cei care l-au folosit acestui nume înfricoșător. Este incontestabil că, întrucât acești oameni aveau la dispoziție doar scrieri, cunoștințe și mijloace de informare pentru a câștiga alături de ei prin puterea de

convingere, acest nume însemna mult mai puțin decât dacă ar avea bogății, oameni și arme de subjugat. toti ceilalti cu forta...

Și în altă privință nu există nimic criminal în acest document. Se pare că autorii aveau în avans date care i-au convins de inevitabilitatea unei mișcări populare; că această idee, care s-a născut înainte de întocmirea planului organizației lor, a influențat conținutul acestui plan; că, prin urmare, au considerat de datoria lor să nu se limiteze la conducerea opiniei publice, dar au considerat necesară realizarea unor acțiuni pregătitoare pentru a face această mișcare eficientă și pentru a-i permite să evite nenorocirile care de atât de des urmează astfel. evenimente... Dar în acest caz, și ei sunt departe de infractori căci există vreo lege care ar putea interzice pregătirea măsurilor de salvare în prealabil, pentru a le oferi suveranului în ziua în care acesta decide să schimbe forma guvernul lui? Deci, în documentul pe care îl iau în considerare există pasaje care dovedesc că autorii săi erau convinși de inevitabilitatea în viitorul apropiat a unei mișcări populare care să se nască independent de ei, din asistența lor și din dorința lor. Iată pasajele (Crearea Directorului Insurecționar, p. 170, volumul unu): „crezând că excesul de crime de către autoritățile uzurpatoare îi face pe toți să dorească în unanimitate o explozie revoluționară... (p. 175)... Acuzația de lașitate ridicată împotriva poporului este o blasfemie evidentă, dar strădania generală nerăbdătoare arătată de el pentru a-i opri pe cei cu adevărat urâți etc. (ibid.) ... Majoritatea nefericită visează doar la o ocazie și un moment potrivit pentru a se elibera de opresiune. ... (p. 181) ... Trebuie considerat că părerea poporului s-a format în totalitate, dar părerea soldatului nu s-a format...”.

Din această convingere explicită a autorilor documentului că oamenii sunt cu siguranță înclinați să se miște, rezultă că conceptul de plan este complet subordonat acestei convingeri și că tot ceea ce au intenționat să facă autorii acestuia era complet dependent de consimțământul oameni. În această condiție, toate eforturile de a schimba forma de guvernare nu sunt o conspirație criminală.

Voi prezenta acum o dovadă convingătoare a adevărului de nerefuzat al propoziției potrivit căreia cineva nu poate fi considerat în niciun caz un conspirator care pregătește în secret mijloacele de salvare a lumii.

415

Dyna în momentul abordării revoluţiei, care, după cum prevede el, va fi cu siguranţă realizată de partidul dezorganizator. Extrag această dovadă din materialele procesului recent al emisarilor lui Ludovic al XVIII-lea50; acest proces îmi oferă multe considerații importante pe care le pot prezenta în cursul apărării mele. De asemenea, Onp, emisarii regali, au susținut că pregătesc planuri doar în cazul în care guvernul constituțional din 1795 ar fi răsturnat (cum spuneau ei) de către partidul anarhist. Și ei au susținut că doar speculează cu privire la mijloacele de restabilire a prosperității Franței. Iar apărătorii lor au împrumutat de la noi expresia „vise filantropice”, pe care au aplicat-o intențiilor domnilor Duverne de Preles și de Lavillernoy de a ne reda regele. Aceasta, spuneau ei, era părerea lor despre cea mai bună cale de a obține prosperitate. Si ce! Acest argument i s-a părut de necontestat purtătorului consiliului militar!

Iată cum a vorbit despre asta în rezumatul său din 15 Germinal:

„Fără îndoială că, în cazul unei răsturnări bruște a guvernului de către orice grup, dreptul sacru la recunoștința concetățenilor săi ar fi câștigat de cel care, pentru a-i salva de ororile anarhiei, s-ar grăbi. să le prezinte roadele privegherilor şi reflecţiilor sale,

dispreţuind toate pericolele de dragul restabilirii legăturilor rupte.unitatea politică.
Acestea sunt propriile cuvinte ale purtătorului consiliului militar. Însuși acuzatorul lui Bailly ne-a dat ceva de egală valoare în replica sa la discursul lui Buonarroti din ședința celei de-a 29-a vantoză. La afirmația acestuia din urmă, potrivit căreia democrații credeau, puteau crede, că la acea vreme era posibil să-i convingă pe oameni să-și recâștige drepturile într-un mare acces de furie... împotriva regaliștilor, cetățeanul Bailly a răspuns: „Nu ar fi fi o crimă să iei măsuri de precauție pentru ca în acel moment, când începe o astfel de mișcare, să nu fi fost stricat de nenorocirile care însoțesc de obicei marile mișcări.” Procurorul a concluzionat făcând clar că, desigur, dacă ar fi doar aceasta, faptele noastre ar fi scuzabile; dar el crede că sunt de neiertat, căci se presupune că se dovedește că intenționăm să aducem o schimbare prin mijloace teribile.
Rămâne, așadar, doar să distrugem această ultimă parte a acuzației și sper că acest lucru nu va fi dificil. Dar, de altfel, aproape toată lumea recunoaște adevărul că niciun francez nu poate fi acuzat de o crimă dacă se pregătește pentru măsurile viitoare în cazul în care este necesar să salveze patria de la o lovitură de stat a celor pe care îi consideră dușmani. Regaliștii au fost iertați pentru pregătirile făcute împotriva republicanilor sinceri în cazul în care, după cum spuneau, aceștia din urmă doreau să asigure triumful complet al „anarhiei”, și așa numesc ei cel mai pur guvern republican. Dar numim „anarhie” reglismul teribil care calcă în picioare toate drepturile și aduce
416
pentru a sacrifica majoritatea oamenilor de dragul fericirii sclavilor și sclavilor lor. Împotriva acestei anarhii, împotriva anarhiei monarhiste, democrații și-au îndreptat pregătirile. Au greșit atunci când, în numele păstrării Republicii, s-au pregătit să atace regaliștii, întrucât acum este dovedit că regaliștii se pregăteau să-i atace pentru a răsturna acea Republică? Ei bine, este posibil ca într-un regim care este încă republican, când partidul cel mai prietenos cu acest regim și partidul celor mai nemiloși oponenți ai săi se opun unul altuia, când aceste două partide își numesc reciproc „anarhiști”, să apară anarhia republicană? să fii mai puțin privilegiat decât anarhia monarhistă ? Anarhiștii regali vor fi iertați pentru că au desfășurat baterii împotriva anarhiștilor democraților, iar aceștia din urmă acuzați de o crimă de neiertat pentru că au luat contramăsuri? Doar un om care s-a vândut în cele din urmă regelui Franței și Navarei poate decide așa...
Analizând conținutul acestuia, am demonstrat că nu există nimic penal în așa-zisul document original intitulat „Crearea Directorului Insurecționar” și în proiectul „Instrucțiuni către agenții civili” atașat acestuia. De asemenea, voi dovedi că, spre deosebire de modul în care redactorii rechizitoriului ar dori să prezinte cauza, acest document este complet separat, fără legătură cu următoarele acte; că nu stabilește și nu stabilește nimic; că acesta este doar un simplu proiect; care, prin urmare, nu este încă începutul unei conspirații. Dar trebuie să mă opresc mai întâi asupra unui document intermediar, care pare să fi fost luat ca anexă la cel pe care tocmai l-am luat în considerare.
Documentul la care mă întorc acum poartă titlul „Crearea Directorului insurecționar, Organizarea agenților militari. instrucțiuni pentru acești agenți. Pagină 319, volumul doi, actele 15 la 19 ale

fasciculului al 8-lea, și p. 4 și 24 din anexa la „Raportul” procurorilor.
Acest document este doar o copie a proiectului inițial de instrucțiuni pentru agenții militari. Acesta este unul dintre acele copii pe care, după cum spuneam la 13 vantoza, le-am făcut pentru a păstra în memorie informații despre activitățile asociației democraților, ceea ce mi-a făcut mai ușor să accesez lucrările lor pentru a mă coordona cu ei. direcția ziarului meu. Pe măsură ce făceam aceste copii, originalele au fost distruse. Am luat această copie la propriu așa cum o vedeți, cu toate notele acolo. Este evident și indiscutabil că notele se referă la instrucțiuni către cei denumiți cu insistență ca agenți civili, deși, în esență, erau pur și simplu corespondenți care raportau despre starea opiniei publice. Este ușor de înțeles de ce autorul originalului a făcut aceste note. Acest document este copiat clar din instrucțiunea către corespondenții civili, cu modificările corespunzătoare. Prin urmare, el se referă la această instrucțiune pe toate subiectele
^7 Grakh BabeF. t. TV Z*J7
paragrafe care se potrivesc și stabilește opțiuni datorită diferenței dintre ceea ce trebuia spus corespondenților de război și corespondenților civili. Aceste note de subsol la diferitele paragrafe au fost aparent puse pentru a-l scuti pe copist de a face o copie completă a instrucțiunii militare; adică au considerat suficient să facă o copie a variantelor potrivite pentru părțile pur militare ale instrucțiunii și să indice copistului, prin diferite note, paragrafele care ar trebui luate din instrucțiunea civilă, deoarece acestea trebuie să se potrivească. acolo... am copiat cu exactitate instrucțiunea militară originală, astfel prescurtată, pentru că eram sigur că, dacă va fi nevoie, voi găsi, ca și copistul, documentul în ansamblu, întrucât puteam, ca și el, să folosesc o copie a instrucție civilă.
În cursul dezbaterii juridice, am spus că nu cred deloc că vreuna dintre aceste instrucțiuni a fost trimisă; Am spus că, totuși, din moment ce nu am intervenit în detaliile de trimitere și distribuire, este posibil ca unele dintre ele să fi fost trimise fără știrea mea. Voi dovedi că nu a existat o astfel de distribuire, deși această pretinsă copie găsită în salteaua lui Grisel și scrisoarea acestuia din Germinal 26 (volumul unu, p. 42), și presupusul răspuns al Directorului Mântuirii Publice al Germinalului 29 (volumul 29). unu) , p. 41), dar încă nu a sosit momentul să prezentăm această dovadă. Să nu anticipăm nimic, să nu amestecăm perioade diferite. Vom lua în considerare problema acestor mailinguri imaginare în timp util.
Chiar dacă s-ar dovedi că acest document a fost transmis și chiar dacă s-ar stabili identitatea autorilor acestuia, ce argument s-ar putea trage din aceasta împotriva lor? În orice, trebuie găsit adevăratul său sens. Este acest document conspirativ? Având în vedere, în ordinea apărării mele, documentul care îl precede, și anume instrucțiunea către corespondenți civili, am dat explicații care au facilitat calea către adevăr în înțelegerea și evaluarea acestui document. Acest document, am spus, nu este deloc conspirativ. Îndepărtați toate împodobirile titlurilor, care sunt în esență un fel de șarlatanism generat de febra patriotică, dragostea fanatică pentru popor; scoateți această beteală, inventată doar pentru a aprinde zelul corespondenților, pentru a-i determina să raporteze cât mai activ informații despre starea opiniei publice; si ce ramane atunci? Doar stabilirea corespondenței politice între organizatori și corespondenții lor aleși. Așa-numita „prima instrucțiune” este doar prima scrisoare, care a pus bazele pe care au intenționat să construiască în continuare relații epistolare. Dacă o

examinăm acum cu ochii minții reci, fără prejudecăți, atunci nu vom găsi aici decât o propunere de a stabili o corespondență pentru a cunoaște starea de spirit a soldaților Republicii și a-i îndrepta către principii care corespund intereselor. de durere.
413
să-i îndepărteze de pe drumurile Loyasnye, unde regaliștii și toți dușmanii poporului vor să-i ademenească și să le lumineze drumul cu lămpi de lucrări cu adevărat republicane! Dacă cuvintele „revoluție", „mișcare" și altele asemenea alunecă întâmplător, atunci din document în ansamblu este clar că ceea ce se înțelege nu este altceva decât o revoluție morală, o revoluție a opiniei publice, care, potrivit autori, a fost confundat prea periculos pentru libertate. Da, indiferent de modul în care ați analiza acest document, nu găsiți în el nicio altă intenție decât intenția de a revoluționa mințile și susțin că din punctul de vedere al intereselor societății, acest lucru nu era deloc de prisos. Pentru a dovedi acest lucru și pentru a apăra caracterul moral al acestui document, îmi este suficient să o fac. Voi cita ce constituie sufletul acestui document, ce îi caracterizează esența, pentru a arăta că, pentru toate orizonturile vaste ale autorului său, acesta a avut în vedere doar opinia publică. Preiau următoarele fragmente:
„Nu v-am oferit încă pârghia pe care o considerăm cea mai capabilă să ridice spiritul și curajul unui soldat. Acum ți-o dăm. S-a recunoscut de multă vreme că oamenii acționează energic doar în lupta pentru propriile interese; interesul general este alcătuit din toate interesele private. Prin urmare, aceste ultime interese trebuie satisfăcute pentru a putea realiza adevăratul bine comun. Și întrucât tocmai aceste interese sunt cea mai puternică forță motrice care pune toți oamenii în mișcare, rezultă că, punând în mișcare un instrument atât de grozav, facem în același timp lucrul cel mai drept și cel mai capabil să asigurăm succes. Să ne îndreptăm spre interesele majorității, adică să fim virtuoși și drepți și să ne apucăm de cel mai sigur instrument al succesului.
Revoluția a fost întreprinsă în interesul majorității, pentru că înainte de ea poziția socială a majorității era prea grea și se dorea să o schimbe în bine. Sub influența intereselor majorității, Revoluția a fost adorată atâta timp cât se spera la această schimbare în bine. Sub influența intereselor majorității, Revoluția a fost urâtă de când s-a observat că ultimele sale rezultate reprezintă doar o schimbare în rău. Interesele majorității ne determină să începem o altă Revoluție, care sperăm să fie ultima, iar scopul ei va fi înlocuirea celor mai rele cu una complet bună. Să demonstrăm majorității că o astfel de schimbare este posibilă. Să facem mai mult, să-i dăm încredere în asta și vom vedea că interesele lui îl vor determina să aducă această schimbare prin influența viguroasă și irezistibilă a voinței și puterii sale.
Cetăţeni ai juriului, deci vedeţi că dacă a existat o dorinţă de schimbare favorabilă masei poporului, atunci ea a fost mereu supusă VOINTEI GENERALE, PUTERII OPINIEI PUBLICE ŞI STRĂRILOR CLAR EXPRIMATE.
27
419
CEL MAI. Dar în acest caz, potrivit procurorului însuși Vieillard, aici nu este nimic penal. Căci ne-a spus 6 vantoses: „Răscoala este fără îndoială legală, este SACRĂ când, așa cum am văzut-o în 1789, este opera întregului popor, a tuturor cetățenilor, când este rodul unei mișcări libere, spontane. , o voință cu adevărat comună: într-un astfel

de caz, a rezista unei insurecții este atât o întreprindere fără sens, cât și o infracțiune.”

Cetăţeni ai juriului! .. Repet, a le spune cetățenilor despre afecțiunile lor, a le arăta mijloacele de vindecare este o chestiune pe care nicio lege rezonabilă nu o poate interzice. Știu că unora nu le plac imaginile cu necazurile noastre, dar în documentul despre care vorbesc există o astfel de imagine, care reflectă foarte exact situația de la momentul în care a fost executată, adică în ventoza și germinalul al III-lea. an . Consider că unele dintre tușele acestei imagini sunt aplicabile în prezent și ar trebui reproduse pentru a justifica documentul pe care îl luăm în considerare. Citim acolo:

„Revenind la interesele și sufletele oamenilor care au apărat Patria, se pot și trebuie să țină cont de două aspecte principale: interesele lor în raport cu poziția lor prezentă și interesele lor în raport cu destinul lor viitor.

Nu ar fi o poză corectă în care să-i arăți soldatului poziția sa actuală, când este nefericit ca popor, la fel de gol, la fel de flămând, la fel de umilit? Văd un sărac care se întoarce de la graniță. In ce stare se afla? Doar înfățișarea lui m-ar face să cred că cei care conduc sunt cei mai buni prieteni ai despoților cu care a luptat. Văd cât de aspru este pedepsit pentru că și-a aruncat sateliții în praf. De fapt, acesta este un om slăbit, palid, care cade din epuizare. Mă întorc la el cu întrebări. Îmi spune că starea lui deplorabilă nu este surprinzătoare, îmi explică că salariul lui este mai mic decât cel al ultimului soldat german. Cu 30 de sous în bancnote și 2 sous în specie pe zi, nu se poate să nu moară de foame. În ansamblu, el este tratat mai rău decât acel lancier, acel sclav german, acea sbiră stupefiată și degradată, care aproape și-a pierdut înfățișarea umană, din care sunt compuse legiunile, plătite din când în când de Franz al Austriei și al cărui jalnic. înfăţişarea mi-a inspirat o asemenea compasiune la începutul Revoluţiei. Acum soldatul țării mele nu numai că moare de foame, el merge fără pantofi și fără haine. Nu poate să-și spele cămașa pentru că costă 30 de franci și de unde le poate lua? Dar nu numai că este lipsit de mâncare și îmbrăcăminte. El este, de altfel, asuprit, chinuit și chinuit de o multitudine de torturi, numite pompos disciplină militară, care este de fapt o tiranie mult mai rafinată decât cea care a existat sub nobilii miniștri ai lui Ludovic al XVI-lea. Soldatul este acum mult mai transformat într-un automat, mult mai supus capriciilor ofițerilor care nu fac parte din corp. El este doar acum

420

doar o mașinărie ascultătoare de sclavie care nu ar trebui să cunoască nimic în afară de comandantul ei. Raționamentul, vorbirea și chiar gândirea îi sunt interzise. În plus, această putere tiranică nu este exercitată asupra lui de către cei care împărtășeau cu el pericolele războiului. Rangurile nu sunt nicidecum cele mai curajoase; nicidecum cei care s-au remarcat în mod deosebit în lupta împotriva dușmanilor libertății și merită onoruri. Dimpotrivă, cei care sunt acum la comandă sunt în cele mai multe cazuri lași, intrigători și chiar contrarevoluționari, în timp ce meritele militare autentice sunt consemnate în uitare și rușine. Prin urmare, apărătorul patriei este împovărat cu tot felul de nenorociri. Nu este îmbrăcat, nu este hrănit, sub o crudă ferulă de lideri disprețuitori care nu au luptat deloc pentru Republică, care o urăsc și pe toți cei care și-au vărsat sângele pentru victoria ei. Dacă sunt permise unele excepții de la regimul de sărăcie și deprivare pe care le suportă masele de soldați, atunci

aceasta se face cu un scop insidios și josnic. Unii sunt ademeniți pentru a întări mai precis sclavia tuturor. Distribuirea vinului și a vodcii în batalioane, al căror serviciu este foarte apropiat de serviciul de menținere a ordinii în cel mai revoluționar dintre orașe (Paris), din care se teme un impuls energetic spre libertate; poziția mult mai avantajoasă, chiar strălucitoare, în care companiile de elită sunt direct desemnate să protejeze guvernul - toate acestea sunt miere la capătul unui băț care ar trebui să lovească oamenii. Dacă nefericiții care primesc aceste recompense plătesc pentru ei cu supunere oarbă, ei pot fi văzuți ca vânzând patria și libertatea lor."
Aceasta este aproximativ, spuneau instrucțiunile, o imagine adevărată a situației actuale a unui soldat, pe care ar trebui să încercăm să i-o arăți des. Cu această primă imagine se poate compara imaginea poziției sale în viitor, care este ușor de prezis. Nu va mai fi distractiv.
„Arătați-le ce îi așteaptă când se vor întoarce la casele lor. Ce vor găsi acolo? Sărăcia profundă, de o mie de ori mai adâncă decât cea care i-a deprimat pe nefericiții lor părinți. Revoluția le-a promis, ca cea mai dreaptă, mai legitimă răsplată pentru faptele vitejoase pe care le-au săvârșit în numele victoriei sale, proprietate națională capabilă să asigure existența fiecăruia dintre ei. O astfel de faptă demnă de munca lor le-ar permite să-și trăiască restul zilelor într-o pensionare onorabilă, liniștiți și fericiți, să formeze nenumărate familii noi, să educe o nouă generație în dragoste pentru patria-mamă, prosperitatea căreia ei înșiși au creat-o și cu mândrie. repetă de o mie de ori copiilor lor admiratori, fiecare încă o dată cu o nouă bucurie, cu un nou sentiment de compuncție, care a fost participarea lor și cu ce multe fapte au contribuit la răsturnarea jugului asupritorilor și bogaților și la întemeierea independența lor. Dar ce se va întâmpla cu ei cu adevărat? Aceste proprietăți naționale, promise lor și garantate solemn prin multe decrete, ce s-a întâmplat cu ele? Au fost aduse la mărimea unui miliard real, adică. acum w-
421
niө 300 miliarde, assignate. Unde sunt acum moșiile Republicii corespunzătoare acestei sume? Au fost returnați trădătorilor de la care au fost confiscați legal. Apărătorul patriei, întorcându-se la coliba sa, ar fi trebuit să vadă că nu mai este dominată de nobilul obrăzător care, stăpânind tot pământul, și-a obligat tatăl să lucreze ca sclav, l-a tratat în toate privințele ca atare, l-a hrănit. doar jumătate, nu l-a lăsat să se îmbrace. Apărătorul patriei ar trebui să-și găsească partea în spațiile vaste capturate de acest canibal nesățios, suficient pentru existența lui. Dar, de fapt, l-a întâlnit acolo din nou pe acest monstru lacom, mai furios, mai nemiloasă ca niciodată. În nefericitul soldat, acest om l-a văzut pe cel care s-a luptat cu el când era emigrant, pe cel care tânjea după moartea sa definitivă și care s-a supărat că nu s-a întâmplat. Senier îl va face să se pocăiască de o astfel de crimă pentru mult timp. Fostul apărător al patriei își va petrece bătrânețea într-o sclavie crudă și sărăcie teribilă. Mai asuprit decât tatăl său, mai umilit, jignit de cuvinte ticăloase precum „zdrențuit", „necinstit", „glob", va fi obligat, așa cum a prevăzut în mod corect autorul unui ziar cu adevărat popular, să se închineze în fața dominației arogante a bogați, să fie condamnați în slujba lor, să muncească pentru un salariu slab de la prima până la ultima oră, umezind o bucată de pâine neagră uscată la soare doar cu propria lor sudoare... și chiar fericiți sunt cei care pot prelungi. existența lor la un asemenea preț; restul... vor merge la cerșit. infirmi, schilodi pe un picior de lemn, oameni cu falca ruptă și brațele rupte etc. vor

umple străzile și drumurile, se vor târî din ușă în ușă, bătând la ușile celor care nu știu ce să facă cu averea lor, își vor repeta rugăciunile umilite la o sută de astfel de bogați pentru a îndura 99 de refuzuri jignitoare și abia la al sutelea prag să primească un obol, o mieme din cât tu. îți poți cumpăra puțină pâine pentru.
Aceasta este o imagine scurtă, dar foarte impresionantă și destul de sigură a viitorului care se află în fața apărătorilor noștri și ar trebui să depuneți toate eforturile pentru a-i ajuta să vadă singuri.
Cetăţeni ai juriului, mă adresez din nou la dumneavoastră cu o întrebare. A deschide ochii asupra scopului tuturor acțiunilor administrației nu înseamnă exercitarea unui drept aparținând membrilor unei comunități libere? Dacă nu aveți o astfel de libertate, atunci nu ar trebui să vă numiți republican. Prin urmare, nu a fost o crimă atunci când s-au gândit doar să facă publice următoarele considerente:
„Pentru a-i așeza pe soldați într-un spirit care este singurul corespunzător intereselor oamenilor și ale lor, încurajați-i să se gândească la ceea ce sunt și ce vor să facă din ei, la scopul pentru care au fost. adus sub zidurile Parisului, despre cum
422
doresc nedemn să-și folosească baionetele, mâinile și peste un alt rol glorios pe care îl pot îndeplini pentru binele lor și al concetățenilor lor. Prezentați-le aceste considerații aproximativ în spiritul în care a fost înaintată opoziția de către jurnalistul popular deja citat de noi, ale cărui cuvinte le vom cita aici.
Ce fac numeroasele falange, adunate în jurul orașului orașelor, orașului Revoluției, leagănul libertății?.. Cu ce scop erau numite acolo? Sunt locuitorii săi rebeli? Este vorba despre îmblânzirea lor? .. Nu este de prisos să explicăm toate aceste întrebări.
Soldații libertății creează un inel formidabil în jurul stepelor Parisului, deloc în interesul poporului adevărat. Acest popor autentic, oamenii harnici, oamenii muncitori... sunt sortiti acolo la bullying, sunt asupriti, dispretuiti, flamanzi, ruinati!... de oamenii speculatorilor si escrocilor... Prin urmare, acest ultim gen de oameni este acolo într-o stare de deschis Și cea mai criminală rebeliune împotriva oamenilor adevărați. Dar triplul rând de baionete al războinicilor noștri, care înconjoară întregul Paris, este menit să forțeze partidul asupritorilor să se supună și să protejeze partidul asupriților? Nu, dimpotrivă... Cu ajutorul armelor și puterii lor, ei vor să-l ajute pe opresor să-i înrobească în cele din urmă pe cei asupriți, vor să consolideze dominația dezgustătoare a celor dintâi și să oblige oamenii să continue să vegeta într-un soartă mizerabilă! O, dacă ar vrea să apere poporul, i-ar distrage atenția pe cei dintre frații săi, a căror misiune este să lupte cu inamicul său extern.
Oamenii s-ar descurca singuri; dar când vor să sacrifice majoritatea minorității, atunci există mult ajutor din afară... atunci se așteaptă să-l găsească printre oameni pentru care principala datorie, după cum se spune, este supunerea necondiționată... Când guvernul iar acea castă coruptă, pe care singura o protejează, pierde orice rușine; când în mod deschis și fără nicio strângere de conștiință intră într-o conspirație ticăloasă și consacră cu statute aprige, pe care îndrăznesc să le numească „legi”, tot felul de nedreptate, cea mai îngrozitoare sărăcie, cea mai revoltătoare sclavie; când măsura atrocităților lor. a fost adus într-un asemenea grad și atât de evidentă, încât îndelungul răbdare izbucnește pe oameni și le secă credul... atunci uitați-vă la armată! Apoi armele sunt puse în mâinile celor care i-au pedepsit pe regi, dorind să păstreze și să perpetueze o asemenea asuprire. !Atunci

să stabilească un guvern militar care să oblige oamenii să se supună regimului sub care vor să-i oblige să trăiască... fără hrană, fără haine, fără libertate... Și vor tați, soți, fii, frați, rude. să impună un asemenea regim și, dacă este cazul, chiar să fie gata să-și omoare copiii, soțiile, tații, frații, prietenii . mâinile vor să consolideze această stare de sclavie, de umilire
423
foametea... de o mie de ori mai rea decât fosta sclavie, împotriva căreia s-a răzvrătit cu atâta dreptate în urmă cu șase ani.
Nu, soldații francezi nu vor deveni instrumente josnice, improvizate, crude și oarbe în mâinile dușmanilor poporului și, în consecință, proprii dușmani... doar în acele cazuri când guvernul a devenit criminal, când este gata. pentru a comite noi crime, se înconjoară cu baionete .. Când puterea este justă, este întotdeauna puternică de puterea poporului. Kanet înainte de 14 iulie și-a întărit forțele cu ajutorul armatei; se știe care au fost intențiile lui și pentru ce crime a vrut să-și asigure impunitatea... Deci este chiar o crimă să cercetezi dacă cei care îl imită acum au motive similare?
Soldații noștri își vor aminti că această armată a lui Capet, deși educată în disciplină monarhică, s-a comportat admirabil. Și-a amintit că ieșise din oameni. Gărzile franceze și-au înclinat culorile în fața sans-culottelor, un exemplu care va fi mereu admirat de veacurile viitoare.
Nu, nu, nu se va spune niciodată că apărătorii Republicii au fost mai puțin mari, mai puțin generoși. Nu se va spune niciodată că vorbeau într-o limbă atât de groaznică: Domnitori! Uzurpatori ai tuturor drepturilor poporului! Fii liniștit, nu te teme de nimic, desconsideră strigătul unanim ridicat împotriva ta de poporul indignat și de tribunii lor îndrăzneți: nu asculta toate aceste plângeri, călca în picioare protestele lor importune împotriva asupririi tale, la urma urmei, El a fost creat pentru a rezista. Tiranii! Suntem soldații tăi. Vom sprijini atât despotismul tău, cât și tot jaful tău. Ne vom zdrobi și, dacă va fi nevoie, ne vom nimici pe părinții și frații! (Așa cum s-a întâmplat în timpul evenimentelor teribile din tabăra Grenelle!!!) Ne vom tăia surorile și mamele noastre!! Ne vom extermina propriii fii... pentru a-ti mentine dominatia insuportabila, fara egal!!! Trebuie să vă ajutăm să întăriți înrobirea Patriei! Lanțurile noastre trebuie să fie făcute de propriile noastre mâini...
Nu, nu, nu se va spune niciodată că apărătorii Republicii au fost de acord să fie mașini în mișcare, păpuși vii, păpuși insensibili care se supun orbește șoferilor lor. Nu se va spune niciodată că au încetat să raționeze, sau că, sub influența favorurilor false și goale, a distribuirilor umilitoare de „băuturi”, au început să ajute guvernul uzurpator și opresiv să perpetueze înrobirea a 24 de milioane dintre concetățenii lor.
Aici vorbim doar despre adevăruri, deși, desigur, și exprimate tranșant. Dar de ce s-au făcut acțiuni și s-a permis o asemenea stare de fapt care le-a dat naștere? Nu ar fi apogeul tiraniei să interzicem celor care sunt nefericiți să se plângă de nenorocirile lor?
Deci, este dovedit caracterul moral al acestui document, precum și faptul că nu sunt autorul acestui document. Voi arăta acum cât de frivolă este concluzia pe care se spera să o tragă
424
din faptul că în text erau cuvinte – „Fost regiment, linie și alte batalioane Flandra”, care s-au dovedit a fi scrise de mâna mea la finalul presupuselor probe găsite în salteaua lui Grisel.

Acuzatorii noștri, după ce au stabilit crearea Directorului Secret, care a organizat 12 agenți civili și un număr nedeterminat de agenți militari, trebuiau să demonstreze că acești agenți au fost într-adevăr numiți, că au primit instrucțiuni și le-au executat . Procurorii și-au dat seama că ar fi și mai avantajos pentru ei să stabilească cine sunt persoanele care ar putea fi acești agenți.
Ei au susţinut că nu le va fi greu să demonstreze toate acestea.
Printre multele hârtii diferite confiscate de la mine în timpul arestării mele, au găsit mai multe foi de liste scurte, dintre care unele conţineau accidental nume într-o cantitate aproximativ egală cu numărul de agenţi, parcă indicat de organizaţie51. Sa constatat că este foarte ușor să transformați aceste liste în liste de agenți. Să luăm în considerare ce argumente au prezentat acuzatorii și care sunt argumentele care decurg din proces.
Există șase astfel de liste.
Deoarece aceasta este o întrebare foarte importantă, cred că pentru a explica clar fiecare listă și pentru comparații adecvate, trebuie să reamintesc aici toate aceste liste succesive și să le prezint în forma lor reală exactă.
Prima dintre aceste liste este plasată în documentul nr. 17, pachetul 6, p. 60 al primului volum. Conține 12 cifre, 11 dintre ele cu inițiale. Este compus astfel:
1.M.9 - 2.B.9 - Z.M.9. – 4.B.9. - 5.D.9. - 6.D.9. - 7.D.9. -
8. K.9. - 9.P.5. - 10....-11.V.9. - 12.M....
A doua listă se găsește în Documentul Nr. 34, Pachetul 7, Volumul Unu, pagina 135. Conține 12 cifre lângă 11 inițiale și este compusă după cum urmează:
1. - 2. Bod. - Z.M. - 4.B. - 5.G. - 6.F. - 7.P. - 8. Kaz. -
9. D. - 10.P. - 11.B. - 12.M.
A treia listă se află în același document nr. 34, volumul unu, pagina 134. Conține șase nume și este compusă după cum urmează:
4. Cuvânt tăiat. - 6. Fike. - 5. Gilem. – Paris. - 3. Mɵ-ness. - 10. Pieron. - 2. Bodman.
A patra listă se găsește în Documentul Nr. 3, Bundle 6, Vol. 1, p. 52. Conține cinci nume și este compusă după cum urmează:
1. Fike. - 2. Gilem. - 3. Buen 52. - 4. Menesci 53. - 5. Paris.
A cincea listă este documentul nr. 4 al celui de-al 6-lea pachet, volumul unu, pagina 52. Conține 12 denumiri și este compusă după cum urmează:
1. Morel. - 2. Bodman. - 3. Menessier. - 4. Buen. - 5. Gilem. – 6. Fike, Wang. - 7. Paris. - 8. Kazjn. – 9. Dere (Va-krɵ54). - 10. Pieron. - 11. J. Bodson. - 12. Morois.
425
A șasea și ultima listă se află în al doilea volum, p. 239. Conține 17 nume și este compusă după cum urmează:
1. Morel (Baptiste). -2. Bodman. - 3. Mentist. - 4. Buen. –
5. Gilem. - 6. Fike (Vannckb5). - 7. Paris. - 8. Kazjn. - 9. Dere (Vakre). - 10. Labar. - 11. Jos. Bodson, J. - 12. Maurois.
1. Fion56, invalid. - 2. Sh. Zher. culcă din Sol. și furnică. Ko, braț. - 3. Grisel. Bon Dellig și Ant. - 4. Wannuk. Bon în oraș și nu numai. - 5. Masse, Beaune din vecinătatea Saint-Denis.
Toate aceste liste sunt scrise de mine.
În timpul interogatoriilor, am spus că aceste însemnări se refereau exclusiv la abonamentele la ziarul meu și că unele dintre ele erau legate de neprimirea unor numere, de care persoanele enumerate s-au plâns.

Cu toate acestea, procurorii de stat au afirmat fără teamă că acestea erau liste cu agenți civili și militari din Directoratul Secret al Siguranței Publice.
Între timp, prima remarcă care se poate face este că niciuna dintre aceste așa-zise liste nu are titlul „Lista agenților Directorului de Siguranță Publică”.
A doua remarcă este că lângă fiecare nume de familie găsim doar un număr. Nu vom citi nicăieri: „primul district”, „al doilea”, „al treilea district”, etc.
Toate acestea înlătură unele motive pentru prejudecăți. Să vedem ce a mai rămas. .
„Analog”, spune procurorul cetățean Vieillard. El înseamnă prin aceasta că persoana desemnată la nr. 1 este agentul districtului I, persoana desemnată la nr. 2 este agentul II etc.
„Da, o analogie”, a repetat procurorul în ședința celei de-a 28-a vantoză. „Prezentăm aceste lucrări aici”, a continuat el, „ca documente care pot convinge pe alții, așa cum ne-au convins ei pe noi...”.
„În primul rând”, a adăugat el, „vedem 12 agenți principali în organizație; această listă este menționată de patru ori în documente.” (Și am găsit-o acolo de șase ori; vom vedea mai târziu de ce procurorului i s-a părut mai convenabil să folosească doar patru dintre aceste liste imaginare.) „Vedem”, continuă el, „că această listă a fost scrisă de două ori în întregime și de două ori. compus din iniţiale cu numerele corespunzătoare. Continuăm să găsim numărul 12; printre nume de familie regăsim și numele de familie Kazen, raionul VIII. Deci, pachetul districtului VIII din hârtiile confiscate de la Babeuf este format din scrisori pe care Kazzn le-a recunoscut, unde apare integral ca Kazzn.
Așadar, vedeți că despre această listă vorbim aici ca pe o listă de agenți ai celor 12 raioane, bazată pe argumente destul de bune.
Veți găsi în ele contradicții, iar juriul va evalua aceste contradicții, ținând cont de considerentele pe care acum le vom prezenta.
Vedem deci că dovada că listele despre care
426
în discuție, esența listelor de agenți, sunt construite pe „analogii”, prezumții”, argumente destul de puternice (pentru procurorii de stat) „și pe coincidența unuia dintre nume.
Dar oare aceste „analogii”, aceste „prezumții”, aceste „motive” care sunt „destul de puternice” pentru cetățeanul Vieillard, vor fi suficiente pentru a-i convinge pe cetățenii juriului în măsura în care, așa cum asigură procurorul, l-au convins?
Căci el a spus literal:
„Prezentăm aceste lucrări ca documente care pot convinge pe alții, așa cum ne-au convins ei pe noi”.
Recunoaște însă puțin mai departe: „... contradicții veți găsi acolo, iar juriul va evalua aceste contradicții, ținând cont de considerentele pe care acuzatorii le prezintă acum”.
Nu s-a obosit să sublinieze care sunt aceste contradicții. Așa că trebuie să o fac.
Va trebui să subliniez nu numai contradicțiile, ci și contra-presupțiunile, contramotivele, contra-analogiile, care cred că vor dovedi că argumentele nu sunt suficient de puternice pentru a convinge juriul, care este probabil ceva mai dificil. a convinge decât procurorii.

Să stabilim mai întâi ce reprezintă, după părerea mea, listele despre care vorbim.

Când voi dovedi corectitudinea răspunsului meu la această întrebare, vom vedea care parte va avea cele mai bune presupuneri, cele mai bune argumente, cele mai bune analogii, cele mai puternice argumente care pot convinge juriul Curții Supreme.

Am spus deja că aceste liste sunt doar notificări privind abonamentul la un ziar pe care l-am publicat, iar unele dintre ele au avut de-a face cu reclamații privind neprimirea mai multor numere.

Vom oferi explicațiile necesare și dovezile neîndoielnice în această privință. Cele patru liste așezate la paginile 52, 60 și 135 ale primului volum și la pagina 239 ale celui de-al doilea volum au fost scrise de mine. Aceste patru liste sunt note referitoare exclusiv la abonamentele la ziarul meu; persoanele indicate în ele, dorind să mă ajute la apariția ziarului, mi-au promis să găsesc abonați și să ajut la vânzarea cu amănuntul a ziarului. O dovadă elocventă a acestui fapt este cuprinsă în lista reprodusă la pagina 60 a volumului unu.

Găsim acolo numărul 9 după fiecare dintre primele opt pmen și după al unsprezecelea, iar numărul 5 după al nouălea nume. Aceste cifre care urmează numelor sunt independente de cifrele care preced numele și au o valoare ordinală. Procurorii nu au încercat să afle semnificația acestor cifre în urma numelor. Nu știu dacă au ghicit care a fost problema și dacă au văzut că acest sens distruge întreaga structură pe care au construit-o din „concluzii”, „presupune”, „analogii” și „argument”.

polițiști” suficient de puternici pentru a insufla în sufletele juriului convingerea acuzatorilor că aceste liste sunt liste de agenți. Numerele 9 și 5, imediat după denumirile cuprinse în lista de la pagina 60 a primului volum, sunt incluse acolo pentru a ne aminti că unii cetățeni mi-au adus, câte unul - nouă abonați, ceilalți - cinci abonați. Aceasta este o explicație rezonabilă și naturală; este mult mai plauzibilă decât explicaţia acuzatorilor.

Poate părea ciudat că numărul nouă este listat pentru toate numele, cu excepția unuia. S-ar putea întreba cum se explică această coincidență că din zece persoane, nouă au livrat același număr de abonați? O să explic acum. Cert este că în acest caz nu era vorba despre un abonament în sensul exact al cuvântului. Persecuția Tribunului Poporului și a autorului său de către guvern, la care au fost supuse Tribuna Poporului și autorul său, a înspăimântat mulți oameni. Au vrut să citească acest ziar, dar numai cu precauții, în secret. Nu au îndrăznit să-și înscrie deschis numele în registrul abonaților mei, temându-se ce s-a întâmplat și anume că acest registru va cădea în mâinile persecutorilor și că vor fi și abonații persecutați. Atunci unii patrioți s-au angajat să-mi aducă abonați dintre cunoscuții lor și s-a convenit ca acești abonați să nu fie înscriși în registrul meu și să primească copiile lor nu direct de la mine, ci să le ia de la acele persoane care doreau să mă servească în Pe aici. Am decis să trimit același număr de exemplare fiecăruia dintre acești oameni pentru că majoritatea mi-au spus că dacă nu vindeau prin abonament pot vinde oricând cu amănuntul și că vor garanta plata. Am stabilit acest număr să fie de 9 exemplare pentru toți cei care și-au oferit serviciile, cu excepția cetățeanului din Paris, care s-a angajat să vândă doar cinci exemplare. Două numere din această listă de la pagina 60 a primului volum au fost lăsate necompletate, deoarece cei doi cetățeni corespunzători, care au promis și ei să-mi livreze abonați, nu mi-au putut încă lămuri numărul lor.

Faptul că am numerotat inițialele numelor înscrise în listă cu numere ordinale se datorează pur și simplu obiceiului comun de a numerota la enumerarea numelor. Aceste numere ordinale nu au nicio legătură cu districtele Parisului. Cuvântul „raion” nu apare acolo după aceste numere: de ce să-l adaugi fără motiv? De ce să adăugați și cuvintele „Lista agenților”, care, de asemenea, nu figurează în titlul acestei liste?
O altă observație semnificativă pe prima listă, întărind dovezi că nici aceasta, nici celelalte liste nu sunt „liste de agenți”. Cert este că... (dar aici rog pe jurați să acorde o atenție deosebită paginilor 50 și 60 din primul volum și stării documentului nr. 17 din al 6-lea pachet) ... Vor vedea acolo că lista, numirea și scopul pe care încercăm să-l descoperim sunt îngropate în unele informe
428
schiță, aglomerată cu note incoerente și de neînțeles, dar legată în mod clar de treburile mele casnice și de treburile editoriale ale ziarului meu. Lista este precedată de patru rânduri de astfel de note, dintre care două au fost tăiate; aproximativ 20 de rânduri sau mai multe urmează lista. Lista în sine se află la mijloc între note. Nu sugerează asta că această parte, care se află în mijlocul schiței, are același caracter cu cea care se află la început și la sfârșit? Cu alte cuvinte, că lista, ca și celelalte notițe, se aplică doar treburilor mele casnice și ziarului meu. Acest lucru este confirmat de explicația pe care am dat-o, întrucât am arătat că această listă reflectă preocuparea mea de a asigura ziarului, în ciuda acțiunilor inchizitoriale ale guvernului, un anumit număr de abonați care să susțină publicarea lui.
Poate că ei încă îmi vor obiecta că prezența doar inițialelor în listă vorbește despre un fel de mister? Cu siguranta este. Dar aici este răspunsul. Pe vremea Inchiziției, trebuie să-ți fie frică de tot și să fii atent. Mi-a fost frică să-i supun pe cei care mă ajutau aceleiași persecuții pe care am îndurat-o. Mi-a fost teamă să nu-i compromit dacă le voi pune numele integral pe lista întocmită conform tuturor regulilor, iar pe deasupra scriu pentru mai multă claritate: „Lista cetățenilor care primesc și livrează abonamente la Tribuna Oameni."
Prin urmare, i-am marcat doar cu inițialele lor, sperând că acest lucru va fi suficient pentru a le aminti numele în întregime. Cu toate acestea, curând m-am convins că unele nume mi-au căzut din memorie. Apoi m-am hotărât să indice mai detaliat acele nume pe care cel mai mult îmi era teamă să le uit. Mi-am rescris lista. Se găsește în această formă transcrisă la pagina 135 a primului volum. Am mai introdus acolo doar inițiale, cu excepția a două nume, numerotate 2 și 8. La numărul 2 am scris Bod., sub numărul 8-Kaz.
A treia listă confirmă în continuare dovezile pe care le-am citat. Este necesar să-i acordăm atenție, este la pagina 134 a primului volum. Acolo întâlnim nume care sunt ușor prescurtate sau deloc prescurtate. Acestea sunt aceleași nume care au fost indicate doar prin inițiale în cele două liste anterioare și care vor fi indicate integral în toate listele ulterioare. Dar aici-то ne vom asigura în sfârșit că aceste nume nu au nicio legătură cu „listele de agenți”. Aici citim: 4. Un cuvânt tăiat asemănător cu „Bu en.”—
6. Fic. - 5. Gil. - Paris. 3. Menesier. — 10. Pierrot n.—
2. Bodman. Aici, după cum putem vedea, numerele nu sunt în ordine. De ce sunt aceste numere lângă nume? Stai puțin, totul va fi explicat. Rețineți și cuvintele scrise peste: „Cătățeanului Gracchus Babeuf, bunul nostru tată”. Într-o notă a redactorului volumelor tipărite

scrie: „Această adresă pare să fi fost scrisă de mâna lui Émile Babeuf”. Autorul acestei note
429
M-am înșelat: într-adevăr, aceste cuvinte reprezintă o adresă scrisă de mâna fiului meu. Nu trebuie pierdut din vedere, ne va fi de folos în curând. Nici nu trebuie să pierdem din vedere cuvântul tăiat de la începutul acestei liste. Vom explica totul...
Adresa era scrisă cu grafia fiului meu pe o scrisoare pe care mi-a trimis-o la ascunzătoarea mea. Am rupt prima pagină a acestei scrisori. Conținea, printre altele, ceea ce am copiat lângă adresă și ceea ce eu numesc a treia dintre listele care sunt suspectate a fi liste de agenți. Desigur, le-am transmis altora conținutul scrisorii lui Émile Babeuf într-o formă destul de criptică, dar suficient de clară pentru mine încât nu mi-aș putea imagina că o înaltă instanță va trebui vreodată să intre în ea cu atâtea detalii ca mine. Întrucât, totuși, acest lucru era necesar, cred că cel mai bun mod de a face lumină asupra acestui subiect este să reproduc exact esența scrisorii tânărului meu Emil. Scriea: „Au venit la noi, au cerut un anumit număr de exemplare din ultimul număr al ziarului tău; trebuie să trimiți 4 exemplare către Citizen Buen, 6 către Fik., 5 către Gil., un număr nedefinit la Paris, 6 către Menessier, 10 către Pieroy, 2 către Bodman. Am rescris această notificare în formă prescurtată, așa cum apare la pagina 134, în primul rând, pentru a reține cât trebuie să trimită și, în al doilea rând, pentru a putea solicita plata pentru aceste copii. Faptul că numele lui Buena a fost tăiat este ușor de explicat: înseamnă că cele patru exemplare marcate pentru NPM au fost plătite.
Și iată explicațiile pentru cea de-a patra listă.
Ar trebui să vă uitați la pagina 52 a primului volum, pe hârtia care face parte din cel de-al treilea document al celui de-al 6-lea pachet. Cred că va fi util să dau o explicație completă a acestui al treilea document al pachetului al 6-lea.
Conține mai întâi, nu în mâna mea, o primă listă cu numele a 12 cetățeni care s-au abonat la ziarul meu, dintre care unul mi-a trimis această notă, împreună cu taxa de abonament, pentru a-mi permite să-mi înscriu numele în registrul meu. . Îmi amintesc că, în același timp, am primit o altă solicitare de a trimite un anumit număr de numere persoanelor care doreau să-mi livreze abonați la Paris. Am văzut deja că, nemizând pe memoria mea, a trebuit să renunț la intenția de a păstra în evidență doar inițialele acestor cetățeni. Cert este că până la urmă am încetat să mai înțeleg aceste inițiale. Reflectând, am ajuns la concluzia că este mai puțin periculos să existe o listă separată a numelor acestor cetățeni decât să înscrie un număr atât de mare de alți cetățeni în registrul meu general de abonați. Prin urmare, am decis să rescriu complet aceste nume. Și mai întâi am introdus primele cinci nume la sfârșitul celui de-al treilea document al pachetului al 6-lea. Le-am scris în următoarea ordine: 1. Fike.- 2. Hil'em.- 3. Buen. - 4. M ө n e s e. - 5. Paris. În timpul procesului li s-a spus procurorilor
430
Acest ordin este oarecum incompatibil cu sistemul lor de clasificare pentru cei 12 presupuși agenți civili. Și iată cum: această a patra listă are aceeași formă și ar trebui să inspire aceeași încredere ca a cincea și a șasea, care sunt preferate de procurori. Uită-te și compară-l cu aceste ultime liste; sunt: unul pe aceeași pagină 52 a primului volum, iar celălalt la pagina 239 a celui de-al doilea volum. În cea despre care vorbesc acum, ca și în acele două liste, lângă nume sunt plasate numere ordinale. Nici unul dintre ei nu are rubrica „Lista

agenților Directorului de Siguranță Publică”. De ce să tragi concluzii din unele liste și să le ignori pe altele? Aici ajungem la o clarificare foarte importantă. Dacă se compară lista a patra cu cea de-a cincea cuprinsă în documentul al 4-lea, la aceeași pagină 52 a primului volum, atunci Fiquet îi va lua locul lui Morel ca agent al districtului 1, Guillem (sau Guillemá, eu nu știți dacă acest nume este scurtat) va lua locul lui Bodmann ca agent al arondismentului 2, Buin va lua locul lui Menthier ca agent al arondismentului 3, Menescieus va lua locul lui Bouin ca agent al arondismentului 4 și, în final, Parisul va lua locul lui Guillem ca agent al arondismentului 5.
Procurorii au susținut în cadrul dezbaterii judiciare că această așa-zisă listă de agenți a fost primul proiect al celor pe care au avut motive să-i prefere. Aceasta nu poate fi prima schiță, întrucât am arătat că prima schiță sunt acele două liste în care sunt doar inițiale, iar cea în cauză a apărut ulterior. Iar schimbarea în ordinea numelor din această ultimă listă dovedește încă o dată că acestei ordini de succesiune nu i s-a acordat nicio importanță, că nimeni nu a încercat deloc să o respecte, că, prin urmare, nu a existat niciun motiv pentru a prefera o ordine altuia. , ca, in sfarsit, puse langa nume de familie numerele nu inseamna nimic. Aceasta este o chestiune de întâmplare, aceste numere înseamnă doar o listă secvențială a numelor înregistrate; aceste cifre nu indică deloc, așa cum au încercat să ne asigure, cartierele orașului Paris.
Dar să mergem mai departe. Continuând să raționăm după sistemul acuzatorilor, vom găsi multe alte inexactități; acest sistem este de a pretinde că toate listele în cauză sunt liste de agenți; cel puțin cerem ca ei să nu dea preferință uneia dintre aceste liste imaginare față de cealaltă. Să considerăm a patra listă pe care o considerăm potrivită: Fike există un agent al okrutului 1, în listele pe care le preferă procurorii, un agent operativ al sectorului 6. Guilem, sau Guilema, este agent al sectorului 2; pe listele favorizate de procurori este agent al sectorului 5. Buen este agent al sectorului III, in listele preferate de procurori, este agent al sectorului IV. Menesier este agent al sectorului 4 acolo, pe listele preferate de stat
431
acuzatori, este agent al III-a okruta. Paris este acolo agent al sectorului 5, iar în listele preferate de procurori este agent al sectorului 7.
Este posibil, bazându-se pe astfel de temeiuri dubioase, pe asemenea „analogii”, să spui că ai „argumente suficient de puternice” pentru a „convinge”? .. Ce concluzie se poate trage din analogia dintre pachetul nr. 11 și raionul XI? Este o coincidență ciudată, care se regăsește la pagina 285 a primului volum, rezultat al purului hazard, deoarece numărul verigii nu a fost stabilit de mine și o asemenea analogie numerică nu se găsește în legăturile altor regiuni. Numerotarea creează uneori accidente surprinzătoare 9*I
Știu, cetățeni ai juriului, că înaintez și vă oblig să mă urmați pe un câmp fără apă și că toate aceste dispute sunt obositoare și abstracte. Dar ele sunt necesare, sunt esențiale în această chestiune importantă. Când vom dovedi că hârtiile pe care am vrut să le trecem drept liste de agenți nu sunt deloc așa, vom înlătura în primul rând povara acuzației persoanelor cuprinse în aceste liste. Și odată ce vom stabili că nu au existat agenți deloc în sensul că au vrut să ne convingă, atunci nu ne va fi greu să dovedim că nu a existat o conspirație.
Să ne adunăm curajul pentru a finaliza această călătorie plictisitoare și plictisitoare printr-o câmpie sterp, străbătută de numeroase chei.

Am ajuns pe lista a cincea. Am fost deja nevoiți să repetăm în repetate rânduri că se găsește la pagina 52 a primului volum, sub nr. 4, în al 6-lea pachet.
În comparație cu inițialele primei și celei de-a doua liste, vedem că a cincea, care conține toate numele scrise integral, a fost copiată din primele două, conținând doar inițiale. Există, totuși, o oarecare diferență în punctele individuale. Dar să comparăm toate diferențele și coincidențele: într-un caz, nr 1. M .; în alt caz nr 1 fără nume, iar în al treilea caz nr 1. Morel. - Nr 2. B.; Nr. 2. Bodman. - Nr 3. M .; Nr 3. M e-nөsie. - Nr 4. B.; No. 4. Bu en. - nr 5. G.; Nr. 5. Gilem, sau Gilema. - Nr 6. F .; Nr. 6. Fike sau Van. - Nr 7. D., în prima listă; Nr. 7. P., în al doilea și Nr. 7. Paris, în al cincilea. - nr 8. K.; Nr. 8. Kazen. - Nr 9. K., în primul; Nr. 9. D., în al doilea, și Nr. 9. D ө r e, sau Bacre, în al cincilea. - Nr. 10, fara nume; Nr. 10. P. și Nr. 10. Pierre. — Nu. I. B.; Nr. 11. J. Bodson. - Nr 12. M .; nr 12. Morois.
Acest tabel scoate în evidență diferențele destul de clar. Voi avea ocazia să trag concluziile adecvate din aceasta. Acum nu mă voi opri asupra acestei presupuse a cincea listă. Voi observa doar că acolo, după numele Morel, stă
·♦ Joc de cuvinte intraductibil. Coter - a număra, Coterie - care, un grup de intrigători, oameni ambițioși. (Notă, traducere).
432
numărul 1, după numele J. Baudeon - numărul 3 și după numele Wang - numărul 2. Spun că acest lucru confirmă și faptul că această listă și toate celelalte care îi sunt asemănătoare, invariabil legate doar de un abonament la mine ziar. Aceste cifre 1, 3, 2, așezate lângă numele pe care tocmai le-am indicat, înseamnă doar că acești trei cetățeni, pe lângă abonații pe care mi-i livraseră anterior, mi-au găsit și alții noi, și anume unul dintre ei - unul. , celălalt - trei, al treilea - doi etc.
Mă întorc la observațiile despre a șasea și ultima listă (p. 239 din volumul al doilea).
Conține 17 nume de familie. În ceea ce privește primele 12 nume de familie, s-a deosebit de lista a cincea doar prin aceea că sub nr. 1 este numele Baptiste după numele de familie Morel, sub nr. 6 - Vannek în loc de Vanya, sub nr. 10 - Labar în loc de Pie r despre n.
Vom prezenta ulterior considerentele noastre cu privire la aceste caracteristici.
Iată ultimele 5 din cele 17 nume ale acestui document: Fion ... Sh. Zher. „Griselle... Wanneck... Masse...
' Explicațiile mele cu privire la aceste ultime cinci nume vor fi plasate mai târziu. Aici, referitor la această ultimă listă în ansamblu, voi spune doar atât: dovadă mai mult decât suficientă că, ca și celelalte, se referă doar la abonamente la ziarul meu, este că această ultimă listă s-a găsit în registrul meu de abonați. A fost găsit acolo de Gerard nu în ziua arestării mele, ci 22 de zile mai târziu, când s-a dus să scoată sigiliile în prezența mea în Rue Grande Truanderie, după cum se vede din protocolul pe care l-a întocmit, datat 13 Prairial și reprodus. la pagina 240 a celui de-al doilea volum. O altă dovadă a veridicității afirmației mele că această ultimă listă a fost găsită în registrul meu de abonați este că această listă nu se numără printre cele 478 de documente inventariate de Kochon pe Floreal 22. Este atașat sub nr. 4 unui nou pachet, al 29-lea, care conține documente care datează de mai târziu de 21 de Floreal.

Să mergem mai departe. Am prezentat dovezi puternice că astfel de liste nu sunt în niciun caz liste de agenți, așa cum credeau sau pretindeau că gândesc. Dar recunosc că ar putea exista agenți fără liste. Este cu atât mai interesant să demonstrăm că, așa cum arată aceste liste, nu au existat agenți, nu a existat nimic ca ceea ce au încercat să ne înfățișeze. Este adevărat doar că o parte din corespondența găsită în actele procesului a fost de fapt condusă de unele dintre persoanele numite în astfel de liste frecvent menționate, precum, de exemplu, Maurois și Kazep. Prin urmare, apar unele „analogii”, iar aceste analogii creează nebuloase și anxietăți care trebuie risipite. Prin urmare, acum trebuie să ne ocupăm de problema așa-numiților agenți. Este necesar să sortăm și să evaluați acțiunile

agenți imaginari, numai așa se va putea vedea ce s-a întâmplat cu adevărat.

Documente precum actul de înființare a Directorului, organizarea agenților civili și militari, instrucțiuni pentru agenți, au existat doar în proiect, au rămas în dosarele autorilor lor, nu au fost în niciun caz trimise, după cum se pretindea, către un set de agenți și așa-numitele liste de agenți nu chiar liste de agenți. Iată ce am instalat până acum. Acesta este ceea ce îmi permite să afirm că până la momentul întocmirii acestor documente, inclusiv, nu a existat nici măcar începutul vreunei conspirații dovedite. Dar nu am oferit încă cele mai puternice dovezi pentru aceste afirmații. E timpul să le așezi.

Îmi vor spune: care sunt semnificația acelor 12 părți în care este împărțită toată corespondența din documente și nu este evident că, deși asigurați că aceste instrucțiuni nu au fost puse în aplicare, acești 12 agenți ai Directorului de Înșiși Salvarea Publică recunosc că au primit instrucțiuni și din tot puteți vedea cât de punctual i-au urmat?

Răspund cu îndrăzneală: Nu, toate acestea nu sunt deloc evidente. Îți voi demonstra exact contrariul.

Acuzații Cazin și Maura, singurii așa-ziși agenți care au fost stabiliți a fi cel puțin corespondenți ai Adunării Democraților, v-au spus, cetățenilor juriului, că nu au văzut și nici nu au primit deloc instrucțiunile la care se face referire în procesul şi care le-au fost prezentate. Ți-au spus că nicăieri nu au văzut expresia „Directorul insurgenților”; că nu s-au considerat niciodată agenți ai unui astfel de director și nu au crezut că sunt implicați în pregătirea vreunei acțiuni împotriva guvernului; că se considerau simpli corespondenți ai Societății Democraților, căutând să ridice spiritul public pentru a paraliza eforturile regalismului, care la vremea aceea devenise foarte amenințătoare; că instrucțiunile pe care le-au primit erau intitulate Societatea Democraților, nu „director”; și în aceste instrucțiuni această societate a declarat că, făcând o distincție clară între intrigile secrete și deschise ale partidului regalist, prevăzând succesele ulterioare pe care le-au obținut efectiv, în urma cărora patria și libertatea se aflau acum pe marginea prăpastiei, , această societate, a decis să accepte anumite măsuri de paralizare a acestor crude conspirații... că aceste măsuri constau doar în îndrumarea opiniei publice, care a căzut într-o stare de declin cel mai deplorabil ca urmare a nenorocirilor provocate de reacții. cauzat... că există o singură cale de a insufla frica în cele mai periculoase clicuri și de a le perturba pe cele fatale pentru republicile de acțiune, și anume de a trezi în cel mai înalt grad energia majorității... că pentru aceasta este nevoie. să lumineze poporul; și pentru ca informațiile care

urmează să fie difuzate să fie pe deplin în concordanță cu circumstanțele în schimbare ale vremii, este necesar să se colecteze toate faptele posibile despre acțiuni,
434
faptele, intențiile și forțele tuturor dușmanilor societății, precum și stările de spirit cotidiene și în creștere ale maselor de oameni, permițându-ne să sperăm la rezistență și chiar la o respingere irezistibilă la încercările de contrarevoluție.
Acestea sunt informațiile raportate de Casep și Maurois cu privire la acea parte a acestui caz în instanță care îi privește personal. Așa sunt detaliile care ți-au fost oferite ție și majoritatea celorlalți inculpați. Așa, cetățeni ai juriului, este natura întregului caz în întregime. Tot ceea ce am spus în cursul dezbaterii judiciare este în egală măsură legat de același sistem, adică. cu un sistem de adevăr. Dar, din moment ce mă aflu într-o poziție specială și trebuie să analizez acest caz în mod cuprinzător, până acum, adică până la acest discurs general de apărare al meu, care îmi permite să mă bazez pe întreaga masă de fapte, nu am putut da dovezi atât de clare și decisive precum alții acuzați, care, din fericire pentru ei înșiși, au avut ocazia să se limiteze la o zonă mai restrânsă de acuzație. Numai în cadrul acestei imagini de ansamblu pot obține suficientă libertate de acțiune.
Și așa, a sosit momentul să declar și să demonstrez că Directoratul Insurgenților a fost doar un proiect deloc aprobat de Adunarea Democraților și că instrucțiunile cuprinse în documentele de la proprietarul acestui director nu au fost acceptate. și nu au fost urmăriți.
După cum Kazep și Morois v-au spus clar, alte instrucțiuni au fost întocmite și trimise. Și acum voi spune și voi dovedi în ce spirit au fost întocmite aceste noi instrucțiuni, pe ce temei s-au bazat, pe ce sistem s-au bazat, ce scop au indicat, ce circumstanțe și motive le-au determinat să fie schimbate în comparație cu primele .
Autorii „Proiectului de întocmire a unui director insurecţional”, „organizarea agenţilor” şi „instrucţiunile adresate premierului” au văzut, fără îndoială, domnitorii anului 1795 drept principalul obiect al urii lor. Le-au atribuit responsabilitatea pentru toată suferința oamenilor. I-au acuzat de toate crimele contrarevoluției.
Trebuie să admitem că majoritatea membrilor adunării, ale căror activități le analizăm, au fost la început de acord că motivele erau incontestabile; PM i-a plăcut planul, chiar l-au aprobat. Dar, cetăţeni juraţi, asta este important şi vă las să vă dublaţi atenţia.
Au urmat reflecții, iar mulți dintre cetățeni, care au aprobat la început planul, au început să spună: „Dar ce facem?... Ne-am gândit că, intenționând să salvăm rodppa de ceea ce considerăm despotism, l-am putea cufunda în ceva si mai rau? .. Să luăm în calcul că. măcar noi ne mai spunem Republica și avem niște instituții. păstrându-l și lăsând măcar speranța că împrejurările adecvate ne vor permite să-i îmbunătățim organizarea mai devreme sau mai târziu... Dacă îndreptăm ura societății exclusiv împotriva celor cărora li se încredințează
28·
435
păstrarea a tot ceea ce rămâne din această organizație distorsionată, nu ar trebui să ne temem că vom fi înșelați în intenția și dorința noastră de a-i reda splendoarea inițială? , chiar mai ostil oamenilor decât oamenii pe care ați dori exclusiv să-i ridica armele, vei putea profita de rezultatele acelei nemulțumiri extreme, pe care le vei

exacerba și intensifica? .. Spui că vrei să acționezi doar cu oamenii și bazându-te pe consimțământul lor... Tu vrei doar să-l călăuzească prin propagandă, să-l facă să spună solemn într-o zi pentru a-i reveni drepturile pierdute, puterea, fericirea... Dar ferește-te de inamicul regalist, de care se pare că îl uiți, întorcându-se cu totul împotriva guvernului, care în final, repet, ne lasă măcar numele Republicii. Vezi că acest dușman regalist nu profită de entuziasmul febril pe care l-ai creat și își culege singur roadele... Eu cred că ar trebui să ne întoarcem toate forțele în principal împotriva regalismului, să împiedicăm guvernul însuși, aparent nu suficient de vigilent în raport cu regalismul , ns s-a dovedit a fi în mediul lui... Este teribil de periculos, regalism! Tot felul de informații, comparații, observații venite de pretutindeni mărturisesc asta. că pregătea o acţiune decisivă împotriva Republicii. Trebuie să fim pregătiți să respingem această lovitură mortală. Toate eforturile patrioților ar trebui îndreptate în primul rând către acest scop. Totul trebuie folosit pentru a rezista atacului dacă acesta este făcut. Și atunci, poate, guvernul va fi nevoit în sfârșit să admită că Republica poate fi susținută, păstrată doar de republicani, dar că, fie și numai pentru a evita frecventa reînnoire a pericolului, sunt necesare și instituțiile republicane... Poate că atunci guvernul. însuși va ajunge la concluzia că îmbunătățirea instituțiilor lor. .. Să ne îndreptăm toate acțiunile către acest scop. Să păstrăm același plan de îndrumare a opiniei publice, de propagare a principiilor corecte, de îmbunătățire și de trezire a energiei democratice. Dar să ne străduim mai degrabă să-i ținem pe toți republicanii în alertă împotriva regaliștilor, mai degrabă decât împotriva oamenilor aflați la putere, în ciuda tuturor relelor pe care aceștia din urmă îl fac sau le permit să facă...”.
Această opinie, cetățeni ai juriului, a primit aprobarea unanimă. S-a hotărât abandonarea primului proiect, și de la denumirea „Directorul insurgenților”, și din „organizarea agenților”, și din „prima instrucțiune”, din care s-au păstrat mai multe copii în documente etc. S-a hotărât. pentru a ne rezuma doar la numele Societății Democraților, respectiv a fost elaborată o nouă instrucțiune; la Pei au vorbit mai ales împotriva regaliștilor. Au instalat corespondenți în loc de agenți și au decis, continuând să educe oamenii despre
436
♦drepturile sale inalienabile, de a-i stârni mânia în principal împotriva numeroșilor adepți ai pretendentului, de a le spiona toate pașii și activitățile, de a fi în veghe și de a le insufla teama de răzbunarea republicană care îi așteaptă dacă ar încerca vreodată să restaureze idol pe care republicanii l-au zdrobit cu mâinile lor libere și puternice. Acest nou plan a fost adoptat, această nouă instrucțiune a fost trimisă; de măsura în care au fost îndeplinite instrucțiunile ei, îmi rămâne să vă dau socoteală.
Cu toate acestea, trebuie recunoscut încă un fapt. Această nouă instrucțiune a fost trimisă distribuției după ce au fost trimise mai multe copii ale primei instrucțiuni. Trei dintre ei au fost trimiși - în raioanele II, IV și VII. De aceea, și acest lucru se poate verifica, doar în aceste trei raioane corespondenții în scrisorile lor s-au referit la ei înșiși drept „agenți” și se refereau la „Direcția de Siguranță Publică”. Niciunul dintre corespondenții din alte raioane nu găsește vreodată cuvintele „agenți”, „direcție”. Aceasta este dovada că nu i-au cunoscut, că nu i-au întâlnit în instrucțiunile și scrisorile primite. Aceasta este dovada că au văzut doar o instrucțiune proalistă potrivită în care li s-a adresat în numele Societății Democraților.

Poate fi o crimă pentru această societate pe care a trimis-o în cele trei raioane pe care le-am menționat prima instrucțiune, care ar putea părea aproape exclusiv îndreptată împotriva guvernului actual?... Dar această crimă a fost remediată prin faptul că instrucțiunea a fost luată. înapoi. Într-adevăr, cetățeanul Vieillard a spus la ședința celei de-a 11-a vantoze: „Nu este inutil să predicăm public o doctrină valoroasă pentru societate, pe care o poate salva de la crimă și căreia îi poate întoarce copiii greșiți. Cert este că o infracțiune este evidentă numai atunci când acțiunea este săvârșită sau când executarea ei a fost oprită de împrejurări externe care nu depind de voința executantului. Deci, de exemplu, dacă o persoană, care plănuiește să mă omoare, mă așteaptă în pădure, mă ia sub amenințarea armei, dar apoi singură, fără interferențe din afară, împinsă de o întoarcere la virtute sau cel puțin de pocăință, se oprește și pleacă, atunci această persoană nu este un criminal."
Dar este posibil în acest caz să se afirme că acțiunea planificată a fost abandonată, că primele trei instrucțiuni antiguvernamentale au fost distruse și înlocuite cu alte trei, anti-regaliste? Trebuie să fii sincer până la capăt. Societatea democratică le-a distrus cu adevărat în gândirea sa, precum și apelurile sale ulterioare către raioanele II, IV și VII. Dar din motive pe care le voi explica acum, nu le-a arătat corespondenților acestor trei raioane că le-a abandonat: a rămas, parcă, în raport cu „Direcția de Siguranță Publică" a acestora, și de aceea în toate cele ulterioare. corespondența cu aceste trei districte rămâne acesta este papa
da?
menowappe. Circumstanțele care au determinat societatea să pretindă că păstrează numele au fost că cei trei cetățeni care corespondau în aceste trei districte erau cunoscuți a fi extrem de înflăcărați și ostili doar guvernului; nu erau dispuşi să se certe doar cu regalismul. A le anunța că s-a hotărât să se limiteze la un război împotriva acestui partid ar însemna ca membrii cercului democratic să devină suspicioși în ochii lor, să provoace acuzații de lașitate, inconsecvență și inconstanță. Prin urmare, membrii acestei societăți au decis să nu jignească acești trei corespondenți și să-i lase să se gândească că totul rămâne la fel. Nu a contat, pentru că corespondența ulterioară le-a schimbat activitatea și a redus-o la același nivel cu ceilalți corespondenți. Era aceeași corespondență, cu singura diferență că aveau voie să numească societatea centrală, ca și până acum, „Directorul Siguranței Publice", în timp ce pentru alții era înlocuită cu denumirea de „Societatea Democraților".
Nu am răspuns ieri la două obiecții private ridicate de cetățeanul Vieillard în legătură cu apărarea mea personală.
Cu o ocazie, el a remarcat că nu a găsit nicio corespondență în sprijinul afirmației mele că acțiunile Societății Democraților au fost îndreptate în principal împotriva intrigilor regalismului și spre pregătirea rezistenței împotriva acestuia în cazul în care acesta trecea la ofensivă. În sprijinul acestei remarci, el a citat extrase din trei sau patru litere, a căror limbă era puternic ostilă guvernului.
Răspund că, în apărarea mea, am dedicat un întreg capitol extraselor din corespondența și comentariilor acestor extrase, prin care am dovedit existența unor conspirații constante din partea lui Clichy, legate prin legături ascunse cu acțiunile și intențiile lui. emisari ai lui Ludovic al XVIII-lea.

A doua obiecție este că în copiile scrisorilor citate în mod egal de el și adresate personal celor patru agenți, acestea sunt adresate nu în numele Societății Democraților, ci în numele Comitetului pentru Siguranța Publică, contrar afirmației mele că numele „Director” a fost înlocuit cu „Societatea Democraților”. „. ·
Așa am răspuns la această obiecție la începutul apărării mele. Această parte a scăpat în mod clar atenția cetățeanului Viépard:
„Neîntemeiată este obiecția că în exemplarele scrise de mâna mea, care sunt în pachete, titlul „Societatea Democraților” nu se vede nicăieri, ci peste tot „Directorul spațiului public”. Acest lucru este explicat simplu. Ideea este, așa cum tocmai am spus, că trebuiau făcute trei copii cu titlul care a fost adoptat inițial. Societate; cel care a scris exemplarul original a pus titlul „Directorul Mântuirii Publice”. Și apoi a rămas doar verbal
438
se incurca cu scribul, fara sa dea macar acest ordin pe hartie, ca dupa primele trei exemplare sa faca asa si asa un numar de exemplare cu titlul „Societatea Democratilor”.Ce ma priveste, de vreme ce am copiat doar din primele exemplare. , a trebuit să copiez exact — „Direcția Mântuirii Publice”.
Nu trebuie încercat să tragem prea multe concluzii din faptul că numele de familie a fost păstrat în mai multe exemplare curate făcute pentru a rămâne în Societate. Această societate s-ar putea, sub influența unei mici vanități, să se laude în continuare cu un asemenea nume, apropiat și echivalent cu numele „Directorul Opiniei Publice”, care i s-ar potrivi de minune.Dar o astfel de mică slăbiciune este ca multe alte slăbiciuni din pe care nimeni nu este liber. Nu poate fi ridicat la o crimă”.

PARTEA A TREIA

Cetăţeni ai juriului!
În ședința de ieri, am schițat cea mai mare parte a celei de-a treia secțiuni, principală, a discursului meu, dedicată analizei tuturor documentelor prezentate ca ceea ce trebuia să activeze așa-numita conspirație. Am stabilit că nu a existat organizare, nu a existat niciun temei pentru acuzație, nu a existat nicio execuție, nu a existat nici un scop penal, așa cum arată acuzarea. Am povestit ce s-a întâmplat cu adevărat: corespondența obișnuită, al cărei scop era să revigoreze spiritul republican, să observe intrigile regalismului, să reziste planurilor sale nestăpânite și să întocmească câteva planuri de rezistență în cazul unui atac care a amenințat atât de serios încât părea inevitabil. Voi continua acum să prezint dovezile mele în sprijinul acestui adevăr, începând prin a lua în considerare corespondența cu mulți cetățeni care locuiesc în districtele Parisului. Analizând această corespondență, voi demonstra că este doar consecința logică a planului anti-royalist adoptat în final și a implementării acestuia.
Procurorii în „Raportul” lor au precizat că s-a stabilit că agentul sectorului 1 ar fi acceptat prima instrucțiune, deoarece într-o scrisoare a 4 Floreal (document nr. 11 al fasciculului 21, p. 162, volumul unu) i se reproșează inevitabilitatea. Dar această scrisoare dovedește doar că în acest district a fost trimisă o instrucțiune anti-royalistă. Această scrisoare se termină astfel: „Rețineți că rămâne valabil ceea ce ați putea citi în INSTRUCȚIUNI ANTERIOARE, și anume: „dacă vă dovediți a fi o persoană rău intenționată, vă putem distruge, dar nu ne puteți face rău.” În scrisoare , această frază este

subliniată și cuprinsă între ghilimele, ceea ce arată că este copiată textual de la prima instrucțiune trimisă.
439
de către tine care ai precedat-o: „S-ar putea să fi citit în PRIMELE INSTRUCȚIUNI”. Dar oricât am răsfoi instrucțiunile care au urmat proiectului de creare a Directorului Insurgenților, nu îl vom citi la propriu: „dacă te dovedesc a fi o persoană rău intenționată, te putem distruge, nu ne poți face rău”. Prin urmare, în această zonă a fost trimisă o altă „prima instrucțiune”.
Apoi, Morel, acuzat în același dosar, este creditat ca fiind agent sau corespondent pentru arondismentul 1.
1. Pentru că numele lui este trecut sub numărul 1 pe unele dintre listele care se presupune că sunt liste de agenți. Dar chiar dacă acest lucru s-ar admite, din ea nu s-ar putea trage nicio concluzie împotriva lui Morel, deoarece în lista reprodusă la pagina 239 a volumului doi apare corespondentul, sau agentul, Baptiste Morel, în timp ce numele celui care este acuzat aici. este – Nikola.
2. Morel este creditat cu titlul de agent, sau corespondent, al arondismentului 1, pe motiv că scrisoarea celui de-al 4-lea Floreal (p. 162, volumul unu) se referă incontestabil la el, deoarece oferă câteva detalii referitoare la personalul său personal. treburilor în comuna Champ. , și în același timp confirmă că este corespondent. Dar, în primul rând, Morel v-a spus că nu a primit deloc această scrisoare. Apoi v-a dovedit pe deplin că afacerile sale private din comuna Shan erau cunoscute de toți prin publicitatea pe care au primit-o în ziare, în special în Oratorul plebeu, și că, din moment ce avea reputația de patriot zelos, este posibil. pe care Adunarea Democraților l-a considerat, de parcă el ar fi fost recrutat pentru a lucra pentru această societate; acest lucru este cu atât mai probabil cu cât, după cum arată documentele, această societate și-a manifestat încrederea doar prin intermediari, fără a comunica direct cu corespondenții săi, cu cât pentru păstrarea secretului era necesar ca aceștia să nu cunoască membrii asociației centrale.
3. Morel este creditat cu titlul de agent, sau corespondent, al sectorului 1, deoarece într-un pachet de documente referitoare la sectorul 1 erau două note scrise de mâna sa. Dar aceste note nu sunt în niciun caz sub formă de scrisori sau corespondență. Morel a explicat, și probabil va repeta, cum și în ce circumstanțe le-a schițat. Atunci clasificarea și inventarierea acestor două note nu este făcută de el, iar comparația întreprinsă aici nu dovedește nimic despre el.
4. În cele din urmă, Morel este creditat cu titlul de agent sau corespondent al districtului 1, deoarece o copie oficială a instrucțiunilor în numele Directorului Insurecționar și o serie de alte copii ale corespondenței ulterioare cu însemnări pe verso „sc. Mor.", care a fost citit ca "I arondisment, Morel". Dar, deși nu este greu să refaceți Mor. în Morel, aceasta încă nu dovedește nimic despre acuzatul Morel, deoarece nu înseamnă încă identitatea persoanelor și apoi confirmă că
440
au refuzat să trimită instrucţiuni în numele directorului Insurecţional, al cărui proiect a fost păstrat doar ca document istoric şi curios.
Circularele ulterioare incluse în același pachet au fost păstrate din aceleași motive. Ele poartă titlul „Directorul Mântuirii Publice”. Cert este că erau destinate unuia dintre acele trei districte, în privința căruia, așa cum am spus deja, au fost, parcă, obligați să păstreze

această denumire. Poate că o a patra copie a tuturor acestor circulare a fost făcută pentru a păstra un set complet al acestora. Inscripțiile „1 ca. Mor., scrise de mâna mea, mi-au fost dictate din greșeală, pentru că la un moment dat se credea că sectorul 1 este unul dintre cele trei la care urmau să se trimită lucrările intitulate „Directorul Mântuirii Publice”.
Din toate aceste explicații rezultă că ar fi putut fi trimisă numai o instrucțiune anti-regalistă arondismentului 1 și că nu s-a dovedit că învinuitul Morel ar fi fost corespondent pentru acel arondisment.
Procurorii au susținut că agentul sectorului II a primit și a acceptat un comision de la Direcția Insurecțională. Nu voi contesta asta. Acesta este unul dintre cei trei corespondenți pentru care a trebuit păstrat numele Director al Salvarii Publice, el însuși a confirmat acest lucru în trei scrisori, la care s-a redus corespondența. Este unul dintre cei trei care au primit prima schiță a instrucțiunii, la rubrica Directorului Insurecționar, înainte ca acesta să fie schimbat și întors doar împotriva regalismului. Dar scrisorile trimise lui aveau întotdeauna același spirit și aceeași direcție ca toate celelalte; diferă doar prin titlu.
Nici măcar nu s-a încercat să verifice cine ar putea fi corespondentul arondismentului 2. Listele folosite pentru a identifica alți corespondenți indică Bodman. Dar această indicație este considerată insuficientă aici. Bodman nu este inclus în rechizitoriu.
Procurorii au susținut că și agentul sectorului III a primit și a acceptat un comision de la „Direcția de Siguranță Publică”, deoarece printr-o scrisoare din 25 Germinal (document nr. 9, pachetul 10, p. 140, volumul doi) acesta se spune: „Dacă nu te-ar fi cunoscut înainte de a avea încredere în tine, atunci raportul tău din 22 ne-ar fi dovedit că te-am ales cu succes...”. Dar în toate lucrările acestui corespondent, dintre care sunt opt, cuvintele „agent” și „direcție” nu apar niciodată. Prin urmare, rapoartele sale nu au fost întocmite pe aceste motive. Prin urmare, a primit instrucțiuni numai de la Societatea Democraților, referitoare la măsurile îndreptate împotriva regaliștilor.
Menesci a fost adus în calitate de acuzat ca fiind unul dintre corespondenți, iar acest lucru se bazează numai pe analogia dintre districtul III, la care se referă această corespondență, și faptul că numele său apare sub nr. 3 în mai multe
441
liste numite „Liste de agenți*”. Când în cursul cercetării judecătorești, la ședința Germinalului 19 s-a avut în vedere activitatea lui Menes, nu au existat lucrări de comparare și verificare a identității scrisului de mână. La ședința Germinalului 28, s-a susținut că au fost găsite astfel de hârtii. Însă ambii experți ai Curții Supreme au fost nevoiți să declare că au găsit identitate și asemănare doar în câteva litere mari, iar scrierea de mână în care au fost scrise majoritatea lucrărilor s-a dovedit a fi cu totul diferită. În consecință, nici măcar nu s-a dovedit că Menessier a fost corespondent pentru Societatea Democraților.
Procurorii au susținut că agentul arondismentului 4 a primit și acceptat un comision de la „Direcția de Siguranță Publică”... Răspund la fel ca la întrebarea despre corespondentul arondismentului 2. El a fost unul dintre cei pentru care a fost necesar să se păstreze titlul „Direcția Mântuirii Publice”, ceea ce se reflectă în toată corespondența sa, deoarece a primit de fapt primul proiect al instrucțiunii cu această rubrică înainte de a fi înlocuit cu titlul

„ Democrații de societate” și până la corectarea sensului textului în direcția exclusiv împotriva regaliștilor. Dar lucrările anterioare adresate acestui corespondent au fost susținute în acest spirit și direcție. Se potriveau exact cu hârtiile trimise altor corespondenți. Se deosebeau doar prin titluri.
Buen a fost adus în calitate de acuzat ca fiind unul dintre corespondenți, doar pe baza analogiei dintre arondismentul 4 la care se referă această corespondență și faptul că numele său apare la nr. 4 pe anumite liste numite „Lista agenților”. S-a decis stabilirea identității scrisului de mână cu ajutorul martorilor. Aceștia au fost extrași dintre membrii instanței de judecată a secției Marchais, unde era judecător și unde l-au înlocuit în timpul reacției căreia i-au fost susținători! În ceea ce privește Buin, acești martori sunt cu atât mai suspicioși cu cât toți sunt creaturi ale actualului judecător de pace, Herbaud de Pavo, pe care Buin l-a înlocuit după 10 august și care l-a înlocuit pe Buin după 9 Thermidor, a fost arestat pe 13 Vendemière ca conducător al rebelilor regaliști ai secției și marcat drept regalist înflăcărat la pagina 125 a volumului al doilea. Și acum prietenii, făpturile, asociații unei astfel de persoane ar trebui să devină, repet, martori foarte suspicioși în raport cu Buen. Și totuși trei din șapte nu au recunoscut scrisul de mână; unul, al patrulea, a presupus că va afla; doi au mărturisit că scrisul de mână părea să fie al lui și doar unul a spus că este profund convins de acest lucru. Care este prețul mărturiei unor oameni plătiți de guvern, gata să arate orice? Nu este nimic mai îndoielnic decât verificarea identității scrisului lui Buin de către șapte martori, de care doar unul este profund convins. Astfel, nu s-a dovedit că Buen a fost corespondentul Societății Democraților pentru arondismentul 4.
Procurorii au susținut că agentul sectorului 5 a primit și a acceptat un comision de la Direcția Mântuirii Publice, deoarece într-o scrisoare nedatată (document nr. 1, pachetul 17, f. 104 al al doilea volum) scrie: în legătură cu patrioții din Lyon și din alte departamente; suntem conștienți de lucrarea pe care, după cum raportați, ați făcut-o cu privire la cea mai importantă parte a instrucțiunilor voastre, și anume la amenajarea locuințelor fraților noștri din alte locuri. Dar acest lucru demonstrează din nou exact opusul a ceea ce acuzatorii au vrut să extragă din aceasta. Întrucât se vorbește despre instrucțiuni, dintre care cea mai importantă parte a fost asigurarea de locuințe pentru refugiații din Lyon și din alte departamente, prin urmare, acestea nu au fost instrucțiuni întocmite după apariția proiectului de creare a unui director de insurgenți, care nu privea. problema asta deloc. Așadar, acestea sunt instrucțiunile „Societății Democraților”, ale cărei intenții în acest sens nu pot fi denigrate în niciun fel. Ospitalitatea arătată victimelor masacrelor regaliste din Lyon și alte comune din Sud a fost o consecință firească a principiilor umanității care pretindeau o societate democratică și era pe deplin consecventă cu intenția sa de a conduce toate eforturile oamenilor cinstiți îndreptate împotriva ticălosul clic al regalist, care a devenit cel mai dezgustător flagel când a lovit pământul. Chiar dacă lăsăm deoparte principiile fraternității, prin ele însele sunt destul de capabile să conducă acea parte a poporului care și-a păstrat moralitatea; dacă doar interesele Partidului Republican ar fi luate în considerare... era firesc să se asigure, în fața clicei brutale a regaliștilor, sprijinul celor care suferiseră cel mai mult de pe urma ei. Și asta cred că este o justificare suficientă pentru îngrijorarea cu privire la adăpostirea refugiaților din departamente. '

Așa se explică și scrisoarea, care este singurul document al pachetului
al 9-lea, intitulat „Locuitori ai departamentelor, cu ședere la Paris”.
Copia acestui singur document de la pagina 243 a primului volum nu are
un număr exact; este indicată doar luna – germinal. Se adresează lui B.
din Lyon 67'. În acest proiect de copie a scrisorii, citim următoarele
cuvinte foarte remarcabile: „Instrucțiunile conținute în documentul
atașat pentru agenții districtelor pariziene vă vor fi utile în
calitate de AGENT MENTOR AL REFUGIAȚILOR PATRIO LYONIAN care locuiesc
la Paris”. Acestea sunt cuvinte valoroase: „MENTORUL... al patrioților
lioniani...”. Iată, în sfârșit, dovada incontestabilă că ultimele
instrucțiuni adoptate s-au ocupat doar de „îndrumarea opiniei publice”
atât a patrioților din Paris, cât și a patrioților din departamente.
Restul scrisorii lui B. din Lyon se referă exclusiv la problema
ospitalității, care ar trebui acordată republicanilor din Lyon care au
fugit la Paris pentru a scăpa de persecuțiile crude și crimele
nepedepsite din afară.
44 3
urmăritori ai contrarevoluției, ale căror acțiuni întâlnesc nu numai
conivență, ci aproape aprobare. Așadar, era vorba de o faptă bună, care
nu a fost niciodată imputată oamenilor din niciun partid, care puteau
întotdeauna, fără teamă de nimic, să ofere refugiu prietenilor
persecutați. Persecuția la care au fost supuși Lyonii și toți
republicanii din Sud a fost unul dintre motivele importante, destul de
legitime, de nemulțumire. Mai rețin că această acuzație nu s-a repetat,
întrucât din circumstanțele cauzei reiese că nu a existat niciun
răspuns. Nici măcar nu s-a putut continua cu acest caz, întrucât
absența unei date în acest document unic al celui de-al 9-lea pachet și
absența oricărui răspuns sunt dovezi suficiente că nici măcar nu a fost
trimis nimic.
Mă întorc în sectorul 5:
În toate celelalte privințe, în corespondența acestui district nu
există nimic care să dovedească că cel care l-a condus cunoștea vreun
„Director” și că se considera „agent”. Nu a folosit niciodată acele
două cuvinte nicăieri. Prin urmare, trebuie să presupunem că adunarea
democratică nu a folosit niciodată aceste cuvinte în corespondență cu
el, că el a văzut doar cuvintele „Societatea Democraților” în rubricile
instrucțiunilor și a altor documente, a căror esență s-a redus la
întrebarea ce anume ar trebui luate măsuri împotriva regalismului.
Guillam a fost adus în calitate de acuzat în calitate de corespondent
pentru acest district 5 numai pe motivul „că există o oarecare
aparență” că numele său apare pe locul 5 în mai multe liste numite
„Liste de agenți”. Spun că există doar o oarecare aparență că pe aceste
liste figurează numele lui de familie, deoarece în cadrul dezbaterii
judiciare s-a ridicat o obiecție rezonabilă că ar putea fi și o
abreviere a numelui de familie Hillemá, care se scrie exact la fel, dar
cu adăugând două litere la sfârșit. Acest lucru este cu atât mai
probabil cu cât numele lui Guilemmy se găsește la pagina 81 a celui de-
al doilea volum de documente, într-una din însemnările fragmentare pe
care le-am făcut pentru memorie și al căror conținut aproape că nu-mi
amintesc acum. În cursul dezbaterii juridice, ni s-a spus că nu există
niciun indiciu că numele Gilem ar fi o abreviere, deoarece acesta ar fi
singurul caz de abreviere. Acest lucru nu este absolut adevărat. În
lista plasată la pagina 135 a primului volum, același nume de familie
apare într-o formă și mai prescurtată: Gil.
Improbabilitatea afirmației că Guillem a fost corespondent pentru
arondismentul 5 se transformă într-o imposibilitate totală atunci când

se constată că corespondența acestui arondisment nu este scrisă de olograful lui și când însuși președintele admite că învinuitul Germain, care declară că este scrisul lui de mână, nu era acest agent. După cum se știe, Germain a explicat prin ce fatidică confluență de împrejurări a devenit copistul acestei corespondențe; prin ce fel de intrigi a căzut de fapt în mâinile unuia dintre acei ofițeri ciudați de atât de departe
444
Tabăra zgomotoasă Grenelle asociată cu Koshop, pe care-l găsești în toate căutările insidioase; şi prin ce altă fatală confluenţă de împrejurări au revenit originalele aceluiaşi Cauchon, care la acea vreme nu a demascat deloc conspiraţia pe care o dezvăluiau aceste documente. Dar să lăsăm continuarea acestor replici până în momentul în care vorbim despre provocările secrete ale Cauchonilor, Griselilor și altora.
Prin urmare, este mai mult decât îndoielnic că Guillam a fost corespondentul Societății Democraților pentru arondismentul 5.
Procurorii au susținut că agentul sectorului VI a primit și a acceptat comisia „Direcției de Siguranță Publică”, deoarece printr-o scrisoare din 26 Germinal (document nr. 11, pachetul 16, p. 100 din volumul II) acesta se spune: th, care ne-a multumit. Dar aceasta nu seamănă deloc cu instrucțiunile care au urmat „proiectului de a crea un director insurecționar”. Corespondentul acestui district nu folosește niciodată cuvintele „director” sau „agent”. Prin urmare, din nou, pare probabil că aceste cuvinte nu i-au fost comunicate și că a primit doar o instrucțiune anti-regală emisă în numele Societății Democraților.
Claude Fiquet a fost adus în calitate de inculpat, ca presupus unul dintre corespondenți, numai pe baza analogiei dintre arondismentul 6 și a faptului că numele Fiquet (fără nume) apare la numărul 6 în mai multe liste numite „Liste de Agenți”. În cursul cercetării judecătorești nu au fost prezentate documente cu privire la problema stabilirii identității scrisului de mână. Dubiul afirmației acuzatorilor în acest caz este subliniat de faptul că sub nr. 6 în așa-numitele liste sunt două nume unul lângă altul: Van, sau V an ne k, lângă Fike. Prin urmare, este complet neclar cine ar putea fi corespondentul „Societății Democraților” din sectorul 6.
Procurorii au susținut că agentul arondismentului 7 a primit și acceptat un comision de la „Direcția de Siguranță Publică”, în baza unei scrisori adresate acestuia din 26 Germinal (p. 22 din pachetul din 22, p. dacă am fi nu te-am cunoscut înainte de a avea încredere în tine, raportul tău din 19 ne-ar fi convins că am făcut ceea ce trebuie alegându-te. Nu putem decât să vă recomandăm să vă continuați activitățile cu același zel și la fel de activ ca până acum.” Această scrisoare nu precizează nimic, nu arată ce instrucție a primit corespondentul acestui raion, dar am spus deja că în scrisorile sale s-a referit constant la „Direcția de Siguranță Publică”, și am indicat că „în ceea ce privește el Voi da la fel răspunsul este același ca și pentru corespondenții raioanelor II și IV. Cel despre care vorbesc acum a fost; al treilea și ultimul dintre cei în privința cărora a fost involuntar necesar să se rețină denumirea „Directorul Mântuirii Publice” din motivul deja indicat, că așa i-a adresat întotdeauna în toate mesajele sale, având în vedere faptul că
445
a primit primul proiect de instrucțiune la această rubrică, înainte de a fi înlocuit cu rubrica „Societatea Democraților”, înainte ca textul acesteia să fie corectat și îndreptat exclusiv împotriva partidului

regalist. Dar mesajele ulterioare adresate acestui corespondent au fost mereu susținute în acest spirit și în această direcție. Erau în mod pozitiv aceleași cu mesajele trimise altor corespondenți. Se deosebeau doar prin numele asociației republicane, puse în antetul fiecăruia dintre ei.
Există o împrejurare legată de acest corespondent al districtului 7, care poate fi considerată o foarte mare ciudățenie a acestui proces. Acest corespondent pare a fi la fel, și chiar mai celebru decât oricare dintre persoanele învestite cu acest titlu și, pe baza acestei prezumții, aduse în calitate de inculpați. Scrisul de mână este cunoscut din documentele în sine. Dacă există vreun mare criminal în sistemul de urmărire penală, acesta este. Între timp, nu este implicat ca acuzat... Nu este acuzat, nici el, nici persoana pe care a pus-o lângă el, pe care se pare că și-a făcut colaboratorul foarte activ, foarte curajos și hotărât, deși prin curaj, seriozitate și cruzimea intențiilor lor, consemnate și reflectate în documente, ei erau cei care puteau fi considerați ca dând cazului cea mai mare asemănare cu o conspirație reală. Examinând cu atenție această împrejurare, putem ridica cea mai mare parte a vălului nelegiuirii care ascunde în mod misterios diferitele laturi ale imaginii dezgustătoare a capcanei Floreal.
Am spus că corespondentul arondismentului 7 era la fel de celebru, și chiar mai celebru, decât cei care trebuiau învestiți cu același titlu și care au fost aduși ca inculpați pe baza acestei presupuneri. Am adăugat că scrierea lui era cunoscută din documentele în sine... Numele Paris, nr. 7, în listele date ca „liste de agenți” ar putea fi considerat, ca și în relație cu multe altele, o dovadă suficientă că era un corespondent al raionului VII . A mai fost o sugestie. Există o scrisoare din 19 vantoza, despre care am menționat-o deja la începutul apărării mele. Am dovedit că acest document nu poate avea nimic de-a face cu conspirația: este o scrisoare scrisă mult mai devreme decât timpul căruia i se atribuie conspirația și mi se adresează personal. Nu are nicio legătură cu corespondența din sectorul 7, deși s-a dovedit a fi în actele care îl compun. Nu are nimic de-a face cu ele, cu excepția faptului că este scris de aceeași mână ca și documentele acestei corespondențe. Se referă la un singur eseu despre Belgzi și disputa asupra vechilor frontiere. Autorul eseului a intenționat să împartă 800 de exemplare între membrii atât ai Sovietelor, cât și ai Directorului și mi-a cerut să corectez stilul manuscrisului și apoi să-l imprim pe cheltuiala lui. Dar această scrisoare este semnată cu litera P. Editorul celor două volume de rechizitori a avut grijă să dea o notă cu privire la această scrisoare IL, declarând că a fost fa-
446
Milia Paris. El nu numai că a afirmat că acest nume de familie era al șaptelea din unele liste trecute drept liste de agenți, dar, urmând obiceiul de a lua vizibilul pentru real, nu s-a temut să afirme direct în nota sa că acest Paris „a fost trecut ca fiind un agent al sectorului VII în toate listele de 12 agenţi din acte. Aceasta este, desigur, o afirmație foarte riscantă. La urma urmei, este posibil ca scrisoarea semnată de P., scrisă cu aceeași scriere de mână ca și corespondența districtului 7, să nu aibă nicio legătură cu numele Paris, aflat sub nr. 7 în listele care sunt considerate liste. a agenților; și nu intenționez deloc să fiu de acord aici că acest P. înseamnă Paris. Dar, până la urmă, aceste coincidențe sunt mai puternice și mai convingătoare decât cele care au stat la baza acuzării multor alte persoane. Pare inexplicabil că Parisul nu este acuzatul,

Paris, care este numit în decretul Directorului Executiv al 19 Floreal. Același Paris pe care Grisel îl acuză că a participat la așa-zisa întâlnire din 20 de la Massar!

În plus, am spus că dacă au existat infractori majori, în sensul că o înțelege procuratura, atunci ei erau corespondentul sectorului 7 și un complice ales de acesta, în aparență mândru și puternic; acesta din urmă este ceea ce corespondentul numește generalul Gagne. Iată, în termeni cei mai generali, cele mai mari exploatații ale ambelor.

Corespondentul (document nr. 23, pachetul 22 din Germinal 25, p. 227 al volumului al doilea) scrie: „Ai nevoie de generali; Îți voi arăta generalul Gagne (de care pot fi responsabil). Trăiește etc...”

(document nr. 21 din 29 Germinal, p. 225): „Tiranii noștri au organizat o companie de ucigași, plătiți cu generozitate și înarmați cu pumnale, care să-i salveze de scriitori energici: numele de cei care sunt deja cunoscuți pe cine vor să fie primii să cinstească cu o coroană de martir, iar voi, bineînțeles, ghiciți cine anume... ”(documentul nr. 19 din 5 Floreal, p. 222). „Ei asigură că soldații... au decis să scape de superiorii lor, din ambele Consilii ale Directorului; ca au declarat in sfarsit ca a sosit momentul sa explodeze bomba si ca totul ar trebui terminat pe 8 a lunii curente.

Și acum să ne uităm la insinuațiile unui complice, imaginarul general Gagne (documentul nr. 14, pachetul 22, 12 Floreal, p. 211 al celui de-al doilea volum): „Depozitele din Vincennes și Meudon pot fi surprinse în două moduri, prin forțat sau luat prin surprindere. În ambele cazuri, este necesar să începem prin a clarifica poziția la aceste porți. Acest lucru se poate realiza trimițând acolo mulți cetățeni de încredere pentru a sonda paznicii, a afla din câți oameni este format, care sunt părerile lor; este de dorit ca acești cetățeni să fie în uniformă militară, pentru că soldații au încredere în armată mai mult decât în alții. Acești cetățeni vor trebui să fie trimiși la momente diferite pentru a vedea dacă rapoartele lor se potrivesc și sunt adevărate. Apoi, dacă poți ridica câțiva oameni care sunt suficient de curajoși și deștepți, va trebui să încerci să afli parola și apoi să trimiți

447

pune cel putin la fel de multi oameni ca paza depozitul cu ordin fals de schimbare a garda. Această operațiune urmează să fie efectuată în cel mai mare secret, participanții săi să explice scopul doar la sosirea la punctul de adunare, care nu trebuie să fie departe de postul de capturat și către care ar trebui să meargă pe căi diferite. Cât despre capturarea unui post cu forța, este mult mai dificil. Este necesar să se știe nu numai ce forțe are protecția acestor depozite, atât moral, cât și fizic, ci și ce forțe sunt situate în vecinătate pentru a le proteja; trimite acolo un detașament de forță cel puțin egală, sub comanda unui comandant calificat, capabil să exploateze împrejurările, și sprijinit de un alt detașament. În cele din urmă, dacă s-ar putea strânge informații mai detaliate despre scenă, ar da instrucțiuni mai detaliate.

Și iată o altă propoziție a aceluiași autor, nu mai rea decât cea anterioară:

(Documentul nr. 4, Floreal 15, p. 187): „M-am întâlnit astăzi cu generalul Gagne. Mi-a spus ce măsuri ar trebui luate pentru a captura ambii sovietici, deoarece nu există nicio certitudine cu privire la comportamentul trupelor. Consider că este important să vă informez despre aceste măsuri. El crede că spectacolul ar trebui să fie în zori; că, întrucât trupele de gardă nu vor vedea adunați reprezentanții

autorităților, nu vor rezista; că ar fi important să se plaseze un paznic la intrarea pe fiecare pod, pe fiecare stradă care duce la Place de Carousel și la Tuileries, pentru a preveni o astfel de întâlnire; că trebuie confiscate și locuințele miniștrilor pentru a întrerupe orice comunicare cu Directoratul; păzește toate ieșirile din Palatul Luxemburg, chiar și cele subterane, precum și grătarele; este important ca în fiecare dintre aceste posturi șeful să fie o persoană de încredere și întreprinzătoare; ca în mulțime să fie oameni bine înarmați care să tragă în orice deputat care ar vrea să apară pe străzi sau în alte locuri în costumul de adjunct al său și să influențeze oamenii și trupele ; este deosebit de important să-i capturați pe cei care sunt capabili să comandă forțele armate și să nu permiteți, sub niciun pretext, acumulări de chouani, muscadeni și negustori bogați.
Cetăţeni ai juriului, când ajungem la problema aşa-ziselor mijloace de realizare presupuse regasite în planurile inculpaţilor din dosarul Floral, voi arăta că aceste mijloace se rezumă practic la propunerile acelor doi bărbaţi despre care tocmai v-am spus; și cu toate acestea nu vezi acești oameni aici! Nici măcar nu le vedeți numele pe rechizitoriu! Iar cel care este considerat corespondent al sectorului 7, cel căruia îi indică „analogia” procurorilor de stat (adică faptul că în listele care nu se bucură de preferință, numele său se află sub nr. 7) ca atare. un corespondent - într-un cuvânt Paris, gândit, permiteți-mi să vă reamintesc din nou,
448
în decretul Directorului lui 19 Floreal! Și este acuzat că a fost prezent la așa-zisa întâlnire din 20 de la Massar! Iar Grisel a considerat necesar să spună că abia atunci, pe 20, l-a întâlnit! Iar corespondentul raionului IX a scris: „Între voi sunt trădători” (p. 308 din primul volum). El a adăugat: „Guvernul este la curent cu tot ceea ce fac patrioții”. Câte juxtapuneri apar aici, care vor deveni și mai izbitoare când va fi vorba de chestiunea provocărilor și provocatorilor, a lui Griselle, Cauchonne, Carnot, Romainville și complicii lor!...
Procurorii au susținut că agentul sectorului VIII a primit și a acceptat o misiune de la „Direcția de Siguranță Publică”, iar acest agent era Kazin, unul dintre acuzați, care a recunoscut că este corespondent pentru „Societatea Democraților”. . Aici o coincidență întâmplătoare a făcut un mare serviciu procurorilor. Este, fără îndoială, o coincidență aici: sectorul 8 și numărul 8, sub care în liste apare denumirea Kazzn, cărora li se dă denumirea de „liste de agenți” a așa-numitei „Direcției de Siguranță Publică”. Dar această coincidență nu este altceva decât un accident, care nu dovedește nimic nici în cazul în general, nici în special în raport cu Kazin. Acesta din urmă v-a confirmat dumneavoastră, cetățeni ai juriului, faptul că exista o instrucțiune cu titlul „Societatea Democraților”, că nu a văzut și nici nu cunoștea pe alții și că a procedat conform acestei instrucțiuni și a considerat-o de datoria lui. să acţioneze exclusiv împotriva regalismului. El v-a dat explicații foarte rezonabile cu privire la toate aceste documente, demonstrând că ele au drept scop exclusiv luarea de măsuri de precauție împotriva acelor îngrădiri care amenințau libertatea din partea vendémieriştilor și a asasinilor regali. Cuvintele „director”, „agenți” îi erau necunoscute. El folosea uneori cuvântul „directori”, pentru că credea că membrii „Societății Democraților”, cu care întreținea o corespondență, păreau să „conducă opinia publică” în spiritul bunelor principii republicane, a căror predicare era cu atât mai necesar pentru că ticăloșii predicatori ai

tuturor tiraniilor din Pe vremea aceea au încercat cu furie să impresioneze poporul cu principii opuse.
Procurorii au susținut că agentul sectorului IX a primit și a acceptat un comision de la „Direcția de Siguranță Publică”, motivul principal pentru aceasta fiind prezența primului proces-verbal de la acest okrut, care constituie documentul nr. 3 al pachetului 13. , pagina 307 a primului volum. Un alt motiv este analogia dintre semnătura lui D., care se află sub raport, și numele Dere, înscris la nr. 9 în acele liste care se presupune că sunt „liste de agenți”. Dar această analogie părea, aparent, nu foarte convingătoare, deoarece Dere nu apare în rechizitoriu. Nici un alt agent din Districtul IX nu este menționat acolo. .
9 lire sterline Gracchus Babeuf. v. ICH 44A
Adevărat, lângă numele Deray în presupusele liste de agenți se află și numele Vacre.Dar dacă Vacre apare în rechizitoriu, nu este pentru că este acuzat de faptul că el, ca și Dere, ar putea fi agent sau corespondent.
IX . De ce este numele lui de familie lângă numele de familie Dere în așa-numitele liste? Nu există aici nicio analogie cu semnătura lui D., pe care o găsim la sfârşitul documentelor referitoare la acest district. Prin urmare, afirmația că listele sunt „liste de agenți” devine din ce în ce mai îndoielnică!
Oricine a fost însă corespondentul raionului IX, nu găsește în niciun document că ar fi cunoscut „Directorul”, sau „agenții”. Analiza a tot ceea ce provine de la el, efectuată în timpul procesului, demonstrează în egală măsură că a acționat în strictă conformitate cu instrucțiunile date de „Societatea Democraților” într-o direcție ostilă doar regalismului, ale cărui intrigi erau evidente și care au fost considerate pregătite pentru atac.
Procurorii nu au încercat să stabilească dacă a existat un agent sau dacă a existat corespondență activă
X , și nu există documente ale unei astfel de corespondențe în dosar.
Aici iese la iveală o împrejurare, care arată cât de ușor a dat naștere Procuraturii la speculații nesfârșite și cât de inevitabil a fost obligată să se încurce în asemenea condiții: din singurele două documente care alcătuiesc pachetul districtului X (p. 298 și 299). din primul volum), s-au dorit să deducă dovezi că pentru acest district ar fi trebuit numiți doi corespondenți, unul după altul, dar în același timp a trebuit să se admită că nici unul dintre ei nu a fost numit. Cum, după aceea, s-au angajat să stabilească cine era corespondentul altor raioane, când nici un singur document de corespondență nu dădea aceleași informații despre nume? Trebuie să recunoaștem că s-a dat dovadă de o frivolitate extremă atunci când își permiteau să spună: Cutare și cutare erau corespondenți.
Procurorii au susținut că agentul sectorului XI a primit și a acceptat o misiune de la „Direcția de Siguranță Publică”; se bazează pe o scrisoare (Documentul nr. 6, Pachetul 11, 25 Germinal, p. 291, Volumul Unu), care conține următoarele cuvinte: „Ultimul dumneavoastră raport mi-a făcut cea mai mare plăcere. Multe considerații excelente pe care le-ați expus vor fi folosite...”. Dar din nou, nimic din această scrisoare sau din niciunul din celelalte documente de corespondență din districtul 11 nu dovedește că cel care a condus-o cunoștea vreun „Director” sau vreun „agent” și că s-a opus oricărui alt dușman decât regalismul. Totul sugerează din nou că a urmat instrucțiunile de la

„Societatea Democraților”, al cărei scop este să se protejeze de planurile susținătorilor coroanei.

J. Bodson a fost adus în calitate de acuzat, după cum se presupune

450

unul dintre corespondenți, pe baza analogiei dintre arondismentul 11 de care aparține ea și a faptului că numele său apare la numărul 11 pe unele dintre listele numite „liste de agenți”. Ei au vrut să susțină această analogie cu o referire la identitatea scrisului de mână, care s-a dovedit astfel: la pagina 52 a volumului al doilea se află o scrisoare de la mine din 9 Ventose IV, adresată lui Joseph Bodson. În continuare, la pagina 55, se află o scrisoare de la 12 vantoza, aparent o replică la cea anterioară, semnată de inițialele J. B. Toată corespondența din sectorul XI este scrisă cu același scris, iar instanța a concluzionat din aceasta că aceste scrisori, fără îndoială provin de la Joseph Bodson. Dar, când am vorbit pe larg despre aceste documente în acea parte a apărării mele care se referea la tot ceea ce a precedat presupusul moment al începerii presupusei conspirații, i-am explicat că Joseph Bodson a fost într-adevăr autorul scrisorilor adresate mie personal de către el și care sunt în ambele volume, pe care acum doresc să le folosească pentru compararea scrisului de mână. Dar, în același timp, am subliniat că aceste scrisori nu au fost scrise de mâna lui. Am observat că stilul și conținutul acestor scrisori indicau că Bodson era un om de litere, în timp ce ortografia lor era cea a unui școlar de șase ani. Am explicat motivul acestei discrepanțe. Am povestit că Bodson suferea atunci de o indispoziție la braț și a trebuit să angajeze serviciile unui tânăr cetățean care i-a servit temporar ca secretar. Acest tânăr, pe care nu-l voi numi, a devenit ulterior corespondentul arondismentului XI, astfel că această parte a corespondenței și scrisorile personale trimise de Bodson sunt scrise cu o singură mână, dar nici una nu este scrisă de Bodson. mână. În consecință, aceste scrisori nu pot servi drept documente de comparare cu altele; prin urmare, Bodson nu poate fi acuzat că este corespondent pentru arondismentul XI. Totuși, acest lucru nu pare mai ciudat decât ceea ce am văzut în legătură cu corespondentul Sectorului 5. Instanța a hotărât că, deși actele au fost scrise de mâna lui Germain și semnate cu litera J, acesta nu era agent al districtului 5, ci că așa era Gil, care scrie însă mai bine decât Germain...

Astfel, și aici se prăbușește sistemul de analogii la care aderă procurorii, bazat pe faptul că numele Bodson apare sub nr. I în mai multe dintre listele numite „liste de agenți”, pentru că în realitate asta înseamnă doar că purtătorul ei mi-a adus abonați la Tribuna Poporului.

Trebuie să distrug aici o altă idee, referitoare la mine personal, care, în cursul mărturiei mele în instanță (ședința a 29-a ventoză), s-a încercat să fie creată în legătură cu această corespondență din sectorul al XI-lea. După ce scrisoarea privată scrisă mie de Joseph Bodson, din 12 Germinal, a fost inclusă în documentele referitoare la această corespondență, trecută în inventarul corespunzător; după ce a transformat-o în documentul nr. 9 al pachetului din 11, p. 297 din primul volum, președintele

29

451

a susținut că acest document a fost un răspuns de la Wodsop către mine, care avea scopul de a-mi confirma personal primirea unui mesaj cu instrucțiuni de la „Direcția Salvare Publică”. Trebuie să reproducem

această scrisoare pentru a vedea dacă conține ceva de asemenea semnificație. Bodson mi-a scris:
„Prietene, voi face tot ce îmi stă în putere, poți fi sigur de asta, pentru a-ți susține intențiile. Voi fi bucuros să-mi dedic toate abilitățile modeste acestui lucru, dar înainte de a putea trece la treabă, trebuie să ne înțelegem bine. Cred că cel mai bine este să vorbim personal și astfel putem ajunge la o înțelegere cât mai curând posibil. În ceea ce privește modalitatea de a aranja această întâlnire, mă bazez pe discreția dumneavoastră. Fii sigur că nu va trebui niciodată să te pocăiești de încrederea acordată în mine și că este absolut necesar pentru mine pentru a ne putea îndrepta într-un singur sistem către un singur scop. Asigurați-vă, de asemenea, că nu voi avea încredere în nimeni în ceea ce privește ceea ce poate afecta direct interese atât de valoroase precum ale dvs. și ca tot ceea ce avem în minte.
Pentru a înțelege corect această scrisoare, trebuie să ne uităm din nou la scrisoarea pe care mi-a scris-o Bodson la 18 vantoza (p. 58 din volumul al doilea) și care se termină astfel: „Voi face câteva observații. Sper să nu-mi reproșați că nu sunt la înălțime; principiile tale sunt de acord cu ale mele într-o asemenea măsură încât ne putem deosebi doar în privința modalităților de implementare. Lucrarea pe care v-am dat-o a fost scrisă acum mai bine de cinci luni. Alteori, alte obiceiuri. Mi-ar plăcea foarte mult să putem vorbi între noi, să discutăm câteva idei, să împărtășim munca: m-aș considera fericit dacă aș putea să particip la munca voastră și să le facilitez...” . Aici este clar că Bodson și-a exprimat dorința de a participa la lucrările mele literare și politice. Așadar, scrisoarea de la 12 Germinal dezvoltă doar această propunere, la care am răspuns în termeni care corespundeau unei oferte atât de generoase de cooperare, care este foarte valoroasă pentru mine. Bodsop mi-a scris pe 12 Germinal: „Voi face tot ce-mi stă în putere, poți fi sigur de asta, pentru a-ți susține intențiile. Voi fi bucuros să-mi dedic toate abilitățile modeste acestui lucru, dar * înainte de a putea trece la treabă, trebuie să ne înțelegem bine.
Ce caz este? Nu este clar că această frază înseamnă același lucru cu fraza din scrisoarea lui 18 Ventose: „dacă aș putea să iau parte la munca voastră și să le înlesnesc”. Și dacă în aceeași scrisoare spunea: „Principiile tale coincid cu ale mele în așa măsură încât să putem avea diferențe doar în chestiunea mijloacelor de implementare... aș dori să putem vorbi între noi... .”, apoi La Germinal 12, s-a repetat doar, spunând: „Înainte să mă apuc de treabă, trebuie să ne înțelegem bine... Cred că cel mai bine este să vorbim

personal... fii sigur că nu va trebui niciodată să te pocăiești de încrederea acordată în mine și că îmi este absolut necesar ca să putem merge într-un singur sistem către un singur scop...”. Deci, este evident că aici vorbim tot timpul despre o înțelegere între un jurnalist și un scriitor care s-a oferit ca colaborator. De ce, atunci, au vrut să-i dea un alt caracter, rău intenționat și, cu ajutorul acestei scrisori a lui Bodson al 12-lea Germinal, să mă transforme în regulator șef și distribuitor de instrucțiuni al presupusului „Director de siguranță publică”, și Bodson într-un agent al acestui „Director”, care nu a fost niciodată? Evident, în acest caz, au încercat să atribuie două persoane un rol foarte diferit de cel pe care l-au jucat efectiv, ceea ce reiese clar din acte; iar dacă s-ar putea atinge

scopul încălcând astfel sensul celor mai nevinovate documente, atunci nu ar fi greu să construim vreun sistem de acuzare.
Această digresiune necesară m-a dus destul de departe. Îmi cer scuze pentru lungimea extremă a acestui discurs de apărare. Poate că se va recunoaște că nu mi-a revenit să o fac mai scurtă și că prezența unui uriaș labirint de documente și fapte cuprinse în acuzație ne obligă să le luăm în considerare unul câte unul. Nu suntem de vină pentru acest lucru, ci însăși natura procesului. Revin la luarea în considerare a așa-zișilor agenți civili. Mi-a mai rămas un singur agent - districtul XII.
Procurorii au susținut că agentul sectorului XII a primit și acceptat numirea. Ei s-au referit la faptul că pachetul nr. 10 (p. 244 din primul volum) a reprezentat cea mai activă corespondență dintre el și Direcția Insurecțională.
Dar trebuie remarcat imediat că în toată corespondența referitoare la acest district nu apar niciodată cuvintele „Directorul Insurgenților", sau chiar „Direcția Mântuirii Publice".
Această corespondență este atribuită acuzatului Maurois. El a recunoscut aici că este corespondent pentru „Societatea Democraților", care avea sarcina de a renaște opinia publică și de a o proteja de intrigile regalismului amenințător. Ți-a spus fără îndoială că a primit o instrucțiune cu titlul „Societatea Democraților". El a adăugat că această instrucțiune conține o descriere emoționantă a nenorocirilor oamenilor și a pierderii drepturilor lor. El, Morois, a fost însărcinat cu răspândirea educației prin distribuirea de ziare, culegerea de informații despre schimbările zilnice ale opiniei publice și trimiterea acestor informații.
Procurorii de stat au profitat de o coincidență întâmplătoare în legătură cu acest corespondent. Paralela dintre arondismentul 12 și numărul 12 ar fi incontestabilă dacă nu ar fi o mică dificultate legată de faptul că în locul numelui Morois în listele numite „liste de agenți" imaginarul „Dee".

rectorat de mântuire publică", apare numele de familie Mop-rua. Dar chiar dacă nu se demnează să acorde atenție acestei mici diferențe dintre Monroy și Maura, este totuși doar un accident și nimic mai mult, un accident care nu dovedește nimic nici în cauză în general, nici împotriva acuzatului Maura, care a cedat. cursul mărturiilor sale explicațiile cele mai satisfăcătoare pentru fiecare document care îl privea și, de asemenea, despre faptul că singurul său scop era să sporească mijloacele de contracarare a crudei clici regaliste, de care se temea mai mult decât oricine, pentru că știa să o aprecieze. pe merit, i-a deslușit planurile și a învinuit-o în toată suferința poporului.
Am terminat, cetățeni ai juriului, cercetările mele privind presupusa trimitere de instrucțiuni către agenții șefi ai cartierelor pariziene, în urma dezvoltării unui proiect de creare a unui anume „Director insurecționar" și „organizare a agenților". Am dovedit că aceste instrucțiuni au rămas în faza de proiect; că nu erau agenți, doar corespondenți; că listele de presupuși agenți nu pot fi clasificate drept corespondenți; că există un singur caz de coincidență complet dovedit din 12 posibile: acesta singur este Kazin (ar putea fi al doilea, dacă Moru a, corespondent și el, după cum a recunoscut el însuși, al arondismentului XII, ar putea fi recunoscut incontestabil ca fiind identic cu Monroy, înscris la nr. 12 unele dintre liste). Deci, doar în cazul lui Cousin se stabilește că este un astfel de

corespondent. În toate cazurile, corespondenții, cunoscuți sau necunoscuți, au existat doar în legătură cu înființarea „Societății Democraților”, care urmărea doar luminarea și însuflețirea opiniei publice și protejarea poporului de încălcări din partea regalismului.
Și astfel, chiar și având în vedere această corespondență, încă nu există conspiratori, nici un complot.
Să trecem la așa-zisa organizare a agenților militari.
„Cinci pachete de documente (spun procurorii la pagina 10 din „Raportul” lor de la 6 vantoz) confiscate de la Babeuf conțin informații referitoare la treburile militare, astfel încât să nu existe nicio îndoială că agenții au fost numiți și au fost de acord să îndeplinească această misiune. ."
„Cinci agenți militari au fost aleși (afirmă Grisel în mărturia sa) pentru a forma un comitet militar”.
Avem, astfel, o altă analogie, destul de bine stabilită, între împărțirea operațiunilor în cinci părți și prezența a cinci militari.
Dar să vedem care sunt aceste cinci pachete și cinci agenți.
Primul pachet se intitulează „Afaceri militare”, volumul unu, p. 5.
2 : „Legiunea de poliție și alte formațiuni armate”, același volum, p. 14.
3 : „Regimentul Flandra, batalioane de linie și altele”, același volum, p. 40.
Al 4-lea pachet: „Batalioane staționate în oraș și nu numai”, același volum, p. 48.
454
al 5-lea pachet: „Batalioane situate în vecinătatea Franciadului”.
Grisel a spus că cei cinci agenți menționați sunt Fion, Rossignol, Massard, Germain și el însuși, Grisel.
Să vedem dacă putem atribui unul dintre aceste cinci pachete fiecăruia dintre acești cinci agenți.
Să nu uităm declarațiile procurorilor conform cărora conținutul acestor pachete nu lasă îndoială că agenții au fost numiți și au acceptat să îndeplinească această misiune.
Deschid primul pachet, intitulat „Afaceri militare”. Caut în ea urme ale numirii unui agent și nu o găsesc. Văd acolo 27 de lucrări, toate sunt liste, și doar în titlul primei citesc: „Lista oamenilor apți pentru funcții de comandă”. Este prea devreme să vorbim despre acest document în esență. Până acum, căutăm doar organizații militare și misiuni de agenți.
Deschid al doilea pachet: „Legiunea de poliție și alte formațiuni armate”, p. 14 din primul volum. Găsesc acolo câteva documente scrise de mâna lui Germain; s-a prefăcut că a confirmat că a fost agent militar, dar el însuși a negat această interpretare și îl vom distruge și când va veni momentul să vorbim despre așa-zisele mijloace de executare. Dar caut degeaba urma comisiei din acest pachet; Nu-l găsesc.
Deschid al treilea pachet: „Regimentul Flandra, batalioane de linie și altele”, volumul unu, p. 40. Abia aici găsesc urme ale comisiei îndeplinite de Grisel. Le întrerup luarea în considerare pentru două minute, pentru că mă va duce departe, și mi se pare de cuviință să spun acum doar două cuvinte cu privire la al 4-lea și al 5-lea pachet.
Deschid al 4-lea pachet: „Batalioane staționate în oraș și nu numai”, volumul unu, p. 48. Găsesc acolo o singură bucată de hârtie. Este pur și simplu o copie a scrisorii scrise din 25 Germinal adresată cetățeanului Wang. și anunțarea a două numiri, una ca agent civil, cealaltă ca militară. Nu este absolut nimic de urmat. Nici un răspuns,

nicio altă corespondență din partea așa-zisului comitet. Vedem deci că există doar un simplu proiect, care nu a fost demarat în niciun fel; nimic nu dovedește măcar că scrisoarea a fost trimisă. Pe de altă parte, cetățeanul Wang. nu este menționat în mărturia lui Grisel și nu face parte din cei cinci așa-ziși agenți militari.
În cele din urmă, deschid pachetul al 5-lea: „Batalioanele situate în vecinătatea Francias", volumul unu, p. 49. Din nou găsesc o bucată de hârtie, exact ca cea care se afla în pachetul al 4-lea. Este pur și simplu o copie a unui proiect de scrisoare din 25 Germinal, adresată cetățeanului Mas, prin care se anunță două numiri, una ca agent civil, cealaltă ca agent militar. Nimic nu urmează asta. Nici un răspuns din partea agentului imaginar, nu
455
continuarea corespondenței presupusei comisii, astfel încât să fie clar că acesta este doar un simplu proiect, că nu a fost demarat și nimic nu spune măcar că această scrisoare a fost trimisă.
Degeaba caut organizarea, inceputul activitatilor sale, rapoartele ulterioare care constituie corespondenta celor cinci corespondenti de razboi indicati de Griselle si anume: Fiona, Rossignol, Massara, Germain si Grisel. Nu găsesc nimic de-a face cu asta, în afară de partea despre Grisel.
O sa arunc o privire acum:
Cetăţeni ai juriului! Întrebarea lui Grisel este foarte importantă și ar fi trebuit să ocupe cel mai mare loc în acest proces solemn. Nu mă angajez să-l studiez complet. Sunt atât de multe alte lucruri pe care trebuie să le spun că nu le pot oferi tot timpul necesar. Mă bazez în acest sens pe unii dintre acuzați și apărătorii lor, care vor putea intra mai bine în detalii decât pot eu, care vor putea, ca să zic așa, să pătrundă în sufletul crud al acestei creaturi josnice și să urmărească rolul josnic. a jucat în toate amănuntele și turele lui. Ma refer si la tot ce s-a facut in cursul anchetei judecatoresti pentru a-l demasca. De aceea, voi schița doar un portret dezgustător al acestui monstru, pe care îl las să fie completat atât de contemporani, cât și de posteritate.
Probele prezentate în cursul judecății a faptului că Grisel, cu mult înainte de momentul cu care se asociază începutul conspirației, a devenit informator de poliție; că, ca atare, era obligat să urmeze fiecare pas al celor mai înflăcărați republicani, să depună toate eforturile pentru a intra în deplina lor încredere, să-i provoace la acțiunile cele mai extreme, apoi să informeze asupra lor și să-și trădeze capul autorităților. ; probele acestui fapt prezentate în cursul procesului nu lasă loc de îndoială. Mai mult, este absolut clar pentru toată lumea că Grisel a reușit să se strecoare în încrederea unora dintre apropiații Societății Democraților*, pe care a fost primul care a transformat-o în ochii autorităților și a societății într-un fel de „insurgent". comitet." Fără îndoială că atunci când, pe 24 Germinal, a compus senzaționalul său pamflet, Scrisoarea francului liber către prietenul său teroare, a făcut-o pentru a atinge, prin atâta viclenie și ipocrizie, acel grad de apropiere. acestor oameni și cunoștințelor de vârf pe care le-a dobândit...
Nu poate exista nicio îndoială că în acest fel a dorit să dobândească drepturi și mai mari asupra încrederii pe care o căuta și pe care dorea să o extindă.
Nimeni nu a negat că acest pamflet și-a găsit loc în manuscrisele așa-numitei „Societate a Democraților" și că l-a tipărit; dar nu subscriu

la afirmația că ea a intrat în această Societate prin agenția lui Darte. Știu doar că tatăl meu a ajuns acolo, nu știu cum și prin cine.
456
Cetăţeni ai juriului, din anumite motive nu aţi fost prezentaţi în acest pamflet. Nu se află în documente tipărite, deși în timpul procesului a trebuit să se vorbească mult despre el, fără, totuși, să se poată citi. Aici va fi util să o analizăm în detaliu, pentru că poate în ea vom găsi cea mai mare parte a presupusei conspirații și pentru că rolul ulterior al lui Griselle nu poate fi corect evaluat decât prin cunoașterea acestui document remarcabil.
Scrisoarea ultrademagogică a lui Grisell, intitulată „Free Franc to Terror”, începe cu o descriere sinceră a stării deplorabile a apărătorilor patriei, a tristelor rezultate ale revoluției și a inutilității numeroaselor sacrificii făcute pentru a asigura victoria lui. libertatea publică.
„Degeaba”, scrie el, „ne-am tocit săbiile pe jachetele acestor mizerabili servitori ai prădătorilor încoronați. Degeaba am mers greu de-a lungul bivuacurilor, am murit de foame, ne-am luptat, am transpirat și am sângerat, am zdrobit păduchii și am distrus sclavi timp de patru ani. Ne-am cheltuit praful de pușcă pe vrăbii, iar libertatea, acel obiect frumos al dorințelor noastre, acel scop sacru al muncii noastre, precum și dulcea egalitate, tovarășul ei de nedespărțit, s-au transformat în tablouri goale pe cârpele de bucătărie ale moștenitorilor lui Capet, în fum gol ca ceea ce vine din tubul meu. Cerința de a respecta ordinele și de a respecta disciplina a devenit lanțul pe care noi și toți sans-culotele noștri suntem plantați ca niște câini de pază într-o cabină, cu diferența că câinilor li se aruncă ceva de mestecat când latră, iar noi nu avem voie. să deschidem gura” .
Apoi descrie sărăcia, foamea și ruina oamenilor:
„Ne-am părăsi casele, soțiile și copiii noștri, tații și mamele, pentru a zdrobi ticăloșii care ne-au amenințat patria, dacă am ști că în timp ce batem fețele emigranților și regilor, alți tigri, cu lână aurita, s-ar sugruma pentru a chinui? și ne devorăm rudele, prietenii și libertatea însăși? Da, prietene, da: oricât de ciudat ar părea, ceea ce îți spun este la fel de adevărat ca și faptul că un băiat-cămașă ca tine e mai bun decât o sută de țâțe ca cei care ne conduc. Iar schița pe care o voi face acum pentru tine din poza care stă aici în fața ochilor mei de zece luni acum te va convinge de adevărul cuvintelor mele. Nu voi adăuga nici un jurământ care să vă fac să credeți, căci de la jurământul de credință față de Constituția din 1793, am văzut doar cum au depus jurământ ticăloșii fără suflet și nerușinați.
El pictează domnia anului 1795 cu culori groaznice. El o înfățișează ca mult mai dezgustătoare decât monarhia. El îi blestemă pe cei care au ajutat la stabilirea acestui guvern:
„Aroganța obrăzătoare a curții și a foștilor aristocrați ne-au forțat să răsturnăm tronul. Am stabilit un guvern popular, în baza căruia, așa cum spune părintele Tyulin, fiecare avea dreptul să se considere cetățean. În timp ce ne-am lovit de năi peste tot cărora nu le pasă
457
ca ceea ce ne plăcea să facem acasă, funcționari ticăloși, cărora le-am încredințat îngrijirea treburilor noastre, i-au exterminat pe cei din mijlocul lor care voiau să ne rămână credincioși și au întemeiat cinci lei sub numele de Directorul Executiv, pe care i-au fără gust. sultani îmbrăcați și împodobiți, ca niște catâri din Provence, îi înconjurau cu arlechini, bufoni și bufoni și toți, luați laolaltă, au întrecut de

multe ori trufia, obrăznicia, tirania și despotismul răposatului mistreț Capet, vrednicul lor predecesor.
Grisel laudă pompos domniei anului 93; deplânge scăderea îngrozitoare a populaţiei ca urmare a foametei: „Guvernul, lăsat de noi în 1793, le-a impus egoiştilor o despăgubire pentru a crea depozite de lucruri şi alimente necesare binelui patriei. Singurul depozit creat de guvern, pe care comisarii noștri perfidă l-au pus în locul celui dintâi, este acel groaznic depozit public din Clamartre, unde sunt aduse cadavrele republicanilor care au murit de foame și care în ultimele 18 luni are a fost completat din oră cu o masă de cadavre noi.
El descrie armate la mila ofițerilor despoți dintre foștii nobili, în timp ce eroii plebei care i-au condus pe soldații noștri la victorie sunt expulzați de acolo în dizgrație:
„Nobilii ne-au înșelat mereu și am început cu adevărat să câștigăm abia după ce i-am alungat din armatele noastre. Acum, curajoșii noștri ofițeri din popor, care, la fel ca ai noștri, au cicatrici pe tot corpul, sunt concediați în rușine și înlocuiți cu shuans și nobili cu pomadă.
El compară situația din Paris în 1793 cu situația din 1796:
„Parisul, frumosul Paris din 1993, unde libertatea, egalitatea și abundența au transformat toți oamenii într-o singură familie fericită, a devenit acum un fel de pădure groaznică locuită de lupi voraci și oi muribunde. Lupii sunt conducătorii și bogații, iar oile sunt patrioții, rudele noastre, frații noștri.”
Grisel continuă apoi să descrie umilința la care sunt supuși apărătorii libertății și soarta grea care îi așteaptă în viitor și aruncă primul apel la rebeliune:
„Tovarășii noștri de arme, mutilați în lupte, sunt acum zdrobiți sau acoperiți de noroi, sunt priviți cu dispreț de domnitori și lacheii lor ticăloși și cei mai mulți dintre ei sunt siliți, cerșind, să blesteme ingratitudinea patriei. pentru care și-au vărsat sângele. Ei greșesc, dragă tovarășă, zici. Nu, prietene, au dreptate. Strigătele lor triste și disperate se vor opri doar când îi vom răzbuna, iar asta, sper, nu va dura mult.”
El întărește această primă chemare. El descrie starea de aservire și asuprire în care sunt ținute trupele staționate în lagărele din jurul Parisului. El prezice care vor fi următoarele manifestări ale nemulțumirii lor:
458
„Acei generali care ne comandă aici, lingușitori josnici ai cinci catâri împodobiți cu sultani, primind în schimb aceeași lingușire, ne țin, implorând disciplina, în cea mai dezgustătoare sclavie. Am fost aduși ca o turmă în Școala Militară și nu avem voie să comunicăm cu prietenii și rudele noastre. Ei bine, desigur, le este frică că lacrimile lor ne vor atinge inimile, ne vor aprinde curajul și ne vor duce la o răzbunare dreaptă. Dar nu va ieși nimic din ele! Deși suntem considerați instrumente de opresiune necondiționat ascultători, tiranii vor afla în curând că putem fi și răzbunatori pentru drepturile omului și ale omenirii!
Duplicitantul Iuda-Grisel își amintește că în 1793 soldaților republicani li s-a promis un miliard susținut de proprietatea națională și se plânge amarnic și dă vina pe guvern pentru falimentul pe care l-a suferit împreună cu mulți alții. Iată cum scrie el:
„Guvernul din 1993 ne-a promis, drag tovarăș, toată proprietatea dușmanilor patriei, drept răsplată pentru victorie. Actualul guvern le dă dușmanilor noștri, sub masca despăgubirii, ceea ce am câștigat de la

ei și ceea ce a servit ca garanție a sistemului nostru monetar republican. De aici rezultă că ticăloșii care ne stăpânesc, călcând în picioare șapca roșie, pe care erau nevrednici să o poarte, și-au pus verde pe cap fără nicio rușine. Pe lângă ticăloșia lor, ei, deși continuă să ne promită un miliard, economisesc de fapt pentru noi sub formă de recompensă acele corturi pe care nu ni le-au dat în timpul a trei campanii, astfel încât să putem coase o pungă de cerșetor. lor.
Încheie cu un alt apel la revoltă:
„Nu aș fi terminat niciodată, draga mea Teroare, dacă mi-aș fi luat în cap să-ți descriu toate ororile cu care sunt înconjurat aici. Dar sunt mai obișnuit să lupt decât să plâng și la fel de răbdător cu durerea pe cât sunt formidabil cu răzbunare. Și, alături de 10 milioane de democrați asupriți, aștept doar, dragul meu prieten, momentul în care sfârșitul războiului vă va permite ție și fraților tăi de arme să te întorci la casele lor. Atunci vom dovedi Franței și lumii întregi că suntem la fel de buni la pedepsirea trădătorilor și la respectarea jurământului, precum am fost la înfrângerea unui grup de regi.
Cetăţeni ai juriului, vă întreb, unde în tot acest proces aţi văzut un document ca acesta din punct de vedere al furiei, din punct de vedere al îndrăzneală a ideii şi în aparenta cruzime a intenţiilor autorului? Dacă cineva ar trebui să fie recunoscut ca instigator al răsturnării ordinii sociale, atunci cine îl poate egala pe Grisel în asta? Dar ce zici dacă o comparație a mai multor circumstanțe te duce la ideea că toată această emoție nu vine doar de la Grisel, și chiar în principal nu de la Grisel? Îi recunoști stilul și intelectul aici? Într-adevăr, nu atât de lene și superficiale au fost remarcile făcute cu privire la ortografia mizerabilă a acestui Floral...
Í0* Sublinierea din text, se pare că lipsește o înjurătură.

În ciuda slăbiciunii primului denunț al lui Grisel, care urma să fie prezentat unuia dintre membrii Directorului, cum poți presupune că a putut să compună un document pentru sans-culottes, plin de artă, inteligență și logică? Ce veți spune dacă vedeți că mai devreme de Grisel, ministrul Cauchon și chiar mai devreme directorul Carnot, au venit cu aceste modalități ingenioase de a atrage pe cei mai înflăcărați republicani în capcane crunte pentru a-i putea extermina, intimidându-i astfel ca... oameni cu gânduri și, de asemenea, să-și declare interzicerea comună și, în cele din urmă, să îngroape Republica? Vei putea să-ți stăpânești indignarea la vederea acestei imoralități fără egal, a acestei ipocrizii monstruoase a oamenilor care încep un proces împotriva lor, care știu să imite atât de bine dialectul poporului, să vorbească cu limba lor despre necazurile lor, să se prefacă că suferă de ei, ca el, și, ca și el, se plâng de ei, în timp ce ei au creat aceste necazuri și nu caută decât să le perpetueze.
Este necesar să vedem comportamentul în continuare al lui Grisel pentru a identifica mai bine aceste prime informații și a dezvălui adevărul. .
La pagina 42 a primului volum se află o scrisoare a lui Grisell din 26 Germinal, intitulată „Autor al unei scrisori de la un franc liber către frații republicani ai DIRECȚIEI REBELATII”. Începe cu următoarea frază:
„Cu o plăcere de nedescris am primit instrucțiunile și certificatul agentului auxiliar, prezentate mie ca dovadă a încrederii dumneavoastră...”
Dacă comparăm cu aceste expresii propunerea înaintată de Grisel și instanța de judecată de a prezenta instrucțiuni și certificate ale agentului, pe care, potrivit lui Grisel, a primit 24 de germinații, apoi s-a ascuns în saltea sa în așteptarea unui moment favorabil în

care ar putea arăta. ei, apoi o vreme le-a considerat pierduți sau pierduți, pentru că nu și-a putut identifica salteaua, care s-a dovedit a fi amestecată cu o grămadă de altele atunci când s-a mutat în altă cameră, apoi i-a dat de urma, la aproximativ 15 zile de la descoperirea așa-numita conspirație11*; apoi a lăsat aceste acte în mâna directorului Carnot, care nu a considerat necesar să le adauge la materialele procesului înainte ca acestea să fie solicitate prin decizia Curții Supreme din 29 ventos 12 * ... dacă facem o comparație. cu aceasta și faptul că la ședința Germinalului al 28-lea a fost de fapt prezentat un document scris de mâna lui Piye, care conținea o copie a actului reprodus în dosarul urmăririi penale sub titlul „Înființarea Directorului Insurecționar, numirea unui agent militar și corespunzătoare. instrucțiuni"; daca cu asta

n Volumul doi, p. 293 Stenograme.

IT · Ibid., p. 294.

puneți faptul că protocolul întocmit de comisarul militar la lagăr în jurul perioadei menționate de Grisel dă impresia că acest document a fost de fapt găsit în saltea menționată... dacă comparați toate aceste lucruri, ar putea părea destul de plauzibil ca Grisel. a fost numit în numele unui anume Director Insurecţional ca agent militar pentru a realiza un proiect de conspiraţie îndreptată exclusiv împotriva guvernului. Eu, totuși, sunt profund convins că nu este așa.

S-ar putea întâmpla, este adevărat, ca Grisel să fie numit în conformitate cu proiectul de înființare a Directorului Insurecționar, adoptat la început, care mai târziu a fost înlocuit, așa cum am dovedit, de multe din opinia mea publică și de monitorizarea intrigilor regalismului. Dar repet ceea ce am spus deja în cursul anchetei judecătorești: sunt puternic înclinat spre părere și chiar aproape convins că un document ca cel pe care Grisell l-a prezentat la ședința din 28 Germinal nu i-a fost trimis niciodată și nu a fost niciodată în mâinile lui...

Iată ce pot indica în sprijinul acestei opinii.

În cursul discuției, s-a atras deja atenția asupra protocolului întocmit de ministrul Copion la 22 Floreal în scopul identificării, numerotării și notării documentelor ridicate de la mine cu o zi înainte. Iată următoarele paragrafe din acest protocol:

„Întrucât cetăţeanul Gracchus Babeuf se află în faţa noastră, i-am prezentat un dosar care conţine hârtiile confiscate în camera menţionată mai sus în timpul arestării sale, care dosar a fost sigilat cu sigiliul său; l-au întrebat dacă a recunoscut acest sigiliu, care fusese pus cu o zi înainte în prezența lui, intact și nevătămat.

El a răspuns că nu poate ști dacă pecetea pe care a văzut-o aplicată este aceeași care a fost aplicată cu o zi înainte în prezența lui, întrucât, din urmă, nu a cerut returnarea sigiliului său; doar asta ar fi o garanție pentru el că amprenta care i-a fost prezentată este aceeași, în timp ce este evident că în lipsa lui a fost posibil să se deschidă folderul, să scoată sau să adauge documente de acolo, apoi să se închidă din nou folderul, să-l sigileze cu același sigiliu; că, pentru a preveni astfel de acțiuni, sigiliul ar fi trebuit să-i fie returnat după ce a fost folosit.

Prin urmare, își rezervă dreptul de a face eventuale observații și proteste pe această temă mai târziu.

Am rupt imediat sigiliul după ce am stabilit că acesta este intact și inviolabil, așa cum am impus cu o zi înainte în prezența menționatului

cetățean Babeuf, și am procedat imediat în prezența acestuia la luarea în considerare a actelor cuprinse în dosarul menționat anterior.
Cetăţeni ai juriului! Se poate aștepta orice de la oameni precum Copione, Grisеți și altele asemenea. Când vezi cum
461
la prima expunere a lui Grisel, scrisă de mâna sa și care nu conține în niciun caz numele lui Buonarroti și Darte, apoi aceste două nume se adaugă în mâinile regizorului Carnot și încep imediat să apară în primul rând al conducătorilor conspiratorilor. ; când vezi cum tipăresc și publică pentru informarea întregii Franțe un document care se presupune că începe cu cuvintele „omorâți cinci”, când aceste cuvinte nu au existat niciodată sau au fost tăiate astfel încât să nu poată fi citite deloc60; când vezi că totuși aceste cuvinte apar în toate actele de acuzare; când vezi alte o mie de lucruri similare care ar dura prea mult să le iei în considerare aici, atunci nimic altceva nu te surprinde, nimic din ce ți se pare incredibil. Pe lângă însăși posibilitatea unui astfel de lucru, pe lângă capacitatea, fizică și morală, de a face așa ceva, la oamenii suspectați de el, pe lângă dovezile că nu sunt obișnuiți să facă așa ceva, ne putem imagina multe alte probabilităţi.
Cum de documentul, atât de important, atât de necesar pentru ca Grisel să-și fundamenteze denunțul, s-a dovedit a fi pierdut atât de mult timp și găsit brusc, la 15 zile de la dezvăluirea conspirației imaginare?
Dacă toate saltelele sunt atât de asemănătoare între ele, încât Grisel nu și-a putut găsi pe ale lui atât de mult timp, atunci cum să explic că a găsit-o atât de ușor în ziua în care i-a cerut comisarului militar să-l găsească; Repet, cum a găsit Grisel această saltea atât de ușor încât comisarul să nu menționeze deloc dificultăți în a o găsi în protocolul său?
Cum să explic că într-o saltea care a fost scuturată, răsturnată, transportată atât de mult, documentul a rămas complet neatins și nedeteriorat de praf sau umezeală? Cum să explic că nici măcar sigiliul nu a fost deloc deteriorat în ziua în care ne-a fost prezentat?
Cum explicați de ce nu a inclus o scrisoare de intenție? De ce nu au fost anexate și alte documente despre care Grisel susține că le-ar fi primit din așa-zisul director al Insurecției?
De ce au ezitat atât de mult să atașeze acest document la actele procesului? De ce a rămas în mâinile lui Carnot?
Apoi, numele lui Grisel nu apare în acest document. Există doar un insert introdus de mâna mea - și, după cum am spus, poate din dictare - un insert în care se menționează că Acest document era destinat „batalioanelor de linie, fostului Regiment al Flandrei și alții”, dar din moment ce a rămas în dosar, aceasta dovedește încă o dată că s-a decis renunțarea la utilizarea unor astfel de documente. Piye a spus în timpul examinării judecătorești că a făcut patru sau cinci copii ale unui document similar. Nici unul dintre ele nu a fost găsit în folderul prezentat; este posibil ca Kogaon să-i fi confiscat în noaptea de 21/22 Floreal, pe vremea când era singurul proprietar al sigiliului și al tuturor documentelor.
462
foldere și nu exista niciun protocol în care acestea să fie marcate ȘI listate. Este posibil să fi ales unul dintre cele patru sau cinci exemplare în care vreo indicație a destinatarului i-a permis să-l ducă la Grisell... atunci este foarte posibil ca acest exemplar să fi fost apoi predat lui Grisell, care l-a pus într-un saltea, apoi le-a cerut ofițerilor compilatori Protocol să caute împreună cu el, ceea ce au

făcut, poate destul de conștiincios și fără îngăduință, și cu toate acestea, cu ajutorul lui Grisel, au făcut cu ușurință o descoperire fericită și, din nou, nefiind participanți la o fraudă, au introdus nevinovat acest lucru în protocolul lor, iar acum acest protocol apare în instanță, dobândind o înfățișare complet legală și credibilă.

Întrebăm și de ce această căutare a fost încredințată unui oficial militar și nu unui oficial civil.

Dacă mă uit și la documentul nr.3 al pachetului 3 (p. 42 din primul volum), sunt și mai convins că Grisel nu a primit documentul prezentat aici, ci instrucțiuni cu rubrica „Societatea Democraților” ca acelea. erau adresate de această societate corespondenților civili și aveau ca scop revitalizarea opiniei publice în trupe. Confirmând primirea documentelor care i-au fost transmise, scrie: „Cu o plăcere inexprimată am primit instrucțiunile și adeverința agentului AUXILIAR, oferite mie ca dovadă a încrederii dumneavoastră...”. Agent auxiliar! Acestea sunt cuvinte remarcabile. Dacă Grisel ar vorbi despre documentul pe care vor să-l reproducă astăzi, ar spune „agent șef”, pentru că știu că acesta este cuvântul folosit acolo și că cuvântul „auxiliar” nu există.

Cuvintele „agent șef” apar acolo de până la cinci ori în articolele 1, 3, 6, 7, 8 și 9 din „organizație”. Este chiar necesar să citām integral aceste articole, pentru că este extrem de important și, în plus, este important să demascăm minciunile josnice și trădarea omucideră. Să deschidem paginile 4 și 5 din anexa la „Raportul” procurorilor și vom citi:

„Articolul 1. Se vor aproba principalii agenți revoluționari, care operează în secret în diverse formațiuni militare situate atât în Parisul propriu-zis, cât și în împrejurimile acestuia.

Articolul 3. Fiecărui dintre acești agenți i se încredințează formarea și îndrumarea opiniei publice în rândul soldaților în general și în special în formațiunile și batalioanele special alocate lui. (Notă: Acest articol merită o atenție specială. Arată că, chiar dacă această instrucțiune i-a fost trimisă lui Grisel, era vorba doar despre opinia publică. Această expresie este clar și corect fixată aici).

Articolul 6 Agenții de legătură vor fi stabiliți pentru a menține legătura între agenții șefi și Directorul Secret.

Articolul 7. Numai acestor agenți agenții șefi le vor transmite evidența observațiilor lor zilnice.

Articolul 8. Agenții de comunicații vor veni în mod regulat pentru aceste evidențe, zilnic sau o dată la două zile, direct la domiciliul fiecăruia dintre agenții principali.

Articolul 9. Prezentul regulament general, precum și regulamentul privind Directorul Secret și instrucțiunile ulterioare, vor fi predate fiecăruia dintre agenții principali.

Vedem deci că dacă Grisel ar fi primit acest document și instrucțiunile ulterioare, el s-ar recunoaște fără îndoială ca agent principal, și nu ca agent auxiliar. Vedem că în această organizație nu existau agenți auxiliari, dar erau agenți șefi și agenți de comunicații. Agenții de legătură, așa cum am văzut și noi, nu erau altceva decât curieri pentru a menține legătura între agenții șefi și Direcția de Siguranță Publică, pentru a livra evidențele de zi cu zi ale agenților șefi. Dar Grisel nu putea fi un astfel de curier. Prin urmare, când a spus „agent auxiliar”, nu a putut înțelege prin acest „agent de comunicare”. Din actul depus reiese că acesta era agentul șef; iar din documentul pe care, după cum scrie el, l-a primit, rezultă că nu era decât un agent „auxiliar”. Dar de aici, fără îndoială, rezultă că nu a primit

documentul care este prezentat aici. Era, așadar, un document întocmit în numele „Societății Democraților”, care s-a limitat la simpla sarcină de a răspândi informații patriotice și de a supraveghea sentimentul regalist. ·

Nu este necesar să se acorde importanță cuvintelor „Directorul insurgenților”, pe care Grisel a încercat să le introducă în adresa sa. Mânat de dorința de a stârni entuziasm, a trebuit să se străduiască în permanență să folosească expresii exagerate, să le amplifice, până la tot felul de extreme neîngrădite... De aceea, în timp ce „Societatea Democraților” i-a transmis cu blândețe una dintre instrucțiunile lor. urmărit pentru a provoca o răscoală morală, o revoltă a minţilor, în scrisoarea sa din 26 Germinal vorbeşte de o adevărată răscoală şi dovedeşte ingenios că în 1789 existau mijloace pentru aceasta, care acum nu mai există. Cu toate acestea, care a fost răspunsul la aceasta pe 29? (Vezi p. 45 din primul volum.) Acolo ei îl încurajează în principal să scrie eseurile scurte care i s-au promis și se angajează să le publice, așa cum sa făcut cu scrisoarea către Teroare. Aceasta i s-a scris în legătură cu promisiunea sa într-o scrisoare din 26 (vezi p. 46 din primul volum) de a începe imediat eseul, pe care urma să-l intituleze: „Dialogul piciorului de lemn și francul liber. ." Acesta este ceea ce a fost acordată atenția principală în scrisoarea Societății și aceasta arată clar care a fost direcția minții membrilor acestui club ciudat, care
464
pe care, cu orice preț, au hotărât să-l transforme într-o adunare de conspiratori.

Grisel cunoștea bine această direcție. De aceea, revine la sfârșitul scrisorii sale din 26 la simpla idee de a scrie câteva compoziții. Nu era nevoie să se certe în sfârșit cu cei cu care era interesat să mențină bune relații tocmai pentru că se pregătea să comită față de ei extrema ticăloșie, care era atât de caracteristică sufletului său crud. Dar fiți atenți - și asta confirmă ceea ce s-a spus deja de multe ori, că sarcina exclusivă a lui Grisel era să provoace și să aducă entuziasm la cel mai înalt grad - fiți atenți, spun eu, cu cât de priceput și aproape imperceptibil este cel care stă în spatele lui (căci, desigur, el însuși nu a putut în niciun caz să compună această scrisoare din 26), se îndreaptă constant către planuri grandioase pentru o răscoală, care trebuie să fie realizată în viitorul apropiat! Ascultă-l, nu este nimic mai ușor de atât. El calomniază nepoliticos armata, crezând că, folosindu-se de viciile și corupția pe care i le atribuie, se pot săvârși minuni: masa este formată din țărani atrași cu forța în armată, care slujesc libertatea precum condamnații slujesc în galere... există o mie dintre ei ... care ar da Republicii pentru o placinta din satul lor ... o treime este formata din soldati pentru care serviciul a devenit un mestesug, si destinati sa slujeasca sub orice regim ... majoritatea sunt fanfaroni care au nevoie numai vinul și speranța jefuirii... trupele de cavalerie, de regulă, sunt toate exact așa... sunt capabile de orice dacă se apropie cu pricepere de ele; cu influența lor, ei târăsc constant pe timizi și apatici... trebuie să contribui la apariția... dezorganizarii... indisciplinei... și, dacă este cazul, destrămarea armatei... trebuie vorbit simultan. a tâlhării bogaților și a concedierii definitive; atunci, în funcție de împrejurări, se va putea sustrage de la îndeplinirea acestor promisiuni... când va veni ziua faptei mari, vom îmbăta soldații și le vom ridica cu dibăcie spiritele la înălțimea cerută...”.

Așa, domnilor juriului, au fost acele principii pervertite, absurde și extrem de neobișnuite pe care bărbații vicioși din spatele vălului care era ruinătoare pentru Republică, cu ajutorul unor fraze inteligente, le-au șoptit prin Grisell unor oameni care erau ușor tentați de fanaticii lor. dorința de bunăstare publică; oameni, pe care dorința lor pasională de a contribui la instaurarea acestei prosperități i-a făcut să nu fie prea scrupuloși în alegerea mijloacelor, înclinați să se năpustească cu lăcomie și fără prea multă gândire asupra unor idei, oricare ar fi ele și de oriunde.

continuă, dacă doar le-ar da cea mai mică licărire de speranță pentru realizarea rapidă a scopului lor. Trebuie să spun că metodele folosite de proprietarii lui Grisel, inspiratorii săi, au fost destul de nepoliticoase. Dar știau că acest lucru era suficient pentru a atrage într-o capcană oamenii simpli, cărora, poate, mai puțin decât oricui din Republică, li se aplică titlul de conspiratori. Nu înțeleg de ce acești oameni simpli nu au putut să fie indignați și să nu înțeleagă cu cine au de-a face când au auzit acele blasfemie dezgustătoare, acele insulte crude și imorale cu care coruptul Grisel i-a împușcat pe toți frații noștri de arme. Și, bineînțeles, dacă nu aveam dovezi că hârtiile luate pentru originalele mele erau doar note copiate sau extrase din originale aparținând diverșilor membri ai Adunării Democrate și că au fost făcute pur și simplu în scopul de a avea informații livrate manual. , ca să-l pot folosi ca jurnalist, aș prezenta acest al doilea document din al 3-lea fascicul, deja citat mai sus, care, se pare, este răspunsul la scrisoarea ticăloasă a lui Grisel, care oferă material de reflecție... aș declara că , indiferent ce spun ei despre mine, nu am dat niciodată ocazia să cred că sunt capabil să aprob principii și scopuri atât de dezgustătoare precum cele profesate de Grisel. Aș spune în concluzie că răspunsul nu vine de la mine, ci de la cineva și mai ingenu decât mine; căci nu văd decât inocenţă în felul de aprobare şi lejeritate pe care o arată autorul răspunsului când îl începe cu cuvintele: „Am primit în 26 a acestei luni observaţiile dumneavoastră ca răspuns la instrucţiunea insurecţională”.

Evident, astfel de expresii ne-au venit în minte doar pentru că în fața ochilor scriitorului se afla scrisoarea lui Grisel, care conținea cuvântul „răscoală” în fiecare rând; iar condescendența neîndoielnică cu care scriitorul îl tratează pe acest om, ale cărui talente și zel sunt admirate, îl face să-și armonizeze stilul cu stilul lui Grisel și în același timp cu nobile și mărețele sale scopuri. Cu toate acestea, până la urmă trebuie precizat că, în timp ce el vorbește tăios și tăios, țintind constant folosirea forței, cei pe care vrea să-i transforme în conspiratori se străduiesc constant să-și limiteze acțiunile doar la mințile revoluționare. Cuvântul „insurecționar” care se întâlnește adesea peste ei are doar acest sens. Scrisoarea despre care vorbesc se încheie cu o invitație către Grisel să compună eseuri scurte... care vor fi tipărite, așa cum s-a făcut cu scrisoarea către Teroare. Vedem că de la început până la sfârșit autorii răspunsului revin constant la același lucru: să scrie eseuri republicane, și numai eseuri, despre asta vorbesc cu Grizzle, ca și cu toți ceilalți. Dacă a reușit să se strecoare în încrederea cuiva apropiat unei societăți democratice, a fost doar pentru că a promis că va da și a dat manuscrisul.

„Scrisori ale francului liber către teroare”. Dacă a fost instruit de această societate și numit ca agent auxiliar, atunci acest document se ocupă exclusiv de formarea opiniei publice, căci în schimb el se angajează să compună „Dialogul piciorului de lemn cu francul liber” și „Răspunsul. al Terorii Francului Liber” (vezi p. 46, volumul unu). Într-o scrisoare din 18 Floreal (document nr. 1, fascicul al 3-lea, volumul unu, p. 40), el mai propune să alcătuiască un pamflet cu scopul de a infirma în fața soldaților polițistului să se așeze și să opa ideea că frații lor. din lagărul Grenfle li s-au opus, etc. Vedem că operele literare sunt în permanență singurul subiect de controversă între Grisel și așa-zișii conspiratori, în ciuda a tot ceea ce a făcut din partea lui pentru a le îndrepta către alte chestiuni.
Cetăţeni, deocamdată părăsesc Grisel. Mi s-a părut util în această secțiune a discursului meu de apărare să vă prezint o parte din schița istorică a rolului jucat de el într-o conspirație care, deși s-ar putea să nu fie încă recunoscută astăzi, își poate datora existența și publicitatea care a avut răsărit în jurul lui numai pentru el. Am încercat să demonstrez că, contrar afirmației sale, nu a primit deloc o numire ca „agent insurgent” de la vreun „Director”, ci doar o instrucțiune de la o adunare a cetățenilor, care a adoptat denumirea de „Societatea Democraților” , care și-au pus sarcina de a resuscita opinia publică și de a monitoriza intrigile regaliste. Cu succes, mi se pare, după ce am dovedit această propunere, am demonstrat și că, așa cum nu au existat agenți civili pentru așa-zisa conspirație, contrar susținărilor acuzării, nu au existat nici agenți militari. Căci dintre cei cinci agenți indicați de procuratură, nu s-a putut spune nimic sigur doar în legătură cu Grisel. În rest, câteva cuvinte au fost suficiente pentru a demonstra că nu au acționat și nu au fost însărcinați să acționeze. Întrucât Grisel avea doar sarcina de a răspândi principiile democratice date de oameni care intenționau să înființeze un anumit centru pentru o astfel de activitate de predicare, de aici rezultă că orice „agenți militari” ai unui anume „Director insurgenților” se evaporă complet.
Cred, cetăţeni ai juriului, că în aceste investigaţii, fără îndoială neplăcute, plictisitoare şi lungi, dar necesare pentru a înţelege adevărul într-o chestiune atât de importantă pentru interesele Republicii, cred că în cursul acestor digresiuni obositoare de la din când în când este util atât pentru tine, cât și pentru mine să privesc înapoi pe drumul pe care l-am parcurs. Unde suntem acum? Am demontat construcția conspirației până la următorul punct: Proiectul de înființare a Directorului Insurgenților, organizarea agenților civili și militari și instrucțiunile corespunzătoare nu a fost realizat. Nu exista Director; nu a avut
treizeci·
467
fara agenti. Ceea ce a fost luat pentru liste de agenți nu a fost deloc așa. Corespondența imaginară a agenților cu un fel de „Director insurgenților” nu este deloc așa. Nu a existat un plan serios adoptat sau început să fie realizat pentru a încerca răsturnarea guvernului prin forță deschisă.
În loc de toate acestea, a existat o asociație de oameni care au adoptat denumirea de „Societatea Democraților” și au decis să răspândească pe scară largă și activ iluminismul și marile idei referitoare la drepturile și interesele poporului, să propovăduiască Evanghelia republicanismului în toată puritatea ei. , să-și lupte cu dușmanii cruzi cu armele rațiunii, să le urmeze trucurile, să te

ferești de ei și să fii mereu gata să-i smulgi. În acest scop, au fost creați corespondenți pentru promovarea propagandei și pentru a culege informații despre primele succese, despre obstacolele întâlnite, mici și mari, despre pericolele care amenință patria și despre modalitățile de respingere a acestora.
Iată ce cred că am instalat până acum.
Și acum, cred că trebuie să demonstrez că, dacă s-ar lua măsuri pentru a putea rezista invadărilor regaliste în cazul în care acestea izbucnesc, atunci existau motive întemeiate să ne temem că nu vor izbucni cu adevărat.
Deși nu știam la acea vreme că Ludovic al XVIII-lea ne trimisese emisari speciali, dotați cu cele mai largi puteri, pentru a pregăti revenirea lui pe tron, am primit atât de multe informații despre rezultatele imediate ale acestor acțiuni, încât nu ne-am putut abține să nu le prevedem. însăşi existenţa unor astfel de emisari.
Descoperirea recentă a acestui fapt confirmă pe deplin tot ceea ce s-ar putea presupune atunci și justifică tot ce s-ar putea face, încercând să ne salveze de la întoarcerea vechii dinastii.
Prezentând aici documentele adunate cu această ocazie de diverși corespondenți ai Societății Democraților, am confirmat două lucruri. Prima este că temerile regalismului din acea vreme erau bine întemeiate. În al doilea rând, această Societate a încredințat corespondenților săi în principal această sarcină importantă de a o respecta și că ei au îndeplinit-o.   *
În corespondența pentru sectorul IV (volumul doi, p. 112, documentul nr. 3, pachetul 18) citim:
„Un patriot, care se dădea drept Chouan, s-a întâlnit ieri cu un confident al lui Rover. Înainte ca circumstanțele să ne învețe să înțelegem oamenii, el îl cunoștea îndeaproape. În cursul conversației, acest complice al crimei i-a spus patriotului că s-a organizat un club monarhic; că s-au făcut demersuri pentru a ne da un maestru; că tânărul Orleans este destinat acestui rol; că în zece zile vor fi spânzurați toate canalele, adică toți cei responsabili de moartea lui Capet; acel Rover va fi exilat pentru înfățișări timp de un an sau doi, ținând cont de serviciile prestate și făcute de el monarhiilor etc., etc.
4 Da
Toate aceste conversații și comportamentul pe care îl adoptă acum, nu mă lasă nicio îndoială că vor depune toate eforturile pentru a-și îndeplini cu succes planurile.
Acest mesaj este datat 13 Germinal. De menționat că, potrivit acuzării, două zile mai târziu, sunt transmise primele documente ale presupusei conspirații.
Nu ar trebui să se deducă din aceasta că tocmai acest mesaj important, împreună cu alții, a contribuit în mare măsură la decizia de a abandona toate celelalte proiecte și de a direcționa toate eforturile exclusiv către luarea de contramăsuri împotriva noilor intrigi monarhice?
Există un plan regalist bine-cunoscut. Știm acest lucru dintr-o sursă de încredere. Acesta este un plan teribil, teribil. El îi amenință pe republicani cu măcel general. Să aflăm acum unde se află principalul obiectiv al acestei vaste și criminale conspirații pentru patrioți.
Răspunsul îl vom găsi din nou în documente. Să deschidem al doilea volum la pagina 132. Vom citi în notele corespondentului sectorului 3:
„Shuanii din Corpul Legislativ se adună zilnic pe stradă. Clichy, într-o casă numită „Maison Boutin” sau „La Buxière”. Se spune că sunt aproximativ 300 dintre ei. Aceste adunări ultima parte a nopții.”

Se cunoaște ansamblul principal, precum și numărul și caracterul principalelor figuri ale conspirației. Dar trebuie să știm câte puncte majore legate de Clichy există. Trebuie să știm cine sunt liderii celebrei intrigi. Sa ascultam:
„La Paris au existat o serie de focare de contrarevoluție. Toți erau asociați cu Clichy, unul dintre ei pe stradă. Dominique, în suburbiile lui Germain, unul în fosta piață regală, unul în stradă. Louis Le Grand, unul pe st. Neuve de Mathurin. Reprezentanții bătăușilor din Sud se adunau în fiecare zi la acesta din urmă - Inar, Cad-roi, Chamboy, Rover, Jourdan81, Dumas82 și alții...”.
Așa s-a știut și asta v-au repetat mulți dintre acuzați, inclusiv Morel, cetățenilor juriului, în timpul procesului.
Pe lângă liderii tocmai amintiți din rândul membrilor Corpului Legislativ, s-a mai cunoscut faptul că în același proiect erau asociați reprezentanți de rang înalt ai executivului. În special, se știa că mai târziu a primit o astfel de confirmare completă în cazul lui Lavillernoy. Se știa că ministrul de Interne, Benezek, era strâns legat de această intriga satanică. În primul volum, la pagina 315, în însemnările corespondentului sectorului 8 citim:
„Ministrul de Interne nu numai că s-a vândut, ci este deschis în slujba mișcării anti-popor...”.
Apoi vom descoperi acea vistierie care ajută la suportarea cheltuielilor enorme legate de această întreprindere regală. Ne vom confrunta și cu producția de arme. La pagina 216 a celui de-al doilea volum, în note despre arondismentul 7, citim:
469
„Pe st. Vieze-Augustin, intrare prin poarta de langa pasajul din dreapta, locuieste o entitate care face deschis plati catre Chouans; Maine imi vor da mai multe detalii. Pe st. La Huchette, casa și curtea de l'Ange, fac pumnale. ..".
Vom găsi fabrici de uniforme; al doilea volum, p. 188, note despre arondismentul 7:
„Realiștii comandă uniforme pentru ca ticăloșii să se strecoare în rândurile soldaților, care vor trage în oameni și, prin urmare, vor provoca un război civil...”.
Vedem urme de măsuri luate pentru efectuarea recrutării; volumul I, p. 238, note ale corespondentului arondismentului 11:
„În Saint-Denis au fost arestate trei sau patru persoane care au fost în contact cu cealaltă parte: se presupune că au fost instruiți să efectueze recrutarea...”.
Vom descoperi în ce măsură guvernul însuși a fost orbit; în al doilea volum, la p. 135, într-o notă a corespondentului districtului al treilea, citim:
„Cei care i-au protejat, sprijinit și salvat pe al 13-lea regaliști din Vendémière sunt acum la comanda unei operațiuni de dezarmare a bărbaților curajoși care au apărat reprezentanța națională în acea zi... General de brigadă, președinte al Consiliului militar, situat în centrul administrativ al sectia Lepeletier; un om pe nume Villiers, comandant al brigăzii, care a rămas multă vreme comandantul batalionului secției Lepelletier și l-a comandat în ziua dezarmării faubourgului Antoine în prairie; un englez, fost adjutant al trădătorului Menou... toți sunt acum în slujba guvernului...”.
Vedem că partidul regal, care are cel mai bine organizat serviciu al opiniei publice, îl conduce în așa fel încât convingerile care erau larg răspândite în Vendemières să prevaleze din nou printre oameni. În

al doilea volum, la pagina 164, într-o notă referitoare la primul okrut, citim:
„... Oamenii... își atribuie suferința Revoluției și repetă că au fost mai fericiți sub vechiul regim”.
Și apoi la fiecare pas găsim dovezi că această mașinație persistă. Vă prezentăm aici câteva dintre aceste dovezi. În primul volum, la p. 318, în nota corespondentului VIII Okruta, citim următoarele:
„În exterior, totul este calm, dar în realitate totul clocotește. Mulți dintre vendémieristi, care se aflau în satele lor, au început să acționeze. Tot comportamentul lor mărturisește combinațiile secrete pe care sunt gata să le realizeze. Trupele par a fi nehotărâte, deși se supun superiorilor lor. Totul arată o imagine a unei explozii generale... Nelegiuiții se prefac că vor să susțină guvernul pentru a înrobi oamenii.
470
În cursul mărturiei sale în instanță, același corespondent al districtului VIII, învinuitul Kazin, declară în legătură cu o scrisoare a Germinalului 24 (volumul unu, p. 329), în care vorbește despre o întâlnire a cetățenilor care știe să mânuiască armele și își dorește să rămână anonim până la expediție... Kazen declară că „Societatea Democraților”, cu care a corespondat, l-a informat printr-o scrisoare care nu era în documentele cazului (ca mulți alții, din păcate pentru apărarea noastră, nu au fost păstrate), despre mișcarea viitoare a regaliștilor în viitorul apropiat și adaugă că apar aceleași simptome ca și în Vendémière.
Morua, corespondent al arondismentului XII, într-o scrisoare datată al 3-lea Floreal (volumul unu, p. 269, documentele nr. 14 și 15 din al 10-lea mănunchi), în urma listei de patrioți, spune „că toți sunt devotați cauza publică, că vor să-l protejeze sau să moară pe loc...” Maurois afirmă în mărturia sa în instanță că Societatea Democraților, cu care a corespondat, l-a avertizat într-o scrisoare care lipsea din dosarul cazului „că regaliștii sunt destul de gata să declanșeze mișcarea, că Clubul Clichy a trebuit să scoată armele din Paris etc. „... În urma acestui corespondent descoperă însuși (vezi scrisoarea sa din 5 Floreal, volumul unu, p. 257, pachetul al 10-lea) că regaliștii din regiune, suburbiile Marceau, de obicei ultimii care se mișcau, au agitat, că, în special, regaliștii de la secția Finisture au vrut să restabilize legăturile, sau cel puțin au încercat să găsească modalități de a face acest lucru. .
În fine, la pagina 138 a volumului al doilea, în nota corespondentului sectorului 3, citim:
„... un deputat Chouan din Lyon a spus în a treia zi (germinal 27): Am câștigat o semi-victorie, după ce am obținut emiterea unei legi care interzice adunările. Dar în câteva zile vom avea o victorie completă. Armele noastre sunt gata și suntem siguri de succes. Vom produce o mișcare pe care o atribuim anarhiștilor și apoi vom distruge în sfârșit această sectă dezgustătoare care împiedică realizarea intențiilor noastre. Ieri același bărbat a spus din nou: Răbdare, totul va fi bine.
Și astfel, din documente în sine, rezultă dovada că conspirațiile regaliste, cel mai activ pregătite și vizând implementarea lor rapidă, au existat de fapt în același timp în care „Societatea Democraților” a fost organizată și a intrat în lupta împotriva acestor conspiratori.
Vedem că nimic nu i-a scăpat atenției: bazele planului, scopul, mijloacele de implementare, rezultatele, actorii principali și auxiliari, locurile de adunare, finanțare, recrutare, producția de arme și uniforme, impactul asupra opinia publică, etc. Și puteți. Este

posibil să ne îndoim că regaliştii au intenţionat atunci să-şi îndeplinească imediat planul, dacă comparăm cu aceasta rezultatele obţinute în cursul următoarelor
471
Siƀy Informaţii despre emisarii solicitantului, completând planul, a cărui descriere, conform documentelor dosarului Floreal, a fost doar parţială. Puterile emise de Ludovic al XVIII-lea datează tocmai din această perioadă. Sunt datate 25 ianuarie şi 20 februarie 1796. În ce termeni sunt compuse? Ce au nevoie? „Regele îi autorizează pe M. Broty63 şi Duverne de Presle să acţioneze şi să vorbească în numele lui în orice „în ceea ce priveşte restaurarea tronului". Ce s-a făcut de fapt şi ce nu este absolut indicat în materialele pe care le-am văzut? Acest lucru se regăseşte în cazul emisarilor regali. Iată ce am citit acolo: „Anglia şi puterile străine au livrat atâţia bani cât era nevoie... Pe de o parte, deja fuseseră recrutaţi 18 mii de oameni... Numai Pauley a recrutat alte 12 mii în munţii Jura... Lyon , inundat de ofiţerii lui Condé64, excelent reglat... Participarea lui La Barrière, comandantul artileriei în lagărul de lângă Paris, care a promis că va furniza 300 de cai aflaţi în Meudon şi a garantat buna dispoziţie a lui Dubuisson, comandantul artileriei în La Fère... yé, fost Administrator General al Poştelor, a făcut un tur al tuturor staţiilor poştale de-a lungul traseului pe care avea să-l urmeze Ludovic al XVIII-lea şi a asigurat funcţionarea acestora la întoarcerea sa în Franţa... în acest sens totul a fost perfect organizat... 80 de milioane era în rezervă pentru a fi distribuite oamenilor în momentul şocului... Tot ce a rămas a fost să atragă tabăra situată lângă Paris şi s-a calculat că aceasta nu era o cheltuială atât de mare - 3600 de franci . pe zi, care va fi necesar pentru a plăti pentru cei 12 mii de oameni care se află în această tabără. ..".
Aşa, cetăţeni ai juriului, este planul desăvârşit al conspiraţiei împotriva căreia, după cum aţi văzut, „Societatea Democraţilor" şi-a creat propria conspiraţie. A putut descoperi doar una dintre ramurile acestei conspiraţii, al cărei trunchi principal, împreună cu alte ramuri, a fost descoperit abia în timp. Poate fi acuzată această Societate pentru că a înfruntat monştrii care se pregăteau să priveze poporul de Republica lor, să o devoreze! Dacă ar fi fost o justificare suficientă pentru pretendenţii autorizaţi să declare că şi-ar fi recâştigat tronul numai dacă guvernul constituţional din 1795 ar fi fost răsturnat de către patrioţii din 93, nu ar fi putut aceştia din urmă să fi fost în egală măsură justificaţi prin declaraţia lor că intenţionează să restabilească Democraţie dacă ar vedea că guvernul este zguduit de mercenarii monarhiei? Cine îndrăzneşte să spună aici, în prezenţa acelor republicani care sunt aici, că guvernarea poporului în cel mai înalt grad nu este de preferat despotismului unei singure persoane? Şi dacă raportorul Consiliului Militar a considerat de cuviinţă să ţină seama de argumentele inculpaţilor din acea instanţă şi să recunoască „că în cazul unei răsturnări bruşte a guvernului de către orice grup, acesta
472
care, pentru a-şi salva concetăţenii de ororile anarhiei, s-ar grăbi să le ofere roadele privegherilor şi reflecţiilor sale, sfidând toate pericolele, pentru a restabili legăturile rupte ale uniunii politice, ar dobândi drepturi sacre asupra recunoştinţa acestor concetăţeni.. dacă, repet, reporterul Consiliului Militar ar putea vorbi într-un spirit atât de apropiat de cel al apărării cavalerilor coroanei, îl avem de partea noastră pe cetăţeanul Bailly, acuzatorul, proclamând

următorul adevăr la 29 Ventose: era să îndrepte această mișcare în folosul poporului și să nu lase să fie pătată de evenimentele nefericite care însoțesc de obicei gravele crize politice.
Mi se poate obiecta că regalismul nu era la acea vreme la fel de amenințător și gata să treacă în acțiune așa cum îl înfățișez eu, deoarece atacul său nu a izbucnit atunci; că, chiar dacă contramăsurile luate de democrați ar avea succes, slăbirea acestora din urmă ar fi totuși în mâinile susținătorilor tronului; că, din moment ce acești susținători nu au făcut niciodată nimic, înseamnă că nu au intenționat niciodată să facă nimic și că, în consecință, a fost o greșeală să manifeste o asemenea suspiciune și să efectueze pregătiri defensive care au alarmat toate părțile și au dat în mod nerezonabil aspectul autorilor acestor măsuri. dintre cei mai redutabili conspiratori.
Nu voi pierde timpul explicând că libertatea nu numai că nu îi acuză pe apărătorii ei înfocați de faptul că ei sunt în permanență într-o stare de vigilență și pregătire pentru a se apăra împotriva încercărilor prevăzute sau neprevăzute din partea inamicilor săi, ci o cere și de la lor. Dar voi arăta că nu este adevărat că regaliștii, după înfrângerea democraților de la Florența, nu au atacat deloc guvernul și Republica, pentru motivul că se presupune că nu au avut niciodată o astfel de intenție. Voi dovedi că acest lucru s-a întâmplat pentru că și-au schimbat planurile.
Pentru a vă convinge de acest lucru, este suficient să ascultați ce spune unul dintre emisarii pretendentului, Duverne de Prell, în discursul său de apărare în fața Consiliului de Război:
„În aprilie 1796 l-am văzut pe Ludovic al XVIII-lea la Zurich. I-am dovedit imposibilitatea de a face imediat contrarevoluția. I-am explicat că toate încercările de acțiune armată se vor întoarce inevitabil împotriva regaliștilor. I-am spus că, dacă noul guvern este în concordanță cu voința francezilor, atunci, fie el bun sau rău, nu poate fi răsturnat; dacă, dimpotrivă, nu le face pe plac francezilor, dacă nu le poate da fericire, atunci vor exista mijloace în sine pentru a o înlocui cu un guvern mai potrivit. .
473
Vedem, deci, că dacă regaliștii nu au încercat, după Floreal al IV-lea, o lovitură de stat armată pentru restabilirea monarhiei, nu pentru că nu au avut niciodată o astfel de intenție, nici pentru că și-au abandonat planurile. Doar și-au schimbat metodele.
Și acest adevăr devine și mai evident din următoarele pasaje din discursul de apărare al lui Duverne de Presle:
„Eram convins că numai timpul poate restabili monarhia în Franța; prin aceea că, dacă regentul, care și-a asumat recent titlul de rege, nu renunță la urcarea sa pe tron, el trebuie să adopte o linie de conduită direct opusă celei pe care a urmat-o; să înceapă prin a-i dezarma pe toți cei care au luptat în numele lui acasă; că nu ar trebui să manifeste niciun interes pentru guvernarea republicană și, dacă ar fi adevărat că acest tip de guvernare nu era potrivit pentru Franța, atunci cea mai sigură cale de a restabili monarhia ar fi experiența nefastă a Republicii.
Nu putea fi mai sincer. Când compari acest plan cu tot comportamentul la care au aderat și la care au aderat, ești convins că acesta nu este în niciun caz o deghizare. Ei, desigur, o fac foarte precis și atât de mulți îi ajută în acest sens, încât acum este foarte greu să ne îndoiești de succesul său complet. A rămas ceva din afară care ar putea provoca ura pentru Republică? Există undeva oficiali care nu-și pun toată puterea în asta? Da, deja mulți recunosc că experiența acestui

guvern s-a dovedit a fi foarte nefericită; nimeni nu se teme să spună că nu este deloc potrivit pentru Franța.
Blestemați „Societatea Democraților” pentru că a existat de dragul păstrării acestui guvern și pentru a preveni înlocuirea lui cu puterea paternă a lui Ludovic al XVIII-lea! imediat după încheierea acestui proces, exterminarea acuzatului va servi drept semnal. pentru masacrul prietenilor libertății din toate părțile Republicii. Pentru a fi convins de acest lucru, este suficient să ne uităm la câteva paragrafe din puterile emise la Verona.
Unul dintre apărători (Guichard) a îndrăznit să facă următoarea predicție ticăloasă și dezgustătoare:
„Guvernul republican se va autodistruge, nu va necesita nici un șoc, niciun efort, nicio revoluție... În conformitate cu sistemul urmat de agenții pretendentului... Constituția din 1795 are un singur defect esențial: nu ar fi decât doresc ca puterea executivă să fie mai concentrată, astfel încât cei cinci directori să fie reduse la unul și constituția să le convină. Lege-
474
puterea de impozitare, instituțiile administrative, sistemul judiciar — totul, cu excepția puterii executive, le găsesc bine organizat. Și, urmând acest sistem, nu doar că sunt de acord că ar trebui să aibă loc alegeri, dar vor să-i favorizeze. Ei vor să-i îndrume în așa fel încât poporul să ceară la îndeplinirea funcțiilor de stat doar oameni cinstiți, educați și virtuoși. Ei își doresc legiuitori buni, administratori buni, judecători buni care să contribuie la restabilirea păcii, ordinii și prosperității în rândul concetățenilor lor.
Ați observat cât de exact și cât de repede este îndeplinită predicția? Guvernul republican se va autodistruge, fără răsturnări, fără efort, fără revoluție!.. Doamne! La asta am ajuns... Am ajuns în punctul în care apărătorii solilor regelui pot ține astfel de discursuri blasfeme în curți! Acesta este motivul pentru care am fost arestați, cei care am decis să ne mărturisim public credința față de cele mai pure principii ale poporului. Și astfel agenții regelui sunt salvați prin exprimarea dorinței „ca stăpânirea republicană să se autodistrugă”; De aceea vor să murim noi, noi, care am îndrăznit să le rezistăm și să ne împotrivim faptului că „guvernul republican se va autodistruge...”. Aceasta este crima noastră, de aceea suntem puși în judecată, acesta este păcatul pe care trebuie să fim gata să-l ispășim... Cât de dulce ar fi pedeapsa pentru noi! Daca nu am vazut ca dupa noi va veni si randul tuturor celor care au facut revolutia, un numar imens de republicani, chiar si unii dintre cei care ne vor judeca!! Ai vrea să știi cum va fi restabilită acea tăcere, acea liniște și acea prosperitate pe care revoluția alungată din Franța și cum va fi corectat defectul esențial al constituției din 1795, care a creat fără gândire CINCI DIRECTORI în loc de unul? În primul rând, alegând cel mai bun posibil, adică prin alegerea susținătorilor sistemului unui director în loc de cinci. Acest lucru a fost prezis de fundașul H și Char, iar colegul său L[3] bon, vorbind în apărarea lui Brotier, a vorbit și mai clar:
„Războiul civil nu a făcut decât să sporească ura față de tron în inimile francezilor. Pe această parte, toate resursele regelui Ludovic al XVIII-lea au fost epuizate. Prin urmare, nu putea decât să spere la o revizuire a constituției, drept pe care poporul și-l rezerva. Acesta este ceea ce ne explică acest apel către agenții săi de a urmări îndeaproape ceea ce se întâmplă în ședințele primare, pentru a convinge fermierii, oameni respectabili, să participe la ele.

O, regele nu are de ce să se plângă! .. Cu foarte puține excepții (desigur, mai sunt unele), agenții lui l-au servit bine în ședințele primare. Se vede ca a avut o multime de ei, si pe langa cei care au fost adusi in judecata de Militari
475
sfaturi de yoga! Alegerile au fost atât de excelente încât are toate motivele să se aștepte la o revizuire a singurului articol care îl șochează din constituția din 1795, mai ales dacă în această curte reușesc să scape de demagogii care au îndrăznit cu un an în urmă să avertizeze despre venirea de acel viitor dulce, la care visează acum pe bună dreptate... de la acei demagogi, pe care este cu atât mai important să-i elimini, ca să aibă totuși suficientă îndrăzneală pentru a-i împiedica succesul...
Glasul regelui ne vine atât direct din gura lui, cât și prin emisarii săi și apărătorii lor. Au aceeași limbă. Ascultă ce spune însuși Ludovic al XVIII-lea în proclamația sa către francezi. Atunci vei vedea că francezii din casta care acum domină peste tot nu au rămas surzi la chemarea lui:
„Dirijați alegerile viitoare în așa fel încât aleșii să se dovedească oameni respectabili, prieteni ai ordinii și păcii, incapabili de a păta demnitatea numelui francez, ale cărui virtuți, cunoștințe și curaj ne pot ajuta să ne readucem poporul la prosperitate. . Oferiți recompense echivalente cu serviciile prestate de aceștia militarilor de toate gradele, membri ai tuturor organelor administrative, care vor contribui la restabilirea religiei, a legilor și a autorității legitime.
Vai! O, Republica! Vezi că maiestatea sa domnește deja. Numai autoritatea lui este respectată, doar numele lui este înconjurat de onoare, împărăția lui există printre noi. Acceptată cu entuziasm, această proclamație a produs cel mai favorabil efect. Alegerile adaugă virtuților și cunoștințelor curajul necesar pentru a ajuta moștenitorul atâtor regi să recâștige puterea de drept!!!
Duverne de Prell a mai spus în discursul său de apărare: „Noi eram convinși că puterea executivă nu era suficient de concentrată, că are nevoie de un singur lider, și nu de cinci... Ni s-a părut că într-un stat atât de vast ca Franța, guvern ar trebui să fie încredințat unei singure persoane și că această persoană ar putea fi Ludovic al XVIII-lea, care are pretenții mai mult decât oricine altcineva.
Această predicție se va împlini. Se va împlini în curând. Tarquinius și-a rostit proclamația atât de bine, alegerile au fost atât de precis îndreptate către cei mai buni prieteni ai săi, încât poate fi sigur că se va întoarce la Roma în același mod și în modul pe care plenipotențiarul său Duverne de Prells le-a descris în detaliu:
„Reînnoirea periodică a Corpului Legislativ este mijlocul pe care l-am indicat ca piatra de încercare a unui nou guvern. Legislativul poate propune oricând o concentrare a puterii executive, concentrare care, după părerea mea, este singurul lucru care lipsește din noua Constituție.
476
reglementările pentru a deveni cea mai perfectă constituție din Europa. .. Un astfel de sistem va salva sângele francez, deoarece se poate întâmpla ca printr-un singur act al Legislativului și prin schimbarea doar a uneia dintre noile instituții, noua Constituție să dobândească puterea care cred că îi lipsește, și pace și prosperitate. va fi restabilit Franței”.
Astfel, se exprimă speranța că noul senat, format din oameni respectabili, prieteni ai ordinii și păcii, înzestrați cu virtuți,

cunoștințe și curaj, în conformitate cu voința și direcția lui Ludovic al XVIII-lea, va emite cât mai curând acel act unic. , care, prin concentrarea puterii executive, va da Constituției anului 1795 acel grad de perfecțiune care va anula toată neliniștea noastră, sacrificiile, ostenelile, sângele nostru vărsat pentru libertate din 1789.
Și ei speră că toate acestea se vor realiza fără răsturnări, fără efort, fără Revoluție!...
Totuși, în același timp, ei nu refuză să vărseze o anumită cantitate de sânge, dacă aceasta contribuie la întărirea treptelor tronului. Majestatea Sa a declarat în proclamația sa:
„Dacă ar fi necesar să recurgeți la forța armelor, folosiți aceste mijloace crude doar ca ultimă soluție și doar pentru a oferi sprijinul just și necesar.”
Iar emisarul său Duverne, în discursul său de apărare, a spus: „Planul meu a fost aprobat. Dar Ludovic al XVIII-lea a remarcat că poate atâta timp cât vom urma sistemul nostru pașnic, unele facțiuni ar încerca să răstoarne guvernul prin forță; ne-a îndemnat pe mine și pe colegul meu Broth să depunem toate eforturile pentru a fi la curent cu toate mișcările care au loc și să facem astfel încât fie să îndrepte în avantajul nostru eforturile pe care le pot face, fie să le paralizăm dacă aceste eforturi sunt îndreptate către numirea în locul lui un alt suveran”.
Cu alte cuvinte, în timp ce republicanii urmăreau acțiunile regaliștilor, aceștia din urmă au făcut același lucru cu republicanii, fiecare dintre aceste partide așteptând ca partidul oponent să deschidă bătălia. Circumstanțele au fost de așa natură încât nu a avut loc. Dar rezultatul pe care l-ar fi dorit oponenții s-a dovedit a fi în întregime în favoarea regalismului. Regaliștii aveau motive întemeiate să spere că în curând „guvernul republican se va autodistruge” și că idolul capețian va fi restabilit pe ruinele sale, fără răsturnări, fără efort și fără revoluție!
Și pentru că au vrut să prevină această distrugere a sistemului republican, pentru că nu au vrut-o și căderea noastră, guvernul i-a persecutat și a trimis în această sală de judecată pe toți cei care s-au întâmplat să fie prinși ca presupus participanți la acest eveniment! .. Ce orbire ciudată! Totuși, ar trebui să fie surprinzător? Cei care au conspirat
477
împotriva Republicii și a tuturor republicanilor, au reușit cu dexteritatea și viclenia lor inerentă să-i înconjoare pe domnitori cu oglinzi strâmbe, datorită cărora au văzut în ei prieteni adevărați, pentru că i-au măgulit pentru a-i putea sugruma, iar apărătorii de foc. ale patriei au apărut ca niște monștri, pentru că au spus adevărul crud pentru a-și deschide ochii și a le arăta că se distrug pe ei înșiși și pe oameni, smulgându-se de ea... Amăgirea guvernului era atât de profundă încât, fără să-și dea seama, a ajutat la măsurile luate de cei care au complotat cu adevărat împotriva ei și împotriva Republicii și i-a tratat ca conspiratori pe cei care căutau să păstreze libertatea, eliberându-l de vrăjitoria pernicioasă sub care se afla sub influență.
De aceea, în documentele procesului Floral, deși sunt îndreptate mai ales împotriva regalismului, se pot găsi destul de des atacuri și la adresa guvernului; căci toate actele ei dădeau impresia că era în pas cu cei ale căror intrigi josnice Societatea Democraților considera că era sarcina lor să le frustreze. Dar dacă te uiți cu atenție, poți vedea, totuși, că plângerile împotriva guvernului nu au fost în prim-

plan. Voi arăta acum că aceste plângeri s-au bazat într-adevăr pe faptul trist că guvernanții nu numai că nu au observat comploturile lui Ludovic al XVIII-lea, pe care le-au văzut toți prietenii sinceri ai Libertății, nu numai că nu au ajutat la evitarea rezultatelor dezastruoase ale acestora. comploturi, dar au fost înșelați într-o asemenea măsură încât au cedat acelor sugestii care puteau asigura succesul aspirațiilor tuturor sclavilor acestui rege imaginar.
La pagina 92 a primului volum găsim următorul plan pentru noaptea lui Bartolomeu pentru republicani.
Procurorii nu au considerat necesar să-l pomenească în numeroasele lor discursuri.
(Documentul nr. 16 al pachetului al 7-lea). Un mesaj important de vehiculat printre patrioți: „Este mai mult ca probabil ca acum să fie multe ateliere la Paris în care se fac pumnale.
În ce scop sunt destinate?
Desigur, pentru că a ținut noaptea de Sfântul Bartolomeu împotriva patrioților.
În plus, se știe că în atelierele Republicii nu se produc un număr mare de uniforme pentru voluntari.
Cum va fi folosită această ținută? Să organizeze false patrule, care, sub acoperirea nopții și sub pretextul unei percheziții la domiciliu, să pătrundă în cei mai renumiți patrioți și să-i măceleze chiar la casele lor.
În zilele următoare urmează să fie adoptată o lege foarte strictă, aparent îndreptată împotriva imigranților și a preoților, în virtutea căreia guvernul va dispune percheziții domiciliare.
478
Dar, în realitate, singurul scop al acestor percheziții va fi să-i lovească pe patrioți, să-i omoare în propriile case.
Ce decizie ar trebui să ia patrioții pentru a scăpa de cuțitul ucigașului?
1. Nu stați pe străzi la ore prea târziu, mai ales noaptea.
2. De la apus până la răsărit, încuie ușile casei tale cu șuruburi bune și puternice, chiar baricadându-le.
3. Noaptea, nu deschideți nimănui și sub niciun pretext, mai ales dacă acest lucru se va cere în numele legii; căci ucigașii vor să se infiltreze în patrioți doar în numele legii.
De menționat că prezenta constituție declară inviolabilitatea locuinței oricărui cetățean pe timp de noapte, cu excepția cazurilor în care este incendiu, se comite o infracțiune sau se încalcă ordinea publică.
Prin urmare, orice încercare de a intra noaptea la un cetățean în a cărui locuință nu se întâmplă nimic care intră în cazurile menționate este ilegală și neconstituțională.
Prin urmare, este de datoria fiecărui patriot să invoce legea și constituția, pentru a nu fi măcelăriți în numele legii și al constituției.”
Cel mai crud plan, dar dacă să-l considerăm neplauzibil? .. Nu a fost, așa cum spune primul rând al mesajului, mai mult decât probabil? .. Cum se potrivește cu descrierea planului regalist, ale cărui detalii le-am văzut! Aceasta este producția de pumnale și uniforme - nu este identică cu ceea ce am văzut acolo? Este a doua oară când ne întâlnim cu ei? Și când comparăm asta cu mesajele care au venit atunci din Sud; când teribilul masacr de la Lyon, Marsilia, s-a desfășurat în plină zi cu deplină impunitate, sub auspiciile, ca să spunem așa, a unor funcționari demni de acoliții tuturor Inars, Cadrois, Chambons, Mariettes, Rovers, Jourdans... când s-a organizat bătaia, sângele

republicanilor curgea pâraie largi, noaptea lui Bartolomeu nu s-a oprit în aceste meleaguri nenorocite, crepa de doliu le acoperea în întregime; când prietenii libertății, fugari urmăriți, căutând în zadar adăpost în pădurile cele mai adânci, în vizuinile animalelor sălbatice, dau peste oameni mai cruzi decât aceste animale, care se pândeau să le sfâșie; când se știa că aceste atrocități erau conduse de oameni groaznici, pe care tocmai i-am numit și care nici nu considerau necesar să conteste zvonul popular că în fiecare zi în două duzini de ziare îi acuzau de asemenea fapte... când se știa. că aceiași oameni erau șefii clubului regal Clichy, ai cărui mercenari erau membri ai cohortelor Soarelui și Iisus, care urmau exclusiv instrucțiunile acestui Consiliu criminal... [întrerupe] ; când toate acestea au fost cunoscute, a fost greu să te convingi de existența reală
479
un plan asemănător cu cel despre care, după cum tocmai am arătat, s-a făcut un anunț serios? Nu ar fi trebuit să apară în mod natural următoarele considerente?...

PARTEA A PATRA

Cetăţeni ai juriului!

Ieri, instanța a cerut să fiu mai reținut în discursul meu; a susținut că conținea lucruri care nu aveau legătură cu protecția mea. Mi-a spus să-l îndrept și să-l restricționez ca să-l pot termina astăzi. Nu pot și nu vreau să mă împotrivesc Curții Supreme* Pentru noi, deciziile acesteia sunt peremptorii și nu putem decât să le respectăm.

Așadar, am încercat să-mi condensez discursul în măsura în care îmi pot forma o idee corectă, ceea ce poate să nu-mi șocheze prea mult judecătorii. De asemenea, a trebuit să reduc atât propria apărare, cât și apărarea cauzei comune în așa măsură încât să nu depășească sfera ședinței de astăzi.

Am citit în toate cărțile bune, precum și în cartea rațiunii naturale, că înțelepciunea constă în supunerea inevitabilului, precum și oricărei forțe împotriva căreia ar fi inutil să ne răzvrătim.

Pot să-mi continui apărarea de unde am plecat ieri, nu pot să te duc din nou pe drumul pe care trebuie să-l urmez decât dacă îți amintesc punctul de plecare și esența problemei pe care o prezint aici... am extras din eu însumi documente despre așa-numita conspirație Floreal, dovadă că în realitate la acea vreme a existat o conspirație a lui Ludovic al XVIII-lea. Cu aceste dovezi le-am comparat pe cele care ne-au dat judecata emisarilor acestui candidat la regi – am remarcat coincidenta apropiata si evidenta a acestor noi dovezi cu prima. Am continuat spunând că faptul că Clubul Floreal a dobândit informații despre conspirația regalistă a fost impulsul decisiv care l-a determinat să creeze Societatea Democraților pentru a lupta împotriva agenților pretendentului. Am spus că guvernul și-a dat prilejul de a se lăsa indus în eroare de șmecherile susținătorilor clicei regale în așa măsură încât și-au urmat toată calomnia împotriva celor mai buni apărători ai Republicii. După aceea, am citat teribilul mesaj despre intenția de a petrece noaptea lui Bartolomeu împotriva patrioților, conținut la pagina 92 din primul volum (document nr. 16, pachetul 7), și am arătat că cazurile de masă și nepedepsite crimele comise de așa-numitele cohorte ale Soarelui și Iisus fac existență.
480
o astfel de intenție este foarte probabilă. Am spus că toate aceste grozăvii, această noapte permanentă de Sfântul Bartolomeu în Sud, dau cea mai mare credibilitate anunțării proiectului de organizare a unei nopți de Sfântul Bartolomeu împotriva patrioților la Paris în viitorul

apropiat și că aceasta ar trebui să fie mai ales. alarmant, mai ales atenți la cei care nu sunt indiferenți față de soarta republicanilor: toate acestea mi s-au părut strâns legate de descoperirea motivelor care au determinat Societatea Democraților să ia toate măsurile pentru a descoperi astfel de comploturi sumbre.
În acest moment, am fost întrerupt, atât pentru că au simțit că am depășit protecția mea, cât și pentru că, aparent, s-au considerat ofensați de cele spuse de mine, în legătură cu crimele comise în Sud, oameni deși păstrează funcții înalte. în calitate de reprezentanți ai poporului francez, aceștia sunt totuși acuzați deschis în fiecare zi în zeci de ziare. Sunt de acord să nu le mai numesc, să nu mai vorbesc despre ei, deși atunci când i-am numit, nu am avut în niciun caz în minte să mă opun reprezentării de altădată și să o calomniez. La fel, nu am vrut deloc să defăim poporul, adunările primare și noii reprezentanți, când am spus - și asta se aplică și apărării mele - că prietenii lui Ludovic al XVIII-lea au făcut toate eforturile pentru a-și îndeplini intențiile stabilite. înainte în proclamarea și instrucțiunile către emisari, cu privire la direcția alegerilor în adunările primare. Sunt profund convins că adunările primare, în ciuda tuturor mijloacelor de exercitare a influenței pe care le aveau la dispoziție susținătorii pretendentului, au făcut totuși suficiente alegeri pentru a-i zdrobi speranțele, pentru a preveni, în cuvintele apărătorului primului său agent, Duverne de Prel, „guvernul republican s-a autodistrus fără răsturnări, eforturi sau revoluții”; pentru a preveni și realizarea dorinței lor, exprimată atât de deschis, atât de naiv de acești domni, dorința lor de a se emite un decret care să corecteze „defectul fundamental” al constituției din 1795, ceea ce ar face din ea cea mai perfectă constituție din Europa. ; un decret numit de ei „concentrarea” puterii executive și „reducerea” celor cinci directori la unul singur. Sunt profund convins că Republica va fi apărată de cei aleși de poporul care au fost aleși în locurile în care poporul a avut ocazia să-și exercite adevărata suveranitate, cei aleși de poporul care a fost anterior onorat, recunoscuți ca demni de încrederea sa în diferite posturi înalte, cărora le-a chemat. Aceasta nu înseamnă să defăim oamenii sau pe cei care sunt demni să-i reprezinte și nimeni nu va crede că eu sunt în stare să-i defăim. Dar nimeni nu mă va împiedica să cred ce mai citesc în ziare în fiecare zi, că am avut dreptate în urmă cu un an și alți republicani pricepuți au avut dreptate și ei când au crezut în existența unei conspirații regaliste și s-au temut de ea, că astăzi sunt. corect, temându-se de asta, considerând-o evident

când aceleași ziare mărturisesc că oamenii (pe care nu defăim) au fost expulzați din multe adunări primare, au fost lipsiți de dreptul lor cel mai sacru, drept urmare, în multe cazuri, alegerile corespundeau dorințelor regelui Ludovic al XVIII-lea. .. Și asta face parte din apărarea mea, pentru că decizia de ieri a fost un nou punct de acuzație. Cred că am făcut destul de bine.
Așadar, îmi continui apărarea în legătură cu procesul floral.
Mă abțin să menționez unele persoane pentru că nu vor, dar mai trebuie să vorbesc despre unele lucruri. M-am oprit asupra acelor temeri justificate, asupra acelei neliniști acute, pe care Societatea Democraților ar fi trebuit să o trezească de anunțarea proiectului de organizare a nopții de Sfântul Bartolomeu împotriva patrioților și de influența pe care aceste temeri au avut-o asupra acțiunilor lor, asupra lor ulterioară. deciziilor. Ieri, terminându-mi discursul, am spus că

ororile, bătăile și crimele comise în Sud, precum și activitatea activă a monarhiștilor la Paris și mijloacele cunoscute pe care principalele lor adunări le aveau la dispoziție, toate acestea făcute în ochi. a democraţilor foarte plauzibilă existenţa unei intenţii reale de a duce la îndeplinire intenţia indicată. Pe lângă aceasta, am vrut să spun că în mod firesc trebuiau să aibă următoarele considerații.
Până în ziua de azi, Parisul nu a văzut atrocități precum cele care s-au întâmplat asupra nefericitelor comune din sud. Între timp, Parisul este sediul unei contrarevoluții însetate de sânge! Parisul este sediul organizatorilor tuturor atrocităților săvârșite în Republică! Parisul este ținta tuturor celor mai mari încălcări ale lor! Parisul este în ochii lor cel mai criminal loc din Franța! Ei visează că într-o zi călătorul va întreba cu nedumerire, „pe ce mal al Senei era acest oraș” m! La vremea aceea, Parisul era plin de împlinitori ai dorințelor barbare ale unei hoarde de urători ai poporului ^, pe străzile sale se vedeau pretutindeni chipuri, costume, obrăznicia amenințătoare a bandiților, fraților tinerilor din Marsilia și Lyon. .. era clar ca in orice moment se asteptau la un semnal fatal!! .. Să nu se creadă că Parisul a fost remarcat din singurul motiv de a fi ultima victimă a loviturilor de moarte, pentru a face o represalii și mai monstruoase, pentru a da un exemplu mai groaznic și a da un semnal tuturor? contrarevoluționarii Republicii, pentru a-i lovi dintr-o lovitură pe toți cei care au contribuit cel mai mult la crearea și apărarea ei? Cu siguranță, știind despre intențiile de a provoca astfel de evenimente în viitorul apropiat, era necesar să se mențină calmul rece? Chiar ar fi trebuit să spună: „Bine, să ne bartholomeizeze...”. O astfel de umilință evanghelică ar trebui să fie soarta republicanilor energici? Și dacă o înalți la prima virtute și în datorii, atunci cine va apăra Republica? ..
482
era corect să presupunem că guvernul a fost implicat în planurile pernicioase ale dușmanilor patriei? Ce! Nu vedem în mesajul important că am citit Legea privind căutarea casei ca o modalitate sigură de a ajuta la comiterea crimei odioase pe care o proclamă proiectul de lege? Nu se știa că o astfel de lege a fost de fapt propusă la sfârșitul Germinal IV? Nu se știa că printre membrii clubului Clichy erau 300 de membri ai sovieticilor? N-am văzut oare mai devreme cum au fost date, propuse și întocmite decrete într-un spirit plăcut conducătorilor acestei periculoase adunări, care punea patrioții și libertatea înaintea amenințării unui deznodământ tragic, ale cărui consecințe teribile nu pot fi gândite fără să tremură? ..
Din nou, datorită faptului că guvernul a fost ademenit pe calea măsurilor care să conducă la victoria lui Ludovic al XVIII-lea, a fost atras într-o altă conspirație, care a eșuat pentru că a fost expusă în timp de republicani și frustrată de aceștia prin publicitatea acesteia. Nu a fost mai puțin dezgustător decât primul, iar procurorii l-au trecut și ei în tăcere. Iată, așa cum este descris la pagina 127 a celui de-al doilea volum, documentul nr. 7, pachetul 19:
„Machiavelianismul dușmanilor noștri a dat naștere următorului proiect: aproximativ 40 de femei se vor aduna într-un loc anume. Vor striga cu voce tare despre cumpărători și speculatori, vor spune că acești oameni înfometează oamenii de multă vreme și ar fi corect ca ei să renunțe la proviziile lor de bunăvoie sau sub constrângere; aceste femei își vor înflăcăra ascultătorii, îi vor incita la acțiune și, în cele din urmă, își vor da drumul indignării prin spargerea cu forța în mai mulți negustori. Oameni special selectați pentru asta se vor împrăștia în tot

Parisul și vor spune că ticăloșii iacobini și-au apucat în sfârșit să-și îndeplinească planul teribil de a jefui oameni cumsecade, cetățeni buni. Acest zvon va fi răspândit pe scară largă și vor fi luate măsuri represive. Ziarele vor răspândi în tot Parisul, în toată Republica, vestea despre această nouă crimă a iacobinilor, teroriştilor etc. De aici şi indignarea împotriva lor, persecutarea lor îndreptăţită şi, pe scurt, distrugerea completă a acestor oameni groaznici.
Nu este oare evident că avem aici una dintre marile invenții ale geniului ministerial al lui Cauchon? Aceasta este prima încercare de a-și aplica teoria conspirației. Vedem că chiar înainte de a 21-a Floreal, ei au visat modalități de a crea mari conspirații; au fost văzute ca o modalitate sigură de a întări poziția guvernului prin distrugerea a tot ceea ce acesta considera facțiuni opuse. Ne mai putem îndoi de existența unei astfel de politici după documentul pe care tocmai l-am menționat?
Acest document conține tot ce găsim în documentele ulterioare ale cauzei Floreal și Gronel. se gândesc
31
483
modalităţi de a da suficientă credibilitate acţiunilor care urmează să incrimineze. Ciumele sunt luate pentru a se asigura că persoanele care sunt împinse să vorbească nu scapă de arestare. Și, în cele din urmă, urmăresc să-și întărească propria putere prin intimidarea maselor, prin aducerea la conștiința tuturor și a tuturor că cel mai mic act împotriva principiilor conducătoare îi poate pune în postura de conspiratori.
Din ce altceva ar fi putut să devină, bănuiesc, ideea capcanei lui Grenel. În documentul nr. 6 al fasciculului al 20-lea, la pagina 146 a volumului al doilea, citesc: „În grupe sunt și militari. Ei apără cu voce tare principiile egalității și independenței acolo. Ieri (Floreal 5), trei voluntari, foarte încântați, au spus: să vină în tabăra noastră Grenelle doar patru deputați în numele poporului, și toată tabăra va merge cu ei să arunce jugul opresiv...”.
Cât de asemănătoare sunt aceste provocări cu cele care după un timp au dus la moartea atâtor tați de familie cinstiți, cetățeni generoși și excesiv de creduli, care au fost predați voinței lui Malo67 și decojitorilor infamei și veșnicului blestemată Comisie a Templului!
O, acești Griselli, Romainville (pentru rolul jucat aici de acesta din urmă și de alții împreună cu el, în niciun caz nu au eliminat adevărul teribil care îl plasează în primul rând al nou-născuților Gigillins), acești Romainville, Griselli, au nu exista de ieri, iar din salariul guvernului nu sunt doar de pe vremea când isprăvile pe care le-au făcut pentru el au devenit cunoscute. Este posibil ca eu sau oricine altcineva să stabilim într-o zi toată întinderea lucrărilor lor demne, realizate înaintea celor despre care a devenit cunoscută. Acum nu ne vom opri asupra acestui lucru. Menționăm doar că acești oameni curajoși nu au fost singuri în chestiuni atât de delicate. Vom arăta cine au fost angajații lor, care au făcut față acestor probleme cu nu mai puțină onoare și inteligență decât ei înșiși. Citiți următorul mesaj tipărit sub data 24 Germinal la pagina 102 a celui de-al doilea volum: „Un anume Pru, sergent al companiei a 4-a a batalionului 2 al legiunii de poliție, staționat în cazarma de la Kurții, trebuie remarcat drept cel mai activ spion al guvernului, folosind tot felul de deghizări, din când în când dormind. în gardieni să știe ce se spune pentru sau împotriva guvernului. Principalele locuri ale plimbărilor sale sunt

Palais Royal, Tuileries și Bulevarde. ..Și în alte formațiuni militare există subiecte asemănătoare...”.
În felul acesta snitchingul, grizelismul s-au organizat peste tot. Dacă doriți să aveți probe noi, citiți la pagina 245 a primului volum începutul documentului nr. 3 al pachetului al 10-lea:
„Biroul Central a ordonat... să se stabilească supravegherea în cafenelele Boudray și Chrétien[68], în cafenelele de pe Rue Thomas și din Port.

Honore, în sfârșit, în toate cafenelele patrioților, și în cel mai strict mod, și chiar să încerce, dacă este posibil, să mituiești teroriști, sau cel puțin să trimiți oameni capabili să joace rolul teroriștilor în fiecare dintre aceste cafenele.
Procesul a scos la iveală și identitatea unui anume căpitan Pesch al Legiunii de Poliție, care i-a stârnit pe republicani, i-a îndemnat la revoltă, le-a oferit 300 de arme, le-a spus într-o seară că i s-a încredințat protecția Palatului Luxemburg și că l-ar preda lor dacă ar fi gata să profite de un asemenea avantaj. Numele acestui om a fost inclus în decretul Directorului pentru arestarea tuturor celor care au rămas în libertate pentru 21 de floreali, iar câteva zile mai târziu ne păzea deja cu compania lui în închisorile Abației și Templului! Fara comentarii aici...
Și rolul acestui general Gagne, chiar a scăpat din atenția juriului, nu trebuie să-l comparăm cu alte împrejurări? El a fost cel care a furnizat, deși nu i s-a cerut, planurile militare pentru implementarea unei anumite conspirații. S-au văzut, i-am arătat în toată gloria lor. Probabil ați observat că nu au lipsit măsurile extreme și distructive... Între timp, ei vor să pună toată responsabilitatea asupra celor cărora le-a trimis aceste planuri. Iar autorul lor nu este acuzat, și nici măcar nu a existat o decizie cu privire la arestarea lui, care a surprins, cel puțin în aparență, chiar și cetățeanul Vieillard!
Totul indică faptul că au încercat să provoace un fel de mișcare populară, pe care doreau să o folosească împotriva poporului și de care aveau nevoie pentru a învinge în cele din urmă poporul, pentru a-și suprima rămășița de energie. Regalismul a reușit să convingă actualul guvern că aceasta era singura garanție a întăririi sale, în timp ce regaliștii înșiși vedeau în aceasta calea spre triumful lor. Acum le-au dat de înțeles democraților că unii membri marcanți ai guvernului sunt gata să conducă mișcarea, apoi au sugerat că un întreg partid, experimentat și priceput în problema revoluțiilor, într-un cuvânt, partidul Thermidor, deplânge dezastrele provocate. prin reacția, de cauza căreia și-a dat seama, a vrut să îndrepte răul comis, ajutând poporul să-și recâștige gloria originară. Aceasta este ceea ce dovedește existența unor astfel de insinuări.
La pagina 296 din primul volum, documentul nr. 8, pachetul 11, citim:
„Un patriot a fost întrebat dacă l-a văzut pe Rossignol[69], adăugând că vor să-i transmită vești bune de la Tallien. Cel care a vorbit asta, al cărui nume nu-l cunosc, i-a spus: nu ești un străin, ești patriot. Avem nevoie de o explozie în câteva zile. Este necesar să tragi alarma. Îl caut pe Rossignol să-l aducă la curent...”.
La pagina 194, volumul doi, documentul nr. 8, pachetul 22:
„Azi dimineață a venit un cetățean să-mi spună că a descoperit de unde a venit alarma falsă în ultima zi a ultimului deceniu (10 floreal); că a fost creat de termidorieni;

dar că se știe și comitetul lor și pe care dintre generali i-au ales: acesta este generalul Duthurtre.
În treacăt, observ că aici vorbim despre acțiunea legiunii de poliție despre 10 Floreal, care este atribuită activităților Comitetului Thermidorian secret; că această informație este remarcabil în favoarea democraților, cărora, poate, cu mai puțină justificare au fost atribuite aceste acțiuni. Aceasta ar trebui să arate cel puțin oamenilor care sunt chemați să judece această chestiune importantă pe baza unor fapte neexaminate, care, totuși, sunt de o importanță atât de mare, cât de atenți, cât de neîncrezători trebuie să fie înainte de a-și permite să ia o decizie. Nimic nu este mai obscur decât întrebarea instigatorilor tulburărilor din legiunea de poliție, care prezintă un interes atât de mare aici.
Cu toate acestea, să revenim la fondul problemei. După cum tocmai am văzut, s-ar putea concluziona că toate partidele erau într-o stare de ferment, așteptând o schimbare în ordinea politică și fiecare spera să profite de ea. Se spera ca difuzarea unor astfel de opinii să-i determine pe democrații și poporul să meargă înainte și să încerce să întoarcă cursul evenimentelor în favoarea majorității, care era în permanență înșelată de marile evenimente din anii trecuți.
Iar în virtutea unui machiavelism și mai rafinat, scopul era acela de a face tot posibilul pentru a aduce la limită nemulțumirea față de guvern, în numele căruia s-au săvârșit acțiuni care îl înfățișau ca fiind superior oricărui despot în disprețul și ura de popor. Există un document în volumele Procuraturii în care acest lucru este deosebit de pronunțat. Este la pagina 131 a primului volum, Documentul nr. 32, pachetul 6. Acesta este discursul ținut de comandantul Batalionului 2 al Legiunii de Poliție, Demibrigada 1 staționată la Curtios. Este util să-l reproduc aici integral: '
„Tovarăși, am aflat cu durere că ieri unii legionari au avut josnicia să se amestece cu mulțimile de gloate; acolo și-au luat libertatea de a-i asigura pe cei prezenți că mai degrabă vor muri în mâinile poporului decât să ia armele pentru guvern împotriva poporului.
Aceste discursuri josnice, aceste sentimente, demne de oamenii de rând din 1993, au fost aduse în atenția comandantului șef. Făcându-mi datoria, mi-am luat asupra mea apărarea ta și l-am asigurat că nu poate fi decât opera câtorva intrigători care, ascunși în spatele uniformelor noastre, au ținut astfel de discursuri. Tovarăși, sunteți înșelați cu privire la starea actuală a lucrurilor. Amintește-ți că existența ta depinde de existența guvernului. Dacă guvernul va fi răsturnat, veți rămâne fără șefi, ca o turmă de oi. Ce păcat pentru voi!Tovarăși, aveți încredere în superiorii voștri. Sub conducerea comandanților noștri, ne vom lupta cu anarhiștii și regaliștii. De asta depinde salvarea Republicii. fără ea 486
totul va pieri; clicuri legate de puteri străine, cu Orleans, cu Capeți, se vor lupta între ei pentru tron, iar tu, fără să știi, vei servi drept treaptă uzurpatorului, care va veni să-ți poruncească ca suveran, un despot. . .. Atunci va fi prea târziu să te plângi de greșeala în care ai fost implicat în sentimente de milă nepotrivită pentru oamenii care te-au trădat, pentru oamenii care își doresc un rege. Vei deveni indignat că te-ai lăsat înșelat. Vei lovi din nou Revoluția. Pe când, dacă susțineți guvernul, constituția va fi întărită, poporul va reveni la ordine, voi vă veți întoarce la casele voastre, acoperiți de lauri ai victoriei, în aplauzele tuturor prietenilor ordinii și legilor.

Tovarăși, gândiți-vă bine, căci poporul strigă foamete numai pentru a se revolta împotriva guvernării prezente, pentru a vă trăda vreunui rege, pentru a dezlănțui numai asupra voastră toate ororile războiului, pentru a putea acuza. voi în fața tiranului pe care și l-a imaginat.veți alege ca singurii responsabili pentru dezastrele care au devastat Franța în timpul Revoluției... Da, soldaților, acesta este viitorul pe care v-a pregătit acest popor ticălos și barbar. Vezi cum se lovește cu furie împotriva guvernului, care depune toate eforturile pentru a-i furniza pâine. Vezi cum discreditează mandate care încă nu există. Auzi-l murmurând la binemeritata majorare de salariu dată recent de Corpul Legislativ, pentru a-ți pune la dispoziție câteva dintre bucuriile vieții. Nu sunt chiar acesti ticăloși, acești oameni care defăimează atât de mult guvernul, care împiedică funcționarea constituției, care vă disprețuiesc? Ei știu bine, acești bandiți, acești anarhiști, că guvernul face tot posibilul ca acest mare oraș să fie mereu bine aprovizionat și că nu datorăm decât vigilenței sale ca toate alimentele să vină aici din belșug. Deci, sunt convins, după cum se spune, „și comandantul șef, că legiunea de poliție va deveni un exemplu pentru restul trupelor și că își va face datoria atunci când i se va cere. Trăiască Republica!

Ce sentimente trebuie să fi trezit astfel de discursuri în oamenii care iubesc oamenii, le respectă demnitatea, suveranitatea și virtuțile! Ce este asta? Se dovedește că numai guvernul garantează poporului, în ciuda decăderii sale, acea Republică, pe care poporul a cucerit-o prin șapte ani de curaj și muncă! Poporul cere un rege! În numele guvernului, oamenii sunt insultați cu cele mai josnice cuvinte! Se fac eforturi pentru a trezi în soldați ura poporului, pentru a semăna cele mai dezgustătoare discordii în marea familie franceză. Cine nu s-ar indigna la vederea unei perversități atât de profunde? Cine ar putea rămâne un spectator rece și impasibil al unei asemenea nerușinații, al unei asemenea imoralitate?

W

Pe de altă parte, când ne îndreptăm privirea către un alt colț al tabloului vast al situației noastre politice, începem să realizăm că armatele noastre sunt în cel mai mare pericol, dacă nu din cauza trădării, lipsei de experiență și neglijenței, cel puțin din cauza confuzia deplorabilă în care regalismul a cufundat Directoratul. Iată o predicție care se referă la armata Sambra și Mesa, iar această predicție s-a adeverit literal și în momentul indicat de persoana care a transmis-o.

La pagina 220 a celui de-al doilea volum citim:

„Iată o copie a unei scrisori a lui Duhem, datată din Lae pe 26 Germinal.

„Nu mă surprinde că șefii lui Thermidor se pocăiesc de promisiunile lor. Dacă își iubesc țara, atunci mai târziu, când vor vedea cum toate trădările sunt dezvăluite în același timp, vor avea mult mai multe motive să se pocăiască, pentru că tot ceea ce văd și aud nu îmi permite să mă îndoiesc că armata lui Jourdan. vor fi trădați în această campanie; este urât de „Drepturi”, și mai ales aici, în... unde doar Pichegru este adorat și unde sunt lăudați Ushar, 70 Custine,71 și alți trădători. La ce am ajuns? O Patrie! O Libertate! O Oameni despre tot ce se întâmplă, din moment ce ia deseori masa cu ambasadorul francez, Noel, și cu cartierul general al armatei franceze.

Este destul de ciudat că pentru această predicție, care s-a adeverit exact, autorul ei, care a servit în această armată a lui Jourdan, a fost concediat.

Așa, cetățeni ai juriului, este masa de fapte care trebuia să demonstreze fără rezerve tuturor prietenilor adevărați ai Republicii că guvernul, orbit de cei mai cruzi dușmani, campionii monarhiei josnice, în loc să-și oprească intrigile conspirative, în loc să aplice măsuri represive salutare împotriva lor, a făcut ca și cum totul ar fi fost pentru a-i ajuta, iar rezultatele fiecărui pas au fost să le aducă în cele din urmă victoriilor monarhiști victorie * completă asupra guvernului existent. Poza pe care am desenat-o mai sus înfățișează conspirații, ambuscade și provocări odioase, măsuri pernicioase și enervante... cine ar putea fi mulțumit după toate acestea? Am simțit că este de datoria mea să vă atrag atenția asupra acestor circumstanțe speciale, pentru a vă avertiza împotriva unora dintre concluziile pe care le-ați putea trage din anumite trăsături esențiale ale corespondenței Societății Democraților. Deși am stabilit că scopul său principal era doar să urmărească conspirațiile regaliste și să le reziste, am simțit că, totuși, ați putea observa niște atacuri ascuțite împotriva guvernului actual și că ați putea crede că ura față de el era la fel de puternică ca ura. pentru rege și campionii săi. Desigur, o parte din ură a fost îndreptată și împotriva guvernului. Dar asta s-a datorat doar faptului că toate acțiunile lui l-au făcut să creadă asta

48I

este în deplin acord cu cei care au căutat să-l răstoarne şi cu Republica. Dacă ignorăm această împrejurare, atunci doar sclavii lui Ludovic al XVIII-lea erau supărați. Dacă guvernul ar fi dat dovadă de hotărâre de a respinge eforturile lor împreună cu poporul, precum și cu fondatorii și apărătorii constanti ai libertății, atunci acest guvern ar fi mulțumit. Dar ei nu au fost mulțumiți de ea, pentru că îi apăsa pe unii și le oferea sprijin deschis altora, care, chiar dacă era doar rodul retroviziunii, putea duce în curând Patria în pragul morții. De vreme ce guvernul, prin slăbiciunea sa și condescendența față de regalism, a pus în pericol Republica; întrucât regaliștii, pregătindu-se să-l lovească, aveau motive să-i fie recunoscători pentru toate diversele reliefuri care le-au fost oferite, atunci patriotii sinceri, democrați puri, nu l-au putut binecuvânta pentru aceasta. Așa se explică într-o oarecare măsură expresiile de nemulțumire față de guvern întâlnite în scrisorile diverșilor corespondenți ai Societății, pe care acest guvern îi acuză de activitate conspirativă. De asemenea, mi se pare că nu a fost o crimă să precizez că, dacă guvernul le-ar fi permis celor cărora le-a dat dovadă de atâta îngăduință să-i smulgă cârma guvernului din mâini, atunci ar fi permis să lupte pentru a-i returna. oamenii, folosind toate măsurile luate în anticiparea unor astfel de evenimente...

Acum voi face o analiză generală a întregii corespondențe din diferitele districte ale Parisului și voi arăta care este rezultatul. În instrucțiunea pe care Societatea Democraților a produs-o pentru a o înlocui pe cea anterioară, care a rămas sub forma unui simplu proiect semnat de Direcția Mântuirii Publice, misiunea corespondenților s-a redus la „reînvie starea de spirit a poporului în spirit. a democraţiei pentru a neutraliza sentimentele regaliste pe care au încercat să le asigure predominarea ; facilitarea în acest scop a difuzării de ziare care inspiră dragoste pentru oameni și drepturile lor, capacitatea de a le simți suferința și dorința de a le alina; observa si raporteaza cu privire la progresul opiniei publice astfel informate; observați în același timp stările de spirit ale contrarevoluționarilor și comparați-le cu cele ale republicanilor; să monitorizeze intențiile regaliștilor și să informeze despre acțiunile lor care vizează răsturnarea completă

a Republicii; în sfârșit, să colecteze informații care să permită oamenilor să se apere în cazul unui atac din partea lor.
Scrisorile corespondenților corespund exact acestor instrucțiuni. Am văzut din numeroasele fragmente pe care le-am citat anterior că ele exprimă întotdeauna cea mai mare neîncredere și ura profundă față de toate tipurile de regalism, raportează rezultatele supravegherii active a acestuia și, de asemenea, conțin informațiile cele mai serioase despre măsurile prin care pare să fie pregătită să îngroape rămășițele libertății în orice zi.
489
Aceste litere sunt ca un termometru, arătând zilnic temperatura conștiinței oamenilor. Ei avertizează la ce să se aștepte de la oameni dacă puternicii conspiratori ai clubului Clichy și nenumărații lor suporteri provoacă explozia pe care mulți nu doar o prevăd, ci și o consideră inevitabilă, decisivă și iminentă.
Și din moment ce totul sugerează că este necesar să reziste imediat, corespondenții se grăbesc să livreze informațiile necesare în astfel de circumstanțe. Zelul lor arzător, poate, îi duce adesea dincolo de limitele indicate de Societatea Centrală a Democraților. Fiind nevoiți să se grăbească, ei nu și-au cântărit întotdeauna obiecțiile, nu au monitorizat întotdeauna cu atenție acuratețea informațiilor pe care le-au furnizat. Unii dintre ei au mers până acolo încât au propus măsuri extraordinare pe care nimeni nu le-a cerut să le ia, pe care nu au vrut să le accepte deloc și, prin urmare, ar fi foarte nedrept să punem responsabilitatea unor astfel de propuneri asupra celor care nu pot fi autorul lor. .
Corespondenții au contribuit la răspândirea ideilor corecte în societate prin mijloacele indicate de „Societatea Democraților”.
Văzând pregătirile amenințătoare ale regalismului, ei s-au indignat de faptul că guvernul nu a împiedicat și nici măcar părea să-l ajute. Au plâns dezastrele cumplite, sărăcia cumplită care a asediat și a ucis oamenii. Ei au văzut că tocmai pe această situație extrem de dezastruoasă își construiau dușmanii poporului socotelile, străduindu-se să-l înrobească complet, că nu aveau de gând să amâne pentru mult timp ultima catastrofă și că guvernul părea că nu vede nimic. sau era atât de speriat de puterea lui Clichy, încât nu risca să-i reziste. La început, aceste considerente atât de importante dau naștere la cea mai neechivocă nemulțumire față de guvern din partea tuturor corespondenților democrați. Dar apoi aceleași considerații îi împing să-și unească eforturile în pregătirea unor contramăsuri care ar putea salva poporul atât de furia falangelor lui Ludovic al XVIII-lea, cât și de inerția disperată a guvernului.
În acest scop, ei întocmesc liste cu patrioți pe a căror energie s-ar putea baza în caz de atac și, în același timp, pun o listă cu cei mai hotărâți apărători ai partidului de care se tem, astfel încât să poată fi echilibrată forțelor ambelor părți, astfel încât să poată calcula dacă forțele democraților sunt capabile să reziste forțelor inamicului și dacă este posibil, prin urmare, să-și asume riscul unei coliziuni. Evident, acesta a fost singurul scop al acestor liste de regaliști și contrarevoluționari și nu a existat deloc intenția, ca oameni cărora le place să pervertizeze totul, să le transforme în liste de interdicții, în pregătirea crimelor cu sânge rece și deliberate.
490
Este adevărat că ele sunt puternic exprimate în raport cu fiecare dintre zeloții neînfricat ai monarhiei. Dar aceasta este o dovadă de

nerefuzat că dimensiunile ostile au fost îndreptate împotriva
regalismului.
Corespondenții dau și informații, note obișnuite, indicând locurile în
care oamenii, în cazul unui presupus ciocnire sau atac, ar putea găsi
arme și hrană, pentru a nu se lăsa exterminat fără nicio rezistență.
Dar mai rămâne o dificultate și deloc lipsită de importanță. Armele
trebuiau mai întâi confiscate, în timp ce trupele regale nu aveau
nevoie de acest lucru, pentru că erau bine înarmate și, prin urmare,
aproape sigur că puteau rezista republicanilor dacă voiau să facă ceva.
Ce diferență între posibilitățile acestor două părți! Între timp, cei
cărora le păsa doar să protejeze Republica de pericolul reprezentat de
inamicii ei sunt târâți prin tribunale; sunt târâți prin curți din
cauza unor simple note; arătând unele stocuri de arme, de parcă ar
deține deja stocuri uriașe și arsenale formidabile și cu intenții mult
mai puțin pure.
Corespondența centrală, adică corespondența Societății Democraților,
este susținută în același spirit. Procurorii au vorbit mult despre
caracterul conspirativ al acestei părți a documentelor, subliniind că
în unele dintre ele se regăsesc cuvintele „conspiratori” și
„conspirație”. Desigur, Societatea Democraților era angajată în
activitate conspirativă, dar, așa cum am spus deja, împotriva
regalismului, care era gata să se repezi în ceea ce mai rămăsese din
sistemul republican. În multe locuri în scrisorile Societății tale, ni
se spune, este indicat „guvern”, Societatea declară că acționează
împotriva guvernului... Da, dar ce se înțelege prin asta? Să reamintim
informațiile care indică fără ambiguitate că figurile de frunte ale
societății Clichy erau cele mai proeminente persoane din ambele
Consilii legislative; că sunt urmăriți, sprijiniți, asistați în aceste
ateliere de contrarevoluție regală de 300 de membri ai acelorași
sovietici; că discuțiile de la Clichy au influențat tot ce se făcea în
guvern; că acolo nu numai că s-au elaborat din răsputeri toate legile,
care au înflorit apoi în Consiliul din 500, ci au fost discutate și
hotărâte toate actele puterii executive, care apoi ar fi venit doar din
Direcție; că influența clișiștilor a fost atât de mare? că au stăpânit,
la discreția lor și fără teama vreunei rezistențe, toate ramurile
administrației de stat, atât pentru că aveau acolo multe dintre
creaturile lor, cât și pentru că aveau capacitatea de a paraliza și a
reduce la tăcere pe toți cei care nu erau de acord cu ei: a fost chiar
a spus că guvernul este doar la Clichy și că Clichy va face o
contrarevoluție împotriva
491
toate și împotriva tuturor. De aceea Societatea Democraților, care a
văzut cum această adunare notorie a fost vizitată mai întâi de cei mai
de seamă, iar apoi de mulți alți membri ai celui mai influent organ al
puterii de stat; care a văzut și în această coaliție susținerea și
moala principală a întregii mașini politice, a început să spună
„guvern” sau „lideri ai guvernului”, referindu-se la clișiști, căci de
fapt îi vedea singuri ca conducători. Încă nu știu dacă a fost greșit.
S-au spus multe despre așa-zisele tulburări din legiunea de poliție a
9-a și 10 Floreal, despre tulburările, pe care au vrut să le considere
începutul conspirației. Să ne oprim pe scurt asupra explicațiilor date
de Germain în cursul mărturiei sale. Motivele desființării legiunii de
poliție în Florealul anului IV și entuziasmul febril pe care a
provocat-o sunt încă învăluite în ceață deasă. Ideea că așa-zișii
conspiratori prezenți aici au fost cumva implicați în acest caz este
poate cea mai falsă. Printre documentele de acuzație există unul

menționat deja cu altă ocazie - acesta este nr. 8 din pachetul al 22-lea, p. 194 al volumului al doilea, și de la bun început elimină o astfel de acuzație:

„În această dimineață, un cetățean mi-a spus că s-a descoperit de unde a venit alarma falsă în ultima zi a ultimului deceniu: că aceasta este opera termidorienilor, dar că se cunoaște și comitetul lor și care dintre generali ei. ales; Acesta este generalul Dutertre...

Deoarece acest raport este datat 13 Floreal, ultima zi a deceniului menționat a fost 10 Floreal. Alarma falsă menționată în acesta este, așadar, alarma despre tulburările din legiunea de poliție.

Din aceasta, așadar, s-ar putea deduce că a existat un comitet al termidorienilor, care stătea la pândă pentru tot felul de răscoale și și-a ales deja un general și se pregătea să stârnească tulburări în unitățile militare. De aici s-ar putea concluziona că revolta din Legiunea de Poliție nu a fost opera Comitetului Democraților.

Desigur, aceasta nu era treaba lui, dar chiar dacă a fost parțial munca unui comitet de Thermidorians® (nu știu dacă există unul), Societatea Democraților credea că această emoție a fost cauzată mult mai mult de liderii regaliști din Clichy. Acesta din urmă știa că această unitate militară de poliție era atașată în mod deosebit capitalei și că, considerându-se din momentul înființării ei destinată reședinței permanente în ea, ar lua foarte dureros dacă ar fi dezamăgit de acest lucru; că, prin urmare, va fi foarte ușor să o treziți să reziste desființării ei; că după aceea, prin stabilirea contactului cu comandanții ei, se putea pune în mișcare și o putea folosi ca avangarda unei revolte regaliste. Acest lucru, într-o oarecare măsură, a reușit și acest lucru a alarmat foarte mult Societatea Democraților, pentru care acest lucru a fost o surpriză completă.

492

ness. A început imediat să se gândească la cum să o neutralizeze. Ea a emis mai multe scrieri sub formă de apeluri către legiunea de poliție pentru a-i avertiza împotriva insinuărilor false care ar încerca să semene nemulțumirea în rândul lor. Convinsă că această mișcare - o mișcare foarte inteligentă a machiavelismului regalist - a fost un semnal de declanșare a unui război civil, Societatea Democraților a făcut primii pași pentru a câștiga inimile soldaților patriei de partea lor, pentru a-i împiedica să fie duși în rătăcire. , și chemați-i să-și îndeplinească datoria față de oameni.

Germain mi-ar putea trimite, ca jurnalist care trebuie să știe despre tot ce se întâmplă, mai multe mesaje despre acest eveniment; ar putea trimite și altora astfel de mesaje prin mine... Cea mai bună dovadă că Clubul Democraților, de care aparținem, nu a fost forța motrice din spatele acestei revolte, este scrisoarea tocmai citată de la unul dintre corespondenți, în care el relatează al 13-lea Floreal, „că s-a descoperit de unde a venit alarma falsă care a avut loc în al 10-lea Floreal, că aceasta a fost opera termidorienilor etc...”. Dacă corespondentul comunică acest lucru societăţii centrale cu care este în corespondenţă, atunci ştie că aceasta nu este informată despre aceasta; este foarte posibil să-i fi cerut să afle despre acest caz, ceea ce i-a surprins... Mai adaug doar o remarcă la chestiunea legiunii de poliție, remarcă care mă privește personal. Răspund la vorbele președintelui Curții, care, în timpul depoziției lui Germain, obiectează asupra afirmației mele că documentul din al doilea pachet, p. noi trei ne-am adunat." Președintele Citizen a susținut că, din moment ce am scris asta, nu se poate să nu fiu unul dintre cei trei. De parcă nu ar fi clar că a face o copie înseamnă pur și simplu a reproduce cu acuratețe

originalul... Dar în curând mă voi ocupa în mod specific de problema tuturor documentelor care au fost doar copii făcute de mine și, deși, spre regretul meu, acest lucru a dat naștere la observații ironice, sper să pot arăta nepotrivirea acestei ironie.
Nu văd nimic mai semnificativ în corespondența generală, cu excepția aderării la presupusul Director de Salvare Publică a presupusului Comitet de Insurgenți, format din foști membri ai Convenției.
Întrucât tentativa de răscoală în legiunea de poliție nu a produs rezultatele dorite de clubul Clichy, întrucât intervenția Clubului Democraților a paralizat planurile malefice ale cliștilor, aceștia din urmă, desigur, s-au supărat și au început să se gândească la cum să obține răzbunare. Ei și-au dublat eforturile și eforturile pentru a-i împinge pe înflăcărații republicani la pași greșiți, pentru a-i provoca să încerce noi tulburări, care să permită regaliștilor fie să dea o lovitură decisivă poporului, fie să-i învingă măcar pe unii dintre cei mai buni. devotat
493
apărătorii săi, creând o conspirație de 21 de floreali. Căci nu mai am nici cea mai mică îndoială că dacă a existat ceva extrem, dacă vreți, nu chiar moderat, în acțiunile Societății Democraților, a fost rezultatul insinuărilor provocatoare ale celor mai jurați dușmani ai Republicii. Nu mă mai îndoiesc câtuși de puțin că naivitatea, sinceritatea și abnegația simplă a oamenilor din Floreal i-au oferit lui Grisel orice ocazie să-i păcălească și că acest subiect disprețuitor, al cărui singur talent este ingeniozitatea, care merge mereu mână în mână. cu viclenie, a putut să-i conducă pe cetățeni de nas, cărora nimeni, însă, nu le va nega capacitatea de a deosebi binele de rău și de a face binele, dacă au ocazia să facă acest lucru.
Imediat după tulburările din legiunea de poliție, Grisel a început să dea dovadă de un zel deosebit în raport cu Societatea Democraților. Dacă spun „în legătură cu Societatea”, atunci mă refer – în legătură cu niște oameni apropiați Societății, căci deja am declarat și declar că nu l-am văzut niciodată pe Grisel în locul în care s-a întâlnit această Societate și eu sunt destul de sigur că nu a fost niciodată acolo. Dar nu există nicio îndoială că, în afara Societății, s-a întâlnit constant cu cineva care era la curent cu toate treburile acestei organizații și a reușit să-și câștige întreaga încredere. Ceea ce i s-a insuflat lui Grisel la poliție și la comitetul Clichy, i-a transmis acestui om și, în cele din urmă, aceste sugestii au ajuns la clubul democratic, care a ciugulit cu lăcomie această momeală. Grisel a aflat chiar în ce măsură propunerile sale au fost acceptate și care este gradul de pregătire pentru acțiune pentru fiecare zi. El a adus acest lucru în atenția stăpânilor săi și le-a dat ocazia să tragă plasa în momentul celei mai mari capturi.
În principal de la 11 la 20 Floreal, după ce tulburările din legiunea de poliție s-au domolit, Grisell a fost cel mai activ în tratarea intermediarilor dintre el și Societatea Democraților. Nu s-a auzit de el în zilele dintre 28 Germinal și 11 Floreal. Dar din acel moment, de la al 11-lea Floreal, se pare că a excelat în toate privințele în a-i trezi pe cei cu care s-a apropiat și a sfătuit să ia măsuri extreme și drastice. Desigur, a spus mult mai multe despre astfel de lucruri decât a scris. Totuși, a lăsat două mărturii scrise care confirmă ceea ce tocmai am spus. Acestea sunt scrisorile din 17 și 18 Floreal, primul și al patrulea document din al 3-lea pachet. În ambele, el clarifică nimic mai mult și nimic mai puțin decât că va atrage în curând tabăra Grepel

complet de partea poporului, împotriva regaliștilor și a tuturor dușmanilor lor. .
Prin urmare, în această perioadă a celei mai active lucrări de incitare, desfășurată de Grisel și de alți spioni, Societatea Democraților a folosit în corespondența sa expresii exagerate, care îi sunt incriminate în acest proces. Așa-zisa aderare a foștilor membri ai Convenției datează din aceeași perioadă.
<94
Este firesc să credem că era important pentru cei care doreau să pună stăpânire dintr-o lovitură de întreaga masă de republicani evidenti și formidabili în energia lor, important era să se extindă interdicțiile asupra acelor membri ai fostei Convenții a căror loialitate față de principiile democratice nu şovăia în zilele adversităţii şi care, prin urmare, putea fi considerat ca aparţinând aceleiaşi secte ca şi Societatea Democraţilor, a cărei existenţă era cunoscută.
Așadar, nu este de mirare că în urma acelorași manevre, efectuate cu ajutorul unor ticăloși agenți ai criminalității precum Grisel, a fost posibilă stabilirea contactului cu mai mulți foști membri ai Convenției. Aceștia din urmă au fost avertizați, ca și alți democrați, de intențiile deschise și pe termen scurt ale regalismului; ca și alți democrați, au fost martori entuziasmați ai nenorocirilor publice și au căutat o modalitate de a se întâlni cu ei pentru a discuta despre cum să împiedice victoria completă a campionilor regelui de la Verona și să se protejeze de alte dezastre. Dar am afirmat și repet că am aflat despre aceste întâlniri doar din actele dosarului, în care se discută; în special, din documente scrise exclusiv de mâna lui Piye și niciunul dintre aceste documente nu este nici o copie făcută de mine, nici un original scris de mine. Aceste așa-zise întâlniri, această așa-zisă afiliere, nu s-au desfășurat în prezența mea și, din câte știu eu, nici în incinta în care s-a întrunit Societatea Democraților.
Cetăţeni ai juriului! Mă apropii de sfârșitul unei analize minuțioase a unui număr mare de documente, din care s-au compilat două volume uriașe, și apoi a tot ceea ce ar putea fi legat împreună în așa fel încât să dea aspectul unei conspirații. Poate ați observat că, pentru acuzați, am căutat mai degrabă conștiincios această conspirație la ei și nu am găsit-o. Am constatat că multe lucruri pe care am vrut să le leg nu se pretează la acest lucru și, dimpotrivă, sunt îndepărtate și independente unele de altele. Rămâne să mai examinez câteva documente și să văd dacă există o conspirație în ele.
Există un document intitulat „Lista democraților care urmează să fie incluși în convenție” (Documentul nr. 1 al pachetului 7, p. 169, volumul unu). Titlul și mai multe nume sunt scrise de mâna mea; toate celelalte sunt scrise de mâna lui Buonarroti. Ți-a spus ce fel de document este. Acest document este nedatat; v-a spus în ce împrejurări și în ce scop a întocmit-o la Plassey înainte de 13 Vendemière IV. Acest document a fost întocmit la o întâlnire a patrioților, care a avut loc [în celulă] cu fiul unui deputat din departamentul Dromei, Julien,72 cu unicul scop de a trimite către diferitele departamente ale Republicii prospectele de ziare noi, care trebuiau să apară imediat după eliberarea așteptată din închisori a multora dintre acești patrioți. Pot să confirm că exact așa s-a întâmplat, pentru că am fost printre cei adunați la Julien și am participat la
495
implicate in aceste activitati. Buonarroti v-a spus că acest document, când l-a întocmit, nu avea titlu, și că nu știe cum a ajuns, alături de multe alte documente despre care voi povesti mai târziu, printre

hârtiile sechestrate pe 21 de floreale. Voi explica acum aceste două puncte. Eram unul dintre cei care urmau să scoată unul dintre ziarele planificate, En-depandan, pentru că nu intenționam atunci să continui publicarea Tribuna Poporului. Pe această bază, am păstrat cu mine originalul acestei liste, realizat în mare parte de mâna lui Buonarroti; alții au făcut copii ale acestuia. Deoarece nu aveau o persoană potrivită pentru fiecare departament pentru a distribui prospecte, au existat multe lacune în listă. Nume scrise cu o scriere de mână diferită, uneori chiar referindu-se la persoane care nu locuiesc în departamentul indicat lângă nume, aceste nume, precum și rubrica „Lista democraților de inclus” sunt rodul leneviei, leneviei. Se știe că o persoană are mult timp liber în închisoare și este clar pentru toată lumea că nefericitul care petrece acolo zece luni sau un an de multe ori nu știe să omoare timpul. Într-unul dintre acele momente de plictiseală și lenevă, mulți s-au adunat și au discutat despre această listă de corespondenți pentru ziarele vizate. Cei care i-au cunoscut pe mulți dintre ei au vorbit cu laudă despre patriotismul lor și cineva i-a luat în cap să spună că, decât să facă din ei niște hârtii, ar fi mult mai bine să-i facă membri ai unui organism reprezentativ, să-i adauge la cei mai puri membri ai Convenției Naționale, pe atunci încă în existență. Cineva a răspuns cu o glumă. El a spus: De ce, noi aici constituim ceva ca o întâlnire primară, discutăm aici în fiecare zi despre interesele poporului, de parcă am avea dreptul de a decide pentru toată Franța; între timp, acum au loc ședințe primare pentru a discuta Constituția și pentru a alege noi membri ai Corpului Legislativ și se descurcă foarte bine fără noi. Să terminăm jocul, că nu ne mai rămâne nimic altceva, și să ne imaginăm că lista pe care o avem în fața ochilor este lista celor aleși de noi în Corpul Legislativ. Apoi mă întorc către companie cu cuvintele: „Îți voi ajuta fantezia în orice fel pot”, iar cu nonșalanța unui școlar, am scris următoarele sub formă de titlu: „Lista democraților pentru includerea în Convenția națională”. Această discuție a continuat și mai departe. Au început să spună: dar nu am ales încă un democrat pentru fiecare departament, trebuie să adăugăm pe lista noastră și să numim reprezentanți excelenți pentru toate departamentele, chiar dacă a trebuit să luăm mulți din departamentul greșit pentru care vor fi aleși. ; destul că erau francezi. Au fost numite mai multe nume, inclusiv al meu, pe care l-am enumerat. Cu toate acestea, acest joc nu a fost dus până la capăt și nimănui nu i-a trecut prin minte că va fi luat vreodată în serios: 28 de departamente nu au primit deputați de la ședința primară a închisorii Plessy. Acest gol nu a fost niciodată umplut. După cum am spus, am luat această hârtie amuzantă cu un prieten
496
gnmi, despre care voi vorbi acum, și ea a fost printre hârtiile care au fost cu mine pentru 21 de floreale. Desigur, dacă o astfel de hârtie ar fi întâlnit separat în orice alt loc, ei nu i-ar fi acordat nici cea mai mică atenție și nu s-ar fi gândit să perceapă tragic care a fost rodul distracției de moment a nefericiților prizonieri leneși.
Oare vor vedea o conspirație în lucrările intitulate: „Lista Patrioților capabili să asiste la mișcare”, Floreal 12, vol. 1, p. 29; „Lista suplimentară de patrioti capabili să comandă”, Floreal 13, volumul unu, p. 26; „Adăugarea la lista oamenilor capabili de comandă”, volumul unu, p. 61; și, de asemenea, Lista oamenilor capabili de comandă, Floreal 19, volumul unu, pp. 5-13, și documentele nr. 1-27 din pachetul 1? În aceste documente, datele sunt marcate de mâna mea. Buonarroti v-a explicat că primele trei documente au fost scrise de el,

precum și al patrulea, care ocupă paginile 5-13 ale primului volum.
Toate acestea sunt copii ale listelor întocmite la Plessey cu puțin timp înainte de Vendémière, când comitetele guvernamentale, sub presiunea regaliștilor, au apelat la nefericiții patrioți pe care i-au întemnițat acolo pentru sfaturi și explicații, iar apoi pentru indicații și informații despre oameni care puteau fi folosiți. în caz de tulburări anticipate. Nu știu cine a adus aceste copii Societății Democraților, iar datele înscrise de mâna mea indică zilele în care aceste hârtii au căzut în mâinile mele și când le-am pus în ordine . Nu trebuie trasă nicio concluzie din faptul că aceste hârtii conțin multe nume care coincid cu cele găsite în rapoartele corespondenților: nu este nimic surprinzător în faptul că găsim republicani oriunde este vorba de folosirea oamenilor pentru salvarea Republicii. Tocmai pentru că problema acțiunii regaliste iminente era încă în discuție, aceste documente au fost copiate pentru Societate, care era considerată capabilă să contribuie la rezistența acestei mișcări așteptate. Sau, poate, aceste documente au fost pe mâini greșite de la Vendémière și au fost livrate cu amabilitate oamenilor din Floreal pentru a le inspira încredere în sine, ceea ce i-ar înclina către exagerări și acțiuni care ar putea fi folosite împotriva lor. ?
Poate vor să găsească o conspirație în acele șapte proiecte de rezoluție, dintre care cinci au fost scrise de mâna lui Buonarroti, iar două de a mea?
Proiectele lui Buonarroti, acesta este documentul nr.47 al fasciculului al VII-lea, pagina 151 din volumul unu, prin care se anunta restabilirea comitetelor de supraveghere revolutionara, numirea unui agent general al politiei si a comandantului-sef al fortelor armate. al Parisului; acesta este documentul 46 din același mănunchi, pe aceeași filă 151, prin care se dispune împărțirea hainelor către toți săracii pe cheltuiala Republicii; este documentul nr. 45, p. 150, prin care se prevede furnizarea de apartamente și mobilier tuturor săracilor pe cheltuiala Republicii; acesta este documentul nr. 42, p. 148, care este un exemplu de comandă pentru un apartament

Anvelope și mobilier, și Documentul nr. 43, p. 149, care dă o mostră de pașaport pentru părăsirea Parisului.
Proiectele de hotărâri, redactate de mine, sunt Documentul nr. 44, pagina 149 din primul volum, care conține ordinul de a efectua percheziții la domiciliu pentru a depista stocurile excesive de produse alimentare, și Documentul nr. 48, pagina 152, care conține numirea temporară a autorităților precum „comisiile ministeriale", „municipalitatea Paris", „sediu", „departament", „administrație poștală" și „comitete de secție". Din contextul acestui ultim proiect de rezoluție rezultă că toate celelalte documente pe care le voi indica acum sunt prevăzute în acesta*. Și anume documentul nr. 10 al fasciculului al VII-lea, intitulat „Comisiile ministeriale", p. 80 al volumului I; Documentul nr. 2, p. 72, „Municipiul Paris"; Documentul nr. 5, p. 75, „Sediu"; Documentul nr. 7, p. 76, „Departamentul Paris", și Documentul nr. 4, p. 75, „Administrația poștală". Aceste ultime cinci documente sunt scrise de mână lui Piye.
Buonarroti v-a spus că documentele scrise de mâna lui au fost copiate de el în Plessey înainte de Vendemière. În timpul interogatoriului meu, v-am spus același lucru despre cele două proiecte de hotărâre care mă privesc și astăzi nu pot decât să repet. În ceea ce privește ultimele cinci documente scrise de mâna lui Piillet și prevăzute în proiectul de decret, scris de mâna mea, privind numirea autorităților, nu-mi

amintesc dacă am făcut primele copii din care Piye a făcut alte copii, dar sunt destul de sigur că nu toate primele copii au fost făcute de mine. Aceste prime exemplare au fost distruse pentru a folosi copii mai bine executate și mai corecte ale lui Piye, căruia i-am cerut să mi le copieze pe toate, pentru că, după cum v-a spus Buonarroti, am adunat aceste hârtii, considerându-le foarte curioase și demne de a fi. păstrat totuşi ca material pentru istoric. Atât știu despre apariția acestor documente extraordinare în închisoarea Plassey.
Suntem aici pentru a descoperi ceva care ar putea rămâne învăluit într-un văl de mister pentru mult timp de acum înainte. Nu toată lumea dorea ca revoluția celei de-a 13-a Vendémière să se limiteze la rezultatele pe care le-am văzut. În acel moment, exista și un grup de astfel de campioni ai democrației, care, poate, nu se limitau doar la dorințe de a îndrepta cursul evenimentelor din acea zi către victoria completă a poporului. Cu speranțe vagi, ei au conceput și, de asemenea, au găsit în arhivele unora dintre liderii noștri revoluționari din vremurile anterioare, câteva proiecte care dau o idee despre sistemul de instituții pe care intenționau să-l înființeze în cazul în care principiile populare ar fi biruitori în acest sens. lupta. Aceste proiecte au făcut parte din documentele pe care Buonarroti și cu mine le-am adunat. Am aflat chiar – și nu este inutil să observăm – că aceste proiecte nu au fost în niciun caz compuse în Vendémière, ci că erau documente ale răscoalei preoților. Ei, 498
prin urmare, au fost apoi predați democraților închiși la Plessp. Au fost încântați de ei, dar și-au dat seama că circumstanțele existente nu au permis implementarea nici măcar cea mai mică parte a acestor proiecte. Dar ei credeau și că aceste gânduri merită să fie păstrate în memoria contemporanilor, iar apoi trecute posterității, care vor ști în felul acesta că în toate perioadele acestei glorioase revoluții au existat inimi plebei, mereu gata să facă lucruri mari în pentru a ajuta pe cei asupriți și umiliți. Prin urmare, mulți prizonieri s-au grăbit să facă copii ale acestor proiecte pentru ei înșiși, inclusiv Buonarroti și eu. Dacă pe cele pe care le-am copiat, le-am marcat anul IV în loc de anul III, atunci aceasta s-a făcut astfel încât să nu se observe că erau destinate utilizării în prairie. În general, nu este nimic surprinzător în coincidența denumirii „Comitetului Insurgenților de Salvare Publică” cu cei care știu ce s-a întâmplat în toate momentele marcante ale revoluției: acestea sunt întotdeauna aceleași mijloace, aceleași metode, aceleași nume. Toată lumea știe că pe 14 iulie, și pe 10 august și pe 1 Prairial și în Vendémières s-a ivit mereu un fel de Comitet Insurecționar. Faptul că aceste documente se referă la Anul III Prairial este confirmat de cuvintele „comisii ministeriale” aflate în proiectul de rezoluție, documentul nr. 48, pachetul 7, p. 152 al primului volum, și repetate în proiectul de organizare a acestor comisii, publicat la pagina 80 a aceluiași volum, al 10-lea document din același pachet. Este cunoscut faptul că Comisiile ministeriale încă mai existau în Prairialul anului III și că au fost înlocuiți cu miniștri în Floralul anului IV. În plus, se poate observa că organizarea descrisă în acest document nr. 10, p. 48 al primului volum, coincide cu cea care a existat în timpul funcționării „comisiilor ministeriale”. Găsim acolo o „comisie alimentară”, care nu se regăsește în organizarea ministerelor înființate ulterior. Găsim acolo „comisionul fiscal”, care a fost înlocuit ulterior de Ministerul de Finanțe. Acolo nu găsim Ministerul Poliției. Toate acestea mărturisesc faptul că această organizație a fost concepută atunci când trebuia să înlocuiască o organizație similară. Așadar, toate copiile

documentelor despre care vorbesc au venit inițial de la acel Comitet Rebel care a existat în prairialul anului trei. Prin urmare, ar fi foarte nedrept să le folosim pentru construirea unui caz de conspirație al Floreal-ului anului IV. Prin urmare, este necesar să se elimine și din acest caz această municipalitate pariziană imaginară, aceste administrații, poștale și departamentale, aceste comisii ministeriale, acest sediu etc. Nu, nu, oamenii din Floreal nu au mers atât de departe. Și totuși mulți dintre acuzații de aici lâncezesc de un an încoace ca complici în dosarul Floreal, pe motiv că au fost nominalizați pentru funcții în listele întocmite pentru mișcarea revoluționară Prairial din anul precedent. Ce exemplu de frivolitate, abuz de putere, \under-
32*
499
sgagka] respect pentru libertatea cetățenilor! Asta nu e tot. Se confirmă în sfârșit că toate documentele de acest fel culese aici nu sunt proiecte concepute în același timp, faptul că aceleiași persoane sunt atribuite diferite posturi: o persoană figurează într-o listă ca deputat, în alta - ca membru al Consiliului . Sfatul Comunei, în al treilea - într-un post militar. Pot da o duzină de astfel de exemple. Dar cred că am spus mai mult decât suficient pentru a clarifica faptul că este ridicol să legăm aceste documente între ele în așa fel încât toate să poată fi atribuite doar timpului Floreal și făcute din ele ca un întreg.
Pentru ca o conspirație să devină posibilă, desigur, este necesar să aibă forțele și mijloacele la dispoziție.
Unde găsim aceste forțe și mijloace ale unei imaginare conspirații Floreal? Nu este în inventarul de arme și alimente care a fost întocmit de mâna lui Buonarroti, ci în partea finală de mâna mea (document din Floreal 12, p. 27 din primul volum)? .. Dar este evident că aceasta este doar o scurtă trecere în revistă a mesajelor corespondenților care le-au transmis, așa cum am văzut mai sus, ca informații despre mijloacele de rezistență la atacul cu care regaliștii au amenințat Republica. Am subliniat deja că acestea erau mijloace foarte slabe, pentru că ar trebui să începem cu cucerirea acestor arme pentru a le folosi apoi. Acesta nu pare deloc un mijloc real de conspirație.
Să nu găsim aceste mijloace, și chiar conspirația în sine, în acel bilețel pe care probabil l-am scris sub dictat către Grefierii cetățeni pe Floreal 13 (documentul nr. 1 al pachetului al 23-lea, pagina 234 al volumului al doilea), într-o notă care conține o cerere de a merge la Grenelle pentru a negocia cu cei care trebuiau să livreze praf de pușcă armatei poporului? Dar toate împrejurările legate de acest bilet dovedesc cât de ridicol și absurd este și cât de prost informați au fost cei care au inventat acest bilet. Deși acest lucru este declarat foarte ciudat, voi dovedi corectitudinea afirmației că am scris această notă numai sub dictare. Dar să revenim la esența acestei note, nepotrivită din toate punctele de vedere. În primul rând, grefierul, căruia i s-a adresat, nu poate citi; apoi s-a stabilit că după explozia depozitului de praf de pușcă din Grenelle nu mai exista cel mai mic depozit de praf de pușcă. În consecință, această notă, căreia i s-a acordat o importanță atât de mare, nu dezvăluie nici existența vreunui mijloc de desfășurare a conspirației.
Așa-numitul „Act de Insurecție”, p. 244 din volumul al doilea, nu este nici un astfel de mijloc. Nu este suficient să împrăștii o foaie de hârtie pe străzi pentru a-i atrage pe toată lumea într-o revoltă și a da totul peste cap. Mai mult, nu pot spune nimic despre originea și

autorii acestui singur proiect, care nu poartă nicio dată. Am văzut un singur exemplar sub formă de poster, care era într-un dosar împreună cu alte hârtii. Se pare că această copie a fost trimisă mai întâi Societății Democraților și mie
500
nu se știe dacă a fost autorul ei și parcă ulterior i-au fost trimise, de altfel, fără știrea lui, cutii și pungi care conțineau un număr mare de exemplare; căci habar n-am avut de ele până în momentul în care am văzut cum cei care m-au arestat le-au deschis în două camere care nu erau la dispoziția mea, ci a cetățeanului Tissot. În mod similar, nu știu când ar fi putut fi trimise și cine ar fi putut oferi acest cadou uimitor. Oh, bănuiesc că în spatele acestui mister se află din nou un fel de griselism. În ceea ce privește asemănarea pe care se caută să o găsească între acest document și altul în care se dorește să-i vadă conturul, mă angajez să infirm acest lucru în ultima parte a discursului meu de apărare, referitoare la apărarea mea pur personală, ca răspuns la discursul Cetăţeanul Bailly, procurorul public.
Există un document care ar putea fi considerat o continuare a acestuia din urmă, dar voi dovedi că nu are nicio legătură, acesta este Nr.9 din fasciculul 2, pagina 24 din volumul II. Are un titlu foarte clar: „Instrucțiunea principală despre ceea ce trebuie făcut”. Dar a fost scris de o mână necunoscută. El vorbește despre ceea ce trebuie făcut în urma difuzării manifestului insurecției. Acest cuvânt „manifest” dovedește că ceea ce se înțelege nu este „actul” despre care am vorbit în paragraful anterior, întrucât este intitulat „Act de insurecție”. Să observăm că această instrucțiune, aparent corespunzătoare unui anumit manifest, conține declarații, deși reprezintă doar o potențială amenințare, dar în orice caz sunt de natură teroristă. Din fericire, în acest proces apar și alte documente, făcând unele ajustări și despre ele voi vorbi acum. Am remarcat deja că documentul pe care îl analizez a fost scris de o mână necunoscută, de ce trebuie privit ca izolat și nu legat de toate celelalte, așa cum este evident trimis Societății Democraților, cunoscută de un număr infinit de oameni ca o adunare. loc pentru toți cei care s-au imaginat extremi și entuziaști. Mai mult, cine știe dacă acest document, scris de o mână necunoscută, nu a fost un alt dar de la persoanele generoase care l-au inspirat pe Grisel și i-au dictat scrisorile sale ale Francului Liber, pe care le-a prezentat și Societății?
Există un alt document intitulat „Instrucțiuni suplimentare”. Este numărul 2 al pachetului 2, pagina 14. Este o listă cu diverse rapoarte ale corespondenților militari raionali care ar putea fi folosite în cazul unui discurs. Detaliază planurile generalului Gagne, același general ale cărui camere, spre surprinderea noastră, nu au fost niciodată deranjate. Dar toate acestea nu sunt încă un mijloc de a desfășura o conspirație.
Tocmai am examinat un document pe care mi s-a părut neplăcut să îl analizez, mă refer la această „Instrucțiune despre ceea ce trebuie făcut”, scrisă de o mână necunoscută. Nu sunt un XO
501
organele amintesc apoi că conținea cumplita frază: „exterminați pe toți cei care rezistă”, pentru că am vrut să-mi rezerv ocazia de a o înmui, comparând-o cu următoarea frază: „Puneți responsabilitatea pentru sângele vărsat pe comandanții forțelor armate. ." Sunt mândru că această frază se află într-un document scris de propria mea mână: este nr. 23 al fasciculului al VI-lea, pagina 67 din primul volum. Deci,

este greșit să spunem că inculpații din dosarul Floral sunt oameni însetați de sânge!!!

După ce s-a dovedit că nici un complot, nici mijloacele pentru a-l duce la îndeplinire nu pot fi găsite în document, despre care se spunea că ar fi început cu cuvintele „a ucide cinci” (nr. 34 și 35, pachetul 8, p. 238 din primul volum), am motive considerate dovedite, chiar dacă admitem că aceste cuvinte - „a ucide cinci” - într-adevăr au existat, am astfel motive să consider că este dovedit că infracțiunea a provocat groază în rândul inculpaților din dosarul Floreal. Dacă cuvintele „ucide cinci” au fost tăiate, atunci acest lucru s-a făcut fără îndoială înainte de a-mi fixa gâtul13 * și indiferent de acest gât, deoarece se recunoaște că prima linie este tăiată cu două lovituri. La urma urmei, am dovedit cu succes în cursul cercetării judecătorești imposibilitatea absolută de a sugera că eu însumi am bifat ceva în momentul în care am pus gâtul, întrucât eram atunci înconjurat de Cauchon, Dossonville73, secretarul lui Cauchon și alți zece gardieni, iar Cauchon, care și-a pus gâtul direct după-al meu, n-aș lipsi să întocmesc imediat un raport în acest sens. Așa că această lovitură a avut loc înainte să-mi pun bara jos. Ea reflectă sentimentul care a copleșit persoana în mâinile căreia a căzut acest document, care începe cu o frază atât de crudă. Nu este frapantă indignarea și mânia care a cuprins o persoană la vederea acestor cuvinte neobișnuite și dezgustător de barbare? Nu este evidentă aici mânia sacră a umanității, predarea nobilului impuls de a face imediat față acestor cuvinte absurde scrise în frenezie? Nu văd ochii noștri imaginea unui om, într-un impuls generos, care aruncă cu dispreț și groază această hârtie rea? .. Nu este clar că, din moment ce este aruncată în acest fel, nu vor să o facă? mai vezi și condamnă-l la dispreț și uitare completă? Rețineți că această lucrare nici nu s-a dorit să fie datată: sentimentul inspirat de întregul ei conținut trebuie să fi provocat un tremur în mână care ar fi dorit să adauge ceva la ceea ce a fost scris. Este posibil atunci să ne referim la locuri separate din acest document, care conțin ceva asemănător cu ceea ce, aparent, era în acest prim rând? Condamnarea acestui prim rând nu înseamnă condamnarea întregii lucrări?... Și aceasta este o condamnare generală

|3* În continuare, în „paragraful” original. Greșeală evidentă, este nevoie de „paraf”. Babeuf are în vedere vulturii, semnături prescurtate, care marchează hârtiile ridicate în timpul arestării, atât de cel arestat, cât și de cel care efectuează arestarea. - Notă, trad.

a fost destul de demn de oamenii care au scris într-un alt document pe care tocmai l-am citat: „Puneți responsabilitatea pentru sângele vărsat pe comandanții forțelor armate”. Este cu adevărat posibil să considerăm prescripțiile exagerate ale documentului analizat altfel decât ca amenințări? Nu există dovezi absolut incontestabile că acest document ciudat a fost scris de mâna unuia dintre acuzați. Dar s-a spus că pare să fie doar o copie. Notă valoroasă! Pentru că face posibil să bănuiești de unde ai fi putut veni. Ce asemănare! Care este analogia dintre prescripțiile cuprinse în acest document și scrisorile notorii ale Frankului Liber, pe care le-am analizat, toate ororile, toată imoralitatea și înșelăciunea profundă de care am arătat? .. Nu există nicio persoană egală cu Grisel în duritate de inimă. Nimeni nu poate fi comparat în cruzime cu cei care l-au instruit și l-au îndemnat la acțiune. Și am văzut că s-a apropiat direct, a inspirat încredere deplină uneia dintre persoanele strâns legate de Societatea Democraților... Am arătat cum, în zilele de la 11 la 20 Floreal, acest

cel mai ticălos asediază, chinuiește, provoacă, împinge. , entuziasmează, încurajează și înșală în cel mai josnic mod pe cei la care are acces. Nu ar trebui să fie considerat foarte plauzibil că tocmai în acest moment a compus acele lucruri cu adevărat monstruoase care sunt cuprinse în documentele nr. 34 și 35 din al 8-lea pachet? Și dacă arhiva Societății Democraților a devenit, așa cum am spus deja, un depozit comun în care toate ideile extreme, toate visele de entuziasm sincer sau nesincer, au fost aruncate la întâmplare, atunci nu ar fi o crudă nedreptate să imputã aceste documente acelor oameni care, de îndată ce le-au atras atenția, i-au tratat așa cum tocmai am văzut? Nu ar fi nedrept să legăm aceste documente disparate între ele pentru a crea o singură structură mare, mai ales având în vedere că sunt doar petarde ridicole și inofensive care nu pot fi nici măcar o sperietoare pentru copii; că, în cele din urmă, ele sunt cel mai puțin asemănătoare cu mijloacele de a duce o conspirație!
Oare chiar vom căuta aceste fonduri în contactele mele imaginare cu Drouet? Am dat deja o socoteală pe această temă, care îmi este o dulce mângâiere, căci îmi permite să cred că am contribuit mult la justificarea acestui șef fondator și unul dintre neprețuiții constructori ai întregii clădiri a Republicii. în Franța... acest puternic luptător, pe care toți sclavii regilor nu-l pot și de data aceasta să-l sacrifice. Da, acest sacrificiu le scăpa din nou, iar Drouet va trăi pentru a-i face să tremure dacă vor îndrăzni să ridice o mână îndrăzneață asupra a ceea ce rămâne din chivotul libertății! Drouet se numără printre republicanii francezi, cu mâna lui puternică să taie toate capetele hidrei regale, dacă ea își ia din nou în cap să le ridice! La urma urmei, el a fost primul care a reușit odată să o lovească cu o astfel de lovitură, de la care ea nu și-a revenit până în ziua de azi! .. Voi repeta doar ce am spus o dată despre legăturile mele
503
cu Drouet. Prima dovadă în acest sens în acte este o scrisoare a Germinalului al 17-lea, documentul nr. 97 al pachetului al 7-lea, p. 206 al volumului I.
La ședința celui de-al 2-lea Germinal, am spus că voi da o explicație cu privire la acele părți din această scrisoare care ar putea fi interpretate împotriva lui Drouet și au servit drept pretext pentru rechizitoriu. Acestea sunt locurile:
„Timpul nu așteaptă... este mai important pentru tine decât crezi să te apropii de cei mai curajoși... gândește-te dacă vrei să eviți blestemul obișnuit... nu te lăsa păcălit, sau ești pierdut ... nu te poți întâlni decât cu o persoană foarte îngustă în preajma oamenilor... Sunt informat că ai pregătit un discurs despre Societățile Populare... Drouet, suntem înconjurați de noi Tarquini; este timpul să le eliminăm. Tiranii-ucigași cer să-i ajuți, altfel te vor clasa printre susținătorii trădătorilor..., să nu crezi că asta e tot ce ți se cere - ești sortit altor lauri, asemănătoare celor pe care noi. vor culege în viitorul apropiat”.
Este ușor de explicat fiecare parte a acestui fragment. „Timpul nu așteaptă”: din ce în ce mai multe lovituri au fost date cauzei libertății. Guvernul, uitând că republicanii îl salvaseră în Vendémière, a început din nou să-i persecute și să-și sprijine dușmanii; era gata să închidă Societăţile Populare, principalul bastion al libertăţii publice. A fost necesar să ne grăbim să reziste tuturor acestor eforturi care vizează distrugerea libertății.

„Este mai important pentru tine decât crezi să te apropii de cei mai curajoși”, i-am scris lui Drouet, adică cu cei mai înflăcărați apărători ai libertății, care este amenințată.
„Gândiți-vă dacă doriți să evitați blestemul general”, adică blestemul care cade asupra tuturor celor care par să caute să răstoarne Republica, la a cărei instaurare ați contribuit atât de mult.
„Nu te lăsa păcălit sau ești mort”. Știam că intrigătorii, falșii republicani, încercau să-l înșele pe Drouet; L-am avertizat împotriva insinuărilor lor insidioase.
„Poți să te întâlnești doar cu un cerc foarte restrâns de oameni”. Această frază înseamnă în esență același lucru cu cealaltă: „Este mai important pentru tine decât crezi să te apropii de cei mai curajoși”. Cu alte cuvinte, există doar un cerc restrâns de prieteni înflăcărați și cinstiți ai poporului cu care tu, în calitate de patriot proeminent, unul dintre principalii stâlpi ai Republicii, ai voie să te întâlnești.
„Sunt informat că ați pregătit un discurs despre Societățile Populare”. Acesta este subiectul principal al scrisorii mele și tot ceea ce urmează confirmă acest lucru. Tocmai spre acest scop principal am vrut să îndrept toată ardoarea marelui suflet al lui Drouet, de care se leagă ardoarea scrisorii mele.
„Drouet, suntem înconjurați de Tarquinias noi; este timpul să le eliminăm. Tiranicidele cer să-i ajuți, altfel te vor clasa printre susținătorii trădătorilor. A fost mult zgomot în jurul acestor fraze, dar este foarte simplu să le explici. Dosta-

compara exact două lucruri: data acestei scrisori către Drouet, adică 17 Germinal, și data unei alte scrisori, datată 13 Germinal (p. 112 din al doilea volum), care conține cel mai important mesaj pe care l-am citat deja mai devreme în acest articol. discurs defensiv: „Un patriot care se dădea drept Chouan sa întâlnit ieri cu agentul de încredere al lui Rover; înainte ca circumstanțele să ne învețe să înțelegem oamenii, acești doi erau prietenoși. În conversație, acest complice al crimei i-a spus patriotului că s-a organizat un club monarhic; că s-a luat orice măsură pentru a ne da un stăpân; că tânărul Orleans este destinat acestui rol; că în zece zile vor fi spânzurați toate canalele, adică toți cei responsabili de moartea lui Capet; acel Rover va fi aparent exilat timp de un an sau doi, având în vedere serviciile prestate și aduse de el monarhiei etc., etc.
Toate aceste conversații și comportamentul pe care îl adoptă acum, nu mă lasă nicio îndoială că vor depune toate eforturile pentru a-și îndeplini cu succes planurile.
După un mesaj atât de hotărât, am răspuns în decursul mărturiei mele a Germinalului 2, după un mesaj atât de important, confirmat de proiectele largi ale lui Mayle care vizează desființarea Societăților Populare, de a lipsi poporul de această ultimă barieră împotriva invadărilor despotism, pe care numai înflăcărații nu l-au putut spune și face republicanii? Nu este acest mesaj suficient pentru a justifica tot ce ar putea face Asociația Democrată? Am încercat anterior să analizez acest lucru mai amănunțit. Nu uitați că acest mesaj este datat 13 Germinal, iar scrisoarea către Drouet a fost scrisă pe 17 Germinal, cu doar patru zile între ele. Oponenții ireconciliabili ai monarhiei, văzând cât de aproape este din nou, nu ar putea face apel la toți cetățenii, cunoscuți pentru marea lor energie și dragostea arzătoare pentru libertate. În consecință, am avut suficiente motive să-i scriu lui Drouet aceste cuvinte insistente: „Suntem înconjurați de noi Tarquini; este timpul să le eliminăm. Tiranicidele cer să-i ajuți,

altfel te vor clasa printre susținătorii trădătorilor. Dacă Drouet ar fi avut o copie a comunicării Germinalului al 13-lea și s-ar fi putut referi la ea când s-au tras concluzii atât de ciudate din cuvintele adresate de mine, atunci nu am nicio îndoială că nu ar fi fost adus ca un acuzat.
Scrisoarea se termină cu fraza: „Să nu credeți că asta este tot ceea ce vi se cere; iti sunt destinati alti lauri, asemanatori cu cei pe care urmeaza sa-i culegem in viitorul apropiat...”. Această frază este foarte ușor de explicat. Esența scrisorii se rezumă la un proiect de rezoluție privind Societățile Populare. Și îi spun lui Drouet: „Să nu credeți că această rezoluție asupra societăților populare este tot ceea ce vi se cere”. De când Drouet a relatat despre noile Tarquinpy care ne înconjoară și care

ar trebui eliminată urgent, în conformitate cu mesajul pe care l-am citat din 13 Germinal, apoi i s-a spus: „Îți sunt destinați alți lauri, similari cu cei pe care urmează să-i culegem în viitorul apropiat”.
Cred că ceea ce am spus despre această scrisoare este suficient.
Trec la scrisoarea lui 1 Floreal, adresată tot lui Drouet, Documentul nr. 50, Pachetul 7, p. 156 din primul volum. Au fost subliniate în mod deliberat acele fraze din această scrisoare, în care suna iritația față de destinatar și nemulțumirea față de evenimentele din acea vreme. În ceea ce privește tonul în raport cu destinatarul, acesta ne privește doar pe el și pe mine. În ceea ce privește evenimentul, problema s-a rezumat doar la faptul că i-am propus lui Drouet textul discursului pentru ca acesta să se pronunțe împotriva dizolvării Societăților Populare, împotriva proiectului depus pe acest subiect prin Mail. Pe atunci, ca întotdeauna în viitor, consideram Societățile Populare una dintre cele mai esențiale garanții ale libertății publice și eram foarte încântat de planul ruinos al republicii, care, se părea, era deja gata să le distrugă. Tânjeam să contribui la conservarea lor. ..
Dacă mă întrebați ce am vrut să spun cu această frază: „Merită acceptarea în rândurile celor care își vor elibera patria aservită de opresiune? .. „- îmi va fi ușor să răspund că în persoana oratorului Mail eram vestitorul și agentul regalismului, cancelarul Parlamentului de la Clichy, și nu aveam nicio îndoială că dacă a îndeplinit cu succes, precum părea posibil, complotul lui împotriva Societăților Populare, atunci va fi o mare victorie pentru Ludovic al XVIII-lea. Vorbind despre „cei care își vor elibera patria aservită de opresiune”, i-am avut în vedere pe toți cei care vor ajuta la zădărnicirea unor astfel de încercări pernicioase, toți adevărați patrioți ale căror eforturi conjugate, în principal prin influențarea opiniei publice, le-ar proteja sau salva patria de abisul sclaviei, în care au încercat în toate modurile să o împingă. Cu aceste câteva cuvinte am răspuns acuzațiilor aduse împotriva mea și a lui Drouet în legătură cu schița discursului pe care i-am pregătit-o în legătură cu discursul lui Mail împotriva Societăților Populare. Ciudat este că este necesar să se dovedească legitimitatea unor astfel de acțiuni și că ele apar în rechizitoriul lui Drouet: ciudat este că acest cetățean mândru și-a dat osteneala să se justifice în aceste acțiuni. Drouet nu a profitat de ideile mele; dar, dacă le-ar fi acceptat în întregime, ce concluzie s-ar putea trage împotriva lui? Nu avea voie să mă folosească, ca oricine altcineva, ca secretară? S-a deranjat cineva pe Mail să afle dacă a scris el însuși textul discursului său? Și care este principiul că niciun reprezentant al poporului nu poate fi persecutat pentru tot ceea ce spune sau face în exercitarea atribuțiilor sale?

Nu am avut alte relații personale cu Drouet și nu cred că nici în acestea s-ar putea găsi vreun indiciu al unei conspirații sau al mijloacelor de a o duce la îndeplinire.
506
Chiar pot fi văzute în „Manifestul Egalilor”, în jurul căruia s-a ridicat și atâta gălăgie (p. 159, volumul 1), deși acestea sunt doar vise, neîndreptate către niciun scop, fără dată, scrise de nu se știe a cui mână; și este ciudat să vedem că procurorii fac eforturi pentru a lega acest document de o așa-zisă conspirație. Acesta este un capitol din Mably sau din Diderot. Este pur și simplu o lucrare trimisă mie pentru a fi publicată în ziarul meu, pentru că toți cei care o citesc știu că am deschis o secțiune în ea pentru a discuta ideile tuturor filozofilor pentru un sistem de guvernare mai bun. Lasă-i să deruleze numerele ziarului meu, vor găsi acolo multe articole de acest gen. Dacă s-ar fi venit rândul acestei lucrări, ea nu ar fi rămas la stadiul de manuscris și nu s-ar fi putut adăuga la intriga. Printre alte scrieri la fel de energice de această natură pe care le-am publicat, aș putea sublinia în numărul 38 al Tribunei Poporului un articol intitulat „Opinia unui singur om”, care este destul de echivalent cu „Manifestul egalilor”. În alte numere, după cum am spus mai sus, există discursuri ale lui Armand din Mesa, extrase din scrierile filozofilor democratici, începând cu Licurg și Agis, Platon și Iisus Hristos, Rousseau și Diderot până la Condorcet și Antonell, și aproape constant există o expunere a ideilor lor mărețe și a vederilor înalte despre ordinea socială. Întrucât eu, cu pensula mea ineptă, al cărui singur merit a fost, poate, doar că l-am înmuiat în culori amestecate cu principiile adevărului pur și al naturii libere, am îndrăznit și eu să ating aceste subiecte mărețe și încântătoare, este destul de firesc ca toate gânditorii-filantropi mi-au îndreptat o oarecare atenție și că unii dintre ei doreau să-mi trimită roadele muncii lor în sfera sublimă care mă ocupa. Acesta este motivul pentru care am ajuns cu Manifestul Egalilor... Ar fi prea absurd să-l confund cu alte documente pentru a forma din ele un singur complex conspirativ și a-l înfățișa drept unul dintre cele mai importante mijloace de conspirație.
Poate ni se va prezenta acea scrisoare a lui Grisel datata Floreal 21 (document nr. 1, pachetul 2, p. 14, volumul unu), in care vorbeste despre agentii principali si auxiliari, intreaba misterios daca ar trebui stabilita incredere reciproca intre ei și vă cere să-i indicați locul exact care vi se pare potrivit pentru desfășurarea întâlnirii? .. Dar am văzut într-una din părțile anterioare ale apărării mele, când era vorba despre ce fel de misiune încredințată lui Grisel de către Societatea Democraților, că misiunea prevăzută în instrucțiunile sale se reducea la studiul opiniei publice. Din scrisoarea sa a Germinalului 26 (p. 42, volumul unu) reiese că el se considera un agent auxiliar. Aici pare să se claseze printre principalii agenți; și face asta pentru că încearcă mereu să exagereze totul; în acest caz, are motive mai bune ca niciodată pentru asta, căci în această „notă op
507
consideră în detaliu cele mai mari urâciuni, sperând că va fi găsită și din ea se vor putea extrage mari beneficii; de aceea își intensifică patosul și misterul aici. În esență, ceea ce vorbește este foarte simplu, și vorbește doar despre faptul că se apropie o explozie; acest lucru va deveni destul de clar când voi vorbi despre răspuns. Potrivit lui Grisel, acești agenți auxiliari erau doar soldați care trebuiau să-l ajute să colecteze informații despre starea de spirit din lagăr. Și când a întrebat dacă este necesar să se stabilească relații de

încredere reciprocă cu ei, aceasta însemna dacă este necesar ca ei să cunoască intermediarul unei societăți democratice, sau să cunoască însăși această societate, cui îi sunt destinate aceste informații și cu care. Grisel a comunicat direct prin corespondență. De aceea, în acel răspuns (p. 234 al volumului al doilea, documentul nr. 2 al pachetului al 23-lea), care, după cum am spus, mi-a fost dictat74, s-au folosit aceste cuvinte: „Să nu lăsăm prea multă lume să intre în noi. secrete, sunt deja suficiente”. Cu alte cuvinte, chiar și acum există deja destui oameni care cunosc Societatea noastră centrală și corespondenții ei și sunt capabili să-i atribuie motive nu atât de pure ca cele care o animă efectiv și, în consecință, să dea acțiunilor sale un caracter criminal și să persecute. lor. Apoi despre agenții auxiliari: „Totuși, s-ar putea aranja o întâlnire cu unul de-al nostru, dar nu cu toți”. Și mai departe: „Dacă asistenții tăi au încredere în tine, nu vor ezita când îi vei informa de existența unui comitet care să elibereze poporul și să-i răzbune opresiunea. ..". Aceste cuvinte au un sens pur moral. Ele nu înseamnă nimic, decât că Societatea se considera (spre deosebire de Comitetul Clichy, care și-a înmulțit de o sută eforturile spre asuprirea poporului) capabilă să răzbune opresiunea poporului prin influența ei asupra opiniei publice prin scrieri tipărite, care a distribuit pentru luminarea oamenilor.și avertismente asupra pericolelor care îl amenință; scrieri în care poporul le plăcea și avea suficientă încredere pentru a fi sigur că numai în acest fel va fi eliberat de opresiunea regalistă. În cele din urmă, scrie: „Dacă acești soldați curajoși au vreo informație de oferit, o pot transmite prin tine”. Prin urmare, la sfârșitul zilei, totul aici s-a rezumat la niște informații... și aceasta este în ajunul celei mai mari rebeliuni, cea mai formidabilă mișcare care a izbucnit vreodată pe Pământ, așa cum susțin dușmanii noștri. Acestea sunt ultimele documente ale procesului, apărute cu doar câteva ore înainte de arestarea conspiratorilor notorii; așa sunt planurile amenințătoare pe care le proclamă... Ei cer și așteaptă unele informații despre starea opiniei publice. Într-adevăr, aici sunt oameni destul de pregătiți să răstoarne totul mâine. Să admitem că acuzarea folosește argumente foarte fragile pentru a tortura oamenii!
508
Da, dar mai rămâne o întrebare căreia i se acordă o mare importanță. Grisel în nota sa spune: „Vă rog... să-mi indicați locul exact al întâlnirii...”. Ca răspuns, i se spune: „Colectare la tâmplarul Dufour, st. Papillon, nr. 331”, iar acolo au fost duși Drouet și patru sau cinci dintre cei mai mari conspiratori, „la locul crimei”. Ei bine, acolo se pregăteau ultimele măsuri? Dușmanii noștri ar dori să prezinte problema în această formă. Dar ancheta judiciară a arătat că Drouet și ceilalți au venit la Dufour doar pentru a lua micul dejun și a citi o scrisoare. Au fost capturați acolo fără acte, fără nicio dovadă că au venit acolo pentru activități conspirative. Mi se va obiecta: ce însemna atunci atât acea scrisoare a lui Grisel datată Floreal 21, cât și răspunsul în care acestei întâlniri i s-a acordat atâta importanță încât a fost desemnată prin cuvântul colecție. Iată răspunsul: În seara zilei de 20 sau 21, am aflat că niște cunoscuți de-ai mei patrioti urmau să ia micul dejun cu Drouet la Dufour, pentru a discuta despre un act de arbitrar, exprimat cu încălcarea inviolabilității lui Dufour. acasă sub pretextul că strângea . .Nici eu, nici mulți dintre oamenii pe care i-am întâlnit nu-l văzusem vreodată pe Grisel, dar unii dintre noi îl cunoșteam. Acesta din urmă, fiind exagerat de credul și simplu de inimă, înșelat grosolan de acest ticălos, ne-a descris ca pe unul

dintre cei mai excelenți republicani. Când, în dimineața zilei de 21 Floreal, a trimis un bilet la locul unde mă aflam, rugându-l să-i spună, printre altele, adresa exactă a locului întâlnirii, s-a gândit cel care mi-a dictat răspunsul. , așa cum am făcut și eu, că se referea la întâlnirea de la micul dejun de la Dufour și că a fost invitat acolo. Mi-au dictat: „Locul de întâlnire este la Dufour, st. Papillon etc." Cuvântul „adunare” este folosit aici într-un sens ironic. Întrucât, judecând după decretele Direcției împotriva Adunărilor Populare, și de asemenea, după legile din 27 și 28 Germinal, îndreptate împotriva grupurilor, adunărilor și colecțiilor, s-a creat impresia că guvernul nu vede decât colecții peste tot; pentru că le vedea chiar și în cafenele, chiar și în case particulare; de vreme ce voia să vadă unul chiar în casa reprezentantului poporului din Drouet, republicanii au luat obiceiul să spună între ei: „Păziţi-vă să nu ne vadă împreună, că altfel vor spune că facem o adunare”. De aceea, omul care mi-a dictat răspunsul pe 21 de floreale, încrezător că se adresează unui patriot sincer și loial, a decis să folosească în mod ironic cuvântul colecție pentru a desemna micul dejun la Dufour și nu au omis să-l folosească pentru a umfla dincolo. măsoară spectrul unei conspirații și captează la fața locului.crima și a durat un an întreg pentru a risipi această fantomă! .. Tăiesc cu un singur rând tot restul conținutului narațiunii lui Grisel; și ședința din 11, în aceeași sală de pe stradă. Marea Truanderie, unde am fost arestat; și ședința din 19 la Drouet; si toate sedintele vreunui Comitet Militar imaginar. declar
509
că în toate acestea Grisel apare ca un mincinos ticălos. În dovada tuturor acuzațiilor sale, el se referă doar la sine. Acuzațiile sale despre întâlnirea imaginară din 11 sunt infirmate de faptul că pe 21 nu știa adresa localului unde, potrivit acestuia, a avut loc întâlnirea pe stradă. Grand Truanderie. Cum se face că Grisel, atât de atent la toate, nu și-a amintit de o adresă atât de importantă, dacă declară că s-a aflat din nou în această cameră și, de aceea, i-a fost suficient să observe la intrare sau la ieșire și să păstreze numărul casei în memoria lui? .. Grisel nu a făcut asta, Grisel nu știa adresa pe 21. Cert este că Grisel nu a venit niciodată în acest loc. Nu a participat niciodată nici la ședința de la 11, nici la nicio altă ședință. Întrucât această întâlnire din data de 11 este rodul singurei imaginații a lui Grisel, nu este greu de presupus că el a inventat și toate celelalte întâlniri, fie ele militare sau civile...
Se presupune că Grisel m-a recunoscut aici. Deși nu-l văzusem niciodată, deși nu m-a putut vedea niciodată, și cu atât mai mult nu m-a putut cunoaște, nu i-a fost greu să afirme acest lucru: la urma urmei, știa dinainte ce locuri ocupăm fiecare dintre noi în bancă, iar locul meu se repezi imediat în ochi.
Cetăţeni ai juriului!
Se pare că am cercetat aproape în totalitate întreaga masă de documente pe care, cu prețul unor eforturi mari, au vrut să le compare, să combine, să leagă împreună pentru a crea un edificiu de conspirație complet. Când le privești îndeaproape și în lumina unei abordări conștiincioase și imparțiale, se dovedește că toată această structură se destramă, este împărțită într-un număr infinit de părți, neînrudite între ele, necunoaștendu-se, surprins că ei au fost împreună, nereprezentând nimic criminal, când sunt așezați la locul lor adevărat, adică în singurătatea lor cuvenită; înlăturarea, de asemenea, a caracterului infracțiunii din acele acte de care sunt separate; care nu mai sunt o singură țesătură, o adevărată operă de artă, capabilă, la

prima vedere, să creeze un fel de iluzie, ci zdrenţuri împrăştiate fără nicio ordine şi integritate, nimic ca un sistem serios, ca o clădire terminată a unei conspirații. .. Deci, cred că am reușit să-ți demonstrez că nu a existat nicio conspirație până la urmă.
Dar în caz că nu ați fost toți convinși, dacă vreunul dintre voi avea vreo îndoială... cetățeni ai juriului! S-ar putea să surprind audiența, curtea și a ta, spunându-ți ceva la care nimeni nu se așteaptă. Și anume, dacă ar fi ceva asemănător cu ceea ce intenționează să urmărească în această instanță, eu și toți acuzații împreună cu mine ne-am putea justifica, referindu-ne la principiile formulate de unul dintre procurori, cetățeanul Vijar, despre care am vorbit deja. în acest discurs defensiv. Acest acuzator a spus la audierea de la Yvantoza:
510
„O infracțiune este evidentă numai atunci când acțiunea este săvârșită sau când executarea ei a fost oprită de împrejurări externe care nu depind de voința interpretului. Așa că, de exemplu, dacă o persoană, care plănuiește să mă omoare, mă pândește în pădure, mă ia sub amenințarea armei, dar apoi singură, fără interferențe exterioare, condusă de o întoarcere la virtute sau cel puțin de pocăință, se oprește și pleacă, atunci această persoană nu este un criminal. .
Cetăţeni! Sunteți uimit... probabil că nu ghiciți unde mă duc... Cum are de-a face această doctrină, expusă de cetățeanul Vieillard, cu circumstanțele procesului flo-real... Ei bine, să fie cunoscut voi ca cei impotriva carora cad cele mai grele acuzatii dintre toti cei adusi justitiei sunteti exact in pozitia descrisa de procuror. Acesta este un secret important pe care am vrut să-l păstrez, despre care am crezut că este necesar să nu spun nimic până acum. Acum este momentul să-l deschideți, să vă ușurați sufletele și să vă dați ocazia să vedeți aici doar cetățeni, complet nevinovați, indiferent de cum ați privi acțiunile lor.
Vă rog pe dumneavoastră și pe toți cei care mă ascultă să-mi acordați din nou atenție.
Așadar, trebuie să vă spun, cetățenilor juriului, am observat că în cursul tuturor acțiunilor, ezitărilor, acțiunilor și demersurilor destul de ambigue în care a fost implicată Societatea Democraților, la care m-am alăturat ca scriitor publicist, am văzut că toți acești oameni și eu înșine, ne-am încurcat pe nesimțite într-un fel de labirint, într-un fel de defileu întunecat, întortocheat, ducând până la urmă la faptul că toți vom fi pângăriți. Am văzut că această asociație de democrați avea cele mai bune intenții, dar că nu avea nici putere, nici mijloace și că vreo pârghie ascunsă, vreun izvor murdar și secret, folosind virtuțile acestei asociații și stârnindu-i membrii, căutau să le folosească în interesele altui partid, si nu partidul poporului. Am observat cât de nebunești și neconsiderate propunerile au fost entuziasmate, provocate, inspirate în toate felurile posibile și cum inocența și zelul patriotic erau adesea înclinate să accepte toate acestea fără un calcul și deliberare adecvată. Creați o contrabalansare la vatra regalistă din Clichy; expune comploturile sale; face pregătiri defensive împotriva lui4 în cazul în care, pe măsură ce amenință, îndrăznește să încerce să răstoarne Republica; să folosească cât mai bine împrejurările create de lovitura pe care o va da, pentru a acorda poporului deplinătatea libertăţii şi a le spori bunăstarea . Aș spune: asta am dori să realizăm. Dar am observat insidiositatea insinuaţiilor care au dus la separarea poporului și a patrioților de guvern, la o scindare evidentă între ei, la crearea urii în rândul republicanilor în

egală măsură pentru guvern și împotriva regaliștilor și ca răspuns la crearea urii în rândul celor de dreapta.
511
guvern în egală măsură patrioților puri și devotați și regaliștilor. Am înțeles bine că toate aceste mașinațiuni și gestionarea implementării lor sunt opera regalismului. De asemenea, eram bine versat în motivele acțiunilor sale și în calculele lui. Am văzut că calculul lui a fost următorul: dacă vom permite guvernului să se unească cu patrioți influenți. și masa poporului, ei formează un singur partid îndreptat împotriva noastră și vor fi invincibili. Dacă creăm o scindare între ele, vor fi trei partide: partidul guvernului, partidul nostru și partidul poporului. Partidul nostru și Partidul Popular vor fi, este adevărat, fiecare separat, împotriva guvernului, iar acesta nu va putea rezista. Dar ce se va întâmpla atunci? Cine va câștiga atunci, partidul poporului sau al nostru, adică partidul regalismului? Partidul regalist va câștiga. Iată cum. Oamenii sunt dezarmați. Este lipsit de orice mijloace de a lupta. Dacă mai are ceva, îl vom lua de la el. Între timp, chiar guvernul pe care îl vom adormi ne va da, sau ne va permite să punem mâna pe o multitudine de arme și alte mijloace care ne vor ajuta să-l răsturnăm. Deci, în opinia mea, regalismul a raționat. M-am gândit atunci că democrații, la rândul lor, ar trebui să facă un calcul care să țină cont de calculele inamicului. Mi-am spus: într-adevăr, dacă ar începe cu faptul că regaliștii ar începe o luptă, ce s-ar întâmpla și ce ar putea face democrații pentru a le rezista? Oamenii sunt nemulțumiți de guvernare, nu l-ar susține în această luptă. Democrații înfocați și-au băgat în cap că în acest caz numai ei vor rezista regalismului și, în magnifica revoltă care avea să aibă loc atunci, ar putea să-și declare guvernului dorința de a-și îmbunătăți legile. Dar, m-am întrebat, nu era aceasta o adevărată himeră? Unele informații au fost culese prin corespondență, mesaje despre oportunitățile pe care le-ar avea oamenii într-un astfel de caz. Este posibil să facem o evaluare corectă a tuturor acestor lucruri? Informațiile colectate în acest fel garantează oamenilor cel mai mic succes? Informațiile disponibile despre forțele regaliștilor nu dovedesc că există toate motivele să credem că aceștia ar fi câștigat o victorie? Care sunt resursele oamenilor? Unde sunt armele care ar putea fi aruncate? Avem doar adresele locurilor unde sunt stocate, mai întâi trebuie să surprindem aceste locuri și. probabil că guvernul sau regaliştii le vor lua înaintea oricui. După atâtea înfrângeri, după oboseala provocată de atâtea răsturnări revoluţionare, unde să găseşti oameni gata să ia măsuri? Pe cati te poti baza? .. Nu, poporul nu este în măsură să reziste luptei cu regalismul, dacă, așa cum ne face toată lumea să ne temem, se întâmplă. Iar dacă, pe de altă parte, guvernul într-un asemenea caz nu este susținut de popor, dacă guvernul rămâne izolat împotriva hoardelor regaliste, Republica va fi în cel mai mare pericol. Trebuie să alegem o cale diferită; temeliile Republicii trebuie salvate cu orice preț. . . Asta, cetățeni ai juriului, a fost concluzia mea.
512
Atunci personal am decis să acționez într-o direcție opusă intenției de a smulge patrioții și poporul de la guvernare pentru a rezista regalismului. Am decis să-i sfătuiesc pe toți democrații să renunțe la ideea de a lupta singur împotriva asasinilor pretendentului și chiar să numim speranțe de a întări libertatea pe baze mai bune după victorie. I-am explicat că totul a fost doar o iluzie frumoasă și am arătat lipsa de soliditate a tuturor acestor lucruri prin calculul cu sânge rece al

fondurilor pe care se puteau baza. Le-am arătat că aceste mijloace sunt aproape reduse la zero. Am declarat că în asemenea împrejurări este necesar să renunțăm la vise frumoase, să ne împăcăm cu guvernul, așa cum este, să-l preferăm totodată monarhiei, să ne unim cu ea împotriva acesteia din urmă de dragul de a salva măcar. numele Republicii; să se aștepte la îmbunătățiri pentru oameni de la o asemenea alianță și să le realizeze treptat. Vă voi aduce la cunoștință, cetățenilor juriului, actele care dovedesc adoptarea acestor diverse hotărâri pe doar 21 de flori și respingerea tuturor ideilor contrare.

Sper că dacă voi ține această promisiune, va fi o bază suficientă pentru a ne aplica principiul expus de cetățeanul Vieillard: „O infracțiune este evidentă numai atunci când acțiunea este săvârșită sau când executarea ei a fost oprită de circumstanțe externe independente de vointa interpretului .. Dar cel care de unul singur, fara amestec din afara... se opreste si pleaca, nu este criminal...>.

Să ne uităm la actele pe care le-am menționat mai sus.

În cursul mărturiei mele în instanță (Ședința Germinalului 2), domnul președinte mi-a vorbit despre numărul 5 al ziarului intitulat „Iluminatorul poporului”. M-a întrebat dacă sunt autorul ei și i-am răspuns că da. Președintele, aparent, a vrut să tragă concluzii care mi-au fost nefavorabile din faptul că acest număr, care nu a fost tipărit și apare la proces doar sub forma unui manuscris scris de mâna mea; președintele, repet, se pare că a vrut să tragă concluzii în dezavantajul meu din faptul că numărul pe care l-am scris, compus de mine, începe cu o scrisoare semnată de mine, urmată de propria mea laudă în următorii termeni: „Acesta este un astfel de scrisoare importantă, caracterul unei persoane, care a scris-o, încrederea pe care o inspiră, ne arată măsurile cele mai îndrăznețe și înțelepte concepute de mântuire publică, cele mai valoroase pentru moment. „În același timp”, a continuat președintele, „publicați numărul 42 al Tribunei voastre, în care ați plasat lauda Iluminatorului, ca să se poată crede că acestea sunt două voci, în timp ce voi aveați doar vocea voastră: Deci, vreau să vă spun că atunci când vor să meargă la adevăr pe căi directe, nu folosesc astfel de metode.

Am scris asta din stenograma nr. 53, p. 355.

Aceste observații ale președintelui par extrem de convingătoare, dar între timp sunt fără temei. Au trebuit să posteze-

m-au pus in cea mai urata pozitie, dar de fapt imi fac o mare onoare. Să trecem mai departe cu documentele în mână pentru a lămuri aceste mistere.

Rog membrii juriului să nu piardă din vedere niciunul dintre detaliile în care sunt obligat să intru. Sunt extrem de valoroase, pentru că le pot oferi o ocazie plăcută de a se convinge că nu le mai rămâne decât să decidă o achitare integrală.

Ca răspuns la observațiile președintelui, am răspuns după cum urmează. Cetăţeni, vă înşelaţi. Acest al 5-lea număr al Iluminatorului nu a fost scris în același timp cu cel de-al 42-lea număr al Tribunei poporului. Numărul cinci este greșit aici. Acest număr, fără dată, nu este al 5-lea număr real. A fost tipărit cel de-al 5-lea număr adevărat, iar eu nu am fost autorul lui, așa că nu mi-am acordat credit atunci când i-am lăudat autorul în numărul 42 al Tribunei. Și numărul pe care mi l-ai arătat, care are și numărul cinci, sau mai bine zis ar fi fost nouă, căci în total au fost publicate opt numere ale Iluminatorului, acel număr, marcat greșit cu numărul cinci, există doar sub formă de acest manuscris scris de mâna mea pe care mi-l arăți; acest manuscris, fără

dată, l-am întocmit cu siguranță în ziua arestării mele. Chiar am apelat la un astfel de truc acolo, m-am lăudat. Dar am făcut-o cu un impuls puternic și foarte iertător. Poate că mă va justifica în ochii tăi când voi putea expune în detaliu împrejurările necesare pentru a o explica.
La acest răspuns am adăugat afirmația că este un fapt, încă nestabilit în proces, că ziarul Iluminatorul Poporului a fost publicat sub conducerea Asociației Democraților, cu care am fost asociat, și că am editat două sau trei numere ale acestui ziar. Acest fapt nu este indiferent la lucrurile pe care am de spus și trebuie mai întâi să o dovedesc. Pentru a fi sigur că am avut o oarecare influență asupra ziarului „Prosvetitel", dar că nu l-am compus întotdeauna, este suficient să deschidem al doilea volum de la pagina 83. Există un scris de mână - și se indică că în scrisul meu de mână - prospectul acestui ziar, din care reiese clar că până la momentul în care am scris acest prospect, au apărut deja câteva numere din The Enlightener, iar acest lucru arată cu un grad mare de probabilitate că nu fusesem anterior redactorul acestuia.
Să ne amintim acum (este necesar) ce s-a mai întâmplat în legătură cu acest document, care va deveni foarte valoros.
La aceeași ședință a Germinalului 2, i-am spus președintelui: „Ați citit doar o mică parte din manuscrisul Iluminatorului și l-ați comentat într-un spirit care îmi este nefavorabil... Dacă doriți să se citească în întregime... Întrucât acest document a fost prezentat ca probă împotriva mea..."
„Nu fac o dovadă împotriva ta", a obiectat președintele.
— Lío dacă vreau să-i fac dovada în favoarea mea? I-am spus.
„O veți citi în discursul dumneavoastră de apărare... Nu pot ordona citirea unor documente inutile. Dacă vi se pare util, îl veți citi..."
Da, cetățeni ai juriului, mi se pare util să citesc aici, cel puțin parțial, acest document. Il consider un act de achitare, si nu numai in raport cu mine, ci si in raport cu intregul dosar. Prin urmare, nimic nu poate fi neglijat pentru a putea judeca corect.
De asemenea, cred că este util să vă atrag atenția în primul rând asupra faptului că acest document, care, în opinia mea, mărturisește în favoarea acuzatului, este doar indicat, dar nu citat integral, ca multe altele, în colecția de documente acuzatoare. Prin urmare, nu vi s-a prezentat pentru a beneficia de el. Dar instanța, la cererea mea, a dispus să-mi dea o copie a acesteia, pe care acum o voi folosi. De asemenea, cred că este foarte important să vă atragem atenția asupra faptului că acest document face într-adevăr parte din documentele acestui proces. Este enumerată și la pagina 48 a celui de-al doilea volum: „Documentele nr. 37 până la 42 constituie manuscrisul celui de-al cincilea număr al revistei The Illuminator of the People, or Defender of the 24 Million Opressed** (aceste documente par să fi fost scrise). de Babeuf)."
Dar am spus deja că acest manuscris al unuia dintre numerele Iluminatorului a fost întocmit de mine pe 21 de floreale; că trebuie să servească drept achitare în toată afacerea; că exprimă decizia de a renunța la tot ceea ce ar putea fi calificat drept conspirație.
Înainte de a ajunge la miezul problemei, să aruncăm o privire la formular pentru a demonstra că acest număr a fost format din 21 de flori.
Am spus că acest presupus al 5-lea număr exista doar în manuscris; că numărul cinci a fost greșit; că al 5-lea număr efectiv a fost tipărit anterior; că acesta trebuia să fie al 9-lea.

Voi dovedi totul.
În primul rând, a fost tipărit al 5-lea număr real.
Am verificat acest fapt în arhiva instanței. Am găsit un al 5-lea număr tipărit real. Face parte din actele confiscate cetățeanului Adelaide Lambert, unul dintre inculpați76. Acest al 5-lea număr tipărit este datat 17 Germinal. Acum îl voi compara cu al 5-lea număr scris de mână fără dată, care, voi dovedi, se referă la 21 de floreale.
Al 5-lea număr tipărit, din 17 Germinal, conține următoarea introducere:
„A venit momentul în care prietenii libertății trebuie să-și închidă și mai strâns rândurile și să arunce o privire serioasă asupra conspirațiilor care amenință Patria Mamă. A venit momentul să conturăm planul nostru de acțiune în cursul marilor evenimente care vor urma. Obrăznicia arătată de unii
33
515
De când regaliștii, o foame constantă și devastatoare, Zi de zi răspândindu-se din ce în ce mai larg, o stare de opresiune, sărăcie și umilință, sub povara căreia lâncește poporul francez. ..totul prevestește iminența unei crize cu atât mai îngrozitoare, cu cât toate clicurile care sfâșie Republica încă din anul Thermidor II și-au unit eforturile și așteaptă ca această criză să decidă odată pentru totdeauna cine va birui în sfârșit - libertate sau tiranie. Regii uniți împotriva noastră așteaptă cu nerăbdare această ultimă confruntare a libertății care se estompează cu o coaliție a tuturor forțelor criminale.
Îndrăzneala arătată de regaliști de când guvernul le oferă o protecție deschisă și, în același timp, îi persecută pe prietenii poporului cu amară nesăbuință; jubila, de ceva vreme arătată de toți eroii lui Vandemier - toate acestea servesc drept dovadă incontestabilă a credinței lor în punerea în aplicare rapidă a planurilor lor.
Numărul 5, scris de mână, nedatat, care, repet, a fost compus pe Floreal 21 și ar fi trebuit să fie numărul 9, începe astfel:
"Oamenilor. Cetăţeni! Se poartă intrigi groaznice împotriva ta. Vor să profite de nevoia ta severă, de nemulțumirea ta legitimă, de oboseala ta extremă și de justa nerăbdare cu care cauți să pui capăt suferinței, cu adevărat insuportabile. Ei vor să folosească toate acestea pentru a vă induce la o acțiune nesăbuită, sub pretextul căreia, luându-vă prin surprindere, speră să aranjeze pentru voi toți, adică pentru toți cei care sunt încă patrioți puri și energici, un singur masacru general!!! Trebuie să te ferești de toate sugestiile insinuante, să ai grijă de toți înșelatorii! Ești înconjurat de ei. Sunteți înconjurat de antihrist și de profeți mincinoși. Îți vei recunoaște adevărații eliberatori după semne adevărate. Acum stai calm. Ai îndurat mult timp, așa că mai ai puțină răbdare, pentru a-ți asigura eliberarea. Necesitatea extremă, proximitatea pericolului ne obligă să apelăm la dumneavoastră cu acest avertisment puternic. Bazați-vă pe noi, momentul acțiunii pentru salvarea patriei nu a venit încă. Semnat: Gracchus Babeuf, redactor al Tribunei Poporului.
Din această comparație este deja clar că ambele al cincilea număr nu sunt identice, că adevăratul al cincilea număr este din al 17-lea germinal.
Prin urmare, celălalt trebuie să aibă o dată diferită și să se refere la circumstanțe diferite. Vom vedea acum că acestea sunt într-adevăr circumstanțele celei de-a 21-a Floreal care precedă arestarea mea.

Fiind în starea de spirit descrisă de mine mai sus; profund convins de inutilitatea mijloacelor pe care democrații le aveau la dispoziție pentru a conduce poporul în cazul unui atac din partea regalismului; convins și că, pe lângă toate provocările regaliste, se fac și alte încercări viclene de a împinge poporul la acțiuni meschine; in cele din urma.
516
prevăzând intrigile griselismului, adevăratul autor al cărui autor însă nu l-am bănuit atunci, m-am hotărât să fac acest număr în dimineața zilei de 21 Floreal, pe care l-am început cu o scrisoare inventată de mine de la mine, în care am implorat. poporul să nu cedeze niciunei îndemnuri la acţiune. I-am spus, le-am spus cetățenilor Parisului: „Împotriva voastră se fac intrigi groaznice. Vor să profite de nevoia ta, de nemulțumirea ta, de oboseala ta. ... să te inducă la o acțiune nesăbuită... să aranjezi pentru toți cei care rămân din patrioți puri și energici, un singur masacru general...". Nu se pare că am fost avertizat despre ceea ce avea să se întâmple două ore mai târziu? De parcă aș fi fost avertizat despre evenimentele din tabăra Grenelle etc.? .. Continui: „Trebuie să te ferești de orice sugestii insinuante; ferește-te de toți înșelatorii: ești înconjurat de ei...”. Nu se pare că am simțit opera lui Grisel și, între timp, nici eu, nici cei care au primit de la el un bilet atât de fals, atât de insidios, atât de perfide două ore mai târziu, atunci nu am știut că trebuie să ne ferim de el.. Haideți continuă: „Sunteți înconjurați de Antihrist și de falși profeți etc. Acum păstrați-vă calmul... Momentul de a vorbi pentru mântuirea Patriei nu a venit încă”. Din nou, mi s-a părut că am simțit apropierea Cauchonilor, Grisellului, generalilor Gagne, căpitanilor de Peches77 și poate Parisilor etc. Am văzut, am fost convins, am fost profund convins că democrații au căzut în o capcană groaznică, care, așa cum am spus la începutul scrisorii mele și al numărului ziarului, „se fac intrigi groaznice împotriva lor”.
Am considerat că este cel mai oportun să plasez această scrisoare în Iluminator, urmată de un comentariu asupra ei. Aș fi putut spune același lucru în The Tribune, dar m-am gândit că nu va face aceeași impresie. Nu am putut scrie acolo în nume propriu: „Aceasta este o scrisoare atât de importantă, caracterul celui care a scris-o, încrederea impecabilă pe care o inspiră, face din avertismentul său o rază strălucitoare de lumină, o măsură de mântuire, cea mai conceput cu îndrăzneală și înțelepciune, cel mai valoros pentru acest moment.” Bineînțeles, contrar a ceea ce au vrut să sugereze, nu am apelat la acest truc în nici un caz din plăcerea de a mă lauda. Era vorba despre ceva foarte subtil. În acele vremuri, locuitorii Parisului își mențineau speranța unui eveniment care să pună capăt în curând sărăciei extreme de care sufereau ca urmare a scăderii incredibile a încrederii în assignati. Era necesar să se elimine astfel de gânduri și să se prevină tulburările, care puteau fi extrem de dăunătoare. Prin urmare, trebuiau luate mari precauții. Știam că la vremea aceea numele meu a făcut o anumită impresie la Paris în rândul oamenilor muncii, că a inspirat o oarecare încredere. M-am gândit că o pot folosi pentru a atinge un obiectiv atât de important. M-am gândit că, de dragul unui succes mai mare, ar fi permis să-i acord și mai multă greutate făcând acest comentariu: „Aceasta este o scrisoare atât de importantă, caracterul unei persoane, a fost scrisă.
517
cine a dat, încrederea pe care o inspiră etc. după aceea, să-i mai acuze pe oameni energici, - am continuat, - că sunt necăjitori, lipsiți

de simțul proporției, lipsiți de prudență și moderație. Desigur, nu este greu să-mi discern scopul aici. Am vrut ca oamenii să spună: așadar, trebuie să ne abținem de la actorie, întrucât un om ca Babeuf, care de obicei nu este deloc un susținător al moderației, ne dă astfel de sfaturi și ne spune că ar fi periculos să ne comportăm altfel.
Este mai mult decât evident, cetăţeni ai juriului, că toate acestea se pot referi doar la împrejurările zilelor Floreal imediat premergătoare arestării mele – deci se dovedeşte, în ceea ce mă priveşte, că am renunţat la tot ce putea fi calificat. ca o conspirație împotriva guvernului. Terminam această lucrare tocmai în momentul când au venit să mă aresteze! Deci este adevărat că guvernul, în persoana mea, l-a arestat pe convertit? Mărturisesc că în același număr am mai precizat că liniștea pe care am cerut-o a fost doar temporară, doar o întârziere. Dar cine nu înțelege că acest lucru a fost cauzat de necesitatea de a lua în calcul starea de spirit, care la vremea aceea era extrem de iritată? Cine nu va fi de acord că ar părea extrem de suspectă din partea scriitorilor care lucrează în Iluminator și în Tribuna Poporului, trecerea lor bruscă de la alb la negru, de la apeluri arzătoare la manifestarea energiei și a curajului suprem la predicare de pace veșnică și de smerenie imperturbabilă?
Dar vreau să mai citez un document inclus în volumele de așa-zise materiale incriminatoare. Procurorii și instanța nu l-au folosit încă. Sper că va servi și apărării acuzatului, și mai mult decât precedentul. Acest document este și el scris de mine și nu are dată, dar îl trimit din memorie la 20 Floreal, iar conținutul său va confirma această datare. Este la pagina 41 a celui de-al doilea volum:
„În ceea ce privește zvonurile despre un nou 31 mai și un nou 13 Vendémière.
Decretul privind închiderea adunărilor patriotice și a bârlogurilor Chouanilor provoacă tot felul de tulburări. „Oamenii cumsecade”, asupra cărora această pedeapsă cade într-un mod mai puțin sângeros decât asupra susținătorilor și apărătorilor clasei oprimate, își ascund nemulțumirea, căci este atenuată de satisfacția trăită când îi vad pe cei care se numesc iacobini și prietenii lor pedepsiți. . Deci, chouanismul ascunde nemulțumirea; și, închizând ochii și la înfrângerea sa minoră, încearcă să arate că nu vede decât victoria sa în distrugerea societății Panteonului. Vedem acest șarpe josnic și mereu flexibil zvârcolindu-se și încercând să-l folosească ca scuză pentru o nouă reacție. Dacă tot am fi în stare să ne minunăm de obrăznicia ecourilor lor, ar trebui să fim uimiți de propunerea publicată în Monitorul Legilor, nr.
518
rezista de asemenea noii 31 mai planificate de domnii iacobini. Cine nu va fi aici încântat de zelul domnilor Prairials? Dar cine nu știe că domnii din Prerii sunt și domnii din Vendémière? Cine nu mai știe că iacobinii, la rândul lor, îi acuză pe domnii regaliști că au pregătit o nouă Vendémière? Ce ar trebui să crezi mai mult? Pe 13 Vendemière sau pe 31 mai? Ar fi bine să știm măcar asta, pentru a putea pregăti oamenii împotriva stăpânilor, ca la Vendemière, sau a stăpânilor împotriva sans-culottes, așa cum era Prairialul I. Nu există nicio îndoială că toate părțile sunt într-o stare de entuziasm și fiecare dintre ele ia o poziție atât de extremă, încât este posibil ca fiecare parte să dorească în secret o luptă. Oamenii sunt atât de nemulțumiți, încât probabil că nu ar rata ocazia de a-și măsura forțele cu clasa estorcatorilor și speculatorilor, în care văd vinovații de toată suferința lor. Clasa bogată știe în ce măsură este urâtă de majoritatea

asuprită de ea. Acest lucru îl face să viseze la un astfel de eveniment care să-i permită să-i suprime pentru totdeauna pe sans-culotte, să-i îngrozească, să-i frâneze astfel încât să nu-l mai deranjeze. Totodată, ar dori să restaureze, dacă se poate, acel tron drag, sub umbra căruia speră să întărească mai ușor dulcele regim de stăpâni și slujitori.
Dacă guvernul ar fi fost dispus să acționeze în armonie cu poporul poporului pentru a-i asigura drepturile acestuia din urmă, [guvernul] nu ar trebui să se teamă de niciun atac din partea partidului Vendémière. Dar este posibil să păstrăm tăcerea asupra faptului că, dacă un asemenea atac ar fi avut loc, amintirea evenimentelor recente, percepute de popor ca ultima încălcare a drepturilor lor, nu ar putea să nu le răcorească ardoarea și ar demasca Patria Mamă? la pericole mai mari decât cele la care a fost supus înainte de încheierea lucrărilor Convenției? În cazul improbabil în care, dimpotrivă, ar trebui să aibă loc un nou 31 mai, al cărui design este doar o născocire a imaginației Chouans, poziția guvernului nu ar fi nici mai favorabilă ... Oh, este foarte probabil ca Chouanii să nu interfereze cu sărbătoarea zilei de 31 mai, iar dacă s-ar amesteca cu aceasta, atunci pentru a o transforma într- o mișcare Vendémière, de îndată ce li s-a părut că ar putea fi adusă la o încheiere mai reușită. decât ultima dată.
S-a dovedit, deci, că în ambele cazuri cel mai mic risc la care este expus guvernul este să rămână complet izolat și să devină prada partidului care îl atacă. Deci a funcționat foarte prost. S-a comportat într-o manieră foarte nepolitică, antagonizând patrioții care sunt capabili să-i dea sprijin împotriva partidului care de fapt îl amenință cel mai mult. Într-adevăr, cineva vrea să geme la vederea modului în care i-a înstrăinat pe adevărații republicani de la sine, precum și a consecințelor pe care le va implica izolarea sa. Ca urmare, Directoratul trebuie să se mulțumească cu acest raționament: „Avem soldații noștri”. Dar nu-
519
Am ajuns deja în punctul în care suntem conduși de un guvern militar și poate un guvern militar să prindă ușor rădăcini în țara noastră? Soldații sunt și ei din popor, comunică cu ei, interesele lor sunt aceleași: oamenii transmit militarilor tot ce simt, tot ce gândesc, iar oamenii și armata vor avea un singur spirit. Lupta dintre popor și guvern pentru influențare asupra soldaților este deja vizibilă. Ce regretabil că am ajuns la asta! Și ce înseamnă asta pentru noi? De ce mângâie oamenii armata? De ce face guvernul la fel? Atât guvernul, cât și poporul vor să profite de asta, unul împotriva celuilalt? Toate acestea sunt prea evidente, iar dorința de a fi sinceri nu ne permite să spunem că această rivalitate înclină în favoarea guvernului. Acest lucru se vede din efectul uimitor pe care l-a produs apelul, lipit la Paris, sub titlul: „Soldat, oprește-te și citește”. A încerca să ascunzi faptul că această proclamație vine de la panteoniștii exilați ar însemna a nega ceea ce este evident. Dar tocmai din cauza evidenței sale, această împrejurare nu poate fi neglijată. Lăcomia cu care au fost preluate expresiile de extremă nemulțumire față de acțiunea Directorului, și compararea atitudinii față de apărătorii Patriei în rândul așa-zișilor iacobini și în rândul membrilor guvernului, această lăcomie nu lasă loc. pentru îndoială că opinia publică înclină spre autorii recursului. În ceea ce privește diferitele atitudini menționate, se exprimă în diferența dintre dorința de a implementa legile emise solemn care garantează asistență apărătorilor noștri și familiilor acestora, și dorința de a ne limita la niște înmânări în numerar, distribuirea de vodcă, băuturi alcoolice, etc. Poate că,

deocamdată, doar de la guvern depinde dacă se va împăca cu toți, datorită cui și pentru cine există, și dacă va opri creșterea nemulțumirii, ale cărei consecințe sunt greu și dureroase de considera.
A fost dificil de surprins spiritul general al acestui document? Nu este aceasta o reconciliere autentică, o asociere sinceră a patrioților și a poporului cu guvernul pentru a aduna toate forțele împotriva regalismului? Ceea ce este clar și clar afirmat aici este ceea ce în numărul Iluminatorului au îndrăznit să spună doar în treacăt. Era doar jumătate din gând în acest număr, era un act preliminar care trebuia să pregătească mințile pentru percepția unei alte lucrări pe care tocmai o citisem, în care gândul era expus în întregime, ca o definiție. ,
propunere clară pentru o asociere sinceră și loială în jurul guvernului, căruia i s-a încredințat sarcina de a păstra Republica. Ce spun ei guvernului? Se indică faptul că părțile se urmăresc și, aparent, așteaptă cu nerăbdare începerea luptei. Ei vorbesc despre un nou 31 mai și un nou 13 Vendemière, adică o acțiune iacobină și o acțiune regalistă. Se spune că regaliștii, după închiderea societăților patriotice, au început să flateze guvernul că s-au prefăcut că îi sunt recunoscători pentru aceasta, încercând să
520
să-i scuture astfel încrederea, să-l adoarmă, ca să-l sugrume. Opiele îi amintesc de meritele tinerilor care se laudă că au salvat Convenția de la Prairial și arată clar că ar putea salva încă o dată guvernul de consecințele noului 31 mai, despre care susțin că se pregătește. Prin această lingușire și aceste trucuri, regaliștii intenționează să se asigure că revolta lor armată împotriva autorităților din Vendémière și dorința lor de a pune mâna pe unele dintre posturile și birourile care le vor facilita comanda unei noi Vendemière sunt uitate. Documentul pune întrebarea: ce ar trebui să facă guvernul în fața unei duble amenințări, a unei noi Vendémière și a unui nou 31 mai? Ar trebui să încerce să opună stăpânii oamenilor, ca în Prairial, sau oamenii stăpânilor, ca în Vendémière? Următorul pasaj este destul de remarcabil: „Ce vor ei în esență?.. Să restabilească acest tron drag, sub umbra căruia va fi mai ușor să întărească împărăția stăpânilor și slujitorilor”. Apoi întreabă ce s-ar întâmpla cu guvernul în cazul unei revolte regaliste sau populare. Se exprimă opinia că, în cazul unei agresiuni din partea regalismului, poporul, prost răsplătit pentru curajul de care a dat dovadă la Vendemière, nu ar manifesta, poate, același zel pentru apărarea puterii atacate. De asemenea, s-a sugerat că, în cazul unei revolte a unei clase de oameni în zdrențuri, cei care au atacat la Vendémière ar dori probabil să intervină doar pentru a răzbuna acea înfrângere și a întoarce cursul evenimentelor în favoarea lor, dacă este posibil. În ambele cazuri, guvernul riscă să fie abandonat de toată lumea și se va putea baza doar pe soldații săi, și chiar și atunci este posibil ca partidul regalist să poată prelua controlul asupra lor prin câștigarea comandanților în sarcina sa. latură. Între timp, Republica va fi în pericol. De aici se concluzionează că singurul leac este în unitatea guvernului cu poporul și a poporului cu guvernul. De aceea, apelul se încheie cu o frază semnificativă: „Deocamdată, depinde doar de guvern dacă se va împăca cu toată lumea datorită cui și de dragul cui există și dacă va opri creșterea nemulțumirii, ale căror consecințe sunt dificile și dureros de calculabile. Semnătura: G. Babeuf.
Și așa, așa au scris cetățenii juriului, presupusul lider al conspirației Floral în ajunul arestării sale, iar împrejurările la care se face referire în contestație nu ne permit să o atribuim altui timp.

Avem, astfel, în fața noastră o respingere fără echivoc a tuturor proiectelor îndreptate împotriva guvernului din 1795, căruia i se cere doar ca acesta să conducă în spiritul poporului. În fața noastră este o ofertă sinceră și autentică de reconciliere. În fața noastră este o capitulare, semnată și sigilată. Îmi vor spune: vine doar de la tine. Voi răspunde: vine de la toată lumea. Întrucât, în calitate de publicist, am vorbit în numele Societății, care se preocupă în principal de influențarea opiniei publice, este clar că tot ce am publicat ar fi trebuit să fie

fi aprobat de ei. În consecință, scrierile pe care tocmai le-am citat în justificare au fost la fel de mult o expresie a gândirii lui, ca și a mea. În plus, aceste scrieri urmau să fie împărțite între toți patrioții și printre oameni; primirea simpatică pe care au primit-o i-a făcut să pară a fi expresia unei opinii comune. Așadar, renunțarea la orice gând, la orice plan, ostil guvernului stabilit, renunțarea cuprinsă în scrierile pe care le-am citat, poate fi aplicată nu numai tuturor inculpaților din cauza Floreal, ci și întregii mase de patrioți care i-au urmat.
Așadar, chiar și presupunând prezența unor intenții la fel de grave precum cele care au fost ceva de prezentat în urmărire penală, există motive să se ceară o justificare generală, bazată pe principiile și doctrina expuse chiar de procurorii.
O infracțiune este evidentă numai atunci când acțiunea este săvârșită sau când săvârșirea ei a fost oprită prin „împrejurări independente de voința făptuitorului. Deci, de exemplu, dacă o persoană, care plănuiește să mă omoare, mă așteaptă în pădure, mă ia sub amenințarea armei, dar apoi, singură, fără interferențe din afară, împinsă de o întoarcere la virtute sau cel puțin de pocăință, se oprește și pleacă, apoi această persoană nu criminalizează. ..".
Cetăţeni ai juriului! Cred că am arătat că nu a existat nicio intenție reală, nici un gând real, de a conspira, că nu exista nici posibilitatea, nici mijloacele de a realiza conspirația și că, chiar dacă ar exista ceva asemănător unui astfel de proiect, a existat un neechivoc. repudierea acesteia înainte de executare, ceea ce, conform principiilor, exclude existența unei infracțiuni.
Am considerat dovada acestui lucru drept o apărare generală în acest caz. Rămân cu sarcina privată a apărării mele personale, timp în care trebuie să arăt că nu am fost niciodată un conspirator.
Îndeplinesc această sarcină în baza acelei părți din raportul procurorului care mi se aplică personal.
Deoarece majoritatea punctelor incluse în acest capitol special al lucrării cetățeanului Bailly vor fi deja tratate de mine în partea generală a acestui discurs de apărare, mă voi referi adesea la el și voi scurta această parte personală în consecință.
Am recunoscut că am participat la activitățile „Societății Democraților” ca publicist, arhivar și secretar. Consider că am fost suficient de justificat în ceea ce privește primele două dintre funcțiile pe care le îndeplinesc. Cât despre a treia, a trebuit să o fac doar de două-trei ocazii. În special, am scris, sub dictare, o notă către Clerks și o notă către Grisel datată Floreal 21: în ambele am raportat în recenzia mea generală și nu voi reveni asupra acestui lucru.

Dar cetăţeanul Bayi, în raportul său, mi-a acordat cu insistenţă un titlu complet diferit - titlul de lider.

Prima acuzație care mi-a fost adusă în raport este că am fost proclamat „conducătorul egalilor” de către C. Germain la 26 ventoză, moment în care, potrivit raportului, datează conspirația, care a fost inițial datată 10 Germinal IV. an... De ce! Această conspirație a fost atribuită și Prairialului din anul III! Puțin din! Originea lui era din Robespierre! .. Dar revin la titlul de „lider”, care mi-a fost acordat de un anume „egal”. Lăsând deoparte contradicția dintre aceste două cuvinte, „lider” și „egal”, care lovește ochii tuturor, am arătat în partea generală a acestui discurs de apărare cât de frivole sunt acele argumente, cu ajutorul cărora, dintr-o frază a lui Germain. scrisoare, vor serios să tragă concluzia că există un lider recunoscut oficial. Am arătat că ar fi prea generos să-mi dai titlul de „conducător”, căruia autorul scrisorii, desigur, nu i-a atașat un sens exact corespunzător acestui cuvânt; un titlu pe care, pe de altă parte, mi l-aș găsi prea ridicol și nu l-aș fi de acord niciodată; m-ar fi surprins, nu l-aș fi acceptat deloc și nu m-aș fi gândit să o salvez pentru vremea unei conspirații imaginare, care era exclusă la momentul scrierii acestei scrisori. Mă bucur să constat că acest cuvânt „conducător” nu se repetă în altă parte și că, prin urmare, afirmația că rețin acest titlu este neîntemeiată și complet neîntemeiată. Așadar, mi se pare că nu este nevoie să mă extind în continuare pe această temă pentru a respinge această afirmație.
Apoi afirmația mea că în Societatea Democraților am copiat doar originalele cuvânt cu cuvânt, au încercat să o infirme cu ajutorul ironii și sarcasmului. Această armă de derizoriu indică întotdeauna că cel care o folosește nu are alte dovezi. Neputând să dovedească falsitatea declarației mele că într-adevăr am făcut doar copii, instanța a recurs la ridicol pentru a convinge de neplauzibilitatea acestei afirmații! .. .
„Acest democrat puternic și arogant”, a spus acuzatorul Bailly, „dorește să se prezinte în fața Curții Supreme ca o creatură slabă și neînsemnată, redusă la rolul mizerabil de copist sclav în slujba unui mic grup de filantropi care se gândesc la cum să conduci poporul la democrația pură. Dar poate cineva să fie înșelat de această metamorfoză? Evaziunile și ezitările acestui gigant, transformat în pigmeu, nu au distrus și nici nu au slăbit faptele și documentele care i-au fost prezentate în rechizitoriu și în timpul procesului.
Foarte mare importanță a fost acordată împrejurării notate în unele dintre copiile scrise de propria mea mână. Ei au considerat posibil să le recunoască drept manuscrise autentice
523
nii că aveau semne care indică faptul că scriitorul era și compilator; deci, de exemplu, o serie de cuvinte au fost tăiate și înlocuite cu altele... Pe lângă faptul că în timpul procesului s-a indicat că astfel de trăsături au fost notate doar în câteva dintre documentele care, după mine, sunt copii, am un răspuns la aceasta, pe care cei din membrii juriului care sunt familiarizați cu munca de birou îl vor putea înțelege. O persoană obișnuită să compună un text consideră că munca mecanică de a copia este foarte plictisitoare. Dacă trebuie să o facă temporar, este o tortură pentru el. Cel puțin așa percep eu; mintea mea este ocupată cu altceva, mă gândesc la cu totul altceva și aproape întotdeauna fac mai multe greșeli când copiez decât când compun. Distracție, plictiseală, graba, nerăbdare - toate acestea sunt motivele pentru care rareori am reușit să fac chiar și extrase din cărți sau așa ceva fără pete... Mai este un motiv pentru petele găsite în copiile pe care le-am făcut - pete care în niciun caz nu dovedesc că aceste copii

sunt originale. Adevărul este, și am remarcat deja acest lucru în cursul procesului, că printre cetățenii care erau angajați în corespondența Societății Democraților, unii nu erau foarte puternici în arta stăpânirii stilului, cel puțin am crezut că asa de. Prin urmare, în acele exemplare care trebuiau să-mi servească doar ca note pentru memorie, mi-am permis să scurtez fraze uneori întinse, lungimi care mi s-au părut (mie, cel puțin) inutile. Aceste corecții m-au îndemnat să fac pete, pentru că pe vremea aceea mă compuneam... Apoi s-au întors împotriva mea că pe niște hârtii de sus sunt cuvintele: „atâte exemplare". În același timp, s-a presupus în prealabil că acesta era o indicație pentru copiator câte copii trebuie făcute, iar o astfel de indicație ar putea, spun ei, să fie doar pe originale și, prin urmare, aceste documente sunt originale. Și totuși nu: acestea sunt presupunerile voastre, cetățeni acuzatori; si aici sunt explicatiile mele. Când am copiat în copie nota pe care am văzut-o pe original care indică câte copii trebuie făcute, uneori acest lucru putea fi făcut automat de mine, dar în niciun caz nu s-a întâmplat întotdeauna în acest fel. Și iată de ce: importanța pe care am acordat-o observării evoluției opiniei publice m-a făcut să acord o atenție deosebită modului și în ce locuri această dezvoltare a avut un succes deosebit. Și, în special, câte copii de unde se solicită. Astfel, știam cărora și câți corespondenți li s-au trimis anumite instrucțiuni, solicitări, instrucțiuni, iar acest lucru mi-a permis să compar efectul produs de anumite propuneri în diferite locuri. Explicațiile date de procurori nu sunt singurele posibile și putem explica mai bine decât ei motivele care ne-au ghidat în cazurile noastre.
Mai există o împrejurare care confirmă ceea ce tocmai am spus, și anume notele „unul, două, cincisprezece exemplare"
524
nu dovedesc deloc că aceste documente, scrise de mâna mea, sunt originale. Trag această dovadă din mărturia lui Piye la ședința celui de-al 13-lea Germinal. Președintele s-a îndreptat apoi către acuzat cu întrebarea dacă pachetele, care, potrivit acestuia, i-au fost înmânate unul câte unul și pe care Felix Lepelletier i-a permis să le deschidă, conțineau altceva decât originalele, pe care le-a copiat? .. Pillet răspunde că, pe lângă originale, exista de obicei un bilet care îi spunea să facă atâtea copii. Acest detaliu este confirmat de transcriere. Din aceasta reiese că copiatorului i sa dat o indicație a numărului de copii într-un mod independent de marcajele găsite pe ceea ce se numesc originalele mele. Deci aceste mărci aveau un scop diferit. Și anume cel despre care am vorbit: au servit pentru a ne aminti în câte locuri a fost trimisă o anumită scrisoare a Societății, pentru ca apoi să vezi în care dintre aceste locuri a dat cele mai bune rezultate.
Cealaltă parte a declarației lui Piye mi s-a părut mai puțin favorabilă. A spus că și-a făcut cele mai multe copii din originalele mele și, mai ales, a făcut un număr mare de ele în fața și sub conducerea lui Felix Lepelletier. Dar am observat deja, iar cetățenii juriului știu, pentru că au văzut și auzit că Piye face și spune doar ceea ce unii demoni l-au inspirat să facă. Multă vreme i-a fost foarte greu să știe dacă demonii lui Crespin78 și Naye79 erau mai puternici decât demonul Filip80. Eu, poate, nu pot spune exact ce demon a pus stăpânire pe mintea nefericitului Piye de la momentul arestării noastre generale. Dar în orice caz, văd clar că acest demon este deosebit de ostil mie și Felix Lepeletier. Se află într-o stare de necontenită amărăciune împotriva amândoi... Cetăţeni ai juriului! După ce ai văzut

toate intrigile ascunse, monstruoase care s-au jucat de la începutul acestui proces! .. După ce ai văzut cât de altruişti şi virtuoşi au venit aici, sfidând blestemele şi mergând spre moartea lor aproape sigură, pentru a plăti. tribut adus adevărului și dreptății, precum și oamenilor care slujesc constant cultul acestei dreptăți, dar în același timp au recunoscut că aproape că au cedat ispitei când au fost ispititi de promisiunea restabilirii libertății; după ce ai auzit aici pe Meunier și Barbier spunându-ți cum Gerard și alți oameni fără scrupule s-au vândut și au încercat să-i facă să servească drept instrument al distrugerii noastre, nu-ți va fi greu să înțelegi cât de ușor a fost să controlezi o persoană nefericită a cărei mintea e atât de fragilă ca la Piye!.. Acel Piye, pe care l-am văzut pe 21 Floreal plângând la ministrul poliției, pentru că acesta din urmă parcă nu a fost de acord să-l lase liber înainte de seară: risca, spuse el, întorcându-se acasă. târziu, iar mama lui ar fi foarte îngrijorată. .. Nu-ți va fi greu să înțelegi ce momeli l-au convins să se complacă cu dezvăluiri atât de vaste și neașteptate pe-

&25

zelos Gerard, șeful juriului!.. Nu-ți va fi greu să înțelegi de ce ai fost convins să-l tratezi cu o îngăduință extremă! ..Iya ți-ar cere, de asemenea, dacă ar fi nevoie, să-l tratezi ca pe un cerșetor al minții, dar te-aș îndemna în același timp să nu acorzi mai multă importanță declarațiilor lui decât merită.

Atenție: v-a spus că a început să lucreze în fața lui Felix Lepelletier înainte de 10 Germinal și a lucrat la el până pe la 10 Floreal, de când a ajuns la mine, după spusele lui, cu 10-12 zile înainte de 21 Floreal. Deci, potrivit lui, a lucrat aproximativ o lună sub conducerea lui Felix Lepeletier, iar pe de altă parte, ți-a spus că Felix Lepeletier locuia permanent la Versailles și nu avea o casă la Paris, că a venit acolo doar de câteva ori și a luat masa. cu nepoatele sale, fiicele lui Michel Lepeletier. Și acolo, precum Piye s-a demnat să spună, în casa primului martir pentru cauza Republicii, s-a creat o mare conspirație împotriva Republicii, țesută timp de o lună! Dar cum să-ți imaginezi că Felix Lepeletier, care venea doar ocazional să ia masa cu nepoata sa, putea să dispună atât de tot ce se afla în casa ei, încât el a înființat un adevărat sediu pentru conspirația de acolo? Acest lucru s-ar potrivi celor care vor să persecute toate rudele oamenilor care au jucat un rol remarcabil în Revoluția noastră. Dar, din nou, este plauzibil ca documentele conspirației să fi fost întocmite și copiate în apartamentul fiicei lui Michel Lepeletier în tot timpul cât a durat toată această activitate suspectă, cu excepția a 10-12 zile, și biroul principalului? inițiatorii acestei conspirații nu a fost localizat acolo? De ce a fost necesar ca Dutil sau Didier să poarte originalele sigilate? .. Este timpul, poate, să admitem absurditatea extremă a acestei povești că sediul conspiratorilor se afla la nepoata lui Felix Lepeletier, în timp ce Felix Lepeletier însuși, care o conducea, locuia constant la Versailles și venea doar ocazional să ia masa cu nepoata lui pariziană.

Oricum ar fi, trebuie remarcat, în special în ceea ce mă privește, că capul slab al lui Piye și ușurința cu care cedează oricărei sugestii, dar- permiteți-ne să luăm cu încredere afirmația sa că el crede că majoritatea originale din care a făcut copii de la nepoata lui Felix, au fost scrise cu propria mea mână. Favoare, cetățeni ai juriului, să-și amintească mărturia lui la proces. M-am uitat la ele din nou în transcriere. Nu pretinde nimic nicăieri. Spune peste tot: „Cred”. Spune că crede că MULTE copii făcute de el la nepoata lui Lepeleletye, chiar

înainte de acele 10-12 zile când m-a cunoscut, au fost scrise de mâna mea.
14f În originalul „nous” (noi), care nu este de acord cu contextul. - Transl.

15*, excluzând actul de înființare a Directorului Insurecționar (ibid.), excluzând și două documente scrise de Buonarroti, despre care a spus mai întâi că CREDE că le-a copiat de la nepoata sa, iar apoi că crede că a făcut-o din me (ibid., p. 176), excluzând și actul DESPRE RECOVĂ, din care a copiat doar trei pagini din exemplarul tipărit și nu a văzut niciodată originalul scris de mână (p. 189, nr. 74). Apoi, din nou, CREDE doar că originalul scris de mână al apelului poporului la legiunea de poliție a fost întocmit de mine (ibid., p. 187). În fine, dintre toate originalele scrise de mână pe care le-a copiat de la nepoata lui Felix Lepelletier, dintre care MULTE, crede el, au fost scrise de mine, spune că nu știe cât de mult se poate baza pe memoria sa în acest sens, căci a returnat originalele. imediat după îndepărtarea copiilor și nu le-a mai văzut: că el, totuși, nu știa de la cine provin aceste originale; că nu-și cunoștea nici Babeuf, nici scrisul de mână; că a judecat numai prin comparație din memorie, când m-a întâlnit și mi-a recunoscut scrisul de mână în cele zece zile premergătoare arestării sale; CE, CU TOȚI, NU ESTE UN EXPERT ÎN DESENĂ... Toate acestea sunt consemnate textual la pagina 176, #73 din transcriere.
Rezultă, așadar, că, chiar dacă starea psihică a lui Piye ar acorda mai multă importanță mărturiei sale, această incertitudine în declarațiile sale ar fi suficientă pentru a afirma că nu se poate considera în niciun caz stabilit că documentele din care a făcut copii până în ultimii zece zile înainte de 21 de floreale, au fost scrise de mâna mea.
Prin urmare, aceasta confirmă cu tărie presupunerea că acele documente pe care au vrut să le considere originalele întocmite de mine sunt în realitate doar copii sau note, extrase realizate în scopurile pe care le-am explicat.
Acest lucru este dovedit și de faptul că există multe documente importante de corespondență care nu au aceste originale imaginare realizate de mine. Asta pentru că nu am avut timp să le rescriu. Și vom vedea din descrierea acestor documente pe care o voi da acum, că motivul pentru care nu le-am copiat la fel de repede ca altele a fost că majoritatea sunt cea mai lungă dintre toate corespondența.
Iată documente care nu au copii scrise de mâna mea și prezentate ca originale.
Volumul Unu, p. 205, Documentul nr. 95, Pachetul 7, Circulara 17 Germinal, aparent o completare la instrucțiunile adresate corespondenților.
15f Vezi Nr. 77, p. 176 Stenograme.

Același volum, p. 201, document nr. 92, fascicul 7, circular datat 26 Germinal, în care corespondenții sunt avertizați împotriva zvonurilor despre existența unui Comitet Secret al foștilor membri ai Convenției.
Același volum, p. 199, document nr. 90, fascicul 7, circular datat 27 Germinal, care solicită informații cu privire la numărul contrarevoluționarilor și patrioților etc.

Același volum, p. 198, document nr. 88, pachetul 7, circulară din 29 Germinal, în care se solicită informații despre locurile unde sunt ascunse armele etc.
Același volum, p. 187, document nr. 67, fascicul 7, circulară a germinalului al 29-lea despre starea opiniei publice și mijloacele de activare a acesteia.
Același volum, p. 194, document nr. 84, pachetul 7, datat circular
6 floreal pe aceeasi problema.
Același volum, p. 191, document nr. 82, pachetul 7, datat circular
7 floreal, menit să prevină arestarea intenționată a foștilor membri ai Convenției și a altor cetățeni etc.
Același volum, p. 186, document Nr. 66, fascicul 7, datat circular
8 floreal, începând cu cuvântul: „Să ne grăbim”.
Același volum, p. 190, document nr. 78, pachetul 7, datat circular
9 Floreal, începând cu cuvintele: „A sosit ceasul pentru a pune capăt tiraniei”.
Același volum, p. 34, document nr.15, pachetul 2: Apel la Legiunea de Poliție din 9 Floreal.
Același volum, p. 183, document nr. 63, pachetul 7, datat circular
17 Floreal despre metodele de fraternizare, de împăcare între diversele detașamente ale apărătorilor Patriei, printre care au reușit să se despartă.
Același volum, p. 80, document nr. 11, pachetul 7, datat circular
18 Floreal despre presupusa aderare la democrați a unui anumit Comitet al foștilor membri ai Convenției.
Cetăţeni ai juriului! Asta merită cu siguranță atenția ta cea mai serioasă! Unde în corespondență s-ar putea găsi cel mai mult material pentru acuzație? Desigur, în acele documente pe care tocmai vi le-am enumerat. Aceste documente constituie practic corespondența centrală. Toate acestea sunt mari circulare care au servit la declanșarea a ceea ce au ajuns să fie numite măsuri majore. Si ce! În toate acestea nu există copii scrise de mâna mea care să poată fi numite originale. Toate aceste documente importante există exclusiv sub formă de copii scrise de mâna lui Piye. De ce asa? De ce nu există printre ele, ca printre multe altele, copii sau extrase precum cele pe care acuzatorii mei le numesc originale? Am zis deja. Cert este că aceste documente sunt foarte lungi, iar eu am început cu copii și extrase din altele mai scurte; Am intenționat să rescriu sau să rezumam apoi și acestea, dar nu am avut timp. În consecință, sunt scutit de cel puțin gravitatea acuzației de auto-
528
Chinul acestor documente, și asta, cred, nu este o ușurare mică.
De ce nu există nicio urmă a vreunui original al acestei cele mai importante piese de corespondență? Iata de ce. Era de temut și era justificat că, oricare ar fi intențiile autorilor acestor documente, modul liber și viguros de prezentare, precum și însuși conținutul scrisorilor, ar putea compromite serios pe cei care vor fi recunoscuți ca autorii lor. Interesele cauzei au dictat, desigur, respectarea anumitor precauții. În plus, a ținut cont de instrucțiunile corespondentului raionului IV (p. 123 din volumul al doilea), care a sfătuit să ardă scrisorile originale. Au început să aplice această măsură în raport cu originalele întocmite de membrii Societății.
Deoarece, după cum am arătat, simplele presupuneri și reminiscențe incerte ale lui Piye oferă foarte puține temei pentru afirmația că am scris o parte din originalele copiate de el cu mai mult de zece zile înainte de arestarea noastră; apoi amintind că în partea cea mai

importantă a corespondenței, și anume, în circularele privind principalele cereri și principalele evenimente, nu există nici măcar schițe grosiere făcute de mâna mea care să poată fi considerate originale, declar că am zdrobit cele mai importante. parte din acuzația îndreptată personal împotriva mea, prezentată de cetățeanul Bailly în raportul său, unde afirmă că nu eram în niciun caz doar publicist, arhivar și uneori secretar al Societății Democraților și că, fără îndoială, eram șeful, șef a principalelor operațiuni, inspirator și compilator al întregii corespondențe. Câte concluzii se pot trage acum din asta! Așa-zisul „act de creație”, actul înființării imaginare a unui anume Director, nu a fost compus de mine. Piye, adică primul care a luat-o în stăpânire, dă frâu liber imaginației, dar are doar o idee vagă, bazată pe comparații și amintiri, că a făcut copii ale originalelor scrise cu scrisul meu de mână, iar aceasta a fost mai devreme de zece. zile înainte de arestarea sa. Nu există nicio urmă a participării mele la cea mai importantă parte a corespondenței. Actul de Insurecție, o copie tipărită a căruia a fost găsită în dosarul documentelor, nu a fost, de asemenea, scris de mine... Căci Piye a spus că nu i-a văzut originalul, scris de mine sau de oricine altcineva; că a copiat doar trei pagini din exemplarul tipărit.
Între timp, procurorul Bailly, în raportul său, atribuie toată corespondența centrală relatării lui Babeuf. El chiar îmi atribuie acea parte principală a acesteia, în care, după cum am arătat, nu există copii sau originale făcute de altcineva decât Piye. Conturând toate aceste lungi circulare, în care nu există nici un cuvânt de la mine, el declară: Babeuf, în numele Directorului Mântuirii Publice, scrie cutare și cutare; apoi Babeuf spune ceva; apoi porunceşte sau prescrie aşa şi cutare.
Și pentru a dovedi că acele documente, copii sau extrase din care a descoperit, sunt autentice scrise de mine.

kami, folosește un truc încântător. Babeuf, spune oii, vorbeste la persoana I si la plural; spune „noi”, „nostru”, ceea ce dovedește incontestabil că este membru al asociației în numele căreia a scris. Ce raționament zdrobitor; de parcă toată lumea, chiar și un școlar junior, nu știe că atunci când o persoană copiază, el doar rescrie ceea ce se află în fața lui; scrie „noi” acolo unde scrie, pentru că scrie pentru cei care sunt „noi”, adică mulți, și nu scrie pentru sine „unul”...
După ce a trebuit să răspund la asemenea argumente, poate, am poate fi scutit din punct de vedere legal de respingerea multor altele?
Acum trebuie să mă opun cetăţeanului Bailly cu privire la titlul de arhivar al Societăţii, căci aceasta este a treia acuzaţie adusă împotriva mea de către acesta: „El a fost cel care a făcut inscripţiile-titluri pe 19 din cele 22 de pachete de documente care au servit ca material. pentru acuzare și sechestrat în camera în care se afla la momentul arestării ; el a fost cel care a datat aproximativ jumătate din aceste documente, le-a pus în ordine și le-a clasificat pentru cea mai mare comoditate a asocierii. Cu siguranță a recunoscut-o.”
Da, am recunoscut-o. De ce, în acest caz, nimeni nu crede că rolul jalnic al unui simplu arhivar este prea neînsemnat pentru mine? Cu toate acestea, este clar că am înscris 19 pachete și am datat mai mult de jumătate din toate documentele. .. De ce ai făcut asta, m-a întrebat președintele în timpul procesului, dacă este adevărat că ai nevoie doar să faci copii pentru evaluarea ta personală? Care este răspunsul la asta? Am făcut asta tocmai pentru că a trebuit să mă uit în toate

lucrările pentru revizuirea mea personală. Dacă Societatea Democraților a vrut să-mi dea ocazia să mă familiarizez cu toate lucrările lui, era destul de firesc ca, în îndeplinirea unei asemenea sarcini, am simțit nevoia să restabilim o oarecare ordine în aceste lucrări. Fiecare persoană, dacă are la dispoziție vreo hârtie, într-un fel sau altul le pune în ordine pentru a le putea înțelege. Și în acest moment continui să fiu arhivist; Mi-am împărțit discursul de apărare în patru părți, fiecare din care am pus-o într-un dosar separat, dotat cu o inscripție specială; este și asta o crimă?
Trebuie să refac adevărul oriunde este denaturat în detrimentul meu. Din faptul că am spus că toate lucrările care mi-au fost atribuite în calitate de autor au fost doar copii făcute de mine din alte originale, nu rezultă deloc că „m-am redus la rolul neînsemnat de copist mizerabil". Și din moment ce nu există dovezi contrare, atunci simplele presupuneri bazate pe convingerea mea măgulitoare că am fost creat pentru un alt rol nu sunt suficiente, pentru că eu însumi nu mă simt umilită de acel rol. Dar aici este necesar să ne amintim, după tot ce am spus până acum, ce rol am jucat cu adevărat în Societatea Democraților.
530
Mi s-a încredințat sarcina de a dirija opinia publică în spiritul principiilor pure ale democrației, pe care anterior le-am slujit cu fidelitate în numerele anterioare ale Tribunei. Condiția principală a fost următoarea: mi se va oferi posibilitatea de a face cunoștință cu toate lucrările Societății, cu lucrări individuale pe care ea însăși le-a distribuit pentru a educa oamenii și a-i extinde conștientizarea, cu note și mesaje pe care le-a adunat despre aceasta. progresul gândirii sociale, iar eu va trebui să coordonez, să-mi coordonez discursurile ca tribun cu toate acestea, pentru ca în toate lucrările care vor fi publicate de dragul restabilirii stării morale a oamenilor, de dragul temperându-le patriotismul, slăbit de acţiunea de reacţie, ar fi vizibil unul şi acelaşi punct de vedere, au răsunat aceleaşi instrucţiuni, susţinute pe acelaşi ton şi la fel de energice. Apoi, când Societatea a stabilit o corespondență permanentă cu corespondenții săi parizieni, eu, simțind cât de necesar era să fiu informat în permanență despre progresul și regresul gândirii publice, despre temperatura opiniei publice în fiecare zi, am găsit util să păstrez copii ale majoritatea scrisorilor adresate de Societate corespondenților, pentru a putea, prin compararea cererilor și răspunsurilor, să-și creeze anumite idei pe această temă. Prelucrarea acestor note nu este nicidecum opera unui „copist mizerabil". Fiecare persoană care întreprinde orice afacere începe prin a colecta materialele necesare; nimeni nu va spune despre el însă că este doar muncitor sau „pigmeu". Fiecare scriitor, și mai ales fiecare publicist, trebuie să adune notițele care constituie materialul pentru clădirea pe care a hotărât să o ridice: în mod necesar el acționează la început ca muncitor, deși este corect să spună așa despre o persoană care caută cu competență materiale care folosește pentru a dezvolta tema pe care o aveau în minte. Abia atunci devine arhitect. Aceasta a fost poziția mea când am copiat unele dintre documentele originale ale Societății Democraților.
Spunând că sunt publicistul lui, nu am spus deloc că sunt copistul lui. Titlul de publicist nu m-a umilit. Prin urmare, a pretinde că acest titlu important și înalt de publicist a fost uitat și a afirma că mă reduc aici în mod deliberat la rolul jalnic de mic copist, înseamnă a te angaja în sofisme foarte răutăcioase. Dacă m-aș numi simplu copist,

aș spune că făceam copii obișnuite în fiecare zi pentru a fi distribuite corespondenților Societății. V-aș spune: aceasta era ocupația mea obișnuită. Nu am pretins-o niciodată. Ți-am spus: m-am ocupat în totalitate cu munca de educare a opiniei publice și toată lumea înțelege că aceasta nu este o chestiune mică. Nu mi-a lăsat timp nici să fiu copist, nici să compun o corespondență atât de extinsă. Pentru a ne forma o idee corectă despre acest lucru, totuși, este necesar să cunosc natura și amploarea lucrării mele ca
34*
531
publicist. Trebuie să știți care a fost volumul numerelor ziarului meu. Erau de obicei de la 50 la 60 de pagini în - 8°, tipărite cu litere mici; Țin în mână un astfel de număr, care are 55 de pagini. Am lansat un număr aproape la fiecare deceniu, iar treaba nu a fost foarte ușoară. De asemenea, trebuie să știți ce fel de întrebări am tratat. Nu era nicidecum un ziar care relata vestea. De asemenea, nu era „apă” în el. Nu au existat procese-verbale ale ședințelor Corpului Legislativ. Ea a constat în întregime în raționamente logice și consecvente pe temele moralității, dreptului natural, teoria instituțiilor publice, principiile originare ale legislației. Învățăturile filozofilor și legiuitorilor, vechi și noi, au servit drept bază pentru o reflecție amplă. A luat în considerare, a explicat și a comentat în mod constant ideile unor gânditori precum Rousseau și Confucius, Michel Lepeletier și Lycurgus, Diderot și Platon, Mably și Valery Publicola. Conținutul principal al ziarului meu a fost tot felul de planuri și considerații despre legile justiției eterne, remarci politice și critice despre direcția și acțiunile guvernului existent, precum și evenimentele în schimbare. Nu este greu de înțeles că raționamentul pe astfel de subiecte este inevitabil legat de ceva muncă și reflecție. Despre astfel de chestiuni nu sunt scrise în același mod în care sunt scrise scrisorile trimise cu poșta orașului. 60 de pagini mari pe deceniu este o ocupație destul de importantă a unei persoane și nu este deloc necesar să fii distras de munca mecanică a unui copist. Ar fi fost și mai dificil să fii ocupat cu adunarea simultană a corespondenței importante și extinse. Așadar, este mai mult decât plauzibil că, fiind mereu ocupat cu alcătuirea ziarul meu, să nu fiu în același timp nici copist, nici șef de corespondență al Societății. Nu puteam fi decât ceea ce am spus deja: un copist numai pentru mine; copist să extragă extrase din tot ceea ce în această corespondență era important să țin cont pentru a armoniza direcția ziarului meu cu informațiile despre starea opiniei publice culese de membrii Societății.
Cetăţeni ai juriului, nu voi repeta aici în detaliu toate probele în apărarea mea pe care le-am prezentat în cursul acestui discurs. Dar trebuie, totuși, să vă fac un scurt rezumat al acestora și să compar principalele fapte, a căror interconexiune și totalitate s-ar putea să fi căzut din câmpul dumneavoastră vizual în cursul unei lungi discuții. Am început prin a vă arăta cine sunt... Ți-am spus credo-ul meu politic. V-am spus ce principii, ce doctrine am fost devotat, de la ce profesori am luat lecții. Imediat după aceasta, v-am dus înapoi în vremea lui Vandemière, când am descoperit ceea ce mulți alți observatori au văzut cu mine și anume că focul libertății se stingsese; că oamenii, mai ales la Paris, s-au săturat de revoluții, crezând că ai noștri nu le-au adus până acum decât o agravare a nenorocirilor lor, în același timp năuciți de gloata imorității * 532
oameni ticăloși, ticăloși corupători ai opiniei publice, care singuri au avut ocazia să o conducă; că poporul, repet, sub influența tuturor

acestor cauze a devenit complet regalist; V-am spus că am considerat de datoria mea să încerc să-l ajut la scoaterea din această stare de boală morală, care amenința în viitorul apropiat cu moartea Republicii; că, în scopul de a-l lega de ea, am simțit că este de datoria mea să-i spun că adevărata Republică nu era ca aceea care îi agrava continuu situația; că i-am vorbit despre mari principii, despre idei de fericire, noi pentru el, dar proclamate de mult de înțelepți și filozofi; că am profesat public această doctrină și nu o voi ascunde și acum mi-ar plăcea foarte mult să se ducă la îndeplinire, căci sunt convins că aceasta ar duce la prosperitatea generală, dar recunosc că acum mai mult ca niciodată (datorită cunoștințele dobândite prin reflecție și asociere cu oameni de înțelepciune și experiență) că această doctrină nu poate fi pusă în practică în mijlocul atâtor agitații, pasiuni și prejudecăți, care formează o barieră în jurul vechilor instituții, care nu poate fi niciodată depășită și care le asigură adepţilor lor o linişte la fel de imperturbabilă precum una care nu putea zdruncina principiile proclamate cândva (destul de liber, totuşi) de alţi egalizatori, precum Mably, Diderot, Rousseau, Helvetius etc.
Cu toate acestea, ați văzut că guvernul Republicii, mai puțin încrezător, mai suspicios decât guvernul regilor, a văzut în mine un umil elev al acestor mari oameni, un fanatic periculos și m-a persecutat ca atare cu mult înainte de Floreal.
Floreal anunță dezvăluirea conspirației și mă proclamă conducătorul ei. Ai văzut cât de ușor am scăpat de acest titlu. Cad și se prăbușesc și ceilalți doi piloni care susțin structura presupusei conspirații, și anume, dictatura și tribunatul. Apare așa-zisa organizare a Directorului Insurecționar; se presupune că a fost elaborat un plan de răsturnare a guvernului, dar în curând s-a explicat că acesta a fost doar un plan care nu a primit nicio execuție. Agenții pretinși ai acestei organizații pretinse, acuzați pe baza unor simple presupuneri, se găsesc că nu au legătură cu aceasta. În locul unui Director imaginar, a existat, se pare, doar corespondență între patrioți, iar corespondenții săi de frunte, sub numele de Societatea Democraților, erau angajați exclusiv în sarcina de a renaște gândirea socială în spiritul democrației și, de asemenea, au urmărit îndeaproape intrigile insidioase ale unui partid puternic, aplicând toată puterea lor pentru a răsturna Republica și a reveni stăpânului nostru. Un om viclean, trimis de ucigașii Republicii, cu ajutorul unui întreg detașament de trădători de rang mai mic, a stat în calea acestei Societăți și, printr-o mie de viclenie, a reușit să pună în mâinile oamenilor în întregime. devotat ţării lor ceea ce făcea posibil să acuze
533
bea-le într-o crimă împotriva patriei și doborî persecuția asupra tuturor prietenilor libertății. Abia după un an petrecut în temnițe, acuzaților li se permite să demonstreze că sunt victimele unor mașinațiuni teribile, că și-au îndreptat eforturile numai împotriva dușmanilor patriei lor iubite și că au renunțat chiar în documente autentice și incontestabile la tot ceea ce nu este. vizând exclusiv neutralizarea planurilor josnice ale sclavilor și susținătorilor regilor.
Cetăţeni ai juriului!.. O, voi care sunteţi chemaţi să pronunţaţi cel mai tare, mai memorabil verdict. Bogăția de informații pe care le-ați primit deja v-a pregătit fără îndoială să faceți această judecată demnă de oamenii pe care îi reprezentați, demnă de posteritatea care vă admiră. Se grăbește, e urmaș! Este deja aici pentru această cauză

celebră. Vocea prejudecății, care a otrăvit adesea ultimele clipe ale unei inocențe la fel de pură precum cea care rămâne aici, s-a dovedit neputincioasă în fața virtuților noastre, care (și îndrăznesc să fiu mândru de ea) atrag imediat atenția. cei care sunt ei înșiși virtuoși... Auzi voci de oameni cinstiți? Citiți analele prietenilor dreptății și libertății. Veți fi uimit de acele exclamații unanime care vă vor arăta cu siguranță unde vă este datoria. Opinia publică, deja strigat sub aceste bolți, asta trebuie să asculți! Da, doar el. Ce spune? Ne înșală simțurile? Tot ce citim, tot ce ne vine la urechi, ne spune că peste tot culegem binecuvântările virtuții!.. Și dacă într-adevăr ni se ridică schele, nu vor fi schele de rușine. Drumul către ei va fi presărat cu flori, iar numele noastre vor trăi în memoria oamenilor drepți. Cu siguranță la sfârșitul secolului al XVIII-lea, la momentul nașterii glorioasei Republici, niște nebuni au decis să aranjeze un proces de filozofie? Nu a rămas niciodată nepedepsit. .. Care este soarta numelor de judecători de luptă la toate vârstele? Unde sunt acum judecătorii de la Kalas82? Unde sunt judecătorii de la comisia Templului83? Se ascund de rușine și (dacă mai sunt în stare să facă asta) sunt chinuiți de remuşcări...
O, cât trebuie să sufere acum!
Când văd cum redau libertatea acelor nenorociți care au scăpat de masacrul dezgustător pe care l-au aranjat, la naiba în vecii vecilor, ce nu experimentează când își amintesc de acele victime ale lor care nu pot fi readuse la viață! Nu o vor întoarce soțului acestei femei virtuoase care se află aici84... dar asta nu justifică . cel puțin că timpul în care oamenii sunt atât de ușor confundați cu conspiratori și pedepsiți pentru conspirații va trece în curând! .. Nu existau conspiratori în Vendémière... Curțile departamentelor Seine și Seine și Oise au îndrăznit să declare acest lucru, dar între timp am văzut cum 40 de mii de oameni înarmați au mers să extermine Senatul francez... multe mii de oameni din ambele părți, participând
534
care erau în luptă, au rămas întinși pe câmpul de luptă... Și totuși ni se spune că nu a existat nicio conspirație. Dacă era doar imaginație, atunci cât de diferit este de democrații Floreal, care într-adevăr nu aveau un singur patron și nimeni nu a primit nici măcar o zgârietură! .. Procesul militar al lui Lavilernoy, s-ar putea spune, a eludat declarația despre existența unei conspirații a lui Ludovic al XVIII-lea, deși am arătat ce planuri există și ce mijloace pentru implementarea lor. Nici nu a fost descoperită nicio conspirație regalistă în cazul celor 17 acuzați din departamentul Mayenne, care au fost toți achitați și eliberați recent, deși au fost capturați cu vistieria, cu bannere împodobite cu crini, cu dovezi de recrutare și alte mijloace de conspirație... Este într-adevăr privilegiul republicanilor înfocați să fie catalogați drept conspiratori, chiar dacă nu s-a găsit nici măcar un piston asupra lor, ci doar dovezi scrise care confirmă dorința lor ca un sistem guvernamental să fie ceva mai popular și mai ales că ei te-ai temut că guvernul nu va deveni și mai puțin popular și nu va fi transformat într-o monarhie?
Suntem departe, cetățeni, să vă puneți orice presiune. Folosește-ți din plin libertatea, dar ascultă vocea intereselor societății și a intereselor tale, vocea dreptății și a adevărului! .. Toate aceste voci te atrag: fii corect, privește cu atenție la inocentul care se află în fața ta; gândește-te la patrie; gandeste-te la tine. Gândește-te la faptul că oamenii pe care ești gata să-i condamni vor lăsa documente care mărturisesc reputația lor și a ta!.. Găsiți în scrierile lor un

rând care nu ar respira cea mai sensibilă filantropie, o sete de a realiza fericirea oamenilor, o dorinta fanatica de dreptate ? Juriul republican! Chiar vrei să grăbești venirea unei contrarevoluții complete? Chiar vrei să dai un semnal teribil noilor hecatombe? Imaginează-ți un lanț imens de interdicții care acoperă întreaga Franță! Imaginați-vă primul sacrificiu în masă care cade asupra acelor nefericiți care, sub numele de Buni Cetățeni, au fost incluși în listele publicate printre actele de rechizitoriu. Vezi cum, sub auspiciile monarhiei triumfatoare, masacrul se extinde imperceptibil si capteaza chiar si pe cei mai nesemnificativi actori in acele evenimente pe care ziarele le numesc deja cu nerusinare rebeliunea de opt ani! ..
Dacă și acum moderații și cumpărătorii proprietății statului sunt înjunghiați cu nepedepsire, atunci ce se va întâmpla când monarhismul devine insolent la vederea căderii celor mai hotărâți dușmani ai săi! Luptele vor urma, inevitabil vor apărea noi partide, iar Franța, dezmembrată ca nefericita Polonie, va deveni prada diverșilor tâlhari, fiecare dintre care își va stăpâni partea lui de ruine... Poate că mai este timp de
535
vorbiți din ură reciprocă, uitați de diferențe, uniți toate forțele Republicii în jurul unui singur centru, gândiți-vă bine la ceea ce o amenință și chiar numele ei și salvați măcar acest nume venerat de toți!
Cu toate acestea, dacă moartea noastră este o concluzie dinainte; dacă un moment fatal a lovit pentru mine; dacă ultima mea oră este deja scrisă în cartea sorții – ei bine, o aștept de mult, ora asta. Cum mă poate surprinde acest eveniment, eu, din primul an al Revoluției, am devenit victima iubirii mele pentru popor; obișnuit cu temnițele; obișnuit cu ideea de chin, de moarte violentă, care este aproape întotdeauna soarta revoluționarilor! Mai ales în ultimul an, nu văd constant Stânca Tarpian în fața mea? Ea nu mă sperie deloc! Este minunat să știi că numele tău va fi întipărit printre victimele iubirii pentru oameni! Sunt sigur că numele meu va fi acolo!.. Iar Gracchus Babeuf se bucură să moară pentru virtute!!!
Eh, când te gândești bine, ce-mi lipsește pentru consolare? M-aș putea aștepta vreodată să-mi închei cariera într-un moment mai frumos și mai glorios?... În pragul morții, experimentez sentimente care rareori au însoțit moartea acelor oameni care s-au sacrificat și pentru omenire. Autoritățile care i-au persecutat aproape întotdeauna au reușit să înece vocea adevărului, iar contemporanii lor, înșelați sau intimidați de tiranie, le-au otrăvit rănile, împovărându-i cu groaznice calomnii și jigniri de sânge; ultimele lor clipe au fost cel mai adesea otrăvite în cel mai teribil mod. Cine știe, poate, în ciuda tuturor nedreptăților săvârșite de această mulțime înșelată și de seducătoarele ei depravate, ei au fost totuși în stare să prevadă adevărul mângâietor că timpul îi va răzbuna, le va înconjura numele cu cinstea binemeritată, le va face obiect de cult în toate vârstele și să le ofere dreptul la nemurire?.. Cu toate acestea, au trebuit să aștepte generațiile viitoare. Suntem mai fericiți!!!.. Puterea, suficient de puternică încât să ne asuprească mult timp, nu a fost suficient de puternică pentru a ne defăima. Am văzut cuvinte de adevăr răspândite departe și larg pentru a oferi o imagine clară a faptelor cu care suntem mândri și care vor fi pentru totdeauna o rușine pentru cei care ne-au persecutat. Virtuțile noastre au primit creditul cuvenit de către toți, până la dușmanii noștri, cel puțin cei care au opinii cele mai opuse față de ale noastre; până la cronicarii lor furioși... Putem fi

cu atât mai siguri că o istorie imparțială ne va consemna cu respect numele... Îi voi lăsa mărturii scrise, în care fiecare rând va fi dovada că viața mea a fost dedicată cauzei. a dreptății și a fericirii oamenilor... Cine sunt oamenii în mijlocul cărora apar ca un criminal? Acesta este Drouet! .. Acesta este Lepelletier! .. O, nume dragi inimii Republicii! .. Așadar, cei care le poartă sunt complicii mei! Și voi, prieteni, înconjurați-mă aici, pe băncile astea, cine sunteți?... recunosc
536
voi, aproape toți sunteți fondatorii și stâlpii fermi ai acestei Republici. Dacă te condamnă, dacă mă condamnă pe mine, o, văd, atunci suntem ultimii francezi, ultimii republicani energici! Teribila teroare regalistă, care a asuprit de mult timp pe toți frații tăi, bucurându-se de moartea ta, își va trage pumnalele pretutindeni și o teribilă interdicție îi va doborî pe toți prietenii libertății. Dar nu este mai bine să nu fii martor la aceste ultime dezastre, nu este mai bine să păstrăm gloria oamenilor care nu au supraviețuit întoarcerii sclaviei, care au murit încercând să-și protejeze concetățenii de aceasta? Deci, ce sursă generoasă de consolare! Și nu este și faptul că copiii noștri și soțiile noastre ne-au urmat aici?.. O, prejudecăți vulgare! Pentru noi, tu nu existi. Cei dragi noștri nu le este rușine să ne urmărească până la doc, pentru că acțiunile care ne-au adus aici nu ne pot umili pe ei sau pe noi. Ne vor însoți până la poalele Golgotei, pentru a ne primi binecuvântarea și ultima iertare de la noi... Dar, o, copiii mei! Numai de pe această bancă îmi poţi auzi glasul, căci, contrar legii, am fost lipsit de bucuria de a te vedea; Nu pot să-ți exprim decât un regret foarte amar: dorind cu pasiune să-ți las moștenire libertatea - izvorul tuturor binecuvântărilor, văd că te las în robie și tot felul de necazuri te așteaptă. Nu-ți pot promite nimic! Nici nu aș vrea să vă las moștenire virtuțile mele civice, ura mea profundă față de tiranie, devotamentul meu pasionat față de cauza Egalității și Libertății, dragostea mea arzătoare pentru oameni. Ar fi un cadou prea dăunător. Ce ai face cu el sub opresiunea regală care inevitabil se va stabili? Vă las sclavi, iar acesta este singurul gând care mă va chinui în ultimele clipe. În acest caz, ar fi trebuit să-ți dau sfaturi despre cum să-ți ții lanțurile cu mai multă răbdare, dar simt că nu sunt capabil de acest [85] .

G. Babeuf

SCRISOARE CĂTRE FELIX LEPELETIER[86]

Vendome, Prairia a 5-a, Anul 5 al Republicii [24 mai 1797]

Prietenului meu demn și sincer.

Juriul, prietene, va merge acum să voteze și să decidă asupra soartei tale și asupra mea. Din câte îmi dau seama, tu vei scăpa de moarte, iar eu nu. Dacă soția mea vă dă această scrisoare, vă va da în același timp și scrisoarea pe care v-am scris-o în ziua de 26 Messidor anul trecut[87], dar nu a avut ocazia, așa cum am sperat la început, să vă trimit și de aceea am ținut cu mine până acum. Astăzi nu pot adăuga nimic la ceea ce este conținut acolo. Cu toate acestea, apropierea momentului fatidic îmi îngăduie mintea, și poate inima și nu oferă ocazia de a manifesta sentimente care în urmă cu câteva zile ar fi fost
537
a aratat. Nu știu, dar nu credeam că mi-ar fi atât de greu să mă despart de viață. Spune ce-ți place, dar natura își ia întotdeauna plăcerea. Filosofia ne dă niște arme pentru a-i face față, dar tot trebuie să-i aducem un omagiu. Cu toate acestea, sper să-mi păstrez suficientă forță pentru a-mi îndeplini în mod corespunzător ultima oră;

dar nu-mi cere mai mult. Simt un fel de confuzie, un fel de indiferență sau lipsă de gânduri, pe care nu le pot explica: mi se pare că mi-ar plăcea să simt ceva pentru soția mea, pentru copiii mei și că nu simt nimic. mai mult. Nu știu dacă cauza acestui lucru nu este o presimțire teribilă a inutilității oricărei preocupări pentru ei din partea mea, deoarece o contrarevoluție teribilă îi va persecuta pe toți cei care au fost asociați cu republicanii sinceri. Și atunci această existență îndelungată într-o stare de opresiune, probabil, prea plictisește simțurile... sensibilitatea. .. în primul rând, și există o măsură pe care natura umană nu o poate depăși. Poate că iau pentru indiferență ceea ce nu este, pentru că mi-e rușine de o asemenea stare de spirit. Poate mi se pare că nu simt nimic, pentru că de fapt simt prea mult. Iartă-mă pentru această confuzie din gândurile mele. Ghicește singur tot ce aș vrea să-ți spun aici și fă ceea ce așteaptă de la tine cel care crede că ți-a spus totul, asigurându-te că este convins că i-a spus ultimele cuvinte prietenului său adevărat. Sunt sigur că mă pot liniști în modul în care m-am descurcat în timpul procesului. În ciuda anxietății mele, simt că până în ultima clipă nu voi face nimic care să nu fie demn de amintirea unui om cinstit. La revedere.
G. Babeuf
SOȚIEI ȘI COPIILOR MEI88
• Buna seara, prieteni. Sunt gata să cufund în noaptea veșnică. În două scrisori către un prieten, pe care probabil le vei citi, mi-am exprimat atitudinea față de tine mai bine decât aș putea să o fac adresându-mă direct ție. Mi se pare că am trăit atât de multe încât mi-am pierdut capacitatea de a simți. Îi încredințez soarta ta. Vai, nu știu dacă va putea face ceea ce îi cer eu; nu stiu cum ajungi la asta. Dragostea ta pentru mine te-a adus aici, în ciuda tuturor obstacolelor pe care sărăcia noastră le pune în fața ta. Nu te-ai dat bătut, în ciuda durerilor și a greutăților; cu dragostea ta nesfârșită pentru mine, ai urmărit în fiecare minut această procedură judiciară lungă și crudă, ceașca amară din care ai băut, ca și mine, până la fund. Nu știu cum te vei putea întoarce de unde ai venit; Nu știu ce amintire voi lăsa în urmă, deși cred că m-am comportat impecabil; Nu știu, în sfârșit, ce se va întâmpla cu toți republicanii, cu familiile lor și chiar cu copiii lor.
538
copii în mijlocul ororilor regaliste la care va duce contrarevoluţia. O, prietenii mei! Cum aceste reflecții îmi sfâșie sufletul în ultimele mele clipe!... Să mor pentru țara mea, să-mi părăsesc familia, copiii, draga mea soție – toate acestea ar fi putut fi îndurate dacă nu aș fi văzut că lucrurile se îndreaptă spre moarte a libertății și a celei mai groaznice persecuții a tuturor republicanilor sinceri. O, dragii mei copii, ce va fi cu voi? Aici nu mă pot abține să dau drumul la sentimentele mele... Să nu credeți că regret că m-am sacrificat în numele celei mai frumoase cauze; chiar dacă toate eforturile mele au fost inutile pentru implementarea lui, mi-am făcut datoria...
Dacă, contrar așteptărilor mele, reușiți să supraviețuiți furtunii groaznice care acum năvăli asupra Republicii și asupra a tot ceea ce este legat de ea; dacă reușești să te regăsești într-un mediu calm și să-ți găsești câțiva prieteni care să te ajute să faci față nenorocirii tale, atunci te-aș sfătui să trăiești împreună în armonie; Mi-aș sfătui soția să încerce să crească copii cu mare blândețe, iar copiii mei să câștige bunătatea mamei lor, cinstindu-i și supunere constantă. Familia unui martir pentru libertate ar trebui să servească drept exemplu al tuturor virtuților pentru a câștiga respectul și afecțiunea tuturor

oamenilor cinstiți. Mi-aș dori ca soția mea să facă tot posibilul pentru a-și educa copiii și să-și încurajeze prietenii să o ajute în această chestiune cât le poate. Îl îndemn pe Emil să urmeze în aceasta voința tatălui său, pe care – cred – îl iubește mult și care l-a iubit atât de mult; Îl îndemn să se angajeze pe această cale fără să piardă timpul, cât mai curând posibil.
Prieteni, sper să vă amintiți de mine și să vorbiți des despre asta. Sper că veți crede că v-am iubit foarte mult pe toți. Nu am văzut alt mod de a te face fericit decât făcându-i pe toți fericiți. Am esuat; m-am sacrificat; Si eu mor pentru tine.
Spune-i lui Camille multe despre mine; spune-i iar și iar că l-am prețuit cu drag în inima mea.
Spune-i același lucru lui Kai când este capabil să înțeleagă.
Lebois a spus că va publica separat discursurile noastre de apărare. Discursul meu ar trebui să aibă cea mai largă publicitate posibilă. O sfătuiesc pe soția mea, prietena mea bună, să nu-i dea lui Baudouin89 sau Lebois sau oricui altcineva manuscrisul apărării mele, până când nu va avea în mână un alt exemplar pe deplin funcțional, pentru a fi sigur că acest discurs de apărare nu se va pierde niciodată. Știi, dragul meu prieten, că acest discurs de apărare este foarte valoros, că va fi mereu drag inimilor virtuoase și prietenilor țării tale. Singurul atu pe care îl vei avea de la mine este numele meu bun. Și sunt sigur că va fi un mare confort pentru tine și copiii tăi să-l folosești. Veți fi încântați să auziți cum toată lumea

Inimile tare și cinstite vor vorbi despre soțul și tatăl tău: era cel mai virtuos.
Ramas bun. Sunt legat de pământ doar printr-un fir subțire care se va rupe mâine. Este inevitabil, îmi este perfect clar. Trebuie să faci un sacrificiu. Oamenii răi s-au dovedit a fi mai puternici, cedez. E frumos să mor măcar cu o conștiință curată ca a mea. Cel mai crud și sfâșietor lucru este că sunt smuls din îmbrățișarea ta, dragii mei prieteni, o, cel mai drag lucru pe care îl am!!! scap din brațele tale; violența a avut loc... Adio, adio, adio, adio de zece milioane de ori...
... Alt cuvânt. Scrie-le mamei și surorilor mele. Trimiteți-le, prin poștă sau în alt mod, discursul meu de apărare imediat ce este tipărit. Spune-le cum am murit și încearcă să le explici acestor oameni buni că aceasta este o moarte glorioasă și că nu este deloc rușinoasă...
La revedere încă o dată, dragii mei, dragii mei prieteni. La revedere pentru totdeauna. Mă cufund în sânul unui somn virtuos.. ,90
G. Babeuf
ANEXE1
EXTRASE DIN ZIARUL LUI EZINA CU DISCURSUL LUI BABEF
ZIARUL CURȚII SUPREMEI,
SAU ECOUL OAMENILOR LIBERI, CINSTI SI RESPONSABILI
nr. 12
Frimer 19 Anul V [9 decembrie 1796]2
Iată discursul pe care Babeuf l-ar fi ținut 3 liberi dacă nu ar fi fost redus la tăcere de Curtea Supremă.
„La un moment dat am fost înclinat să recunosc prezenta Curte, deși nu am încetat să o consider neautorizată, ilegală, neconstituțională și creată cu încălcarea tuturor principiilor care garantează libertatea publică și personală.
O vreme am crezut naiv că această Curte, în măsura în care a putut, intenționa să ispășească crima propriei instituții, făcând dreptate

absolută prietenilor poporului într-un proces pe care hotărâse să-l pună pe umerii ei. .

Dar astăzi, având în vedere că această Curte nu este în niciun caz înclinată să ia în considerare nicio cerință legală;

Că calcă fără rușine toate drepturile pe care legea le acordă acuzatului;

Că a sancționat toate nelegiuirile săvârșite de un juriu de inculpare care, ca și el, se vânduse asupritorilor poporului;

Că el conduce un caz cu ușile închise, în prezența unui pumn de martori, în timp ce acțiunile sale într-un proces atât de important ar trebui să fie deschise ochilor întregii Franțe;

Că, prefăcându-se recent că este gata să ia în considerare cu seriozitate una dintre revendicările noastre, a folosit-o ca un prilej de ridicol, transformând însăși considerația într-o scenă comică: cu ajutorul așa-zisului său acuzator național, a jucat un rol dur și farsă plată pentru amuzamentul unui public elegant, prin propriile sale eforturi constând aproape în întregime din dușmani ai poporului;

Că, în cele din urmă, contemplă cu pace toate chinurile noi rafinate la care suntem supuși zilnic în temnițele noastre și nu încearcă să împiedice acest lucru.

În așteptarea judecății imparțiale a posterității.

În așteptarea judecății poporului, obosit de asuprire și dezastre; un popor care vede totul și știe că aici se judecă Republica și se realizează în sfârșit contrarevoluția; oameni care înțeleg perfect cine suntem și cine suntem

541

persecutorii noștri și știe să-i aprecieze pe amândoi; un popor care era deja infinit de mare și dorește să rămână așa pentru totdeauna.

Odată cu aceasta, așteptăm ziua în care va apărea totuși ocazia de a dezvălui cele mai înalte adevăruri oamenilor și ei le vor auzi, vor gusta din ei, în ciuda tuturor eforturilor, toate mașinațiunile de bază ale dușmanilor lor josnici.

Insist asupra tuturor protestelor pe care le-am făcut.

Îmi declar refuzul de a accepta componența instanței care mi se impune.

Apoi declar că în zilele precedente m-am prezentat în fața așa-zisei Judecăți doar pentru că am fost adus cu forța acolo; și există o singură consolare pentru mine: datorită acestui lucru, am avut ocazia să exprim mai multe adevăruri utile în fața acelei mici părți a publicului care este onest și virtuos.

Decizia luată de judecători a impus ca învinuitul Babeuf să schimbe la instanță cuvintele de încheiere ale apelului în felul următor pentru a-și motiva refuzul de a se prezenta în instanță la o nouă citație a doua zi după ce nu i s-a permis vorbi.

„M-aș fi resemnat să fiu adus cu forța în fața ta dacă nu mi s-ar fi interzis să profit de ocazie și să exprim câteva adevăruri utile acelor oameni cinstiți și virtuoși care ar putea fi printre cei prezenți; Mă voi împăca cu asta chiar și atunci când sunt convins că nu mai pot fi redus la tăcere în timpul înfățișărilor forțate în instanță în cadrul prezentului proces.

#44

28 vantose Anul V [18 martie 1797]

. O comparație a tuturor faptelor, așa cum sunt prezentate în aceste discursuri, la fiecare pas dezvăluie contradicții, inconsecvențe, o abundență de detalii neplauzibile și, în același timp, dezvăluie o intriga vicleană, datorită căreia a fost creată așa-numita conspirație: și devine evident că toate acestea nu erau altceva decât ca o plasă

largă întinsă pentru a-i prinde în capcană pe toți republicanii deodată. Grisel, în mărturia sa, hulește cu blasfemie praia din anul III și martirii ei. Babeuf profită de această oportunitate și cu sentiment profund pictează o imagine a acestor evenimente care sfâșie ascultătorii. Un astfel de discurs nu poate fi scurtat; il prezentam in intregime:
„Oricine ești tu: judecători sau spectatori! Toți cei care mă ascultă! Se poate ca atunci când Grisel neagă adevăratul patriotism al celor care au fost persecutați după Prairialul I, să nu-l recunoașteți drept un dușman disprețuitor al poporului? Prairial!
542
Timp groaznic! Zile vrednice de întristare și de închinare sfântă, la care niciun francez cinstit nu se poate gândi fără un sentiment de tandrețe și tristețe, fără amintiri ale crimelor monstruoase și, în același timp, ale celor mai mari nenorociri ale poporului, ale impulsurilor lui dezinteresate și generoase! Prairial! zile de dezastru și glorie, când oamenii și delegații lor credincioși și-au făcut datoria! Când deputații care l-au trădat, speculatorii, criminalii, uzurpatorii suveranității poporului și ai tuturor drepturilor poporului, și-au adus cruzimea la limite nemaivăzute până acum în istoria omenirii. Cine își amintește de Prairial își amintește și de foametea teribilă pe care oamenii monștri, oamenii - o rușine! - bucurându-se încă de încredere și aproape de onoare printre noi, a reușit să creeze în mijlocul adevăratei abundențe... El amintește de două uncii de pâine pe zi, la care timp de multe luni a fost condamnată majoritatea populației țării... Înainte de asta, Apar imagini teribile, generate de această atrocitate nemaiauzită. Nenumărate mulțimi de cetățeni – bărbați, femei, copii – abia în picioare, clătinându-se, rătăceau pe străzile Parisului – schelete teribile, fețe distorsionate. Cu câini sălbatici, au luptat pentru pradă sub formă de curățări aruncate în jgheaburile din bucătăriile bogaților. Și acasă, în măruntaiele locuințelor, au lăsat bătrâni slăbiți, copii istoviți, soții slabe, atât de istovite încât nu se mai puteau ridica din patul lor cerșetor; mama-doică cu sânii uscați nu putea să dea nu numai lapte, chiar și propriul ei sânge, copilului pe care îl născuse! Cine poate spune câți oameni au murit în chinurile foametei în aceste zile groaznice; cine va socoti numărul victimelor de ambele sexe și de orice vârstă!.. O, mă voi referi la mărturiile supraviețuitorilor: își vor aminti șiroaiele nesfârșite de cortegii funerare. Este suficient să ne uităm în cărțile de înmatriculare (și au fost publicate aceste liste): vor arăta tuturor depopularea cumplită, mortalitatea teribilă din același an III, când s-a născut Constituția! Cine va numi numărul exact de sinucideri împinse la moarte de disperare. Mângâietoarea Seine nu vă va spune câte cadavre au luat valurile ei; da o mângâietoare, căci cei mai nenorociți nenorociți au găsit în ea liniștea mormântului, un refugiu de chinurile malefice care îi chinuiau la porunca unei societăți nemiloase!necazurile obișnuite, n-au topit gheața care le lega sentimentele, neputând. să răspundă la vocea naturii, chemându-i la procreare. Și rândurile tinerei generații au încetat să mai sosească, așa cum am văzut-o în propria mea familie, deoarece în acele vremuri eram prizonier, trimis la Arras, din nou pentru patriotismul meu. Din cei trei copii ai mei, când am fost eliberat, am găsit doar doi atât de slăbit încât eu. abia le-a recunoscut: a treia, o amintire sfâșietoare de suflet! - al treilea a murit, ca mulți alții, de foame grea! Da. de foamete tare! L sănătatea n puterea ambilor copii supraviețuitori, de

.M3
după dureroasa mea convingere, subminată pentru totdeauna. O, câte familii prezintă aceeași imagine! Câte familii, ca noi, și-au vândut ultima mobilă și ultima cămașă pentru a rezista cât mai mult timp presiunii unei conspirații criminale! Mii de poduri, locuințe ale oamenilor obișnuiți, muncitori, patrioți - toți cei care slujesc Revoluția doar de dragul ei, au prezentat același spectacol amar și în zilele de după aprilie. Oameni bogați nemiloși și răi, uitați-vă acolo: cu greu veți găsi nimic în niciunul dintre ei în afară de patru ziduri goale, ruinate... Voi, care vă numiți acum „oameni cumsecade”! Nu ai lăsat o piatră în capul unei persoane cu adevărat decente. .. În zilele acelea de doliu, în zilele de foamete și de moarte, tot ce avusese el a pierit sub mâinile tale de pradă și crunte; palatele tale aurite s-au dovedit a fi o prăpastie, unde nu ți-a fost rușine să arunci nici ultimele zdrențe ale săracilor; l-ai răzbunat pentru participarea lui la revoluție, care a întrerupt pentru scurt timp tâlhăria ta necruțătoare și în timp ce oamenii, atât de pedepsiți de tine, agonizau încet înaintea ochilor tăi, arătând la fiecare pas spectacolul celor mai cumplite chinuri, tot i-ai insultat cu imagini de până acum necunoscut, cel mai scandalos lux . Trăsurile tale, caii tăi îl urmăreau pretutindeni, amenințându-l că îl vor zdrobi dacă, epuizat, nu avea timp să se dea deoparte... Dar apoi a reînviat; un spirit care fusese stins a prins viață în el; virtutea a înviat în el și și-a propus să pună capăt atrocităților larg răspândite săvârșite de tine. Apoi adversarii lui lași, delegații săi infidel și patronii tăi l-au declarat... un rebel!!! Dar... ai rămas, o, Gracchi! O franceza de neuitat! Mai erau oameni cu spirit înalt; tu singur ai îndrăznit să devii sprijinul și protecția oamenilor; tu singur, cu abnegație nemărginită, ai ieșit în sprijinul pretențiilor lui mai mult decât simple: pâinea și legile de subzistență! Goujon, Duroy, Romm, Subran și, Duquenoy, Bourbotte!5 Slăviți martiri, voi, ale căror nume veșnic glorificate au fost deja auzite aici și veți suna de mai multe ori! Tu, a cărui amintire nu vom înceta zilnic să o slăvim cu cântecele noastre! ® Tu, a cărei fermitate, chiar în lanțuri, în fața curții călăilor... ne servește ca exemplu și ne vei ajuta să îndurăm cea mai lungă, mai grea concluzie. ! Tu, pe care nenorocii l-au ucis în cele din urmă, dar care nu s-a lăsat stricați nicio secundă! Glorioși suferinzi! Sprijin neînfricat al sfintei Egalitate. Ai salvat Libertatea, suveranitatea poporului, toate principiile care le garantează bunăstarea, de la o predare rușinoasă fără rezistență curajoasă. DESPRE! Dacă nu ai fi suferit această înfrângere onorabilă, dacă n-ar fi fost acel eșec, care valorează mai mult pentru memoria ta decât triumful victoriei, Patria nu ar lâncezi acum în lanțuri și prietenii democrației nu ar mai sta în picioare. aici, la poalele scaunului de judecată, chemat să înceapă un proces împotriva virtuții însăși. Dar după căderea ta, a trebuit să-ți luăm locul: suferind ca tine. eșec, trebuie să devenim ca tine și să arătăm persecutorilor noștri aceeași statornicie; si fiecare
544
un adevărat republican este obligat să onoreze epoca în care ai căzut victimă celor mai disprețuitori dușmani ai Republicii! ..”

Bayi (pe el însuși de furie) a vrut să-l priveze pe Babeuf de cuvânt. L-a acuzat că a încercat să justifice revolta nebunească a poporului din prairie (indignarea generală a acuzaților), că a încercat să-i slăvească pe deputații feroce, pe drept condamnați la moarte. (Au apărat drepturile sacre ale poporului. - Alte voci: Au murit pentru libertate.) Curtea Supremă, - a strigat el. - nu va tolera atacurile

acuzate asupra Republicii. (Inculpații: Noi! Atacăm Republica!!! Noi cei care suntem gata să murim pentru asta.) După ce unul dintre acuzați arată că scena care are loc pare a fi pregătită din timp, ca și incidentul care a avut loc pe 19, calmul este restabilit.
Curtea Supremă, după deliberare, declară că nu va tolera nicio justificare a rebelilor din Prairial, precum și insulta prin cuvântul autorităților stabilite și îi ordonă lui Babeuf să adere cu strictețe la cadrul propriei apărări, permițând președintelui privați-l de discursul său de îndată ce consideră că este necesar .. .
nr. 46
2 Germinal Anul V [22 martie 1797] ... Babeuf insistă să continue discuția mărturiei sale de ieri cu privire la Actul așa-numitei Creații*. Președintele încearcă să continue interogatoriul. Învinuitul afirmă că nu va răspunde la întrebări până când nu i se va permite să-și completeze apărarea cu privire la cea mai importantă acuzație. Președintele propune o soluție de compromis, pe care Babeuf o acceptă: judecata nefastă din ziua precedentă este anulată, iar Babeuf obține dreptul de a-și continua discursul, a cărui primă parte a fost condamnată ca sedițioasă, dar cu condiția ca mai întâi să răspundă. întrebări referitoare la diverse documente. După ce a îndeplinit această condiție, Babeuf chiar primește cuvântul. Începe prin a demonstra că este nedrept să-i numim discursul de ieri sedițios; de aici derivă prima sa afirmație, potrivit căreia motivele autorilor visului filantropic, numit Crearea Directorului Mântuirii Publice, sunt exprimate chiar în acest act, care expune considerații despre toate dezastrele sociale și opresiunea generală care a cântărit Franța încă din zilele lui Thermidor și Prerpal.
nr. 47
4 Germinali Anul V [24 martie 1797]
.... Sesiunea 2 din Germinal7
După ce l-a interogat pe Babeuf despre diferitele scrieri care i-au fost atribuite, președintele ordonă să fie citită actul de insurecție. Babeuf declara ca nu-l cunoaste si nu este av
• Aceasta se referă la documentul privind Crearea Directorului Insurecţional.

torus; el încearcă să explice cum a ajuns acest document printre hârtiile sale. Președintele: Nu vi se va acorda cuvântul să faceți discursuri de răspuns... - Degeaba Babeuf, degeaba Realul apelează la lege să-i ajute, observând președintele că și-a editat întrebările în scris, că procurorii naționali vorbesc conform unui text prescris, iar numai acuzatul lipsit de un asemenea drept. - Președintele încheie toate disputele cu cuvintele: Taci, cetățean al Realului. Zhom, consilier oficial: Reamintesc Curții Supreme de mărturia lui Grisel că Actul de Insurecție nu a fost întocmit de niciunul dintre acuzați. Babeuf: În același timp, Grisel a mărturisit că am anunțat acest act la ședința celui de-al 11-lea Floreal. Susțin că nu-l cunosc pe Grisel și habar n-am de întâlnirea cu pricina. Se citește un document, care se referă la informațiile solicitate lui Bertrand (de la Lyon). Vieillard, fidel regulii sale de a discredita totul, a observat că acest cetățean a fost împușcat prin decizie a Comisiei Militare a Templului. Real: De ce să-ți amintești la nesfârșit numele lui Bertrand în această sală, când fapta lui nefastă este deja apreciată în mod corespunzător de toată Franța! Bayi: Acuzații vorbesc despre el în fiecare minut. Cochet: Cine le poate interzice democraților să-și plângă frații uciși? Darte: Toată Franța a recunoscut că membrii temuta Comisie a Templului

au fost criminalii. Acest adevăr tocmai a fost spus din tribunele Corpului Legislativ. Bertrand, acel nefericit Bertrand, a fost arestat la mai mult de patru leghe de Grenelle. Călăii lui sunt condamnați la ură universală.
Conform procedurii nou stabilite de tribunal după 29 de Venturi, examinarea cauzei Babeuf trebuie efectuată într-o manieră foarte grăbită. Și de fapt, dându-i lui Babeuf o oportunitate nelimitată de a explica fiecare document, de a-și dovedi nesemnificația sau inofensiunea, instanța se va condamna la dificultăți serioase: 1) va ajuta la justificarea acuzatului, 2) va explica opiniei publice natura procesului floral. Aflându-se în această poziție, Babeuf a decis să răspundă la întrebările pregătite de președintele Gandon doar în monosilabe, păstrând o argumentare detaliată pentru discursul său principal de apărare, care capătă astfel un interes deosebit. Prin urmare, discuția despre cazul său s-ar putea încheia în cadrul ședinței de astăzi.
Babeuf a vorbit în detaliu doar despre un singur punct; a folosit ocazia pentru a-l justifica aproape complet pe Drouet.
• Această apărare a lui Drouet a fost reprodusă integral de Babeuf în „Orația defensivă” (vezi mai sus).
546
Ca 70
al 4-lea An Prairial V [23 mai 1797]
... La ședința din 28 i se dă cuvântul lui Babthfu. Op declară că l-ar fi abandonat dacă procurorii nu ar fi exercitat atâta zel pentru a slăbi impresia făcută de apărarea sa generală. El dezvoltă un discurs foarte interesant despre ceea ce el numește prejudecata deplorabilă înrădăcinată în instituțiile noastre juridice; se referă aici la faptul că acuzatorii din instanțe în primul rând, și după ei întreaga masă a neinițiaților, sunt convinși că această funcție îi obligă pe toți cei care o îndeplinesc să susțină, să umfle și să exagereze orice acuzație, oricât de absurdă ar fi ea. pot fi. „Din aceasta rezultă”, spune el, „regula generală pe care acest funcționar judiciar o transformă în Eumenide, că gura lui varsă ură, că inima lui pare să-i fie sete de sânge, că imaginația îi vede pe vinovați pretutindeni și că el cheamă constant moartea. capetele victimelor sale... Ce rol crud! ! 1 Pervertiază natura... se află în afara normelor dreptății adevărate... Nu văd niciun merit să susțin cu încăpățânare și cu înverșunare o acuzație ridicolă și nedreaptă doar pentru că la început au considerat posibil să o înainteze... Dar, cetățean, acuzatori, nu Este mai bine să vă mărturisiți greșeala decât să fiți în postura unui om care nu se oprește la nimic pentru ocazia de a sacrifica un nevinovat? Câtă glorie aveți de la acele ziare care vă înfățișează drept persecutori ai virtuții, filosofiei, principiilor firești și veșnice!...”
Apoi inculpatul reamintește cele spuse în discursul său general de apărare, dând explicații suplimentare juriului. Când a terminat, procurorii au tăcut. A vorbit o oră și jumătate; și-a încheiat discursul cu o concluzie jalnică, depășind prin elocvență ceea ce spusese înainte. El a spus: „Crem la moarte dacă, rămânând în viață, sunt condamnat să văd cum în zilele următoare, sub umbra stindardelor lui Ludovic al XVIII-lea, acea Republică căreia i-am sacrificat totul se va îneca într-un șuvoi de sânge; dacă sunt condamnat să văd cum în următoarele zile toată țara va deveni scena crimei, așa cum s-a întâmplat deja în multe părți ale ei... Te chem, moarte, dacă, rămânând în viață, sunt condamnat în următoarele zile să vedem un decret de abrogare a Constituției Franței - cea mai perfectă din toată Europa

”(Predicția agenților reclamantului la o ședință a Tribunalului Militar).
În marele său discurs de apărare, Babeuf a folosit din plin toate oportunitățile pe care i le ofereau atât substanța materiei, cât și noblețea convingerilor sale, atât înalta sa demnitate, cât și proprietățile caracterului său înalt și mândru. A doua oară i-ar fi greu să urce la fel

Sot, ca în ședința din 19, când a făcut să plângă ALL publicul, cufundându-l într-o stare de extaz cu sublimul său testament pe moarte; acum era încă capabil să trezească interes, dar nu mai era capabil să excite inimile ascultătorilor în aceeași măsură...
[EXTRASE DIN ZIAR]
Journal général, a 7-a pluvioză din al cincilea an, nr.127
„Orleanismul spera să-i folosească pe Babeuf și Drouet și să-i pună capăt chiar a doua zi după revolta lor și în mijlocul triumfului lor. După spusele lui Babeuf, nu mai puțin viclean, el și-a dat seama care era problema și, la rândul său, a acceptat să-i folosească pe orleaniști doar pentru a-i termina după ce a câștigat victoria.
Și aceste considerații secrete au întârziat cursul evenimentelor, au semănat suspiciune în rândul liderilor, au creat obstacole în calea trecerii la acțiuni decisive și ne-au salvat de două sau trei ori de măcelul general.
Astfel, în marea conspirație care s-a țesut de șapte ani împotriva liniștii și libertății noastre, au existat două planuri, doi lideri și două obiective. Un plan a vizat instaurarea unei democrații necondiționate bazată pe egalitatea deplină a mijloacelor, proprietății și puterii... A doua fuziune are în vedere restaurarea tronului și punerea coroanei lui Ludovic al XVI-lea pe capul ducelui de Orleans.
În fundamentarea acestor afirmații, jurnalistul citează o scrisoare a lui C. Germain către Gracchus Babeuf despre Barras.
Gazette française, aceeași zi 7 pluviose
O notă asupra documentelor referitoare la celebrul proces de la Vendôme și tipărită prin ordinul Curții Supreme sub forma a două volume groase ip - 8 °.
„Sunt destul de sigur că, dacă fiecare familie din Franța ar avea în mână această mare colecție de documente și dacă fiecare francez s-ar gândi la asta, interesul public ar fi mai puțin în pericol, pentru că imediat, de la un capăt la altul al Franței, s-ar fi format opinia publică... Și atunci s-ar fi lămurit multe... Atunci ar fi devenit clar câte asemănări există între afacerea Floreal și tot ce se întâmplă acum. Apoi, în loc să se minuneze de încetineala Curții Supreme, toată lumea s-ar aștepta la verdict fără nicio surpriză, întrucât nu ar mai exista îndoieli cu privire la scopul, planul, personajele și autorii acelei comedii, care se poate dovedi a fi un tragedie pentru audiență: până la urmă, deși totul se știe deja despre izvoarele prin care se prelungește; cu toate acestea, durează la infinit, și nici puterea executivă, nici puterea legiuitoare.

nicio justiție suverană, cu toată independența lor, nu este în stare să schimbe această ordine de lucruri!.. O constituție binecuvântată, care, grație instituțiilor sale blânde (atât de strict respectată când vine vorba de escroci și atât de nerușinat încălcată când vine vorba de nefericiți preoți). , despre rudele emigranților, despre prizonierii nevinovați, despre aleșii depuși ai poporului, despre orfanii jefuiți

etc.), până acum au servit drept apărare doar pentru crime), și niciodată pentru virtute!”.

Ziar general, 8 плювиоза

Prizonierii din dosarul Curții Supreme de la Vendôme au suflat (deși nimic nu a mai rămas în mâinile lor) o gaură uriașă în perete, grosime de șase picioare. Din întâmplare, pentru a le oferi posibilitatea de a respira aer diferit, au fost transferați într-o celulă înaltă. La inspectarea sediului pe care l-au părăsit, le-a fost descoperită munca lor, făcută de ei cu atâta activitate și ingeniozitate încât au lăsat mult în urmă invențiile baronului Trenck. S-a întâmplat exact la timp: poate că în noaptea următoare toți prizonierii ar fi fugit.

Ziarul care apare în Vendôme în numele Ezine (a cărui reputație este chiar mai proastă decât cea a prizonierilor înșiși) este de fapt întocmit chiar de Babeuf.

Gazette nationale, 8 pluviose

Apropo de un anume așa-zis pamflet tipărit în tipografia Republicii în valoare de 30 de mii de exemplare, sub titlul „Catehismul drepturilor și îndatoririlor electorale pentru adunările primare și adunările electorale” – opera lui J. D., cetățean francez. - redactorul, atribuind această lucrare deputatului Jean Debri, o analizează și declară că acest pamflet este un apel franc și urgent către departamente să aleagă doar revoluționari înfocați la următoarele alegeri. El adauga:

„Impregnați de adevărurile conținute în acest pamflet, toți francezii își vor da fără îndoială voturile lui Drouet, Babeuf, Antonell, iar primul lor decret va prescrie uciderea tuturor proprietarilor pe mormintele patrioților Marat, Carrier, Robespierre și Fouquier-Thunville.”

M. Vieilhard, procuror la Curtea Supremă, tocmai a făcut o scurtă călătorie la Paris. Nu se știe dacă a primit o mustrare pentru că a permis publicarea scrierilor scandaloase. Nu se știe dacă a fost sfătuit să acționeze mai repede sau mai încet.

549

Ami de lois, 8 pluviose. Consiliu legislativ. Întâlnirea a 7-a

Procurorul Curții Supreme, cu sediul la Vendôme, solicită în numele instanței menționate o majorare a despăgubirilor martorilor, cei mai mulți dintre aceștia chemați din adâncurile departamentelor îndepărtate, și numirea suplimentară a mai multor membri de rezervă ai instanta sa inlocuiasca pe altii in caz de nevoie - aceasta petitie se trimite unei comisii speciale .

Jurnal general, 10 pluviose

Întâlnirea Bătrânilor din 28 și 29 de Nivoz. S-a dispus tipărirea raportului lui Tronchet, în care acesta propunea respingerea rezoluției cu privire la problema intenției și amânarea discuției acesteia.

Jurnal general, 11 pluviose

Articolul „Paris”. În urmă cu câteva zile, două volume de documente găsite la Babeuf au fost distribuite tuturor membrilor atât ai Sovietelor, cât și ai Curții de Casație.

Astăzi sunt vândute de toți comercianții ca noutăți.

„Le Censeur des journaux” a fost primul care a publicat celebra scrisoare a lui C. Germain către Babuff, p. ... a primului volum.

Le Gardien de la Constitution tocmai a publicat un alt document, datat 10 Floreal, marcat în colecție cu numărul 92 * și intitulat „Instrucțiunea principală despre ceea ce trebuie făcut”. El oferă o imagine teribilă a conspirației și a conspiratorilor cu care are de-a

face Curtea Supremă de la Vendôme. Acest lucru poate fi judecat după următorul fragment etc.
L'Historien (Dupont de Nemours) ne informează că mai sunt câteva volume pe care, spune el, nu îndrăzneşte să le facă publice. Constată că primele două volume reprezintă o colecție de documente pe cât de curioase, pe atât de teribile, și citează de acolo al 3-lea document al celui de-al 21-lea pachet, scris de mâna lui Piye și sigilat cu ceară neagră cu sigiliul Comitetului Rebel. Documentul este datat 26 Germinal IV și se intitulează: „Directorul secret al mântuirii publice către agenții șefi revoluționari ai districtelor municipale". Acest document este prea lung pentru a-l publica în ziarul nostru, urmând exemplul lui Dupont. Dar acesta din urmă concluzionează de la el că au existat trei conspirații principale în afacerea Babeuf:
Conspirația lui Babeuf, Darte, Germain, Buonarroti, Felix Lepeletier și Antonelle;
Conspirația lui Drouet, Vadieu, Amar, Lanielo, Javoga, Shudi, Ri-cor, Lende și alții;
2F Primul volum, p. 25.
Zf Str. 169 al celui de-al doilea volum.

În sfârșit, este conspirația semnalată de scrisoarea lui Germain și ai cărei lideri au luat parte la afacerea Babeuf doar pentru a aranja evadarea lui Drouet.
Gazette française din 9 pluviose
Babouviștii, după ce au câștigat, nu ar fi existat timp de 15 zile. Orleaniştii învinşi inspiră frică în cuceritorii lor. Cine ne va elibera de orleanişti?
Gazette française, 10 pluviose
Ședința Consiliului Bătrânilor al VII-lea - Consiliul a respins o hotărâre prin care se declara că funcțiile juriului Curții Supreme sunt compatibile cu orice altă funcție publică, cu excepția comisarului Directorului; motivat de faptul că Codul infracţiunilor şi pedepselor clarifică suficient problema compatibilităţii sau incompatibilităţii anumitor funcţii publice.
Aceeași hârtie, aceeași zi. - Exista o singură modalitate de a evita permanent reprezentanții puterii supreme să sărbătorească aniversarea evenimentelor din 21 ianuarie. Acest remediu a fost folosit recent în Vendôme.
Deținuții au obținut permisiunea de a se aduna pentru a sărbători această sărbătoare. Au poruncit un cap de porc, pe care l-au devorat, rostind cele mai groaznice blesteme. Unii au susținut că mănâncă capul Capoței, alții că era șeful ministrului Poliției. ..
Dacă vreodată astfel de monștri s-ar întoarce în societate, dacă complicii lor de încredere ar reuși vreodată să-i lase nepedepsiți, cei condamnați în prealabil de acești canibali nu le-ar mai rămâne decât să învețe din disperarea noastră.același curaj pe care îl trag din cruzimea lor. Un asemenea efort nu poate fi considerat imposibil; viața poate fi plictisitoare, la fel cum moartea inutilă poate fi plictisitoare.
Dacă Charlotte Corday a fost atât de calmă mergând la eșafod, este pentru că era sigură că nu și-a sacrificat viața în zadar.
Eroii antichității au devenit celebri tocmai pentru faptul că urmăreau monștri, riscându-și propria viață; toată splendoarea fanteziei mitologice nu putea crea monștri pe care ai noștri nu i-ar putea depăși în realitate.

Journal des Hommes libres. Și pluvioză
Şedinţa Consiliului celor 500 din data de 10. — După raportul lui Dumolard.
Consiliul, după audierea raportului Comitetului Special, având în vedere necesitatea urgentă de a asigura activitatea Curții Supreme, declară acest caz urgent și adoptă următoarea hotărâre.
Artă. 1. - La cei cinci judecători ai Curții Supreme se vor adăuga doi judecători de rezervă.
2.   - Pe acest subiect, Curtea de Casatie in termen de 24 de ore de la data promulgarii prezentei legi, alege prin tragere la sorti in sedinta publica sase dintre membrii sai; și imediat, în aceeași ședință, alegeți prin vot secret doi dintre cei șase cărora le-a căzut la sorți. .
3.   - Atât judecătorii de rezervă, cât și jurații de rezervă, ale căror funcții sunt stabilite prin legea 20 Thermidor din anul trecut, vor fi prezenți la toate ședințele și la toate dezbaterile care pot avea loc în ședința Curții Supreme.
4.   Acești judecători de rezervă, precum și n jurați de rezervă, vor avea vot decisiv numai dacă, în cursul dezbaterii judiciare, oricare dintre jurați este, dintr-un motiv întemeiat legitim stabilit, lipsit de capacitatea fizică de a-și continua prestarea funcții.
5.   Supleanții vor fi chemați în funcție în același mod în care au fost aleși.
6.   Același lucru va fi valabil și pentru juriul Curții Supreme: ordinea de tragere la sorți va stabili care dintre jurați va intra în juriul Curții Supreme ca asistenți sau ca adjuncți.
Journal des Hommes libres. Aplicare de la 12 pluvioze
Dintre fragmentele din lucrările lui Babeuf se publică astăzi scrisoarea lui Duhem, foarte nesemnificativă în ceea ce privește conspirația, dar clarificând un fapt destul de important. A anunțat că armata din Sambre și Meuse va fi sacrificată.
Familiarizarea cu această scrisoare a dus la înlăturarea lui Duhem. Dar înlăturarea unui agent nu înseamnă întotdeauna că a spus o minciună. În acest caz, doar evenimentele l-ar putea condamna sau justifica pe Duhem.
Dar acum reflecția este inutilă, iar evenimentul și-a pronunțat verdictul.
Journal des Hommes libres. 13 pluvioza
Stiri de la Haga, Republica Batavia, 5 pluvios.
Comitetul provincial olandez a emis un ordin ilegal pentru arestarea a cinci patrioți, care se pare că au protestat în mod repetat împotriva metodelor de gestionare a acestui Komi.
552
teta. Comisarii convenției batave au fost trimiși de urgență la această administrație pentru a se ocupa de problema eliberării celor cinci patrioți. Președintele Van der Hoop a refuzat cu aroganță să-i elibereze. Atunci municipalitatea Leiden și toate districtele provinciei Olandei s-au opus cu hotărâre administrației și i s-a trimis cea mai viguroasă declarație prin care nu-i recunoaște autoritatea în această chestiune, pe care mii de cetățeni au semnat-o cu ușurință. În acest document, oamenii aprobă comportamentul comunei Leiden și se adresează administrației cu reproșuri tăioase pentru ignorarea principiului care protejează libertatea civilă și garantează fiecărei persoane dreptul de a fi judecată de judecătorul său legal. Declarația se încheie cu o declarație care spune că poporul se consideră obligat nu numai să reziste oricărui guvern care încalcă limitele puterii care

i-au fost încredințate și uzurpează puterea tiranică, ci și să o răstoarne complet. Patrioții din Leiden, la rândul lor, au trimis o declarație comitetului provincial prin care aprobă conduita municipalității lor. Aceștia reproșează comitetului numeroasele încălcări rușinoase ale libertății oamenilor. Ei se alătură scrisorii scrise de vrednicul lor municipalitate și promit să sacrifice totul, până la Comitetul însuși, pentru respectul cuvenit al cetățenilor și cauza apărării libertății împotriva aristocrației. Aceste discursuri au forțat administrația provincială să restabilească libertatea celor cinci patrioți, iar oamenii, împreună cu un sentiment de satisfacție pentru o victorie atât de minunată, au scos de aici hotărârea de a nu permite niciodată nici măcar o încercare de astfel de încălcări asupra libertății personale, care este începutul şi garanţia libertăţii politice.
Întâlnire de la I, Consiliul Bătrânilor. El aprobă decizia de ieri de stabilire a posturilor a doi judecători supleanți la Curtea Supremă.
L'Ami des loix, 13 pluviose
Toate ziarele Chouan au fost bucuroși să citeze unul dintre documentele publicate în colecția de hârtii care au fost confiscate în incinta ocupată de Babeuf la momentul arestării sale, deoarece acest document permitea manifestarea unei atitudini răutăcioase față de unul dintre membri. al Directorului, dar toată lumea a trecut în tăcere al treilea document din pachetul al 18-lea, plasat la pagina 112 și DIN p. al celui de-al doilea volum al acestor lucrări, după cum urmează:
„Un patriot, care se dădea drept Chouan, s-a întâlnit ieri cu un prieten apropiat al lui Rover. Înainte ca circumstanțele să ne învețe să înțelegem oamenii, acești doi erau prietenoși. În cursul conversației, acest complice al crimei i-a spus patriotului că s-a organizat un club monarhic; pe care s-a depus toate eforturile pentru a ne oferi
553
suveran; că tânărul Orleans este destinat acestui rol; că în zece zile vor fi spânzurate toate canalele, adică. toți autorii morții lui Capet; acel Rover, pentru aparențe, va fi exilat pentru un an sau doi, ținând cont de serviciile aduse de el monarhiei etc., etc.”
L'Ami des loix, 14 pluviose
În toate conspirațiile, chiar și în conspirația Babeuf, conspirația ... / *, regaliștii erau instigatori și instigatori.
Gazette française, 14 pluviose
Silon de lucruri, fiecare conspirație regalistă se dovedește a fi dependentă de o conspirație anarhistă.
Să dezvoltăm acest adevăr.
Oricine citește cu atenție notițele lui Babeuf este convins că anarhiștii au simțit în sfârșit nevoia să-și creeze un partid, independent de liderii Convenției, printre care Babeuf distinge între democrații slabi și orleaniștii deștepți, care au un mare talent de a fi la șeful tuturor părților și putând folosi orice evenimente.
Astfel, după 9 Termidor, am văzut cum unii dintre cei care fuseseră călăul ei au ajuns în rândurile binefăcătorilor omenirii și am căzut din nou sub jugul conducătorilor Convenției, pentru că am eșuat sau nu am putut crea un parte pentru noi înșine care ar fi în afara Convenției.
Același lucru s-a întâmplat și cu teroriștii după a 13-a Vendémière.
Învățat de experiență, Babeuf se ferește de complicii care s-au transformat în maeștri. S-a disociat de toți liderii Convenției, a făcut un compromis cu democrații slabi, dar a continuat să se ferească

de orleaniști, care vor fi, fără îndoială, primii sacrificați, ca fiind cei mai periculoși.
Orleaniștii, cunoscând planurile lui Babeuf, au vrut să le folosească împotriva voinței sale, punând mâna pe conducerea mișcării, sau să o distrugă cu ajutorul „oamenilor cumsecade” dacă nu o puteau conduce; acest lucru i-a lăsat în ambele cazuri la vârful puterii. Ei nu au abandonat acest sistem până astăzi.
Agenții lui Ludovic al XVIII-lea, oricare ar fi planul lor, au trebuit să o construiască, imitând parțial planul lui Babeuf, imitând parțial planul orleaniștilor.
După exemplul lui Babeuf, au hotărât să sacrifice toți deputații, toți oamenii de seamă; într-un cuvânt, să-ți faci partidul independent de toți cei care ar putea ocupa o poziție dominantă în el.
Urmând exemplul orleaniştilor, aceştia au lăsat partia adversă să ducă la îndeplinire toată acţiunea, căutând doar să-i îndrepte rezultatele în avantajul lor.
Un cuvânt este ilizibil. .. ______ „
554
La asta se rezumă povestea acestei conspirații. Trag o singură concluzie din asta. Și anume că un guvern care vrea să se ceartă între ele pe toate partidele, care vrea ca acestea să se echilibreze între ele, în timp ce numai de el depinde să le submineze fundațiile prin stabilirea domniei legalității, să piară în curând ca urmare a unificării toate petrecerile. Căci o astfel de unire poate avea loc în două moduri: fie prin voința liderilor, fie prin coincidență, când toți se străduiesc în același timp spre același scop, fără a se iniția reciproc în planurile lor.
L'Ami des loix, 16 pluviose
Bonaparte, cuceritorul Lombardiei, a simțit că acest titlu îi dă dreptul de a dicta modul în care ar trebui să fie organizat guvernul acelei țări. A cerut o listă de buni cetăţeni din toate clasele, pentru ca, în aşteptarea timpului când va fi constituit, să formeze din ei un Consiliu General, ca reprezentare temporară a poporului milanez. Este foarte posibil, adaugă jurnalistul, să se unească cu popoarele din Cispadan Italia și să formeze cu ele o republică unică și indivizibilă.
Patriot creol, 16 pluviose
Anarhia este o luptă, rezistență, bătălia libertății împotriva tiraniei, sau eforturile tiraniei de a slăbi, de a răsturna libertatea publică, de a distruge drepturile sacre ale popoarelor. În consecință, statul se cufundă în anarhie ori de câte ori viciul arogant, intriga, răutatea, înșelăciunea, tâlhăria, crima devin stăpâni pe situație și nu se pot teme de legi și de eșafod. Statul se cufundă în anarhie ori de câte ori meritele, virtuțile, munca, virtutea plâng, rămânând fără răsplată, primind doar persecuție drept răsplată.
Jurnal general, 47 pluviose
Raport din Directoratul pluviosului al XV-lea sau al XVI-lea despre o conspirație regalistă. Directorul are deplină încredere în toți miniștrii, generalii, apărătorii Patriei.
Gazette française, 18 pluviose
Despre conspirația monarhistă. Indiferent de sentința pe care o va pronunța comisia militară, toate părțile vor declara în unanimitate că este dictată de autorități, iar afirmația lor va fi cu atât mai plauzibilă cu cât experiența și cei mai cunoscuți publiciști au arătat că comisia de a judeca echivalează întotdeauna cu o comisie de ucide. Ca rezultat al fiecărei noi conspirații câștigă
·♦ C de la mitt ton înseamnă și „comision”. — Perea.

numai Directoratul: puterea lui crește în aceeași măsură în care partidele și chiar legile își pierd autoritatea. Oamenii au tendința de a vedea principalii inițiatori ai cutare sau acel eveniment în cei care beneficiază de el. Și în acest instinct este aproape întotdeauna în acord cu rațiunea.
Tip 500, 17 pluviosa. Hotărârea Curții de Casație de condamnare a lui Mongh, judecător de pace din Toulon, pentru infracțiune pentru eliberarea unui mandat de arestare fără a-și indica motivele și fără referire la legea în baza căreia a făcut acest lucru. Monnier va fi citat în 4 decenii.
Dumolard cere ca afacerea de față (conspirația monarhică) să i se dea cea mai mare publicitate, pentru ca decizia Directorului să nu devină ulterior temeiul angajării tuturor cetățenilor, fără deosebire, în arbitrariul puterii executive.
Le Créole, 17 pluviose
Articolul „Paris"
Ramhl, comandantul Grenadirilor de pe lângă Corpul Legislativ, a emis o nouă declarație în care a afirmat: organizarea următoarelor alegeri, care trebuie prevenite cu orice preț. .. O femeie l-a invitat cu multă insistență (Ramel I) să bea la ambasadorul Spaniei și la Talien, unde își doreau cu pasiune să-l vadă. Dar Raml crede că aceasta este o intriga scăzută și că marchizul del Campo, precum și Tallien, nu sunt implicați în această conspirație.
Malo a spus Consiliului că emisarii regali îi vorbeau despre conspirația orleanistă; că fiul este la Paris și bănuiesc că locuiește la Santerra.
Chiar în ziua în care planul conspiratorilor a fost dezvăluit, relatează L'Amî des loix, Defermont a fost văzut alergând spre Coton, capturându-l pe Malb, dându-și gândurilor în direcția opusă, iar raportul său culoarea și cotitura necesare pentru a salva un număr de lime, proeminente si serios compromise. Ulterior, numai [Rebel (?)], Boissy, Dumas și... Benezek trebuia să devină comisar temporar pentru guvernul Belgiei, Dumas - ministru de război, deși Malo a cerut ca acest lucru să fie eliminat. Simeon - Ministrul Justiției, Barbe-Marbois - Ministrul Mării. Portalis - Ministrul de Interne: Cauchon - pentru a rămâne în funcție, Fermoy urma să fie numit în funcție *
·* În cazul Floreal, nu a fost necesar să se arate atât de multă îngrijorare pentru rebeli.
556
intendent. Regele urma să-l aducă pe ministrul afacerilor externe cu el.
[Consiliul] ședința 500 din data de 16. Un plan de discurs găsit în posesia lui Brotier, unul dintre emisarii regali. Numiți ca miniștri: Flórieu, pentru Justiție, Co-chon, pentru Poliție, Benezzek, pentru Interne, Vignolles de Grange, rue Saint-FlorsRnthin, împotriva Camerei [un cuvânt ilizibil}, pentru Finanțe . Vovieira - pentru a gestiona aprovizionarea cu alimente. Barbe-Marbois - Ministrul Marinei și Coloniei. Lavrijr - militar. Ennin - afaceri externe, iar în cazul refuzului lui Fleurieu de a-l înlocui cu Simeon sau Portalis. Luați toți iacobinii sub supraveghere și alocați pentru arestarea lor oameni puternici și devotați unei cauze drepte.
Le Créole, 18 pluviose
Acum despre miniștrii Benezek și Cauchon. Trebuie să admitem că Directoratul are o afecțiune inepuizabilă pentru acești republicani galanti, pe care regii îi fac miniștri...

Vom încerca să arătăm cu ce machiavelianism profund este denaturat adevărul. Toată credibilitatea este încălcată pentru a transforma în avantajul unei anumite părți descoperirea forțată a acestei conspirații, regizată din culise, după cum foarte corect observă „Ami des lois”, de către domnii Dumas, Fermont, Menou, Cauchon și companie. Pe de o parte, emisarii regali îl indică pe Dumas drept un posibil ministru de război; el obligă, prin protejatul său Ramel, să elimine această intrare; se înlocuiește cu alta adecvată circumstanțelor; pe de alta parte, etc...
Când cunoști viața privată a domnului Dumas, obiceiurile care îl leagă de casele Lamet. d'Aiguilon, Menou şi alţii; când știi pe cine invită Cauchon la cină; când te gândești puțin la schimbările pe care vorbitorii obsechioși le fac în rapoartele lor despre conspirația monarhistă, este ușor de ghicit ce profit vor să obțină din asta. Directorul pare să aştepte ordine de la Corpul Legislativ pentru a trece la măsuri represive împotriva acuzatului. Îi este frică să vorbească și se limitează la a spune că îi tratează pe toți miniștrii cu încredere, fără deosebire. Prin urmare, ea nu vede că slăbiciunea ei nu numai că nu îi stânjenește pe dușmani, ci, dimpotrivă, le sporește îndrăzneala. Se observă că, potrivit lui Malo și judecând după actele sechestrate, complotul a fost conceput în favoarea celui mai mare dintre frații regelui executat; că protagoniștii erau emigranții și preoții exilați: ducele de Bourbon urma să plece imediat la Paris și să devină șeful mișcării. Acum Ram [el] a ordonat să-l găsească pe fiul cel mare al ducelui de Orleans în casa Santerra; îl pune în fruntea teroriştilor din suburbiile Antoine şi Marceau. Se observă că Jurnalul Oficial a raportat foarte recent că acest fiu al lui Orleans a plecat în America și că emisarii regali
557
mai ales se temeau de patriotismul acestor suburbii. Nimic nu a scăpat de înțelegerea lui Dumas; a fost pe primul loc pe lista membrilor / ai guvernului regal, listă care a fost retrasă de la Malo. Ascunzându-se în spatele numelui lui Ramel, el a alcătuit o contra-listă a oamenilor care ar trebui să fie omorâți, ca având un rol proeminent la începutul revoluției; s-a plasat pe primul loc pe această listă, alături de Lafayette, Menou, Lamet, d'Aiguillon etc. 7* Toate aceste intrigi nu-i vor salva pe emisarii regali, dovada crimei atârnă peste capul lor. Dar principalii actori ai teiului vor scăpa de poliția înșelată, care ei înșiși sunt considerați demni de încredere regală, iar presupusul Ludovic al XVIII-lea nu va trebui decât să numească succesori emisarii săi. Există o oarecare consolare în faptul că membrii Directorului sunt și ei pe listele de interdicții; ar fi groaznic să vezi trădători sau lași în aceste funcții înalte. Ar fi de dorit ca toți miniștrii să fie incluși și în aceste liste. Dar doi dintre ei, din păcate, se bucură de încrederea instanței. Oricât de favorabil ar putea vorbi Directorul despre ei în declarația lor, va fi dificil să se pronunțe o judecată favorabilă asupra lor; nu poate fi de încredere prin comandă. Încrederea membrilor Directorului nu creează încrederea publicului, care, fără îndoială, are dreptul să ia în considerare și să gândească. Ședința din a 16-a. Cauchon și Benezek, deși păstrează încrederea deplină a Directorului, au fost judecați corect de mulți vorbitori. Interogatoriul lui Lavillerpois. Op s-a gândit doar la ce ar trebui făcut dacă guvernul ar fi răsturnat de iacobini.
Simeon. El. ca şi Cauchon, nu ştie cum ar putea câştiga favoarea regaliştilor.

Talien. Îl cunoaște pe marchizul del Campo doar ca ambasador al Spaniei și l-a văzut o singură dată.
A decis să atașeze declarația lui Tallien la documentele tipărite; tipăriți și distribuiți șase copii ale declarației lui Simeon.
Henri Larivière s-a pronunțat împotriva publicării discursului lui Lamarck, care a aruncat suspiciuni de regalism tocmai asupra celor care au descoperit conspirația și a sugerat prea transparent că declarațiile făcute au fost dictate și contrazise de documente. Potrivit Journal es hommes libres, Lamarck a spus că documentele nu acoperă toate faptele așa cum sunt prezentate în rapoartele oficiale.
7* A doua afirmație a lui Ramel. Pauly a subliniat în mod special că Lafayette, Menou, Dumas, d'Aiguillon, Lamet și toți cei care la începutul revoluției s-au dovedit a fi prieteni ai libertății, vor fi omorâți: au vorbit cu o ostilitate deosebită despre Dumas, membru al Consiliul Bătrânilor. Lafayette urma să fie adusă la Paris într-o cușcă de fier. (Această declarație a fost făcută în ședința datată [omitere în original] ; prima declarație a fost făcută în ședința datată [omisiune în original]...}.
5M
Journal des hommes' libres, 18 pluviose
În lucrările ulterioare...
Numai teroriștii sunt învinuiți și tocmai pentru a le distruge influența, spune Lavillernoy, pregătesc mișcarea teroristă de care regaliștii au atâta nevoie. Documentele sunt extrem de clare. Dar, între timp, cum este dezvoltat acolo planul de distrugere a teroriștilor, care sunt oamenii care sunt indicați ca agenți principali ai regelui? Aceștia sunt miniștri, legiuitori și nu Montagnards deloc. Și apoi, parcă sub forma unei reminiscențe, declarațiile ulterioare și suplimentare ale lui Malo și Ramel apar contrare acestor documente, iar acești oameni devin, retrospectiv și în conversații private, obiecte ale răzbunării regale. Nu, spre deosebire de mărturia tardivă a lui Ramel și Malo, nimeni nu ar crede că Ludovic al XVIII-lea ar amenința astfel de supuși loiali. O conspirație regalistă, doar una regalistă, este ceea ce constituie conținutul documentelor. Iar terorismul care a fost introdus acolo este un amendament destul de în spiritul regalismului moderat, încercând să transfere asupra adversarilor săi ura care îi amenința principalele figuri.
La sosirea la Vendôme, martorul Lebois a raportat următoarele: Poliția avea un proiect de a extermina 400 de patrioți care urmau să ia masa la Panthéon pe 21 ianuarie pentru a vorbi despre alegeri. După acest masacru, trebuia să spargă tipografiile jurnaliştilor patrioti, apoi să anunţe existenţa unei conspiraţii, care ar fi fost condusă de Tallin, Legendre, Lamarck, Bayeul. Unul dintre membrii Consiliului Privat al lui Cauchon a scăpat de acest proiect. Acesta din urmă era deja în Director, deja ucigașii etc., când Lamarck și Bayel au fugit, transpirați, la Taljin. Ca urmare, totul a devenit cunoscut, iar Cauchon și bătăușii au fost nevoiți să-și abandoneze intenția.
Ami du Peuple, 18 pluviose. Extras din lucrarea lui C. Germain: CONSPIRAŢIE! Cuvânt groaznic! De îndată ce este rostită, evocă într-o imaginație confuză imaginile lui Tarquinius, Catilina, Liga, Cromwell, Pilnitz, Comitetul austriac.
În mintea mulțimii, o conspirație este o combinație a tuturor mijloacelor prin care ordinea actuală a lucrurilor poate fi răsturnată. Ce înseamnă? Viclenie, otravă, violență, masacre, incendii, teroare, distrugerea celor mai buni oameni; impunitate și bani pentru cei mai răi tâlhari.

O creatură teribilă care leagă de viață doar o sete arzătoare de răzbunare și o ambiție la fel de arzătoare, care, de dragul satisfacției ei, va merge cu disperare până la orice; care dreptatea umană
559
urmărește; care disprețuiește dreptatea zeilor, asta este un conspirator.
Cine ai fost tu, Scaevola, Cato, Brutus, Hertha, Piso, Sidney și tu, curajos Kosciuszko? Cine ai fost? Rebeli care s-au răzvrătit împotriva autorității legitime? Nemernicii? Nici măcar mulțimea nu vă consideră așa: vă onorează numele; celor mai mari oameni ea indică un loc lângă tine; ea admira eforturile tale generoase; ea urăște dușmanii tăi; și, ceea ce îi face deosebit de disprețuitori în ochii ei, ea îi vede ca niște conspiratori împotriva ta.
Totuși, cine ai fost tu în tabăra de la Porsena, la Utica, în Tesalia, printre gărzile lui Caligula, ca prefect, în camera stelare, la Varșovia? Ați fost conspiratori.
CONSPIRAŢIE! Cuvânt sublim! De îndată ce este rostită, dă celor slabi și nefericiți exemple curajoase și memorabile, arătând că despotismul, oricât de formidabil ar fi, trebuie să se teamă mereu de cetățenii care nu pot îndura jugul și caută cu ardoare să-l rupă.
O conspirație, exclamă atunci cei slabi și nefericiți, este combinația tuturor mijloacelor prin care ne putem elibera de tirania actuală.
Ce înseamnă? Prudență, curaj, energie, forță, fermitate, ură, aversiune față de asupritori, protecție și ajutor pentru cei asupriți.
Patriot magnanim, prieten al omenirii, disprețuitor de moarte, flămând de glorie, indignat de nelegiuirile săvârșite de câțiva oameni, îngrozit la vederea dezastrelor care asupresc pe majoritatea oamenilor, însuflețit de credința că la dreapta lui neînfricată zeii. i-a încredințat cea mai înaltă sarcină - să pedepsească insultele cu care o crimă arogantă revarsă o virtute umilită, așa este un conspirator.
O ciudată perversiune a principiilor și a lucrurilor. Ceea ce este cel mai demn de respect, ceea ce este cel mai sacru dintre toate, este descris în mod deliberat ca fiind cel mai de jos, cel mai urât.
Gazette française, 21 pluvios
Știri din Germania. Acum, aparent, au ajuns la concluzia că războiul actual este un război al sans-culottes împotriva proprietății. Această opinie, formată sub influența scrierilor lui Burke și întărită de comportamentul francezilor în ținuturile germane, a devenit atât de răspândită încât a devenit acum opinie publică.
Ce a făcut teribila tiranie a cardinalului Richelieu? Autorizat.
Ce a fost considerat cel mai dezgustător în timpul celei mai rușinoase dezordine sub guvernul anterior? Autorizat.
560
Tallien, vorbind de pe podium timp de două zile la rând, trebuie să provoace inevitabil nemulțumire în rândul acelor oameni care au câștigat influență asupra Mlaștinii și vor să o păstreze. Alți vorbitori, cunoscuți sub numele de Montagnard incorigibili, s-au impus prea repede. Toate acestea înclină spre reflecție, iar reflecția ne salvează într-o nouă ordine de lucruri.
Dar acum a fost înaintată o propunere, ale cărei posibile consecințe nimeni nu le-a luat în considerare, deși merită - aceasta este propunerea de a contacta Direcția cu o cerere de raportare a tuturor acelor nume care au fost șterse de pe lista emigranților. ..
Ce vor cei care cer ca Directoratul să spună cui i-a acordat dreptul de a fi radiat de pe această listă?

... Partidul care vrea să prevină alegerile, dacă va reuși, își va îndrepta imediat eforturile împotriva guvernului. Va fi ușurat pentru ea că distrugerea Constituției ar da toate șansele celor care folosesc viclenia și forța. Babeuf va fi achitat, toate partidele se vor uni împotriva Directorului, dacă nu vor fi alegeri. Orleaniștii înțeleg acest lucru foarte bine.
... Motivul principal al mâniei împotriva scriitorilor este că ei se opun cu curaj acestei cabale. Ar avea mai puțini dușmani dacă și-ar concentra eforturile pe lupta împotriva Constituției.
Sedinta Curtii Supreme, 25 pluvios
Promulgarea decretelor privind adăugarea a doi judecători de rezervă la Curtea Supremă și a martorilor. Raport asupra deciziei 1 pluvioza de inlocuire. Respingerea cererii lui Agier de a fi eliberat de atribuții, motivată de faptul că acesta se află pe listă. Respingerea unei petiții care conține o cerere de documente. Casarea procesului breton în lipsă, pe motiv că a fost desfășurat de un magistrat, când, potrivit legii din 27 Germinal, ar fi trebuit să fie efectuat de șeful juriului în calitate de ofițer de poliție și că rechizitoriul a fost emis de un juriu obișnuit, când ar trebui să vină de la un juriu special. Au fost predate documente ale Tribunalului de Magistratura a sectiei Marchais, care l-a judecat in lipsa pe Bouin dupa 10 august, pentru a stabili identitatea scrisului de mana acestui cetatean, prezentat ca agent al sectorului IV. În conformitate cu declarația lui Vieillard că, dacă juriul ar fi întrunit la 1 pluviosa, atunci ședințele ar începe în acea zi, Curtea a emis un ordin corespunzător.

Le Redacteur, 22 pluvios
Un articol intitulat „Ministerul Poliției Generale”, Vendome, 17 Pluvios, Anul V.
În general, situația din închisoare este calmă; dar dacă te uiți la detalii, atunci discordia crește odată cu certitudinea verdictului de vinovăție. Acuzații sunt la fel de calmi cu gărzile lor, pe cât sunt neliniștiți unul cu celălalt. Patru partide, exprimate tranșant, își arată dinții unul altuia și își măsoară cu îndrăzneală puterea. Atacurile personale grave, amenințările, exprimate tranșant și la fel de clar percepute. Prima dintre aceste partide este cea a lui Babeuf; va accepta totul. Al doilea este partidul lui Germain; va spune totul, iar dacă va pieri, foștii membri ai Convenției îi vor împărtăși soarta. A treia parte sunt foștii membri ai Convenției, le este frică de tot și fac totul pentru a obține acea tăcere prețioasă pe care Germain le refuză. În cele din urmă, al patrulea lot sunt cei împotriva cărora s-au adus puține acuzații și care, după ședințele de judecată, răsuflă ușurați. Stârnind în ceilalți ura și dezgustul, plini de abuz în mod constant, se simt obligați să ia măsuri de precauție. Cei care nu doresc deloc un verdict sunt hotărâți să creeze tot felul de obstacole în calea procesului. Rolurile au fost deja atribuite: discursuri nesfârșite, incidente repetate constant, boli și atacuri de slăbiciune în mijlocul unei întâlniri - acestea sunt mijloacele prin care trebuie cumpărat timpul. Până în prezent, securitatea arestului nu a fost încălcată.
18 pluvioza.
Discordia dintre prizonieri crește: suspiciunea se răspândește, mânia se acumulează. Deja își compun cântece unul altuia și cu un gest sau o privire indică pe cel căruia i se adresează versul. Unii chiar au depășit deja stadiul cântecelor, aceștia încep certuri și se reproșează

unul altuia; doi au fost nevoiți să se mute din camerele lor și au fost nevoiți să se mute singuri. Mulți sunt hotărâți să caute să fie izolați sau îndepărtați de vecinii lor. Pe scurt, cu cât ședințele de judecată sunt mai aproape, cu atât se iubesc mai puțin, cu atât mai puțină unitate: interesele personale ale fiecăruia au fost izolate, toată lumea a fost împărțită.
O DECLARAȚIE PUBLICĂ emisă de toți deținuții, ca răspuns la două note insidioase, infame și calomnioase, plasate în numărul 422 al „Rédacteur officiel” sub forma unui raport al biroului Ministerului Poliției Generale asupra prizonierilor. în Vendôme8
Nu există despărțiri, nici petreceri, nici certuri, nici temeri. Suntem inspirați de același sentiment, aceeași hotărâre ne unește. Avem un singur principiu - să trăim și să murim pe cont propriu-562
apă, să fim vrednici de acea cauză sfântă pentru care fiecare dintre noi este bucuros să îndure orice suferință. Mai există aici o altă idee generală, la fel de unanim împărtășită: că republicanul persecutat nu are nevoie să-și vadă frații în lanțuri rușinoase pentru a simți dragoste pentru ei, dar, dacă se întâmplă acest lucru, el pătrunde involuntar o iubire și mai tandră și o evlavie religioasă. pentru ei..
Vendôme, 25 pluviose, anul 5 al Republicii
Semnături: C. Germain, G. Babeuf, Cochet, Antonelle, Tulotte, Darthe, Maurice Roy, Taffouro, Didier, Maurois, Lambert, Cousin, Fossard, Antoine Fiquet, Royer, Blondeau, Clerquet, Dufour, Goulart, Boudin, Crepin, Corda, Lanielo, Bicor, Magnier, Nye [un nume de familie barat], Vergne, Vadieu, Amar, Fion, Morel, Massard, Buonarroti, Potofeu, Maurice Dupleix, Jacques-Maurice Dupley, văduva Monnard, Breton, soția lui Breton, Sophie Lapierre , Adelaide Lamber.
APEL LA Jurnalişti
Vandom, 26 pluviose
Cetăţean, există două lucruri sacre pe pământ - nenorocirea şi adevărul. Dacă doriți să aflați respectul cu care domnul Cauchon îi privește pe amândoi, citiți aceste două note despre prizonierii Vendôme cu care Rédacteur officiel și-a decorat recent numărul 422. Fiecare rând din aceste două note este o minciună și o înjunghiere de pumnal. Nu ne vom apleca să răspundem la toate infamiile acestui mesaj; daca aceasta nu este cea mai mare dintre crimele ministrului politiei, este cea mai josnica. Vă cerem doar să introduceți în lucrare declarația pe care considerăm că este de datoria noastră să o contrazicem. Ar fi de dorit să fie plasat direct după acele două note: prin această comparație s-ar spune totul. Cu salutări democratice și frățești.
Semnăturile sunt aceleași ca mai sus.
DECLARAȚIE SPECIALĂ BABEF
Vandom, 25 pluviose
Indiferent de declarația generală semnată de mine împreună cu frații mei, care suferă pentru cea mai frumoasă dintre fapte, sunt îndatorat virtuții lor profanate, și adevărului atotputernic și tuturor republicanilor, sunt obligat față de mine însumi să fac un declarație și cu toată ardoarea de a stigmatiza două note josnice tipărite de 22 de pluvioze pe paginile Rédacteur Officiel. Până acum, turma de hack-uri de ziare, vândută dușmanilor poporului, s-a mulțumit să mă calomnieze singur; în timp ce această turmă timp de 10 luni s-a limitat la alcătuirea a sute de contor
86·
563
de romane de discurs, asemănătoare doar într-un singur lucru - încercări de a se întrece unul pe altul, înfățișându-mă în cel mai

dezgustător mod, am păstrat o liniște calmă, convins că timpul - prin forțele mele sau prin forțele prietenilor - va pedepsi pe toți acești ticăloși pt. nedreptăţile lor. DESPRE! am prevăzut deja cum urmașii noștri vor sculpta justificarea noastră pe tăblițele eternității cu dalta imparțialității. Dar când ticăloșia, continuând să mă otrăvească, se abate și asupra tovarășilor mei de nenorocire, statornicia mea slăbește în mine și nu mai am puterea să privesc cu nepăsare la ticăloșii detractori ai principiilor pure și demnii apărători ai acestor principii.
Aici, în închisoarea Vendôme, sunt la fel de puțin șeful partidului, precum nu eram, contrar tuturor poveștilor, înainte. Printre frații mei dintr-un partid devotat democrației, am rămas întotdeauna doar unul dintre egali. Acest partid nu a avut niciodată un lider. Toți membrii săi, cu același zel s-au străduit să promoveze triumful Sfintei Egalități. Toți posedau virtuți sublime: abnegație, iubire față de umanitate, altruism, curaj, dispreț față de moarte, ură profundă față de toți asupritorii și complicii lor disprețuitori. Cauchon, unul dintre cei din urmă, a tastat de parcă aș mărturisi totul. Ce a vrut să spună? Atât el, cât și prietenii lui au anunțat de mult că am mărturisit totul. Poate că au dreptate; au fără îndoială dreptate dacă înțeleg aceste două cuvinte în același mod în care le înțeleg eu. Mi-am dat mărturia în mod public. Din ele se vede ce am mărturisit: că am urât din toată puterea atât pe tirani, cât și pe robi, pe robia și pe domnitorii nedrepți; că am simțit întotdeauna o profundă simpatie pentru cei asupriți; că am idolatrizat democrația și Egalitatea sacră; că eram mereu gata să-mi dau viața pentru libertatea și fericirea tuturor felurilor mele și să-i fac să tremure pe fiecare dintre distrugătorii lor; că am crezut că toți republicanii adevărați, toți oamenii cinstiți împărtășesc aceste sentimente, ceea ce înseamnă că sunt complicii mei. Nu am spus niciodată și nu voi mai spune nimic și sunt de acord cu ministrul Cauchon că acest lucru poate fi numit într-adevăr mărturisire totul. Prin urmare, probabil că are perfectă dreptate, atât spunând mai întâi că „am mărturisit totul”, cât și apoi repetând că „mai mărturisesc tot”.
Dar dacă se presupune că intenționez să mai fac mărturisiri, atunci cei care până acum nu m-au cunoscut suficient de bine și s-ar putea lăsa înșelați de născocirile calomnioase ale unui sicofant atât de disprețuitor ca ministrul poliției, să-i spun eu: calma. Afirm că, din moment ce persecutorii democrației ar avea cu siguranță nevoie de un sacrificiu, m-aș considera norocos dacă mi s-ar permite să urc singur Stânca Tarpeiană. Cauchon, ministrul regilor, să considere acest lucru imposibil: capul tuturor iscariotilor moderni, călăul republicanilor, nu este dat nici să le cunoască virtutea, nici să creadă în ea. Când o amendă
564
într-o zi va trebui să răspundă pentru toate presupusele conspirații de care i-a acuzat pe prietenii Republicii, dar care au fost inspirate de el însuși, pentru a avea un motiv să ordone exterminarea republicanilor; când, în același timp, va trebui să răspundă pentru participarea sa efectivă la conspirațiile regaliste, care corespundeau pe deplin planurilor sale perfide, care au devenit culmea cruzimii, atunci el, care s-a arătat a fi un laș și un ipocrit. , va găsi foarte util să întârzie momentul condamnării sale prin toate mijloacele disponibile, sporind numărul accidentelor, inventând interferențe, prefăcând boala, ținând discursuri nesfârșite.

Se poate înțelege previziunea lui atunci când este primul care îi învinovățește pe alții pentru asta; vrea să prezinte totul în așa fel încât, în următoarea dezbatere, fiecare afirmație necesară să fie dezaprobată în prealabil ca un discurs nesfârșit, fiecare remarcă legitimă să fie prezentată în lumina nefavorabilă a unui accident sau a unei piedici presupus puse în scenă de vinovați. , care își caută mântuirea în evaziuni; el consideră chiar și cea mai naturală boală ca pe un șiretlic de dragul de a câștiga timp. Dar este de sperat că Curtea Supremă nu va fi formată din studenți ascultători ai Ministrului Regelui și nu va asculta eforturile acestuia de a-l împiedica pe acuzat să țină discursuri, să facă observații sau să se îmbolnăvească. Dumnezeu să-l salveze pe acest om demn de la Tribunalul Militar în cazul unei conspirații în favoarea lui Ludovic al XVIII-lea. Semnat: G. Babeuf.
Ami des loix, 18 pluviose
Şedinţa Consiliului din 500, din data de 16. Chazal: Nu se mai poate nega că există regaliști în Franța care desfășoară activități conspirative sub masca anarhiștilor. Acest fapt nu va scăpa nici guvernului, nici nouă, nici acestui mare oraș, care este atât de ușor de înșelat. Acum nu se va mai spune că regalismul nu este un complice al criminalului Babeuf: el a fost cel care i-a inspirat pe demoniacii din tabăra Grenville, el a fost cel care i-a răzvrătit pe cei înfometați în germinal și prairial.
Articol în Rédacteur, număr din aceeași dată. - La timp am expus intențiile crude ale lui Babeuf, am făcut lumină asupra acestui labirint de crime și cruzimi. Vom păstra acest curaj în împrejurările în care ne aflăm acum (împrejurările conspirației regaliste). „Ei vorbesc despre conspirația orleanistă, să fie persecutată, să fie judecați participanții. Nu trebuie să existe iertare pentru o singură clică, nici pentru clica Babeuf, nici pentru orleanişti. Cei care o cruță, care vorbesc despre ea la nesfârșit, sunt fără îndoială șarlatani sau complici ai acestei petreceri. Nu ne vom lăsa înșelați de suspiciunile propagate în mod deliberat cu privire la prietenia libertății și adevărului. Acceptăm doar faptele exacte. Amenințările sunt inutile: loviți, dar nu dați vina. Daca esti si tu
565
slab, te vom ajuta. O conspirație nu poate fi distrusă prin fraze deliberate aruncate cu viclenie în rapoarte false. Conspirația este atacată cu sabia legii în mână. Urmăriți toate clicurile. Curățați țara Republicii de ei odată pentru totdeauna. Și să nu mai existe conspirații noi în fiecare lună, întârziind munca guvernului și insuflând în oameni neîncrederea în orice raportare despre conspirații. Cu jumătățile tale, cu ceremoniile tale ucigașe, prelungești neliniștea și anxietatea națiunii franceze etc.
- Se spune că guvernul, la fel de frică de susținătorii lui Babeuf și regalism, îi amnistiază pe rând, pentru ca pe viitor să fie mai convenabil să-i zdrobească. Le-a dat ocazia, spun ei, să-și etaleze planurile pervertite pentru a-și speria susținătorii cu pedepse groaznice. Îl urmărește cu fierbinte pe Babeuf, și pe bună dreptate. Babeuf este un ticălos. Lăsați guvernul să acționeze cu egală vigoare împotriva regaliștilor. Nu vrem nici pe Babeuf, nici pe fiul lui Orleans; nici fiul lui Orleans, nici fiul lui Capet. Niciunul dintre acești uzurpatori nu ne-ar ierta. Și pentru că avem un guvern legitim, nu vrem uzurpatori. Îi vom persecuta pe toți, fie că vor apela la noi în numele Egalității și Fericirii Comune sau în numele Sceptrului și Tiarei.

Prieten al legilor, 24 плювиоза
Scopul fiecărei părți este regula unei singure persoane. Dacă Babeuf ar fi reușit să răstoarne Directoratul, și-ar fi însușit puterea acestuia, luând titlul de prim tribun. Și-ar fi exterminat asistenții și rivalii, pe care îi ura. Acest ticălos viclean a vrut să domnească singur și să domnească peste cadavre. Și Marat nu avea alte aspirații. S-a întâmplat să-l aud spunând că puterea regală nu este suficientă pentru Franța, că este nevoie de un dictator. Robespierre era dornic să domnească când a fost trimis la eșafod.
Gazette française, 23 pluvios
Despre partidul inamovibilului, adică despre deputații care vor să rămână ca atare pentru totdeauna. Dacă o conspirație regalistă majoră nu ne face să uităm conspirația Babeuf; dacă conspirația Babeuf nu ne face să uităm conspirația orleanistă, cum putem uita conspirația de lungă durată a inamovibilului? Lăsați în pace Babeuf, Orléans, Ludovic al XVIII-lea, participați la alegeri și luați în considerare că, dacă oamenii sunt prudenti, atunci la întâlnirile lor primare ei sunt mai puternici decât acești oameni și cei care conspira în numele lor. Oamenii de la întâlnirile primare, acesta nu mai este Faubourg Antoine, este toată Franța.
560
Încă un articol în același număr. Iacobinii mustași reapar cu o privire mândră care îi face pe copiii mici să tremure. Încep chiar să îndrăznească să se uite la oameni cumsecade. Micile adunări secrete își reiau activitățile; nu mai este vorba de a influenţa întâlnirile primare, ci de a le împiedica să aibă loc. – Nenorociţi proşti! După conspirația Babeuf, au făcut totul pentru a aduce în prim-plan o anumită conspirație a lui Ludovic al XVIII-lea; acum, de bună dreptate, a venit rândul conspirației iacobine, căci ne încăpățânăm să aderăm la sistemul nostru glorificat de „leagăne politice”. Astfel, dacă iacobinii sunt prindeți, regaliștii tremură, iar când regaliștii sunt prindeți, aveți grijă, iacobini, aceasta este regula.
curier republican, 24 плювиоза
Cele mai ample planuri conspirative pot reuși doar atunci când se bazează pe multe mijloace mici, care pot părea nesemnificative, dar care sunt necesare. Nu trebuie să credem că marile evenimente ale revoluției au fost rezultatul unor calcule profunde. Oamenii ar înceta în curând să mai admire succesele anumitor evenimente glorioase dacă și-ar da seama de intrigile care au dus la aceste evenimente. Luați materialele lui Babeuf: nu este nimic mai jalnic. O serie de intrigi mărunte, unele mai neînsemnate decât altele, cântece fără gust pentru gloată, promisiuni ridicole, laude absurde ale soldaților, sunet de clopoței, un fel de distracție copilărească – la asta se rezumă marile concepte ale lui Babeuf; astfel sunt acele „calcule profunde”, care, totuși, ar putea fi încununate cu succes dacă s-ar putea începe implementarea lor. Căci în fiecare eveniment rutina este jumătate din bătălie; căci conducătorii cunosc bine mișcările populare; căci, în sfârșit, cauzele celor mai mari revoluții sunt reduse la un număr infinit de motive mărunte, uneori ascunse chiar de cei pe care le pun în mișcare și aproape întotdeauna atât de puține corespunzând consecințelor lor, încât cele mai mari evenimente ar fi dezmințite dacă ar fi. cunoscut.
Prietenul poporului, 21 ani
Vezi cât de nedrept ești, Cauchon. L-ați persecutat și întemnițat pe republicanul Drouet și pe mulți alții doar pentru că au fost menționați în ziarele lui Babeuf, dar încă nu ați intrat în închisoare ca autor,

instigator, complice și susținător al unei conspirații regaliste. Spune-mi, patriotul Drouet este la fel de compromis de documentele lui Babeuf precum tu și prietenii tăi clișei sunteți compromisi de documentele găsite în posesia emisarilor pretendentului de coroană? Mai avem două măsuri în Franța, iar judecătorii cărora li se încredințează punerea în aplicare a legilor le aplică doar pe cele care le pot satisface ambiția și setea de răzbunare?

567

Prietenul poporului, 22 ani

Cetăţeanul Babeuf, acea nefericită mamă care a suferit atât de mult din cauza chinului şi persecuţiei la care este supus soţul ei, a fost de curând eliberată de povara ei de un mic republican în căminul unor patrioţi generoşi, care i-a oferit grija necesară în situaţia ei dificilă. . Astfel, acum este mamă a trei copii, lipsită de existență, iar soțul ei este în custodie! O, patrie! O, libertate!.. O, virtute! Cât de pasional trebuie să te iubim dacă trebuie să treci prin încercări atât de puternice și să faci atâtea sacrificii dificile pentru a te stăpâni...

Ami du Peuple, 23 pluvios

Antonelle, în Declarația sa, vorbește după cum urmează despre rechizitoriul unuia dintre liderii juriului cantonului Paris.

„Am spus într-adevăr că Constituția din 1793, ordonată și pusă în aplicare prin legi organice și instituții în conformitate cu principiile sale, mi se pare foarte capabilă să salveze generația actuală de la mare dizgrație și să conducă poporul francez către scop pe care ei si-au datorat pus. Am spus cu adevărat, împreună cu toți oamenii cinstiți, că această Constituție este cu adevărat constituția poporului francez, care a dorit să o aprobe prin dublă adopție, care a dorit să-i dea un caracter pur sacru, legând-o de aniversarea evenimentului din 10 august, parcă pentru a uni pentru totdeauna și a îmbina două amintiri grozave. Am spus cu adevărat că niciodată în istoria omenirii nu a existat un popor care să-și proclame și să-și manifeste voința cu o solemnitate atât de sublimă și emoționantă, atât de liber și deschis, atât de unanim și evident pentru toți; și că aceasta, fără îndoială, a manifestat voința suverană, obligatorie pentru toți.

Observații ale unui cinstit patriot, document nr.30, fascicul 7, p. 127, volumul unu al cauzei Babeuf. Constituția din 1993 are drept de prioritate. De ce, din ce motiv, după ce a fost adoptat și, în plus, acceptat în mod liber, legal, fără ambiguitate și cu respectarea tuturor formalităților, a devenit brusc un cod crud, inaplicabil în practică? Cine a numit-o așa? Cine a compus-o? Cine a prezentat-o? Cine sunt cei care l-au aprobat primii? Cine sunt oamenii care au pecetluit-o cu pecetea ultimului jurământ, solemn și unanim?

Documentele nr. 20 și 21, pachetul 7, volumul unu, pagina 104. Trebuie remarcat un lucru foarte ciudat. Au fost și doi membri ai Comisiei 93 [de ani], Berthier și Cambacérès

568

membrii Comisiei din 95 [ani] și mulți dintre cei care au decretat recent pedeapsa cu moartea pentru oricine cerea restaurarea Constituției din 1793, au votat cu entuziasm pentru aceasta.

Le Pere Duchdne, tipărit la Cauchon-Pellerin, st. Nikez, casa lui Crassol, nr 330, unde este tipărită și „Ami de la Patrie”, conține următorul Mesaj, repetat în fiecare număr (în premieră într-un număr din 3 pluvioze).

„La fel de ostili regalismului și anarhiei, freneziei ultrarevoluționare a tribunului Gracchus și freneziei contrarevoluționare a Acuzatoarei Cerise, nu ne vom arăta niciodată în livrea niciunui partid, în culorile vreunui grup. Oameni cinstiți, dar ușor de înșelat, pentru voi scriem, etc.”
[DESEN] 9
Binele se poate face doar pe baza încrederii, iar chiar primul pas pe care am dori să-l facem în activitatea noastră revoluționară ar stârni neîncredere. Am dori să salvăm oamenii de asta.
Nu avem mulți bani, trebuie să-i economisim.
Aceasta seamănă prea mult cu o monarhie, căci ce este o monarhie? Dictatura, puterea unuia.
Darte este atât de profund convins că aceasta este singura modalitate de a asigura triumful binelui, încât numai considerentele politice îl vor face să se retragă din el; de aceea, este necesar să-l certăm în acest sens.
Dictatura puterii, nu dictatura unui singur om.
Este mai ușor să influențezi o persoană decât pe mai multe, este mai ușor să înșeli pe una decât pe mulți.
Cromwell, Sulla, Marius, Caesar, Cincinatus, Robespierre.
Are un program! Și acest program va fi, prin urmare, un dictator al unui dictator. Dacă se abate de la ea, atunci vei avea o dictatură asupra dictaturii lui; Nu inteleg asta. Cred că va avea opinia publică de partea lui. Va avea baionete! Ce poti face?
Vor trage la sorți, să fie măcar o sperietoare. Ce argument jalnic! Veți putea prevedea totul, astfel încât să nu trebuiască să luați măsuri aleatorii? .. Și dacă se va dovedi a fi complet incapabil (două cuvinte tăiate), și îl depuneți pentru a-l înlocui cu altul, îl veți discredita pe masura pe care ai luat-o. Și dacă se dovedește a fi rău intenționat și mai puternic decât tine, poți să-l dobori?
Cu toate acestea, nu cunosc pe nimeni dintre voi; singur *
* Pauza in text.
ZD9
Aceste întrebări (un cuvânt tăiat) sunt conjugate. Ele sunt interconectate. Ele nu pot fi separate unele de altele, trebuie considerate împreună.
(Cinci cuvinte tăiate). Ți-au lăsat să-ți duci la bun sfârșit munca. Vei face asta și le vei ridica monumente. Ne vom replica cu o reamintire a decemviratului, triumviratului, Comitetului de Siguranță Publică, care s-au divizat.
Dictatura este, în orice împrejurare, o cale deschisă pentru toți oamenii ambițioși; acest lucru ar speria oamenii.
Dacă unul nu captează, atunci celălalt ♦
Transportați-vă psihic în momentul în care toate mijloacele militare sunt pregătite, când s-au luat toate măsurile pentru efectuarea insurecției și se pune problema defilării într-o astfel de zi.
Întocmește prima declarație sau manifest al acestei răscoale în numele Directorului Rebel. Acest prim manifest nu trebuie semnat.
Ar trebui să fie scurt, îndrăzneț, de nerefuzat în ceea ce privește acuzațiile la adresa tiranilor; el trebuie să numească doar cele mai mari, cele mai crude și revoltătoare crime.
Ar trebui să ia forma unei hotărâri și să înceapă cu diverse „considerări”.
Prima „luare în considerare” ar trebui să fie dedicată rațiunii de decizie a Directorului Insurecționar de a lua inițiativa răscoalei;

motivele pot fi enunțate aproape în același mod ca în actul nostru fondator și în prima noastră instrucțiune către agenți.
Alte „luări în considerare” ar trebui să se ocupe de crimele tiraniei și ale bogaților, de opresiunea și sărăcia de care suferă oamenii.
Apoi sunt articole.
În primul rând, ei decid că se vor ridica imediat; decide - de ce; 93 constituţie şi prosperitate.
Apoi (cuvânt tăiat) decide (trei cuvinte tăiate) cum ar trebui oamenii să se miște simultan și în ce locuri ar trebui să meargă.
Că oamenii nu se vor odihni până nu-și vor învinge dușmanii și nu-și vor asigura prosperitatea.
Mâncarea pentru rebeli va fi livrată în locuri publice.
Că oamenii din mahalale și mansarde nu se vor întoarce acolo, că se vor lua măsuri imediate pentru a le asigura locuințe, mobilier și îmbrăcăminte.
Că recolta, precum și proviziile aflate în depozit, vor fi puse la dispoziția Republicii și vor fi distribuite gratuit în întregul popor, pentru ca Guvernul să plătească despăgubiri adecvate fermierilor.
* Pauza in text.
570
Că Direcția Insurecțională va rămâne neschimbată până la consolidarea acestei noi revoluții și până la asigurarea fericirii poporului. Ea (două cuvinte tăiate) provizoriu guvern general al Republicii. Și, având în vedere imposibilitatea formării imediate a adunărilor primare, care s-ar dovedi toate (un cuvânt tăiat) încă regaliste, convocarea lor este amânată pentru trei luni, timp în care opinia publică (un cuvânt tăiat) va fi înnobilată și apoi vor fi aleși reprezentanți ai poporului pentru a promulga Constituția din ’93 (cinci cuvinte tăiate), precum și legile organice pe care poporul și eliberatorii săi le vor adapta (două cuvinte tăiate).
Adăugați acest articol: proprietatea emigranților, contrarevoluționarilor, dușmanilor poporului va fi transferată soldaților, rudelor acestora, oamenilor.
[A URMĂTOAREA ZI DUPĂ VICTORIE]
Cei cărora li se adresează discursul pe care urmează să-l fac nu sunt atât oamenii care se numesc aici Convenția Națională; nu asa, repet, discursul meu se adreseaza lor, ca si oamenilor. Pentru prima dată, tribunul Franței are ocazia să vorbească printre cei pe care i-a ajutat să-i smulgă din ghearele tiranilor. El va fi ascultat cu toată atenția pe care o merită mijloacele pe care le va acorda, pentru a nu cădea din nou sub jugul tiraniei.
Cetăţeni! Această victorie va surprinde multe generații. A zguduit deja Europa. Ea va elibera întreaga lume! Trebuie să-ți pun o întrebare importantă: vrei să nu-i pierzi roadele?
Deci, trebuie să fii capabil să-l repari.
♦ ♦ ♦
Adunați convenția.
Adăugați câte un membru din fiecare departament.
Ordinul de a transfera imediat apărătorilor patriei un miliard de proprietăți naționale.
Creați o administrație pentru distribuirea acestor proprietăți.
Transferați proprietatea națională rămasă către popor.
Creați o administrație specială pentru asta.
Aranjați locuințe pentru săraci în casele contrarevoluționarilor; îndepărtați de acolo articolele de lux, bijuterii și argint.

Suspendați temporar toate legile și decretele guvernamentale emise după teribilele evenimente de la Thermidor.
Casează și anulează toate retragerile de pe listele de emigranți făcute din aceeași perioadă pentru a le supune revizuirii. Toți ticăloșii care se întorc pe teritoriul țării vor fi obligați să îl părăsească în termen de opt zile de la promulgarea prezentei legi.
571
Restaurați sala iacobinilor, puneți pe Fre-rop, Delclois, Tallien și pe toți cei care au contribuit la distrugerea ei la această lucrare.
Comisie care deschide pachete poștale.
Anunțați că comandanții forțelor armate vor fi trași la răspundere pentru sângele vărsat.
EGALITATE LIBERTATE
Fericire universală
ÎNFIINŢAREA DIRECŢIEI REBELII10
Democrații francezi, plini de tristețe, indignare profundă și indignare justificată față de sărăcia și opresiunea nemaiauzite, al căror spectacol este nefericita lor patrie;
pătruns de amintirea că atunci când constituția democratică care i-a fost dată a fost adoptată de popor, protecția ei a fost încredințată supravegherii tuturor virtuților;
Întrucât, prin urmare, numai cei mai virtuoși și mai curajoși oameni au inițiativa de a răzbuna poporul atunci când drepturile lor, așa cum sunt acum, sunt uzurpate, libertatea le este luată și însăși existența lor este pusă în pericol;
recunoscând că acuzația de lașitate adusă poporului este un reproș nedrept și că poporul a întârziat până acum înfăptuirea justiției doar din cauza lipsei unor lideri buni gata să stea în fruntea lor;
recunoscând că crimele puterii uzurpatoare dincolo de orice măsură au contribuit la maturizarea pregătirii pentru o explozie revoluționară în toate inimile într-o asemenea măsură încât, în interesul rodniciei sale, în interesul asigurării succesului ei, este probabil necesar să se modereze mai degrabă decât să intensifice impulsul oamenilor iubitori de libertate, - a acceptat următoarea soluție:
articolul 1
De acum înainte, ei sunt organizați într-un director insurecționar numit Directorul Secret al Mântuirii Publice. Ca membri ai acesteia, ei iau inițiativa tuturor mișcărilor care trebuie să conducă poporul la o nouă cucerire a suveranității lor.
Articolul 2
Directorul este format din patru membri.
Articolul 3
Directorul trebuie să fie secret; numele membrilor săi vor rămâne necunoscute chiar și agenților săi principali. Agenții de legătură vor exista pentru a menține comunicațiile între acești agenți principali și membrii Directorului.
572
Articolul 4
Directorul Secret al Mântuirii Publice își asumă marele număr de îndatoriri impuse de acest mare titlu.
Articolul 5
Instrucțiunile scrise care urmează să fie furnizate agenților șefi vor fi însoțite de un sigiliu de identificare, iar acest sigiliu va servi ca avertisment pentru aceștia împotriva oricăror surprize legate de instrucțiuni false; în ciuda absenței semnăturilor, va servi drept

garanție pentru autenticitatea actelor pe care le vor primi de la Directorul Secret.

COMENTARII

ÎN LUPTA ÎMPOTRIVA DIRECTORULUI

1 Numărul 36 al Tribunei poporului a fost publicat la 20-a Frimer IV al anului [1 decembrie 1795].

2 Gossuin Constant-Joseph-Étienne (1758-1827) - membru al Adunării Legislative, al Convenției și al Consiliului celor 500, membru al Corpului Legislativ sub Napoleon.

3 Prietenul legilor (Ami des lois), un ziar în general moderat democratic; publicat de un fost călugăr devenit iacobin în timpul revoluției, Nicolas Poultier; Dubois-Crans și Robert Lendet, fost membru al Comitetului pentru Siguranța Publică, au participat la publicarea acesteia.

4 The Friend of the People (Ami du peuple) este un ziar publicat de René-François Lebois (pentru detalii, vol. 3 din Works of Babeuf, p. 559, nota 5; vezi și: English Historical Review, 1972, v. LXXXVII).

5 În timpul șederii sale în închisoarea Arras, în primăvara și vara anului 1795, Babeuf a stabilit contact în dep. Pas de Calais cu democrații, în special cu susținătorii lui Le Bon (vezi volumul al 3-lea al Lucrărilor). La procesul Vendôme, printre acuzați, pe lângă Darte, s-au numărat și trei figuri ale dictaturii iacobine din dep. Pas de Calais - Cochet, Taffouro și Tulot, cu care Babeuf a corespondat încă din închisoarea Arras.

6 Jurnalul poporului liber din toate țările (Journal des hommes libres de tous les pays) este un ziar democratic publicat din noiembrie 1792 de René Vatar. Până în decembrie 1795, iacobinul, membru al Convenției, Charles Duval, a avut cel mai apropiat rol în editarea acesteia. Mai târziu P.-A. Antonell (vezi al 3-lea volum din Opere, p. 563, nota 7). M.-A. Julien și Mee de la Touche. În 1799, Vatar a cedat ziarul lui Fouche; în septembrie 1800 publicarea sa a încetat. Pentru atitudinea ziarului față de Babeuf, vezi: M. Fayn. Atitudinea Journal des hommes libres față de babouviști. – Revista Internațională de Istorie Socială, 1974, v. XIX, pct. 2.

7 Cormatup Pierre-Marie-Flicite (baronul de Dozot) - unul dintre regaliștii de seamă și liderii vendeanilor; a fost arestat la Director.
Mee de la Touche Jean-Claude-Hippolyte (1760-1837) - jurnalist și om politic, extrem de instabil (vezi volumul al 3-lea al Opere, p. 531, nota 5, și p. 567, nota 47). Babeuf era foarte neîncrezător în el.
Real Pierre-Francois (1757-1834) - avocat; procuror adjunct al comunei din Paris Chaumette în 1793; mai târziu susținător al Directorului, compilator al unui număr de documente ale acestuia și redactor al Ziarului Patrioților din 1789, care a fost aspru criticat de Babeuf; apărător al babouvistelor la procesul Vendôme; sub Napoleon, membru al Consiliului de Stat; politist.

8 Themistocles - om de stat atenian; învingătorul persilor în bătălia navală de la Salamina (480 î.Hr.).

9 Atitudinea negativă a lui Babeuf față de Lafayette a apărut încă din 1790 – vezi „Scrisoarea sa de la un deputat din Picardia” (vezi volumul I al Opere, pp. 118-122).

10 „Miri arpa ceață” așa îi numește în mod ironic Babeuf pe membrii Directoratului, Consiliului celor 500 și Consiliului Bătrânilor, ale căror salarii, din cauza creșterii inflației și a deprecierii banilor de hârtie, erau determinate în unități de cereale, indiferent de rata de atribuire.

La 11-4   Prairial din anul 4 (20-23 mai 1795) a avut loc ultima acţiune a suburbiilor pariziene, suprimată de Convenţia Thermidoriană.
15 Cassius Viscellinus - om politic roman (sec. V î.Hr.), susținător al reformelor agrare.
Brutus Marcus Junii - Republican roman care l-a asasinat pe Iulius Caesar.
11 Lustalo Elise (1762-1790) - un proeminent jurnalist democrat, redactor la ziarul „Paris Revolutions”, care a fost tratat foarte pozitiv de Babeuf (vezi volumul 2 de Lucrări).
Lepeletier de San Farzho Louis-Michel (1766-1793) - președinte al parlamentului parizian înainte de revoluție; membru al Adunării Legislative și al Convenției; autor al planului de educație publică a copiilor, foarte apreciat de Babesr; a fost asasinat de un monarhist în ianuarie 1793.
Saint-Just Louis-Antoine (1767-1794) - unul dintre liderii Comitetului de Siguranță Publică, executat după lovitura de stat din 9 Thermidor; Babeuf în 1795-Í796. a studiat cu atenţie discursurile sale din Convenţie.
Couton Georges-Auguste (1755-1794), unul dintre liderii Comitetului pentru Siguranța Publică, a executat împreună cu Robespierre.
Romm Charles Gilbert (1756-1795) - în anii revoluției, membru al Adunării Legislative și al Convenției; a sprijinit răscoala Prairial; la procesul celor șase „ultimii Montagnards” după anunțarea verdictului, el s-a sinucis împreună cu ceilalți condamnați. Interesant este că, trăind în 1779-1786. în Rusia, a fost tutorele contelui Stroganov.
Jean-Marie-Claude-Alexandre Goujon (1766-1795), membru al Convenției, Jacobin; condamnat la moarte după răscoala din Prairial, s-a sinucis împreună cu Romm și alții.Babeuf l-a tratat cu un respect deosebit (vezi R. Legrand. Babeuf et le conventionnel Goujon. Abbeville, 1975). În timpul Procesului lui Vendôme, inculpații părăseau adesea sala de judecată cântând Imnul prizonierilor („Chant des prisonniers”), scris de Goujon.
Soubrany de Mocholl Amable - Deputat al Adunării Legislative și al Convenției; unul dintre cei șase „ultimii Montagnards”.
14   12 Germinalul anului III (1 aprilie 1794) - performanţa suburbiilor pariziene, premergătoare Prairialului (vezi nota 11).
15   Cicero Mark Tullius (106-43 î.Hr.) - om politic roman, consul în 63 î.Hr. e. Babeuf și-a menționat în mod repetat numele în „Tribuna Poporului” și, deși a remarcat anumite aspecte pozitive în activitățile sale, l-a caracterizat negativ. Aproape niciodată nu a făcut acest lucru în urma lui Lucius Servius Catiline, împotriva căruia erau îndreptate celebrele discursuri ale lui Cicero.
18   Pompei Gnthy (106-48 î.Hr.) - la un moment dat un aliat al lui Iulius Caesar, care a făcut parte din triumvirat împreună cu el, apoi adversarul său, care a murit în 48 î.Hr. e.
17   Aubrey Francois (1747-1798) - militar; membru al Convenției și Consiliului celor 500, unul dintre liderii aripii sale drepte; după lovitura de stat din 18 frukti-dor a anului V (4 septembrie 1797) a fost exilat; murit în exil. Rover de Fontvielle Joseph-Stapislaus-Francois-Xavier-Alexis (1748-1798) - marchiz; membru al Adunării Legislative și al Convenției. În primii ani ai revoluției a fost apropiat de Marat, mai târziu unul dintre liderii reacției termidoriene. Babeuf i s-a opus în repetate rânduri. Unul dintre liderii aripii celei mai de dreapta a Consiliului celor 500 („Kliștii”

- după numele străzii în care s-au adunat adversarii de dreapta ai Directorului); supus exilului dupa lovitura de la 18 fructidor.- François-Antoine Boissy d'Angla (1756-1826), membru al Adunării Constituante și al Convenției; aparținea „mlaștinii”, dar îl susținea pe Robespierre; a devenit unul dintre liderii reacției termidoriene;
575
vorbitor şi autor principal al constituţiei anului III (1795). După lovitură de stat 18 fructidora a reușit să evite persecuția; Sub Napoleon, Contele Imperiului.

, și Lende Jean-Baptiste-Robert (1746-1825) - membru al Adunării Legislative și al Convenției; a fost membru al Comitetului de Siguranță Publică (vezi volumul III de Lucrări, p. 538, nota 68). Oponent al Directorului, R. Lende aparținea unui grup de iacobini, care a negociat acțiuni comune cu babouviștii în primăvara anului 1796. A fost implicat în procesul Vendôme, dar s-a ascuns de persecuție. În 1799, în ajunul loviturii de stat din 18 Brumaire, a fost ministru de finanțe.

12 „Negri ai insulelor noastre” – adică negrii din insula St. Domingo. Chiar înainte de revoluție, în corespondență cu Dubois de Fosse (vezi volumul I al Lucrărilor), Babeuf s-a pronunțat împotriva politicii coloniale. El și-a exprimat simpatia față de rebelii negri de pe Sf. Domingo în 1792 (vezi volumul al 2-lea din Lucrări).

20 Ziarul L'Orateur plébéien a fost editat de Marc-Antoine Julien. Planul pentru apariția ziarului a fost conceput de Julien împreună cu Babeuf în timpul șederii lor în toamna anului 1795 în închisoarea Plessis din Paris. Cu toate acestea, primele numere ale ziarului, publicate de Julien după eliberarea sa din închisoare, l-au dezamăgit pe Babeuf, iar acesta le-a criticat (vezi volumul al 3-lea din Lucrări). Articolele lui Antonell care au apărut în numerele ulterioare ale ziarului (vezi mai sus) au evocat o atitudine pozitivă din partea lui Babeuf.

21 În numărul al 9-lea al Oratorului plebeu a apărut un articol de P. Antonell „Un mot à l'occasion du N 35 du Tribun du peuple” („Câteva cuvinte despre nr. 35 „Tribuna poporului””), în care, de acord cu O serie de propuneri ale lui Babeuf, Antonell a dovedit însă impracticabilitatea transformării comuniste a societății. În numărul 37 al Tribunei Poporului, Babeuf a răspuns acestor obiecții.

și Beaumont de Reper Christophe (1703-1781), arhiepiscopul parizian care a criticat Emile lui Rousseau. Referirea lui Babeuf la răspunsul lui Rousseau la Beaumont dovedește încă o dată că nu era familiarizat cu lucrările lui Rousseau de la mâna a doua, așa cum credeau unii dintre biografii lui Babeuf.

23 Duval Charles (1750-1820) - Deputat al Adunării Legislative, al Convenției și al Consiliului din 500; iacobin și oponent al reacției termidoriene; la un moment dat a editat „Ziarul Oamenilor Liberi”.

Louvet de Couvre Jean-Baptiste (1760-1797) - jurnalist, membru al Convenției, Girondin (vezi p. 555. nota 131 la volumul III al Operelor); redactor al ziarului La Sentinelle (The Sentinel).

Real (vezi nota 7 de mai sus) după ce a 13-a Vendemière, împreună cu Meuse de la Touche, au publicat Gazette des Patriots 1789, care a susținut Directorul.

Freron Louis-Marie-Stanislas a fost aspru criticat de Babeuf (vezi volumul 3 din Opere). După al 13-lea Vendémière, Freron a luat o poziție mai stângă, a fost trimis în misiune în sudul Franței. Această evoluție temporară a lui Frron spre stânga nu a schimbat însă atitudinea critică a lui Babeuf față de el. Freron a devenit mai târziu bonapartist.

24 Bayle Moise-Antoine-Pierre-Jean (1760-1815) - Adjunct al Convenției, Jacobi
limba germana Autor al unui pamflet anti-Front Moyses Bayle au peuple souverain et à la Convention nationale (Moise Bayle către Poporul Suveran și Convenția Națională). Sub Napoleon a fost exilat. <
g Aceasta se referă la fiii ducelui Louis-Philippe-Joseph de Orleans „Philippe Egalite (Egalitate)", fost membru al Convenției și executați sub dictatura iacobină.
Tacitus Publius Cornelius a fost un renumit istoric roman.
Galhtti este un jurnalist francez; Babeuf își citează și ziarul în numărul 38 al Tribunei Poporului.
21 În Arhivele Nationale din Paris, în cazul lui Babeuf (W 564/37), există un document despre o tentativă de arestare a acestuia într-un vantos din anul 4 (25 februarie,
576
sfc
1796). Aici este descrisă și povestea unei încercări nereușite de a-l reține pe Babeuf în anul IV în legătură cu lansarea celui de-al 35-lea număr al Tribunei Poporului. Problema a ieșit la 9 martie (30 noiembrie 1795), iar deja Freemaire, ministrul Justiției a însărcinat judecătorului de pace de pe Champs-Elysées, unde locuia Babeuf, să caute și să rețină „autorul sau autorii" problema ziarului. Pe 13 Frimer, judecătorul de pace al secției a ordonat arestarea lui Babeuf și a lui Roche, care, după cum se spunea în ziar, acceptau un abonament la aceasta. Persecuția lui Babeuf sub Director a început, așadar, la o lună și jumătate de la eliberare.
Documentul care descrie încercarea de reținere a lui Babeuf arată că „rămâne neclar dacă Roche și Babeuf sunt aceeași persoană care se ascunde sub nume de familie diferite" (A. N., W. 564/37). Cel mai probabil, această presupunere este adevărată, iar numele Rocha i-a servit lui Babeuf doar ca acoperire. Începând cu numărul 37, ziarul anunță că abonamentul a fost acceptat de doamna Lenglet (soția lui Babeuf, care ulterior a fost persecutată din această cauză). Totuși, chiar și în ventoză, a fost dat un ordin de arestare a lui Babeuf și Roche.
29 Poncelin de la Roche-Tillac Jean-Charles (1746-1828) - înainte de revoluție, stareț; în anii revoluției – jurnalist; a publicat ziarul „Le courrier français", redenumit ulterior „Courrier républicain"; în timpul reacției termidoriene și al Directorului, a ocupat poziții de extremă dreaptă.
Jean-Thomas-Elizabeth Richet-Serisi (1764-1803), jurnalist reacţionar; unul dintre liderii revoltei contrarevoluționare din a 13-a Vendemière (vezi al 3-lea volum al Opere, p. 565, nota 10).
20 Cel de-al 37-lea număr din Tribuna poporului, apărut în al 30-lea Frimer al anului IV (20 decembrie 1795), este dedicat controversei cu P.-A. Aptopelem. Biograful lui Buonarroti și unul dintre cei mai proeminenți istorici ai babouvismului, Armapdo Saitta, a sugerat că, de fapt, Babeuf și Aptopelle erau la acea vreme pline de oameni cu gânduri asemănătoare și că discuția imaginară avea ca scop atragerea atenției asupra ideilor comuniste (vezi A. Saitta.Autour de la Conjuration de Babeuf, Discussion sur le communisme (1796), Annales Historiques de la Révolution française, 1960, nr.4, vezi și Babeuf (1760-1797), Buonarroti (1761-1837), Pour le deuxième Centenaire de leur naissance, Nancy, 1961). Considerăm că această afirmație este controversată. Scrisoarea lui Babeuf către Ezin, publicată în acest volum (care nu era încă cunoscută de A. Saitta când și-a publicat articolul), mărturisește

diferențele politice serioase dintre Babeuf și Aptopell. Comportamentul ulterior al lui Antonell, recunoașterea Restaurației, sugerează, de asemenea, că, deși Antonell era membru al Directorului Secret, nu era un comunist revoluționar consecvent.
Antonelle i-a răspuns lui Babeuf în numărul 144 al Ziarului Poporului Liber. Babeuf, la rândul său, i-a răspuns lui Uptonell, dar nu a avut timp să-și publice răspunsul. Manuscrisul acestui articol a fost confiscat în timpul arestării lui Babeuf și publicat în Copie des pièces saisies. Este tipărită în acest volum conform acestui text.
21 Această zicală este atribuită lui Tiberius Gracchus, iar Babeuf l-a sfătuit pe M.-A. Julien să-l aleagă ca epigraf pentru ziarul pe care l-a conceput.
Pe 125 Messidor III (23 iunie 1795), Boissy d'Angla a vorbit la Convenția Thermidoriană cu un raport în care a subliniat proiectul unei noi constituții elaborat de o comisie de 11 pentru a înlocui Constituția din 1793. Proiectul a fost aprobat în al 5-lea fructidor al anului III (22 august 1795).
83 Autorul pamfletului „Observations sur le droit de cite”, care critica constituirea anului III, a fost Antonelle.
84 Menționarea lui Ahile, Hector, Patroclu și a altor personaje din Iliada lui Homer mărturisește cunoștința lui Babeuf cu această operă.
3/2 37 Gracchus Babeuf, vol. IV 577
Denpem și își dovedește încă o dată o erudiție mai largă decât se credea în mod obișnuit.
35 Cetăţeană din Langlais, Marie-Anne-Victoire Langlais, soţia lui Babeuf, s-a angajat cu succes, în ciuda analfabetismului, în primirea abonamentelor şi distribuirea ziarului lui Babeuf, pentru care a fost arestată şi persecutată. Numele de familie Rocha după numărul 36 al ziarului nu mai este menționat într-un astfel de anunț.
86 Scrisoarea lui Babeuf către „Moniteur”, în legătură cu decizia Directorului privind reluarea procesului de pretins „fals” (vezi volumul 2 al Operei), a fost publicată în numărul 92 al ziarului. Directorul celui de-al 20-lea Frimer al anului IV (decembrie 1795) a adoptat o hotărâre în care se recunoaște că „tribunalul departamentului Aisne și-a depășit în mod clar competențele, eliberând temporar printr-un decret de la Messidor II al anului [18 iulie, 1794] C. Babeuf, condamnat pentru o crimă care prin însăși natura ei merită să fie pedepsită. Prin ordin al Directorului, ministrul Justiției - era la acea vreme Merlin de Douai (vezi volumul 3 de Lucrări, p. 530, nota 3) - urma să redeschidă în fața Curții de Casație chestiunea reluării * a procedura judiciară împotriva lui Babeuf (vezi. A. Debidour, Recueil des Actes du Directoire exécutif, L 1. Paris, 1910, p. 230).
87 Babeuf a dat un răspuns acuzaţiilor aduse lui în numărul 29* al Tribunului Poporului (vezi Opere, vol. 3, pp. 333-335).
88 În ședința de încheiere a Convenției din 4 Brumaire, anul 4 (26 octombrie 1795), a fost adoptată o lege privind amnistia generală a prizonierilor în cazurile legate de revoluție. Babeuf a fost eliberat la 26 Vendemière IV (18 octombrie 1795) chiar înainte de această amnistie.
88 La 23 august 1793, Tribunalul de la Amiens (Dep. Somme) l-a condamnat pe Babeuf în așa-zisul dosar de „fals” la 20 de ani de muncă silnică și a trimis la pilori șase ore. Deși în acest caz au fost implicate mai multe persoane *, ancheta în privința acestora a fost încheiată și s-a pronunțat o sentință extrem de severă doar asupra lui Ba-bef, întrucât a fost dictată de considerente pur politice (vezi volumul II Lucrări).

40 După hotărârea Convenției, cauza a fost transferată instanței de casare, care a adoptat la 21 Prairial al anului 2 o hotărâre de casare a sentinței și a transferat cauza pentru o nouă judecată secției penale. Aisne, unde Potofé, care a fost implicat ulterior în procesul Vendôme, a fost procuror sindic. În al 30-lea Messidor al anului II în Lana (centrul dep. Epa), Babeuf a fost eliberat. După decizia Directorului 20 Frimer IV, cazul Babeuf a fost trimis tribunalului dep. Oise, în Compiègne, care la 19 Ventose din anul 4 (9 martie 1796) a adoptat un decret privind arestarea lui Babeuf și plasarea lui în închisoarea din Beauvais. Însă, când această decizie a ajuns la Paris, Babeuf era deja arestat în cazul „conspirației Floreale”. Cazul Babeuf, transmis la Beauvais, a fost descoperit la începutul secolului XX. Gabriel Deutzll, autorul cărții Thermidor și directorul.

41 Chamboy de la Tour Jean-Marie (1750-1800) - membru al Convenției din dep. Gare, a fost exclus din Convenție după revolta din 31 mai-2 iunie; redusă de reacția termidoriană.
Cadrois Paul (1751-1813), membru al Convenției și Consiliului celor 500, unul dintre cei mai de dreapta termidorieni și organizatori ai terorii albe din sudul Franței, a fost expulzat după 18 Fructidor, ca unul dintre conducătorii Klpshiștilor, dar au dispărut.
Mariette Jean-Christophe (1760-1821) - Adjunct al Convenției din dep. Lower Seine, un termidorian proeminent, a contribuit la Teroare Albă.

42 Héron Louis-Julien-Simon (1762-1796)–avocat înainte de revoluție; era aproape de Robespierre în Arras; Iacobin; agent sef al Comitetului de Siguranta Publica; era ostil lui Amar și Badye. Potrivit lui Buonarroti, Eron, deja bolnav de moarte, a insistat să oprească în iarna anului 1795 toate încercările de a crea o nele.
578
organizaţie galanta împotriva Directorului împreună cu Amar şi Wadier. Mai târziu, după moartea lui Eron, aceste negocieri au fost continuate cu succes. Heron s-a bucurat de mare încredere în Babeuf, înainte de a fi trimis la închisoarea Arras, le-a predat lui Heron și Izoar manuscrisul celui de-al 33-lea număr al Tribunei Poporului spre publicare (vezi volumul 3 de Opere, p. 432).

43 Charette de la Coptri François-Athanas, unul dintre conducătorii Vendeanilor, a fost executat la Nantes la 29 martie 1796 (vezi volumul 3 de Opere, p. 555, nota 129).

44 Lebois a fost supus arestării și judecării prin decizia Directorului. Până atunci, Babeuf și-a schimbat atitudinea negativă față de Lebois, pe care o crease după o ședere comună în aceeași celulă din închisoarea Arras și ca urmare a comportamentului instabil al lui Lebois în primele săptămâni de existență a Directorului.

45 Societatea Prietenilor Republicii (Réunion des amis de la République), care s-a întrunit lângă clădirea Panteonului și de aceea a primit denumirea de „Panteon”, a început să se întrunească în ziua de 25 Brumaire al anului IV. La început au predominat elementele republicane moderate în această Societate, dar treptat reprezentanții direcției radical-democratice babouviste (conduși de Buonarroti și Darte – vezi articolul introductiv) s-au întărit și au predominat.

46 Charles Joseph Trouvet (1768-1860) - jurnalist asociat Directorului, la un moment dat redactor la Moniteur, care a vorbit în ziar împotriva lui Babeuf și a opiniilor sale.

47 Bopville Nicola (1760-1828) – fiul procurorului din Evreux; a fost traducător de literatură engleză și germană; a fost asociat cu francmasoneria; după A. Mathiez, el a fost puternic influențat de organizația masonică mai de stânga, „Illuminati” germani; autor al

cărții Les jésuites chassés de la maçonnerie et leur poignard brisé par les maçons, publicată în 1786, Iezuiții expulzați din masonerie și pumnalul spart de francmasoni. În 1789 era elector și făcea parte din prima municipalitate pariziană, unde se ocupa de hrană. În octombrie 1790, împreună cu abatele Claude Fochet, a fondat organizația „Cercul social” (Cercul social) și Confederația Generală a Prietenilor Adevărului. A publicat ziarul „ Gura de Fier” („La Bouche de fer”) în 1790-1791. A editat și a contribuit la o serie de alte ziare, inclusiv cele menționate de Babeuf - „Patriotul francez” („Le Patriote français”), „Analele Confederației Generale a Prietenilor Adevărului” („Les Annales de la Confédération universelle”). des Amis de la vérité"), " Monthly Chronicle " ("La chronique du mois et les cahiers patriotiques"), la care au participat Clavier, Condorcet, S. Mercier, Brpsso, Lantena, Collot d'Herbois, Bankal, Dusso și alții. În timpul crizei de la Vareppe din 1791, o mișcare republicană participantă. În 1792-1794. susținător al Girondinilor. Sub Napoleon, Bonville a fost persecutat. Judecând după materialele păstrate în CPA IML, Babeuf știa încă din 1790 despre existența Confederației Generale a Prietenilor Adevărului și a ziarului La Bouche de fer. În 1793, la sfatul lui S. Marechal, s-a îndreptat către Bonville cu o cerere de a-i asigura de lucru în tipografia Cercului Social (vezi volumul 2 de Lucrări, pp. 374-375). Cu toate acestea, după cum se poate vedea din descrierea care i-a fost dată în numărul 38 al Tribunei Poporului, Bopville nu a exercitat nicio influență ideologică asupra lui Babeuf. În 1789-1790. Bonville a publicat ziarele The Tribune of the People și The Old Tribune of the People. În 1796-1797. a publicat opt numere ale ziarului Le vieux trioun du Peuple et sa Bouche de fer, despre care Babeuf le menţionează.

48 Opimius Lucius - consul roman care a condus masacrul lui Gaius Gracchus în 121 î.Hr. e.

49 Despre Seguier, vezi al 3-lea volum de Opere, p. 533, cca. 21.

50 Cartouche este un faimos tâlhar francez. Loop Mandrep (1724-1755) - contrabandist, conducător al unui întreg detașament, executat în Balance. Vezi despre el: L. S. Gordon, The theme of the "nobil robber" Mand-

37

579

Rena în viața ideologică a Franței prerevoluționare. - În: Epoca Iluminismului. M., 1970.

BI Vorbim despre petiția clubului Pantheon, prin care se cere implementarea deciziei Convenției privind fondul funciar de 1 miliard de livre pentru recompensarea soldaților - participanți la război. Babeuf a amintit în mod repetat de această decizie a Convenției. Acceptarea unei astfel de petiții a mărturisit întărirea aripii stângi în clubul Pantheon.

52 În numărul următor, al 39-lea al Tribunei, Babeuf și-a schimbat poziția și a criticat aceste decizii ale Directorului.

53 „Scrisoare către plebeul Simon” din 25 Pivoz IV, era probabil adresată lui Simon Dupleix, fiul tâmplarului Maurice Dupley, care locuia cu Maximilian Robespierre. Abilitățile jurnalistice ale lui S. Dupleix sunt evidențiate de presupunerea lui Buonarroti că Dupley era redactorul ziarului babouvist Illuminator of the People. Scrisoarea este tipărită conform textului publicat în Copie des pièces saisies..., v. 1, p. 24-29.

54 Mercier Louis-Sebastian (1740-1814) este un scriitor foarte apreciat de Babeuf înainte de revoluție (vezi vol. 1 și 2 din Opere).

Membru al Convenției, unde i-a susținut pe girondini; a fost arestat și returnat la Convenție cu un grup de 73 de persoane; în acest moment, Babeuf își schimbase deja atitudinea față de Mercier (vezi și volumul al 3-lea al Lucrărilor, p. 553, nota 103).
55 Lacroix (Delacroix) Jacques-Vincent (1743-1832) - profesor de drept, în timpul mandatului lui Turgot a fost un oponent hotărât al reformelor sale (vezi E. Faure. La disgrâce du Turgol). În timpul Revoluției Franceze, el a luat o poziție reacționară (vezi volumul al 3-lea din Lucrări, p. 553, nota 110). Convenția Thermidoriană a fost judecată pentru pamfletul monarhist „Observatorul francez”, dar achitat. Membru al Consiliului de 500.
56 Poate că această caracterizare a lui Babeuf („un assez bon populacier”) se referă la M. A. Julien, care era redactorul ziarului „Courrier des armées”, apărut în Italia sub armata napoleonică. Ziarul a fost condus într-un spirit foarte democratic.
67 Conform tradiției romane, când regele etrusc Porsepa stătea lângă zidurile Romei (507 î.Hr.), bărbatul roman Mucius Scaevola a intrat în tabăra etruscă pentru a-l ucide pe regele etrusc. Fiind capturat, Scaevola a dat dovadă de un curaj excepțional și și-a pus mâna sub foc. Lovită de acest eroism, Porsena a ridicat asediul Romei.
58 Cenușa lui Marat a fost transferată în Panteon după 9 Thermidor (21 septembrie 1794). Cu toate acestea, sub presiunea lui Freron și a „tinereții sale de aur” la 8 februarie 1795, Convenția a decis „depantheonizarea” lui Marat.
59 Adresa societății Panteon în sprijinul constituției din 1795 și a Directorului a fost adoptată sub presiunea aripii drepte a societății din mijlocul berii. După cum relatează Buonarroti, acest apel către Director, „plin de lingușiri de bază... a fost puternic atacat. Acceptată, însă, de către majoritate, a stat la baza unei scinderi deschise între cei care l-au semnat și cei care au preferat posibilitatea unei noi persecuții decât perfidia lașă. Acest deznodământ zgomotos a scos la iveală toate sentimentele, iar puterea uzurpatoare i-a recunoscut cu certitudine pe acei cetățeni de a căror principii și fermitate trebuia să se teamă cel mai mult” (F. Buonarroti. Conspirație de dragul egalității, vol. 1. M., 1963). , p. 181).
60 Legea cu privire la un împrumut gratuit de la cei săraci în valoare de 600 mln. livres a fost adoptat la 19 Frimer, Anul IV (10 decembrie 1795). În plata acestui împrumut, au fost acceptate cesiuni la cota de 1% din valoarea nominală. După cum credea Babeuf, „împrumutul forțat” nu a atenuat situația financiară. Au fost colectate doar 12 milioane de specii. Încasările în assignate nu au avut nicio semnificație practică, având în vedere scăderea catastrofală a cursului lor de schimb.
61 Conform decretului Directorului 18 Frimer din anul 4, reprezentarea în teatre a imnului popular după 9 Thermidor „Trezirea poporului împotriva teroriştilor” („Réveil du peuple contre les terrò-
580
ristes") și a recomandat interpretarea de „imnuri patriotice”, în special Marsilieza. Pentru conflicte în legătură cu reprezentația „Trezirea poporului...” vezi volumul al 3-lea al Lucrărilor, p. 415, 560, 562 etc.
82 Legea din 3 Brumaire, anul 4, adoptată după rebeliunea contrarevoluționară din 13 Vendémière de către Convenția Thermidoriană cu puțin timp înainte de încheierea activității sale, a restabilit măsurile represive împotriva emigranților și rudelor acestora, cărora

li se interzisese să ocupe funcții publice și împotriva preoţilor care nu depuseseră jurământul din constituţie.
69 Legea 22 din Nivoz III a anului permitea locuitorilor din Alsacia, care au părăsit Franța cu armata austriacă de la Würmswer, să se întoarcă și să-și recapete posesiunile dacă s-au angajat anterior în muncă manuală. După cum a subliniat Babeuf în același timp (vezi volumul al 3-lea din Opere, pp. 339-343), această restricție a fost ușor de ocolit.
* * Rebel (vezi volumul 3 de Opere, p. 556, nota 141) a prezidat ceremonia primei pluvioze din anul IV (21 ianuarie 1796), dedicată aniversării execuției lui Ludovic al XVI-lea.
65 Autorul scrisorii publicate mai jos a fost Charles Germain (vezi Works, vol. 3, p. 560, nota 11).
La festivalul 1 pluvioză au participat 66 de membri ai clubului Pantheon, în frunte cu liderii aripii drepte a clubului; înhămați la carele de la Palatul Luxemburg (unde se afla Directoratul) și i-a însoțit până la Champ de Mars. Acest comportament al membrilor moderati ai clubului a stârnit indignarea lui Babeuf și a aripii de stânga a „pateoniștilor”.
87 Don P. K. F. (1761-1840) - înainte de revoluție, duhovnic; Adjunct al Convenției din dep. Pas de Calais; Termidorian; susținător al loviturii de stat napoleoniene din 18 Brumaire; a ocupat posturi proeminente guvernamentale sub Napoleon.
88 Feru - originar din Toulon; după spusele lui Buonarroti, după a 13-a Vendemière, a luat parte la primele întâlniri ale viitorilor babouviști.
69 Poate că acesta este Rousselin de Saint-Albain (1773-1847), membru al mișcării secționale pariziene și participant la evenimentele din 31 mai, prieten cu Danton, redactor al celei de-a doua părți a Feuille de salut public.
70 Treilhard Jean-Baptiste (1742-1810) - membru al Adunării Constituante și al Convenției; figura reacției termidoriene; membru al Consiliului din 500; sub Napoleon - cartier general; Contele Imperiului.
71 Jean-Baptiste Drouet (1763-1824) - fiul unui proprietar de poștă; în 1791, în timpul fuga regelui, l-a recunoscut pe Ludovic al XVI-lea și a tras un semnal de alarmă la stația poștală din Varennia (de unde și expresia - criza Varennes). Membru al Convenției (de la dep. Marne). Fiind unul dintre comisarii Convenției trimiși în armata lui Dumouriez, a fost extrădat către austrieci după trădarea lui Dumouriez și dus într-o cușcă de fier în cetatea Shpplberg. Schimbat cu fiica lui Ludovic al XVI-lea, după o închisoare de trei ani s-a întors în Franța; a fost membru al Consiliului din 500. A participat la mișcarea babouvista (acest volum conține scrisori de la Babeuf către el). A fost arestat, dar a scăpat cu ajutorul lui Barras. Sub Napoleon, a fost subprefect la Saint-Menego. Ascundere în timpul restaurării; a lucrat ca grădinar și a fost identificat abia după moartea sa.
72 Carnot Lazar-Nicola-Marguerite (1753-1823) - inginer militar inainte de revolutie, membru al Academiei Arras; deputat al Adunării Legislative și al Convenției; membru al Comitetului pentru Siguranța Publică sub Robespierre; era responsabil de chestiunile militare; Termidorian; membru al Directorului (1795-1797). A luat parte activ la suprimarea mișcării babouviste; trădătorul Grisel i-a înmânat personal denunţul lui Carnot. A fost supus arestării după 18 fructidor pentru legătura sa cu cercurile monarhice, dar a dispărut. Membru al tribunatului la Consulat; s-a pronunțat împotriva înființării

Imperiului. Timp de 100 de zile a fost ministru de interne. A murit în exil în Belgia.
78 Procedura împotriva lui Lebois a luat naștere în legătură cu publicarea unei scrisori a lui Babeuf în numărul 29 al ziarului său L'Ami du peuple, precum și din cauza unui articol al lui Lebois însuși „Parallèle du gouvernemet de Robespierre avec le gouvernement actuel” (vezi M. Dommanget, Sur Babeuf..., p. 276).
581
74 Dumolar Joseph-Vincent (1766-1819) - avocat înainte de revoluție; reprezentant al dep. Iser în Adunarea Legislativă; aparținea numărului monarhiștilor moderați; membru al Consiliului celor 500 și al Corpului Legislativ sub Napoleon.
75 În 1793, la sfatul lui Chaumette, Babeuf a trimis articolul său despre problema proprietății ziarului Friend of the Sansculottes, publicat atunci de Tallien și Duchausale, care avea atunci o tendință democratică radicală. Locul citat aici din numărul 71 al Prietenului Sansculottes a fost citat de Babeuf de mai multe ori, inclusiv în Manifestul plebeilor și în discursul său de apărare la Procesul Vendôme.
78 Prima notă de subsol la numărul 40 al Tribunei Poporului este dată de Babeuf fără referire în text.
77 „Sfânta Armată” - Babeuf se referă la cele trei batalioane de „Patrioți din 1789”, formate prin Convenția pentru a lupta împotriva revoltei contrarevoluționare a celei de-a 13-a Vendemière, formate în principal din foști „terorişti”, supuși dezarmării în condițiile legii. al 21-lea Germinal, abrogat în Vendemière.
78 Armonville Jean-Baptiste. - muncitor, pieptănător (vezi volumul 3 de Lucrări, p. 553, nota 111). Unul dintre puținii adjuncți ai muncitorilor din Convenție. A fost asociat cu mișcarea babouvista. Ulterior s-a retras din activitatea politică; a murit la nevoie.
79 Donu a propus un decret conform căruia adunările primare, convocate în fructidore-vandemière din anul III, urmau să se limiteze doar la alegerea de noi deputați în Consiliul celor 500 și în Consiliul Bătrânilor. Totuși, acele secții ale Parisului în care majoritatea a fost capturată de reacționari, în primul rând secția lui Lepelletier, au refuzat să respecte această decizie și și-au declarat sesiunile continue. Secția Lepelletier, care a devenit centrul luptei împotriva Convenției, a cerut o revoltă care a început în noaptea de 12/13 Vendemière (4-5 octombrie 1795).
80 Barras (vezi al 3-lea volum de Lucrări, p. 555, nota 126), văzând instabilitatea guvernului, a încercat la un moment dat să negocieze cu babouviștii, a avut întâlniri personale cu C. Germain (vezi P. Robiquet. Babeuf et Barras). .—La Revue de Paris, 1 martie 1896).
81 Cavaignac Jean-Baptiste (1762-1820) - Adjunct al Convenției din dep. Garona de Sus. Ambii fii ai săi au jucat un rol proeminent în istoria politică a Franței în secolul al XIX-lea: Godefroy Cavaignac (1801-1845) a fost unul dintre liderii societăților secrete republicane din anii '30; un alt fiu - Louis-Eugene (1802-1857) - general; a zdrobit revolta din iunie de la Paris în 1848
82 Vorbim despre Antoine Thibodeau (vezi volumul al 3-lea din Opere, p. 558, nota 156).
89 În timpul revoltei din a 13-a Vendémière, Babeuf se afla în închisoarea Plessis din Paris; din inițiativa sa, prizonierii republicani de la Plassey au cerut Convenției să le ofere posibilitatea de a lua parte la luptele pentru Republică; după care au dat obligația

de a se întoarce în închisoare (pentru mai multe detalii, vezi volumul al 3-lea din Lucrări, pp. 426-427).
84 Benezek (Bénézech) Pierre (1749-1802) - baron; a fost ministru de Interne sub Directorat; înlăturat în ajunul zilei de 18 fructidor pentru apropierea de monarhiști. A fost un participant activ la persecuția babouviștilor și unul dintre organizatorii procesului Vendôme.
Baronesa Belle (Boell) este soția lui Benezek.
Barras și Freron au fost în misiunea Convenției în sudul Franței, la Marsilia și Toulon; s-au pătat cu stricăciune și nelegiuire; au fost rechemați la Paris în cadrul Comitetului Robespierre de siguranță publică. De teamă de persecuție, ei s-au alăturat conspirației Thermidoriane.
87 Vorbim despre un proiect de lege în temeiul căruia copiii emigranților erau lipsiți de dreptul de a moșteni terenurile părinților. Consiliul Bătrânilor a respins acest proiect.
S g
582
La 2-3 septembrie 1792 („Zilele septembrie”), în timpul înaintării trupelor austro-prusace spre Paris, a apărut teama că contrarevoluționarii, care fuseseră ținuți în închisorile pariziene după răsturnarea monarhiei în august. 10, pregăteau o acțiune. Masele de oameni au pătruns în închisori și au efectuat imediat un proces. Numărul victimelor execuțiilor din septembrie, conform calculelor celui mai autoritar cercetător - Pierre Caron, a fost de 100-1600 de persoane. Babeuf se referă la procesul din 1796 al participanților la întâlnirile din septembrie („les septembriseurs”). Totuși, din 39 persecutați, 36 au fost găsiți nevinovați din lipsă de dovezi suficiente (vezi A. Soboiil. Les massacres de septembre.—B kh.: J. Jaurès. Histoire socialiste de la révolution française, v. 3. Paris. , 1970, p. 607).
89 10 august 1792 - răsturnarea monarhiei, 21 ianuarie 1793 - executarea lui Ludovic al XVI-lea; 5-6 octombrie 1789 - prestația maselor, în urma căreia regele a părăsit Versailles și s-a mutat la Paris; 14 iulie 1789 - năvălirea Bastiliei.
90 Babeuf i-a trimis lui Drouet o schiță a unui discurs invitându-l să se adreseze Consiliului din 500 (vezi scrisoarea lui Babeuf către Drouet din 17 Germinal IV (7 aprilie 1796), publicată în acest volum).
91 Cartea lui Mably „De la législation ou Principes des Lois” a fost familiarizată aparent de Babeuf înainte de revoluție. Se poate presupune că din această carte a împrumutat formularea „egalității perfecte” (égalité parfaite) ca scop la care a aspirat. Referiri la Mably se găsesc în manuscrisele lui Babeuf din 1789-1791, stocate în CPA al NML (vezi f. 223, dosarele 93 și 153), precum și în discursul defensiv de la procesul Vendôme (vezi acest volum).
92 În iarna și primăvara anului 1795/96, Babeuf a recitit discursurile lui Saint-Just și a făcut o serie de extrase din acestea, care i-au fost confiscate în timpul arestării sale și publicate în Copie des pièces saisies.
93 Tulot Eustache-Louis-Joseph (n. 1773) se pregătea să devină preot înainte de revoluție; în anii revoluţiei — un farmacist. Figură activă în mișcarea democratică din Saint-Omer (dep. Pas-de-Calais); a sprijinit comisarul Convenției Lebon; a corespuns cu Robespierre. A fost persecutat în timpul reacției termidoriene și a fost asociat cu Ba-beuf în timpul întreruperii sale în închisoarea Arras. El a menținut

aceste legături chiar și după ce s-a mutat la Paris. El a fost adus ca acuzat în procesul Vendôme, dar a fost achitat.

94 Villepe d'Aubigny Jean-Louis-Marie (1754-1804) - membru al clubului Cordeliers din Paris; Adjunct al secretarului de război Bouchotte

95 Babeuf a apreciat foarte mult rolul lui Danton în 1790 și i s-a adresat chiar printr-o scrisoare, îndemnându-l să iasă în apărarea districtelor pariziene (vezi volumul 2 al Lucrărilor). Ulterior, el a menționat o singură dată numele lui Danton în 1793. În numărul 40 al Tribunei Poporului, Babeuf îl caracterizează puternic negativ.

96 Legendre Louis (1752-1797) - înainte de revoluție, măcelar; în primii ani ai revoluției, membru marcant al clubului Cordeliers, membru al Convenției; PRIETEN apropiat al lui Danton; unul dintre liderii reacției termidoriene; membru al Consiliului Bătrânilor.

57 Potrivit lui M. Dommange, autorul articolului „Opinion d'un homme, sur l'étrange procès intente au Tribun du Peuple et à quelques autres écrivains démocrates” a fost Sylvain Marechal.

98 Apropo de procesele împotriva jurnaliştilor democraţi, S. Maréchal a avut în vedere persecuţia iniţiată la cererea ministrului justiţiei în a 13-a pluvioză din anul IV (2 februarie 1796) împotriva lui Babeuf pentru numărul 39 al Tribunului Oameni și împotriva lui Lebois.

99 Hérault de Sechelles a jucat un rol major în finalizarea Constituției din 1793 (vezi Opere, vol. 3, p. 546, nota 34).

100 Despre acest proiect al Declarației Drepturilor Omului, prezentat de Robespierre în Clubul Iacobin la 21 aprilie 1793, Babeuf în același timp, în primăvara lui 1793,

583

a răspuns foarte aprobator într-o scrisoare către Chaumette și în manuscrisul Legislației Sans-culottes (vezi volumul 2 de Opere).

101 James Weldon este un lider al mișcării revoluționare engleze. Soldat al celui de-al 7-lea dragoni irlandezi; în 1795 a fost dat în judecată; executat la Dublin în ianuarie 1796. Babeuf putea obţine informaţii despre el din presa periodică. Babeuf cunoștea figura proeminentă din mișcarea revoluționară engleză, Mary Wollstonecraft, soția lui W. Godwin, care, potrivit poetului englez Robert Southey, credea că „Babeuf era cea mai remarcabilă persoană pe care a cunoscut-o vreodată” (K. S. Rukshina. Mary Wollstonecraft despre revoluția franceză, Anuarul francez, 1968, Moscova, 1970, p.

102 Buonarroti (Conspirație pentru egalitate, ed. a II-a M., 1963, p. 180) scrie că soția lui Babeuf a fost arestată „la începutul vaptozei”. Acest mesaj este inexact: datele date de Babeuf sunt pe deplin confirmate de documente de arhivă. După o a doua încercare de arestare a lui Babeuf eșuată în iarna anului 1795/96, soția sa a fost chemată la magistratul secției Champs-Elysées, care, după interogatoriu, a dispus pe 17 pluvios (6 februarie 1796) să-l aresteze pe „Vpk. -toir Lenglet, soția lui Gracchus, sau Camilla, Babeuf, socrul de treizeci de ani... ca vinovat de complicitate la o conspirație împotriva guvernului. Soția lui Babeuf, după cum relatează el în numărul 40 al Tribunei Poporului, a fost escortată la închisoarea Petite Force (AN, W 564/37). După cum se spune în document, „Lenglet, sau soția lui Babeuf, nu poate citi, își semnează cu greu numele, nu are cunoștințe de pi în literatură. nu în politică”. Victoire Lenglet s-a purtat sub interogatoriu cu mult curaj și demnitate, afirmând că „nu s-a gândit niciodată” că ziarul la care acceptă abonament „ar putea conține principii rele, deoarece, după cum a observat ea, patrioți onești s-au abonat la el” și, în plus, ea

cunoștea bine „virtuțile soțului ei, care însă nu a inițiat-o niciodată în treburile lui” (A. N. Ibid.). Până la urmă, mandatul de arestare a fost menținut doar în legătură cu Babeuf; soția sa, după o arestare de două zile, a fost eliberată. Un nou ordin de arestare a lui Babeuf a fost emis la 6 Ventose IV (25 februarie 1796).
d0E În acel moment, oamenii cu gânduri asemănătoare lui Babeuf erau deja majoritari în clubul Pantheon. Pe 6 vantoza, la o sedinta prezidata de Buonarroti, Darte a citit fragmente din numarul 40 al Tribunei Poporului.
604 Joseph Bodson (vezi al 3-lea volum din Works, pp. 534-535, nota 38) a fost implicat în procesul Vendôme, dar a scăpat de arest. Scrisoarea publicată a fost ridicată în timpul unei percheziții la Babeuf pe 21 floreal. Publicată conform textului „Copie des pièces saisies...”, v. 2, p. 52-55. Scrisoarea este de mare interes pentru clarificarea atitudinii lui Babeuf față de dictatura revoluționară, față de Robespierre și hebertiști, deoarece în toate lucrările și scrisorile sale, Babeuf îl critică o singură dată în trecere pe „Părintele Duchenne” pentru evaluarea lui Iisus Hristos ca „sans-culotte”. ". .
405 Bodson i-a răspuns lui Babeuf cu 12 vantoze (vezi Copie des pièces saisies, v. II, pp. 55-57). În scrisoarea sa, Bodson nu a fost de acord cu Babeuf cu privire la problema lui Robespierre și a Hébertiștilor. Babeuf i-a răspuns în aceeași zi (vezi „Copie...”, v. II). ,
106 Primul număr al L'Eclaireur du Peuple, ou le défenseur de 24 millions d'opprimés. Par S. Lalande, Soldat de la Patrie" a iesit la 12 vantoza IV (3 martie 1796), iar ultimul, al saptelea a murit - 8 floreal (28 aprilie 1796), cu 13 zile inainte de arestarea lui Babeuf. Colecția „L’Eclaireur du Peuple” a fost retipărită în 1966 în seria „Editions d’Histoire” ocíale. Réimpression de textes rares” dintr-un exemplar păstrat la Biblioteca Națională din Paris. Deși ziarul a fost publicat pe numele „soldatului Sebastian Lalande”, totuși, judecând după manuscrisele unor numere supraviețuitoare, în tot conținutul, stilul și vocabularul, nu poate exista nicio îndoială că principalul autor al „Iluminatorului " a fost
584
Babeuf. Publicarea sub un nume fals i-a oferit lui Babeuf ocazia de a vorbi pozitiv despre Tribuna Poporului. Buonarroti, însă, l-a creditat pe Simon Dupleix drept editor al revistei L'Eclaireur.
107 Sidney Algernon (1622–1683), avocat; participant la Revoluția engleză; din 1645 - membru al Parlamentului Lung; a aprobat execuția lui Carol I; adversarul lui Cromwell; în timpul Restauraţiei, a emigrat mai întâi; în 1677 s-a întors în Anglia, în 1683 a încercat să revigoreze mișcarea republicană; a fost arestat, judecat pentru „înaltă trădare” și executat. Numele de Sydney după martiriul său a fost folosit printre republicanii din secolele XVII-XVIII. mare popularitate. Babeuf și-a menționat în mod repetat numele, în special în 1795, într-o scrisoare către Thibodeau din închisoarea Arras (vezi Lucrări, volumul 3).
108 La Paris, în 1789, erau staționate șase batalioane ale Gărzii Franceze. Pe 24 iunie, încălcând ordinele comandamentului, soldații au părăsit cazarma și s-au îndreptat spre Palais Royal, care era atunci centrul agitației politice, unde s-au fraternizat cu poporul revoluționar. Mai mulți soldați au fost arestați, dar gloata i-a eliberat. Soldații Gărzii Franceze au continuat să participe la evenimente revoluționare, în special la asaltarea Bastiliei. Unul dintre liderii soldaților a fost sergentul Lazar Gosh, mai târziu unul dintre cei mai proeminenți generali revoluționari.

109 După ce aripa stângă s-a întărit în clubul Pantheon, a fost adoptat un protest împotriva arestării soției lui Babeuf, s-a citit numărul 40 al Tribunei Poporului în 6 vantoza și s-a aprobat un recurs la Direcția privind remunerarea soldaților din fondul proprietății naționale, Directoratul Vantozei a VII-a a adoptat o rezoluție privind închiderea acesteia. Această decizie a fost dusă la 9 vantoza personal de Napoleon Bonaparte, care, după înăbușirea rebeliunii din 13 Vendemière, a fost numit comandant al armatei interne (adică garnizoana din Paris).
110 Comisia pusă deoparte de Convenţia Thermidoriană pentru revizuirea Constituţiei din 1793 era formată din I oameni.
111 Mail Jean-Baptiste (1754-1834) - înainte de revoluție, avocat la Toulouse; Procurorul General al Directorului dep. Garona de Sus; membru al Adunării Legislative și al Convenției. Babeuf i-a trimis în 1792, ca unul dintre liderii comitetului feudal, planurile sale pentru lichidarea drepturilor feudale fără răscumpărare și a primit aprobarea de la Mail (vezi Works, vol. 2, p. 480). Termidorian.
112 La 5 Germinal III, cu o săptămână înainte de răscoala Germinal, Convenția Thermidoriană a aprobat un decret prin care se garantează inviolabilitatea Constituției din 1793, la 5 lui Messidor din același an (vezi nota 32 de mai sus), după suprimarea Germinalul şi în Convenţie cu un raport în care, din partea comisiei din 11, s-au conturat bazele noii constituţii din anul trei (1795).
113 Singurul deputat care s-a opus acestor rezoluții, era Drouet. '
114 Brissot Jean-Pierre (1754-1793) - înainte de revoluție, jurnalist avansat, destul de apropiat de Marat; membru al Adunării Legislative; primele sale discursuri în Adunare au primit aprobarea lui Babeuf (vezi volumul 2 al Lucrărilor); membru al Convenției; unul dintre conducătorii girondinilor; a fost executat la 31 octombrie 1793.
1.5 Bătălia de la Valmy din 20 septembrie 1793 a oprit înaintarea prusacilor către Paris. Lângă Jemappes (6 noiembrie 1792), armata franceză sub comanda lui Dumouriez a învins trupele austriece. În bătălia de la Fleurus (26 iunie 1794), căreia Engels i-a acordat o importanță decisivă în cursul războaielor revoluționare din 1792-1794, victoria franceză a dus la reocuparea Belgiei.
116 Lebas Philippe-Francois-Joseph (1764-1794) - înainte de revoluție, avocat la Saint-Paul, administrator al acestui district în 1791; Adjunct al Convenției din dep. Pas de Calais; era în misiune cu armatele; cel mai apropiat asociat al lui Robespierre; la şedinţa din 9 Thermidor a cerut ca

a fost arestat împreună cu Robespierre; s-a sinucis în seara zilei de 9 Thermidor.
1.7 Numărul al 4-lea al Iluminatorului poporului nu este datat; op a iesit in prima jumatate a germinalului.
1.8 Deja în închisoarea Arras în 1795, Babeuf i-a dat lui Gonor o caracterizare puternic negativă, deși el și-a recunoscut binecunoscutele merite revoluționare. În 1796, Babeuf îl considera pe Gonor un informator și un provocator.
1.9 Revol a fost aproape de mișcarea babouvista; a fost planificat în caz de succes al răscoalei de către șeful Comisiei de Justiție; Părintele J. Michelet i-a fost asociat, judecând după memoriile acestui istoric. Şal Pierre-Jacques-Michel (1753-1826) - înainte de revoluţie, duhovnic; membru al Convenției; oponent al reacției termidoriene; jurnalist democrat; a fost persecutat.

120 Sartin Antoine-Raymond-Jean-Gabriel (1729-1801) - Conte; pe parcursul
20 de ani a fost șeful poliției din Paris sub Ludovic al XV-lea; în 1774-1780 a fost ministru naval; înlăturat la cererea lui Necker din cauza delapidarii. Babeuf îl numește pe Sartine din Douai pe Merlin din Douai, care a fost la un moment dat ministru al poliției.
121 Potrivit lui Buonarroti, proclamația „Soldat, stop and read" („Soldat, arrête et lis") a fost compusă de Félix Lepelletier la scurt timp după dizolvarea Clubului Pantheon.
122 Solignac - comandant al uneia dintre diviziile armatei interne; susținător al Directorului.
118 O scrisoare către editorul Gazette des Free People a fost găsită în posesia lui Babeuf în timpul unei percheziții în 21 de floreales și publicată în Copie des pièces saisies..., v. 2, p. 36-40. O tipărim conform acestui text. În „Ziarul Poporului Liber" au colaborat la un moment dat, cu excepția lui Anto-nell și F. Lepeletier, PT. Duval și Mee de la Touche; poate că tocmai la aceasta din urmă se referă Babeuf.
124 În numărul 144 al „Ziarului Poporului Liber" a fost tipărită răspunsul lui Anto-nelle la obiecțiile lui Babeuf față de el în numărul 37 al „Tribunei Poporului" (vezi mai sus). Manuscrisul răspunsului lui Babeuf a fost ridicat și în timpul percheziției.
21 floreales și publicat în Copie des pièces saisies..., v. 2, p. 9-23. Publicat conform acestui text. Afirmația lui Babeuf că nu-l cunoaște personal pe Antonelli este cel mai probabil un dispozitiv literar.
128 După cum sa menționat deja (vezi volumul 3 de Opere, p. 570), paternitatea „Codul naturii" de Morelli Babeuf i-a fost atribuită atunci lui Diderot.
MĂSCAT PENTRU EGALITATE
1 Lucius Junius Brutus, Cassius Viscellinus, Trentilius Arsa, Sicius Dentatus, Gaius Canulei, Gaius Licinius Stolon, Tiberius și Gaius Gracchi sunt tribuni romani. Babeuf a scris mai în detaliu despre ei și despre reformele agrare pe care le-au apărat în numărul 35 al Tribunei Poporului (vezi volumul al III-lea al Lucrărilor).
2 Pichegru Jean-Charles (1761-1804) - militar; a predat la Școala Brienne când Napoleon a studiat acolo; căpitan - în martie 1793; din august 1793 - general, a condus operațiunile militare care au dus la ocuparea Olandei; în Prairial din anul III la Paris a comandat înăbușirea unei revolte populare; a intrat ulterior în tratative cu monarhiștii; în 1797 a fost președinte al Consiliului din 500; supus arestării pe 18 fructidor, dar a scăpat și a emigrat; în 1804 s-a întors ilegal în Franţa; a fost arestat și s-a sinucis în închisoare.
8 Aceasta este prima critică a lui Babeuf la adresa lui Napoleon. Babeuf a făcut o altă remarcă în numărul 43 al Tribunei.
4 Bertrand-Etienne-Marie-Achille Duvipyot (1770-1827) - general francez, a fost la un moment dat șeful statului major.
5 Jourdan Jean-Baptiste (1762-1833) - soldat înainte de revoluție; în 1789 - căpitan; în 1793 - general, comandat de armate; câștigător la
586
Fleurus; s-a bucurat de reputația de general democrat, după cum se vede din aprecierea pe care i-a dat-o Babeuf; în 1799 - un membru al Consiliului celor 500, a făcut celebrul toast „la pică". Din 1803 a fost mareșal, deși a fost constant în opoziție cu Napoleon.
6 Pauza de mai bine de o lună în publicarea Tribunei poporului (de la 5 vantoise, când a apărut numărul 40, la 10 germinal) se explică probabil prin intensificarea activității conspirative a lui Babeuf. În

acest timp, a lansat mai multe numere din „Iluminatorul poporului”. În a 6-a Ventoză din al patrulea an (25 februarie 1796), a fost emis un nou ordin de arestare a lui Babeuf.

7 Autorul „Un nou cântec pentru suburbii” a fost Sylvain Marechal (vezi S. Bernstein. Folclor babouvist. - „Anuarul francez. 1972”. M., 1973, p. 276 și 281). „Cântecul Nou” a fost postat sub formă de pliant pe străzile Parisului și a atras o atenție largă. După cum a raportat un raport al poliției, „În faubourg Antoine, în secțiunea Kenz- Ven, oamenii s-au adunat în jurul unui afiș care conținea un cântec care începea cu cuvintele „Mourant de faim...”, etc. Justiția de pace a mers acolo, iar mulțimea s-a împrăștiat.. .”. În martie 1796, autoritățile pariziene au interzis populației să se adune în fața pliantelor lipite cu „Noul Cântec” (vezi L. Aulard. Paris pendant la réaction thermidorienne et sous le Directoire. Paris, 1898, v. III, p. 71). - 72).

8 La acea vreme, frații lui Ludovic al XVI-lea, care pretindeau tronul regal, se aflau la Verona (Italia). Palatul Luxemburg a fost sediul Directorului.

8 O copie a scrisorii lui Babeuf către Drouet a fost confiscată la arestare și publicată în Copie des pièces saisies, v. 2, p. 206-207. Publicat conform acestui text. Scrisoarea atestă că de către Germinal se stabilise deja o legătură puternică între Babeuf și Drouet.

10 Francois Lamarck (1753-1839) - avocat înainte de revoluție; reprezentant al departamentului Dordogne în Adunarea Legislativă și Convenție; a fost printre comisarii trimiși de Convenție să negocieze cu Dumouriez, care l-a trădat austriecilor; după ce s-a întors din captivitate în decembrie 1795, a fost deputat al Consiliului din 500.

11 Conținutul celui de-al 42-lea număr al Tribunei Poporului este dictat de dorința de a preveni o răscoală prematură împotriva Directorului.

12 Inard Henri-Maximin (1751-1825) - antreprenor înainte de revoluție; membru al Adunării Legislative și al Convenției; în Adunarea Legislativă, a ocupat mai întâi o funcţie de stânga, aprobată de Marat; în Convenție - unul dintre liderii girondinilor, a amenințat că „pe malul Senei vor căuta un loc unde ar exista Paris”, a fost expulzat și întors la Convenție în timpul reacției termidoriene, membru al Consiliului de 500; baron sub Imperiul Napoleonic.

13 Al 6-lea număr al Iluminatorului Poporului, la fel ca numărul 42 al Tribunei Poporului, este îndreptat împotriva posibilității unei revolte premature provocate.

14 Cursul de schimb al assignaturilor a scăzut catastrofal din cauza emisiunii crescute a acestora. În octombrie 1795, numărul assignatelor emise era de aproximativ 25 de miliarde, iar în februarie 1796 a crescut la 39 de miliarde (vezi A. Soboul. Le Directoire et le consulat. Paris, 1967).

15 Legea propusă de Mail a fost aprobată la 27-28 Germinal IV (17-18 aprilie 1796). Potrivit acestei legi, pedeapsa cu moartea era introdusă pentru oricine „a cerut distrugerea reprezentanței naționale sau a Directorului, la uciderea tuturor membrilor săi, la restaurarea monarhiei sau a Constituției din 1793 sau 1791, sau pentru legea agrară” prin discursuri orale sau lucrări tipărite, distribuite sau lipite. .

La 1630 Pluviosis IV (19 februarie 1796), emisiunea assignaților a fost întreruptă. La 28 vantoza (19 martie 1796) au fost retrase din circulatie assignate si a fost introdusa o noua unitate monetara - mandatele teritoriale; bancnotele au fost schimbate la cursul de 1

mandat pentru 30 de bancnote. Mandatele, la rândul lor, au fost rapid devalorizate și desființate 16 pluvioze
38
587
Anul V (4 februarie 1797), când s-a lichidat banii de hârtie și s-a repus în circulație numai specia.
17 Printr-o lege adoptată în octombrie 1789, autorităților li s-a dat dreptul, după ce steagul roșu a fost agățat ca semnal pentru dizolvarea tuturor adunărilor populare, să tragă fără avertisment în cazul în care adunările nu se împrăștiau. Această lege a fost aplicată la 17 iulie 1791, împotriva unei demonstrații republicane care se adunase pe Champ de Mars în momentul crizei legate de fuga lui Ludovic al XVI-lea. Marchizul Lafayette (1757-1834) la acea vreme era comandantul Gărzii Naționale din Paris, care a efectuat această execuție, iar Jean-Sylvain Bailly (1736-1793) era primarul Parisului.
18 A doua scrisoare a lui Babeuf către Drouet din 1 Floreal, anul IV (21 aprilie 1796) este tipărită și după textul publicat în „Copie des pièces saisies” (t. 1, p. 156). Tonul iritat al scrisorii se datorează evident faptului că Drouet nu a folosit textul discursului trimis de Baoe-ph pentru a fi rostit în Consiliul din 500 și nu a justificat speranțele puse în el de Babeuf. Cu toate acestea, legăturile lui Drouet cu mișcarea babouvista s-au întărit pe tot parcursul Florealului.
19 Numărul 43 al „Tribunei poporului” este ultimul număr al ziarului apărut, din 5 Floreal al anului IV (24 aprilie 1796). Babeuf a fost arestat 16 zile mai târziu.
20 La 25 Germinal (14 aprilie), Directoratul, aparent deja în posesia unor informații despre mișcarea babouvista, a publicat un apel împotriva celor care urmau să „pună în aplicare crudul cod al 93”, „pune în aplicare așa-numita împărțire egală a toate proprietățile, inclusiv cele mai modeste ferme (les plus simples) și cele mai mici magazine.
21 Freron a încercat să se căsătorească cu sora lui Napoleon, Pauline, dar nu a reușit; mai târziu, când Napoleon devenise deja primul consul, Freron a fost trimis în 1802 într-o expediție pe insula San Domingo și a murit de febră tropicală șase luni mai târziu.
22 Ultimul număr, al 7-lea, al Iluminatorului poporului a apărut pe 8 Floreal din anul 4 (28 aprilie 1796).
23 Prima alcătuire a Directorului (1795-1797) a inclus Rebel, Carnot, Barras, Larveweyer-Lpo și Lturier.
Larevviere-L'po Louis-Marie (1753-1824) - avocat al parlamentului parizian înainte de revoluție; membru al Adunării Constituante și Convenției din dep. Maine-et-Loire, Girondin. A fost membru al Directorului până la începutul anului 1799.
L'tourneur Charles-Louis-Francois (1751-1817) - inginer militar înainte de revoluție; membru al Adunării Legislative și al Convenției din dep. Manche; a făcut parte din Director până în 1797; singurul dintre membrii săi care a ocupat funcții publice sub Napoleon.
24 Membrii Directorului nu aveau dreptul să se prezinte personal la ședința consiliilor; nu puteau decât să le trimită mesajele lor.
28 Merlin (din Thionville) a fost comisarul Convenției pentru trupele franceze care apărau cetatea Mainz și capitulau după o apărare curajoasă în condiții onorabile. În această parte, acuzațiile lui Babeuf la adresa lui Merlin sunt nedrepte.
20 Dumont André (1765-1836) - Feudist înainte de revoluție; membru al Conventiei din dep. Somma, a ocupat inițial pozițiile din stânga; apoi

unul dintre cei mai zeloși conducători ai reacției termidoriene. Sub Napoleon, a fost subprefect. Era în termeni ostili cu Babeuf (vezi volumul al 2-lea din Opere; vezi și R. Legrand. Babeuf și Andre Dumont Abbeville, 1968). '

27 Mai jos sunt publicate 16 apeluri ale „Directorului Secret al Mântuirii Publice” către 12 agenți ai cartierelor pariziene. Potrivit lui Babeuf, toate contestațiile (cu excepția primei, neincluse în volum) au fost scrise de el. Publicat conform textului „Copie des pièces saisies”. „Directorul Secret”, potrivit lui Buonarroti, a fost creat la Germinal 10, Anul IV (30 martie 1796). Compoziția a inclus mai întâi Babeuf, Felix

Lepeletier (1767-1837), Sylvain Maréchal (1750-1803) și Uptonville (1747-1817). Foarte curând, au fost prezentați și Philippe Michel Buonarroti (1761-1837), care a jucat un rol major în mișcare, Augustin Alexandre Darte (1765-1797), care a fost ulterior executat împreună cu Babeuf, și Robert-Francois Debon (născut în 1755). în compoziția sa... Biografia lui Debon este cea mai puțin cunoscută (vezi A. R. Ioannisyan. Robert-Francois Debon. - „Istoria nouă și contemporană*, 1970, nr. 4). Câțiva ani (1779-1787) Debon a trăit în Anglia, unde a predat limba franceză; a fost mai târziu pe insula St. Domingo și în Statele Unite. În anii revoluției s-a întors în Franța; după 9 Thermidor a fost arestat; în închisoare, Plessy i-a cunoscut pe Babeuf și Buonarroti și, după eliberare, s-a alăturat mișcării egalilor. Organizația ilegală babouvista din Paris a fost împărțită în 12 districte. Agentul sectorului 1 a fost Nicola Morel - avocat, secretar al Comitetului de Siguranță Publică, s-a întâlnit cu Babeuf și Germain în închisoarea Plessey, ulterior Babeuf l-a suspectat de trădare; Bodman era agentul raionului II (Buonarroti i-a păstrat o parte din arhiva); agentul celui de-al treilea district a fost Claude Menessier, o figură marcantă a mișcării secționale din Paris, unul dintre administratorii poliției pariziene în timpul dictaturii iacobine (vezi volumul 2 de Lucrări); agentul districtului IV a fost Mathurin Bouin, participant la mișcarea din 31 mai-2 iunie, judecător de pace în secția Piețe; agentul districtului 5 era Gil, cunoscut lui Babeuf de la închisoarea Arras (vezi volumul 3 Lucrări); în arondismentul 6, agent a fost Claude Fiquet, de asemenea unul dintre administratorii poliției din Paris în timpul dictaturii iacobine; potrivit lui Buonarroti, unul dintre organizatorii răscoalei Prairialului; agentul districtului 7 era Paris; în arondismentul 8, Jean-Baptiste Kazin a fost agent, înainte de revoluție cofetar; în timpul dictaturii iacobine, inspectorul de artilerie al Arsenalului; l-a întâlnit pe Babeuf în închisoarea Arras; a fost condamnat la procesul Vendôme. Agentul districtului IX a fost Deray, X - Pierop, XI - Joseph Bodsop. În arondismentul 12, agent a fost Juste Maurois, în anii revoluției, activist în mișcarea secțională, secretar al secției Finistère; a fost cu Buonarroti în închisoarea Plessey; a fost condamnat la procesul Vendôme.

28 Comitetul iacobin al foștilor membri ai Convenției, ale cărui propuneri de acțiune comună au fost la început respinse de babouviști, includea Amar André (1755-1816), unul dintre liderii Comitetului de siguranță publică; Vagy Mark (1736-1828) - o figură proeminentă în Comitetul de Securitate Publică; Lénielo Joseph-François (1752-1829), membru al Convenției de la Paris, a fost persecutat în timpul reacției termidoriene; a fost implicat în procesul Vendôme; Ja-vog Claude (1759-1796) - Adjunct al Convenției din dep. Saona și Loira; a fost executat în 1796 în legătură cu tabăra Grunnel; Shud' Pierre (1761-1838) -

membru al Adunării Legislative și al Convenției; a fost arestat după 12 Germinal; la procesul Vendôme a fost achitat; Ricor Jean-Francois (1759-1818) - notar înainte de revoluție; membru al Conventiei din dep. Var; a fost strâns asociat cu Buonarroti; în 1796 a fost foarte activ în negocierile cu Babu Vistas; a fost implicat în procesul Vendôme; a fost arestat sub Napoleon în cazul generalului Male.

29 Claude Fournier (1745-1823) a trăit multă vreme pe insula St. Domingo,
căruia i-a primit porecla „Furpy-American”. A participat la toate mișcările populare din Paris după 14 iulie, dar a stârnit neîncredere din partea lui Marat, la insistențele căruia Fournier a fost arestat pentru câteva zile în 1793. În primăvara anului 1793, după ce s-a mutat la Paris, Babeuf a fost la un moment dat foarte aproape de Fournier (vezi volumul al 2-lea din Opere). La 14 martie 1793, la cererea lui Fournier, Babeuf a scris pamfletul „Fournier americanul către Marat” (vezi vol. 2 din Opere,
pp. 363-366), al cărui original este stocat în TsPA IML. Reproșându-i lui Fournier că l-a „calomniat” pe Marat, Babeuf se referă și la o serie de discursuri orale ale lui Fournier la clubul Cordeliers, dar nu menționează

cu toate acestea, despre calitatea sa de autor al pamfletului, care, totuși, era complet imposibil în acest document.

30 Bertrand Antoine-Marie a fost primarul Lyonului până la răscoala din 1793. Potrivit lui Buonarroti, el „și-a lepădat marea avere... era drept, cinstit, nobil, plin de curaj” (Buonarroti F. Decret, op., vol. 1, pagina 149). Pe tot parcursul rebeliunii a fost în închisoare, după care a devenit din nou primar; Pe 9 Thermidor, a fost arestat și dus la închisoarea Plessey, unde i-a întâlnit pe Babeuf și Buonarroti. A luat parte la mișcarea „egalilor”.

31 Cei șapte exilați de la Paris, după cum reiese dintr-o notă a lui Babeuf publicată în aceleași Pièces saisies, au fost Amar, Badier, Choudier, Challe, Faillot, Huguet, Vullane.
Fayo (1751-1799) - Adjunct al Convenției de la dep. Vendée, după Thermidor unul dintre liderii grupului de deputați care a rezistat reacției; a fost arestat după răscoala Prairial.
Yuge (1757-1796) - înainte de revoluție, preot; episcop constituțional; deputat al Adunării Legislative și al Convenției; modul în care comisarul camerei de consiliu l-a arestat pe Ludovic al XVI-lea la 10 august; s-a opus reacției termidoriene; a fost arestat după 12 Germinal și eliberat sub amnistie; în timpul unei ciocniri în lagărul Grenfield (vezi mai jos), a fost arestat și condamnat la moarte de către un tribunal militar.
Vullan Jean-Henri (1751-1801) - avocat; membru al Adunării Constituante și al Convenției; membru al Comitetului de Siguranță Publică din septembrie 1793 până în august 1794. A fugit din arest în mai 1795.

32 Speranțele direcției babouviste pentru posibilitatea de a vorbi la Paris erau legate de voluntarii din legiunea de poliție. Această legiune, creată la Messidor în anul III după înăbușirea revoltei Prairialului, era formată din trei batalioane de infanterie și o unitate de cavalerie. În legătură cu agitația de stânga, care s-a desfășurat cu succes în legiune, Direcția celui de-al IV-lea Floreal al anului IV a hotărât trimiterea legiunii în armată. Pe 9 Floreal, în legătură cu refuzul de a respecta acest ordin, au izbucnit tulburări în legiune. La 10 Floreal (30 aprilie 1796) s-a dat ordin de dizolvare a acestuia. În aceste condiții, pe 9 Floreal, „Directorul Secret” a făcut

apel la agenți cu apelul „a venit ceasul” (le moment est arrivé). Totuși, soldații legiunii au încetat rezistența, iar pe 10 Floreal, într-o nouă adresă, Babeuf a indicat „situația s-a schimbat”.
88 Problema acțiunii comune cu centrul iacobin a provocat, potrivit lui Buonarroti, serioase controverse în rândul babouviștilor. Membru al „Directorului Secret” Debon a fost adversarul lor hotărât. Au existat diferențe și între iacobini înșiși, care au refuzat să accepte cererea babuviștilor ca viitoarea autoritate, în cazul unei victorii în revoltă, să includă nu numai iacobinii, deputați ai Convenției expulzați din aceasta după Germinal și Prairial, dar și democrați, reprezentanți ai departamentelor au propus „Directorul Secret”. „Directorul Secret” a informat agenții despre neînțelegerile apărute într-un recurs din 18 Floreal. Cu toate acestea, în seara zilei de 18 Floreal, Darte, care a fost prezent la ședința Comitetului Iacobin, a anunțat că toate propunerile babouviștilor au fost acceptate. O întâlnire comună a „Directorului Secret” și a Comitetului Iacobin a fost programată pentru 19 Floreal la apartamentul lui Drouet. Poliția, datorită trădării lui Grisel, a știut de întâlnire, dar a venit la el cu întârziere.
m Începutul manuscrisului celui de-al 44-lea număr al Tribunei Poporului a fost confiscat de la Babeuf în timpul percheziției și arestării a 21 de floreale. Potrivit inspectorului de poliție din Dossonville, la momentul arestării sale, Babeuf era ocupat cu compilarea acestei probleme.
85 Grisel Jacques-Charles-Georges (1765-1812) - soldat și croitor la Abbeville înainte de revoluție. S-a mutat la Paris, „împrumutând” bani de la tatăl său fără ca acesta din urmă să știe. În anii revoluției, a fost secretarul Comitetului Massiac, o comunitate de colonialiști francezi, proprietari ai plantațiilor din Antile. Reînrolat în armată; prin 1793 devenise căpitan. În 1796 a slujit la Paris, în lagărul Grenelle. Prin recomandare
590
Darte a fost prezentat comitetului militar al babouviștilor, care includea Rossignol, Germain, Massard. Fion (fostul burgmaster al Liege). Pe 13 Floreal, Carnot a făcut un denunț, pe 15 fiind primit personal de acesta și trimis la ministrul Poliției, Coton. În dimineața zilei de 21 Floreal, a trimis o notă lui Babeuf cu o propunere de a trimite reprezentanți ai soldaților lagărului Grenelle la următoarea întâlnire a babouviștilor. Scopul notei era de a stabili locul și ora exactă a acestei întâlniri, unde trebuia să apară poliția, precum și de a clarifica adresa lui Babeuf. Răspunsul lui Babeuf este tipărit din textul publicat în Débats du procès instruit par la Haute Cour de justice contre Drouet, Baboeuf et autres, t. II, O>. 126, 340. Pentru Grizzle, vezi R. Legrand. Sur la Conjuration des Egaux: e role de Grisel. Abbeville, 1974 (publicat și în R. Legrand. Babeuf et ses compagnons de route. Paris, 1981). Pentru trădarea sa, Grisel a primit 10 mii în bancnote și mai târziu alte 50 mii. La recomandarea lui Carnot, a fost numit ulterior adjutant de place; În acest post de la Nantes a murit.
36 Francois Dufour - proprietar al unui atelier de tâmplărie; figură în mișcarea secțională pariziană; membru* al Comitetului Revoluționar al secției Faubourg-Montmartre; membru al mișcării babouviste; Darte, Didier, Germain s-au ascuns în casa lui. La o întâlnire la Dufour's pe 21 Floreal, cei mai importanți lideri ai mișcării au fost arestați. A fost unul dintre inculpații din procesul Vendôme; justificate. Sub Napoleon, în 1800, a fost arestat împreună cu Chanel sub acuzația de

organizare a unei tentative de asasinat asupra primului consul; în 1801 a fost exilat după explozia „mașinii infernale”.

37 După trădarea lui J. Grisel, după ce a aflat unde locuiește ilegal Babeuf și unde se adună liderii mișcării, Directoratul, la o ședință din 19 Floreal (8 mai 1796) a decis să-l aresteze pe Babeuf și pe asociații săi, participanți la "conspiraţie". Executarea ordinului de arestare a lui Babeuf, care se ascundea în casa numărul 21 din stradă. Grande Treuiderie, a fost încredințată inspectorului general adjunct al poliției Dossonville. Raportul său se păstrează în Arhivele Naționale (AN, F7 4278/10). După cum scrie Dossonville, Directorul a acordat o asemenea importanță arestării, încât însuși cetățeanul Carnot, președintele acesteia, a întocmit un plan de azil, în care „obrăznicul (insolent) conspirator Babeuf pregătește cu răceală răsturnarea Republicii, organizarea unui masacru general. , jaf... și distrugerea patriei”. Arestarea a fost făcută pe 21 Floreal, la ora 11. dimineaţă. O oarecare întârziere s-a datorat refuzului categoric al magistraților celor două secții de a fi prezenți la arestare; Dossonville a avut dificultăți în a găsi un alt judecător. Pentru a preveni posibilitatea evadării, Dossonville, după cum scrie el, „își împrăștie bateriile astfel încât [Babeuf] să nu poată scăpa”. Casa era înconjurată de un pichet de cavalerie. Mulțimii adunate i s-a explicat că un grup de „hoți și criminali” va fi arestat. În camera în care a intrat Dossonville, pe lângă Babeuf, mai erau și Buonarroti și scribul Piye (fostul secretar al lui Heron și F. Lapelletier). Apariția poliției a fost o surpriză totală. Potrivit lui Dossoyville, Babeuf a exclamat: „Am terminat. Tirania triumfă (c'en est fait de nous; la tyrannie emporte)." Când cei arestați au fost scoși, în mulțime s-au auzit strigăte: „Bravo, nu lăsați acești hoți, acești criminali să scape!” Dossonville adaugă că, pentru a-și duce la îndeplinire planurile, „Babeuf urma să taie 30.000 de capete” (AN, F7., 4278/10). În a doua zi după arestare, Babeuf a trimis o scrisoare ministrului poliției. Publicat pentru prima dată după original (vezi AN, F7 4278/23). În aceeași zi a trimis o scrisoare către Direcția Executivă (vezi următorul document).

88 Barnevelt (Barnevelt), sau Oldenbarnevelt, Jan (1547-1619) - un om de stat olandez proeminent; liderul Partidului Republican al Armatelor sau Remonstraits; a fost arestat în 1618 împreună cu celebrul avocat Hugo Grotsym. Condamnat la moarte, a refuzat să solicite grațiere și a fost

decapitat la 13 mai 1619. Asemenea lui A. Sidney, a fost foarte popular în secolele XVII-XVIII. printre republicani. Babeuf a menționat în mod repetat aceste două nume de „martiri pentru libertate”, deși a criticat tactica lor (vezi Opere, vol. 3, Scrisoare către Thibodeau, p. 410). Babeuf s-a referit și la ei în discursul său de apărare de la Vendôme.

39 O atitudine restrânsă față de politica de extindere a terorii îl deosebea pe Babeuf de „nebuni” și de hebertiști. În lucrările lui Babeuf, nu întâlnim apelul de a „pune teroarea la ordinea zilei”. Declarația lui Babeuf
.într-o scrisoare către Directorat că patrioții „nu voiau sânge” nu se datora doar unor considerente tactice.

40 În timpul șederii lui Babeuf în Turnul Templului (împreună cu Buonarroti), au supraviețuit doar două documente (în afară de mărturia sa în timpul interogatoriului) - o scrisoare către Director și către Felix Lepeletier. Acesta din urmă a fost publicat mai întâi de V. Advielle. Op. cit., v. 1, p. 222-227, iar apoi de M. Dommanget. Pages

choisies..., p. 313-319) după copii din arhivă dep. Somma (F12®) și din colecția lui A. Rollin (fondul personal al lui Dommange). Tastăm această scrisoare conform textului publicat de M. Dommange.
Felix Lepeletier (1767-1837), fratele lui Michel Lepeletier. Provenit dintr-o familie de conți; încă de la începutul revoluţiei — pe aripa ei stângă. Un prieten apropiat al lui Babeuf, care a lăsat moștenire lui F. Lepeletier creșterea fiului său cel mare Emile; nu se știe când a avut loc această cunoaștere și apropiere, dar nu mai târziu de toamna anului 1795. Se pare că a furnizat lui Babeuf fonduri pentru apariția unui ziar. În corpul reprezentativ, care trebuia creat după victoria revoltei, el urma să devină reprezentant al dep. Sopa și Loira. A fost printre inculpați în procesul Vendôme; a scăpat de arest, dar a fost achitat. A luat parte activ la activitățile clubului Manezh în 1799. A fost persecutat după lovitura de stat din 18 Brumaire; timp de doi ani a fost în exil pe insula Oleron, unde comandantul era „Philadelph” — colonelul Ude. Poate că, cu ajutorul lui, a fugit. În anii 20 ai secolului al XIX-lea. a trăit în exil în Belgia, unde a rămas aproape de Buonarroti. Scrisoarea lui Babeuf nu a fost predată lui Lepeletier, iar acesta a primit-o, împreună cu cea de-a doua scrisoare a lui Babeuf către el, abia în ajunul execuției acestuia din urmă.

41 Prin „machiavelici ghinionişti” Babeuf însemna acei lideri ai mişcării babouviste, în special P. Antonell, care au rămas liberi şi nu au ieşit în apărarea „conspiratorilor Florfall”. Babeuf a criticat mai detaliat comportamentul lor într-o scrisoare către Ezin (decembrie 1796), publicată mai târziu în volum. Antonelle a fost ulterior arestată și judecată la Vendôme. Istoricii babouvismului le este greu să explice faptul că Sylvain Marechal, membru al Directorului Secret, nu a fost arestat și dus în judecată, deși numele său apărea în documentele ridicate de la Babeuf. Nu a fost adus în judecată și Debon.

42 Predicția lui Babeuf cu privire la fiul său cel mare Robert-Emile (născut în 1785 - vezi vol. 1 și 2 din Opere) era în general justificată. După executarea tatălui său, a fost crescut de F. Lepeletier; mai târziu s-a angajat în comerțul cu carte, mai întâi la Paris, iar din 1812 la Lyon. S-a aratat ca un bonapartist activ in 1814 si mai ales mai tarziu, in timpul celor „sute de zile”. În 1816, în timpul Restaurației, a fost condamnat pentru publicarea revistei Le nain tricolore (Piticul tricolor). A petrecut doi ani în cetatea Mrpe-Saint-Michel. A fost eliberat în J818 și în anii următori s-a angajat din nou în comerțul cu cărți; ținut legătura cu Buonarroti; unele dintre scrisorile lui Buonarroti către Emil au fost publicate. După Revoluția din iulie, Robert-Emile urma să publice Memoriile lui Babeuf. La insistențele lui Buonarroti, care credea că această ediție va fi în mod clar apocrifă, această intenție a fost abandonată. fiul lui Emil. Louis-Pierre, a fost subprefect în 1848 , în timpul celei de-a doua republici. A murit în 1871 - acest lucru a întrerupt linia masculină în familia Babeuf.

43 Camille, al doilea fiu al lui Babeuf, a fost crescut de generalul Turrot; a existat ideea că în timpul ocupaţiei Parisului de către străini

Și
1
2
3
4
5

6
7
8
9
10
unsprezece
s-a aruncat din coloana Vendôme cu trupe, însă, conform ultimelor date, acest lucru nu este adevărat.
Soția lui O. Babeuf, care a fost cu el în Vendôme până la executarea sa, știe că încă din 1840 se ocupa cu comerț la Paris (vezi: V. Advielle. Op. cit., t. I, p. 342). Sub Napoleon, a fost persecutată. După explozia „mașinii infernale” din 1801, ea a fost arestată (vezi scrisorile ei către Robert-Emile din 22 ianuarie 1801 și 10 ianuarie 1802, păstrate în CPA NML). Și în 1808, în timpul dezvăluirii primei conspirații a generalului Male, s-au făcut percheziții la soția lui Babeuf și la Emil.
PROCES DE VENDOME
19 Fructidor IV (5 septembrie 1796), Babeuf a trimis prima sa scrisoare familiei sale dintr-o închisoare din mănăstirea benedictină din Vendôme. Această scrisoare lipsește din colecția de la Moscova; s-a păstrat într-o copie în fondul F129 din arhiva dep. Somme. O tipărim conform publicației lui M. Dommanj în „Pagini choisie”.
O scrisoare către soția sa (din 25 fructidor IV - 12 septembrie 1796), ca toate celelalte scrisori către familie din închisoarea Vendôme, publicate în publicația noastră, sunt stocate în CPA NML.
Cel de-al doilea fiu al lui Babeuf, Camille, a rămas în urmă la Paris. În a 9-a Pluvioză a anului V (28 ianuarie 1797), la Vendôme s-a născut al treilea fiu al lui Babeuf, Caius. A murit în 1814 în timpul ostilităților.
La sosirea la Vendôme, a fost întocmit un protest (déclinatoire) de către prizonieri, care a contestat competența Curții Supreme de a trata cazul. O copie a acestui protest a fost păstrată în CPA IML („Protestation motivée de plusieurs citoyens prévenus de complicité dans la prétendue conspiration du 21 floréal par laquelle ils déclinent et récusent la Haute cour de justice comme incompetente contre eux dans cette affaire.” - CPA IML, f. 223, pe 1, D. 473). Protestul a fost semnat, printre alții, de Babeuf, dar nu a fost stabilit gradul de autor al acestuia. Cu toate acestea, judecând după scrisorile ulterioare către soția sa, se poate presupune că Babeuf a fost unul dintre principalii redactori ai acestui protest.
Ședința Curții Supreme, la care a fost luat în considerare și respins acest protest, a avut loc abia în data de 19 Vendémière din anul 5 (10 octombrie 1796).
Babeuf, fiind autodidact, a studiat gramatica cu mare atenție, dovadă fiind corespondența sa cu Dubois de Fosse (vezi Opere, vol. 1). De remarcat că ortografia lui Babeuf a fost impecabilă – nu găsim erori gramaticale într-unul din manuscrisele sale.
Zhom este un avocat de la departament. Varus, al cărui reprezentant în Convenție era Ricor. Potrivit ziarului Ezina (nr. 6), lui Jomu, din moment ce a publicat mai multe articole în apărarea prizonierilor Vendôme în „Ziarul Poporului Liber”, i s-a interzis la început să intre în Vendome. A rămas la Paris, unde s-a ocupat de problema publicării protestului. Dacă protestul a fost tipărit rămâne necunoscut; în orice caz, nu s-a găsit încă un singur exemplar tipărit.

Atât Rikor, cât și Laignelot au fost achitați la Procesul Vendôme.
Ballie Jean-Baptiste *-Avocat Vandome, unul dintre apărătorii acuzatului.
Această cerere a fost admisă, judecând după extrase din aceste ziare făcute de Babeuf în închisoare (vezi anexe la acest volum).
Babeuf a vorbit mai detaliat despre anii adolescenței într-o scrisoare către un stareț din Saint-Quentin în 1788 (vezi Opere, vol. 1, pp. 203-205).
Deschiderea ședințelor Curții Supreme a avut loc pe 14 Vendemière; totuși, discuția despre protest a avut loc abia pe 19 Vendémière. După ce au respins protestul, deținuții au depus plângere la casație
593
tribunal. O copie a celei de-a doua proiecii este păstrată în CPA IML („Seconde requête d'appel en cassation, pour cause d'incompétence du jugement rendu par la Haute Cour de justice le 19 vendémiaire à propos de la contumace contre Drouet", f. 223, on. 1 , d. 473). Acest document poartă în mâna lui Babeuf o inscripție „27 vendémiaire" (18 octombrie 1796). Cu toate acestea, Curtea de Casație nu a luat în considerare protestul pe fond, pornind de la faptul că deciziile Curții Supreme nu sunt supuse recursului. Acest mesaj a fost transmis lui Babeuf la 14 Brumaire din anul 5 (4 noiembrie 1796). Poartă nota lui Babeuf „29 vendémiaire Hap V" (vezi TsPA IML, f. 223, op. 2, dosar 325).
12 Interogatoriul lui Babeuf de către președintele Curții Supreme Gandon (în cadrul unei ședințe închise a curții) a avut loc în zilele de 4, 5, 6, 9, 10 și 13 Brumaire din anul 5 (25, 26, 27, 30 octombrie). , 31 şi 3 noiembrie 1796). După cum scria Babeuf, ultima zi a interogatoriului său, care a fost însoțită de o serie de incidente, a fost al 13-lea Brumaire.
13 Sudri și Ruse au publicat un ziar în Vendôme, Journal de la Haute Cour de Justice établie à Vendôme, ostil babouviștilor. Sudri era proprietarul tipografiei unde era tipărit ziarul și editorul acesteia, iar Ruse era redactorul acesteia.
14 Soția lui Babeuf la început, la sosirea în Vendôme, locuia în apartamentul lui N.-P. Ezina (vezi mai jos, nota 15). În legătură cu expulzarea lui Ezin din Vendôme, ea a fost nevoită să-și caute un alt loc de locuit.
15 Ezine Pierre-Nicola (1763-1821) - înainte de revoluție, un profesor de matematică la o școală militară din Pontlevoi (departamentul Loira și Cher), figură activă în revoluție, iacobin, a fost arestat după 9 Thermidor; eliberat după 13 vendémière; numit Comisar al Directorului din Vendôme; a intrat în conflict cu o municipalitate moderată și a fost îndepărtat din acea funcție; redactor-editor al ziarului „Journal de la Haute-Cour de justice, ou Echo des hommes libres, vrais et sensibles" („Ziarul Curții Supreme, sau Ecoul oamenilor liberi, cinstiți și simpatici"). Au fost publicate în total 73 de numere ale ziarului; primul număr a apărut la 20 fructidor al anului IV (7 septembrie 1796), iar ultimul la 7 Prairial din al cincilea an (26 mai 1797). Pentru publicarea ziarului, Ezin a fost expulzat mai întâi din Vendôme, apoi adus în judecată, dar a continuat să publice ziarul în numele soției sale până la sfârșitul procesului. Legătura lui Ezin cu Babeuf a fost stabilită la scurt timp după sosirea lui Babeuf în Vendome. CPA IML (f. 223, op. 2, d. 324) a păstrat o scrisoare de la Ezin către Babeuf din 21 Brumaire din anul 5 (11 noiembrie 1796), în care Ezin a fost de acord cu propunerile lui Babeuf (într-o scrisoare care a nu ajunge la noi) despre schimbări în ceea ce privește publicarea ziarului. În timpul procesului, Babeuf a

cerut numirea lui Ezin în funcția de apărător al său, dar instanța a respins această cerere, deoarece până atunci Ezin fusese expulzat din Vendôme. Pentru mai multe despre Ezin vezi: R. Bouts. Le patriote Pierre-Nicolas Hesine. Ses luttes ardentes en Loir-et-Cher de la veille de la révolution à la Restauration. - „Bulletin de la société archéologique, scientifique et littéraire de Vendomois”, 1969, 1970, 1971. Ziarul lui Ezin a fost reeditat la Paris în 1966 în seria „Editions de l'histoire sociale”.
11 Dintre membrii Directorului Secret, trei nu au fost arestați în Florfal - Antonelle, Dobon și Sylvain Marechal. Babeuf a criticat și comportamentul lor într-o scrisoare către F. Lepeletier (vezi mai sus). Antonelle a fost mai târziu arestată și escortată la Vendome pentru a începe procesul; era justificat.
17 Sub pseudonimul „The Hermit” (L’Hermite), Antonell a publicat mai multe pamflete despre „Conspirația Florfall”.
18 În timpul șederii de zece luni în închisoarea Vendôme, inculpații au încercat să organizeze o evadare prin săpături. Lucrarea a fost destul de reușită, dar directorul șef al închisorii Dodu (Daude) a reușit să împiedice evadarea. La scurt timp după acest eșec, Babeuf a făcut o nouă încercare, expunându-și planul într-o scrisoare cifrată către soția sa (citește de sus în jos, mai întâi primul, apoi ultimele cuvinte ale fiecărui rând). Deoarece în traducerea rusă pentru a transmite o specială
594
natura scrisorii este imposibilă, publicăm o traducere a stenogramei ei. Textul integral al scrisorii în limba franceză este reprodus în facsimil la paginile 318-319 ale acestui volum.
Următoarea postscriptie necriptată a fost făcută la scrisoare: „Am primit scrisoarea lui Emil doar în această seară, unde îmi spune cum trăiește mama lui. Îl rog să-mi trimită mai des vești despre ea. Nu am primit încă nici lenjeria intimă, nici eseul despre care vorbește și nu știu ce ar putea însemna asta. Ieri v-am trimis pâine și alte alimente; le-ai luat? Mâine îți voi trimite o haină de ploaie veche.”
Scrisoarea a fost publicată pentru prima dată de Wallon (Mémoires de la Société des sciences et lettres de la ville de Blois, 1852, t. IV p. 314-325) și republicată de celebrul istoric al procesului Vendôme R. Bui în 1963 (Annales). historiques de la Revolution française”, 1963, p. 88-89).
19 Discursul de apărare al lui Babeuf a fost început de acesta în ședința Curții Supreme din 14 Floreal, continuat în ședința din 15 și 16 Floreal, când instanța l-a suspendat, propunându-i lui Babeuf să-l scurteze și să-l termine într-o zi. Pe Floreal 17 s-a anunțat pauză. Pe 18 Floreal, Babeuf și-a continuat discursul, dar a cedat o parte din timp lui C. Germain. Discursul apărării a fost finalizat la ședința din 19 Floreal.
Acest discurs a fost transmis de Babeuf familiei. În scrisoarea de sinucidere adresată familiei sale (vezi mai jos), el a cerut să fie păstrată cu grijă și să nu fie dată editorilor. Cu toate acestea, manuscrisul a dispărut. Tipărim discursul după textul publicat de V. Advielle (V. Advielle. Histoire de Gracchus Babeuf ... t. IL - "Defense générale de Babeuf devant la Haute Cour de Vendôme (an V)", p. 1- 322). Evident, în colecția de Poche-Deroche, care a fost folosită de Advielle, acest manuscris a mai fost păstrat.
20 În ședința Curții Supreme din 6 vantoza (24 februarie 1797), s-a dat citire rechizitoriului. Bahia și Vieillart au fost principalii acuzatori.

21 Scrisoare către J. Bodson este publicată în volum.
22 Cochon de Laparan Charles (1750-1825) - Deputat al Adunării Constituante, al Convenției și al Consiliului din 500; Ministrul Poliției în subordinea Directorului
Íc 14 Germinal IV) în timpul descoperirii conspirației babouviste; a fost înlăturat din acest post în ajunul loviturii de stat din 18 fructidor, întrucât era strâns asociat cu cercurile monarhice; sub Napoleon – prefect.
23 În hârtiile ridicate de la Babeuf, mai multe versiuni ale listelor de persoane care, potrivit „Directorului Secret", trebuiau să intre în organul suprem de conducere împreună cu deputații iacobini ai Convenției, care au fost excluși din componența acesteia, găsite. Încercarea lui Babeuf de a da o explicație diferită a acestor liste este legată de dorința sa de a respinge acuzația de conspirație și a contrazis faptele adevărate, ca și o serie de alte declarații ale sale. Aceste contradicții, legate de tactica generală a babuviștilor la proces, nu vom discuta mai departe.
24 „Manifestul egalilor" a fost întocmit de Sylvain Maréchal și publicat ca anexă în cartea lui Buonarroti A Conspiracy for Equality (vezi traducerea rusă, Moscova, 1963, vol. II, pp. 133-139). Textul acestui manifest nu a fost însă aprobat de „Directorul Secret". Poziția „Să piară toate artele, dacă este cazul, dacă ne rămâne doar egalitatea adevărată" nu a fost aprobată (ibid., vol. I, p. 196). Ideile semi-arhiste ale lui Marechal și-au găsit expresia în formula sa „Să dispară în sfârșit împărțirea scandaloasă în conducători și guvernați", care a fost respinsă și de „Directorul Secret".
25 Bailly Edm-Louis-Barthelemy (1760-1819) - procuror la procesul de la Vendôme; membru al Consiliului din 500; baron sub Imperiul Napoleonic.
26 Socrate (469-399 î.Hr.) - gânditor grec, judecat sub acuzația de necredință și perversiune a tinereții. Aceasta este singura mențiune a numelui lui Socrate în lucrările lui Babeuf. În discursul său Ba-
595
bef menționează și numele unui student al lui Socrate, faimosul filozof grec Platon. Babeuf îl menționează critic pe Platon și „Republica" sa în caietul său filozofic.
27 Agis - rege spartan (sec. III î.Hr.), ucis în 240 î.Hr., amintit în repetate rânduri de Babeuf. .
Manlius Mark - patrician roman care a condus plebeii, ucis în 384 î.Hr. e.
Cato Mark Portius (95-46 î.Hr.) - adversarul lui Cezar, care s-a sinucis în semn de protest față de instaurarea tiraniei.
Barnevelt și Sydney sunt republicani executați în Olanda și Anglia.
Margarot Maurice - comerciant londonez, susținător al reformei parlamentare; membru al Societății de corespondență din Londra și delegatul său la Edinburgh Covent; în 1794 a fost judecat și exilat timp de 14 ani într-o colonie. .
Kosciuszko Tadeusz (1746-1817) - o figură proeminentă a mișcării naționale revoluționare poloneze; a absolvit academia militară din Paris; la întoarcerea în patria sa, a fost profesor de acasă; a luat parte la Războiul de Independență american în 1775-1783, mai târziu - la ostilitățile împotriva Confederației Targowice; în timpul răscoalei din 1794 a fost conducătorul ei ^militar; după înfrângere, a fost închis în Cetatea Petru și Pavel, eliberat în 1796, mutat în SUA, a respins oferta de cooperare a lui Napoleon.

Weldon (Weldon) James - soldat englez; a fost judecat și executat pentru „trădare” la Dublin în ianuarie 1796. Babeuf a menționat de mai multe ori masacrul brutal al lui Weldon în Tribune of the People (vezi mai sus).
28 Annitos, un orator și om politic atenian, împreună cu Melitus, sunt principalii acuzatori ai lui Socrate, care a obținut condamnarea acestuia. Din ce surse și-a împrumutat Babeuf informațiile despre procesul lui Socrate nu au fost stabilite.
29 Fraza lui Saint-Just din discursul său din cea de-a 8-a ventoză a anului 2 a fost citată în mod repetat de Babeuf ca epigraf la numerele individuale ale ziarelor sale, în special Iluminatorul Poporului.
30 Rămâne deschisă întrebarea cu privire la paternitatea documentului, intitulat „Analiza doctrinei lui Babeuf, care este persecutat de Directoratul executiv pentru că a spus adevărul”, dar Babeuf a fost implicat în editarea lui. Documentul era alcătuit din 15 articole, majoritatea fiind însoțite de lungi „explicații” și „dovezi”. În textul discursului său de apărare, Babeuf omite aceste „dovezi” și citează doar 11 articole din 15. Cele 4 articole omise susțin:
"Sf. 12. Constituția din 1793 este pentru francezi o lege adevărată, pentru poporul a acceptat-o solemn; pentru că Convenția nu avea dreptul să o modifice; căci pentru a realiza aceasta, a ordonat să fie împușcați oamenii care au cerut executarea ei; căci a alungat și a ucis deputații care o apărau, făcându-și datoria; căci teroarea împotriva poporului și influența emigranților au jucat un rol predominant în elaborarea și așa-zisa aprobare a constituției din 1795, care nu a adunat nici măcar un sfert din voturile electorale obținute prin constituția din 1793; căci Constituția din 1793 a stabilit drepturile inalienabile ale fiecărui cetățean de a-și da avizul la legi, de a-și exercita drepturile politice, de a se bucura de dreptul de adunare, de a cere ceea ce consideră util, de a fi educat și de a nu muri de foame. Aceste drepturi sunt încălcate în mod deschis și complet de actul contrarevoluționar din 1795.
Artă. 13. Fiecare cetățean este obligat să restabilească și să protejeze în Constituția din 1793 voința și bunăstarea poporului.
Artă. 14. Toate organele guvernamentale care își au originea din falsa constituție din 1795 sunt ilegale și contrarevoluționare.
Artă. 15. Persoanele care au ridicat mâna împotriva Constituției din 1793 sunt vinovate de insultarea măreției națiunii.
596
sa
81 Această afirmație este preluată din Codul naturii al lui Morelli. După cum sa menționat deja, Babeuf împărtășea credința larg răspândită atunci că Diderot a fost autorul Codului naturii, deoarece Codul a fost publicat în lucrările colectate din Amsterdam în cinci volume ale lui Diderot (1773) și nu au existat obiecții din partea lui împotriva celor atribuite. autoritatea Codului”.
32 Spre deosebire de Mably, la care Babeuf s-a referit în mod repetat, numele de Helvetius – și, mai mult, critic – a fost menționat o singură dată înainte de Babeuf, într-o corespondență cu Dubois de Fosse.
33 Borde Charles (1711-1781) - membru al Academiei din Lyon; autor al „Tratatului despre avantajele științelor și artelor (Discours sur les avantages des sciences et des arts)”, în care a criticat tratatul lui Jean-Jacques Rousseau „Discours sur les sciences et les arts” publicat în 1750 și premiat cu Academia de Dijon. Premiu. Babeuf a citat în repetate rânduri răspunsul lui Rousseau lui Bordou.

Babeuf îl menționează adesea pe Locke în caietul său filozofic.
André Gérard, președintele „Juriului de acuzație” din Cantonul Paris; a efectuat o anchetă preliminară în cazul babouviștilor. Rechizitoriul său, la care se referă Babeuf, a fost întocmit pe Messidor 22, IV (iulie 1796). Arhivele Naționale (W3 566) au păstrat „Acte d'accusation dressé par Gérard contre Gracchus Babeuf et les autres prévenus”. Chiar a doua zi (23-24 Messidores), contrar procedurii obișnuite, împotriva căreia au protestat inculpații de la procesul Vendome, s-a luat decizia de a se aduce în judecată Babeuf și toți cei arestați în dosarul său (vezi AN, W3 559; W3 566), deși timp de o zi membrii juriului nu au putut face cunoștință cu toate materialele extinse din dosar. Procesul-verbal al audierii lui Gerard de Babeuf și a tuturor celorlalți arestați se păstrează în Arhivele Naționale (fotocopiile interogatoriilor sunt disponibile în CPA IML, f. 233).
38 Edward Young (1683—1765), poet englez. În 1727 a luat preoția. Autor a mai multor poezii religioase și didactice; poemul său în nouă cărți, Plângerea sau Reflecțiile nocturne despre viață, moarte și nemurire (1742-1745), a câștigat cea mai mare faimă. Poemul a fost îndreptat împotriva optimismului iluminist, pe care Jung l-a contracarat cu „înțelepciune” religioasă și pesimism profund („totul ce este pământesc nu este decât o umbră”). Lucrările lui Jung au fost traduse în franceză și au atras atenția lui Babeuf, care l-a menționat în mod repetat pe Jung (vezi volumul al 3-lea din Opere). O referire la Jung se găsește și în caietul lui Babeuf „Pensées, préceptes et discours sur différents sujets de morale”, stocat în CPA IML (f. 223, op. 1, dosar 498) și confiscat lui Babeuf în timpul arestării sale. Informațiile despre Jung au fost raportate cu amabilitate de IN Nemanov.
37 Potrivit lui Buonarroti, la 10 Germpnal al anului 4, „Directorul Secret al Mântuirii Publice” exista deja la Paris (F. Buonarroti, Decret, soch., vol. 1, p. 196).
88 Babeuf a fost în închisoarea Arras (vezi al 3-lea volum de Lucrări) din 15 martie (25 ventos III) până în 10 septembrie (24 fructidor III), 1795.
39 Scrisoarea către plebeul Simon, precum și scrisoarea către Bodson menționată mai jos, sunt publicate în acest volum.
40 Pentru atitudinea lui Babeuf față de Joseph Le Bon și de oamenii săi de părere asemănătoare care se aflau în închisoarea Arras, vezi volumul al 3-lea din Lucrări.
41 Alexandre-Marie-Jean-Eléonor-Sandro, comisar de poliție în timpul evenimentelor Grenelle (vezi nota 42); Un martor a fost chemat la procesul Vendôme la cererea inculpaților Blondeau, Badier și Lanielot, care l-au acuzat pe Romainville că joacă un rol provocator, îndemnându-l să meargă în lagărul Grenelle. Deși Romainville a fost condamnat în procesul Grenelle, verdictul în cazul său a fost unul dintre primele care a fost casat, ceea ce a confirmat suspiciunea despre adevăratul rol al lui Romainville * La proces, el s-a autointitulat rentier,

proprietar, 40 de ani (vezi Journal de la Haute Cour, nr. 48, 57).
43 În noaptea de 23/24 Fructidor IV (10-11 septembrie 1796), câteva sute de babouviști au încercat să intre în tabăra Grenelle pentru a se fraterniza cu soldații. Există toate motivele să credem că aceste acțiuni au fost provocate. În orice caz, Directorul știa despre prestația propusă. Trupele pregătite dinainte au organizat un adevărat masacru. 20 de persoane au fost ucise; 132 de persoane sunt arestate și aduse la Tribunalul Militar din Templu. Instanța a pronunțat 32 de

pedepse cu moartea, inclusiv foștilor membri ai Convenției - Javoge, Huguet, Cusset și fostul primar al Lyonului, Bertrand. Ulterior, verdictul instanței a fost casat, dar condamnările la moarte erau deja executate.
43 Scrisoarea lui Babeuf către Journal des hommes libres este publicată în acest volum.
44 După realegerile anuale (conform constituției din 1795) a unei părți din membrii Consiliului celor 500 și ai Consiliului Bătrânilor, desfășurate în 1795 și 1796, numărul deputaților aparținând aripii drepte, monarhice a ambelor Consiliile au crescut foarte mult. Deputații acestui grup și conducătorii lor s-au adunat în conacul deputatului Gibert-Demoliere de pe strada Clichy (de aceea au fost numiți „Clicişti”). Mathiez a subliniat că întâlnirile unui alt grup de deputați aveau loc într-un alt conac de pe aceeași stradă Clichy, care aparținea fostului intendent Bertin (vezi: A. Mathiez. Le Directoire, p. 293). Realegerile parțiale din 1797, așa cum prevăzuse Babeuf, au întărit și mai mult aripa dreaptă, care a primit majoritatea în ambele sovietice. Directorul a fost însă înaintea acțiunilor sale și la 18 fructidor al anului 5 (4 septembrie 1797) a făcut o lovitură de stat, anulând alegerile în 57 de departamente, hotărând arestarea și exilarea a circa 60 de deputați. Barthelemy și Lazar Carnot, care a fost arestat, au fost retrași din Director, dar au dispărut.
45 Babeuf s-a aflat într-adevăr în fructidorul al treilea an și în vendémière al patrulea an în închisoarea din Plassey (vezi volumul al 3-lea din Opere), dar nu a compus acolo schița discursului, ridicată de la el în timpul său. arestare. Această schiță neterminată (publicată în Copie des pièces saisies) era destinată unei întâlniri a „egalilor”.
46 Buonarroti Philippe-Michel (1761-1837) - cea mai proeminentă figură revoluționară de la sfârșitul secolului al XVIII-lea. iar prima treime a secolului al XIX-lea. Născut la Pisa (Italia) într-o familie nobiliară. Impregnat timpuriu cu idei avansate; deja în 1786 a fost căutat. În 1789, după primele vești despre Revoluția Franceză, a plecat în Corsica; a publicat acolo „Gazetul Patriotic”. A luat parte la lupta împotriva separatistului corsican Paoli. Pentru serviciile sale revoluţionare, Convenţia din 27 mai 1793 i-a acordat lui Buonarroti cetăţenia franceză. La Paris, Buonarroti a intrat în Clubul Jacobin și l-a cunoscut pe Robespierre, pe care l-a apreciat foarte mult. În 1794-1795. a fost agent național în Oneglia. În perioada reacției termidoriene, conform deciziei Comitetului de Siguranță Publică, a fost arestat ca „sprijinitor al terorii și exterminării populației” (5 martie 1795). Se afla în închisoarea Plessey, unde l-a cunoscut pe Babeuf, care a avut o mare influență asupra lui.
Om cu opinii constant de stânga, un Robespierre iacobin, Buonarroti a devenit un susținător ferm al ideilor de „egalitate autentică”. Buonarroti a ocupat o poziție de conducere în societatea Panteonului. Sub președinția sa, a avut loc o ședință la care Darte a anunțat numărul 40 al Tribunei Poporului, care a fost unul dintre motivele închiderii societății. Buonarroti a jucat un rol activ în mișcarea babouvista. Membru al „Directorului Secret”, a devenit cel mai important asociat al lui Babeuf, a fost autorul multor documente ale mișcării. Arestat pe 21 Floreal (10 mai) împreună cu Babeuf. La procesul Vendôme s-a comportat foarte curajos și cu demnitate. A fost premiat

la exil, care slujea pe insula Oleron. În octombrie 1802, Napoleon, care îl cunoștea bine pe Buonarroti din Corsica, a semnat personal un

ordin de transfer al acestuia la supravegherea poliției. Aceasta a fost precedată de refuzul lui Buonarroti de amnistie totală și de acordarea unui post, sub rezerva recunoașterii Consulatului. Din 1806 a locuit la Geneva sub supravegherea poliției. Administrația departamentului a cerut expulzarea lui din Geneva, ca „cel mai nebun din toată grămada de rebeli iacobini”. Se pare că a fost implicat în conspirația generalului Male în 1812. În 1813 a fost exilat la Grenoble. În timpul celor o sută de zile, el s-a adresat lui Fouche cu o cerere ca „Napoleon, care părea să restabilească independența și libertatea Franței”, să anuleze sentința Vendôme, dar nu a primit niciun răspuns. Ulterior, pe insula Sf. Elena, Napoleon și-a amintit de Buonarroti: „Era un om foarte inteligent, un fanatic al libertății, dar un om cinstit, curat... uimitor de talentat”. Din 1815 până în 1824 Buonarroti a locuit din nou la Geneva, iar mai târziu în Belgia. În 1828, împlinindu-și promisiunea față de Ba-boeuf, publică The Conspiracy for Equality, Called the Babeuf Conspiracy, o carte care a jucat un rol major în istoria dezvoltării ideilor comuniste. Și-a petrecut ultimii șapte ani din viață în Franța. „Cel mai mare conspirator al secolului al XIX-lea” (după definiția lui Bakunin), Buonarroti a condus activități revoluționare toată viața, creând constant o rețea de societăți conspirative care au vizat transformarea comunistă a societății. A murit la Paris la 16 septembrie 1837. Într-una din inscripțiile de pe monumentul său scrie: „Condamnat la exil, supus execuției civile, în închisoare, în exil, printre cele mai grele persecuții, și-a continuat totuși munca. Nimic nu-i putea zdruncina curajul. A trăit pentru umanitate”.

47 Darte Augustin Alexander - originar din Saint-Paul (dep. Pas-de-Calais), conform
caracterizare a lui Buonarroti, „o persoană educată, dreaptă, curajoasă, constantă, activă, fără compromisuri, capabilă să explice cu pricepere și să intereseze cu pasiune oamenii apropiați cu opiniile sale... Darte a îmbinat studiile superioare și o pasiune înfocată pentru adevărata dreptate cu o strictă stil de viață și o inimă simpatică” (F. Buonarroti. Decret, soc., vol. 1, p. 148-149). Ca student la Paris, a luat parte la asaltarea Bastiliei. Mai târziu a fost procuror la tribunalele revoluţionare din Arras şi Cambrai; membru al Directorului dep. Pas de Calais; cel mai apropiat asociat al lui Joseph Le Bon (vezi L. Jacob. Joseph le Bon. 1765-1795. La terreur à la frontiere. Nord et Pas-de-Calais. Paris, 1934). Maximilian Robespierre îl aprecia foarte mult pe Darte. După 9 Thermidor, Darte, supus represiunii, i-a întâlnit în închisoare pe Babeuf și Buonarroti. Cea mai proeminentă figură din mișcarea babouvista, membră a „Directorului secret”. Împreună cu Debon, el a apărat principiul dictaturii unice, spre deosebire de Babeuf, care în acel moment (vezi scrisoarea către Bodson), contrar ideilor sale politice timpurii, devenise un susținător ferm al unei dictaturi revoluționare colective de-a lungul liniilor. a guvernului revoluționar iacobin. »
Relatarea lui Babeuf despre dictatura unică și disputele sale cu Darte pe acest subiect este publicată în Anexele acestui volum.

48 Piye (Pillé) Charles-Nicolas (1768-?) - funcționar înainte de revoluție; în anii revoluţiei, secretarul a fost cu Heron, iar după moartea acestuia, cu Felix Lepeletier. Acesta din urmă l-a trimis la Babffu, în adăpostul căruia pe stradă. Grande Truanderie Pilet a lucrat ca copist în timpul Florealului. A fost arestat pe 21 de floreale, alături de Babeuf și Buonarroti. Încă de la începutul anchetei, acesta și-a declarat disponibilitatea de a depune toate probele. La procesul

Vendôme s-a comportat ca un nebun (poate a fost o simulare). El a susținut că fiecare persoană are propriul „demon”, și-a comparat forțele și a afirmat că „demonul” l-a adus în apartamentul lui Babeuf. Era justificat.
599
49 Didier Jean-Baptiste (1760-?) - lăcătuș; originar din dep. Marne; în anii revoluției - asesorul tribunalului revoluționar de la Paris; era apropiat de familia Dupleix și de Robespierre. A jucat un rol proeminent în mișcarea babouvista; era comunicatorul principal. Potrivit lui Buonarroti, „nu a existat niciodată un agent de comunicare mai bun... hărnicia, activitatea, ingeniozitatea și modestia lui au fost întotdeauna peste laude. Deși, conform statutului introdus, acest agent nu trebuia să cunoască nici membrii Directoratului, nici acțiunile lor, impecabilitatea patriotismului său, prudența și devotamentul încercat i-au câștigat încrederea lor deplină: această încredere era nelimitată, iar Didier a luat avantaj de aceasta pentru a convinge membrii Directorului Secret să fie acceptați în calitatea sa de membru de către Darte și Buonarroti ”(F. Buonarroti. Decret, soch., vol. 1, pp. 195-196). A fost achitat la procesul Vendôme. A participat în 1799 la activitățile clubului iacobin-babuvist din Manege. Sub Imperiul Napoleonic a fost * sub supraveghere; în 1807 a fost arestat (E. Hauterive. La police secrète du premier Empire, t 3, p. 422). Presupunerea noastră din art. „Agent de comunicare” al lui Babeuf – Didier-Jourdfield (în colecția „Din istoria mișcărilor sociale și a relațiilor internaționale. În memoria lui E.V. Tarle”, M., 1957), acel Didier și Didier-Jourdfield, asistentul ministrului războiului. Bouchotte, sunt una și aceeași față s-a dovedit a fi greșită.
50 În 1796-1797, o organizație monarhistă ilegală funcționa la Paris, care pregătea o lovitură de stat militară, condusă de emisari ai viitorului rege Ludovic al XVIII-lea, inclusiv abatele Brotier (vezi mai jos), fostul ofițer de marină Duverne de Prel (Duverne de Preste).) și fostul raportor în Consiliul de stat (maître des requêtes) din La Villernois (La Villeurnois). În ianuarie 1797 au fost arestați. În timpul anchetei, Duverne a făcut dezvăluiri importante despre legăturile cu deputații-„klipshsts”. Curtea s-a limitat la închisoare pentru Duverne pentru zece ani, iar pentru Lavillernoy doar pentru un an. Cu toate acestea, după lovitura de stat din 18 fructidor Brotier, Duverne de Prelles și Lavillernoy au fost incluși de către Director în lista persoanelor supuse deportarii în Guyana (vezi A. Mathiez. Le Directoire. Paris, 1934, p. 331).
(1 În timpul arestării lui Babeuf, printre hârtiile sechestrate au fost găsite mai multe variante de liste de agenți secreti. Lista finală este dată în cartea lui Buonarroti. În discursul său, Babeuf a încercat să dea o altă explicație a originii acestor liste. .
53 Bouin Mathurin - tricotat ciorapi inainte de revolutie; figură în mișcarea secțională pariziană; Iacobin; membru al Comitetului Central, care a pregătit discursul din 31 mai-2 iunie; in timpul dictaturii iacobine a fost magistrat al sectiei Piete; după 9 Thermidor l-a apărat pe Karri în Clubul Jacobin; supus arestărilor repetate în timpul reacției termidoriene; era în închisoarea Plessy; agent secret al raionului IV Babouvist. La procesul Vendôme, a fost condamnat în lipsă împreună cu Menes; la revizuirea cauzei de către instanța penală dep. Sena au fost amândoi achitați; sub Napoleon, conform listei de interdicție, a fost exilat pe insula Anjouan, unde a murit.
și Mencier Claude (1757-?) - înainte de revoluție, grădinar și olar; membru al mișcării secționale pariziene: membru al Consiliului Comunei

din 10 august; i s-a încredințat să păzească Templul lui Ludovic al XVI-lea după arestarea sa; unul dintre administratorii poliţiei pariziene sub dictatura iacobină. A ajutat la eliberarea lui Babeuf în noiembrie 1793 (vezi volumul 2 din Opere, pp. 416-419). După răscoala Prairial, a fost arestat (vezi W. Markow, A. Sob oui. Die Sansculotten von Paris. Berlin, 1957, S. 494). Agent secret al districtului III Babouvist. În ajunul lui Floreal 21 a fost inspector de închisori (vezi AN, W3 565/47). A fost implicat în procesul Vendôme, dar a reușit să scape; nu a ispășit așadar pedeapsa exilului. Sub Napoleon, a fost expulzat pe lista de interzicere, dar a reușit și să evite arestarea.
m Vacret - lider al mișcării secționale pariziene; comisar revoluționar secția Moptreil (vezi A. Soboul. Sectionar de personal et
600
personal babou viste. —AH RF, 1960, p. 446). A apărut pe listele lui Babeuf ca unul dintre posibilii agenți secreti. Una dintre liste a inclus și Dere, un membru al mișcării secționale; elector în 1792, „a votat mereu cu patrioții” (W. Markow, A. Soboul. Op. cit., S. 412-413).
55 Vannek - lider al mișcării secționale din Paris; unul dintre organizatorii revoltei din 31 mai; comanda un detaşament al secţiei Siete. La 12 Germinal, anul III (1 aprilie 1795), a ținut un discurs la Convenție în numele manifestanților. Membru al mișcării babouviste; potrivit lui Buonarroti, era agent militar. A fost implicat în procesul Vendôme; a fugit, a fost achitat. A luat parte activ la mișcarea iacobin-babuvistă din 1799. A fost inclus pe listele celor supuși exilului imediat după 18 Brumaire și în 1801.
56 Fion Jean-Joseph (1755-1818), revoluționar belgian; primarul din Liege; a primit gradul de general, ca participant la campania din Belgia; în 1796 s-a alăturat mișcării babouviste; a fost membru al comitetului militar. A fost achitat la procesul Vendôme. La alegerile din anul VI (1797) a fost elector și a fost ales deputat, dar nu a fost aprobat după următoarea întoarcere a Directorului la dreapta pe 22 de floreale din anul VI. Membru al organizațiilor iacobine 1798-1799 ; în 1801, după explozia „mașinii infernale”, a fost exilat.
57 În timpul arestării sale, s-a constatat că Babeuf deținea o copie a scrisorii sale către Bertrand (publicată în volum), despre care Babeuf o menționează în discursul său. Bertrand a fost arestat în timpul discursului Grenelle și executat de un tribunal militar.
68 Massard Guillaume-Gilles-Anne (1756-?) - militar, în primii ani ai revoluției a comandat un batalion al Gărzii Naționale; mai târziu, după spusele lui Buonarroti, general; persecutat în reacția termidoriană; în închisoare, Plessy i-a cunoscut pe Buonarroti și Germain; „panteonist”; membru al mișcării babouviste; membru al Comitetului Militar. A fost achitat la procesul Vendôme.
59 Broșura lui Grisel „Lettre de Franc libre à son ami la Terreur” („Scrisoarea francului liber către prietenul său Terror”) a fost publicată de Babu Vistas (se pare și ca afiș). Émile Babeuf i-a scris tatălui său (vezi Copie des pièces...) că ea a avut un mare succes.
60 În timpul unei percheziții asupra lui Babeuf, a fost confiscat un document, aparent întocmit de Darte, în care erau conturate activitățile babouviștilor. Prima linie conținea cuvintele pe care acuzatorii le citeau ca „a ucide cinci” (tuer les cinq). Cu toate acestea, aceste cuvinte au fost acoperite cu o pată mare de cerneală, făcând aceste cuvinte complet ilizibile (vezi „Copie...”, v. 1, p. 238 - documentele 34 și 35 din al 8-lea pachet). Caligrafii Arzh (Harger) și Guillaume (Guillaume) au dat un răspuns destul de evaziv, dar în general afirmativ, despre acest document atât la ancheta preliminară,

cât și la proces. Reprezentanții procuraturii au insistat în special să citească aceste cuvinte ca „omorâți cinci”, întemeindu-și acuzația pe aceasta că babouviștii intenționează să distrugă toți membrii Directorului și toate autoritățile. Ei au explicat originea petelor prin faptul că Babeuf, la parafarea documentelor, a făcut astfel încât aceste cuvinte să devină complet ilizibile. Babeuf a negat categoric această acuzație, susținând că nu este în măsură să facă acest lucru, întrucât Gerard și o serie de alte persoane au fost prezenți la parafare. Discuția despre acest document și autenticitatea cuvintelor „a ucide cinci” a luat mai multe întâlniri la procesul Vendôme (vezi Journal de la Haute cour, nr. 39, 40).

61 Jourdan este membru al Consiliului celor 500 pentru departamentul Bouches-du-Rhone.

62 Dumas Mathieu (1757-1837) - militar, a fost adjutantul lui Lafayette; a emigrat după 10 august; revenit 1795, membru al Consiliului Bătrânilor; mai târziu egal, sub Louis-Philippe.

62 Brotier Andre-Charles (1751-1798) - stareț; unul dintre emisarii lui Ludovic al XVIII-lea, care a creat monarhistul „Institutul Filantropic” și secțiunile sale „Fii legitimi” C „Fils légitimes”) și „Prietenii ordinii”

("Les amis de l'ordre"). Unul dintre organizatorii conspirației militare. A fost arestat în ianuarie 1797 și judecat împreună cu Duverne de Prel și Lavillernoy. După 18 fructidor a fost exilat în Cayenne, unde a murit un an mai târziu.

64 Condé Louis-Joseph de Bourbon (1736-1818) a emigrat imediat după năvălirea Bastiliei; a condus armata emigranta; A luat parte la campania Suvorov din Italia.

Poly este un imigrant; a fost judecat în procesul Brotier.

65 În ședința Curții Supreme din 16 Floreal, în a treia zi a discursului de apărare al lui Babeuf, instanța, după ce s-a conferit, a adoptat următoarea hotărâre: textul acestuia să-l termine mâine, iar aceasta va fi ultima zi în care este dat. Pe 17 Floreal a fost anunțată o pauză, iar pe 18 și 19 Babeuf și-a încheiat discursul.

66 Această expresie a fost rostită de Girondin Inard la o ședință a Convenției cu puțin timp înainte de evenimentele din 31 mai.

67 Malo - colonel; a comandat Regimentul 21 Dragoni staționat în tabăra Grenelle; unul dintre liderii masacrului Babu Vistas; mai târziu a fost asociat cu emisarii lui Ludovic al XVIII-lea și i-a trădat poliției (vezi A. Mathiez. Le Directoire ..., p. 259-260).

68 Chrétien - lider al mișcării babouviste; proprietarul cafenelei „Băile chinezești” („Les Bains chinois”), care a servit drept prezență pentru participanții la mișcare. Barras l-a invitat pe Chrétien să negocieze, dar el a refuzat să se întâlnească. El a fost judecat în lipsă la procesul Vendôme și achitat. Sub Napoleon, în 1801, a fost inclus pe lista de interdicții și exilat; murit în exil.

68 Rossignol Jean-Antoine (1759-1802) - vezi al 3-lea volum de Opere, p. 548, cca. 62 - muncitor-bijutier; participant la asaltarea Bastiliei și la mișcarea 10 august; în fruntea diviziei de jandarmi pariziene, a fost trimis să înăbuşe rebeliunea din Vendée; primul general plebeu; a fost arestat, dar la insistențele lui Marat și Robespierre a fost eliberat și repus în funcția de comandant al armatei; în timpul reacţiei termidoriene, a fost arestat şi judecat împreună cu N. Pash, fostul ministru de război și primar al Parisului; membru al comitetului militar al organizației babouviste; judecat în lipsă la procesul

Vendôme, a fost achitat. Sub Napoleon, a fost exilat în Comore, unde a murit în agonie din cauza unei febre tropicale.
70 Houchard (1738-1793) - soldat de carieră; în 1779 - căpitan; în 1792 - colonel și general în 1793; a comandat Armata de Nord, după înfrângerile suferite, a fost înlăturat, judecat și executat.
71 Custin Adam Philip (1740-1793) - Conte; aparținea cercurilor nobilimii liberale; participant la Războiul Revoluționar American; membru al Adunării Constituante; în 1792-1793 armate comandate; după primele succese, a suferit o serie de înfrângeri; a fost depus în iulie 1793, judecat și executat (28 august 1793). Fără a-l acuza de trădare, Jaurès constată însă că în armata sub comanda lui Custine „pretutindeni domnea un spirit de ezitare și de nehotărâre” (vezi /. laura. Histoire socialiste..., v. 4, p. 244-). 245).
73 Julien Marc Antoine (1775-1848) - fiul unui membru al Convenției (Julien of Droma); foarte devreme a început activitatea revoluționară; sa bucurat de încrederea deosebită a lui Robespierre; trimis în misiuni ale Comitetului de Siguranță Publică; la insistenţele lui, Carrier a fost rechemat. Imediat după 9 Thermidor a fost arestat; a fost în închisoarea Plessey, unde a devenit apropiat de Babeuf (vezi volumul al 3-lea din Lucrări). După eliberarea din închisoare, a publicat ziarul Oratorul plebeu; a rupt legăturile cu mișcarea babouvista; în timpul campaniei de Italia a lui Napoleon, a editat în numele său ziarul armatei italiene; după 1801, datorită încercărilor sale de a realiza o atenuare a politicii interne a lui Napoleon, a căzut în
602
milă; a servit ca intendent în armată. În timpul Restaurației și Monarhiei din iulie, a publicat revista Revue encyclopédique, care a fost un succes în Europa, în special în Rusia.
73 Dossonville - Comisar al Departamentului de Poliție; a fost asociat anterior cu poliția regală; arestat Babeuf pe 21 de floreales; după lovitură de stat 18 fruktidor, ca monarhic clar, a fost supus exilului.
74 Scrisoarea lui Babeuf către Grisel este publicată mai sus. Spre deosebire de afirmația lui Babeuf referitoare la linia generală a apărării sale, el însuși a fost autorul acestei scrisori.
75 Babeuf nu numai că a participat la editarea a „două sau trei” numere din „Iluminatorul poporului” (vezi mai sus), dar a fost și principalul contributor la toate numerele sale.
76 La procesul Vendôme, printre inculpați se numărau cinci femei, printre care Marie-Adelaide Lambert, Sophie Lapierre, Marie-Louise Monnard, Jeanne Breton, Nicole Martin. Potrivit lui S. Bernstein (vezi „Anuarul francez 1972”. M., 1974, p. 280), „Marie-A de la Aida era o frecventatoare a cafenelei Băilor Chineze... a recrutat neobosit noi membri ai organizației în legiune de poliție și printre militarii staționați în capitală.” Potrivit dosarului de anchetă păstrat în Arhivele Naționale (W3 562), în timpul percheziției și arestării lui Lambert, 7 numere din Iluminatorul Poporului, 3 numere din Tribuna de Poporul și broșurile Babouvist și a fost achitat la proces.
77 Pesh - căpitan; a servit în legiunea de poliție (menționată mai sus sub numele deformat Pees; redacția a găsit posibil să corecteze această greșeală evidentă acolo); menționat în dosarul de anchetă al lui Klerks, membru al mișcării babouviste. Potrivit lui Buonarroti, Pesch și un alt ofițer al legiunii de poliție s-au oferit să înjunghie toți membrii Directoratului Executiv în noaptea în care se aflau în fruntea gardienilor Palatului Luxemburg și să declanșeze o revoltă (F. Buonarroti. Conspirație .. ., vol. 1, p. 249-250). Directorul Babouvist

a respins această propunere ca fiind aventuroasă. Activitățile lui Pesch, așa cum subliniază Babeuf, au fost în mod clar provocatoare.
78 Crespin Pierre-Joseph (1762-?) - tâmplar; proprietarul unui mic atelier; în anii revoluției, figură marcantă în mișcarea secțională pariziană, comisar de secție, elector de la Paris în 1792, unul dintre liderii Clubului Electoral; după răscoala Germinal, a fost arestat și eliberat după a 13-a Vendemière; Se pare că nu a participat direct la mișcarea babouvista, deși în timpul unei percheziții, ziarele lui Babeuf au fost găsite în posesia lui. A fost achitat la procesul Vendôme.
79 Naye (Ñayez) Jacques-Georges (1769-?) - originar din Montreuil-sur-Mer; înainte de revoluție - un coafor; a ocupat funcții publice sub dictatura iacobină; era directorul închisorii; după lovitură de stat 9 Thermidor a fost arestat; condamnat la cinci ani de închisoare; era în închisoarea Arras, unde i-a cunoscut pe Germain și Babeuf. Eliberat după o închisoare de 16 luni în decembrie 1795 și arestat din nou la 11 Pluviosis IV (31 ianuarie 1796). A fost achitat la procesul Vendôme. Informațiile despre Nye au fost cu amabilitate furnizate de R. Legrand (Abbeville) pe baza materialelor de arhivă locale. Potrivit lui R. Legrand, Nye nu s-a bucurat de încrederea lui Babeuf, care l-a considerat „o persoană răzbunătoare care este capabilă să sacrifice prea multe”.
80 Philip Pierre (1750-?) originar din Bordeaux; era căpitanul navei; a locuit la Paris după 10 august; a fost în armată, la Strasbourg și Nantes, unde a fost comisar pentru aprovizionarea trupelor; în reacţia termidoriană a fost persecutat; în închisoare, Plessy i-a cunoscut pe Babeuf, Buonarroti, Germain. Numele lui Philip este unul dintre primele sub adresa compilată de Babeuf în Plassey 13 vendemière (vezi al 3-lea volum din Opere). Membru al mișcării babouviste; a fost planificat ca candidat pentru reînnoirea Convenției. A fost achitat la procesul Vendôme.
39·
603
11 Meunier Jean-Baptiste, soldat al Regimentului 21, în vârstă de 20 de ani, și Barbier Jean-Noel, soldat al Batalionului 2 al Legiunii de Poliție, în vârstă de 23 de ani, au fost chemați la Procesul de la Vendôme în calitate de martori ai acuzării. Cu toate acestea, la ședința de judecată din 5 Germinal, aceștia au refuzat mărturia lor forțată. Amandoi au fost arestati in legatura cu tulburarile din legiunea de politie si condamnati la 10 ani. Potrivit procesului lui Barbier, André Gérard, care investiga cazul Babeuf, s-a prezentat la spitalul penitenciar din Bicêtre și l-a obligat pe Barbier să semneze o declarație scrisă, promițând o eliberare rapidă. În Vendôme, acuzatorul Vieillard a apărut în fața lui Barbier și a insistat să depună mărturie, repetând promisiunea de eliberare a lui Gerard. Aceeași procedură a fost aplicată și lui Meunier. Cu toate acestea, ambii au refuzat să confirme aceste declarații la proces. Meunier s-a apropiat de masa curții cântând imnul lui Goujon „Ridicați-vă, glorioase victime ale aservitorilor omenirii”. Comportamentul lui Meunier și Barbier a făcut o mare impresie. Aceștia au fost imediat radiați de pe lista martorilor de către instanță. Ambii au fost deduși în fața unei instanțe militare pentru „mărturie mincinoasă” și condamnați la 20 de ani de închisoare (a se vedea „Journal de la Haute Cour”, nr. 49, 50, și textul cererii întocmite de Ezin și adresată Consiliul din 500 , la apelul acestei hotărâri (PN Hésine. Analyse d'un Mémoire, adressé aux

Représentants du peuple, composant le Conseil des Cinq-Cens, par les chasseurs Barbier et Meunier).

82 Calas (Kala) Jean (1698-1762) - negustor la Toulouse; Protestant; a fost acuzat, în ciuda absenței oricăror probe, de uciderea fiului său catolic. Condamnat la moarte prin rulare; sentinta a fost executata la 9 martie 1762. Nedreptatea sentintei l-a revoltat pe Voltaire, care, in ciuda varstei sale inaintate, a inceput o lupta pasionala pentru reabilitarea Calasului. Cu sprijinul opiniei publice, Voltaire a realizat în 1765 o revizuire a cazului și reabilitarea completă a orașului Calas.

89 Despre curtea militară din Templu, vezi nota. 42 din această secțiune.

84 Vorbim despre Joseph Monnard, care a fost executat pentru că a participat la demonstrația Grepel. Văduva sa, Marie-Louise Monnard (1748–?), și nepoata, Sophie Lapierre, au fost inculpate în procesul Vendôme. Ambele sunt justificate.

85 Locuri separate în discursul lui Babeuf, în ciuda lungimii sale, și mai ales
partea sa finală a făcut o impresie puternică asupra publicului (vezi articolul introductiv). Acest lucru este evidențiat de aprecierea dată de Ch. Nodier: „Ceea ce l-a deosebit pe [Babeuf] chiar și de alți inculpați care aveau aceleași calități într-un grad înalt, a fost o expansiune înflăcărată și pasională, o sinceritate capabilă să ajungă la tăgăduire de sine... de neclintit fermitatea voinței care dă naștere unor oameni mari, disponibilitatea de a merge la moarte, inerentă eroilor și martirilor. .. tăria sentimentului și măreția spirituală, care spărgeau din când în când în mijlocul dezgustăturilor sale deprimante, a stârnit admirație de mai multe ori și, probabil, în astfel de momente și-ar fi stăpânit publicul dacă ar fi știut să-și crute puterile cu înțelepciune. , dar această natură secretă nu l-a înzestrat... De 40 de ani încoace (Nodier scria în 1837–V. D.) Babeuf a murit, iar partidul său este încă în viață, pentru că prin mofturile lui Babeuf s-au ascuns adevăruri pe care nici un guvern singur nu le-a putut găsi vreodată. a îndrăznit să recunoască și care nu va muri niciodată. Adevărul nu poate fi ucis așa cum se omoară cineva” (Ch. Nodier. Souvenirs de la révolution et de l'Empire. Paris, 1857, vol. 2, pp. 288-289). '

86 A doua scrisoare a lui Babeuf către F. Lepeletier din 5 Prairial din anul 5 (24 mai 1797) a fost publicată de V. Advielle (V. Advielle. Op. cit., t. 1, p. 337-338) și retipărită după acest text M. Dommange în „Pages choisies” (p. 309-310). Jean Pal a reușit să găsească autograful acestei scrisori în arhiva Bibliotecii Istorice din Paris, pe care a publicat-o în 1956 în revista Annales historiques de la Révolution française (p. 307-309). Tipărim scrisoarea lui Babeuf conform acestui text.

604

87 Scrisoarea lui Babeuf către F. Lepeletier din 26 Messidor este publicată în acest volum.

88 Originalul ultimei scrisori a lui Babeuf către familia sa nu a fost păstrat. O tipărim conform textului publicat în tipografia lui R.-F. Lebois („Dernière lettre de Gracchus Babeuf, assassiné par la prétendue Haute-Cour de justice, à sa femme et à ses enfans, à rapproche de la mort”). Această scrisoare a fost publicată și ca anexă la cartea lui Buonarroti.

89 Baudouin este un stenograf care a publicat protocoalele procesului Vendôme („Débats du procès instruits par la Haute Cour de

justice contre Drouet, Ba-boeuf et autres; recueillis par des sténographes”. Paris, Baudoin, sd [1797]).
90 Procesul-verbal al municipiului Vendôme din 1797, nr. 370, conține, cu amabilitate comunicat nouă de către Didier Lemaire, o hotărâre din 7 Prairial din anul 5 (26 mai 1797), adoptată după anunțarea hotărârii Curtea Supremă, ca administrația municipală să stea continuu până la punerea în aplicare a hotărârii de executare a lui Babeuf și Dart, ”iar mai multe persoane suplimentare vor fi detașate de inspectorul închisorii, Dodu, pentru a-i păzi cu grijă pe cei din inculpații care urmează fi trimis în exil.
Celor achitați de proces, municipalitatea a decis să le elibereze permise și beneficii în numerar în funcție de îndepărtarea locului în care urmau să meargă.
La ședința municipiului din 8 Prairial din anul 5 (27 mai 1797), conform procesului verbal nr. 371, s-a anunțat un mesaj că „la șase ore și jumătate dimineața sentința Curții Supreme împotriva lui Babeuf. iar Darte a fost executat”. După aceea, municipalitatea a recunoscut că „o nouă ședință continuă a administrației a încetat să mai fie oportună”.
APLICAȚII
1 Anexele la volumul IV conțin câteva fragmente din ziarul lui Ezin, care expune discursurile lui Babeuf la procesul Vendôme. De asemenea, publică manuscrisele lui Babeuf, care sunt de natură fragmentară, nedestinate de autor spre publicare, dar de un interes neîndoielnic. 6 dintre ele sunt extrase și note făcute de Babeuf în timp ce citeau ziarele pariziene pentru pluvioza anului 5 (ianuarie-februarie 1797}: „Journal général”, „Gazette nationale”, „Ami des lois”, „Journal des nommes libres” , 'Créole patriote', 'Ami du Peuple', 'Rédacteur officiel', 'Courrier républicain', 'Père Duchesne' Informațiile despre starea de spirit a prizonierilor au apărut în 'Rédacteur officiel' pentru 22 de pluvios din anul 5 (februarie). 10, 1797), au provocat protestul lor semnat de 43 de acuzați și o scrisoare separată de la Babeuf. Aceste materiale, stocate în CPA IML (f. 223, op. 1, d. De asemenea, în anexe sunt incluse câteva schițe grosiere ale lui Babeuf publicate). în "Copie des pièces saisies dans le local qu'occupait Babeuf lors de son arrestation. Paris, an. V (1796)" Toate acestea sunt importante pentru înţelegerea ideilor politice ale Tribunei Poporului. Editorii au considerat că este oportun să să includă în anexe documentul publicat de Buonarroti în cartea sa intitulată „Crearea Directorului insurecțional”.
La 3 29 Brumaire, Curtea Supremă a comunicat acuzaților lista juraților (prin tragere la sorți și din departamente). Potrivit regulamentului instanței, inculpaților li s-a acordat dreptul de recuzare (recusare) a acestor jurați. Majoritatea inculpaților au folosit acest drept. În arhiva lui Babeuf (f. 223, op. 2, d. 326, 327) se află două liste de candidați la juriu, cu caracteristicile acestora, întocmite de acuzat, cu însemnări asupra datelor făcute de mâna lui Babeuf. Jurații etichetați drept „patrioți buni și republicani” includ
605
Biosa (departamentul Puy-de-Dome), Duffaut (Gers), Dulos Dubarre (Landes), Dubois (Sartes). Voturile a patru jurați au fost suficiente pentru a preveni un verdict de vinovăție.
Cu toate acestea, Babeuf, considerând instanța incompetentă, după o coliziune,
- ceea ce i s-a întâmplat cu președintele, a refuzat dreptul de a contesta, împreună cu alți prizonieri (inclusiv Sophie Lanier). Babeuf a intenționat să vorbească cu o explicație a motivelor refuzului său la

întâlnirea celor 3 liberi, dar instanța a refuzat să facă acest lucru. Textul discursului său (Babeuf și-a scris toate discursurile) l-a publicat în Journal de la Haute Cour (N 12, pp. 3-4). Reproducem acest text.
3 După ce inculpaţilor li s-a acordat dreptul de a contesta juraţii lei și procedura îndelungată de reînnoire a juraților pe direcții, precum și în legătură cu restructurarea clădirii aobate-ului și instalarea unei săli de judecată mai mare, activitățile Curții Supreme au fost efectiv întrerupte timp de aproape trei luni (în frimer, nivose si pluviose). După ce s-a terminat alcătuirea juriului, la 2 vantoze (28 februarie 1797), s-au reluat activitățile curții. După interogarea acuzatului, a început interogatoriul martorilor, printre care și trădătorul Georges Grisel (23 vantoze). În legătură cu aceste mărturii, Babeuf 26 Vantoza a rostit un discurs. Vă prezentăm textul conform raportului publicat în numărul 44 al „Journal de la Haute Cour...” -
4 Procurorul de la Vendôme Bailly a numit denunțul lui Grisel o „revelație” (révélation). Babeuf, și după el Ezin, au folosit această definiție în mod ironic.
6 Babeuf enumeră numele a șase deputați iacobini care au fost judecați pentru sprijinirea revoltei Prairial și s-au sinucis după ce a fost anunțată sentința cu moartea.
β Vorbim despre „Imnul prizonierilor din Château du Thoreau”, compus de Goujon. Muzica pentru acest imn, conform lui S. Goujon (Lausanne), a fost scrisă de celebrul cântăreț și revoluționar Lais in Brumaire din anul 3. Acest imn a fost cântat cel mai adesea de prizonierii Wapdom în celulele lor și la părăsirea sălii de judecată (vezi și: S. Bernstein, Babouvist Folklore, French Yearbook 1972).
7 La ședințele de judecată din 27, 28, 29 vantoze și 2 Germinali, interogatoriul lui Babeuf a continuat în legătură cu documentele ridicate de la acesta în timpul arestării lui 21 Flores.
8 Corespondența de la Vendôme a fost publicată în ziarul parizian Le Rédacteur officiel din 22 pluviose (10 februarie 1797). A fost citită de Babeuf, care a făcut extrase din ea, și a stârnit indignarea inculpaților. Babeuf a întocmit două proteste în numele lor și pe cont propriu, publicate în ziarul Ezin (nr. 28). Tipărim după textul scris de Babeuf și păstrat la fel ca extrase din ziare din TsPA IML (f. 223, op. 1, dosar 473).
9 Problema formei de guvernare și a măsurilor tranzitorii în cazul unei victorii a revoltei a fost serios luată în considerare în „Directorul secret” (vezi articolul introductiv la acesta). Publicăm patru schițe, scrise de propria mână a lui Babeuf și publicate în „Copie des pièces saisies...”.
10 În ceea ce privește „Legea de creare a directorului insurecționar”, Babeuf a afirmat în același discurs: „Acest proiect nu a fost scris de mine... Dar, dacă nu sunt redactorul, redactorul acestui document... cel puțin am aprobat de ea, întrucât l-am considerat unul dintre documentele cu care trebuia să coordonez tonul lucrărilor mele.

INDEX NUMELE

CONŢINUT

LUCRĂRI Gracchus Babeuf vol. IV
Aprobat pentru publicare de către Institutul de Istorie Mondială al Academiei de Științe a URSS
Redactor al editurii H. F. Lane Art editor H. N. Vlasik Editor tehnic L. N. Zolotukhina Corectori
V. A. Bobrov, F. A. Debabov, E. V. Shevchenko
IB nr. 15167
Predată în platou 02.09.81. Semnat pentru publicare 07.12.81. format BOCHEOVIV.
Hârtie tipografică Nr. 2 Tipare obișnuită Tipărire mare Conv. cuptor l. 38.6. Conv. cr. ott. 39.6.
Uch.-ed. l. 46.3. Tiraj 34.000 de exemplare. Tini. zak. 699.* Pret 3 rub.
Editura „Nauka”
117864, GSP-7, Moscova, V-485, strada Profsoyuznaya, 90

Ordinul Steagului Roșu al Muncii Prima tipografie a editurii Nauka
199034, Leningrad, V-34, rândul 9, 12